

อีริก เอช เอช ชาง

มนุษย์ ที่สมบูรณ์แบบ เพียงผู้เดียว

พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏ
บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

พิมพ์ครั้งที่ 2

Ἰησοῦς Χριστός

การค้นพบใหม่ พระเยซูตามพระคัมภีร์!

พระเยซูคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงพระสิริและความบริบูรณ์ของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียวที่เคยมีชีวิตอยู่ แต่ในขณะที่ความสมบูรณ์แบบของพระองค์มักถูกมองข้าม และถูกมองว่าเป็นสมมุติฐานนั้น ในทางตรงกันข้าม มันความสำเร็จที่น่าทึ่งที่สุดที่ไม่มีใครเทียบได้ในประวัติศาสตร์แห่งความรอด เพราะการเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และไม่ใช้พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพต่างหาก ที่ทำให้พระเยซูทรงมาเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบโดยความทุกข์ทรมาน การเชื่อฟัง และการสถิตอยู่ของพระเจ้าในพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงถูกยกย่องให้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในฐานะผู้มีอำนาจสูงสุดของพระองค์ และได้รับ “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)

สิ่งที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ • พระยาห์เวห์ พระเจ้าองค์เดียว และผู้เดียว • ที่มาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพตามประวัติศาสตร์ • พระเยซูของพระคัมภีร์กับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ • สี่เสาหลักของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ยอห์น 1, โคโลสี 1, ฮีบรู 1, วிரณ 1) • พระเยซูทรงเป็น “รูปเหมือน” ของพระเจ้า ฟิลิปปี 2 • พระเจ้าประทานพระนามเหมือนนามทั้งปวงให้กับพระเยซู • ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูเป็นแบบอย่าง และเป็นแรงบันดาลใจให้กับคนของพระเจ้า • พระสิริของพระเจ้าแสดงให้เห็นในพระเยซูผู้เป็นพระฉายาที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

อิริค เอช เอช ซาง เกิดที่ เชียงไฮ้ และมารู้จักพระเจ้า หลังการปลดปล่อยประเทศจีน โดยการอัศจรรย์อย่างต่อเนื่อง ท่านจบการศึกษาจากสถาบันอบรมพระคัมภีร์ (กลาสโกว์), วิทยาลัยพระคริสตธรรมลอนดอน, มหาวิทยาลัยลอนดอน (อักษรศาสตร์และศาสนศาสตร์, วิทยาลัยคิงส์คอลเลจและสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับประเทศตะวันออกและแอฟริกา) ท่านได้ทำงานศิษยาภิบาลในประเทศอังกฤษ, แคนาดา และ ฮองกง หนังสือที่ตีพิมพ์ของท่านรวมถึง *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว* และ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว*

Christian
Disciples
Church

Publications

www.christiandc.org

มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เพียงผู้เดียว

พระสิริของพระเจ้า
ที่ปรากฏ

บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

พิมพ์แก้ไขครั้งที่สอง

มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เพียงผู้เดียว

*พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏ
บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์*

อีริก เอช เอช ชาง

เรียบเรียงและแก้ไขให้สมบูรณ์โดย
เบนทลี ซี เอฟ ชาน

ลิขสิทธิ์

มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว: พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์
อีริค เอช เอช ชาง (ร่วมกับ เบนท์ลีย์ ซี เอฟ ชาน)

The Only Perfect Man: The Glory of God in the Face of Jesus Christ
Eric H.H. Chang (with Bentley C.F. Chan)

Second Edition, Copyright © 2014, 2016, Eric H.H. Chang, Helen Chang, Bentley C.F. Chan

พิมพ์ครั้งที่สอง

ผู้แปล: กลิ่นอุบล ชินโกสุม

ผู้ออกแบบปก: เบนท์ลีย์ ซี เอฟ ชาน

ภาพเมฆ © LilKar / Shutterstock

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้เพื่อคัดลอกหรือเผยแพร่ในรูปแบบใด ๆ
หรือด้วยวิธีการใด ๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์หรือดีพิมพ์ รวมถึงภาพประกอบ การบันทึกเสียง หรือการ
จัดเก็บข้อมูลและระบบการดึงข้อมูลใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถือลิขสิทธิ์

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงภาษาไทย ส่วนใหญ่มาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 ยกเว้น
ระบุไว้อย่างอื่น สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงภาษาอังกฤษ มาจากฉบับ ESV, NASB, HCSB, และ NIV ใช้โดยได้รับอนุญาต

Scripture quotations marked ESV are from *The Holy Bible*, English Standard Version, copyright © 2001 by Crossway Bibles, a division of Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.

Scripture quotations marked NASB are from the New American Standard Bible, © copyright The Lockman Foundation 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1988, 1995. Used by permission.

Scripture quotations marked HCSB are from the Holman Christian Standard Bible. Copyright © 1999, 2000, 2002, 2003 by Holman Bible Publishers. Used by permission. Holman Christian Standard Bible, Holman CSB, and HCSB are federally registered trademarks of Holman Bible Publishers.

Scripture quotations marked NIV are from *The Holy Bible*: New International Version. Copyright © 1973, 1978, 1984 by International Bible Society, www.ibs.org. All rights reserved worldwide.

ถวายแด่พระเยซูคริสต์
องค์เจ้านายและพระผู้ช่วยให้รอด
พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้า
และทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า
(กาลาเทีย 2:20)

สารบัญ

คำนำ	
บทนำ	1
คำแถลงเกี่ยวกับความเชื่อ	4
ข้อสังเกตเบื้องต้น	10
ความหมายของคำตามพระคัมภีร์กับความหมายของคำตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ	17
บทที่ 1: พระยาห์เวห์ พระเจ้าองค์เดียวและเพียงผู้เดียว	32
บทที่ 2: ที่มาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพตามประวัติศาสตร์: คอนสแตนตินกับการประชุมแห่งไนเซีย	66
บทที่ 3: เสาหลักแรกของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: คำขึ้นต้นของยอห์น (1:1-18)	111
บทที่ 4: เสาหลักที่สองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: โคโลสี 1:15-19	187
บทที่ 5: เสาหลักที่สามของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: สืบบทที่ 1	221
บทที่ 6: เสาหลักที่สี่ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: วิวัณบ์บทที่ 1	249
บทที่ 7: เพลงสรรเสริญพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่	270
บทที่ 8: การนมัสการและการอธิษฐานมุ่งหมายไปที่พระเยซูไหม?	302
บทที่ 9: ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์	334
บทที่ 10: ฟิลิปปีบทที่ 2: พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม	399
บทที่ 11: การไตร่ตรองมากขึ้นเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ	436
บทที่ 12: พระยาห์เวห์และความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเยซู	492
บทที่ 13: พระเยซู มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว	521
บทที่ 14: บทส่งท้าย: พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์- ของพระเยซูคริสต์	561

ภาคผนวก 1: สารานุกรมยูเตคาเกี่ยวกับ YHWH	566
ภาคผนวก 2: สารานุกรมยิวเกี่ยวกับ Yahweh	569
ภาคผนวก 3: ความหมายของ “เราเป็นผู้ที่เราเป็น”	572
ภาคผนวก 4: สารานุกรมยิวเกี่ยวกับ Memra	574
ภาคผนวก 5: ความสมบูรณ์แบบที่ปราศจากบาปของพระเยซูถูกนักวิชาการ- จำนวนมากปฏิเสธว่าเป็นไปไม่ได้	580
ภาคผนวก 6: คาร์ล-โจเซฟ คูเซล เกี่ยวกับพระคริสต์กับอาดัม	583
ภาคผนวก 7: ต้นกำเนิดของ “แก่นแท้เดียวกัน” ตามความเชื่อแบบนอสติก	587
ภาคผนวก 8: ปัญหาที่แก้ไม่ตกในเรื่องศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ของ- ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ	590
ภาคผนวก 9: สิ่งทีโฟโลสอน และทำไมจึงไม่สามารถนำมาใช้สนับสนุน- ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้	599
ภาคผนวก 10: ตัวอย่างทั้งหมดของ “ในพระคริสต์” ในจดหมายของเปาโล	614
บรรณานุกรม	650

คำนำ

บรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงของพระเจ้าด้วยสุจริตใจและด้วยใจจริง และแสวงหาความเชื่อครั้งเดียวเป็นพอที่ส่งต่อให้บรรดาธรรมิกชนก็จะพบได้ในหนังสือเล่มนี้ ทุกบทและทุกหน้าของหนังสือเล่มนี้จะนำให้อ่านได้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้และปรีโปร่งถึงความเชื่อถึ่เกี่ยวกับศาสนศาสตร์ของผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ และผู้ที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์มาก่อน ความจดจ่อมากที่สุดนั้นอยู่กับตัวพระคัมภีร์เองที่หนังสือเล่มนี้ยึดถือเป็นสิทธิอำนาจเดียวและสิทธิอำนาจสูงสุดในเรื่องของความเชื่อและหลักคำสอน

ผู้เขียนไม่ได้มาจากกลุ่มคนที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมาก่อน ซึ่งต่างจากผู้ที่ไม่ได้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่ แต่ผู้เขียนเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในโลกของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมานานหลายทศวรรษ ที่แม้แต่ส่วนลึกในใจของการคิดอย่างผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่วันหนึ่งท่านก็ตาสว่างและได้เห็นความจริงว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวในพระคัมภีร์ และตั้งแต่นั้นมาท่านก็ต้องการที่จะหันกลับจากคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ท่านได้ทำการประกาศเผยแพร่ในหนังสือหลายเล่ม ในคำบรรยายและในการอบรมของคริสตจักรของท่านมานานปี

ผมรู้จักกับ อีริค เอช เอช ซาง ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้และเฮเลนภรรยาของท่านมากกว่าหนึ่งในสามของศตวรรษ ผมพบกับท่านครั้งแรกเมื่อวันที่ 11 กันยายน 1977 ประมาณ 35 ปีต่อมา ในวันคริสต์มาสปี 2012 ผมก็ได้พูดคุยกับท่านเป็นครั้งสุดท้าย อีริค ซาง เป็นทั้งเพื่อน เป็นทั้งครู และเป็นศิษยาภิบาลของผม ท่านเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณและเป็นผู้ให้คำปรึกษาของผม ท่านเป็นผู้ที่ชี้นำผมมาหาพระเจ้าพระบิดาและมาหาพระเยซู พระบุตรและพระเมษโปดกของพระเจ้า

อีริค ซาง ได้รับใช้พระเจ้าอย่างทุ่มเทมานานกว่าครึ่งศตวรรษ และก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตในเดือนมกราคม 2013 ท่านได้เขียนหนังสือเล่มนี้ ท่านกับผมได้เตรียมการล่วงหน้าโดยให้ผมเป็นผู้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เมื่องานเขียนเสร็จสิ้นลง แต่ถ้าท่านต้องจากโลกนี้ไปก่อนที่งานเขียนจะเสร็จ ผมก็จะเขียนให้เสร็จ และก็เป็นจริงในอย่างหลัง

ไม่กี่วันหลังจากท่านเสียชีวิต เฮเลนก็ขอให้ผมดึงแฟ้มข้อมูลต้นฉบับจากคอมพิวเตอร์ของท่านบันทึกบางส่วนของท่านเป็นแบบย่อ บางส่วนก็เป็นแบบขยายความแล้ว และบางส่วนก็อยู่ระหว่างการขยายความซึ่งหมายความว่าผมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเขียนในปริมาณที่มากพอควร ผมรู้สึกกลัว แต่ก็ยินดีรับความท้าทายที่จะทำให้งานเขียนหนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์

ผมเชื่อว่าในสายพระเนตรของพระเจ้าฉันนั้น ถือได้ว่าบันทึกต้นฉบับของอีริค ชาง “เสร็จสมบูรณ์” แล้ว เมื่อถูกส่งมาถึงมือของผมแม้ว่าจะมีบางส่วนที่ขาดหายไป ทั้งนี้ก็เพราะกำหนดเวลาของพระเจ้าในชีวิตของคน ๆ หนึ่งและในการล่องลับไปของเขานั้น จะก่อผลดีแก่คนที่รักพระองค์

แม้ว่าสิ่งที่ท่านคิดจะเขียนยังมีอีกมาก แต่สิ่งที่ท่านได้กล่าวไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้และในหนังสือ “*พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว*”¹ เล่มก่อนหน้านี้นี้ของท่าน ก็น่าจะเกินพอที่จะทำให้ท่านพ้นจากความรับผิดชอบของท่านต่อโลกนี้ ในการประกาศพระยาห์เวห์ว่าเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว และส่งต่อความรับผิดชอบให้กับผู้ที่อ่าน ในหนังสือสองเล่มนี้เราจะเห็นการยึดมั่นของท่านต่อความจริง การยอมจำนนของท่านต่อสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ ความเป็นห่วงของท่านต่อคริสตจักรในฐานะของผู้เลี้ยง และความรักของท่านต่อพระเจ้าพระบิดา และต่อพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

บทบาทของผมในหนังสือเล่มนี้

มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่หนังสือเล่มหนึ่งจะเสร็จสมบูรณ์โดยคนอื่นหลังจากที่ผู้เขียนเดิมเสียชีวิตไป ดังตัวอย่างเช่น *ศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ใหม่*² หนังสือทางวิชาการที่เขียนโดยจอร์จ สเตร็คเกอร์³ ก่อน แล้วจึง “แก้ไขเรียบเรียงและทำเสร็จสมบูรณ์” โดย ฟรีดริช ฮอร์น⁴

ผมจำได้ว่าบนปกหนังสือเช่นเดียวกันว่า อีริค เอช. เอช. ชาง เป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้แต่เพียงผู้เดียว และหนังสือเล่มนี้ได้รับการ “แก้ไขและเสร็จสมบูรณ์” โดยบุคคลอื่น ผมระบุว่าผมเป็นผู้เขียนคนที่สองในการลงทะเบียนของหนังสือนี้เพราะผมรับผิดชอบเนื้อหา 35% ของหนังสือเล่มนี้ในแง่ของข้อมูล และ 65% ของการเรียบเรียงในแง่ของสำนวนการเขียน

ผมพยายามใช้สำนวนภาษาแบบง่าย ๆ ในหนังสือเล่มนี้ ถึงแม้ผมจะชื่นชอบภาษาอังกฤษแบบอังกฤษพอ ๆ กับภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แต่หนังสือเล่มนี้ก็ใช้การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอนแบบอเมริกัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะผมคุ้นเคยกับรูปแบบของอเมริกันมากกว่า ผมลดการเขียนแยกระหว่างอัญประกาศคู่และอัญประกาศเดี่ยวให้สอดคล้องกับหนังสือสมัยปัจจุบัน ยกเว้นเพื่อจุดประสงค์ของคำอ้างอิงที่ซ้อนกัน และผมก็ไม่ลังเลใจที่จะใช้คำย่อ

มันฟังดูเหมือนความคิดแบบคร่ำครึที่จะบอกว่า ผมขอเป็นผู้รับผิดชอบต่อข้อบกพร่องและข้อผิดพลาดทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้ แต่ในกรณีนี้ถูกต้องและเป็นธรรมแล้วที่ความรับผิดชอบจะตกอยู่กับผม

¹ *The Only True God*

² *Theology of the New Testament*

³ Georg Strecker

⁴ Friedrich Horn

ผู้ที่พระเจ้าทรงชอบพระทัยยิ่งนัก

หนังสือเล่มนี้เขียนออกมาจากหัวใจของผู้เลี้ยงโดยคนของพระเจ้า แม้ว่าจะได้รับการอบรมพระคัมภีร์จากหลายสถาบันการศึกษาก็ตาม (สถาบันอบรมพระคัมภีร์, วิทยาลัยพระคัมภีร์ลอนดอน, มหาวิทยาลัยลอนดอน) อาจารย์อีริกก็ไม่ได้เป็นนักศาสนศาสตร์ผู้มีความรู้ที่ขาดประสบการณ์จริง แต่เป็นคนของพระเจ้าแท้ที่ผมสามารถเป็นพยานได้ ท่านเป็นผู้ที่ติดตามพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน และมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์ของอัครทูตที่เล่าให้ฟังในหนังสือ “*มารู้จักพระเจ้าได้อย่างไร*” ของท่าน ในปี 1977 ผมกับซิลเวียภรรยาของผม ได้ใช้เวลาหนึ่งเดือนกับท่านในประเทศอิสราเอล พร้อมกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ที่อิสราเอลนี้เองผมรู้สึกประทับใจกับการแสดงความรักของท่านที่เห็นประจักษ์ชัดต่อชาวยิว ชาวคริสเตียน และชาวมุสลิม (โดยเฉพาะต่อกลุ่มอาลี ฮุสเซน แห่งโคโร)⁵

ผู้อ่านที่รัก ผมอธิษฐานว่า คุณจะได้รับพระพรจากหนังสือเล่มนี้ และที่พระสิริของพระยาห์เวห์พระเจ้าจะทอแสงผ่านทางคุณในพระเยซูพระเมสสิยาห์ ที่จะนำชีวิตและความสว่างไปสู่คนที่อยู่รอบตัวคุณ ขอพระเจ้าพระบิดาของเราผู้เปี่ยมด้วยความรักทรงพอพระทัยที่จะใช้หนังสือเล่มนี้ ให้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับพระองค์เองและพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียวที่เคยมีชีวิตอยู่

⁵ Ali Hussein of Cairo

คำขอบคุณ

ขอขอบคุณเฮเลน ซาง เป็นพิเศษสำหรับมิตรภาพและกำลังใจ ขอขอบคุณซิลเวียในความรักของคุณมาตลอดหลายสิบปีและความช่วยเหลือในการทำต้นฉบับ ขอขอบคุณแอ็กเนสและลีเซน ในการค้นคว้าเกี่ยวกับ “ในพระคริสต์” อย่างละเอียด ขอขอบคุณวินสตันที่ช่วยพิสูจน์อักษร ขอขอบคุณคริสทีให้คำแนะนำที่ดีมาตลอดหลายปี ขอขอบคุณเพื่อนผู้ร่วมดูแลคริสตจักรในภูมิภาคต่างๆ สำหรับมิตรภาพและการนำด้วยความใส่ใจ ขอขอบคุณเฟลิเซียที่ให้คำแนะนำดีๆ สອງอย่างกับหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณผู้ที่แปลหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาจีน ไทย อินโดนีเซีย และภาษาอื่นๆ ขอขอบคุณโรเบิร์ตจากแคนาดากับเดบбіจากอเมริกา ที่เป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่ได้นำผมมารู้จักพระองค์

การมีส่วนร่วมในการทำหนังสือ *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว* และ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว*⁶ ทำให้ผมได้รับสิทธิพิเศษที่ดีมาก ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือกลุ่มเพื่อนใหม่ที่ขยายวงกว้าง อันมี วิลเลียม และเอลิเนอร์ แม็คโดนัลด์, แอนโทนี และบาร์บารา บัซซาร์ด, แดน และซารอน กิลล์, เกร็ก ดูเบิล, บรูซ ลียอง, จอห์น ไรคาร์ท, แม็กซิม รูซิค, เทเรซี จีโอวิช, คลาร์ก บาร์ฟุต และอีกหลายๆ ท่าน เพื่อนที่ดีเหล่านี้ ผมขอกล่าวว่า ขอขอบคุณสำหรับมิตรภาพของพวกท่าน และการประกาศเป็นส่วนตัวของพวกท่านให้กับพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวนี้

เบนทลี ซาน

มอนทรีออล, แคนาดา

1 กรกฎาคม 2014, แก้ไขใหม่ 18 กรกฎาคม 2017

biblicalmonotheism@gmail.com

⁶ *The Only True God and The Only Perfect Man*

บทนำ

ในหนังสือเล่มนี้เราจะพิจารณาบางประเด็นที่สำคัญมากที่สุด และเป็นที่ยกเถียงกันมากจากการที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพให้ภาพว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการนำเสนอของเราโดยรวมในแง่ของการนำเสนอข้อมูลจากพระคัมภีร์ที่ตรงประเด็นนี้ จะกระตุ้นให้คริสเตียนในทุกที่ได้เห็นถึงสิทธิอำนาจสูงสุดของพระคัมภีร์ ที่ได้รับการดลใจซึ่งใช้ในการประเมินความจริงของหลักคำสอนหนึ่งหลักคำสอนใด

หนังสือ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว* เล่มนี้เป็นผลต่อเนื่องแต่ก็เสริมกันกับหนังสือเล่มก่อนหน้านี้ของผมที่ชื่อ *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว*⁷ (ในฉบับภาษาอังกฤษ บางครั้งจะใช้คำย่อว่า TOPM และ TOTG ตามลำดับ) นอกจากชื่อหนังสือที่คล้ายคลึงกันอย่างเด่นชัดแล้ว ก็ยังมีหลายจุดที่มีความคล้ายคลึงกันและมีความแตกต่างกัน ที่เชื่อมโยงหนังสือทั้งสองเล่มนี้

ประการแรก *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว* และ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว* เขียนจากมุมมองของความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ ซึ่งไม่ใช่จากมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เราใช้คำ “ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์” ในความหมายที่แท้จริงของการเชื่อในพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียวเท่านั้น ซึ่งตรงกันข้ามกับการเชื่อว่าพระเจามีหลายๆองค์ที่มีหลายพระองค์เป็นพระเจ้า การศึกษาของเราจากพระคัมภีร์ได้นำเรามาสู่ข้อสรุปที่หนักแน่นว่ามีพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่พระองค์ทรงเป็นบุคคลๆเดียว ที่พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์ ที่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์ เราเชื่อมั่นเหมือนที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูไม่ใช่พระเจ้าพระบุตร (คำเรียกที่ไม่เคยมีปรากฏในพระคัมภีร์เลย) พระเยซูไม่ใช่พระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระฉายาที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า พระเยซูทรงกระทำการด้วยสิทธิอำนาจทั้งสิ้นของพระเจ้าในฐานะผู้มีอำนาจเต็มที่ที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า

ประการที่สอง ในขณะที่หนังสือเล่มแรก *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว* มีศูนย์กลางอยู่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว ส่วนหนังสือเล่มที่สองนี้ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้*

⁷ Eric H.H. Chang, *The Only True God: A Study of Biblical Monotheism*, CreateSpace, 2017, Charleston, North Carolina, ISBN 978-1532898204 (ได้ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2009 โดย Xlibris, ISBN 978-14363-89471, Library of Congress number 2008911119) สามารถดาวน์โหลดหนังสือเล่มนี้ได้จาก <http://christiandc.org>

เดียว จะมีศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าและมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียวที่เคยมีชีวิตอยู่

ประการที่สาม พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว และ มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว มีความเชื่อมโยงกัน และในทำนองเดียวกันพระยาห์เวห์กับพระเยซู ก็มีความเชื่อมโยงกันด้วยความจริงตามพระคัมภีร์ว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวสถิตอยู่ใน (“ตั้งพลับพลาอยู่” ใน) พระเยซูผู้เป็นมนุษย์ ผู้ซึ่งเป็นพระวิหารที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า (ข้อเท็จจริงในพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้กำหนดให้เราต้องรับมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า พระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพคือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนนั้น ได้ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ จึงเป็นเหตุให้พระเยซูทรงมีทั้งสถานะของพระเจ้าและสถานะของมนุษย์) อารัมภบทของยอห์น (ยอห์น 1:1-18) กล่าวว่า พระเจ้าเองผู้ทรงเป็นพระคำ ได้เสด็จเข้ามาในโลกมาสถิตอยู่ในพระเยซู ข้อ 14 (“พระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนัง และได้ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางเรา”)⁸ สอดคล้องกับความจริงที่ว่า พระกายของพระเยซูเป็นพระวิหารที่พระเจ้าสถิตอยู่ (ยอห์น 2:19) ที่จะพูดถึงในบทที่ 3 ของหนังสือเล่มนี้ แท้จริงแล้วพระเยซูตรัสถึงพระบิดาของพระองค์ว่า “พระบิดาทรงอยู่ในเรา” (ยอห์น 14:10)

ประการที่สี่ เนื่องจาก “มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว” ได้จัดพิมพ์หลัง “พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” หลายคนอาจคิดว่าจะต้องอ่านหนังสือเล่มก่อนหน้านี้นี้ ก่อนที่จะเริ่มอ่านเล่มปัจจุบัน แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น “มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว” เป็นหนังสือที่สมบูรณ์อยู่ในตัวซึ่งสามารถแยกอ่านกับ “พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” ได้ ถ้าคุณตั้งใจจะอ่านหนังสือทั้งสองเล่ม คุณสามารถจะอ่านเล่มใดเล่มหนึ่งก่อนก็ได้ เพื่อประโยชน์ของผู้ที่ยังไม่ได้อ่าน “พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” หรือลิ้มเนื้อหาไปแล้วนั้น ในหนังสือเล่มนี้ผมจะอ้างอิงถึงบางบทของหนังสือเล่มก่อนหน้าเป็นบางครั้งสำหรับข้อมูลความเป็นมา คุณสามารถดูฉบับพิมพ์ของ “พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” ได้จาก Amazon.com หรือฉบับ PDF ที่ <http://christiandc.org>

ประการที่ห้า มีการนำสาระสำคัญจากหนังสือ “พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” มารวมกับหนังสือ “มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว” เนื่องจากการพิจารณาเรื่องความเชื่อว่ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพในหนังสือเล่มก่อนหน้า จะมีความต่อเนื่องกันดีใน “มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว” นี่เป็นสิ่งที่จำเป็นในการจัดอุปสรรคตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ปิดกั้นความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว

⁸ “the Word became flesh and tabernacled among us” ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลยอห์น 1:14 ว่า “พระวาตะทรงเกิดเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” (ผู้แปล)

หมายเหตุ

- ♦ บางครั้งผมจะระบุว่าให้ข้ามบางช่วงบางตอนไปได้เนื่องจากลักษณะทางเทคนิค โดยไม่ได้ลดการสั่นไหวในการอ่าน ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์ของผู้ที่ไม่ต้องการจะอ่านรายละเอียดทางเทคนิค
- ♦ เชิงอรรถส่วนใหญ่อาจจะอ่านข้ามได้ แม้ว่าส่วนใหญ่จะให้การตีความที่เป็นประโยชน์ หรือข้อมูลในพระคัมภีร์
- ♦ ภาคผนวกก็อาจอ่านข้ามได้ แม้ว่าภาคผนวกสุดท้ายจะมีข้อมูลที่สำคัญ
- ♦ ตัวย่อ BDAG⁹ หมายถึง *พจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก-อังกฤษและวรรณกรรมคริสเตียนอื่นๆในสมัยแรก* การอ้างอิงทั้งหมดจากฉบับ BDAG นำมาจากฉบับพิมพ์ครั้งที่ 3 แต่ก็สามารถพบการอ้างอิงเหล่านี้ได้ในฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 แม้บางครั้งจะอยู่ในหมวดที่ต่างกัน
- ♦ HALOT¹⁰ หมายถึง *พจนานุกรมพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูและภาษาอราเมค* เราค้นหาข้อมูลจาก HALOT และ BDAG เพราะพจนานุกรมทั้งสองฉบับนี้เป็นแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ที่สุดสำหรับคำฮีบรูในพระคัมภีร์และคำกรีกในพระคัมภีร์ตามลำดับ

⁹ A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature (Bauer, Danker, et al)

¹⁰ Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament

คำแถลงเกี่ยวกับความเชื่อ: วิธีที่ผมมองพระคำของพระเจ้า

ในการศึกษาเรื่องพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียวนี้ มันจะถูกตอ้งก็เมื่อผู้อ่านได้ความเข้าใจวิธีที่ผู้เขียนท่านนี้มองพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพระคัมภีร์ใหม่

มีหนังสือหลายเล่มที่เขียนเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่ผู้เขียนเหล่านั้นไม่ค่อยจะชี้ให้เห็นชัด ๆ ว่าพวกเขามองพระคัมภีร์อย่างไร สำหรับพวกเขาแล้ว พระคัมภีร์เป็นเอกสารโบราณทางศาสนาที่อาจถือว่ามีคุณค่าบ้างหรือมีคุณค่ามากที่จะศึกษาสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยโบราณไหม? แล้วพระคัมภีร์เป็นชุดเอกสารโบราณ ที่มีคุณค่ามากสำหรับการทำความเข้าใจบรรดาประชาชาติโบราณทางตะวันออกไกล โดยเฉพาะอิสราเอลหรือไม่ รวมถึงอิทธิพลอย่างมากมายที่พระคัมภีร์มี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอารยธรรมตะวันตกไหม?

ในเมื่อเป็นเอกสารโบราณเกี่ยวกับศาสนาและประวัติศาสตร์ แล้วพระคัมภีร์มี*สิทธิอำนาจ*อะไรที่จะให้เราศึกษาความเชื่อของเราในปัจจุบันนี้หรือ? ผมมองพระคัมภีร์ที่ไม่ได้คำนึงถึงสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ก็จะเป็นเพียงความสนใจในทางวิชาการสำหรับเราเสียมากกว่า และไม่น่าจะมีความมุ่งหมายใด ๆ ในการกำหนดความเชื่อของเราและวิธีที่เราดำเนินชีวิต

ผมอยากจะกล่าวให้ชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้นเลยว่านี่ไม่ใช่วิธีที่ผมมองพระคัมภีร์ ผมกลับมองว่าพระคัมภีร์เป็น*พระคำของพระเจ้า* ผมไม่ได้หมายความว่าพระคัมภีร์เป็นงานเขียนเล่มหนึ่งตามคำบอกที่พระเจ้าทรงมอบให้เป็นส่วน ๆ กับผู้เขียน ที่ในระหว่างการเขียนตามคำบอกก็ทำงานเหมือนหุ่นยนต์หรือเครื่องบันทึกเสียงที่บันทึกโดยไม่คิดอะไร แต่ตรงกันข้าม ผมเชื่อว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกคนสามารถจะเรียกได้ว่าเป็นนักเทศน์ หรือผู้เผยพระวจนะที่ได้รับถ้อยคำจากพระเจ้า และเป็นผู้ที่แสดงถ้อยคำของพระเจ้าอีกครั้งจากใจและความคิดของเขาเองด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุดจากอุปนิสัยของเขาและตัวตนที่แท้จริงของเขา

สิ่งนี้ยืนยันได้จากข้อเท็จจริงที่หนังสือเล่มต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ รวมทั้งจดหมายฉบับต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ ที่ผู้เขียนแต่ละคนต่างก็มีสำนวนภาษาเฉพาะของพวกเขาหรือแม้แต่ความสามารถทางด้านภาษาของพวกเขา ตัวอย่างเช่น มาตรฐานภาษากรีกของยากอบนั้นอยู่ในระดับสูง ทั้งภาษากรีกของตัวเขาเองหรือของผู้ทำหน้าที่คัดลอก (คำสมัยใหม่เทียบได้กับเลขานุการ) ซึ่งผิดกับภาษากรีกของวิวรณ์ที่ “แข็ง ๆ” มันจะไม่มีมีความต่างกันทางด้านภาษาหรือสำนวนโวหารเช่นนั้นถ้าเนื้อหาของหนังสือฉบับต่าง ๆ นั้นได้ให้กับผู้เขียนแบบคำต่อคำตามคำบอกของพระเจ้า ในฐานะที่เป็นผู้เทศนา

มามากในตลอดชีวิตของผม ผมมีความเข้าใจอย่างริบหรี่ในสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์หมายถึง เมื่อเขากล่าวว่าถ้อยคำที่เขาได้รับจากพระเจ้าเป็นเหมือนไฟไหม้อัดอยู่ในกระดูกของเขา (เยเรมีย์ 20:9) นี่ไม่ใช่คำกล่าวที่น่าจะมาจากปากของผู้ที่เป็นแค่ “คนจดตัวเลข” พระวจนะของพระเจ้า

คนของพระเจ้าที่สอนพระคำของพระเจ้าให้กับผม

ผมมองพระคัมภีร์ว่าเป็นพระคำของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะมีความจงรักภักดีต่อหลักข้อเชื่อของบางนิกายแต่อย่างใด แต่เพราะนับตั้งแต่วันที่ผมเริ่มมีประสบการณ์กับพระเจ้า ผมได้มารู้จักพระองค์ว่าทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (คำที่ใช้ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่) วันสำคัญนั้นนับย้อนหลังไปหกทศวรรษในวันคริสต์มาสปี 1953 ในประเทศจีนที่มีการปลดแอก เมื่อผมกำลังครุ่นคิดถึงคำเชิญให้ไปทานของว่างที่บ้านของคนหนึ่ง ผมยังไม่ได้ตกลงใจที่จะไปบ้านของคริสเตียนคนนั้นเพราะผมถือว่าตัวเองไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าหรืออย่างน้อยก็ไม่ใช่ผู้เชื่อเรื่องพระเจ้า ผมมาถึงบ้านนี้สายเพราะล้งเลื่อยนานและเห็นว่าคนส่วนใหญ่กำลังจะกลับกันแล้ว จะมีเหลืออยู่แค่สองคน คือชายอายุไม่ถึง 40 ที่มีใบหน้าอ่อนโยน หล่อเหลาและเก๋ขี้เกล็ด กับหญิงผมสีเทาวัยกลางคนซึ่งเป็นผู้ที่เชิญผมมา เธอใช้บ้านของเธอเป็นที่จัดงานปาร์ตี้คริสต์มาสเล็ก ๆ

ผมจะไม่เล่าเหตุการณ์อื่นในเย็นวันนั้น ช่วงที่หญิงคนนั้นยังคงเงิบสงบ และเฮนรี ขอย¹¹ ชายที่อายุน้อยกว่าได้พูดเรื่องพระเจ้าและพระเยซูคริสต์กับผม นอกจากจะบอกว่าก่อนที่วันนั้นจะผ่านพ้นไป ผมก็ได้มี “ประสบการณ์บนถนนตามัสกัส” กับตัวของผมเอง¹² ที่เรียกกันเมื่อเปาโลพบกับพระเยซูในกิจการ 9

ภายในหนึ่งปีที่ผมมีประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผมนั้น เฮนรีได้มาเป็นครูสอนพระคัมภีร์ใหม่ของผม โดยเฉพาะพระกิตติคุณยอห์นที่เขาทำให้น่าสนใจในแบบที่ผมไม่เคยได้ยินจากใครมาก่อน เขาถูกจับกุมนอกบ้านของเขาในคืนวันหนึ่งและไม่มีใครเคยเห็นหน้าเขาอีกเลย เพื่อน ๆ ทุกคนรู้จักเฮนรีดีว่า เขาไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับการเมืองหรือแสดงความสนใจแต่อย่างใด

ผมพูดได้เลยว่านี่คือคนของพระเจ้าที่ร้อนรน “เพื่อพระเจ้าและเพื่อพระคริสต์ของเขา” เฮนรีเป็นนักเคมีวิจัย และเขาใช้รายได้จากการทำงานเป็นทุนของเขาเองในการประกาศและสั่งสอนตามหมู่บ้านใกล้เคียงในมหานครเซี่ยงไฮ้ เขาถูกจับกุมเพราะเหตุนี้ไหม? ในชั่วชีวิตนี้เราอาจไม่มีวันรู้

¹¹ Henry Choi

¹² ประสบการณ์นี้และประสบการณ์อื่น ๆ กับพระเจ้าที่ผมได้พบในช่วงปีที่เป็นคริสเตียนไม่นานได้บอกเล่าไว้ในหนังสือ “มารู้จักพระเจ้าได้อย่างไร” (How I Have Come to Know God, 2017, CreateSpace, Charleston, North Carolina, ISBN 978-1534995772) คุณสามารถอ่านหนังสือเล่มนี้ออนไลน์ได้ที่ <http://christiandc.org> และฉบับภาษาไทยอ่านได้ที่ <http://www.totgthailand.co.th>

การได้ยินเสียงของพระเจ้าในพระคำของพระเจ้า: พระบัญญัติอันดับแรก

การศึกษาพระคัมภีร์ไม่เหมือนกับการศึกษาวิชาอื่น เพราะโดยพื้นฐานแล้วพระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หรือวรรณคดี แต่ที่สำคัญอันดับแรกและสำคัญที่สุดคือเป็นพระคำของพระเจ้า บางครั้งพระเจ้างี้ตรัสผ่านฉากหลังของประวัติศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์ แต่เราจะศึกษาพระคัมภีร์แบบเดียวกับที่เราศึกษาประวัติศาสตร์ หรือวรรณคดี หรือวิชาอื่นไม่ได้ ถ้าจุดมุ่งหมายของเราคือการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าในพระคำของพระเจ้า แต่ถ้าการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าไม่ใช่จุดมุ่งหมายของเราแล้ว เราก็จะศึกษาพระคัมภีร์เหมือนเป็นวิชาหนึ่งในเชิงวิชาการ

ถ้าเช่นนั้นเราจะต้องทำอะไรหรือ จึงจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าเมื่อเราอ่านพระคำของพระองค์? เราต้องเริ่มที่จุดเริ่มต้นด้วยพระบัญญัติอันดับแรกของพระเจ้า ที่มีความสำคัญจนธรรมชาติจารย์นำมาถามพระเยซูว่า ในบรรดาพระบัญญัติทั้งหลาย ข้อใดสำคัญเป็นอันดับแรก พระเยซูตรัสตอบว่า

พระบัญญัติข้อแรกสุดก็คือ “จงฟังเถิด โอ ชนอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่านและด้วยสุดกำลังของท่าน” นี่คือพระบัญญัติข้อแรก และพระบัญญัติข้อที่สองก็คือ “พวกท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวพวกท่านเอง” ไม่มีพระบัญญัติอื่นที่สำคัญยิ่งกว่าพระบัญญัติเหล่านี้” (มาระโก 12:29-31 ฉบับนิวคิงเจมส์)

เมื่อเราทำตามพระบัญญัติสองข้อสำคัญคือรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้าน เราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าในพระคัมภีร์ สิ่งที่เราคิดมาก่อนหน้านี้ว่าเป็นเพียงแค่เรื่องราว เป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ เป็นบทกวี และสุภาษิตนั้น ตอนนีกลายเป็นช่องทางที่พระเจ้าทรงสื่อสารกับเรา สิ่งที่เราคิดว่าเป็นงานเขียนโบราณที่หมดความเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันนี้ ในเวลานี้กลายเป็นถ้อยคำที่มีชีวิตที่พูดกับใจของเรา พระเจ้าที่เราได้อ่านเกี่ยวกับพระองค์ในพระคัมภีร์นั้น บัดนี้เป็นพระเจ้าที่ทรงสามารถเข้าไปถึงที่ลึกที่สุดของความคิดของเราด้วยถ้อยคำของพระองค์ ตอนนี้เราคงเข้าใจแล้วว่าทำไมพระองค์จึงถูกเรียกว่า “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่

แต่ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติข้อแรก เราก็จะไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คริสเตียนจำนวนมากพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์นี้เพราะว่าพวกเขาไม่ได้รับการสอนให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดทั้งหมดของพวกเขา เราจะเป็นสาวกของพระเยซูอย่างมีความหมายได้อย่างไรหากเราไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนเราเกี่ยวกับการรักพระเจ้า? ผลที่ตามมาจากความ

ล้มเหลวนี้ในชีวิตของเราและในคริสตจักรก็ประจักษ์ชัดให้ทุกคนได้เห็น มีผู้นำคริสเตียนบางคนบอกผมว่าหลังจากรับใช้ในพันธกิจมา 20 หรือ 30 ปี พวกเขายังคงไม่มีพลังฝ่ายวิญญาณในการทำพันธกิจที่พวกเขาได้ทุ่มเทให้สำเร็จได้ พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็แทบจะไม่มีให้เห็นในคริสตจักรทุกวันนี้ก็เพราะคริสตจักรได้ทอดทิ้งพระบัญญัติสำคัญข้อแรกนี้

เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราได้ปฏิเสธ*ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว* จากพระบัญญัติสำคัญข้อแรกที่เป็นหัวใจสำคัญในชีวิตฝ่ายวิญญาณของชนอิสราเอลที่กล่าวไว้ในขามา¹³ว่า

“จงฟังเถิด โอ ชนอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียว ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5, “องค์พระผู้เป็นเจ้า” คำตรงตัวคือ “พระยาห์เวห์”)¹⁴

ไม่มีคำว่าสายเกินไปที่จะกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ถ้าเรากลับมาที่พระบัญญัติข้อแรก เราจะมีประสบการณ์กับพระสัญญาจากพระเจ้าที่เป็นจริงว่า “เราจะชดเชยปีเดือน ที่ตักแตนวัยบินได้กินเสียให้แก่พวกเจ้า และที่ตักแตนวัยกระโดด ตักแตนตัวอ่อน และตักแตนวัยเดินได้กิน” (โยเอล 2:25) แล้วเราจะมีคามชื่นชมยินดีที่รู้จักพระองค์ผู้ที่เราเรียกว่า “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

ประสบการณ์กับพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นกับการเข้าใจพระคำของพระเจ้า

ผมยังจำเรื่องจากสมัยเรียนในลอนดอนที่ยังฝังอยู่ในความทรงจำของผม ขณะเมื่ออาจารย์สอนภาษาฮีบรูของผมกำลังพูดคุยกับผมถึงตัวบทที่ยากในพระคัมภีร์ฮีบรู เขาหยุดชะงักแล้วพูดขึ้นมาว่า “ผมสงสัยว่า ในที่สุดแล้วมีพระเจ้าจริงหรือเปล่า” ผมอึ้งกับคำกล่าวนั้นเพราะมันยากที่จะเข้าใจว่าเป็นไปได้อย่างไรที่จะมีใครที่สามารถอุทิศทั้งชีวิตเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูโดยไม่ได้เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ที่เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์นั้น เขาให้ความสนใจพระคัมภีร์ว่าเป็นแค่วรรณกรรมอย่างนั้นหรือ?

ผมก็กำลังดูตัวบทที่พูดคุยกันเมื่ออาจารย์ของผมเอ่ยถ้อยคำที่น่าตกใจนั้น ผมมองดูเขาและเห็นว่าเขากำลังจ้องไปบนเพดาน มองไปยังสวรรค์ในขณะที่พูดอย่างครุ่นคิดอยู่ลึกๆ เขาเป็นนักวิชาการมีชื่อเสียงที่ได้ตีพิมพ์หนังสือและบทความมากมายในหัวข้อที่เชี่ยวชาญเฉพาะเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู แล้วทำไมตอนนี้เขาจึงฉุกละหุกอย่างปัจจุบันทันด่วนขึ้นมาว่ามีพระเจ้าจริงไหม? หลังจาก

¹³ Shema เป็นคำฮีบรูซึ่งหมายถึง “จงฟัง” ที่ชาวฮีบรูมาจากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9

¹⁴ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 ว่า “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน” (ผู้แปล)

ครุ่นคิดไม่กี่นาที เขาก็หันกลับมาดูข้อความตอนนั้นที่อยู่ตรงหน้าเราและต่อมาไม่นานการเรียนก็ยุติลง แต่เหตุการณ์ในครั้งนั้นทั้งความพึงใจเล็กๆ ใจกับผม นี่คือนักวิชาการผู้มีวิชาความรู้สูงมีชื่อเสียงท่านหนึ่งในแวดวงของการศึกษาพระคัมภีร์ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ลงความคิดเห็นอย่างหนักแน่นเลยว่าพระเจ้ามีอยู่จริง

เขาไม่ได้เป็นคนเดียวในคณะศาสนศาสตร์ที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้า อาจารย์ท่านอื่น ๆ บางคนก็ไม่ได้เชื่อในพระเจ้าเพราะเห็นชัดว่าพวกเขาไม่ได้มีประสบการณ์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่จริง แต่พวกเขาก็ยังคงสอนพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่แบบเป็นวิชาทางวิชาการ โดยที่พระเจ้าเป็นหัวข้อหนึ่งในหลายหัวข้อ พวกเขาไม่ได้ยอมรับว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เพราะพวกเขากล่าวว่าพระคัมภีร์เป็นผลพวงของระเบียบสังคมที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และการสนับสนุนมุมมองนี้โดยชี้ให้เห็นถึงข้อผิดพลาดของมนุษย์ในหน้าต่างๆ ของพระคัมภีร์ที่เรามีในปัจจุบัน รวมทั้งการแก้ไขตัดแปลงข้อความพระคัมภีร์ที่ทำโดยเจตนาหรือโดยข้อผิดพลาดในการคัดลอก การศึกษาในเชิงวิชาการที่น่าเหนื่อยหน่ายนี้เอง พระเจ้าจึงหายไปจากสายตา เป็นที่ทราบกันว่า คริสเตียนจำนวนมากที่เชื่อถือพระคัมภีร์ ได้เข้าศึกษาทางศาสนศาสตร์ด้วยจุดมุ่งหมายในการเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจของคริสตจักร แต่สูญเสียนิมิตของพวกเขาและแม้แต่ความเชื่อของพวกเขาไปก็เพราะพวกเขาขาดประสบการณ์กับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

วิธีที่เราอ่านพระคัมภีร์จะขึ้นอยู่กับว่า เรามีประสบการณ์ที่พระเจ้าทรงมีอยู่จริงหรือไม่ คนที่รู้จักพระเจ้าจะ “ได้ยิน” คำของพระองค์ในทางที่แตกต่างกันเลยจากคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า เมื่อผมพูดถึงการรู้จักพระเจ้าผมก็หมายความว่าเหมือนที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ” (2 ทิโมธี 1:12) มีหลายคนเชื่อในพระเจ้าด้วยความเข้าใจที่คลุมเครืออยู่บ้าง แต่การเชื่อแบบนั้นไม่ได้มาแทนที่การรู้จักพระเจ้า ความเชื่อที่ไม่ได้ฝังแน่นในประสบการณ์กับพระเจ้านั้นไม่ช้าไม่นานก็จะแคลง จะดับทຽງ และจะเป็นปรปักษ์กับผู้ที่ไม่ได้มีมุมมองเช่นนั้น แต่ผู้ที่รู้จักพระเจ้าจะไม่ประพடுத்தตัวในลักษณะนี้

ที่ผมกล่าวถึงทั้งหมดนี้ก็เพราะมีความสำคัญต่อการเข้าใจเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นการอธิบายพระคัมภีร์อย่างละเอียด ผมเชื่อในพระคัมภีร์ ว่าเป็นพระคำของพระเจ้าไม่เพียงแต่เป็นคำสอนเรื่องความเชื่อ แต่เป็นการดำเนินชีวิตตามคำสอนนั้น และพบว่าพระคัมภีร์ “ทำงาน” ผ่านทางกระบวนการนี้ที่ผมรู้ว่ามันเป็นความจริง

พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสีของพระองค์ว่า “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้าหรือที่เราพูดเอาเอง” (ยอห์น 7:17) และผมได้พบจริงๆ ว่าพระคำของพระเจ้าเป็นความจริง

มันไม่ได้หมายความว่าเราจะมองข้ามการศึกษาเชิงวิชาการ หรือจะโยนการศึกษาพระคัมภีร์และการตีความที่ถูกต้องทิ้งไปเสีย เราแน่ใจได้เลยว่าพระเจ้าจะไม่ได้รับเกียรติกับการศึกษาพระคัมภีร์ที่ทำแบบลวกๆ เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของความเป็นเลิศ ดังนั้นแม้ว่าเราจะยังไม่ได้บรรลุถึงความเป็นเลิศในระดับสูงเฉพาะทาง แต่อย่างน้อยเราก็ควรพยายามอย่างดีที่สุดที่จะอธิบายพระคำของพระเจ้าให้เข้าใจชัดเจน

ข้อสังเกตเบื้องต้น

ประการแรก ชื่อหนังสือเล่มนี้ *มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว* เป็นการระบุว่าพระเยซูตามพระคัมภีร์นั้นเป็นมนุษย์ ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงเหมือนกับมนุษย์ทุกคนในโลก พระองค์ไม่ได้เป็น “มนุษย์ที่เป็นเทพเจ้า” หรือ “มนุษย์ที่มาเป็นพระเจ้า” ดังที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพสันนิษฐานไว้ หากเคยมีบุคคลดังกล่าวที่เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ คน ๆ นั้นจะไม่ใช่มนุษย์จริงๆ “เหล่ามนุษย์ที่เป็นเทพ” หรือ “พระต่างๆ” (เปรียบเทียบ “พระมาก” ใน 1 โครินธ์ 8:5)¹⁵ มีอยู่มากมายในตำนานเทพเจ้ากรีกที่คริสเตียนยุคแรก ๆ ที่อาศัยอยู่ในสังคมของคนนอกศาสนาคุ้นเคยกันดี พันธกิจในหมู่คนต่างชาติของบาร์นาบัสและเปาโลนั้น ทั้งสองถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพระซุสและพระเฮอริเมส (กิจการ 14:12) จนชาวลิคาโอเนียพากันนมัสการท่านทั้งสองถึงขนาดเตรียมเครื่องถวายบูชาแก่ท่านทั้งสอง แต่บาร์นาบัสกับเปาโลร้องว่า “ท่านทั้งหลาย ทำไมจึงทำเช่นนี้? เราก็คือคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย” (ข้อ 15)¹⁶

พระเยซูที่เราเห็นพระองค์ในพระคัมภีร์ใหม่ ทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน เหมือนที่เอเลียสก็เป็นมนุษย์ที่ “มีสภาพเหมือน” อย่างเรา (ยากอบ 5:17)¹⁷ เนื่องจากพระองค์ทรงมีสภาพอย่างเดียวกับมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์จึงทรง “เคยถูกทดลองเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15)

แต่การมีสภาพอย่างเดียวกันก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงเหมือนกับเราในทุกอย่าง สิ่งนี้นำเรามาสู่ประเด็นต่อไป

ประการที่สอง พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่ *สมบูรณ์แบบ* ความสมบูรณ์แบบของพระองค์ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์อย่างอัตโนมัติด้วยฐานะ “พระเจ้าพระบุตร” ผู้เป็นพระเจ้าพระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพ แต่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเรียนรู้ผ่านความทุกข์ทรมานและสำเร็จผลโดยที่พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระองค์

¹⁵ 1 โครินธ์ 8:5 “ถึงแม้จะมีพระมากในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่าพระเจ้า (มีพระมากและเจ้ามากก็จริง)” ฉบับ 1971

¹⁶ พจนานุกรมภาษากรีกฉบับ BDAG กำหนดความหมายคำ *homoioπαθε* ในข้อนี้ว่า “มีสภาพเดียวกัน” (the same nature)

¹⁷ ยากอบ 5:17 “เอเลียสก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพเหมือนอย่างเรา ท่านอธิษฐานอย่างจริงจังขอให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินถึงสามปีกับหกเดือน”

ประการที่สาม พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ *เพียงผู้เดียว* ที่เคยมีชีวิตอยู่ ในบรรดา มนุษย์ทั้งหมดที่เคยมีชีวิตอยู่ ตั้งแต่การล้มลงในบาปของอาดัมและเอวาก็ “ไม่มีใครที่ชอบธรรม แม้แต่คนเดียว” (โรม 3:10) ในที่สุดก็มีผู้หนึ่งแต่เป็นเพียงผู้เดียวเท่านั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา

เนื่องจากในประวัติศาสตร์ไม่เคยมีผู้ใดที่ปราศจากบาปนอกจากพระเยซู ดังนั้นพระองค์จึงทรง เป็นมนุษย์ที่ผิดธรรมดา ผู้เป็นหนึ่งเดียว ผู้ทรงเกียรติ เป็นมนุษย์เพียงผู้เดียวที่ได้ไปถึงจุดสูงสุด ใน จุดสูงสุดที่สุดของพระประสงค์นิรันดร์ของพระยาห์เวห์สำหรับมนุษย์ การเน้นย้ำความจริงที่โดดเด่นนี้ จึงมีความเหมาะสมในบางบริบทที่จะใช้อักษรตัวใหญ่ว่า “Man” (“มนุษย์”) เพื่อแสดงว่าพระองค์ ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงแต่ในเวลาเดียวกันก็ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบโดย พระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์

ในการแปลบางฉบับของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (ที่เรียกกันว่าพระคัมภีร์เดิม) ก็มีไม่กี่คนที่ถูก กล่าวถึงว่า “ดีพร้อม” (สมบูรณ์แบบ) แต่ในกรณีดังกล่าวคำภาษาฮีบรูจะแปลอย่างเหมาะสมมาก กว่าว่า “ไม่มีที่ติ” ที่แปลในพระคัมภีร์บางฉบับ ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนนอกจากพระเยซูที่มีความ สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง ความดีพร้อมที่คนชอบธรรมไม่กี่คนในพระคัมภีร์เดิมนั้น ไม่ใช่ความ สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง แต่เป็นความสมบูรณ์แบบโดยเทียบเคียง หรือไร้ที่ติเมื่อเทียบกับมนุษย์ ทั่วไป แต่เมื่อเราพูดถึงพระเยซูว่าเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียวนั้น เรากำลังพูดถึงความไม่ มีบาปอย่างแท้จริงของพระองค์ พูดถึงความสมบูรณ์แบบที่สมบูรณ์อย่างไม่มีข้อแย้ง พูดถึงผลสำเร็จ ที่น่าอัศจรรย์ใจอย่างแท้จริง มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบผู้นี้เป็นความอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระยาห์เวห์ ได้ทรงเคยกระทำมาในพระคริสต์ เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนจะเคยบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบที่ แท้จริงได้ เว้นแต่พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือผู้คนทุกขณะในชีวิตของเขา สิ่งนี้สำเร็จในกรณีของพระเยซู ด้วยเพราะพระองค์ทรงดำเนินชีวิตทุก ๆ ขณะของพระองค์บนโลกนี้ด้วยการเชื่อฟังพระบิดาพระยาห์ เวห์ของพระองค์อย่างสมบูรณ์

ประการที่สี่ เนื่องจากความสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระเยซูจึงทรงได้รับการยกย่องสูงสุดใน จักรวาลรองจากพระเจ้าเอง พระเยซูประทับอยู่ที่ “เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” ทำให้พระองค์ ทรงเป็นอันดับสองรองจากพระยาห์เวห์ในการสร้างทั้งหมด พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของ พระองค์และมอบฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นให้กับพระองค์ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงทำหน้าที่ในฐานะตัวแทน ของพระเจ้าที่มองเห็นได้ ด้วยเหตุนี้ชื่อย่อยของหนังสือเล่มนี้จึงมีว่า “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏ บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) ใครที่เห็นพระพักตร์ของพระเยซูก็จะเห็นพระสิริ ของพระเจ้า

เขียนจากมุมมองของสนามรบ

การศึกษาในเรื่องนี้ไม่ได้เป็นผลงานของผู้ที่มีชีวิตและทำงานอยู่ในโลกของวิชาการ แม้ว่าท่านจะคุ้นเคยกับแวดวงวิชาการ แต่นี่เป็นผลงานของผู้รับใช้และผู้นำของกลุ่มคริสตจักรที่ค่อนข้างใหญ่ พันธกิจของคริสตจักรสากลคือการปฏิบัติตามสิ่งที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจะถูกประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ” (มัทธิว 24:14) การขยายอาณาจักรของพระเจ้าในโลกที่เหล่าเทพผู้ครองที่มีฤทธิ์เป็นปรปักษ์กับพระองค์นั้น ย่อมหมายถึงว่าภารกิจของเราจะไม่ชนะได้อย่างง่ายดาย แต่จะเป็นการต่อสู้อย่างเต็มกำลัง (2 ทิโมธี 4:7) เพราะการต่อสู้ครั้งนี้ไม่ได้เป็นแค่สำนวนจากภาษาของการแข่งขันกีฬาเหมือนที่จัดขึ้นในเมืองโครินธ์ แต่เป็นความทุกข์ยากอย่างแท้จริงและการเนียดความตายที่เห็นได้จากสิ่งที่เปาโลประสบด้วยตัวเอง (2 โครินธ์ 11:23)

สิ่งที่หมายถึงก็คือ หนังสือเล่มนี้เขียนจากจุดที่ได้เปรียบจากสนามรบ แทนที่จะเขียนจากหอคอยทางวิชาการ ในทางกลับกันนั้นมันก็หมายความว่า เราไม่สามารถจะศึกษาเรื่องนี้ด้วยทัศนคติที่ได้แต่มองโดยไม่ข้องเกี่ยวเหมือนที่นักวิชาการบางคนอาจชอบทำเช่นนั้น แต่ด้วยจิตวิสัยที่เอาตัวเข้าไปร่วมในการต่อสู้กระทั่ง “จบจนวันตาย” (วิวรณ์ 2:10; มัทธิว 24:13; มาระโก 13:13)¹⁸ บางครั้งการเอาตัวเข้าไปร่วมอาจทำให้เกิดการแสดงออกแบบรุนแรง และกระทั่งอารมณ์อันดุเดือดที่มากกว่าถ้อยคำอันสุขุมและใจเย็นอย่างของผู้ที่มองดูเรื่องนี้อยู่ห่างๆ ลองพิจารณาดูความโกรธของพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ไล่ฟัดและคนรับแลกเงินออกจากพระวิหาร (ยอห์น 2:15)¹⁹

ความจริงแล้ว มีน้อยคนที่จะมองแบบตนไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญต่างๆ ที่ได้พิจารณาในการศึกษานี้ เพราะมีบางเรื่องเกี่ยวข้องกับอารมณ์ทางจิตใจมากพอๆ กับเรื่องของความเชื่อที่พิจารณาอยู่

ถึงกระนั้นเมื่อต้องตีความพระคัมภีร์ตอนต่างๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องมีใจเป็นกลางเพื่อจะทำให้เราศึกษาพระคัมภีร์ตอนเหล่านั้นด้วยความรอบคอบและความถูกต้อง และด้วยความรอบรู้ทางวิชาการที่เรามี โดยไม่ยอมให้ข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับความเชื่อของเรามาบิดเบือนความเข้าใจของเรา กับสิ่งที่พระคัมภีร์กำลังบอกเรา

¹⁸ วิวรณ์ 2:10 “อย่างลัทธิการทนทุกข์ที่เจ้าจะได้รับนั้น นี่แน่ะ มารจะชิงพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อทดลองพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความยากลำบากถึงสิบวัน แต่เจ้าจงซื้อเสื้อชัยจบจนวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า”

¹⁹ ยอห์น 2:15 “พระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ไล่คนเหล่านั้นพร้อมกับแกะและวัวออกไปจากบริเวณพระวิหาร และพระองค์ทรงเทเงินและทรงคว่ำโต๊ะของบรรดาคนรับแลกเงิน”

การใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่

ในหนังสือเล่มนี้คำว่า “พระคัมภีร์”²⁰ ฉบับภาษาอังกฤษจะขึ้นต้นด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งในรูปของคำคุณศัพท์ว่า “เกี่ยวกับพระคัมภีร์”²¹ ไม่ใช่เพราะเป็น “การบูชาพระคัมภีร์” แต่เพื่อจะเน้นว่าพระคัมภีร์ (เดิมและใหม่) เป็นพระคำของพระเจ้า (ไม่ใช่โดยการเขียนตามคำบอก แต่โดยการตั้งใจ, 2 ทิโมธี 3:16) เป็นอำนาจเด็ดขาดและสูงสุดสำหรับความเชื่อและหลักข้อเชื่อของเรา ความล้มเหลวในการทำตามหลักการฝ่ายวิญญาณอย่างถึงที่สุดนี้ ได้ส่งผลให้คริสตจักรตกในความผิดพลาดร้ายแรง

ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษ บางครั้งสรรพนามที่กล่าวถึงพระเจ้าจะขึ้นต้นด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ ไม่ใช่เพียงเพราะความยำเกรงเท่านั้น แต่เพื่อให้สรรพนามที่กล่าวถึงพระองค์แตกต่างจากสรรพนามที่กล่าวถึงผู้อื่นภายในประโยคเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ประโยคต่อไปนี้จะเข้าใจได้ยากถ้าคำสรรพนามที่กล่าวถึงพระเจ้าไม่ได้ใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่

Now in putting everything in subjection to him, **he** left nothing outside his control. At present, we do not yet see everything in subjection to him (Heb.2:8, ESV)

บัดนี้ การให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น **เขา**ไม่ได้ให้สิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของ**เขา** แต่ในขณะนี้เรายังไม่เห็นว่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของ**เขา** (ฮีบรู 2:8 ฉบับ ESV)

ถ้าเราใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ที่คำ “he” ซึ่งหมายถึงพระเจ้าโดยที่สรรพนามอื่นๆ ทั้งหมดหมายถึงพระคริสต์ ความหมายก็จะชัดเจน²²

Now in putting everything in subjection to him, **He** (God) left nothing outside his control. At present, we do not yet see everything in subjection to him.

บัดนี้ การให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น **พระองค์** (พระเจ้า) ไม่ได้ให้สิ่งใดเลยที่ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของ**เขา** แต่ในขณะนี้เรายังไม่เห็นว่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของ**เขา**

เปาโลกล่าวในเรื่องเดียวกันนี้ถึงการให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ว่า:

²⁰ “Bible” และ “Scripture” พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยแปลเหมือนกันว่า “พระคัมภีร์” (ผู้แปล)

²¹ “Biblical” และ “Scriptural”

²² พระคัมภีร์ภาษาไทย ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปล “he” ว่า “พระเจ้า” ส่วนฉบับอื่นๆ ใช้คำว่า “พระองค์” ขณะที่กล่าวถึงอีกผู้หนึ่งว่า “เขา” ด้วยคำเดียวกันคือ “him” ที่อยู่ในรูปกรรมของประโยค (ผู้แปล)

For “God has put all things in subjection under his feet.” But when it says, “all things are put in subjection,” it is plain that he is excepted who put all things in subjection under him. (1Cor.15:27, ESV)

เพราะว่า “พระเจ้าได้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระองค์แล้ว” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า “ได้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อานาจนั้น” มันก็ชัดเจนว่ายกเว้นพระองค์ ผู้ทรงให้สิ่งสารพัดอยู่ใต้พระองค์ (1 โครินธ์ 15:27 ฉบับ ESV)

ความหมายของประโยคย่อยที่เป็นอักษรตัวเอนจะชัดเจนถ้าเราใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่กับ “he”²³ (หมายถึงพระเจ้า) ที่จริงแล้วเพื่อความชัดเจน ฉบับ NIV ทำมากกว่านั้นคือตีความประโยคโดยใส่คำว่า “พระเจ้า” และ “พระคริสต์” ในคำกล่าวของเปาโลดังนี้ “ไม่รวมถึงพระเจ้าเองผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้พระคริสต์”²⁴

กระบวนการ: เรื่องที่มีความสำคัญมาก ๆ

การศึกษาว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้พัฒนาขึ้นมาอย่างไร จะเผยให้เห็นว่ามันเริ่มต้นด้วยการที่คนต่างชาตินมัสการพระเยซู เพราะคนต่างชาติในยุคแรกมีใจเอนเอียงที่จะนมัสการมนุษย์เป็นพระเจ้าของพวกเขา เห็นได้จากการนมัสการบาร์นาบัสเป็นพระซุสและนมัสการเปาโลเป็นพระเฮอร์เมส (กิจการ 14:12)

เนื่องจากการนมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้ยึดอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์ มันจึงไม่น่าแปลกใจที่หลักข้อเชื่อในเซียและอีกสองสามหลักข้อเชื่อของ “คริสเตียน” ที่เกิดขึ้นตามมาในยุคแรก ๆ จึงไม่ได้อ้างอิงพระคัมภีร์สักข้อมาสืบสนับสนุนข้อเชื่อของพวกเขา พุดย่อ ๆ ก็คือ หลักความเชื่อเหล่านี้เป็นข้อเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้นด้วยสิทธิอำนาจของมนุษย์และไม่ใช่วัยสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ซึ่งก็คือพระคำของพระเจ้า ไม่มีความพยายามแม้แต่จะปิดบังความจริงข้อนี้เลย บรรดาผู้นำของคริสตจักรที่เรียกว่า “บาทหลวง” และ “บิชอป” ก็ได้ยกระดับตนเองขึ้นเป็นผู้มี

²³ ฉบับภาษาไทยแปลคำนี้ว่า “พระเจ้า หรือ องค์พระเจ้า” ใน 1 โครินธ์ 15:27 “เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่า ยกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์” (ฉบับ 1971) ผู้แปล

²⁴ 1 โครินธ์ 15:27 “เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ที่ว่าทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์นี้ เป็นที่ชัดเจนว่า ไม่รวมถึงพระเจ้าเอง ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้พระคริสต์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

อำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า ให้อำนาจสูงสุดในการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักคำสอนที่ต้องทำตามและคำสาปแช่ง²⁵ ผู้มีมุมมองที่แตกต่างไปจากนี้

จนเมื่อเกิดการปฏิรูปศาสนาขึ้นโดยการยอมรับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว²⁶ เป็นรากฐานหลักคำสอนสำหรับคริสตจักร และปฏิเสธอำนาจของคริสตจักรคาทอลิกและได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในกระบวนการประเมินหลักคำสอนและการปฏิบัติ แต่ปัญหาของคริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปศาสนาก็คือว่า ในทางปฏิบัติแล้วได้รับเอาหลักความเชื่อของคริสตจักรคาทอลิกมาทั้งหมด ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความแตกต่างอย่างแท้จริงในศาสนศาสตร์ โดยเฉพาะศาสนศาสตร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ระหว่างคริสตจักรคาทอลิกกับคริสตจักรโปรเตสแตนต์

ความรักตัวอย่างแรงกล้าต่อข้อเชื่อของคริสตจักรในคริสตจักรคาทอลิกรวมทั้งคริสตจักรโปรเตสแตนต์นั้นจะปรากฏให้เห็น เมื่อใดก็ตามที่มีความพยายามอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะโดยบรรดานักวิชาการของคาทอลิกหรือโปรเตสแตนต์ที่จะประเมินหลักคำสอนบนพื้นฐานของความถูกต้องของหลักคำสอนกับพระคัมภีร์เท่านั้น ตามความเป็นจริงแล้ว หลักการที่พระคัมภีร์เท่านั้นมีสิทธิอำนาจได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือของคริสตจักรเพื่อให้พระคัมภีร์สอดคล้องกับข้อเชื่อของคริสตจักร โดยเฉพาะกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ตามกระบวนการแล้วพวกเขาเริ่มต้นด้วยความเชื่อในตรีเอกานุภาพ และไม่ได้เริ่มต้นด้วยพระคัมภีร์ ในช่วงที่ศึกษาเรื่องนี้เราจะตรวจสอบความพยายามเหล่านี้

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพสามารถอ่านพระคัมภีร์ที่นอกเหนือจากมุมมองเดียวที่พวกเขาเคยรู้จักได้อย่างไร?

มันเคยเป็นไปได้หรือสำหรับพวกเราที่มาจากพื้นหลังความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่ถูกกำหนดว่าถ้าไม่ยอมรับหลักความเชื่อของคริสตจักรก็จะรับบัพติศมาไม่ได้ นั่นจะอ่านพระคัมภีร์โดยไม่ได้อ่านจากมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพซึ่งเป็นมุมมองเดียวเท่านั้นที่เรารู้จัก? เราจะสามารถอ่านพระคัมภีร์อย่างที่เราเขียนไว้แรกเริ่มโดยไม่มีอะไรเจือปน²⁷ ได้อย่างไร ถ้าตั้งแต่แรกเราถูกกำหนดให้ต้องอ่านผ่านปริซึมหักเหของหลักความเชื่อของศตวรรษที่สี่และห้า? หลักความเชื่อเหล่านี้ถูกกำหนดไว้โดยไม่มีการอ้างถึงพระคัมภีร์อย่างชัดเจนแต่อย่างใด (ที่สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ถูกแทนที่โดยบรรดาผู้นำคริสตจักรที่เขียนหลักความเชื่อเหล่านี้ขึ้น) และกำหนดให้คริสตชนทุกคนเชื่อ “ความเป็นพระเจ้า”²⁸ ในสามองค์บุคคล คำว่า “ความเป็นพระเจ้า” เป็นคำแปลกที่เราไม่ค่อยเข้าใจ

²⁵ Anathema (อนา-ธมา)

²⁶ sola Scriptura

²⁷ “อย่างที่เป็นอยู่โดยไม่ได้แต่งเติม” หรือหมายความว่า “อ่านพระคัมภีร์อย่างที่พระคัมภีร์เขียน” (ผู้แปล)

²⁸ Godhead

นักและต่อมาก็พบว่าไม่มีใครเข้าใจเช่นกัน แต่ตั้งแต่เริ่มแรกเราก็ถูกสอนว่าพระเจ้าบุตร พระองค์ที่สองในพระเจ้ารวมคือพระเยซูคริสต์ได้ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์

คริสเตียนส่วนใหญ่เริ่มต้นชีวิตคริสเตียนของพวกเขาภายใต้การเลี้ยงดูของคริสตจักรที่พวกเขาเข้าร่วม ซึ่งตอนนี้พวกเขาทำกิจกรรมต่างๆ และร่วมการนมัสการในหลายรูปแบบ คริสเตียนบางคนโดยเฉพาะชาวคาทอลิกที่ไม่มีพระคัมภีร์เป็นของตนเองก็ยังไม่ได้อ่านพระคัมภีร์เลย แม้ในหลายปีหลังจากที่พวกเขากลับใจเชื่อ ซึ่งก็หมายความว่าคริสตจักรได้กลายเป็นผู้มีอำนาจในฝ่ายวิญญาณแต่เพียงผู้เดียวของพวกเขา

แต่ถึงแม้ในหมู่ชาวอีแวนเจลิคอล²⁹ ที่อ้างการยึดถือพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้าและเป็นอำนาจสูงสุดในทุกเรื่องของความเชื่อและหลักคำสอน ในความเป็นจริงแล้วเขายึดถือพระคัมภีร์แบบผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ และไม่รู้จักการอ่านพระคัมภีร์อย่างอื่นนอกจากวิธีการอ่านแบบของความเชื่อในตรีเอกานุภาพซึ่งพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูเมื่อมาเป็นคริสตชน

นั่นคือวิธีที่ผมอ่านพระคัมภีร์ตลอดชีวิตคริสเตียนส่วนใหญ่ของผม เริ่มจากอายุ 19 และมาถึง 70 ปี ไม่ว่าผมจะประกาศข่าวประเสริฐกับคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน นำการศึกษาพระคัมภีร์ หรือสร้างผู้นำที่จะอภิบาลคริสตจักร ผมจะรู้สึกว่าการจำเป็นต้องทำให้ผู้ฟังของผมรู้ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แล้วเขานั้นจะเป็นไปได้อย่างไรที่จะอ่านพระคัมภีร์และยอมให้พระคัมภีร์พูดเอง ในเมื่อเราใส่ความเชื่อที่ฝังหัวจนเคยชินแล้ว?

กรอบความคิดของผมที่ฝังอยู่ในความเชื่อในตรีเอกานุภาพยังมีอิทธิพลกับวิธีที่ผมอ่านพระคัมภีร์เดิม สิ่งนี้ซับซ้อนโดยข้อเท็จจริงที่ว่า พระคัมภีร์เดิมไม่มีร่องรอยหรือหลักฐานของบุคคลที่เรียกว่า “พระเจ้าบุตร” ผู้ที่เป็นศูนย์กลางของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ปัญหานี้ถูกปิดป่อยอย่างน้อยก็ทางจิตวิทยาโดยคิดเอาเองว่ากรณีส่วนใหญ่ของคำว่า “the Lord” ในพระคัมภีร์เดิม (เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ว่า “LORD”)³⁰ นั้นหมายถึงพระเยซูผู้ทรงดำรงอยู่ก่อน แต่ถ้า “LORD” หมายถึงพระเยซู แล้วจะเอาพระบิดาไว้ตรงไหนในพระคัมภีร์เดิม?

²⁹ Evangelicals นิกายหนึ่งของคริสเตียนในนิกายโปรเตสแตนต์ที่เกิดขึ้นจากการฟื้นฟูศาสนาของกลุ่มเคลื่อนไหวหลายนิกายในศตวรรษที่ 18 และ 19 ในยุโรปและอเมริกา ที่เน้นความสัมพันธ์กับพระคริสต์ การรับการยกโทษบาปจากพระคริสต์ และการบังเกิดใหม่ในฝ่ายวิญญาณ (ข้อมูลจากเว็บไซต์ของคริสเตียนอีแวนเจลิคอลกลุ่มต่างๆ)

³⁰ พระคัมภีร์ภาษาไทยเกือบทุกฉบับจะแปลว่า “พระเจ้า” (ผู้แปล)

ความหมายของคำตามพระคัมภีร์ กับความหมายของคำตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

เพราะเหตุที่หลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้เปลี่ยนแปลงความหมายของคำสำคัญในพระคัมภีร์ นั่นจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่เราจะชี้แจงความหมายของคำเหล่านี้บางส่วนตั้งแต่เริ่มต้น ไม่เช่นนั้นก็เป็นไปไม่ได้ที่เราจะเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ตอนนี้เราจะดูคำว่า *พระเจ้า องค์ผู้เป็นเจ้า พระบิดา พระเยซู และ พระบุตรของพระเจ้า* เราจะพิจารณาคำเหล่านี้เพียงคร่าว ๆ แคพอที่จะเน้นจุดของการเบี่ยงเบนระหว่างความหมายของคำเหล่านี้ตามพระคัมภีร์ กับความหมายตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

พระเจ้า

ตั้งแต่เริ่มต้นนี้ เราจะต้องพิจารณาคำที่เป็ศูนย์กลางของพระคัมภีร์ซึ่งก็คือพระเจ้า คำว่า “พระเจ้า” ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพหมายถึงพระเจ้าในตรีเอกภาพ คือพระเจ้าที่ประกอบด้วยสามองค์บุคคลที่มี “แก่นแท้” เดียวกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดของการมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า (ซึ่งมาจากความคิดและความเชื่อในพระเจ้าหลาย ๆ องค์ของกรีก) หรือว่าพระเจ้าในสามพระภาคที่สามพระองค์ทรงมีแก่นแท้เดียวกันนั้นไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์ พระเจ้าเดียวและเพียงองค์เดียวของพระคัมภีร์มีชื่อว่า “ยาห์เวห์” ซึ่งเป็นชื่อที่มีปรากฏเกือบ 7,000 ครั้งในพระคัมภีร์ ในทางตรงกันข้ามที่เด่นชัดก็คือ พระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะไม่มีชื่อเลย! แม้ว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนจะเทียบให้พระยาห์เวห์เท่ากับพระเจ้าพระบิดา แต่ความจริงก็ยังคงเป็นว่า “พระเจ้าพระบิดา” เป็นเพียงหนึ่งในสามพระองค์ใน “ความเป็นพระเจ้า”

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับกันอย่างกว้างขวาง (ดูพจนานุกรมพระคัมภีร์หรือศาสนศาสตร์ระบบเล่มใดก็ได้) ว่าคำ “ตรีเอกานุภาพ” ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม คำว่า “ตรีเอกานุภาพ” ไม่ใช่ชื่อแต่เป็นคำอธิบายถึงพระเจ้าในสามพระภาคที่ไม่ได้มีอยู่ (ไม่ได้มีอยู่ คือในแง่ที่ไม่มีในพระคัมภีร์) ลักษณะที่เป็นสามพระภาคของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนี้เป็นเหตุให้คริสเตียนบางคนอธิษฐานกับพระบิดา บางคนอธิษฐานกับพระเยซู และคนอื่นๆ โดยเฉพาะที่มาจากแคว้นเวทริกิสเมติกจะอธิษฐานกับพระวิญญาณ

แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นบุคคลเดียว ไม่ใช่สามบุคคล และพระองค์ก็มีชื่อที่แน่นอน แต่ในเชิงปฏิบัติแล้วพระนามนั้นได้สูญหายไปจากชาวคริสเตียน คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่พระยาห์เวห์เป็น

ใคร แม้ว่าพวกเขาจะเคยได้ยินถึง “พระเยโฮวาห์” ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ถูกต้องของพระนามที่พวกเขาเชื่อมโยงกับกลุ่มที่เรียกว่า “พยานพระยะโฮวา” ทำให้พวกเขามีความรู้สึกในแง่ลบกับชื่อ “พระเยโฮวาห์” และต่อมาถึง “พระยาห์เวห์” ชื่อพระยาห์เวห์ได้ถูกกำจัดทิ้งไป (ยกเว้นในทางวิชาการ) แม้ว่าชื่อนี้จะมีปรากฏในเกือบทุกหน้าของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (ที่คริสเตียนเรียกว่า “พระคัมภีร์เดิม”) อันที่จริงโดยเฉลี่ยแล้วหกหรือเจ็ดครั้งต่อหน้า

พระคัมภีร์ใหม่ก็เหมือนกับพระคัมภีร์เดิมที่เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างเคร่งครัด ความจริงนี้บรรดานักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ทุกคนต่างทราบกันดี แต่เพราะความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างแท้จริงนั้นไม่ลงรอยกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงพยายามที่จะหลบเลี่ยงเรื่องนี้โดยการเปลี่ยนความหมายของคำ “พระเจ้า” เพื่อให้พระเจ้าเป็น “แก่นสารเดียว” หรือ “แก่นแท้เดียว” มากกว่าเป็น “บุคคลเดียว” แม้ว่าจะไม่มีคำว่า “แก่นสารเดียว” (หรือแนวคิดนี้) ในพระคัมภีร์

การจัดพระนามของพระยาห์เวห์

การค่อยๆ หายไปของ “ยาห์เวห์” พระนามเฉพาะของพระเจ้า ได้เริ่มต้นในหมู่ชาวยิวหลังจากถูกเนรเทศ (พวกที่มีชีวิตอยู่หลังกลับจากการเนรเทศในบาบิโลน) ที่รู้สึกว่าเป็นความยำเกรงที่จะอ้างถึงพระยาห์เวห์ว่า “*พระยาห์เวห์*” แต่เป็น “*อาโดนาย*” (คำฮีบรูสำหรับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” หรือ “องค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์”) ³¹ ที่สำคัญมากที่สุดคือวิธีปฏิบัติที่ไม่ยอมออกเสียงพระนาม “ยาห์เวห์” นั้นไม่นานก็สะท้อนให้เห็นในการแปลจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูมาเป็นภาษากรีกที่รู้จักกันในชื่อ “เซปทัวจินต์” ³² (มาจากคำลาตินแปลว่า “เจ็ดสิบ”) ที่มักจะเรียกสั้น ๆ ว่า LXX ซึ่งเป็นเลข 70 ของอักษรโรมันเนื่องจากตามธรรมเนียมการแปลที่ทำโดยผู้แปล 70 หรือ 72 คน LXX ไม่ใช่ “การแปลโดยคณะกรรมการ” อย่างที่เราอาจเข้าใจคำนั้นในปัจจุบัน แต่เป็นการรวมงานแปลที่แตกต่างกันอย่างมากที่ทำในช่วงสองศตวรรษและเสร็จสิ้นศตวรรษกว่า ๆ ก่อนพระคริสต์

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ฉบับ LXX แปลคำ “ยาห์เวห์” เป็น “*คูริออส*” (องค์ผู้เป็นเจ้า) คำกรีกที่เทียบเท่ากับ “*อาโดนาย*” (องค์ผู้เป็นเจ้า) ³³ หรือพูดอีกอย่างก็คือ “ยาห์เวห์” ชื่อที่เป็นเอกลักษณ์ส่วนตัวของพระเจ้าได้ถูกแทนที่ด้วยคำเรียกที่อธิบายลักษณะว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (“คูริออส” เป็นคำที่ใช้กับมนุษย์ด้วย)

³¹ “Lord” หรือ “my Lord”

³² Septuagint พระคัมภีร์เดิมภาษากรีกที่แปลจากพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรู มาจากคำลาตินว่า *Septuaginta*

³³ *Kurios* และ *Adonai* หมายถึง “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ผู้แปล

แม้จะมีการแปลคำ “ยาห์เวห์” ผิดไป ชาวฮีบรูที่พูดภาษากรีกก็มีข้อได้เปรียบที่รู้ว่า “คูริออส” ในหลาย ๆ บริบทนั้นหมายถึงพระยาห์เวห์ นั่นต้องยกความดีให้มรดกทางศาสนายิวของพวกเขา แต่เราไม่สามารถจะพูดแบบเดียวกันกับผู้ที่ไม่ใช่ชาวยิว (คนต่างชาติ) เพราะพวกเขาส่วนใหญ่ไม่รู้ “คูริออส” (องค์ผู้เป็นเจ้า) มักจะใช้แทนคำว่า “พระยาห์เวห์”³⁴

เนื่องจากคนต่างชาติไม่รู้ความจริงข้อนี้ ดังนั้นภายในสามศตวรรษหลังจากยุคสมัยของพระเยซู คำเรียก “Lord” (องค์ผู้เป็นเจ้า) ที่ใช้กับพระเจ้าก็ถูกผสมรวมกับคำเรียก “Lord” (องค์ผู้เป็นเจ้า) ที่ใช้กับพระเยซูซึ่งเวลานั้นได้ถูกประกาศว่าเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ชื่อเรียกของความเชื่อในตรีเอกานุภาพซึ่งไม่พบที่ใดในพระคัมภีร์ ตั้งแต่กลางศตวรรษที่สองเป็นต้นมา คริสตจักรต่างชาติได้กลายเป็นพวกที่ไม่ใช่ชาวยิวเป็นส่วนใหญ่ พระนาม “ยาห์เวห์” จึงได้หายไปจากคริสตจักร

ที่สำคัญเมื่อขจัดพระนามพระยาห์เวห์ คริสตจักรก็เข้าสู่ภาวะเสื่อมลงในฝ่ายวิญญาณที่ต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ ในศตวรรษที่สี่ คอนสแตนตินจักรพรรดิโรมันก็ได้ตั้งพระองค์เองขึ้นเป็นประมุขตัวจริงของคริสตจักรคริสเตียน โดยมีจุดประสงค์ทางการเมืองเพื่อให้จักรวรรดิของท่านมีเสถียรภาพ สิ่งนี้ช่วยเร่งให้คริสตจักรเสื่อมถอยลงในฝ่ายวิญญาณ และหลังจากนั้นไม่นาน พระสันตะปาปาแห่งศาสนจักรก็ทำหน้าที่เหมือนกับจักรพรรดิของโรมัน คริสตจักรได้ถูกโลกดุดกกลืนอย่างต่อเนื่อง

การขจัดพระนามพระยาห์เวห์ออกไป ได้เริ่มขึ้นหลังการถูกเนรเทศด้วยการปฏิเสธที่จะออกเสียงพระนามนั้นเพราะกลัวว่าจะใช้ไปในทางที่ผิดแบบไม่ตั้งใจ โดยเฉพาะจะเป็นการละเมิดพระบัญญัติข้อที่สาม (“ห้ามใช้พระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด”)³⁵ ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่มีใครแน่ใจได้จริง ๆ ว่าเดิมทีพระนาม (YHWH) นั้นออกเสียงอย่างไร แม้ว่าสารานุกรมยูเดคา³⁶ 22 เล่มที่เชื่อถือได้จะกล่าวว่าการออกเสียงเดิมคือ “ยาห์เวห์” และมันก็ไม่เคยหายไป

ในที่สุดแล้วมันสำคัญกับสมัยปัจจุบันนี้ไหมว่า พระนามของพระองค์ออกเสียงอย่างไรกันแน่? พระเจ้าไม่ได้มองเข้าไปในใจของเรา เพื่อดูว่าเราร้องทูลพระองค์และร้องออกพระนามของพระองค์

³⁴ พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ให้คำ “Lord” เป็นอักษรตัวใหญ่ที่พิมพ์ขนาดเล็กกว่า “LORD” ในขณะที่ต้นฉบับภาษาฮีบรูคือคำ “YHWH” หรือ “Yahweh” ในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์นั้น แบบแผนนี้เป็นกลไกการพิมพ์ที่ค่อนข้างทันสมัย แต่พระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษก็ได้ทำตามเสียทั้งหมด (เช่น ไม่ได้ใช้โดยพระคัมภีร์ฉบับเจนีวา 1599 หรือใน *พระคัมภีร์ฉบับศึกษาฉบับออร์ทอดอกซ์สมัยนิยม*) เราเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่หนังสือเล่มนี้จะต้องให้ “Lord” เป็นอักษรตัวใหญ่ที่พิมพ์ขนาดเล็กกว่า “LORD” ยกเว้นว่าเมื่ออ้างอิงจากพระคัมภีร์ที่ใช้อักษรตัวใหญ่ดังกล่าว มันมักจะถูกต้องกว่าที่จะกลับมาใช้ชื่อ “ยาห์เวห์” ในคำอ้างถึงของพระคัมภีร์หรือชี้ให้เห็นว่าคำเดิมในฉบับภาษาฮีบรูคือ “YHWH” มีพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษไม่กี่ฉบับที่ยังคงชื่อ “Yahweh” ไว้อย่างสมอบต้นเสมอปลาย (ฉบับ NJB, WEB, LEB) หรือคงไว้บางครั้ง (ฉบับ HCSB) ฉบับ ASV ใช้ “เยโฮวาห์” อย่างสมอบต้นเสมอปลาย

³⁵ อพยพ 20:7 “ห้ามใช้พระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น พระยาห์เวห์จะทรงเอาโทษ”

³⁶ *Encyclopedia Judaica*

อย่างจริงใจหรือ? แม้ว่าเราจะรู้ว่าพยัญชนะสี่ตัว (YHWH)³⁷ แต่เดิมออกเสียงอย่างไร แต่เรารู้แน่ชัดไหมว่าจะเน้นเสียงที่พยางค์แรกหรือพยางค์ที่สอง? (การเน้นจะอยู่ที่พยางค์ตัวแรกเพราะ “Yah” เป็นรูปสั้นของ “Yahweh” เพราะฉะนั้นการเน้นเสียงจึงน่าจะเป็น “YAHweh” มากกว่า “YahWEH”)

การจัดพระนามพระยาห์เวห์ไปเกือบหมด ได้เปิดโอกาสให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพสร้างความเชื่อที่ผิดของตน ความเชื่อที่ผิดเหล่านี้จะอ่อนกำลังและตายไปถ้าเรากลับมาใช้พระนามของพระองค์ดั้งเดิม และแท้จริงพระคัมภีร์ก็กล่าวว่า พระนามของพระยาห์เวห์จะต้องถูกประกาศออกไป ไม่ใช่ถูกระงับไว้

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:3 เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ โอ จงบอกกล่าวความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา!” (ฉบับ NJB)³⁸

อิสยาห์ 12:4 จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ จงประกาศพระนามของพระองค์! จงป่าวประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงประกาศว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เทิดทูน” (ฉบับ HCSB)³⁹

ชาวยิวลังเลที่จะเปล่งพระนาม “พระยาห์เวห์” ก็เป็นการอธิบายว่าทำไม “พระยาห์เวห์” จึงไม่ได้ถูกนำมาใช้ในพระคัมภีร์ใหม่ พระคัมภีร์ใหม่เขียนขึ้นเริ่มแรกสำหรับชาวยิว เนื่องจากพวกเขาได้ระงับการเปล่งพระนามของพระเจ้า พวกเขาจะหลีกเลี่ยงผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนใดที่เปล่งพระนาม และนี่จะเป็นการปิดประตูของการประกาศข่าวประเสริฐ คริสตจักรทั้งหลายที่เปาโลเขียนถึงนั้นประกอบด้วยผู้เชื่อชาวยิวเป็นส่วนใหญ่แม้ว่าบางคริสตจักรจะมีชนกลุ่มน้อยขนาดใหญ่ที่เป็นคนต่างชาติ และเนื่องจากเปาโลยึดหลักการประกาศข่าวประเสริฐ “กับชาวยิวก่อน” เขาจึงไม่เสี่ยงที่จะทำให้คนยิวหันจากข่าวประเสริฐด้วยการเปล่งพระนามของพระยาห์เวห์ อย่างไรก็ตาม ความลังเลที่จะเปล่งพระนามของพระยาห์เวห์ไม่ได้เป็นปัญหาร้ายแรงในทางปฏิบัติเพราะชาวยิวรู้คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในหลายบริบทนั้นหมายถึงพระยาห์เวห์

³⁷ Tetragrammaton (YHWH) คือ อักษรทั้ง 4 (yod, he, vav, he) ของภาษาฮีบรูที่หมายถึงพระเจ้าพระยาห์เวห์ (ผู้แปล)

³⁸ Deuteronomy 32:3 For I shall proclaim the name of Yahweh. Oh, tell the greatness of our God! (New Jerusalem Bible)

³⁹ Isaiah 12:4 Give thanks to Yahweh; proclaim His name! Celebrate His works among the peoples. Declare that His name is exalted (Holman Christian Standard Bible)

องค์ผู้เป็นเจ้า

เมื่อพระกิตติคุณและจดหมายฉบับต่างๆในพระคัมภีร์ใหม่ได้ถูกเขียนขึ้นราวๆ 150 ปีหลังจากพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีก (LXX) เสร็จสมบูรณ์ ถึงตอนนั้นฉบับ LXX ได้กลายเป็นที่ยึดถือและแพร่หลายอย่างกว้างขวางในโลกของคนพูดภาษากรีก ภาษากรีกกลายเป็นภาษากลางหรือภาษาสากลของโลกโรมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางการค้า เหมือนที่ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาของการค้าระหว่างประเทศในปัจจุบันนี้ นั่นเป็นเหตุผลที่บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่มักจะไม่ได้อ้างอิงข้อความพระคัมภีร์เดิมจากพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูแต่จะอ้างอิงจากฉบับ LXX ซึ่งเป็นฉบับภาษากรีกที่แปลมาจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู มันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พระคัมภีร์ใหม่ซึ่งมาถึงเราเป็นภาษากรีก จะอ้างอิงพระคัมภีร์จากฉบับภาษากรีก LXX

คำว่า *kyrios* (Lord) ในข้อต่างๆของฉบับ LXX ซึ่งอ้างอิงในพระคัมภีร์ใหม่ จะหมายถึงพระยาห์เวห์ในกรณีส่วนใหญ่ การที่ “Yahweh” (ยาห์เวห์) ถูกเรียกว่า “Lord” (องค์ผู้เป็นเจ้า) ในฉบับ LXX (และในข้อความพระคัมภีร์ใหม่ที่ยังอ้างอิงฉบับ LXX) นั้นไม่ได้เป็นเหตุให้ผู้เชื่อชาวยิวในยุคแรกสับสน เพราะเขารู้ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” เป็นการอ้างอิงถึง “พระยาห์เวห์” ในเวลาเดียวกัน เขาก็รู้ด้วยว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” เป็นคำกว้างๆที่อาจหมายถึงบุคคลอื่นที่ไม่ใช่พระยาห์เวห์ เมื่อเปโตรบอกกับฝูงชนในเยรูซาเล็มว่าพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระเยซูให้เป็น “ทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กิจการ 2:36)⁴⁰ นั่นคือ พระเยซูทรงได้รับการเชิดชูว่าเป็น “พระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้า” เมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ ซึ่งบรรดาผู้เชื่อชาวยิวไม่ได้สับสนระหว่าง “องค์ผู้เป็นเจ้า” ที่ใช้กับพระเยซู กับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” ที่ใช้กับพระยาห์เวห์พระเจ้า

แต่สถานการณ์กลับแย่งเมื่อหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ตกอยู่ในมือของคนต่างชาติ เพราะพวกเขาไม่สามารถจะแยกความแตกต่างระหว่าง “องค์ผู้เป็นเจ้า” ที่ใช้กับพระยาห์เวห์กับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” ที่ใช้กับพระเยซู การใช้ปนกันและความสับสนนี้เข้ากับความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้อย่างที่สุด และทำให้เกิดจุดเริ่มต้นของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในช่วงศตวรรษแรกของคริสตจักรของคนต่างชาติ

คำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในพระคัมภีร์ใหม่อาจหมายถึงพระยาห์เวห์ พระเยซู หรือทั้งพระยาห์เวห์หรือพระเยซู หรือบุคคลที่มีตำแหน่งสูง ความหมายที่แปรเปลี่ยนนี้ไม่ได้เป็นผลมาจากความไม่ใส่ใจหรือความตั้งใจสับสนเกี่ยวกับบุคคลแต่อย่างใด แต่เกิดขึ้นจากความจริงที่ว่าในงานของความรอดนั้นพระเยซูทรงทำหน้าที่ด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างสมบูรณ์กับพระยาห์เวห์พระบิดาของ

⁴⁰ กิจการ 2:36 “เพราะฉะนั้น ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบแน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์”

พระองค์ ผู้ทรงทำให้ความรอดของมวลมนุษย์เป็นผลสำเร็จในและทางพระเยซูคริสต์ ในงานของความรอดนี้ พระเจ้ากับพระเยซูไม่สามารถแยกจากกันได้ นั่นคือเหตุที่ในหลายๆกรณี เราจึงไม่จำเป็นต้องมองหาความแตกต่างที่ชัดเจนในการใช้คำ “องค์ผู้เป็นเจ้า” ยกตัวอย่างเช่น “องค์ผู้เป็นเจ้า” อาจหมายถึงพระเจ้าหรือหมายถึงพระเยซูในข้อต่างๆ เช่น 1 โครินธ์ 16:7 (“ถ้าองค์ผู้เป็นเจ้าทรงเห็นชอบ”) 1 โครินธ์ 16:10 (“ทำงานขององค์ผู้เป็นเจ้า”) และฟิลิปปี 4:4 (“จงชื่นชมยินดีในองค์ผู้เป็นเจ้า”)

ในทางกลับกันก็มีหลายตัวอย่างของ “องค์ผู้เป็นเจ้า” ที่แยกความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างพระเจ้ากับพระเยซู ตัวอย่างเช่น 1 โครินธ์ 6:14 “และพระเจ้าทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่” ที่ “องค์ผู้เป็นเจ้า” สามารถหมายถึงพระเยซูเท่านั้น ความแตกต่างระหว่าง “พระเจ้า” กับ “พระเยซูขององค์ผู้เป็นเจ้า”⁴¹ นั้นมักจะถูกกำหนดโดยการอ้างอิงที่ชัดเจนว่าเป็นคนละคนกัน (เช่น “จากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” (โรม 1:7, 1 โครินธ์ 1:3, 2 โครินธ์ 1:2, กาลาเทีย 1:3, เอเฟซัส 1:2, ฟิลิปปี 1:2, 2 เธสะโลนิกา 1:2, ฟีเลโมน 1:3)

บางครั้งก็ไม่ได้ชัดเจนในทันทีว่าใครเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้า” ที่กำลังกล่าวถึง แต่การตรวจสอบตัวบทจะทำให้หมดความสงสัยได้ เช่นเดียวกับกรณีของ “องค์ผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” ในข้อความต่อไปนี้

⁷ แต่เราบอกถึงพระปัญญาของพระเจ้าที่ลึกลับและซ่อนไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนเริ่มยุค เพื่อศักดิ์ศรีของเรา ⁸ไม่มีผู้ปกครองใดๆของยุคนี้เข้าใจเรื่องพระปัญญานี้ เพราะหากเข้าใจ พวกเขาก็คงไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริไปตรึงกางเขน (1 โครินธ์ 2:7-8 ฉบับ ESV)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” หมายถึงใคร? เนื่องจากไม่มีการกล่าวถึงพระเยซูในข้อก่อนหน้านี้ (ข้อ 7) หรือข้อที่ตามมา (ข้อ 9) และเนื่องจากมีการกล่าวถึงพระเจ้าในทั้งสองข้อ เราจะถือว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” เป็นการอ้างอิงถึงพระเจ้าอย่างที่เราทุกคนได้ทำหรือไม่? แต่การพิจารณาอย่างละเอียดแสดงให้เห็นว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” หมายถึงพระเยซู ไม่ได้หมายถึงพระเจ้า ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ

⁴¹ พระคัมภีร์ภาษาไทยบางฉบับใช้คำว่า “พระเยซูเจ้า หรือ พระเยซูคริสต์เจ้า” (ผู้แปล)

1. ในข้อ 2 เปาโลพูดถึง “พระเยซูคริสต์” ว่าเป็นผู้ที่ “ถูกตรึง” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในข้อ 8 ด้วย ดังนั้นตัวบริบทอย่างเดียวยังยืนยันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” ในข้อ 8 หมายถึงพระเยซู
2. ยากอบ 2:1 พูดถึง “พระเยซูคริสต์เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ”⁴²
3. เนื่องจากพระเจ้าทรงอมตะ (โรม 1:23, 1 ทิโมธี 1:17)⁴³ และไม่สามารถจะตายได้ ดังนั้น “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” จึงสามารถหมายถึงได้แต่เพียงพระเยซูเท่านั้น ผู้ที่ต้องตาย และได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมวลมนุษย์

ข้อใดข้อหนึ่งในสามข้อนี้น่าจะเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ” ใน 1 โครินธ์ 2:8 หมายถึงพระเยซู แต่เราหยิบยกมาทั้งสามข้อเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องไม่ยากเลยที่จะหาว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” หมายถึงใคร ถ้าเรายินดีที่จะไปตามขั้นตอนของการตีความที่ถูกต้อง

คริสตจักรในปัจจุบันนี้จะใช้คำ “องค์ผู้เป็นเจ้า” อย่างไม่เลือกเจาะจงกับพระเจ้าและกับพระเยซูแบบรวมกันทั้งสอง นี่ตอบรับกับวัตถุประสงค์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ต้องการให้แยกความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับพระเยซู สำหรับคริสตจักรที่เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว การอ้างถึงพระเยซูว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าก็เท่ากับบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ในพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น การเรียกพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” คือการยอมรับพระองค์เป็นเจ้านายของชีวิตเรา มันไม่ได้เป็นการยืนยันการเป็นพระเจ้าของพระองค์

ในพระคัมภีร์ใหม่ โดยเฉพาะในจดหมายของเปาโล ที่มักจะตั้งใจแยกความแตกต่างระหว่าง “พระเจ้า” กับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” เสมอ เจมส์ ดี จี ดันน์⁴⁴ กล่าวถึงข้อเท็จจริงสำคัญที่ไม่น่าจะไปได้ดีกับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพว่า

ในพระคัมภีร์หลาย ๆ ตอนเราจะเห็นเปาโลใช้รูปแบบว่า ‘พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา’ ลักษณะที่โดดเด่นก็คือ เปาโลพูดถึงพระเจ้าไม่เพียงว่าเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ แต่เป็น ‘พระเจ้า..ของ *พระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา*’ แม้ว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า พระเยซูก็ทรงยอมรับพระเจ้าไม่ใช่แค่ว่าเป็นพระบิดาของพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นพระเจ้าของพระองค์ด้วย ตรงนี้

⁴² ยากอบ 2:1 “ด้วยเหตุที่ท่านมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิรินั้น จงอย่าล่าเอียง” (ฉบับ 1971)

⁴³ 1 ทิโมธี 1:17 “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ผู้เป็นองค์อมตะ และไม่ทรงปรากฏแก่ตา ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ขอพระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน”

⁴⁴ James D.G. Dunn (นักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ของยุคปัจจุบัน-ผู้แปล)

เป็นที่ชัดเจนว่าคำเรียก “คูริออส” (“องค์ผู้เป็นเจ้า” หรือ “Lord”) ไม่ได้เป็นวิธีที่ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นคนเดียวกับพระเจ้ามากเท่าไร แต่เป็นวิธีที่แยกพระเยซูให้แตกต่างจากพระเจ้า (*คริสเตียนสมัยแรกนมีสการพระเยซูหรือไม่?*⁴⁵ หน้า 110, การเน้นของดันน์)

ปัจจุบันนี้ยังมีปัญหาที่คำ “ผู้เป็นเจ้า (Lord)” กลายเป็นคำโบราณที่ไม่ได้ใช้งานในชีวิตประจำวันอีกต่อไป แต่ถูกแทนที่ด้วยคำเช่น “หัวหน้า” “เจ้านาย” “ซีอีโอ”⁴⁶ และอื่นๆ

เนื่องจากคริสตจักรในปัจจุบันใช้คำ “องค์ผู้เป็นเจ้า” ปนกัน ดังนั้นในหนังสือเล่มนี้จึงใช้คำเรียกนี้เท่าที่จำเป็นจนกว่าเราจะมาศึกษาการใช้ “องค์ผู้เป็นเจ้า” กับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่

ในหนังสือ *การมอบทั้งหมด*⁴⁷ ผมได้อธิบายเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 อย่างละเอียด (“ท่านจงรักองค์ผู้เป็นเจ้า [ยาห์เวห์] พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจและด้วยสุดจิต และด้วยสุดกำลังของท่าน”) จากมุมมองของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่ให้พระเยซูเป็นเป้าหมายของการมอบของเรามาแทนที่พระยาห์เวห์ ตอนนีผมตระหนักว่านั่นเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นบาปที่ร้ายแรง แต่ผมทำได้แต่เพียงทูลวิงวอนเหมือนกับเปาโลว่าผมทำไปเพราะความไม่รู้ และด้วยเหตุนี้จึงหวังใจว่าจะได้รับพระเมตตา (1 ทิโมธี 1:13) มีคนหลายพันคนทั่วโลกได้อ่านหนังสือเล่มนี้ หรือได้รับการสอนเป็นหลักสูตรพระคัมภีร์ ผมได้แต่หวังว่าพวกเขาจะมีโอกาสได้ยินถ้อยคำของหนังสือเล่มปัจจุบันนี้

พระบิดา

ชาวอิสราเอลถือว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกเขาดังที่ได้เห็นในข้อต่างๆ เช่น อีสยาห์ 63:16 (“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระบิดาของพวกข้าพระองค์”)⁴⁸ และอิสยาห์ 64:8 (แต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา) ในพระคัมภีร์เดิมมีเก้าคนที่ชื่ออาบิดาห์⁴⁹ ซึ่งหมายความว่า “พระบิดาของฉันคือยาห์ (เวห์)” (“ยาห์” เป็นคำย่อของ “ยาห์เวห์”)

แต่สำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระบิดาเป็นเพียงพระองค์แรกในตรีเอกานุภาพ เช่นเดียวกับ “บิดา” ที่ไม่ใช่ชื่อเฉพาะแต่เป็นคำที่นิยามความสัมพันธ์ของคนนั้นกับบุตรชายของเขาเอง ดังนั้นในความเชื่อตรีเอกานุภาพ พระเจ้าพระบิดาจึงไม่มีชื่อ แต่ได้ถูกนิยามให้มีความสัมพันธ์

⁴⁵ Did the First Christians Worship Jesus? เขียนโดย เจมส์ ดี จี ดันน์

⁴⁶ “CEO” หรือ “ประธานกรรมการบริหาร” (ผู้แปล)

⁴⁷ *Totally Committed: The Importance of Commitment in Biblical Teaching* (การมอบทั้งหมด: ความสำคัญของการมอบตามคำสอนของพระคัมภีร์), ตีพิมพ์ครั้งแรกโดย Guardian Books ฉบับตีพิมพ์ใหม่ปี 2016 ซึ่งกลับมาใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าว่าเป็นเป้าหมายในการมอบของเรานี้ สามารถหาได้จาก Amazon.com

⁴⁸ อีสยาห์ 63:16 “พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระนามของพระองค์คือพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์แต่โบราณ”

⁴⁹ Abijah

กับพระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพ ซึ่งก็คือพระเจ้าพระบุตรผู้ที่กลับมีชื่อ ชื่อของพระองค์ “เยซู” เป็นชื่อของคนธรรมดาที่พบได้ทั่วไปในอิสราเอลในสมัยของพระคัมภีร์ใหม่

พระเยซู

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่าพระเยซู “ไม่ใช่แค่” เป็นมนุษย์แต่เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ราวกับว่าพระเยซูจะถูกลดเกียรติลงเมื่อเรากล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริง ในข้อเชื่อของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น ไม่มีใครอื่นแม้แต่พระเจ้าพระบิดา หรือพระเจ้าพระวิญญาณที่เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นอกจากพระเยซู นี่ทำให้พระเยซูเป็นผู้เดียวที่ไม่มีใครเหมือน

การยืนยันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และมนุษย์อย่างสมบูรณ์นั้น ในที่สุดแล้วจะหมายความว่าพระองค์ไม่ใช่ทั้งพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ใช่มนุษย์อย่างแท้จริง มันเป็นไปได้เลยที่ใครจะเป็นพระเจ้า 100% และมนุษย์ 100% ในเวลาเดียวกัน เมื่อเราทำให้พระเยซูเป็นพระเจ้า 100% และเป็นมนุษย์ 100% เรากำลังสร้างบุคคลที่ไม่ได้มีอยู่จริง เพื่อให้เข้ากับหลักคำสอนของเรา ทำเช่นนี้โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริงหรือหลักเหตุผลทั่วไป แล้วเสนอคำกล่าวที่ผิด หลอกลวง และไม่ตรงตามพระคัมภีร์อย่างชัดเจน ความเท็จอาจจะฟังดูน่าเชื่อถือพอที่จะหลอกลวงผู้คน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้สิ่งนั้นเป็นความจริง บรรดาพระเทียมเท็จได้รับการนมัสการในหลายศาสนา แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้พระเหล่านั้นเป็นจริง

มีความหมายโดยนัยที่แยบยลในหลักคำสอนที่พระเจ้ามาเป็นมนุษย์ และด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นอันตราย โดยที่เรากำลังทำให้พระเยซูเป็นมากกว่าพระเจ้าไหม? ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้นพระเจ้าพระบิดาเป็น “แค่” พระเจ้า แต่พระเจ้าพระเยซูเป็นพระเจ้า *บวก* มนุษย์ เราไม่สามารถจะลดค่าของมนุษย์ให้เป็นศูนย์โดยไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถเพิ่มให้กับพระเจ้าได้ ในความเป็นจริงแล้วมนุษย์เป็นสุดยอดและเป็นยอดสุดของการทรงสร้างของพระเจ้า – การสร้างที่ทรงเห็นว่า “ดียิ่งนัก” ในสายพระเนตรของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:31)

ถึงแม้ว่าเราจะยืนยันว่ามนุษย์ไม่มีค่าอะไรเลย ความจริงก็ยังมียู่ว่าบุคคลที่เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์จะดึงดูดความสนใจและดึงดูดใจมนุษย์ได้มากกว่าผู้ที่ เป็น “แค่” พระเจ้าเพียงอย่างเดียว มันเป็นเรื่องง่ายที่ใจเราจะสัมพันธ์กับผู้ที่ เป็นมนุษย์มากกว่าที่จะสัมพันธ์กับผู้ที่ ไม่ได้เป็นมนุษย์ สิ่งนี้ช่วยอธิบายให้เห็นความดึงดูดใจอย่างมากในการสร้างพระเยซูเป็น “พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์” ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพและอิทธิพลของความเข้าใจผิด

องค์ประกอบที่เป็นมนุษย์นี้แหละ เป็นเหตุผลให้มารีย์มารดาของพระเยซูเป็นที่ดึงดูดใจอย่างมากกับผู้เชื่อคาทอลิกที่เคารพบูชาเธอ ในขณะที่พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีพร้อมทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ ส่วนมารีย์เป็นมนุษย์แท้ๆ และด้วยเหตุนี้เธอจึงเป็นที่น่าดึงดูดใจของชาวคาทอลิกส่วนใหญ่มากกว่าพระเยซู ความเป็นที่ดึงดูดของเธอยิ่งเพิ่มขึ้นด้วยสถานะของเธอตามความเชื่อของนิกายโรมันคาทอลิกในฐานะที่เป็น “พระมารดาของพระเจ้า” ทำให้ในสายตาของผู้ศรัทธาต่อเธอที่ไม่มีใครเทียบได้ เชื่อกันว่าเธอสามารถจะโอบอุ้มพระเจ้าได้ นี่จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะพบรูปปั้นของมารีย์ในคริสตจักรคาทอลิกส่วนใหญ่ และคริสตจักรหลายแห่งก็ทุ่มเทให้กับเธอ เช่น มหาวิหารในมอนทรีออลที่เรียกว่า “มารีย์ราชินีแห่งโลก” ความจริงที่มารีย์เป็น “แค่” มนุษย์และไม่ใช่พระเจ้า ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อผู้ศรัทธาเธอและยังบูชาเธอด้วย

แต่ถ้าเรายึดถือมุมมองของพระคัมภีร์ว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ เป็นมนุษย์ 100% นี้จะกระตุ้นให้ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพออกมาคัดค้านว่าเรากำลังลดระดับพระเยซูให้เป็น “แค่” มนุษย์ แต่มนุษย์ทุกคนบนพื้นโลกเป็น “แค่” มนุษย์ชายหรือหญิง แต่ถึงอย่างนั้นก็ถูกสร้างตาม “พระฉายาของพระเจ้า” แต่สำหรับพระเยซูที่ทรงเป็น “แค่” มนุษย์นั้น เป็นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุดทรงพอพระทัยอย่างยิ่งที่จะเชิดชูพระองค์เหนือฟ้าสวรรค์⁵⁰ และให้พระเยซูประทับอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ทำให้พระเยซูทรงเป็นรองจากพระยาห์เวห์เท่านั้นในจักรวาลนี้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงได้รับการ “สวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติ” (ฮีบรู 2:7)⁵¹ แต่พระเยซูของ*ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ*จะรับการสวมมงกุฎ นั่นคือรับศักดิ์ศรีและเกียรตินี้ได้อย่างไร ในเมื่อทรงเป็นพระเจ้าที่พระองค์ทรงมีศักดิ์ศรีนี้ตั้งแต่นิรันดร์กาลอยู่ตลอดเวลา?

พระบุตรของพระเจ้า

สำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่แล้ว คำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” มีความหมายอย่างไรหรือ? ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่ดี เราเน้นคำ “พระเจ้า” เราจึงอ่านคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ตามที่เรามองเห็น “พระบุตรของพระเจ้า” แต่ใจที่เชื่อในตรีเอกานุภาพของเราถูกฝึกให้มองว่าเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ความจริงที่ว่าใจอันชาญฉลาดและมีการศึกษาของเราสามารถจะกลับเอาคำหลังมาไว้เป็นคำหน้าได้ง่ายๆ นั้น แสดงให้เห็นถึงแรงอิทธิพลของข้อผิดพลาดที่น่ากลัว

⁵⁰ ฮีบรู 7:26 “มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย และอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์”

⁵¹ ฮีบรู 2:7 “พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง และพระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้เขา”

ข้อเท็จจริงที่ว่าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพรู้สึกถูกบังคับให้กลับคำว่า “พระบุตรของพระเจ้า” มาเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ที่ไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าพวกเขาอาจไม่มั่นใจว่าพวกเขาจะสามารถแก้ต่าง “พระบุตรของพระเจ้า” ว่าเป็นคำเรียกพระเจ้าได้ เพราะถ้า “พระบุตรของพระเจ้า” เป็นคำเรียกพระเจ้าอย่างแท้จริงโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ ก็ไม่มีความจำเป็นที่ใครจะต้องกลับคำให้เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ตั้งแต่แรก

อันที่จริง ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนปฏิเสธคำอ้างที่ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” เป็นคำเรียกพระเจ้าโดยปกติวิสัย แม้เมื่อจะหมายถึงพระคริสต์ก็ตาม ตัวอย่างเช่น เจมส์ สตอลล์เกอร์ ผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ หลังจากตรวจสอบความหมายต่างๆ ของ “พระบุตรของพระเจ้า” ในพระคัมภีร์แล้ว เขากล่าวต่อไปว่า “เมื่อคำเรียกมีขอบเขตการนำไปใช้เช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ไม่สามารถสรุปได้จากข้อเท็จจริงเพียงว่า มันถูกนำไปใช้กับพระองค์” (สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE, ฉบับพิมพ์ครั้งแรก, พระบุตรของพระเจ้า, The)

แต่แม้ว่าเราจะอธิบายข้อผิดพลาดนี้เกี่ยวกับ “พระบุตรของพระเจ้า” คริสเตียนส่วนใหญ่ก็ยังไม่รู้ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” หมายถึงอะไรในพระคัมภีร์ คำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” ที่ใช้กับพระเยซูก็เพียงแคื่อยืนยันว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิม (“พระเมสสิยาห์” เป็นคำภาษาฮีบรู และ “พระคริสต์” เป็นคำภาษากรีกสำหรับ “ผู้ถูกเจิม”) ความจริงพื้นฐานนี้เป็นที่ยอมรับโดยหลายแหล่งอ้างอิงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น *ปทานุกรมคำศัพท์ศาสนศาสตร์จากพระคัมภีร์ของเวสต์มินสเตอร์*⁵² ซึ่งกล่าวว่า “พระบุตรของพระเจ้าเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันกับพระเมสสิยาห์” และให้ตัวอย่างที่เหมือนกันนี้อีกเช่น การยอมรับของเปโตรว่า พระคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (มัทธิว 16:16)⁵³ และการยอมรับของนายร้อยที่คล้ายกันในมาระโก 15:39)⁵⁴ ซึ่ง “ควรเข้าใจว่าเป็นการยอมรับการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู” (หน้า 478)

เราจะพบคำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” และ “พระคริสต์” (พระเมสสิยาห์) ที่อยู่ติดกันจากตัวอย่างในมัทธิว 26:63 ที่มหาปุโรหิตกล่าวกับพระเยซูว่า “เราให้ท่านสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”

⁵² Westminster Theological Wordbook of the Bible

⁵³ มัทธิว 16:15-16 แล้วพระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

⁵⁴ มาระโก 15:39 “ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อได้ยินพระองค์ร้องเสียงดัง และเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างไร จึงกล่าวว่า ‘ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ’”

พระเยซูทรงนั่งอยู่ต่อหน้าพวกหัวหน้าผู้พิพากษาที่ต้องการให้พระองค์ตรัสยอมรับผิด ด้วยเหตุนี้มหาปุโรหิตจึงเรียกพระนามของ “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” บังคับให้พระเยซูปฏิญาณว่าพระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ มันคงเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะถ้าจะสรุปว่ามหาปุโรหิตกำลังพยายามบังคับให้พระเยซูยอมรับจริง ๆ ว่าพระองค์เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ไม่เพียงเพราะว่าคำที่มหาปุโรหิตใช้นั้นไม่ใช่ “พระเจ้าพระบุตร” แต่เป็น “พระบุตรของพระเจ้า” แต่ยังเป็นเพราะชาวยิวโดยรวมก็ไม่เคยเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) เป็นพระเจ้า อันที่จริงชาวยิวคิดว่ามนุษย์เต็มตัวอย่างยอห์นผู้ให้บัพติศมาอาจเป็นพระคริสต์ (ลูกา 3:15)⁵⁵ แต่วิธีการตามแบบฉบับของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว จะตีความเกินจากถ้อยคำของมหาปุโรหิตในสิ่งที่เขาไม่เคยคิดจะถามเลย นั่นคือพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระบุตร พระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพหรือไม่

คำ “พระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า” ที่อยู่ติดกันยังพบในยอห์น 20:31 ด้วย

...แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

ยอห์นกำลังขอให้ผู้อ่านของเขาเชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า คำเรียกทั้งสองคำนี้เหมือนกัน คำเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” เทียบเท่ากับ “พระเมสสิยาห์” (*mashiah*, מָשִׁיחַ) กษัตริย์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอลและของโลกที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ การที่สวมแว่นตาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้เราอ่านยอห์น เหมือนเขาอยากให้เราเชื่อว่าพระเยซูเป็น “พระเจ้าพระบุตร” แต่กลับตรงกันข้ามกันที่ยอห์นไม่ได้ขอให้เราเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า แต่ให้เชื่อว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ การอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นพระเจ้า ชาวยิวโดยรวมไม่เคยตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า⁵⁶ เอ็น ที ไรท์ก็กล่าวในแบบเดียวกัน⁵⁷

⁵⁵ ลูกา 3:15 “ส่วนคนทั้งหลายนั้นกำลังรอคอย และครุ่นคิดเรื่องยอห์นว่า ท่านเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่งหรือไม่”

⁵⁶ สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE (ฉบับแก้ไข, เล่ม 3, Messiah): “ฮักกัยและเศคาริยาห์รวมทั้งพวกรับบีที่นับถือศาสนาเยวเข้าใจว่าพระเมสสิยาห์เป็นมนุษย์ธรรมดา ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้ที่พระเจ้า ‘ทรงเจิมไว้’ และประทานความสามารถที่เกินธรรมชาติให้ก็ตาม”

⁵⁷ เอ็น ที ไรท์กล่าวว่า “‘พระเมสสิยาห์’ หรือ ‘พระคริสต์’ ไม่ได้หมายถึง ‘ผู้ที่เป็นพระเจ้าหรือพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง’ มันเป็นการเข้าใจผิดอย่างมากที่จะใช้คำนี้เป็นวลีสำหรับพระนามของพระเจ้าหรือการเป็นพระเจ้าของพระเยซู มันค่อนข้างง่ายที่จะโต้แย้งว่าพระเยซู (เช่นเดียวกับชาวยิวในศตวรรษแรก ๆ อีกหลายคน) เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (ดู JVG, บทที่ 11) มันยากกว่ามากและแตกต่างกันมากที่จะโต้แย้งว่าพระองค์ทรงคิดว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลเดียวกันกับพระเจ้าของอิสราเอล” (The Incarnation, หน้า 52, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด)

สองคำเรียกที่เทียบเท่ากัน คือพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งปรากฏพร้อมกันหลายครั้งในพระกิตติคุณ นอกจากข้อที่เราได้อ้างถึงแล้ว ก็มีข้อต่อไปนี้ (ทั้งหมดจากฉบับ ESV)

มัทธิว 16:16 ซีโมนเปโตรทูลว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

มาระโก 1:1 “จุดเริ่มต้นข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า”

ลูกา 4:41 แล้วผีก็ออกจากตัวของหลายคนและร้องว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า!” แต่พระองค์ทรงกล่าวห้ามไม่ให้พวกมันพูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์

ยอห์น 11:27 “เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าที่เสด็จมาในโลก”

ในพระคัมภีร์ใหม่ “พระคริสต์” (พระเมสสิยาห์) และ “พระบุตรของพระเจ้า” มักจะปรากฏพร้อมกัน เป็นคำเรียกที่มีความหมายเหมือนกัน นั่นเป็นเพราะสองคำเรียกนี้กล่าวถึงคนเดียวและบุคคลเดียวกันในสดุดีบทที่ 2 ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานของพระคัมภีร์เดิมในความเหมือนกัน ตอนนี้จะอ้างอิงสดุดี 2 เต็มบทเนื่องจากมีความสำคัญ จงสังเกตการอ้างอิงอย่างต่อเนื่องถึงพระเมสสิยาห์ (กษัตริย์ที่รับการเจิม) หรือการอ้างอิงถึงพระบุตรของพระเจ้า

¹เหตุใดบรรดาประชาชาติจึงคิดกบฏ? ทำไมชาวประเทศทั้งหลายคิดลมๆแล้งๆ? ²บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากัน ต่อสู้พระยาห์เวห์กับผู้รับการเจิมของพระองค์กล่าวว่า ³“ให้เราหักโซ่ตรวนและสลัดเครื่องจำจองของเขาให้พ้นจากเราเถิด” ⁴พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์ทรงพระสรวล องค์เจ้านายทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น ⁵แล้วตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยความกริ้ว และด้วยความเดือดดาลก็ทรงทำให้เขาหวาดกลัว ตรัสว่า ⁶“เราเองได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา” ⁷ข้าพเจ้าจะบอกถึงกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้าแล้ว” ⁸จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดจนแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า ⁹เจ้าจะตีพวกเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ดุจภาชนะของช่างปั้นหม้อ” ¹⁰เพราะฉะนั้น กษัตริย์ทั้งหลายเอ๋ย จงฉลาดเถิด บรรดาผู้ปกครองแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงรับคำเตือนเถิด ¹¹จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยความยำเกรงและจงเปรมปรีดีจนเนื้อเต้น ¹²จงจูบพิศพระบุตร หากไม่พระองค์จะกริ้ว และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เพราะความกริ้วของพระองค์จุดให้ลูกไฟรวดเร็ว ทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข (สดุดี 2:1-12⁵⁸ ฉบับมาตรฐาน 2011, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

⁵⁸ ต้นฉบับภาษาอังกฤษอ้างอิงจากฉบับ ESV

ข้อ 7 พูดถึงพระบุตรของพระยาห์เวห์ (“เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้าแล้ว”) นี่เป็นข้อสำคัญที่กำหนดการเรียกพระเมสสิยาห์ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” และเนื่องจาก “พระเมสสิยาห์” เป็นผู้ที่ถูกเจิม ดังนั้น “ผู้รับการเจิมของพระองค์” ในข้อ 2 และ “กษัตริย์ของเรา” ในข้อ 6 จึงหมายถึงพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงตั้ง “บเนศิโยน ภูเขาบริสุทธิ์ของเรา” ที่พระเมสสิยาห์จะปกครองซึ่งไม่เฉพาะเหนืออิสราเอลเท่านั้น แต่เหนือ “บรรดาประชาชาติ” จนตลอด “แผ่นดินโลก” (ข้อ 8) พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ ในฐานะตัวแทนของพระยาห์เวห์ และโดยทางพระองค์นั้นประชากรจะ “ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยความยำเกรง” (ข้อ 11) ข้อสุดท้าย (ข้อ 12) ยังมีการอ้างอิงถึงพระบุตรว่า “จงจุ้มพิตพระบุตร หากไม่พระองค์จะกริ้ว... ทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข” การจุ้มพิตกษัตริย์เป็นการแสดงออกถึงความยำเกรงและยอมจำนนต่อพระองค์

พระคัมภีร์ใหม่กล่าวเช่นเดียวกันว่าพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) เสด็จมาในพระนามของพระเจ้า “เรามาในพระนามพระบิดาของเรา” (ยอห์น 5:43) และ “สิ่งที่เราทำในพระนามพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:25)

พระบุตรของพระเจ้า ผู้เป็นทายาทคนสุดท้ายจากราชบัลลังก์ของดาวิด จะไม่เพียงเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเท่านั้น แต่จะปกครองเหนือทุกชาติในโลกด้วย ในตำแหน่งที่สูงส่งนี้ซึ่งสูงที่สุดในแผ่นดินโลก ที่พระเยซูผู้เป็นพระเมสสิยาห์ได้รับการแต่งตั้งจากพระยาห์เวห์ พระเมสสิยาห์จะทรงปกครองบรรดาประชาชาติบนแผ่นดินโลก ในโลกที่พระนามของพระยาห์เวห์จะเป็นที่รู้จักในทุกถิ่นอาศัย พระคริสต์จะเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์ในการจัดการทุกเรื่องกับประชาชาติ การนำสันติสุขมาสู่แผ่นดินโลก และสร้างความโปรดปรานท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง ดังที่เหล่าทูตสวรรค์ประกาศไว้นานมาแล้วเมื่อพระองค์ประสูติ

เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่ชาวยิวได้เฝ้ารอดด้วยความหวังอย่างใจจดจ่อในการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ผู้ทรงพระสิริ ผู้ที่จะปลดปล่อยพวกเขาจากการถูกกดขี่ที่พวกเขาต้องทนทุกข์อยู่ภายใต้บรรดาประชาชาติของต่างชาติในประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น พระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะเป็นเหมือนโมเสสที่จะสอนความจริงของพระยาห์เวห์ให้กับพวกเขา และนำพวกเขาในทางของพระยาห์เวห์พระเจ้า

ความท้าทายสำหรับชาวยิวก็คือว่า พวกเขาไม่มีวิธีง่าย ๆ ที่จะระบุได้ว่าเป็นพระเมสสิยาห์เมื่อพระองค์เสด็จมา เพราะพระคัมภีร์ของพวกเขาไม่ได้สอนพวกเขาให้คาดหวังการมาของมนุษย์ที่เป็นพระเจ้า แต่คาดหวังในการมาของ “ผู้เผยพระวจนะอย่างเรา” นั่นก็คือ ผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับ

โมเสสว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะให้ผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับข้าพเจ้านี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม; อ้างโดยสเทเฟนในกิจการ 7:37⁵⁹)

⁵⁹ กิจการ 7:37 “โมเสสคนนี้แหละที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมาเพื่อท่านทั้งหลายจากพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า.’”

บทที่ 1

พระยาห์เวห์ พระเจ้าองค์เดียวและเพียงผู้เดียว

ยาห์เวห์: ชื่อเฉพาะของพระเจ้า

พระเจ้าเป็นใครและพระองค์ทรงมีพระนามหรือไม่? ทำไมนักวิชาการพระคัมภีร์มากมาย ทั้งพยานุกรมและสารานุกรมพระคัมภีร์จำนวนมาก จึงเรียกพระองค์ด้วยพระนามว่า “ยาห์เวห์”? เมื่อคำว่า “Lord” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษพิมพ์เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ขนาดเล็กกว่า “LORD” ก็แสดงว่าคำดั้งเดิมในต้นฉบับภาษาฮีบรูคือ YHWH (ยฮวฮ) หรือ Yahweh (ยาห์เวห์) ซึ่งเป็นชื่อเฉพาะของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น วลีที่คุ้นเคย “the word of the LORD” นั้นคำตรงตัวในต้นฉบับภาษาฮีบรูก็คือ “the word of Yahweh” (“พระวจนะของพระยาห์เวห์” เช่น 1 พงศกษัตริย์ 18:1 “พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเอลียาห์”)¹ คำกล่าวว่า “The LORD is my shepherd” ในสดุดี 23:1 คำตรงตัวก็คือ “Yahweh is my shepherd” (“พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า”)² คำที่คุ้นเคยว่า “the Spirit of the LORD” คำตรงตัวก็คือ “the Spirit of Yahweh” (“พระวิญญาณของพระยาห์เวห์” เช่น เอเสเคียล 11:5 “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ลงมาบนข้าพเจ้า”)³

แบบแผนของตัวพิมพ์ในการทำให้ “Lord” ตัวพิมพ์เล็กเป็น “LORD” อักษรตัวใหญ่ที่พิมพ์ขนาดเล็กมีอธิบายไว้ในบทนำของพระคัมภีร์สมัยใหม่ส่วนใหญ่ ฉบับอีเอสวี (ESV) กล่าวว่า “ฉบับอีเอสวีมักจะแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (YHWH) ด้วยคำว่า LORD (พิมพ์เป็นอักษรตัวใหญ่ขนาดเล็ก)” จงสังเกตการอ้างอิงที่เป็นประโยชน์ของฉบับ ESV เกี่ยวกับ “พระนามเฉพาะของพระเจ้า” ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญว่า “ยาห์เวห์” หรือ “ยฮวฮ” (YHWH) เป็น

¹ 1 พงศกษัตริย์ 18:1 และหลายวันต่อมา พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า “จงไปปรากฏตัวต่ออาหับ และเราจะส่งฝนลงมายังพื้นดิน”

² สดุดี 23:1 “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน”

³ เอเสเคียล 11:5 แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ลงมาบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงกล่าวเถิดว่า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าพูดเช่นนี้ และเรารู้สิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเจ้า”

พระนามเฉพาะของพระเจ้า สิ่งนี้มีให้เห็นอยู่ทั่วพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ตัวอย่างเช่น ในพระบัญญัติสิบประการว่า “ห้ามใช้พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด” (อพยพ 20:7, แปลตรงตัว) นอกจากนี้ยังเห็นได้ในอพยพ 3:15 ที่พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า

“จงบอกอย่างนี้กับชนชาติอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ เราจะเป็นที่จดจำตลอดทุกชั่วอายุ” (อพยพ 3:15 ฉบับ HCSB)

การกล่าวว่า “นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์” พระเจ้ากำลังหมายถึงพระนามยาห์เวห์ของพระองค์เองซึ่งปรากฏในข้อเดียวกัน คำว่า “เป็นนิตย์” ชี้ให้เห็นว่าพระยาห์เวห์จะต้องเป็นพระนามของพระเจ้าไม่เฉพาะชั่วอายุเดียวแต่ตลอดไปเป็นนิตย์ แท้จริงแล้วก็คือ “เป็นที่จดจำตลอดทุกชั่วอายุ”

เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่นักวิชาการพระคัมภีร์ทั้งเสรีนิยมและอนุรักษนิยมว่า “ยาห์เวห์” เป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้าดังที่เห็นในสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับต่างๆ เช่น ในฉบับ ISBE⁴ (“ยาห์เวห์ เป็นพระนามเฉพาะเพียงพระนามเดียวอย่างแท้จริงของพระเจ้าในความเชื่อของชาวอิสราเอล”) ในพจนานุกรมฮีบรู เช่น TWOT⁵ (“ยาห์เวห์, พระนามเฉพาะของพระเจ้า”) และในคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ เช่น UBC⁶ (ความรู้เกี่ยวกับพระนามเฉพาะของพระเจ้า “ยาห์เวห์” ว่ากันว่าเป็นของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าที่มอบให้ชาวอิสราเอล)⁷

ในความเป็นจริงแล้วการแปลโดยทั่วไปของอิสยาห์ 42:8 ว่า “เราคือ LORD นั้นเป็นนามของเรา” (“I am the LORD, that is my name”)⁸ นั้นไม่ได้ความหมาย เว้นแต่จะให้พระนามของพระยาห์เวห์กลับมาใช้ดั้งเดิมเหมือนในพระคัมภีร์ยิวฉบับนิวเยรูซาเล็ม (NJB) และพระคัมภีร์ฉบับโฮลแมนคริสเตียนแอสตันดาร์ต (HCSB) ว่า “เราคือยาห์เวห์ นั้นเป็นนามของเรา” (“I am Yahweh, that is my name”)

⁴ International Standard Bible Encyclopedia (ISBE)

⁵ Theological Wordbook of the Old Testament (TWOT)

⁶ *Understanding the Bible Commentary* (Dt.5:11)

⁷ ISBE (*God, Names of*); TWOT (484a, YHWH); *Understanding the Bible Commentary* (Dt.5:11)

⁸ พระคัมภีร์ภาษาไทยทุกฉบับแปลว่าพระยาห์เวห์ (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย และฉบับมาตรฐาน 2011) หรือพระเยโฮวาห์ (ฉบับไทยคิงเจมส์ และฉบับ 1971) ผู้แปล

ความสำคัญยิ่งของนาม “ยาห์เวห์”

คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงมีชื่อว่า ยาห์เวห์ (YHWH) หรือไม่รู้จักด้วยซ้ำว่าพระองค์ทรงมีชื่อด้วย การไม่รู้เรื่องชื่อของพระเจ้านั้นฟังดูไม่ขึ้นเพราะคำ “ยฮวฮ” (YHWH) มีปรากฏถึง 6,828 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู การบอกว่าไม่รู้นี้ทำให้หง เพราะในงานเขียนมากมายทางวิชาการก็ใช้ชื่อ “ยาห์เวห์” (Yahweh) หรือ “ยฮวฮ” (YHWH) เสมอในการศึกษาเกี่ยวกับพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์ของพวกเขา ตัวอย่างเช่น คำ “ยาห์เวห์” (Yahweh) ที่เหมือนกันเลย ก็มีปรากฏ 2,287 ครั้งใน *สารานุกรมพระคัมภีร์อินเตอร์เนชันแนลแอสตันดาร์ด* ฉบับแก้ไข มีปรากฏ 2,090 ครั้งใน *คู่มือการใช้พระคัมภีร์เดิมของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล*⁹ และมีปรากฏ 4,023 ครั้งในส่วน of พระคัมภีร์เดิมของ *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับนิวอเมริกัน*

เราสังเกตว่า หนังสือเหล่านี้เป็นคู่มืออ้างอิงพระคัมภีร์แบบอนุรักษนิยมที่เกรงว่าเราจะยกเลิกคำ “ยาห์เวห์” อย่างคล่องปาก ว่าเป็นการคิดค้นของนักวิชาการเสรีนิยม หรือพวกนิกายของคริสเตียน บางครั้ง *พจนานุกรมพระคัมภีร์เสรีนิยมฉบับแองเคอร์*¹⁰ ซึ่งได้รับความเชื่อถือจากคนส่วนมากว่าเป็นพจนานุกรมหรือสารานุกรมพระคัมภีร์ทางวิชาการมากที่สุดเท่าที่เคยมีมาก็มีตัวอย่างของ “ยาห์เวห์” 3,280 ครั้ง

แล้ว “*เอลอฮิม*” (אֱלֹהִים, Elohim) ซึ่งเป็นคำภาษาฮีบรูที่รู้จักกันดีสำหรับ “พระเจ้า” (“God”) หรือ “พระ” (“god”) ละ? ในขณะที่ “ยาห์เวห์” (Yahweh) มีปรากฏ 6,828 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู แต่ “*เอลอฮิม*” มีปรากฏ 2,602 ครั้ง ดังนั้นคำดั้งเดิมสำหรับพระเจ้าในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พระคัมภีร์เดิม) จึงไม่ใช่ “พระเจ้า” แต่เป็น “ยาห์เวห์”

นอกจากนี้ประมาณ 10% จาก 2,602 ตัวอย่างของ “*เอลอฮิม*” จะหมายถึงพระเจ้าเทียมเท็จเช่นบรรดาพระของอียิปต์ (อพยพ 12:12)¹¹ วัวทองคำ (อพยพ 32:4)¹² และเจ้าแม่อัสโทเรท (1 พงศกษัตริย์ 11:33)¹³ นาน ๆ จะมีตัวอย่างที่ “*เอลอฮิม*” ใช้กับมนุษย์ เช่น โมเสส (อพยพ 4:16; 7:1)¹⁴ ผู้

⁹ *International Standard Bible Encyclopedia; United Bible Societies Old Testament Handbooks*

¹⁰ *New American Commentary; Anchor Bible Dictionary*

¹¹ อพยพ 12:12 “เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปบนแผ่นดินอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งหมดของอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์”

¹² อพยพ 32:4 เมื่ออาโรนได้ทองคำจากพวกเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือหล่อทองคำเป็นรูปโคหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า “โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์”

¹³ 1 พงศกษัตริย์ 11:33 “เพราะเขาทอดทิ้งเรา ไปนมัสการเจ้าแม่อัสโทเรทพระของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมีลโคมพระของคนอัมโมนและไม่ดำเนินในทางของเราคือสิ่งที่ชอบธรรมในสายตาของเรา อีกทั้งไม่รักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา”

¹⁴ อพยพ 4:16 “เขาจะเป็นผู้พูดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นดังพระเจ้าสำหรับเขา”

พิพากษายุติธรรม (สดุดี 82:6)¹⁵ และอาจจะเป็นวิญญาณของซาโมเอล (1 ซาโมเอล 28:13) ส่วนอีก 90% จากตัวอย่างของ “เอโลฮิม” จะหมายถึงพระเจ้าของอิสราเอล การรวมคำ “ยาห์เวห์เอโลฮิม” (“Yahweh Elohim” หรือ “LORD God”)¹⁶ ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีปรากฏ 891 ครั้ง

สิ่งนี้บอกเราว่า พระคัมภีร์ได้ระบุตั้งแต่แรกถึงพระเจ้าของอิสราเอลว่า “ยาห์เวห์” มากกว่า “พระเจ้า” ไม่เพียงแต่ในแง่ของตัวเลขที่มีมากกว่ามาก (6,828 เทียบกับ 2,602 ตัวอย่าง) แต่ยังในแง่ของการอ้างอิงที่แน่นอนอีกด้วย (6,828 ตัวอย่างของคำ “ยาห์เวห์” ทั้งหมดอ้างอิงถึงพระเจ้าของอิสราเอลและไม่เคยใช้อ้างถึงพระเจ้าเทียมเท็จ โดยไม่มีข้อยกเว้น) ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ที่ “ยาห์เวห์” ชื่อที่เฉพาะและมีชื่อเดียวของพระเจ้า จะถูกแปลในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ว่า “LORD” ซึ่งเป็นคำเรียกอันมีเกียรติที่บางครั้งก็ใช้กับมนุษย์

อันที่จริง นักวิชาการพระคัมภีร์บางคนกำลังเรียกร้องให้กลับมาใช้พระนามดั้งเดิมของพระยาห์เวห์ พจนานุกรมศาสนาศาสตร์พระคัมภีร์เดิมฉบับมาตรฐานห้าเล่มของ NIDOTT¹⁷ กล่าวว่า:

“การแปล” LORD เป็นปัญหาจากมุมมองที่หลากหลาย การใช้ LORD เป็นการปิดบังความจริงที่ว่า “ยาห์เวห์” เป็นชื่อ ไม่ใช่คำเรียก... เมื่อพิจารณาถึงความเป็นจริงนี้ เราอาจโต้แย้งเหมือนกับชื่อเฉพาะอื่นๆ ว่า เราแค่ทับศัพท์สิ่งที่คำภาษาฮีบรูดั้งเดิมคิดว่าเป็น “ยาห์เวห์” (พจนานุกรมศาสนาศาสตร์พระคัมภีร์เดิมฉบับนิวอินเตอร์เนชันแนล เล่ม 5, “ยาห์เวห์”)

เอกลักษณ์ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์คือใครกันแน่?

คำกล่าวถึงคน ๆ หนึ่งโดยสังเขปมักจะเป็นประโยชน์ที่ช่วยให้เราเข้าใจว่าคนนั้นเป็นมนุษย์หรือเป็นพระเจ้า สิ่งนี้มีประโยชน์ในการแสดงให้เห็นเอกลักษณ์ที่แน่นอนของพระยาห์เวห์

- พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียว พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก นอกจากเรา ไม่มีพระเจ้า” (อิสยาห์ 45:5) และ “นอกจากเรา ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก” (ข้อ 21)

¹⁵ สดุดี 82:6 “เราได้อีกว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด เจ้าทุกคนนั่นแหละ’”

¹⁶ ในฉบับภาษาไทยคือ “พระยาห์เวห์พระเจ้า” เช่น ปฐมกาล 2:4 “ลำดับเรื่องการเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินมีดังนี้ ในวันที่พระยาห์เวห์พระเจ้า ทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินและฟ้าสวรรค์”

¹⁷ New International Dictionary of Old Testament Theology (NIDOTT)

- พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราคือยาห์เวห์ ผู้สร้างทุกสิ่ง ผู้ซึ่งฟ้าสวรรค์แต่ลำพัง ผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเอง” (อิสยาห์ 44:24)
- พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโมเสสให้บอกชนชาติอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน” (อพยพ 3:15)
- พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์ ในเบื้องต้นเราทราบว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดาของเรา “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพวกข้าพระองค์” (อิสยาห์ 63:16 และ 64:8) “ชนชาติโง่เขลาและเบาปัญญาเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระยาห์เวห์อย่างนี้หรือ? พระองค์ไม่ใช่พระบิดา ผู้ทรงสร้างท่านหรือ?” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:6 และมาลาคี 2:10) แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ พระยาห์เวห์ทรงเป็น “พระเจ้าและเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้า” (โรม 15:6; 2 โครินธ์ 1:3; 11:31; เอเฟซัส 1:3) ความจริงที่กล่าวโดยพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17) เพียงแค่สามบทก่อนหน้านี้ พระเยซูทรงเรียกพระบิดาของพระองค์ว่า “ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” (ยอห์น 17:3) ซึ่งเป็นการระบุที่สอดคล้องกันดีกับอิสยาห์ 45:5 ที่ว่า “เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก นอกจากเรา ไม่มีพระเจ้าอื่นใด” ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงเป็นพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์

“ยาห์เวห์” ในพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์มีพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียวและไม่มีผู้อื่นอีกนอกจากพระองค์ พระองค์ได้ทรงเปิดเผยชื่อของพระองค์ว่า “ยาห์เวห์” ซึ่งในภาษาฮีบรูคือ **יהוה** ที่ถอดตัวอักษรเป็นภาษาอังกฤษว่า YHWH เพราะเหตุว่าคำนี้ประกอบด้วยตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะสี่ตัว จึงเรียกว่า “พยัญชนะสี่ตัว” (อักษรสี่ตัว) เนื่องจากภาษาฮีบรูจะเขียนจากขวาไปซ้าย อักษรตัวแรกก็คือ Yod (י) จึงตรงกับ Y ใน YHWH ซึ่งเป็นอักษรโค้งเล็ก ๆ อยู่มุมบนขวา

יהוה

พระนาม “ยาห์เวห์” มีให้เห็นในแทบทุกหน้าของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พระคัมภีร์เดิม) ที่มักจะเห็นหลายครั้งในหนึ่งหน้า ระบุให้ชัดก็คือ YHWH (ยฮวฮ) มีปรากฏ 6,828 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม หรือโดยเฉลี่ยเกือบเจ็ดครั้งต่อหนึ่งหน้า โดยประมาณว่าส่วนของพระคัมภีร์เดิมของพระคัมภีร์ทั่วไปมี 1,000 หน้า¹⁸ พระนามนี้มีปรากฏ 34 ครั้งในเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 28 เพียงบทเดียว

คำย่อของ “ยาห์เวห์” คือ “ยา” หรือ “ยาห์” ซึ่งมีปรากฏ 49 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม โดยจะพบ 40 ครั้งในสดุดี รวมสามครั้งในตอนต่อไปนี้

I shall live to recount the great deeds of **Yah**. Though **Yah** punished me sternly, he has not abandoned me to death. Open for me the gates of saving justice, I shall go in and thank **Yah** (Psalm 118:17-19, NJB, with “Yahweh” changed to “Yah” to conform to the original Hebrew text).

(แปลว่า “ข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และประกาศพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของยาห์ แม้ยาห์ทรงตีสอนข้าพเจ้าอย่างหนัก พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับความตาย ขอเปิดประตูความเที่ยงธรรมที่ช่วยให้รอดแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตูนั้นและจะขอบพระคุณยาห์” (สดุดี 118:17-19 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม) คำเติม “ยาห์เวห์” เปลี่ยนเป็น “ยาห์” ให้เหมือนกับต้นฉบับภาษาฮีบรู)¹⁹

สารานุกรมคาทอลิก (“เยโฮวาห์, ยาห์เวห์”) กล่าวว่าชื่อยาห์เวห์แฝงอยู่ในชื่อบุคคล 163 ชื่อ ชื่อเหล่านี้บางชื่อมี “ยาห์เวห์” รวมอยู่ในพยางค์แรก (เช่น เยโฮอาหาส เยชู เยโฮชาฟัท โยอาบ โยเอล โยนาธาน โยชูวา ยูดาห์)²⁰ ชื่ออื่นๆจะรวม “ยาห์เวห์” อยู่ในพยางค์ท้าย (เช่น เอลียาห์ เฮเซคียาห์ อิลคียาห์ อิสยาห์ เยเรมียาห์ โยลียาห์ มีคายาห์ เนหะมียห์ อูรียาห์ เศคาริยาห์ เศฟันยาห์)²¹ เนื่องจาก “เยเรมียห์” (หรือ “เยเรมียาห์”) ชื่อเดียวที่มีปรากฏประมาณ 130 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม และ “โยชูวา” มีประมาณ 200 ครั้งและ “ยูดาห์”²² มีประมาณ 800 ครั้ง (แค่สามตัวอย่างรวมกันก็มากกว่า 1,000 ครั้งแล้ว) เราอาจประมาณจำนวนรวมอย่างต่ำๆว่าพระคัมภีร์เดิมมีการปรากฏของชื่อ “ยาห์เวห์” อย่างน้อย 6,000 ครั้งที่แฝงรวมอยู่ใน 163 ชื่อบุคคล หรือไม่ก็ถึง 8,000 หรือ 10,000 ครั้ง เมื่อเรารวมการปรากฏของ “ยาห์เวห์” (Yahweh) กับ “ยาห์” (Yah) 6,828 กับ 49 ครั้ง

¹⁸ พระคัมภีร์เดิมภาษาไทยมี 1,269 หน้า (ฉบับมาตรฐาน 2011) ฉบับภาษาอังกฤษทั่วไปมี 1,089 หน้า (ฉบับ NIV) ผู้แปล

¹⁹ พระคัมภีร์ภาษาไทยเป็นชื่อเต็มว่า พระยาห์เวห์ (ฉบับมาตรฐาน 2011) หรือพระเยโฮวาห์ (ฉบับไทยคิงเจมส์) ฉบับ 1971 ใช้คำว่า พระเจ้า และฉบับอมตธรรมร่วมสมัย ใช้คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ผู้แปล)

²⁰ Jehoahaz, Jehu, Jehoshaphat, Joab, Joel, Jonathan, Joshua, Judah

²¹ Elijah, Hezekiah, Hilkiah, Isaiah, Jeremiah, Josiah, Micaiah, Nehemiah, Uriah, Zechariah, Zephaniah

²² “เนหะมียห์” ภาษาฮีบรูคือ *Nechemyah*; “เยเรมียห์” ภาษาฮีบรูคือ *Yirmeyah*; “โยชูวา” หรือ “เยโฮชูวา” ภาษาฮีบรูคือ *Yehoshua*; “ยูดาห์” หรือ “เยฮูดาห์” ภาษาฮีบรูคือ *Yehudah* (ผู้แปล)

ตามลำดับ เราก็จะได้จำนวนปรากฏของ “ยาห์เวห์” ในรูปแบบต่างๆ อย่างน้อยก็เป็นจำนวนที่มากกว่า 14,000 ครั้ง

เมื่อ “ยาห์เวห์” แฝงอยู่ในพยางค์แรกของชื่อ ก็มักจะย่อลงเป็น “เย” (Je) อย่างในกรณีของ “เยโฮยาดา” (Jehoiada) หรือ “เยชู” (Jehu) ชื่อของพระยาห์เวห์ในรูปแบบย่อนี้จะปรากฏในรูปแบบภาษาฮีบรูของชื่อ “เยชู” (Jesus) ในอีกรูปแบบหนึ่งก็คือ “โย” (Jo) ซึ่งจะพบในชื่อ เช่น “โยอาบ” (Joab) และ “โยเอล” (Joel)

ผู้ที่ไม่รู้ภาษาฮีบรูอาจไม่รู้ว่า “Y” และ “J” ในชื่อที่ถอดตัวอักษรเหล่านี้แสดงให้เห็นพยัญชนะฮีบรูตัวเดียวกันคือ Yod (י) ที่เป็นพยัญชนะตัวแรกใน YHWH (יהוה) ซึ่งเป็นเหตุที่ YHWH จึงสามารถถอดตัวอักษรว่า “Jahweh” เหมือนในภาษาเยอรมัน พยัญชนะ “J” ในภาษาเยอรมันจะออกเสียงเหมือนกับพยัญชนะฮีบรู “Yod” (ในภาษาเยอรมันไม่ได้ใช้ “y” ยกเว้นเป็นคำที่ยืมมาจากต่างภาษา เช่น “เรือยอชท์” หรือ “โยคะ”)²³ ดังนั้นบางครั้งพระนามของพระยาห์เวห์จึงสะกดด้วย “J” อันที่จริงพยัญชนะ “J” ของภาษาเยอรมันจะออกเสียงใกล้เคียงกับ Yod ในภาษาฮีบรูมากกว่า “J” ในภาษาอังกฤษ

จากตรงนี้เราจะเห็นว่าอักษรตัวแรกใน “Yahweh” คือพยัญชนะ Yod ซึ่งสามารถตามด้วยสระที่เป็นไปได้หลายสระ เช่น “a, e, หรือ o” แต่ชื่อ “Yahweh” ก็ยังคงแทนด้วย Yod (ซึ่งน่าสนใจที่เป็นตัวอักษรที่เล็กสุดของพยัญชนะยิว และย่อมมีความสำคัญในฝ่ายวิญญาณอย่างแน่นอน) สิ่งนี้ยืนยันโดยข้อเท็จจริงที่ว่าแม้พยางค์แรก “Yah” จะปรากฏอยู่คำเดียวโดดๆ ก็ยังคงเป็นการอ้างถึงพระนามพระยาห์เวห์อย่างชัดเจนสมบูรณ์

ในกรณีของชื่อ “เยชู” (“Jesus” มาจากภาษาฮีบรูว่า “Jehoshua” หรือ “Yehoshua”) เป็นรูปคำย่อของ “ยาห์” (Yah) ที่ใช้กับ “e” ดังนั้นการอ้างถึง “Yahweh” จึงปรากฏในคำ “Ye” หรือ “Je” ของ “Jesus” ในการพูดภาษาอังกฤษเมื่อ 500 ปีที่แล้ว (ดังตัวอย่างจากฉบับคิงเจมส์ 1611) พยัญชนะ “J” จะใกล้เคียงกับ “J” ของภาษาเยอรมันมากกว่า “J” ของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ความจริงที่ว่าชื่อ Yahweh สามารถย่อให้สั้นลงว่า “Yah” นั้น แสดงให้เห็นว่าส่วนสำคัญของชื่อ “Yahweh” อยู่ใน “Yah” พยางค์แรก นอกจากนี้ความจริงที่ว่า “Yah” ก็สามารถจะเป็น “Ye” หรือ “Ya” หรือ “Yo” เมื่อแฝงอยู่ในชื่อภาษาฮีบรูซึ่งแสดงให้เห็นว่าส่วนสำคัญของ “Yah” เป็นคำย่อของ Yod ดังนั้น Yod (י) ตัวอักษรเล็กๆ คือส่วนสำคัญของ “Yahweh” (יהוה) ซึ่งอักษรตัวอื่นๆ สามารถจะละเอาไปได้ (เช่น โดยการลด “Yahweh” เป็น “Yah”) หรือเปลี่ยน (เช่น “a” เป็น “e”

²³ yacht หรือ yoga

หรือ “o”) โดยไม่กระทบการที่จะจำชื่อของพระเจ้าได้ แต่เราไม่สามารถจะเอา Y ที่สำคัญอย่างยิ่ง (หรือ J ในบางภาษา) ออกไปได้เลย

แต่พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหนในพระคัมภีร์ใหม่หรือ?

เมื่อเราพลิกสองสามหน้าจากพระคัมภีร์เดิมไปพระคัมภีร์ใหม่ ชื่อ “ยาห์เวห์” ก็ดูเหมือนจะหายไปทันที เหมือนกับว่าพระคัมภีร์ใหม่เป็นหนังสือที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง โดยมีความเกี่ยวข้องกันอย่างเลือนรางเท่านั้นกับพระคัมภีร์เดิม! จนกระทั่งผมได้เห็นความเป็นศูนย์กลางของพระนามและขององค์พระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์ใหม่ ผมงงมากที่ชื่อของพระองค์ไม่ปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่ (แม้ว่าจะสามารถอธิบายได้ถึงการใช้ชื่อของ “พระยาห์เวห์” ในพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์²⁴ตามในประวัติศาสตร์) แล้วผมก็นึกขึ้นได้ว่า ความจริงแล้วชื่อของพระองค์ปรากฏในเกือบทุกหน้าของพระคัมภีร์ใหม่ และบางครั้งก็ปรากฏหลาย ๆ ครั้งในหน้าเดียวเหมือนในพระคัมภีร์เดิม ผมมองไม่เห็นความจริงนี้ได้อย่างไร? ในฐานะที่เป็นคนหนึ่งทีู้ภาษาฮีบรูอยู่บ้าง จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าให้อภัยตัวเอง

แล้วชื่อของพระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์ใหม่อยู่ที่ไหนหรือ? ชื่อของพระองค์ปรากฏทุกครั้งในชื่อของ “พระเยซู”! *เยซู (Jesus)* เป็นรูปแบบของคำภาษากรีกที่มาจากคำภาษาฮีบรูว่า *Yeshua* (เยซู) นั่นก็คือ *Joshua* หรือ *โยชูวา*) พยางค์แรกของ *Yeshua* ซึ่งก็คือ *Ye* เป็นรูปแบบคำย่อปกติของ “*Yahweh*” เมื่อแฝงอยู่ในชื่อต่าง ๆ

นี่คือสิ่งที่น่าประหลาดใจ คือไม่มีทางที่เราจะเรียกพระนามของพระเยซูโดยไม่ได้กล่าวถึง “พระยาห์เวห์” ที่เป็นรากฐานของชื่อนั้น แม้ว่าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ผลักพระยาห์เวห์ผู้ทรงสรรพสิริออกไปอย่างที่ทำให้เป็นตามหลักคำสอนของพวกเขาโดยทั้ง ๆ ที่รู้หรือไม่รู้ก็ตาม พวกเขาหนีจากพระนามของพระองค์ไปไม่พ้นไม่ว่าจะทำด้วยวิธีใดก็ตาม! นั่นเป็นพระปัญญาของพระยาห์เวห์ที่ทุกครั้งเมื่อพูดคำ “พระเยซู” ออกมา พระยาห์เวห์ก็ถูกประกาศว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก! พระองค์ทรงทำให้ผู้ที่ไม่รู้พูดความจริงแม้จะมาจากความไม่รู้ของพวกเขา!

ความเด่นชัดของพระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้มีเฉพาะพระนามของพระองค์แฝงอยู่ในพระนามของพระเยซูเท่านั้น (“เยซู” หมายความว่า “พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด”) แต่ยังเป็นการเปิดเผยที่น่ายอัศจรรย์ว่าพระยาห์เวห์เอง พระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียวได้เสด็จเข้ามาในโลก มาสถิตอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระวิหารของพระเจ้า

²⁴ LXX หรือ Septuagint (เซปทัวจินต์ คือพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกที่แปลจากพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรู) ผู้แปล

ยิ่งกว่านั้นผู้ที่ประทานชื่อให้พระเยซูตั้งแต่แรกก็คือพระยาห์เวห์เอง โดยผ่านทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์ผู้เป็นพระเจ้า (“จงเรียกนามท่านว่า เยชู” มัทธิว 1:21) ตอนนี้เหตุผลของเรื่องนี้ก็ชัดเจน และเราก็สามารถร้องอุทานด้วยกันกับเปาโลได้ว่า “ทางของพระองค์ (ของพระยาห์เวห์) นั้นก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้”²⁵

“เธอจะให้กำเนิดบุตรชาย และท่านจงตั้งชื่อพระกุมารนั้นว่า เยชู เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากบาปทั้งสิ้นของพวกเขา” (มัทธิว 1:21 ฉบับ NIV)

ข้อนี้เผยให้เห็นถึงพระประสงค์ของพระเจ้าในการตั้งชื่อให้พระเยซูว่า “เยชู” แต่ “เยชู” เป็นชื่อที่ใช้กันทั่วไปในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งสามารถยืนยันได้โดยการค้นพบงานพระคัมภีร์ มีคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ถูกเรียกว่า “เยชู” ก็ไม่มีใครช่วยผู้คนให้รอดจากความบาปของพวกเขา ดังนั้นความนิยมของชื่อนี้ในตัวของมันเองจึงไม่ได้อธิบายว่าทำไมจึงตั้งให้กับพระเยซู แต่กระนั้นก็เป็นพระยาห์เวห์เอง ไม่ใช่โยเซฟหรือมารีย์ที่เลือกชื่อนี้ให้พระองค์ ซึ่งในกรณีนี้ความหมายของชื่อ “เยชู” จะอธิบายความตั้งพระทัยของพระเจ้าสำหรับพระองค์

“เยชู” ก็เหมือนกันกับ “โยชูวา” ซึ่งเป็นรูปคำย่อของ “เยโฮชูวา” (יְהוֹשֻׁעַ หรือ יֵשׁוּעַ)²⁶ ทั้งหมดนี้หมายถึง “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด” หรือ “พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด” คำอธิบายที่ให้นมัทธิว 1:21 มีว่า “เพราะว่าพระองค์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ ให้พ้นจากบาปทั้งหลายของเขา”²⁷ นั่นตอนนี้สามารถเข้าใจได้แล้ว คือในพระเยซูและทางพระเยซูนั้นพระยาห์เวห์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด

ความคล้ายคลึงกันของคำเหล่านี้กับสดุดี 130:8 (“พระองค์เองจะทรงไถ้อิสราเอล จากความชั่วทั้งสิ้นของเขา”) นั้นไม่มีข้อผิดพลาด (และถูกตั้งข้อสังเกตโดยพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG, *autos*, def.2a) ในฉบับ LXX (หรือฉบับเซปทัวจินต์ จะเป็นข้อ 129:8) ความคล้ายคลึงกันระหว่างสดุดี 130:8 กับมัทธิว 1:21 นั้นเด่นชัดยิ่งขึ้น เนื่องจากทั้งสองข้อเริ่มต้นด้วยสรรพนามที่เด่นชัดว่า “พระองค์ (*autos*)” ดังนั้นมัทธิว 1:21 น่าจะตั้งใจอ้างอิงถึงสดุดี 130:8 เป็นการแสดงให้เห็นว่าพระสัญญาของพระเจ้าในสดุดี 130:8 นี้เป็นจริงในพระเยซูคริสต์ ความคล้ายคลึงกันระหว่าง

²⁵ โรม 11:33 “โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้”

²⁶ “Jehoshua” หรือ “Joshua”

²⁷ มัทธิว 1:21 “นางจะให้กำเนิดบุตรชาย จงตั้งชื่อพระกุมารนั้นว่า เยชู เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ ให้พ้นจากบาปทั้งหลายของเขา” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

สองข้อนี้ไม่มีข้อผิดพลาด เมื่อเราเปรียบเทียบมัทธิว 1:21, สดุดี 129:8 (ฉบับ LXX) และสดุดี 130:8 (ฉบับฮีบรู)

Mt.1:21: αὐτὸς ἄρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶ

Psalms 129:8 (LXX): αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ

Psalms 130:8 (Hebrew): יְהוָה יִלְוֶה לִּלְשׁוֹן מִלִּשְׁתָּהּ מִכָּל חַטֹּאתָי

คำแปลตรงตัวก็คือ

มัทธิว 1:21 “เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพวกเขา”

สดุดี 129:8 (ฉบับ LXX) “พระองค์จะทรงไถ่อิสราเอล ออกจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา”

สดุดี 130:8 (ฉบับฮีบรู) “พระองค์จะทรงไถ่อิสราเอล จากความบาปทั้งสิ้นของเขา”

ในทั้งสามข้อความ²⁸จะมีใจความเหมือนกัน ความแตกต่างในความหมายเพียงอย่างเดียวที่เห็นในคำกล่าวของมัทธิวก็คือเว้นคำว่า “ทั้งสิ้น” ถ้าเช่นนั้นเราจะสรุปว่าความรอดในพระเยซูคริสต์เป็นความรอดที่ไม่สมบูรณ์ไหม เพราะไม่ได้ไถ่เราจากความบาป “ทั้งสิ้น” ของเรา? ใครก็ตามที่ได้อ่านพระคัมภีร์ใหม่จะไม่คิดเช่นนั้นเลย ดังนั้นมันจึงชัดเจนว่าบ่งบอกถึง “ทั้งสิ้น” ในความหมาย

พระนาม “พระยาห์เวห์” จะถูกเอ่ยถึงทุกครั้งเมื่อเราพูดว่า “พระเยซู” แม้คริสตจักรต่าง ๆ มีแนวโน้มที่จะกันพระยาห์เวห์ออกไป แต่เราก็ได้พบพระนาม “ยาห์เวห์” ของพระองค์ที่อยู่ในพระนามของ “พระเยซู” มาตลอด

พระคัมภีร์ใหม่จะมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง และในหลักปฏิบัติของชาวยิวแล้ว จะมีพระยาห์เวห์เป็นศูนย์กลาง คำว่า “พระเจ้า” มีปรากฏ 1,317 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ในขณะที่คำว่า “เยซู” มีปรากฏ 917 ครั้ง (244 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์น)²⁹

²⁸ **Matthew 1:21:** For he shall save his people from their sins; **Psalms 129:8 (LXX):** He shall redeem Israel out of all their lawlessness; **Psalms 130:8 (Hebrew):** He shall ransom Israel from all their sins

²⁹ คำ “พระคริสต์” มีปรากฏ 529 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ แต่เมื่อรวมกับ “พระเยซู” เช่นใน “พระเยซูคริสต์” หรือ “พระคริสต์พระเยซู” (พระคัมภีร์ภาษาไทยแปลเหมือนกันว่า “พระเยซูคริสต์”) จะมีประมาณ 270 ครั้ง ที่ไม่ได้เน้นคำรวมกันอย่างอื่น เช่น “พระคริสต์ที่ทรงกำหนดไว้แล้วแก่ท่านทั้งหลายคือพระเยซู” (กิจการ 3:20) ดังนั้นเราจะบวกรวม 917+529 เพื่อจะได้จำนวนอ้างอิงที่เจาะจงถึงพระเยซูไม่ได้ ส่วน “God” (“พระเจ้า”) จะมีบางกรณีที่มี “god” (“พระ หรือ เจ้า”) ไม่ได้หมายถึงพระยาห์เวห์ เช่น “god of this world” (“พระของยุคนี้” 2 โครินธ์ 4:4) เช่นเดียวกับที่ไม่ใช่ทุกกรณีของคำ “เยซู” จะหมายถึงพระเยซูคริสต์ (เช่น โคลอส 4:11 “เยซูผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ายูลีอัส ก็ฝากคำท้าทายมาด้วย”) ข้อยกเว้นเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงสถิติอย่างมีนัยสำคัญ)

เมื่อเราประจักษ์ชัดว่า พระคัมภีร์ใหม่มีพระยาห์เวห์เป็นศูนย์กลาง เราจะเข้าใจได้ดีขึ้นว่าพระเจ้าทรงมีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับพระเยซูตามพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานในพระเยซูและผ่านพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแผนการของความรอดดังที่กล่าวในยอห์น 3:16 ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” ความรักที่พระยาห์เวห์ทรงมีต่อมวลมนุษย์นั้นเห็นได้จากการประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ “ขอขอบพระคุณพระเจ้า เพราะของประทานที่เกินความคาดคิดซึ่งพระองค์ประทานนั้น” (2 โครินธ์ 9:15)

ในอีกแง่หนึ่ง ความจริงที่พระเยซูถูกกล่าวถึงกว่า 900 ครั้งบอกเราว่า การพูดถึงพระคัมภีร์ใหม่ว่ามีพระยาห์เวห์ทรงเป็นศูนย์กลางนั้นไม่เป็นธรรมกับข้อเท็จจริงที่พระเยซูทรงเป็นจุดสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่ด้วย อันที่จริงพระคัมภีร์ใหม่มีสองจุดสำคัญที่เสริมกันและกัน คือพระเยซูไม่เคยทำงานของพระองค์โดยแยกจากพระยาห์เวห์พระบิดาของพระองค์ และพระยาห์เวห์ทรงทำงานของพระองค์ทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์เสมอ นั่นจึงอาจกล่าวได้ว่าในแผนการของพระเจ้าที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนั้น ถ้าจะพูดภาษาทางการคำก็คือ พระยาห์เวห์และพระเยซูทรง “ร่วมกิจการ” หรือ “ร่วมงาน” กัน แต่โดยที่พระยาห์เวห์ทรงมีอำนาจเหนือกว่าเสมอในฐานะที่เป็นผู้เริ่มกระทำการทุกอย่าง ความมีอำนาจเหนือทุกสิ่งของพระองค์จะเห็นได้จากคำพูดของเปาโลว่า “เพราะสิ่งสารพัดนั้นมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” (โรม 11:36)

พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวในยอห์น 17:3 คือพระบิดา ไม่ใช่พระเยซูคริสต์

ผมประหลาดใจแต่ก็เศร้าใจกับความจริงที่เมื่อผมเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น ผมไม่สามารถมองเห็นความหมายที่ชัดเจนจากคำตรัสมากมายของพระเยซู คำว่า “สะกดดวงจิต” ที่เปาโลใช้ในกาลาเทีย 3:1³⁰ อาจไม่แรงเกินไปที่จะอธิบายความบอดมืดในฝ่ายวิญญาณที่แพร่ไปทั่วความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ให้เรามาพิจารณาสิ่งที่พระเยซูตรัสในยอห์น 17:3 เพื่อให้คุณเข้าใจสิ่งที่ผมหมายถึง

นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา (ยอห์น 17:3)

ตรงนี้พระเยซูไม่ได้ทรงใช้ถ้อยคำทางศาสนศาสตร์ที่ซับซ้อนหรือยากที่จะเข้าใจได้ คำตรัสของพระองค์ชัดเจนและเข้าใจง่าย แม้ว่าความหมายของคำว่า “นิรันดร์” จะคลุมเครือสำหรับบางคน แต่

³⁰ กาลาเทีย 3:1 “โอ ชาวกาลาเทียคนเฮลา ใครสะกดดวงจิตของพวกท่านให้เห็นผิดไปได้? ทั้ง ๆ ที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ได้ปรากฏอยู่ต่อหน้าท่านแล้ว”

แน่ใจได้ว่าคำศัพท์ของประโยคโดยรวมนั้น ไม่ได้เกินความเข้าใจของนักเรียนระดับประถม แท้จริงแล้ว พระกิตติคุณยอห์นเป็นที่รู้กันว่าใช้คำศัพท์และสำนวนที่เข้าใจง่าย ดังนั้นเหตุใดเราจึงเห็นก็เหมือนไม่เห็น ไตยาก็เหมือนไม่ได้ยิน หรือเราไม่เข้าใจ (มัทธิว 13:13)?

พระเยซูกำลังบอกอะไรในยอห์น 17:3? พระเยซูทรงใช้สรรพนาม “พระองค์” (เอกพจน์ในภาษากรีก) ถึงสองครั้งภายในประโยคเดียวเพื่อกล่าวกับผู้ที่พระองค์เองกำลังอธิษฐานด้วย เราจะเห็นได้ชัดจากข้อ 1 (“ข้าแต่พระบิดา ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ”) ว่าพระเยซูกำลังอธิษฐานอย่างเจาะจงกับพระบิดาของพระองค์ และผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องนี้ ดังนั้นพระเยซูจึงกำลังกล่าวตรงๆว่า “พระบิดา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” เป็นคำกล่าวที่ตัดโอกาสคนอื่นๆ รวมทั้งพระเยซูเองที่จะเป็นพระเจ้า แล้วเหตุใดเราจึงไม่เข้าใจคำกล่าวที่สั้นและชัดเจนนี้เลย? แต่เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราก็ไม่ได้เข้าใจเลย

การกล่าวว่าพระบิดาของพระองค์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวนั้น (the only true God) พระเยซูกำลังตัดโอกาสบุคคลอื่นที่ใครๆจะเรียกกันว่า “พระ” (god) หรือ “พระเจ้า” (God) ว่าเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และสนับสนุนด้วยการที่พระองค์ใช้ทั้งคำนำหน้านามที่เจาะจงว่า “the” กับคุณศัพท์ “only” โดยเฉพาะอย่างยิ่งใช้ทั้งสองคำรวมกันที่บอกถึงการผูกขาดแต่ผู้เดียวอย่างแท้จริง การเน้นสามครั้ง (the + only + true) เป็นการปฏิเสธสามครั้งถึงบุคคลใดๆที่เป็นพระเจ้าควบคู่กับพระบิดาของพระเยซูคริสต์ ในทำนองเดียวกัน ในยอห์น 5:44 พระเยซูก็ทรงเรียกพระบิดาว่า “พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว”³¹

พระบิดาที่พระเยซูทรงเรียกว่าพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวคือใครหรือ? พระองค์ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระยาห์เวห์เอง ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอลและพระผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง เพราะใครจะเป็น “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” ได้ (ยอห์น 17:3) มีก็แต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว (“เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก นอกจากเรา ไม่มีพระเจ้าอื่น” อิสยาห์ 45:5)?

เราคาดหมายได้อย่างไรที่คิดว่าพระบิดาไม่ใช่บุคคลผู้เดียวที่อยู่ใน “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” หรือคิดว่าพระเยซูกำลังตรัสกับสามพระองค์ในตรีเอกานุภาพที่รวมพระเยซูเอง? คำว่า “พระองค์” (คำเอกพจน์ในภาษากรีก) ที่กล่าวโดยพระเยซูนั้นรวมถึง “เรา” เป็นพระเยซูเองไหม? พระเยซูกำลังอธิษฐานกับตัวพระองค์เองหรือไม่? และเราแปลความถ้อยคำที่ตามมาว่า “และพระเยซูคริสต์

³¹ ยอห์น 5:44 “พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไรในเมื่อท่านรับเกียรติจากกันและกันเอง และไม่ได้แสวงหาเกียรติที่มาจากพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว?”

ที่พระองค์ทรงใช้มา” อย่างไร? ตรงนี้พระเยซูทรงแยกแยะความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่าง “พระเยซูคริสต์” และ “พระองค์” โดยแยกตัวพระองค์เองจาก “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว”

ยอห์น 17:3 ลบล้างทุกความพยายามที่จะทำให้เป็นความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ความเชื่อที่ว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวของยอห์น 17:3 นั้นเชื่อถือได้ที่สุดและลบล้างทุกความพยายามที่จะตีความตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ สิ่งนี้อธิบายว่าทำไมคู่มือศึกษาพระคัมภีร์หลายฉบับจึงหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงข้อนี้อย่างสิ้นเชิง คู่มือศึกษาพระคัมภีร์ฉบับอื่นๆจะอ้างเพียงถ้อยคำ “พระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” แต่ไม่มีคำอธิบายใดๆ ถึงอย่างนั้นฉบับอื่นๆจะอ้างยอห์น 17:3 เฉพาะในส่วนแรกที่มีปัญหาน้อยกว่า (“นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์”) แต่กลับเจียบสนธิทในส่วนที่สอง (“ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”)

แต่มีผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนก็กล่าวที่จะพยายามอธิบายคำกล่าวที่ชัดเจนของพระเยซูในยอห์น 17:3 แบบให้พ้นตัว ถึงกระนั้นแม้ความคิดที่เจียบแหลมที่สุดในประวัติศาสตร์คริสตจักรก็ไม่สามารถกลับความหมายของยอห์น 17:3 ได้ นี่เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนถึงความเชื่อที่ว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวอย่างแท้จริงและอย่างถูกต้องของยอห์น 17:3 กลวิธีเช่นเคยก็คือการดัดแปลงคำพูดของพระเยซูให้กว้างขึ้นหรือขยายคำนิยามของ “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” เพื่อจะรวมถึงพระเยซูคริสต์หรือแม้แต่พระองค์ที่อยู่ในตรีเอกานุภาพทั้งหมดให้อยู่ในคำจำกัดความใหม่ว่า “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว”

ออกัสติน นักศาสนศาสตร์ที่เฉลียวฉลาดที่สุดคนหนึ่งของคริสตจักรละติน หลังจากอ้างอิงยอห์น 17:3 อย่างถูกต้องและแม่นยำ เขาก็เปลี่ยนลำดับคำตรัสของพระเยซูทันทีเพื่อให้พระเยซูถูกรวมเข้าเป็น “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” แล้วเขาก็ทำอย่างเดียวกันกับพระวิญญานบริสุทธิ์ ในคำอ้างอิงต่อไปนี้จากคำอธิบายพระกิตติคุณยอห์นของออกัสติน การเปลี่ยนแปลงที่น่าตกใจของออกัสตินจะแสดงให้เห็นเป็นตัวเน้น

“และนี่แหละ” พระเยซูตรัสต่อไปว่า “คือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” ลำดับถ้อยคำที่ถูกต้องก็คือ **“คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์และพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา ว่าเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว”** ดังนั้นด้วยเหตุนี้ พระวิญญานบริสุทธิ์จึงถูกเข้าใจด้วยว่าเป็นความรักของทั้งสองพระองค์ที่มีแก่นแท้และสภาวะเดียวกัน เพราะพระองค์เป็นพระวิญญานของพระบิดาและพระบุตร เพราะว่าพระบิดาและพระ

บุตรไม่ใช่พระเจ้าสององค์ หรือว่าพระบิดาและพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระเจ้าสามองค์ แต่ตรีเอกานุภาพเองนั้นเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว³²

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้บังตาเราจนไม่เห็นความหมายที่ชัดเจนตรง ๆ จากถ้อยคำของพระเยซู บางคนอาจคิดว่าความหมายของยอห์น 17:3 ชัดเจนมากจนไม่จำเป็นต้องถกเถียงกันต่อไปจึงไม่จำเป็นจะต้องแสดงให้เห็นว่ามันไม่สอดคล้องกับพระคริสต์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพของหลักข้อเชื่อในเอเชีย แต่ในฐานะที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราไม่ได้สนใจสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสอนไว้อย่างชัดเจนมาก ผมพูดว่า “เรา” ก็เพราะตัวของผมเองได้สอนและเทศนาด้วยความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างร้อนรนมาถึงห้าสิบปี ผมเป็น “พวกผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ” (เปรียบเทียบกิจการ 23:6) ผมประกาศหลักคำสอนนี้ด้วยความร้อนรนที่สุด และได้นำคนจำนวนมากมาหาพระคริสต์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผมไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูกและกล่าวหาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพว่าผิดเหมือนว่าตัวเองดีกว่าพวกเขา ผมแค่พยายามอย่างจริงใจที่จะเข้าใจว่าผมและคนอื่น ๆ อีกมากมายเข้าไปเกี่ยวข้องกับความผิดพลาดที่ร้ายแรงโดยไม่รู้ตัวได้อย่างไร มันดูน่าดึงดูดใจ จนกว่าจะมีคำอธิบายที่ดีกว่า

การค้นหาคำอธิบายเรื่องการมองไม่เห็นนี้ ผมได้อ่านบทความ “ตรีเอกานุภาพ” ในสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนลสแตนด์ดาร์ด (ISBE เล่ม 5 เริ่มหน้า 3012) เขียนโดย บี บี วอร์ฟิลด์³³ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า “นักศาสนศาสตร์ที่โดดเด่นคนสุดท้ายของพรินซ์ตัน” เมื่ออ่านบทความของเขาอย่างถี่ถ้วน ผมก็เริ่มจะเห็นกระบวนการอันชาญฉลาดที่ทำให้คำตรัสของพระเยซู ซึ่งทั้งหมดเป็นความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ ได้ถูกบิดเบือนอย่างง่ายด้ายด้วยการบิดเบือนจากหลักปรัชญาและการโต้แย้งที่โหมน้ำวปัญญาของมนุษย์

บทความของวอร์ฟิลด์เฉพาะส่วนแรกที่ย้ำอิงด้านล่าง เป็นการนำเสนออย่างเชี่ยวชาญ อันดับแรกเขายอมรับสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ ว่าภาษาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้ตรงตามพระคัมภีร์และมาจากปรัชญา แต่กระนั้นก็ยังยืนยันว่ามีสาระสำคัญตามพระคัมภีร์ วอร์ฟิลด์ใช้ภาษาทางเคมีว่า ความจริงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพคือ “การตกผลึก” ของสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์ซึ่งเหมือนกับ “สารละลาย” และอยู่ในสภาวะที่ “สามารถละลาย” ในขณะที่ยอมรับว่าตรีเอก

³² บรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย, ชุดที่ 1, เล่ม 7, เซนต์ออกัสติน: คำบรรยายหรือบทนิพนธ์เกี่ยวกับพระกิตติคุณตามเซนต์จอห์น, บทนิพนธ์ที่ 105, บทที่ 17.1-5, ย่อหน้าที่ 3, แปลเป็นภาษาอังกฤษโดย ศจ. จอห์น กิบป์, ดี. ดี.

³³ International Standard Bible Encyclopedia (ISBE, vol.5, p.3012f) written by B.B. Warfield

นุกภาพเป็นหลักคำสอนที่อนุমানจาก “คำพูดเป็นนัยที่ไม่ปะติดปะต่อกัน” วอร์ฟิวด์กล่าวต่อไปอย่าง
 อาจหาญว่า ถึงกระนั้นมันก็เป็น “หลักคำสอนตามพระคัมภีร์อย่างแท้จริง”

วอร์ฟิวด์กล่าวอาจหาญยิ่งขึ้นในย่อหน้าถัดไปว่า อันที่จริงจะหาตรีเอกานุภาพ “ไม่พบ” ในพระ
 คัมภีร์และจะสามารถเข้าใจได้โดยการเปิดเผยเท่านั้น! ด้วยการตอบที่ชาญฉลาดนี้ เขาได้เปลี่ยน
 จุดอ่อนที่เด่นชัดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ขาดการสนับสนุนจากพระคัมภีร์) ให้เป็นจุดแข็งที่
 ทึกทักเอาและเปลี่ยนสิ่งที่ไม่ได้มีอยู่ให้เป็นสิ่งที่รู้ได้ด้วยการอธิบายโดยผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเท่านั้น!

เพื่อความกระชับ เราจึงอ้างอิงบทความของเขาเฉพาะย่อหน้าแรก จงสังเกตการโต้แย้งอย่าง
 อาจหาญที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ (และไม่ใช่พระคัมภีร์อย่างชัดเจน) ที่ออกมาในเกือบทุกประโยค
 โดยที่ไม่ได้พูดเกินจริงเลย

คำว่า “ตรีเอกานุภาพ” ไม่ได้เป็นคำที่มาจากพระคัมภีร์ และเราไม่ได้กำลังใช้ภาษาในพระคัมภีร์เมื่อ
 เราให้คำนิยามสิ่งนั้นว่าเป็นหลักคำสอนที่มีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่ในความเป็นเอกภาพ
 ของความเป็นพระเจ้านั้น มีสามพระองค์ที่เท่าเทียมกันและดำรงอยู่ในรันดร์ด้วยกัน มีแก่นแท้เดียวกัน
 แต่การดำรงอยู่แตกต่างกัน หลักคำสอนที่นิยามเช่นนั้นจะสามารถพูดได้ว่าเป็นหลักคำสอนตามพระ
 คัมภีร์ก็เมื่ออยู่บนหลักการว่าความหมายของพระคัมภีร์คือพระคัมภีร์เท่านั้น และคำนิยามของหลัก
 คำสอนตามพระคัมภีร์ที่ไม่ใช่ภาษาตามพระคัมภีร์จะสามารถพิสูจน์ว่าถูกต้องก็เมื่ออยู่บนหลักการที่ว่า
 การรักษาความจริงของพระคัมภีร์ก็ดีกว่าการรักษาถ้อยคำของพระคัมภีร์ หลักคำสอนของตรีเอกานุ
 ภาพมาในรูปของพระคัมภีร์ในคำอธิบาย เมื่อมันตกผลึกจากสิ่งที่อธิบาย มันไม่ได้หยุดที่จะเป็นไปตาม
 พระคัมภีร์แต่จะมองเห็นได้ชัดขึ้น หรือจะพูดโดยไม่มีเครื่องพิสูจน์ก็คือ หลักคำสอนของตรีเอกานุ
 ภาพที่ได้ให้กับเราในพระคัมภีร์นั้น ไม่ใช่ในคำนิยามที่บัญญัติ แต่ในคำกล่าวอ้างที่ไม่ปะติดปะต่อกัน
 ซึ่งเมื่อเรารวบรวมส่วนต่างๆ ที่กระจัดกระจาย³⁴ ให้มารวมเป็นเรื่องเดียวกันนั้น เราไม่ได้ถอนออกพระ
 คัมภีร์ แต่เป็นการเข้าสู่ความหมายของพระคัมภีร์อย่างละเอียดมากขึ้น เราอาจกำหนดหลักคำสอน
 นั้นด้วยคำศัพท์เฉพาะที่ได้มาจากความคิดในทางปรัชญา แต่หลักคำสอนดังกล่าวเป็นหลักคำสอนตาม
 พระคัมภีร์อย่างแท้จริง

ตรงนี้เราจะเห็นว่าผู้เขียนก้าวขยับไปอีกก้าวอย่างใจกล้าจากพระคัมภีร์ไปสู่ที่ไม่ใช่จากพระคัมภีร์
 ได้ง่ายเพียงใด นี่จะเห็นได้ในเกือบทุกประโยคแม้จากจุดเริ่มต้นของบทความ แต่เราเข้าใจมันไหม?

สิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตก็คือ วอร์ฟิวด์นิยามความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าเป็น “หลักคำสอนที่มี
 พระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่ในความเป็นเอกภาพของความเป็นพระเจ้านั้น มีสามพระองค์ที่

³⁴ disjecta membra คำลาตินที่หมายถึง “ส่วนที่กระจัดกระจาย”

เท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน” (เพิ่มตัวเอน) คำกล่าวที่เป็นตัวอักษรเอนเป็นการอ้างอิงโดยตรงถึงยอห์น 17:3 ที่พระเยซูทรงประกาศว่าพระบิดาคือ “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” แต่ด้วยการไม่อ้างอิงคำตรัสของพระเยซูแบบเต็มๆ วอร์ฟิวด์จึงตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจหลีกเลี่ยงคำสำคัญว่า “พระองค์” (เอกพจน์ในภาษากรีก) ในยอห์น 17:3 พระเยซูไม่ได้ตรัสแค่เพียงว่า “มีพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” พระเยซูตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงว่า “พระองค์” (นั่นก็คือพระบิดา) ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” พระเยซูไม่ได้แค่กล่าวทั่วไปเกี่ยวกับความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว แต่ทรงระบุชัดว่าใครที่เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวนี้

มีข้อผิดพลาดสำคัญอย่างเดียวกันในเพลงชีวิตคริสเตียนที่ชื่อ “เราเชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว” เขียนโดยโทเบียส คลอสนิทเซอร์³⁵ ในปี 1668 และแปลจากภาษาเยอรมันโดยแคทเธอริน วิงก์เวิร์ธ³⁶ ในปี 1863 ในขณะที่พระเยซูตรัสว่า พระบิดาเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ (ยอห์น 17:3) นั้นบรรทัดแรกของเพลงนี้ก็พูดกันคนละเรื่องว่า “เราเชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” นี่ทำให้งง เพราะข้อพระคัมภีร์ที่หนังสือเพลงให้เป็นรากฐานของเพลงนี้ก็คือยอห์น 17:3 นั่นเอง! เราจะเห็นข้อผิดพลาดอย่างเดียวกันนี้ในชื่อหนังสือ “พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว: พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” ที่เขียนโดยแคลเรนซ์ เอช. เบนสัน³⁷

ความจริงที่สำคัญนี้ ที่พระเยซูตรัสว่า *พระบิดาของพระองค์* เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวซึ่งถูกปิดบังไว้ในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ข้อผิดพลาดนี้จึงถ่วงถ่วงการบิดเบือนคำ “ความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว” ให้หมายถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว ซึ่งก็คือ “ในความเป็นเอกภาพของพระเจ้านั้น มีสามพระองค์ที่เท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน มีแก่นแท้เดียวกันแต่การดำรงอยู่แตกต่างกัน” (วอร์ฟิวด์) แต่ว่าหลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียวที่มีสามบุคคลจะเป็นความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียวไปได้อย่างไร จะเป็นหลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียวได้อย่างไร?

การที่เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงถึงคำตรัสที่ชัดเจนของพระเยซู ที่ตรัสกับพระบิดาในยอห์น 17:3 บทความจากสารานุกรมฉบับอินเทอร์เน็ตเนชันแนลสแตนด์ดาร์ด (ISBE) จึงไม่รื้อที่จะเดินหน้าใช้คำเช่น “เนื้อแท้” และ “การดำรงอยู่” และ “ความเป็นพระเจ้า”³⁸ ซึ่งคนส่วนใหญ่จะเข้าใจได้ยาก และก็ไม่ได้มาจากคำที่มีเขียนในพระคัมภีร์แต่แท้จริงแล้วเป็น “คำศัพท์เฉพาะที่มาจากการคิดทางปรัชญา” เป็นคำอธิบายที่ฉลาดซึ่ง บี บี วอร์ฟิวด์ให้ไว้เอง!

³⁵ “We believe in One True God” by Tobias Clausnitzer

³⁶ Catherine Winkworth

³⁷ Clarence H. Benson: “The One True God: Father, Son, and Holy Spirit”.

³⁸ “Godhead” หรือ พระเจ้ารวม คือพระเจ้าในความหมายของตรีเอกานุภาพที่รวมเป็นพระเจ้าเดียว (ผู้แปล)

ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวกับการไหว้รูปเคารพ

ใน 1 โครินธ์ 8 เปาโลยืนยันอย่างหนักแน่นกับความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว ดังในคำกล่าวเช่น “พระเจามีเพียงองค์เดียว” และ “มีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา” ซึ่งตอกย้ำอย่างชัดเจนถึงความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวในพระคัมภีร์เดิม การพูดขยายความให้เข้าใจอย่างชัดเจนของเปาโลโดยเฉพาะการโยงความคิดของการเชื่อว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวกับการไหว้รูปเคารพ สลับไปมาระหว่างสองหัวข้อนี้ได้อย่างง่าย ๆ

⁴ การกินอาหารที่บูชารูปเคารพนั้น เรารู้ว่า “รูปเคารพในโลกนี้ไม่มีตัวตนจริง” และ “พระเจามีเพียงองค์เดียว ไม่มีอื่น” ⁵ เพราะแม้จะมีหลายสิ่งที่เรียกกันว่าพระในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก ความจริงแล้วมี “พระ” และมี “เจ้า” มากมาย ⁶ แต่สำหรับเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์และเราเป็นอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์ ที่ทุกสิ่งเกิดมาโดยทางพระองค์และเราเป็นอยู่โดยทางพระองค์ (1 โครินธ์ 8:4-6 ฉบับ ESV)

เปาโลกล่าวว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว (ข้อ 4) และใช้คำกรีกว่า “อูดีส” (*oudeis* ไม่มีใคร, ไม่มีอะไร) เพื่อบอกว่ารูปเคารพ “ไม่มีความหมายอะไรเลย” (ฉบับ NIV) หรือ “ไม่มีตัวตนจริง” (ฉบับ ESV) การกล่าวว่ารูปเคารพที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่มีความหมายอะไรนั้น เปาโลกำลังตอกย้ำคำกล่าวจากพระคัมภีร์เดิมหลายครั้งที่กระทบกระเทียบความไร้ค่าและไร้ความสามารถของรูปเคารพ (1 ซามูเอล 5:3, อิสยาห์ 40:20; 41:7; 46:6-7)³⁹

หัวข้อที่คู่กันของ 1 โครินธ์ 8 ก็คือ ความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวและการไหว้รูปเคารพ ซึ่งแสดงให้เห็นการเป็นคนละฝ่ายที่ขัดแย้งกันนั้น บอกกับเราว่าถ้าเราทิ้งความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว การไหว้รูปเคารพก็จะมียูดาขึ้น แต่ถ้าเรายืนยันกับความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว การไหว้รูปเคารพก็จะหมดไป

แผ่นดินอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมก็เต็มไปด้วยรูปเคารพที่ชนอิสราเอลได้ตั้งขึ้นในที่บูชาและสถานบูชาบนที่สูง มันจึงไม่น่าแปลกใจที่พระคัมภีร์เดิมใช้คำฮีบรูที่ต่างกันถึง 18 คำในการอ้างอิงถึงรูปเคารพหรือการไหว้รูปเคารพ ชนอิสราเอลกำลังนมัสการพระเทียมเท็จที่ทำจากไม้ หิน เงิน และทอง (เฉลยธรรมบัญญัติ 29:17; อิสยาห์ 31:7; 44:13-17) การไหว้รูปเคารพอย่างถล่ำลิกและแพร่หลายของพวกเขาในแผ่นดินอิสราเอล จะเห็นได้ในหลายข้อรวมถึงข้อต่อไปนี้

³⁹ 1 ซามูเอล 5:3 “และเมื่อชาวอิชโดดันแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระตาโกนได้ล้มหน้าคว่ำมายังพื้นดินตรงหน้าหีบของพระยาห์เวห์ พวกเขาจึงยกพระตาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม”

อิสยาห์ 40:20 “คนยากจนก็หาเครื่องบูชา เป็นไม้ที่ไม่ดี เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือ ให้ตั้งมันขึ้นมาเป็นรูปเคารพที่ไม่มั่นคง”

เยเรมีย์ 11:13 ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีพระมากเหมือนที่เจ้ามีเมืองมาก และเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล (“ผู้เป็นเจ้า”) ที่นาอับอาย จำนวนมากเท่ากับถนนในกรุงเยรูซาเล็ม (ฉบับ NIV)

อิสยาห์ 2:8 แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ พวกเขากราบไหว้ผลงานจากน้ำมือของพวกเขา และสิ่งที่น้ำมือของเขาได้ทำเอง (ฉบับ ESV)

อาฮูวา โฮ ให้คำอธิบายที่ทำให้เข้าใจถึงความชั่วร้ายของการไหว้รูปเคารพในทาร์กัมเศฟันยาห์: ตันฉบับและคู่มืออธิบาย⁴⁰ (หน้า 412-413 อักษรตัวเอนมีอยู่ในต้นฉบับ) ดังนี้

“การไหว้รูปเคารพ” เป็นสิ่งสะอิดสะเอียนที่น่าประณามที่สุด เพราะว่าการไหว้รูปเคารพเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทั้งหมด มันทำให้เกิดการทำลายพระวิหารและการถูกเนรเทศ “คนชั่ว” ก็อธิบายอยู่ในตัวเองว่าหมายถึงบรรดาคนไหว้รูปเคารพ การไหว้รูปเคารพจะแสดงให้เห็นในรูปของการประสานความเชื่อ การละทิ้งความเชื่อ และการไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า พวกเขานมัสการทั้งพระยาห์เวห์ (YHWH) และบรรดาพระของต่างชาติ พวกเขาสาบานในพระนามของพระยาห์เวห์ (YHWH) *แล้วก็สาบานอย่างนั้นอีกในนามของบรรดาพระของพวกเข* (1.4b-5) พวกเขา *นมัสการพระบาอัลและยอมให้ปุโรหิตประกอบพิธี พวกเขานมัสการบริวารทั้งหลายของฟ้าสวรรค์ พวกเขาเร่งรีบไปนมัสการรูปเคารพและเลียนแบบวิถีของคนฟิลิสเตีย* (1.4-5, 8-9)

มันคงเป็นการเข้าใจผิดที่จะคิดว่า ชนอิสราเอลกำลังนมัสการรูปเคารพของพวกเขาเพียงแค่เป็นพิธีการอย่างพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น การไหว้รูปเคารพของพวกเขาเน้นถ้อยคำยิ่งขึ้น เพราะพวกผู้นำของอิสราเอลได้ตั้งรูปเคารพ *ไว้ในใจของพวกเขา* ซึ่งเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่ถูกเอ่ยถึงหลายครั้งในเอเสเคียลว่า “คนพวกนี้ (พวกผู้อาวุโสและผู้นำของอิสราเอลในข้อ 1) ได้ตั้งรูปเคารพของพวกเขาไว้ในใจของพวกเขา (เอเสเคียล 14:3 ข้อ 4,7)⁴¹ พวกเขาเชื่อในรูปเคารพของพวกเขาด้วยสุดใจของพวกเขา “จิตใจของพวกเขายินดีในสิ่งน่าสะอิดสะเอียน (คือ รูปเคารพ)” (อิสยาห์ 66:3) ความเชื่อในบรรดาพระของพวกเขที่มีรูปเคารพเป็นตัวแทนนั้นแรงกล้ามากจนถึงขนาดถวายโลหิต

⁴⁰ The Targum of Zephaniah: Manuscript and Commentary by Ahuva Ho

⁴¹ เอเสเคียล 14:3 “บุตรมนุษย์เอ๋ย คนพวกนี้ตั้งรูปเคารพของพวกเขาไว้ในใจ และวางสิ่งสะอิดสะเอียนให้ลึกลงในบาปไว้ข้างหน้าเขา เราควรจะยอมให้พวกเขากลามเราหรือไม่?”

ลูกของพวกเขา (เอเสเคียล 16:36 ข้อ 20-21) และสร้างสถานบูชาบนที่สูงเพื่อจะ “เผาบุตรชายของพวกเขาเสียในไฟ เพื่อเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระบาอัล” (เยเรมีย์ 19:5)⁴²

คำกล่าวเชิงลบใน 1 โครินธ์ 8:4 ที่ยกมาข้างต้นว่า “รูปเคารพไม่มีความหมายอะไร” หรือ “รูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลย” นั้นมีคำยืนยันเชิงบวกว่า “พระเจ้ามีเพียงองค์เดียว ไม่มีอื่น” ซึ่งตอกย้ำอย่างเด่นชัดจากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ว่า “พระยาห์เวห์เป็นผู้เดียว”⁴³ (คือ *kyrios heis estin* ในฉบับ LXX) เปาโลเล่นคำ “ไม่มีตัวตน” และ “ไม่มี” (โดยทั่วไปแล้วเป็นคำเดียวกันในภาษากรีก) ที่ไม่สามารถจะแปลออกมาได้ดังเช่น “รูปนั้น *ไม่มีตัวมีตน*เลยในโลก และพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว ไม่มีอื่น” (1 โครินธ์ 8:4) นี่ทำให้ความไม่มีตัวตนของบรรดารูปเคารพนั้นแตกต่างอย่างชัดเจนกับการยืนยันว่า “ไม่มี” พระเจ้าองค์อื่น มีแต่พระยาห์เวห์องค์เดียวและเพียงผู้เดียว

คำกรีกของ “เดียว” (*heis* หรือ “หนึ่ง”) มีปรากฏอีกสองครั้งในข้อ 6 ว่า “มีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา ผู้ทรงเป็นที่มาของทุกสิ่ง และเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์ผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์” ดังนั้นจึงทำให้เห็นชัดว่าพระเยซูทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า แต่ไม่ใช่พระเจ้า

คำว่า “พระเจ้าองค์เดียว” สำหรับเปาโลแล้วไม่ได้หมายถึงพระองค์แรกของตรีเอกานุภาพที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบิดา” ในทำนองเดียวกันคำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์” สำหรับเปาโลแล้วไม่ได้หมายถึงพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” พระองค์ทั้งสองนี้ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์

นี่ไม่ได้หมายความว่าคำว่า “พระเจ้าพระบิดา” จะไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์ คำนี้พบในหลายข้อ (กาลาเทีย 1:1, เอเฟซัส 6:23, โคลโลสี 3:17, 1 เปโตร 1:2, 2 ยอห์น 1:3) แต่ไม่เคยมีความหมายเหมือนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่หมายถึงพระเจ้าพระองค์แรกในสามพระองค์ในตรีเอกานุภาพ แต่ถึงอย่างไรคำเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” และ “พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์” ก็ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์เลย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้เป็นปัญหากับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแต่อย่างใด

คำยืนยันว่า “มีพระเจ้าองค์เดียว” จึงตัดโอกาสการมีสามบุคคลที่รวมเป็นพระเจ้าองค์เดียวในตรีเอกานุภาพซึ่งเป็นผู้ที่ “ไม่ได้มีอยู่จริง” ตามพระคัมภีร์ ผู้ที่ปฏิเสธความจริงว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวก็จะตกอยู่ในสภาวะของความเชื่อที่ผิด และเป็นความหายนะที่สุดในการไหว้รูปเคารพ เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราให้ความเชื่อของเราอยู่ในพระเจ้าที่ไม่ได้มีอยู่จริงเหมือนกับรูป

⁴² เยเรมีย์ 19:5 “และได้สร้างปูนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระบาอัล ซึ่งเราไม่ได้บัญชาหรือกล่าวถึง หรือได้นึกในใจของเรา”

⁴³ ฉบับมาตรฐาน 2011, ฉบับ 1971 แปลว่า “พระเจ้าของเราทั้งหลาย เป็นพระเจ้าเดียว” (ผู้แปล)

เคารพทั้งหลายในพระคัมภีร์เดิมที่มนุษย์สร้างขึ้น ในกรณีนี้ได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยคริสตจักรของคนต่างชาติทางตะวันตก ตัวผมเองก็เชื่ออย่างร้อนรนและได้สอนความเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้นนี้มากกว่าครึ่งศตวรรษ โดยเชื่ออย่างผิด ๆ ว่าไม่มีทางที่คริสตจักรจะผิดเป็นอันขาด “พวกเขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้ล้มสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ที่ควรจะได้รับความสะดวกเป็นนิรันดร์ เอเมน!” (โรม 1:25)

การสำรวจโดยสรุปเกี่ยวกับ “พระเจ้าเพียงองค์เดียว” (*ho monos theos*) ในพระคัมภีร์ใหม่

ในพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูตรัสสองครั้งถึงพระบิดาว่า *ho monos theos* (ὁ μόνος θεός) นั่นก็คือ “พระเจ้าเพียงองค์เดียว”

ยอห์น 5:44 พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไรในเมื่อพวกท่านรับเกียรติจากกันและกันเอง และไม่ได้แสวงหาเกียรติที่มาจากพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า**แต่องค์เดียว**?

ยอห์น 17:3 นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้า**เที่ยงแท้องค์เดียว** และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มา

คำที่เป็นตัวหนาจะตรงกับคำกรีกว่า *monos* เช่นเดียวกับข้อความใหญ่ที่เราจะอ้างอิงในส่วนนี้ การแปลยอห์น 5:44 ในทุกฉบับหลัก ๆ นั้น พระเยซูตรัสถึงพระบิดาของพระองค์ว่า “พระเจ้า**แต่องค์เดียว**” ในยอห์น 17:3 ก็เช่นกัน พระเยซูทรงเรียกพระบิดาของพระองค์ว่า “พระเจ้า**เที่ยงแท้องค์เดียว**” เราจะพบคำกล่าวที่คล้ายกันนี้ในจดหมายของเปาโลเช่นกัน (ข้อต่อไปนี้เป็นจากฉบับ ESV)

โรม 16:27 ...ขอพระเกียรติจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสรรพ**แต่องค์เดียว**เป็นนิรันดร์โดยพระเยซูคริสต์!
อาเมน

1 ทิโมธี 1:17 บัดนี้พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงนิรันดร์ ผู้ทรงอมตะ ผู้ไม่อาจมองเห็นได้ ผู้เป็นพระเจ้า**แต่เพียงองค์เดียว** ขอพระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์เป็นนิรันดร์ อาเมน

1 ทิโมธี 6:15-16 ...พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และทรงอำนาจสูงสุดแต่เพียงพระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ ผู้สถิตในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้ ผู้ที่ไม่เคยมีใครได้เห็นหรือจะเห็นได้

ต่อไปนี้เป็นข้อสำคัญที่กล่าวว่าพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวทรงบริสุทธิ

วิวรณ์ 15:3-4 “พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทางทั้งสี่ของพระองค์เที่ยงตรงและสัตย์จริง ข้าแต่พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ! ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครเล่าจะไม่เกรงกลัวและไม่ถวายเกียรติพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงบริสุทธิ” (ฉบับ ESV)

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับหลักๆทุกฉบับจะแปล *monos* ในข้อนี้ว่า “ผู้เดียว” (alone) ซึ่งเป็นการแปลที่ถูกต้องตามความหมายในบริบท ในพระคัมภีร์ทั้งหกตอนที่อ้างอิงในส่วนนี้ ฉบับภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะแปล *monos* ว่า “only” (เพียงผู้เดียว) มากกว่าจะแปลว่า “alone” (ผู้เดียว) ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ ลักษณะของภาษาอังกฤษที่ไม่สามารถให้ใช้ “the alone God” ได้ แต่ถ้าให้ใช้ในภาษาอังกฤษได้ คำ “the alone God” ก็จะทำให้ความหมายเช่นเดียวกันว่า “เพียงผู้เดียวที่เป็นพระเจ้า”

ในขณะที่ภาษาอังกฤษจะต้องใช้สองคำคือ “alone” และ “only” เพื่อจะบอกถึงความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียวและเพียงผู้เดียวนั้นจะขึ้นกับบริบทของไวยากรณ์ ภาษาต่างๆเช่น ภาษากรีกและภาษาอื่นๆ จะไม่มีปัญหาที่ใช้คำเดียวกันในข้ออ้างอิงทั้งหกข้อ ดังเช่น ภาษาเยอรมันจะใช้คำว่า “allein” ในพระคัมภีร์ฉบับต่างๆของลูเธอร์ หรือภาษาฝรั่งเศสจะใช้คำว่า “seul” ในพระคัมภีร์ของฉบับหลุยส์ เซอกองต์ (1910)⁴⁴

คำว่า *monos* มีปรากฏในอีกหลายที่ในยอห์นและในบริบทรูปแบบอื่นๆซึ่งมักจะแปลว่า “เดียว” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ เช่น ยอห์น 8:29⁴⁵, ยอห์น 16:32⁴⁶ (สองครั้ง), ยอห์น 12:24 (“ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงดินและตายไป ก็จะไม่คงอยู่เมล็ดเดียว”) ดังนั้นความหมายของคำนี้ในยอห์นจึงชัดเจน

⁴⁴ Louis Segond's Bible (1910)

⁴⁵ ยอห์น 8:29 “และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาใกล้ติดอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง”

⁴⁶ ยอห์น 16:32 “นี่แน่ะ วันนั้นจะมา และเวลานั้นก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านแต่ละคนและจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะพระบิดาสถิตอยู่กับเรา”

ยอห์น 1:1 เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่ “พระวาตะ”⁴⁷ ถูกระบุว่าเป็น “พระเจ้า” แต่คำอ้างอิงของพระเยซูสองครั้งถึงพระบิดาของพระองค์ว่าเป็น “พระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” เป็นคำอธิบายที่ชัดเจนว่ายอห์น 1:1 ไม่สามารถนำมาบอกว่าพระวาตะคือพระองค์ที่สองที่รวมอยู่ในพระเจ้า แต่มีลักษณะของผู้ที่ส่งพระวาตะออกไป แต่อันนอกจากพระบิดาแล้วยังมีผู้อื่นอีกที่เป็นพระเจ้าด้วย ฉะนั้นพระบิดาก็จะไม่ได้เป็น *เพียงผู้เดียว* ที่เป็นพระเจ้า เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่ผู้ที่ เป็นพระเจ้าแต่ *ผู้เดียว*

พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับเซปทัวจินต์ที่แปลจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูก็มี *ho monos theos* (พระเจ้าเพียงองค์เดียว) ดังที่เห็นในสองข้อต่อไปนี้

สดุดี 86:10 (85:10 ในฉบับ LXX) เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่และกระทำการอัศจรรย์ พระองค์ **ผู้เดียว** เป็นพระเจ้า (ฉบับ NIV)⁴⁸

2 พงศกัศริย์ 19:15, 19 “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่งระหว่างเศรูป พระองค์ **ผู้เดียว** ทรงเป็นพระเจ้าเหนืออาณาจักรทั้งหลายของโลก ... ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของเขา เพื่ออาณาจักรทั้งหลายในโลกจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์พระองค์ **เพียงผู้เดียว** เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้า” (ฉบับ NIV, ข้อนี้แทบจะเหมือนกันกับอิสยาห์ 37:16, 20)⁴⁹

เราจะเห็นว่าเปาโลก็ใช้คำ “พระเจ้าองค์เดียว” (*heis theos*) เช่นเดียวกัน

1 โครินธ์ 8:6 แต่สำหรับเรานั้นมี **พระเจ้าองค์เดียว** คือพระบิดา ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์และเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งเกิดมาโดยทางพระองค์และเราก็มีชีวิตโดยทางพระองค์ (ฉบับ ESV)

เอเฟซัส 4:5-6 มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว **พระเจ้าองค์เดียว** ผู้เป็นพระบิดาของทุกคน พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ทรงทำการผ่านสรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน

ในพระคัมภีร์ทั้งสองตอนที่เมื่อเปาโลพูดถึง “พระเจ้าองค์เดียว” นั้นเขากำลังพูดถึง “พระบิดา” อย่างชัดเจนและไม่ได้พูดถึงพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้เขายังแยกความแตกต่างที่สำคัญมากระหว่าง

⁴⁷ หรือแปลว่า “พระคำ” ที่มาจาก “the Word” คำเดียวกัน (ผู้แปล)

⁴⁸ Psalm 86:10 (85:10 in LXX) For you are great and do marvelous deeds; you alone are God. (NIV)

⁴⁹ แปลภาษาไทยโดยใช้ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยเป็นหลัก และข้อที่คล้ายกันในอิสยาห์ 37:16 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ประทับเหนือเหล่าเศรูป พระองค์ **เพียงผู้เดียว** ทรงเป็นพระเจ้าของอาณาจักรทั้งหลายในโลก” (ผู้แปล)

พระเยซูว่าเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้าองค์เดียว” และพระบิดาว่าเป็น “พระเจ้าองค์เดียว” คำกล่าวอื่นๆในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับ “พระเจ้าองค์เดียว” มีดังนี้

โรม 3:30 เพราะว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว (*heis ho theos*)

กาลาเทีย 3:20 “ที่จริงคนกลางไม่ได้เป็นตัวแทนของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งใน”⁵⁰ (*ho theos heis estin*)

ยากอบ 2:19 ท่านเชื่อว่า**พระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว** (*heis estin ho theos*) นั่นก็ดี แม้พวกผีก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น

มาระโก 12:29 พระบัญญัติข้อสำคัญที่สุดคือ “จงฟังเถิด โอ คนอิสราเอล องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่งใน” (*kurios heis estin*)

ในข้อสุดท้าย พระเยซูทรงกำลังอ้างอิงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4⁵¹ ซึ่งในฉบับเซปทัวจินต์มีถ้อยคำกรีกเดียวกันว่า *kurios heis estin* (องค์ผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียว) ถ้อยคำฮีบรูของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 มีว่า *ยְהוָה אֶחָד* (*Yahweh echad*, พระยาห์เวห์เดียวและเพียงผู้เดียว) หรือ *יְהוָה אֶחָד* ที่มีเครื่องหมายน้อยกว่า คำว่า *echad* (“เดียว”) อธิบายไว้ในพจนานุกรมของจาสโตร⁵²ว่า “บุคคลเดียว ไม่ซ้ำใคร” ที่อ้างอิงเอเสเคียล 33:24 และเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4

ในเอเสเคียล 33:24⁵³ ที่จาสโตรอ้างอิง (“อับราฮัมตัวคนเดียว..แต่เรามีหลายคน”) คำว่า “คนเดียว” (*heis*, ฉบับ LXX) ตรงกันข้ามกับ “หลายคน” (*polus*, ฉบับ LXX) พจนานุกรมพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูและอาราเมค (HALOT)⁵⁴ กล่าวถึงคำ “*echad*” ว่า “เลขหนึ่ง....เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่งใน หรือ พระยาห์เวห์เดียว พระยาห์เวห์ผู้เดียว พระยาห์เวห์เท่านั้น”

ดังที่เราคาดไว้ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพพยายามที่จะหลบเลี่ยงข้อเท็จจริงเหล่านี้โดยทำให้ “หนึ่ง” หมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือความเป็นเอกภาพภายในพระเจ้าเพื่อสนับสนุนความคิดที่ว่าพระเจ้าแบ่งเป็นสามบุคคลหรือสามพระภาค แต่สำหรับผู้เชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์

⁵⁰ หรือบางฉบับแปลว่า “เนื่องจากคนกลางไม่ได้เป็นตัวแทนของคนคนเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นคนเดียว” (ฉบับ CSB) หรือ “คนกลางไม่ได้เป็นตัวแทนของฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเดียว” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) ผู้แปล

⁵¹ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์องค์เดียว”

⁵² Jastrow's dictionary

⁵³ เอเสเคียล 33:24 “อับราฮัมเป็นเพียงคนเดียว แต่ยังถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินนี้ เรามีจำนวนคนมาก แผ่นดินนั้นจึงย่อมจะต้องมอบให้เราเป็นกรรมสิทธิ์”

⁵⁴ Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament

เดียวที่รู้ว่าไม่มีการแตกตัวภายในพระเจ้า เห็นว่าแนวคิดที่จำเป็นต้องพูดถึงความเป็นเอกภาพภายในพระเจ้านั้นเป็นเรื่องแปลกประหลาด สิ่งที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมักจะพยายามทำก็คือ ทำให้ *echad* (“หนึ่ง”) หมายถึงการรวมกันเป็นหนึ่งที่เป็นความหมายของคำฮีบรูคำอื่น เช่น *yachad* ซึ่งหมายถึง “รวมกัน” หรือ “กลุ่มบุคคล” เหมือนที่เรารู้จักกันดีในสดุดี 133:1 (เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด ที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน)

คำกรีกว่า *heis* (“เลขหนึ่ง” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG)⁵⁵ มีความหมายพื้นฐานเหมือนกับคำฮีบรู *echad* (“เลขหนึ่ง” พจนานุกรมพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูและอารามะฉบับ HALOT) คำอ้างอิงใดๆ ในพระคัมภีร์ใหม่จากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ควรจะตามความหมายในภาษาฮีบรู เพราะทั้งคำฮีบรูและคำกรีกนี้ไม่ได้หมายถึง “ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว” หรือ “ความเป็นเอกภาพ” แต่หมายความว่า “หนึ่ง”

การบิดเบือนคำฮีบรู “หนึ่ง” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

คำฮีบรูว่า “จงฟัง” หรือ “จงตั้งใจฟัง” คือ “ซามา” (*shema*) ด้วยเหตุนี้ “ซามา” จึงเป็นคำที่ชาวยิวใช้เป็นชื่อเรียกคำประกาศที่ล่งละเมิดไม่ได้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ซึ่งฉบับภาษาอังกฤษส่วนมาก⁵⁶ แปลว่า “จงฟังเถิด โอ ซอนิสราเอล องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่ง” (Hear, O Israel: The LORD our God, the LORD is one) การแปลแบบนี้ที่จริงเป็นการแปลที่ผิด เพราะมันปิดบังความจริงที่ว่าคำ “the LORD” ในต้นฉบับภาษาฮีบรูแต่เดิมคือ “YHWH” ข้อนี้กล่าวตรงตัวว่า “จงฟังเถิด ซอนิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง” พระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็มแปลได้ดีว่า “จงตั้งใจฟังให้ดี ซอนิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ทรงเป็นพระยาห์เวห์หนึ่งเดียวและเพียงผู้เดียว”⁵⁷

ในอินเทอร์เน็ตจะมีบทความหนึ่งที่แพร่หลายในวงกว้างโดยนักเขียนคนหนึ่งที่บทความวิจัยงานของเขาร่วมกับนักเขียนคนที่สอง คนๆ นี้คือ นิค โนเรลลี⁵⁸ ที่ได้แย้งว่า “หนึ่ง” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 จะต้องแปลความหมายตามแนวของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ พูดให้ชัดก็คือ มีสองบทความ

⁵⁵ *A Greek-English Lexicon of the New Testament* (Bauer, Danker, Arndt, Gingrich)

⁵⁶ คำว่า *Shema* เดิมที่อ้างถึงคำประกาศที่ล่งละเมิดไม่ได้ของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 แต่หลังจากนั้นก็ได้ขยายคลุมถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9 และ 11:13-21 และกันดารวิถี 15:37-41

⁵⁷ “Listen, Israel: Yahweh our God is the one, the only Yahweh” (Deuteronomy 6:4 NJB)

⁵⁸ Nick Norelli; <http://www.reocities.com/bicwyzer.geo/Christianity/eschad.html> as it was on March 31, 2013

บทความแรกอ้างอิงโนเรลลี และบทความที่สองอ้างอิงโดยโนเรลลีเอง แม้ว่าการพิจารณาของเราจะมุ่งอยู่ที่สองบทความนี้โดยเริ่มจากบทความแรกและต่อไปยังบทความที่สอง เนื้อหาจะครอบคลุมหนังสือและบทความต่าง ๆ ในวงกว้างที่นำเสนอข้อโต้แย้งเดียวกันนี้ไม่มากนัก

บทความแรก (บทความที่อ้างอิงโนเรลลี) ที่สะดุดตาจากการสะกดคำฮีบรู “หนึ่ง” ผิด ๆ ว่า “eschad” (การถอดตัวอักษรที่ถูกต้องคือ “echad” หรือ “ehad”) การสะกดผิดนี้ (ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่รู้เรื่องพยัญชนะของภาษาฮีบรูโดยใส่ “s” ที่ไม่มีอยู่จริง) มีอยู่ต่อเนื่องทั้งบทความยกเว้นเมื่ออ้างอิงแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เรากล่าวถึงสิ่งนี้เพื่อไม่ให้เกิดการสะกดผิดที่ปรากฏในการพิจารณาของเราถูกเข้าใจว่าเป็นการพิมพ์ผิดหรือการอ้างอิงผิด ๆ⁵⁹

บทความแรกจากสองบทความในส่วน “ข้อโต้แย้ง” เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงคำกล่าวต่อไปนี้จากรับบีคนหนึ่ง (ที่ไม่ระบุชื่อ) ว่า “คำ ‘echad’ ในภาษาฮีบรูทำหน้าที่ในลักษณะเดียวกันกับคำ ‘one’ (หนึ่ง) ในภาษาอังกฤษ” บทความนี้กล่าวต่อไปว่าสิ่งที่รับบี “ไม่ได้พูดถึงก็คือว่า มีคำฮีบรูสองคำที่มีความหมายว่า ‘หนึ่ง’”

พูดย่อ ๆ ก็คือ บทความนี้กำลังกล่าวหาว่ารับบีว่าปกปิดหลักฐานสำคัญนี้ต่อกรณีของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ บทความกล่าวต่อไปว่า “เมื่อสิ่งนี้กระจ่างแล้ว คุณจะเห็นว่าประเด็นทั้งหมดของ Eschad นั้นชัดเจนมาก” พูดให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือ รับบีผู้นี้ถูกกล่าวหาว่าทำให้ประเด็นนี้เคลือบแคลงโดยไม่ยอมให้ข้อมูลสำคัญว่ามีคำฮีบรูสองคำที่มีความหมายว่า ‘หนึ่ง’ นี่คือการกล่าวหาที่กล่าวหาญชาญชัยจากคนที่ไม่สามารถแม้แต่จะถอดตัวอักษรคำฮีบรูของคำว่า “หนึ่ง” ได้

นี่ตรงกันข้ามกับการกล่าวหาว่ารับบี ขอรบโดยไม่กล่าวว่าจะมีการโต้แย้งในข้อเท็จจริง ซึ่งไม่น่าแปลกใจที่รับบีท่านนั้นพูดไว้ถูกต้องแล้วเมื่อเขากล่าวว่า “คำ echad ในภาษาฮีบรูทำหน้าที่เหมือนคำ ‘หนึ่ง’ ในภาษาอังกฤษ” หรือเหมือนในภาษาหลักอื่น ๆ ดังเช่น ภาษาจีน เยอรมัน ฝรั่งเศส และที่ตรงกันข้ามกับคำกล่าวหาซึ่งพุ่งเป้าไปที่รับบีก็คือ เขาไม่ได้เพิกเฉยที่จะกล่าวว่ามีอีกคำหนึ่งในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “หนึ่ง” เพราะภาษาฮีบรูไม่มีคำอื่นที่หมายถึง “หนึ่ง” นอกเหนือจาก echad! แต่การวิจารณ์รับบีแบบสับสนสับสนหัวตามนิค โนเรลลีที่เราเรียกว่า “บทความที่สอง” ปรากฏให้เห็นว่าเขามีความรู้ไม่มากเกี่ยวกับภาษาฮีบรูพื้นฐานและการตีความตามพระคัมภีร์ในการวิจารณ์เรื่องนี้ แต่

⁵⁹ คำฮีบรูของ “หนึ่ง” (אֶחָד) บางครั้งจะถอดตามตัวอักษรว่า echad ตัว “c” ที่เพิ่มอยู่หน้า “h” เพื่อระบุว่าเป็นเสียงหนัก หรือเสียง “h” ซึ่งออกมาจากลำคอที่ต่างจาก “h” เสียงเบา ในหนังสือบางเล่ม “h” เสียงหนักจะมีจุดอยู่ข้างใต้ (h) แต่เป็นพิมพ์ภาษาอังกฤษไม่สามารถพิมพ์ได้ ดังนั้นจึงมักจะละจุดไว้หรือให้ “h” เป็น “ch” แต่ผู้เขียนบทความนี้ไม่รู้เรื่องนี้เลย เขาจึงให้คำ eschad ที่ไม่มีอยู่จริง แต่ยังมีคำถามว่าทำไมจะวิจารณ์รับบีผู้ที่ใช้เวลาศึกษาพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูมาทั้งชีวิต ที่แน่นอนว่านักวิจารณ์อย่างเขาไม่ได้ทำ

กระนั้นก็เขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งมี “รูปแบบ” ของความเป็นวิชาการ (นั่นก็คือ เต็มไปด้วยเชิงอรรถ) แต่ขาด “เนื้อหา” สำคัญ

ในบทความที่สองของโนเรลสัน⁶⁰ เป็นที่น่าสังเกตว่าโนเรลสันไม่ได้เข้าใจความหมายของคำฮีบรู อีกคำหนึ่งคือ “yachid” ที่ตัวเขาเองนำขึ้นมาโต้แย้ง เขาพูดถึงคำนี้ไว้อย่างถูกต้องว่า:

พระคัมภีร์ฮีบรูฉบับภาษาอังกฤษ 1917 ของสมาคมสิ่งพิมพ์พระคัมภีร์ยิว⁶¹ แปล yachid ว่า “เพียงคนเดียว” 10 ครั้งจาก 12 ครั้งปรากฏในต้นฉบับภาษาฮีบรู อีกสองครั้งแปลว่า “โดดเดี่ยว” และ 8 จาก 10 ครั้งนี้ คำนี้ได้ถูกใช้ในการอ้างอิงถึงการเป็นบุตรเพียงคนเดียว

เราขอชี้แจงสิ่งที่โนเรลสันกำลังพูด คือคำฮีบรู yachid มีปรากฏ 12 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ฉบับแปลภาษาอังกฤษ 1917 (JPS) แปลคำ “yachid” ว่า “เพียง” 10 ครั้ง และแปลว่า “โดดเดี่ยว” 2 ครั้ง นั่นถูกต้อง

สิ่งที่เห็นได้ชัดทันทีก็คือ แม้แต่คำกล่าวของโนเรลสันเอง ก็ไม่มีตัวอย่างที่ yachid เคยแปลว่า “หนึ่ง” ในพระคัมภีร์ฮีบรูฉบับภาษาอังกฤษ! พูดได้ว่าโนเรลสันเองก็ยอมรับอย่างชัดเจนว่า ไม่มีตัวอย่างที่ yachid เคยทำหน้าที่เหมือนคำฮีบรูคำที่สองของ “หนึ่ง”! เขาไม่รู้ว่าเขากำลังขัดแย้งกับข้อวินิจฉัยของเขาเองอย่างจังเมื่อเขายอมรับ (อย่างถูกต้อง) ว่าความหมายพื้นฐานของ yachid คือ “เพียง” มากกว่าจะหมายถึง “หนึ่ง” คำนี้มักถูกใช้ในความหมายของ “ลูกชายเพียงคนเดียว” แต่ “หนึ่ง” ไม่ได้เป็นหนึ่งในคำจำกัดความนั้น

นี่เป็นเรื่องน่าเวียงง ที่โนเรลสันให้ตัวอย่างต่อไปของ yachid ทั้ง 12 ตัวอย่างในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ผมรวบรวมทั้ง 12 ตัวอย่างนี้จากโปรแกรมไบเบิลเวิร์กส์ดังต่อไปนี้⁶²

ปฐมกาล 22:2 จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตร**คนเดียว**ของเจ้า

ปฐมกาล 22:12 เจ้าไม่ได้หวงบุตรชายคือบุตรชาย**คนเดียว**ของเจ้าไว้จากเรา

ปฐมกาล 22:16 ไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชาย**คนเดียว**ของเจ้า

ผู้วินิจฉัย 11:34 นางเป็นลูก**คนเดียว**

⁶⁰ rdtwot.files.wordpress.com/2007/06/yachid-vs-echad.doc, as it was on March 31, 2013

⁶¹ JPS Tanach (Jewish Publication Society's 1917 edition of the Hebrew Bible in English)

⁶² Bibleworks; ภาษาไทยอ้างอิงจากฉบับมาตรฐาน 2011 และฉบับอมตธรรมร่วมสมัย ในต้นฉบับภาษาอังกฤษอ้างอิงจากฉบับ ESV หรือ NASB ซึ่งหมายเลขข้อจะเป็นตามฉบับภาษาอังกฤษ และจะไม่ตรงกับพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู

สดุดี 22:20	ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคมดาบ ขอทรงช่วยชีวิต เดียว ของข้าพระองค์
สดุดี 25:16	ข้าพระองค์ โดดเดี่ยว และทุกข์ใจ
สดุดี 35:17	ขอทรงช่วยกู้ชีวิต เดียว ของข้าพระองค์จากการปองร้ายของพวกเขา
สดุดี 68:6	พระเจ้าทรงให้คน โดดเดี่ยว มีบ้านอยู่
สุภาษิต 4:3	ข้าเป็นลูกชาย...ลูก คนเดียว ในสายตาของแม่ข้า
เยเรมีย์ 6:26	จงไว้ทุกข์เหมือนทำเพื่อบุตรชาย คนเดียว
อาโมส 8:10	เราจะทำให้เป็นเหมือนคนไว้ทุกข์ให้บุตรชาย คนเดียว ของเขา
เศคาริยาห์ 12:10	เหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตร คนเดียว ของตน

โนเรลลีได้เหลือบมองข้อต่างๆนี้ไหม? เขาน่าจะได้เห็นว่าคำ “หนึ่ง” ไม่เคยปรากฏใน 12 ข้อนี้! ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษจะแปล *yachid* อย่างคงเส้นคงวาว่า “เพียงคนเดียว” (นอกจากสองตัวอย่างของ “โดดเดี่ยว” ซึ่งในภาษาฮีบรูจะอิงกับความคิดว่า “เพียงคนเดียว”) แม้จะมีหลักฐานอยู่ต่อหน้าต่อตาของเขาที่ตัวเขาเองเป็นคนรวบรวม โนเรลลีก็ไม่ได้เห็นว่า *yachid* หมายถึง “เพียง” ไม่ใช่ “หนึ่ง”! ปัญหาอยู่ที่ไหนหรือ? มันเป็นเรื่องที่ผมได้มีประสบการณ์จากความบอดมืดซึ่งรับอิทธิพลจากความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่ *ปฏิเสธ*สิ่งที่เห็นได้ชัดเอาง่ายๆ นี่เป็นเรื่องน่าตกใจ ดังนั้นจึงขอพระเจ้าทรงเมตตาเราด้วยเถิด

ถ้าคุณเอา 12 ข้อนี้ให้ทุกคนในกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์อ่านจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่สามารถจะหาอ่านได้ แล้วลองดูซิว่าพวกเขาจะเจอสำกดบัพใหม่ที่แปล *yachid* ว่า “หนึ่ง”

สิ่งที่โนเรลลี “เพิกเฉยที่จะพูดถึง” (ใช้คำพูดอย่างไม่เป็นธรรมต่อรับปี) ก็คือ ในขณะที่โนเรลลีสังเกตเห็นอย่างถูกต้องว่าคำ *yachid* มีปรากฏ 12 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู เขาพลาดที่ไม่ได้พูดถึงความจริงที่สำคัญมากกว่าคำ *echad* มีปรากฏ 977 ครั้ง! มันเป็นการมองข้ามที่เล็กน้อยไหม? หรือว่ามันเป็นเจตนาจะปกปิดหลักฐานสำคัญในความเข้าใจคำว่า “หนึ่ง” หรือไม่?

คุณคงจำได้ว่าในบทความแรกนั้น ผู้วิจารณ์รับปิกกล่าวอย่างมั่นใจว่ามีคำฮีบรูสองคำที่หมายถึง “หนึ่ง” โดยทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าคำสองคำนี้เป็นคำทั่วไปที่มีความหมายคล้ายกันมาก จะแตกต่างกันก็แค่การใช้ที่เหมือนว่า *yachid* คือ “หนึ่ง” ที่เป็นเอกพจน์ในขณะที่ *echad* คือ “หนึ่ง” ที่สามารถจะเป็นเอกพจน์หรือการรวมกันเป็นเอกพจน์ ดังนั้นจึงเป็นการสนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงละก็ ดังนั้นตราบโดที่สองคำนี้มีความหมายเหมือนกันว่า “หนึ่ง” ในภาษาฮีบรู เราก็

จะคาดหมายว่าน่าจะมีทั้งสองคำกระจายอยู่ทั่วพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู แต่สถิตินี้แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่กล่าวมานั้นเป็นความเท็จทั้งสิ้น (จำนวน 977 เมื่อเทียบกับ 12)

จากสองคำนี้ จะมีแต่ *echad* เท่านั้นที่พบอยู่ทั่วพระคัมภีร์ ในขณะที่ *yachid* มีน้อยและปรากฏในบริบทที่จำกัด ตัวอย่างเช่น *yachid* มีปรากฏ 3 ครั้งในปฐมกาล 22 ที่กล่าวถึงอิสอัคบุตรชาย “คนเดียว” ของอับราฮัม แค่ตัวอย่างน้อยอย่างเดียวก็เป็นจำนวนหนึ่งในสี่ของตัวอย่างทั้งหมดของ *yachid* ในพระคัมภีร์แล้ว! จาก 12 ตัวอย่างของ *yachid* มี 8 ครั้งที่กล่าวถึงลูกคนเดียว แค่เรื่องนี่ยังอย่างเดียวก็เป็นจำนวนสองในสามของข้ออ้างอิงทั้งหมดแล้ว⁶³

เนื่องจากความแตกต่างกันทางสถิติที่เด่นชัดด้วยจำนวน 977 ครั้งเมื่อเทียบกับ 12 ครั้ง แม้แต่ความแตกต่างทางความหมายก็ถูกบดบังด้วยความแตกต่างทางตัวเลขนี้ เราถูกผู้เขียนสองบทความนี้ “ลวง” เราแล้ว หรือบางทีพวกเขาอาจถูกคนอื่นชักนำให้เข้าใจผิด บทความที่มีพื้นฐานจากหลักคำสอนแบบเดียวกันนี้มีอยู่มากมายในอินเทอร์เน็ตและหนังสือบางเล่ม

ขอระบุว่า *echad* เป็นคำเดียวเท่านั้นที่หมายถึง “หนึ่ง” ในภาษาฮีบรู และไม่สามารถจะใช้ *yachid* (“คนเดียว”) มาแทนที่ “หนึ่ง” ใน “ซามา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) ได้ คุณลองอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 โดยเอาคำ “หนึ่ง” มาแทนที่ “เดียว” ดูนสิ! ถึงกระนั้นโนเรลลิกก็แย้งว่า *yachid* คือ “หนึ่ง” ที่เป็นเอกพจน์ในขณะที่ *echad* สามารถเป็นเอกพจน์หรือรวมกันเป็นเอกพจน์เพื่อทำให้พระเจ้าเป็นตรีเอกภาพ คุณสามารถเริ่มชัยชนะที่ว่างเปล่าด้วยการสร้างกฎเกณฑ์ของตนเองขึ้น หรือในกรณีนี้ที่สร้างค่านิยมของตนเองขึ้น แต่คุณจะจบลงด้วยการหลอกลวงตัวคุณเองและคนอื่นๆ ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเลยเพราะมันเกี่ยวข้องกับพระคำของพระเจ้า และท้ายที่สุดผู้ที่เราจะต้องตอบก็คือพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

ส่วนข้อเท็จจริงที่ว่าจำนวน “หนึ่ง” สามารถมีความหมายเป็นเอกพจน์หรือรวมกันเป็นเอกพจน์ในภาษาฮีบรู ซึ่งก็เหมือนในภาษาหลักๆทั้งหลายไม่ใช่หรือ? เราสามารถจะพูดถึงคนๆหนึ่งหรือครอบครัวๆหนึ่ง ดังนั้นความเข้าใจคำว่า “หนึ่ง” ในภาษาใดก็ตามจะถูกกำหนดจากประโยคโดยรวม ไม่ใช่จากเฉพาะคำ “หนึ่ง” โดยตัวของมันเองแล้ว “หนึ่ง” ไม่สามารถจะใช้พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงประกอบด้วยสามองค์ในหนึ่งร่าง เนื่องจาก “หนึ่ง” ยังอาจหมายถึงหนึ่งเดียวซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกได้ ความหมายของ “หนึ่ง” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 จะสามารถกำหนดได้จากทั้งข้อหรือจาก

⁶³ อีกตัวอย่างที่เหลือของ *yachid* ไม่ได้หมายถึงการเป็นบุตรคนเดียวและจะพบในสถิติที่ผู้แปลสดุดีหาคำแปล *yachid* ให้เหมาะสมกับบริบทได้ยาก

บริบทของมันเท่านั้น ซึ่งจากทั้งข้อหรือบริบทนั้นก็ไม่ได้มีการบ่งชี้ถึงพระเจ้าที่ประกอบด้วยสามองค์ แม้แต่น้อย หรือจะหมายถึง “พระยาห์เวห์” ที่ประกอบด้วยสามองค์แต่อย่างใด

เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผมหมายถึง คำกล่าวที่ว่า “ฝูงตักแตนไปตกในทะเลแดงจนไม่เหลือเลยสักตัวเดียวทั่วเขตแดนอียิปต์” (อพยพ 10:19) ซึ่งหมายถึงจำนวนตักแตนตัวเดียว ไม่ใช่สองหรือสามตัวที่รวมกันเป็นหนึ่ง ในอีกด้านหนึ่ง “คนคนเดียว” (one man) สามารถมีหนึ่งจากสองความหมายที่เป็นไปได้ซึ่งขึ้นกับบริบท มันอาจหมายถึงจำนวนคนคนเดียว (“อับราฮัมเป็นเพียงคนเดียว แต่เขายังถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินนี้” เอเสเคียล 33:24) หรือ “เหมือนคนคนเดียว” (as one man) ที่หมายถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของหลายคน (“พวกเขาพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน” 1 ซามูเอล 11:7) ดังนั้นความหมายว่า “คนคนเดียว” ไม่ว่าจะเป็นเอกพจน์หรือประกอบขึ้นจากหลายส่วนจะมีบริบทเป็นตัวบังคับ ไม่ว่าจะเป็นด้วยเอกพจน์ “เขา” (อับราฮัม) หรือด้วยพหูพจน์ “พวกเขา” (ชนอิสราเอล) (ข้อเหล่านี้ฉบับภาษาอังกฤษอ้างอิงจากฉบับ NASB หรือ ESV ที่ใช้คำ *echad*)

ดูเหมือนว่าโนเรลลีกำลังพยายามจะโน้มน้าวทางจิตวิทยากับผู้อ่านของเขาให้ได้ โดยทั้งเครื่องหมายความไว้นใจของพวกเขาว่า “หนึ่ง” (พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงเป็น “หนึ่ง”) อาจจะหรือแค่อาจจะควรเข้าใจว่าเป็นการรวมเป็น “หนึ่ง” และดังนั้นจึงเป็นการอ้างอิงถึงความเป็นตรีเอกภาพ ถ้าโนเรลลีทั้งเครื่องหมายความคำถำนี้ไว้ในใจของผู้อ่านได้จริง เขาก็ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของเขาแล้ว ถึงแม้ว่าเขาจะรู้อย่างเต็มอกว่าคำโต้แย้งของเขาไม่ได้พิสูจน์อะไรเลย

แต่ใครก็ตามที่ยอมให้เครื่องหมายความคำถำติดอยู่ในใจ เขาก็จะตกเป็นเหยื่อของความผิดพลาดที่ร้ายแรงของการเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างแน่วแน่ อันเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีนักวิชาการพระคัมภีร์ที่เชื่อถือได้คนใดจะปฏิเสธได้ เนื่องจากชามา (Shema) จากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ถูกนำมาใช้ในสองบทความนี้ จึงขอให้เราดูข้อนี้กันอีกครั้งที่ว่า “จงฟังเถิด ชนอิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง”

ที่จริงแล้วผู้เขียนสองบทความนี้มีความกล้ามากกว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่ที่พวกเขาประยุกต์ใช้การรวมเป็น “หนึ่ง” กับพระยาห์เวห์มากกว่าใช้กับพระเจ้า ในข้อนี้ “หนึ่ง” หมายถึงพระยาห์เวห์อย่างชัดเจน ซึ่งหมายความว่าคำโต้แย้งของพวกเขาหมดความเชื่อถือลงทันทีทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เราจะเริ่มต้นด้วยคำ “ยาห์เวห์” ที่มีปรากฏ 6,828 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ในทุกตัวอย่างที่พระยาห์เวห์กล่าวถึงพระองค์เองเป็นบุคคลที่หนึ่ง ก็จะใช้สรรพนามเอกพจน์

“I” หรือ “me” หรือ “my” (ภาษาไทยใช้ “เรา” หรือ “ของเรา”)⁶⁴ โดยจะไม่ใช่สรรพนามพหูพจน์ว่า “we หรือ us (เรา)” ในทำนองเดียวกันเมื่อพระยาห์เวห์ถูกกล่าวถึงเป็นบุคคลที่สาม ก็จะใช้สรรพนามเอกพจน์ว่า “he” หรือ “him” หรือ “his” เสมอ (ภาษาไทยใช้คำ “พระองค์” หรือ “ของพระองค์”) โดยจะไม่ใช่สรรพนามพหูพจน์ว่า “they” หรือ “them” (“พวกพระองค์”) ถึงแม้ว่ามีหลักฐานมากมายที่สวนทางกัน แต่โนเรลลีก็พยายามที่จะพิสูจน์ว่า “หนึ่ง” มีความหมายของการรวมกันเป็นหนึ่งในเลขธรรมชาติ 6:4

ถ้าการปรากฏให้เห็นเป็นพัน ๆ ครั้งว่าเป็นสรรพนามเอกพจน์ของบุคคลที่หนึ่งและบุคคลที่สาม (“I” และ “me” เป็นต้น) นี่ยังเป็นหลักฐานไม่เพียงพอสำหรับโนเรลลีและคนอื่นๆ ที่เชื่อเหมือนกันละก็ แล้วข้อต่างๆ ที่กล่าวว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าและไม่มี “ผู้อื่นอีก” ละ (เช่น อีสยาห์ 45:5 “เราคือยาห์เวห์ ไม่มีใครอื่น นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด”) จะเป็นหลักฐานได้ไหม? จงสังเกตสรรพนามบุรุษที่หนึ่งเอกพจน์ (“I” และ “me”)

แต่กับคนที่ปิดหูปิดตาไม่ยอมรับความจริงนี้ แม้จะมีหลักฐานอยู่มากแค่ไหนในพระคัมภีร์ก็จะไม่สามารถโน้มน้าวใจพวกเขาได้เลย เป็นไปได้ไหมว่าสิ่งสำคัญที่สุดที่พวกเขาใส่ใจจริงๆ นั้นไม่ใช่เรื่องความจริงของพระคัมภีร์ แต่เป็นเรื่องของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ? ไม่น่าแปลกใจเลยที่รับบีอ้างในบทความแรกว่าข้อใจกับคำโต้แย้งของความเชื่อในตรีเอกานุภาพตามคำอธิบายที่หลอกลวงเกี่ยวกับ “หนึ่ง” เขาควรจะพูดว่าคำโต้แย้งนี้เป็นเรื่องไร้สาระ แต่ก็สุภาพพอที่จะไม่พูดอย่างนั้น

และมันอาจเป็นไปได้ไหมที่ผู้เขียนทั้งสองไม่ทราบว่า “ยาห์เวห์” ไม่ได้เป็นคำทั่วไปที่ใช้กับพระเจ้า แต่เป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้าของอิสราเอล? จะเป็นไปได้อย่างไรที่ชื่อเฉพาะชื่อหนึ่งจะอ้างอิงถึงหลายบุคคล? จะเป็นไปได้อย่างไรหรือที่ชื่อเฉพาะบุคคล เช่น พระยาห์เวห์ พระเยซู คริสต์ หรือวิลเลียม เซคส์เปียร์ เมื่อถูกใช้อ้างอิงแล้วจะอ้างอิงถึงบุคคลนั้นๆ ได้มากกว่าหนึ่งบุคคล? ในหมู่นักวิชาการพระคัมภีร์ต่างก็รู้กันดีว่า “ยาห์เวห์” ไม่ใช่คำทั่วไปหรือคำคล้องจองเมื่อกล่าวถึงพระเจ้า *สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับซอนเดอร์วาน*⁶⁵ ในหัวข้อ “พระนามของพระเจ้า” กล่าวไว้ว่า

หาก *El* (เอล, god) เป็นคำทั่วไปที่ใช้กับความเป็นพระเจ้าในความคิดของผู้คนในดินแดนพระคัมภีร์ และตะวันออกใกล้สมัยโบราณละก็ ชื่อ *Yahweh* (ยาห์เวห์) จะเป็นชื่อฮีบรูโดยเฉพาะสำหรับพระเจ้า ... เป็นเรื่องสำคัญที่การใช้ชื่อนี้ (ยาห์เวห์) กับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งพิเศษเฉพาะกับคนอิสราเอล คนอื่นๆ ที่พูดภาษายิวดูเหมือนจะ 모르เรื่องนี้ หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้ใช้ชื่อนี้อ้างอิงถึงพระเจ้า เว้นแต่จะได้ใกล้ชิดกับคนฮีบรูจึงทำให้พวกเขาสังเกตเห็น มันเป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของคนในพันธสัญญา

⁶⁴ ภาษาไทยใช้สรรพนาม “เรา” เป็นสรรพนามของบุคคลที่หนึ่งสำหรับพระเจ้า และเป็นสรรพนามเอกพจน์ที่ใช้กับกษัตริย์ (ผู้แปล)

⁶⁵ Zondervan Encyclopedia of the Bible

เนื่องจากเป็นพระนามที่เปิดเผยเป็นพิเศษของพระเจ้าของอิสราเอลนั้น (อพยพ 3:14) “ยาห์เวห์” จึงไม่มีการอ้างอิงถึงหลายบุคคล ชื่อนี้อ้างอิงถึงพระองค์เพียงผู้เดียวและพระองค์เองก็ทรงประกาศว่า “นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:39 เปรียบเทียบอิสยาห์ 44:8; 45:5) สิ่งนี้ได้ประกาศไว้แล้วในพระบัญญัติข้อแรก “อย่ามีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้า (หรือนอกเหนือจาก) เรา” (อพยพ 20:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:7) ที่ “เรา” หมายถึงพระยาห์เวห์อย่างชัดเจน (อพยพ 20:2, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:6) ผู้เขียนสองบทความนี้จะหวังได้ไหมว่า ในวันนั้นพวกเขาจะหนีพ้นจากการถูกกล่าวโทษที่ร้ายแรงว่าจะผิดพระบัญญัติข้อแรก?

ผมได้โต้กลับผู้เขียนทั้งสองคนนี้แบบไม่ผ่อนปรนที่คำอธิบายของพวกเขาธรรมดาจนเรียกได้ว่าจะใช้กับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้ เพราะพระวจนะของพระเจ้าเป็น “พระวจนะแห่งชีวิต” ผู้ไม่ระมัดระวังที่จะ “แยก” พระวจนะอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15) จะต้องตอบกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในการนำคนอื่นให้เชื่อผิด การไขความพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเกมเล่นฆ่าเวลาสำหรับคนที่มีความว่างมากที่อยากจะเล่น เราจะต้องเพียรพยายามเข้าใจความจริงของพระเจ้า ไม่ว่าจะต้องแลกมาด้วยอะไร แม้กระทั่งว่าต้องสูญเสียหลักคำสอนที่เรายึดมั่นก็ตาม มีแต่ความจริงของพระเจ้าเท่านั้นที่ต้องมีอำนาจเหนือกว่าถ้าเราจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้ ผมจะรับฟังด้วยความใส่ใจและยอมรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างในการอธิบายพระคำของพระเจ้าใด ๆ ก็ตามที่ยึดมั่นกับความจริงอย่างแท้จริง

พระเยซูทรงเข้าใจ “หนึ่ง” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ว่าเป็นเลขหนึ่ง

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 กล่าวว่า “จงฟังเถิด ชนอิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง” ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนไม่ได้ใช้ “หนึ่ง” ว่าเป็นเลขหนึ่ง (ซึ่งจะทำให้เป็น YHWH เดียวและ YHWH เพียงผู้เดียวที่ไม่รวมกับคนอื่น ๆ ทั้งหลายว่าเป็นพระยาห์เวห์โดยไม่รวมใครอื่นทั้งหมด) แต่เป็นการรวมเป็น “หนึ่ง” เพื่อบอกเป็นนัยว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่งที่รวมหลาย (สาม) บุคคล⁶⁶

⁶⁶ มีข้อยกเว้นที่น่าแปลกใจก็คือ พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของ ESV ที่มีความเป็นตรีเอกานุภาพอย่างมากซึ่งยอมรับว่าเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 เป็น “คำกล่าวเกี่ยวกับความเฉพาะตัว ไม่ใช่ความเป็นเอกภาพภายในของพระเจ้า”

แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าชาวยิวทั้งหลายไม่เคยตีความเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ว่าหมายถึง YHWH ที่รวมเป็นหนึ่ง นักวิชาการพระคัมภีร์เดิมทั้งชาวยิวและคริสเตียนโดยทั่วไปใช้ *echad* ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 เพื่อหมายถึงเลขหนึ่งในลักษณะที่ไม่รวมใครอื่นทั้งหมดเป็นพระยาห์เวห์⁶⁷

แต่ท่ามกลางการคัดค้านอย่างไม่จบไม่สิ้นของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกับความหมายของ *echad* ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ก็แก้ปัญหาเรื่องนี้ได้จากสิ่งที่พระเยซูเองได้ตรัสกับธรรมจารย์คนหนึ่งในการสนทนาต่อไปนี้ เราจะพิจารณาแบบย่อ ๆ กับสามประโยคที่เป็นคำเน้น

²⁸และมีธรรมาจารย์คนหนึ่งเข้ามาใกล้ ได้ยินพวกเขาเถียงกัน และเห็นว่าพระองค์ทรงตอบพวกเขาได้ดีจึงถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?” ²⁹พระเยซูตรัสตอบว่า “**พระบัญญัติข้อสำคัญที่สุดก็คือ ‘โอ ขนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่ง** ³⁰และท่านจงรักองค์ผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่านและด้วยสุดกำลังของท่าน’ ³¹ส่วนพระบัญญัติที่สำคัญลำดับสองก็คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ไม่มีพระบัญญัติอื่นที่สำคัญยิ่งกว่าพระบัญญัติสองข้อนี้” ³²แล้วธรรมาจารย์คนนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “**อาจารย์ ท่านพูดถูกแล้ว ท่านได้พูดจริง ๆ ว่าพระองค์ทรงเป็นหนึ่ง และไม่มีใครอื่นอีกนอกจากพระองค์**”³³ และที่จะรักพระองค์ด้วยสุดใจ และด้วยสุดความเข้าใจ และด้วยสุดกำลัง และที่จะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็สำคัญกว่าเครื่องเผาบูชาและของถวายทั้งหลายอย่างมาก” ³⁴**และเมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าเขาตอบอย่างไตร่ตรอง พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านอยู่ไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า”** และตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามคำถามพระองค์อีกเลย (มาระโก 12:28-34 ฉบับ ESV)

นั่นเพียงพอที่จะตั้งข้อสังเกตบางประการดังนี้

- ธรรมาจารย์คนหนึ่งถามพระเยซูว่าพระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด
- พระเยซูจึงตอบเขาว่า “พระบัญญัติที่สำคัญที่สุดคือ “โอ ขนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา องค์ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่ง และท่านจงรักองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจและด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความเข้าใจของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน”

⁶⁷ การตีความเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ที่ไม่ได้ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะเห็นได้ในแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามดั่งต่อไปนี้ HALOT ซึ่งเป็นพจนานุกรมภาษาฮีบรู-อังกฤษที่ตีพิมพ์ได้ใส่ *echad* จากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ภายใต้หัวข้อ “มีจำนวนเท่ากับหนึ่ง” และกำหนดให้ความหมายของข้อนี้ว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง” หรือ “พระยาห์เวห์เดียว” หรือ “พระยาห์เวห์ผู้เดียว” หรือ “พระยาห์เวห์เพียงผู้เดียว” คิลและเดลิทซ์ กล่าวถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ว่า “สิ่งที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ตรงนี้ไม่ได้เกี่ยวกับความเป็นเอกภาพของพระเจ้า แต่เพียงกล่าวว่า พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นของพระองค์เพียงผู้เดียวอย่างถูกต้อง ที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวอย่างแท้จริง ไม่มีพระเจ้า (Elohim) อื่นใดจะสามารถเทียบได้กับพระองค์”

- ธรรมาจารย์ผู้นี้เห็นด้วยกับพระเยซูว่า “อาจารย์ ท่านพูดถูกแล้ว”
- ยิ่งไปกว่านั้น ธรรมาจารย์เห็นด้วยกับการตีความของพระเยซูโดยเฉพาะจากเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ที่ว่า “ท่านได้พูดจริงๆว่าพระองค์ทรงเป็นหนึ่ง และไม่มีใครอื่นอีกนอกจากพระองค์” คำว่า “ไม่มีใครอื่นนอกจากพระองค์” บ่งชี้ว่าจะต้องเข้าใจพระยาห์เวห์ในแง่ของเลข “หนึ่ง” ด้วยความหมายของการไม่ซ้ำกับใครและผูกขาดแต่ผู้เดียว และไม่ใช้แบบรวมกันเป็น “หนึ่ง”
- ยิ่งกว่านั้น ธรรมาจารย์ยังใช้อรรถาธิบายเฉพาะว่า “พระองค์ทรงเป็นหนึ่ง” เป็นการกล่าวอ้างโดยตรงถึง “องค์ผู้เป็นเจ้าของทรงเป็นหนึ่ง” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ซึ่งเป็นการสรุปความเข้าใจของเขาเองเกี่ยวกับการผูกขาดแต่ผู้เดียวของพระยาห์เวห์ ว่าทรงเป็นพระยาห์เวห์เดียวและเพียงผู้เดียว สิ่งนี้ทำให้มั่นใจกับความหมายของ “องค์ผู้เป็นเจ้าของทรงเป็นหนึ่ง” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4
- พระเยซูทรงเห็นว่าธรรมาจารย์ “ตอบอย่างมีไตร่ตรอง” และบอกเขาว่าเขาอยู่ไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า

กล่าวโดยย่อก็คือ พระเยซูและธรรมาจารย์เห็นพ้องกันว่า “ซามา” (Shema, เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) ไม่ได้พูดถึงพระยาห์เวห์ที่มีเอกภาพรวม แต่พูดถึงพระยาห์เวห์ที่มีจำนวนเป็นเอกพจน์และไม่รวมใครอื่น ๆ ทั้งหมดเป็นพระยาห์เวห์ สิ่งนี้ปิด “ช่องโหว่” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่เป็นไปได้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4

เนื่องจากสิ่งนี้ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพอ่อนลงไปเลย กลวิธีทั่วไปในหมู่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ การบิดเบือนความหมายที่แท้จริงของ “หนึ่ง” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 โดยการโยนความหมายมากมายที่ “เป็นไปได้” ให้กับเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ในสิ่งพิมพ์ฉบับหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้จะมีสิบความหมายให้เลือก! โดยมีวัตถุประสงค์แอบแฝงเล็กน้อยเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้อ่านจากถ้อยความจริงของข้อนี้

“Echad” ที่ชาวยิวอธิบายไว้อย่างถูกต้อง

ย่อหน้าต่อไปนี้อาจมาจากอีกบทความหนึ่งในอินเทอร์เน็ต⁶⁸ คราวนี้เขียนโดยเจสัน ผู้สร้างบล็อกชาวยิวที่เขียนหัวข้อเกี่ยวกับความเชื่อของยิว ความเชื่อของคริสเตียน และภาษาฮีบรู บทความนี้อธิบายความหมายของ *echad* (“หนึ่ง”) ไว้อย่างถูกต้องและปฏิเสธสิ่งที่โนเรลลีได้อธิบายคำนี้ไว้ดังนี้

ในหนังสือ “การปกป้องจุดสำคัญ: คู่มือของผู้เชื่อเพื่อปกป้องความเชื่อในตรีเอกานุภาพ”⁶⁹ ของเชาแน็ค โนเรลลีหยิบยกข้อโต้แย้งกันในหมู่มิชชันนารีว่า *echad* (אֶחָד, คำฮีบรูที่ใช้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 กล่าวว่า HaShem⁷⁰ คือ “หนึ่ง”) “เป็นคำที่ยอมให้มีความหมายพหูพจน์ที่มีจำนวนมากกว่าหนึ่งรวมอยู่ในหนึ่งและมีความแตกต่างกันภายในความเป็นหนึ่งนั้น” (หน้า 3) นี่เป็นข้อโต้แย้งที่พบบ่อยที่สุดเมื่อประเด็นนี้ของตรีเอกานุภาพออกมาประกาศถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระเจ้า (G-d)⁷¹ ในข้อความของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู

จริงหรือไหมที่ *echad* หมายถึง “การรวมกันเป็นหนึ่ง” ตามที่มิชชันนารีกล่าว? จริงๆ แล้วไม่ใช่ มันไม่เป็นความจริงแม้แต่น้อย คำ *echad* ถูกใช้ในแบบเดียวกับคำว่า “หนึ่ง” ในภาษาอังกฤษ นั่นก็คือมันหมายถึงเอกพจน์ที่ตรงข้ามกับพหูพจน์ ถ้าผมบอกว่าผมมีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง ผมก็หมายความว่าผมมีหนึ่งเล่มไม่ใช่สองเล่ม ในทำนองเดียวกันเมื่อผมบอกคุณว่าผมอยากได้แฮมเบอร์เกอร์หนึ่งอัน ผมก็หมายถึงแค่หนึ่งอัน–ไม่ใช่สองอัน มันไม่ใช่คำว่า “หนึ่ง” หรือ *echad* ที่ [ในตัวของมันเอง] จะบอกถึงการรวมกันเป็นหนึ่ง–ไม่มีการรวมกันเลยแม้แต่น้อย แต่เป็นคำนามที่ [*echad*] ในตัวของมันเองอาจมีส่วนประกอบรวมอยู่ แฮมเบอร์เกอร์อันหนึ่งประกอบด้วยขนมปังก้อนกลม เนื้อสัตว์ ชอส และสิ่งโรยหน้าต่างๆ ตัวแฮมเบอร์เกอร์เองหนึ่งอันนั้น มีการประกอบรวมอยู่ด้วยกัน เช่นเดียวกับพวงอุ้งที่ประกอบรวมอยู่ด้วยกันเป็นหนึ่งพวง ไม่ใช่คำว่า “หนึ่ง” ที่ [ในตัวของมันเอง] จะบ่งชี้หรือยอมให้มีความหมายเป็นพหูพจน์... (ที่มีการรวมกันของจำนวนที่มากกว่าหนึ่ง)

เมื่อเราพูดว่า “หนึ่ง” เราหมายถึงอะไร? เราก็คือความตรงๆว่าเป็นสิ่งที่ “ไม่ใช่สอง (หรือมากกว่านั้น)” มันจึงไม่ใช่ที่คำ “หนึ่ง” ที่ยอมให้มีหรือมีความหมายของการประกอบรวมกัน แต่เป็นสิ่งที่ตัวเองที่ผมกล่าวถึงซึ่งประกอบกันอยู่และมีความหมายในแง่

⁶⁸ <http://www.thehebrewcafe.com/blog/?cat=19> ณ วันที่ 1 เมษายน 2013

⁶⁹ The Defense of an Essential: A Believer's Handbook for Defending the Trinity

⁷⁰ ฮาเชม (“ชื่อนั้น”) คำฮีบรูที่ชาวยิวใช้อ้างถึง YHWH (พระยาห์เวห์) พระเจ้าของอิสราเอลด้วยความยำเกรง

⁷¹ G-d ที่ชาวยิวไม่ยอมออกพระนามของพระองค์ (ผู้แปล)

บทที่ 2

ที่มาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ตามประวัติศาสตร์: คอนสแตนตินกับการประชุมแห่งไนเซีย

ความหมายพื้นฐานของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

แม้แต่ในหมู่ผู้ที่ยึดมั่นในหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ก็มีน้อยคนที่จะรู้หลักคำสอนเกินจากสูตรพื้นฐาน “พระเจ้าในสามองค์บุคคล” และมีคนยิ่งน้อยขึ้นไปอีกที่รู้เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ส่งผลให้มีการกำหนดหลักความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

คริสตจักรส่วนใหญ่ถือว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นหลักสำคัญของความเชื่อของพวกเขา แต่ก็น่าแปลกใจที่มีคริสตจักรเพียงไม่กี่แห่งที่สอนเรื่องตรีเอกานุภาพในเชิงลึกให้กับสมาชิก นั่นอาจเป็นเพราะความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะทำให้เกิดการคัดค้านหลักคำสอน สิ่งแรกที่คนทั้งหลายจะสังเกตเห็นก็คือ การขาดการสนับสนุนทางพระคัมภีร์และขาดเหตุผลที่สอดคล้องกัน

เนื่องจากเราจะพิจารณาถึงต้นตอทางประวัติศาสตร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพกันในบทนี้ และ “สี่เสาหลักของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ” ในสองสามบทถัดไป จึงเป็นสิ่งสมควรที่เราจะมีความเข้าใจในเบื้องต้นว่า ความเชื่อในตรีเอกานุภาพคืออะไร คำนิยามเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพต่อไปนี้จะตัวอย่างของการอธิบายโดยผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและการยึดตามภาษาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ใช้ในคำนิยามที่กำหนดโดยบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ซึ่งเราจะอ้างอิงของบางคน

สำหรับความหมายของคำภาษาอังกฤษ เราจะดูจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษสองฉบับ คือฉบับ *อเมริกันเฮอร์เทจ* (พิมพ์ครั้งที่ 5 ฉบับเต็ม)¹ และ *พจนานุกรมภาษาอังกฤษฉบับออกซ์ฟอร์ด* (พิมพ์ครั้งที่ 3)² โดยใช้ชื่อย่อว่า AHD และ Oxford ตามลำดับ

ต่อไปนี้เป็นคำอธิบายที่ละเอียดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพพร้อมด้วยหมายเหตุชี้แจงบางประการ และตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว

- มีพระเจ้าพระองค์เดียวและเพียงผู้เดียวเท่านั้น
- พระเจ้าทรงดำรงอยู่ในสามองค์บุคคล
- หมายเหตุ: คำว่า “ดำรงอยู่” คนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคย แต่มักใช้ในการเขียนของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเพื่อหมายถึง “คงอยู่ เป็นอยู่” (พจนานุกรมฉบับ AHD)
- สามองค์บุคคลนี้ก็คือ พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์
- แต่ละองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
- ทั้งสามพระองค์มีความเท่าเทียมกัน และดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน
- ทั้งสามพระองค์จะแยกกันชัดเจน แต่กระนั้นก็ได้เป็นพระเจ้าสามองค์
- พระเจ้าจะไม่ใช้พระเจ้า เว้นแต่ว่าจะมีพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ – *ทั้งสามพระองค์อยู่ด้วยกัน*
- หมายเหตุ: บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมักใช้คำว่า “ความเป็นพระเจ้า” (Godhead)³ ในการอ้างถึงพระเจ้าตรีเอกภาพ⁴ (พจนานุกรมฉบับ AHD นิยาม “ความเป็นพระเจ้า” ว่าเป็น “พระเจ้าของคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งของตรีเอกานุภาพ”) เหตุผลหนึ่งที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้คำ “ความเป็นพระเจ้า” ก็คือในความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น พระเจ้าไม่ใช่บุคคล
- พระเจ้าทรงเป็นสามบุคคล แต่มี “ตัวตน” เดียว หรือมี “เนื้อแท้” เดียวเท่านั้น

¹ The American Heritage Dictionary of the English Language (5th full edition)

² Oxford Dictionary of English (3rd edition)

³ หรือแปลตามพจนานุกรมว่า “เทวภาพของพระเจ้า พระเจ้า หรือ พระเป็นเจ้า” Godhead มาจากคำกรีกในโคโลสี 2:9 ว่า “θεότης” (theotes ที่หมายถึง deity) ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ความเป็นพระเจ้า” ฉบับไทยคิงเจมส์และฉบับ 1971 แปลว่า “สภาพของพระเจ้า” และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “พระลักษณะของพระเจ้า” (ผู้แปล)

⁴ Triune God หรือแปลว่า พระเจ้าที่ประกอบด้วยสามองค์ในร่างเดียวกัน (ผู้แปล)

- หมายถึง: แม้คำว่า “ตัวตน” มักจะหมายถึงมนุษย์คนหนึ่ง แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะใช้คำนี้ในแง่ของสถานะที่เป็น “แก่นแท้หรือเนื้อแท้” ของคน ๆ หนึ่ง (พจนานุกรมฉบับ AHD, เช่นเดียวกับฉบับ Oxford)
- หมายถึง: แม้คำว่า “บุคคล” มักจะหมายถึงตัวบุคคลของมนุษย์คนหนึ่ง แต่ในภาษาของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว มักจะหมายถึงองค์พระเจ้า (เช่น “พระเจ้าในสามองค์บุคคล”)⁵
- หมายถึง: บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมักจะใช้คำกรีก *hypostasis* ที่เทียบให้ใกล้เคียงกับ “บุคคล” ดังนั้นพระเจ้าจึงเป็นสาม *hypostases* (สามองค์บุคคล)
- หมายถึง: สาม *hypostases* (องค์บุคคล) นี้ก็คือพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณ ที่มี *ousia* (เนื้อแท้หรือแก่นแท้) เดียวกัน ดังนั้นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงพูดถึง “สาม *hypostases* ใน *ousia* เดียวกัน” (สามบุคคลในแก่นแท้เดียวกัน)
- หมายถึง: จาก *ousia* ก็มาเป็นคำ *homoousios* (จากเนื้อแท้หรือจากแก่นแท้เดียวกัน) ซึ่งตามประวัติศาสตร์แล้วเป็นคำสำคัญในความเชื่อตรีเอกานุภาพ เพราะคำนี้เองที่ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็น “ความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว”
- หมายถึง: เพราะสามบุคคลมาจากแก่นแท้เดียวกัน ทั้งสามพระองค์จึงถูกกล่าวว่า “มีสถานะเดียวกัน”
- ด้วยการจุติลงมาเกิดของพระองค์ที่สองในความเป็นพระเจ้า คือพระเจ้าพระบุตรผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนในนิรันดร์กาลจึงได้รับสถานะของมนุษย์และรับสถานะของพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์คือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งตอนนี้มีทั้งสถานะของพระเจ้าและสถานะของมนุษย์อยู่ในคน ๆ เดียว และเป็นทั้งพระเจ้าที่สมบูรณ์และมนุษย์ที่สมบูรณ์โดย “มีสองสถานะอยู่ในบุคคลเดียวกัน”⁶ (ของสองสถานะของพระคริสต์ ที่มีทั้งพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในคน ๆ เดียว หรือ *hypostasis*)

คำนิยามนี้สมบูรณ์ในแง่ที่ว่า การพิจารณาต่อไปเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพเป็นรายละเอียดเพิ่มเติมในประเด็นพื้นฐานเหล่านี้ เช่น สามบุคคลเกี่ยวข้องกันและกันอย่างไร หรือทั้งสามพระองค์มีบทบาทแตกต่างกันอย่างไรในประวัติศาสตร์ของความรอด (หรือบทบาทของสามพระองค์ภายในตรีเอกานุ

⁵ “God in three persons”

⁶ “hypostatic union” หมายถึงการมีสองสถานะของพระคริสต์ ที่มีทั้งพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในคน ๆ เดียว (ผู้แปล)

ภาพ)⁷ หรือสภาวะพระเจ้าของพระคริสต์เกี่ยวข้องกับสภาวะของมนุษย์อย่างไร (การถกเถียงอย่างรุนแรงในคำถามสุดท้ายนี้ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งภายในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ)

ใครที่อ่านงานเขียนที่เป็นทางการหรือทางวิชาการเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ ไม่ช้าจะพบว่างานเขียนเหล่านี้มักใช้คำศัพท์ภาษากรีกและละติน (หรือคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ตรงกัน) และซึมซับด้วยแนวคิดปรัชญาศาสนาของเพลโตและหลักปรัชญาอื่นๆ สิ่งเหล่านี้สร้างความสับสนมากกว่าจะให้ความกระจ่างว่าสามองค์บุคคลนี้จะเป็นพระเจ้าองค์เดียวได้อย่างไร เราจะพบแนวคิดเหล่านี้บางส่วนในหนังสือเล่มนี้ เช่น ความเป็นพระเจ้าและมนุษย์ในพระเยซูคริสต์⁸

คำนิยามพื้นฐานของเราเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ จะยึดตามหลายสิบคำนิยามที่ถูกกำหนดโดยผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ ทั้งจากโปรเตสแตนต์และคาทอลิก รวมถึงหกคำนิยามต่อไปนี้ (คำนิยามเหล่านี้อาจอ่านข้ามไปก่อนในครั้งแรก) เรารวมคำกล่าวที่เจ็ดเกี่ยวกับการจุติลงมาเกิดไว้ด้วย

“หลักคำสอนของคริสเตียนเกี่ยวกับ *พระเจ้า* ตามที่พระองค์ทรงเป็นสามองค์บุคคลในแก่นแท้หรือเนื้อแท้เดียวกัน” (*พจนานุกรมศาสนาคริสต์ฉบับใหม่*, “ตรีเอกานุภาพ”)⁹

“ตรีเอกานุภาพของพระเจ้าถูกกำหนดโดยศาสนจักรที่เป็นความเชื่อว่ ในพระเจ้านั้นมีสามพระองค์ผู้ดำรงอยู่ในสภาวะเดียวกัน” ความเชื่อที่ถูกกำหนดไว้นั้นมีมาในศตวรรษที่ 4 และ 5 นี้เอง และด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่ความเชื่อตามพระคัมภีร์อย่างชัดเจนและอย่างเป็นทางการ (*พจนานุกรมพระคัมภีร์*, บาทหลวงจอห์น เอล แมคเคนซี, “ตรีเอกานุภาพ”)¹⁰

“คำที่กำหนดพระเจ้าองค์เดียวในสามบุคคลนี้ แม้จะไม่ใช่คำในพระคัมภีร์แต่ก็พบว่า ‘ตรีเอกานุภาพ’ กำหนดไว้เหมาะกับพระเจ้าองค์เดียวที่เปิดเผยพระองค์เองในพระคัมภีร์ว่าเป็น พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นหมายความว่าภายในเนื้อแท้เดียวกันของความเป็นพระเจ้านั้น เราต้องแยกความแตกต่างของสาม ‘บุคคล’ ผู้ที่ด้านหนึ่งก็ไม่ใช่พระเจ้าสามองค์ และอีกด้านหนึ่งก็ไม่ใช่สามส่วนหรือสามสถานะของพระเจ้า แต่เป็นพระเจ้าที่เท่าเทียมกันและดำรงอยู่ร่วมกัน” (*พจนานุกรมศาสนาคริสต์ฉบับอ็อกซ์ฟอร์ด*, “ตรีเอกานุภาพ”)¹¹

⁷ The economic Trinity หรือ ความสัมพันธ์พิเศษของสามพระองค์ในตรีเอกานุภาพ (ผู้แปล)

⁸ *communicatio idiomatum*

⁹ *New Dictionary of Theology*, “Trinity”

¹⁰ *Dictionary of the Bible*, Father John L. McKenzie, “Trinity”

¹¹ *Evangelical Dictionary of Theology*, “Trinity”

“คำว่า ‘ตรีเอกานุภาพ’ ไม่ใช่คำในพระคัมภีร์ และเราก็ไม่ได้ใช้ภาษาในพระคัมภีร์เมื่อเรานิยามสิ่งนี้ตามคำว่าเป็นหลักคำสอนที่มีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่ในการรวมเป็นหนึ่งในความเป็นพระเจ้านั้น มีสามองค์บุคคลที่มีความเท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน มีแก่นแท้เดียวกัน แต่แตกต่างกันในการดำรงอยู่” (บี บี วอร์ฟิลด์, สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE, “ตรีเอกานุภาพ”)¹²

“ตรีเอกานุภาพ เป็นคำที่ใช้เพื่อแสดงถึงหลักคำสอนที่เป็นหัวใจของศาสนาคริสต์ คือความจริงที่ว่าในการรวมเป็นหนึ่งในความเป็นพระเจ้านั้นมีสามองค์บุคคล คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสามองค์บุคคลนี้แตกต่างกันอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้คำกล่าวในหลักข้อเชื่ออาณานิคมจึงมีว่า ‘พระบิดาทรงเป็นพระเจ้า พระบุตรทรงเป็นพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้า แต่กระนั้นก็ได้มีพระเจ้าสามพระองค์ แต่มีพระเจ้าองค์เดียว’ ในตรีเอกานุภาพขององค์บุคคลทั้งสามนี้ พระบุตรทรงบังเกิดจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยตั้งแต่เนิ่นนัยกาล¹³ และพระวิญญาณบริสุทธิ์มาจากพระบิดาและพระบุตร¹⁴ แต่แม้จะมีความแตกต่างในเรื่องต้นกำเนิด ทุกพระองค์ก็มีความเท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน ทุกพระองค์ไม่ได้ถูกสร้างและทรงมีอำนาจทุกอย่างเหมือนกัน” (สารานุกรมคาทอลิก, “ตรีเอกานุภาพที่ศักดิ์สิทธิ์”, ภายใต้ “ข้อเชื่อของตรีเอกานุภาพ”)¹⁵

“มันถึงเวลาแล้วที่จะกำหนดคานิยามพื้นฐานที่แท้จริงของตรีเอกานุภาพ แต่เราต้องเริ่มต้นด้วยคานิยามที่สั้น กะทัดรัด และถูกต้อง นั่นก็คือภายในตัวตนเดียวที่เป็นพระเจ้า มีสามบุคคลที่ดำรงอยู่นิรันดร์ที่มีความเท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกันคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์... เมื่อพูดถึงตรีเอกานุภาพ เราต้องเข้าใจว่าเรากำลังพูดถึงหนึ่งนั่นหมายถึงหนึ่ง “อะไร” และสามนั่นหมายถึงสาม “ใคร” หนึ่ง “อะไร” ก็คือตัวตนหรือเนื้อแท้ของพระเจ้า ส่วนสาม “ใคร” ก็คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ” (ตรีเอกานุภาพที่ลึกลับยิ่ง, เจมส์ อาร์ ไวท์, หน้า 26-27)¹⁶

“[การจุติลงมาเกิดคือ] การที่พระบุตรผู้ดำรงนิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์ ผู้ไม่ได้ทรงหยุดเป็นในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น คือเป็นพระเจ้าพระบุตร ที่ทรงมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวพระองค์เองซึ่งพระองค์ไม่มีมาก่อนคือสภาวะของมนุษย์ ‘และดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นและยังคงเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ในสองสภาวะที่ต่างกันและเป็นบุคคลเดียวตลอดไป’”

¹² B.B. Warfield, ISBE, “Trinity”

¹³ Eternal generation of the Son หมายถึงความสัมพันธ์ของพระบุตรภายในพระเจ้าที่นิรันดร์ ไม่เปลี่ยนแปลงและไม่มีที่สิ้นสุด ที่บังเกิดจากพระบิดาโดยเนื้อแท้ของพระเจ้าพระบิดาที่ส่งผ่านพระบุตร (ผู้แปล)

¹⁴ Eternal procession of the Holy Spirit หมายถึงความสัมพันธ์ภายในระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระบิดาและพระบุตร ผู้ที่มาจากพระบิดาและมีแก่นแท้ของพระบิดาและถูกส่งมาโดยพระบุตร (ผู้แปล)

¹⁵ Catholic Encyclopedia, “The Blessed Trinity,” under “The Dogma of the Trinity”

¹⁶ The Forgotten Trinity, James R. White, pp.26-27

(พจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับอิมเมคัล, “การจุติลงมาเกิด” ถ้อยคำในเครื่องหมายคำพูดเล็ก อ้างอิงโดยฉบับ EDT จากคำถามคำตอบฉบับย่อของเวสต์มินสเตอร์)¹⁷

เรื่องการมีแก่นแท้เดียวกัน ไม่มีการสนับสนุนจากพระคัมภีร์และอัครทูตเปาโล

คำว่า *homoousios* (“จากแก่นแท้เดียวกัน”) เป็นคำสำคัญทางประวัติศาสตร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะคำนี้หรือแนวคิดของคำนี้เนื่องด้วยคำว่า “เดียวกัน” ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพดูเหมือนกับความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวอยู่บ้าง มุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในยุคแรกๆ ที่ *homoousios* เป็น “รากฐานของความเชื่อที่มีมาแต่เดิม” (วิกโตรินัส)¹⁸ นั้น ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพสมัยปัจจุบันก็คิดเห็นอย่างเดียวกัน แต่กระนั้นก็ไม่พบคำว่า *homoousios* ที่ไหนเลยในพระคัมภีร์! การที่ไม่มีพื้นฐานในพระคัมภีร์นี้ ได้ถูกตั้งข้อสังเกตโดยผู้เชี่ยวชาญด้านคำศัพท์ฉบับหนึ่ง, พจนานุกรมศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ฉบับนิวอินเตอร์เนชันแนล (ฉบับโคลิน บราวน์, หัวข้อ พระเจ้า> ตรีเอกานุภาพ> พระคัมภีร์ใหม่)¹⁹

ข้อความที่ตัดตอนจากบทความดังต่อไปนี้อ้างอิงคาร์ล บาร์ธ ที่ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่ก็ยอมรับตามตรงว่า จะหาหลักคำสอนเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพไม่พบในพระคัมภีร์ ข้อความที่ตัดตอนมาดังนี้เป็นคำอ้างอิงสองชั้น เพื่อความสะดวกของผู้อ่าน ผมจึงพิมพ์ถ้อยคำของบาร์ธเป็นตัวหนา เพื่อแยกคำเหล่านั้นออกจากถ้อยคำที่อยู่ล้อมรอบของพจนานุกรมศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ฉบับ NIDNTT ดังนี้

พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้มีหลักคำสอนที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ [บาร์ธกล่าวว่า] “พระคัมภีร์ไม่มีคำประกาศอย่างชัดเจนว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์มีแก่นแท้ที่เท่าเทียมกัน และเพราะฉะนั้นจึงไม่ได้มีความหมายที่เท่าเทียมกันของพระเจ้าเอง และไม่มีคำประกาศอย่างชัดเจนอย่างอื่นด้วยว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าด้วยเหตุนี้และด้วยเหตุนี้เท่านั้น คือ เป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสองคำประกาศอย่างชัดเจนซึ่งเกินจากหลักฐานของพระคัมภีร์นี้ มีเนื้อหาสองเท่าของหลักคำสอนของคริสตจักรเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ” (คาร์ล บาร์ธ, *การศึกษาหลักคำสอนของคริสตจักร*, I, 1, 437)²⁰ นอกจากนี้ก็ยังไม่พบคำเช่น *ตรีเอกานุภาพ...* และ *จากแก่นแท้เดียวกัน* (*homoousios*) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในหลักข้อเชื่อไนเซีย (325)

¹⁷ *Evangelical Dictionary of Theology*, “Incarnation”; the words in quotes are cited by EDT from the Westminster Shorter Catechism (หนังสือสรุปคำสอนของคริสเตียนในรูปคำถามคำตอบตามหลักข้อเชื่อของเวสต์มินสเตอร์) ผู้แปล

¹⁸ Victorinus นักศาสนศาสตร์และบรรพบุรุษของคริสตจักรในยุคแรก (ผู้แปล)

¹⁹ *New International Dictionary of New Testament Theology* (NIDNTT, ed. Colin Brown, article God >The Trinity>NT)

²⁰ Karl Barth, *Church Dogmatics* (CD), I, 1, 437

ในคำยอมรับที่น่าประหลาดใจนี้ บาร์ธยอมรับว่าหลักการสำคัญสองประการของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์ และเนื่องจาก *homoousios* ไม่ใช่คำในพระคัมภีร์ (ตามที่ระบุไว้ในพจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับ NIDNTT) มันจึงไม่น่าแปลกใจที่การคัดค้านคำนี้อย่างแรงจะมาจากเหล่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแหว่น้ำ และมาร์ตินลูเธอร์ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่งก็เป็นเช่นนั้น เขาได้คัดค้านอย่างรุนแรงกับการใช้ *homoousios* ว่าไม่ได้เป็นคำที่มาจากพระคัมภีร์ และถึงกับ “เกลียด” คำนี้ด้วยซ้ำ ใน *คู่มือทำความเข้าใจความเชื่อในตรีเอกานุภาพของเคมบริดจ์*²¹ (หน้า 151) อ้างอิงคำพูดของลูเธอร์ว่า “ปรักษัของเรา...เป็นพวกที่คลั่งไคล้คำพวกนี้ เพราะพวกเขาต้องการให้เราแสดงให้เห็นความจริงของบทความที่เกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ... โดยขอให้เรายอมรับคำ *homoousios*” คู่มือของเคมบริดจ์กล่าวต่อไปว่า “คำต่างๆที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพใช้ เช่น *homoousios* มีเพื่อให้ลูเธอร์ต้อง ‘พูดอีกอัก’ และ ‘พูดพลาမ်’”

ลูเธอร์ปฏิเสธ *homoousios* รุนแรงยิ่งกว่าเดิมในคำกล่าวที่อ้างถึงในหนังสือ *ประวัติศาสตร์ของข้อเชื่อ* เล่มเจ็ดของอดอล์ฟ ฮาร์นัค ดังนี้

[ลูเธอร์] ประกาศว่าคำ *homoousios* ดังกล่าวไม่สามารถจะยอมได้ว่าเป็นความหมายที่ถูกต้อง เพราะมันแสดงให้เห็นสภาวะที่เลวร้ายเมื่อคำเหล่านี้ถูกคิดค้นขึ้นในระบบความเชื่อของคริสเตียน “...แต่ถ้าจิตวิญญาณของผมเกลียดคำ *homoousios* และผมไม่ต้องการใช้มัน ผมก็ไม่ได้เป็นคนนอกศาสนา เพราะใครเล่าจะมาบังคับให้ผมใช้มัน... แม้ว่าผู้เชื่อตามแบบเอเรียส²²จะมีมุมมองที่ผิดเกี่ยวกับความเชื่อ แต่พวกเขาก็ทำถูกต้องอย่างมากในเรื่องนี้... ที่พวกเขาเรียกร้องไม่ยอมให้นำเอาคำทางโลกหรือคำแปลกๆเข้ามาในหลักของความเชื่อ” (*ประวัติศาสตร์ของข้อเชื่อ* เล่ม 7, บท 4, หน้า 225, เปรียบเทียบฉบับเออแลงเกน²³จากงานเขียนของลูเธอร์ เล่ม 5, หน้า 505)

คำคัดค้านของลูเธอร์กับการใช้ *homoousios* ซึ่งมีที่มาไม่ตรงตามพระคัมภีร์นั้นรุนแรงมากจนเขาเต็มใจยอมรับว่าผู้เชื่อแบบเอเรียสที่นอกศาสนานั้นทำ “ถูกต้องทีเดียว” ในการปฏิเสธคำ “ทางโลก” นี้ ลูเธอร์รู้ว่าการคัดค้านการใช้ *homoousios* ของเขาจะทำให้เขาถูกกล่าวหาว่าเป็น “คนนอกศาสนา” เพราะ *homoousios* เป็นรากฐานหลักของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในการกล่าวอ้างที่น่าแปลกใจว่าเป็นความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียว และหากไม่มี *homoousios* ความเชื่อในตรีเอกานุ

²¹ *Cambridge Companion to the Trinity*

²² ผู้เชื่อตามหลักคำสอนของเอเรียส ไม่ยอมรับว่าพระเยซูมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า และถือว่าพระองค์เป็นเพียงผู้ที่ถูกสร้างที่สูงสุดที่ลูกคริสตจักรส่วนใหญ่มองว่านอกรีต (ผู้แปล)

²³ *History of Dogma*, vol.7, ch.4, p.225, cf. Erlangen edition of Luther's works, vol.5, p.505

ภาพก็จะตกไปอยู่ในข่ายของความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน²⁴ (หลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าสามองค์) อย่างชัดเจน

คำยอมรับของนักวิชาการคาทอลิกเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ

ลูเธอร์มาจากกลุ่มนิกายโปรเตสแตนต์ชั้นแนวหน้า แต่จะมีความขัดแย้งที่คล้ายกันใหม่จากกลุ่มนิกายโรมันคาทอลิกชั้นแนวหน้า? ฮานส์ คอง นักศาสนศาสตร์คนสำคัญที่สุดคนหนึ่งของนิกายโรมันคาทอลิกแห่งศตวรรษที่ 20 ได้เขียนตอนหนึ่งในหัวข้อ “ไม่มีหลักคำสอนเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพในพระคัมภีร์ใหม่” ในหนังสือที่คลาสสิกของเขาชื่อ *ศาสนาคริสต์: แก่นแท้, ประวัติศาสตร์, และอนาคต* (เริ่มจากหน้า 95 เป็นต้นไป) คองปฏิเสธความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างหนักแน่นในงานเขียนของเขา แต่จะมีเสียงคัดค้านที่คล้ายกันนี้ใหม่ จากกลุ่มนิกายโรมันคาทอลิกชั้นแนวหน้า*ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ?*

พจนานุกรมพระคัมภีร์ที่ได้รับความเชื่อถือ ซึ่งได้รับความนิยมมากที่สุดเล่มหนึ่งมาเป็นเวลาสองทศวรรษ และเป็นชุดพจนานุกรมพระคัมภีร์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดที่เคยมีในช่วงนั้นคือ *พจนานุกรมพระคัมภีร์เชิงวิชาการ* ที่เขียนโดยบาทหลวงจอห์น แอล แม็คเคนซี²⁵ ซึ่งแม้ว่าจะเขียนโดยบาทหลวงคาทอลิกแต่ชาวโปรเตสแตนต์ก็ยังใช้กันอย่างแพร่หลายเพื่อความเข้าใจที่ลึกซึ้งต่อไปนี้เป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากหัวข้อ “ตรีเอกานุภาพ” ในพจนานุกรม ในหัวข้อนี้แม็คเคนซีที่ตัวเองเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่ง ได้ให้ข้อสังเกตบางอย่างที่ไม่เป็นผลดีต่อความเชื่อในตรีเอกานุภาพซึ่งรวมถึง (i) หลักคำสอนของตรีเอกานุภาพเพิ่งจะมีขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 4 และ 5 และไม่ได้แสดงให้เห็นความเชื่อตามพระคัมภีร์ (ii) คำศัพท์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ใช้อธิบายเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นศัพท์ตามปรัชญากรีกมากกว่าคำตามพระคัมภีร์ (iii) คำศัพท์เช่น “เนื้อแท้” และ “แก่นแท้” ถูกบรรดานักศาสนศาสตร์สมัยแรก ๆ นำไปใช้กับพระเจ้า “อย่างผิดๆ” (iv) ความเป็นจริงเฉพาะบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นคลุมเครือและต่อมาได้มีการพัฒนาขึ้นในความเชื่อตรีเอกานุภาพ (v) ตรีเอกานุภาพเป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ซึ่งเกือบเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าใจ (vi) ตรีเอกานุภาพไม่ได้ถูกกล่าวถึงหรือบอกให้รู้มาก่อนในพระคัมภีร์เดิม นี่คือข้อความบางตอนของเขา

ตรีเอกานุภาพ ตรีเอกานุภาพของพระเจ้าถูกกำหนดโดยศาสนจักรให้เป็นความเชื่อว่าเป็นพระเจ้ามีสามบุคคลผู้ทรงดำรงอยู่ในสถานะเดียวกัน ความเชื่อที่กำหนดเช่นนี้เพิ่งมีขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 4 และ 5 และด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้เป็นความเชื่อตามพระคัมภีร์อย่างชัดเจนและอย่างเป็นทางการ ตรีเอกานุภาพของ

²⁴ Tritheism

²⁵ *Dictionary of the Bible* by Father John L. McKenzie

หลายบุคคลภายในสภาวะที่รวมเป็นหนึ่งนั้นถูกกำหนดไว้ในแง่ของ “บุคคล” และ “สภาวะ” ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางปรัชญากรีกนั้น ที่จริงแล้วคำเหล่านี้ไม่ปรากฏในพระคัมภีร์ คำนิยามของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการถกเถียงกันอย่างยาวนาน ซึ่งคำเหล่านี้และคำอื่นๆ เช่น “เนื้อแท้” และ “แก่นแท้” ถูกนักศาสนศาสตร์บางคนนำไปใช้กับพระเจ้าอย่างผิดๆ

.....

ความเป็นจริงเฉพาะบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นที่รู้จักที่หลังกว่าความเป็นจริงเฉพาะบุคคลของพระบิดาและพระบุตร ซึ่งเป็นคำศัพท์เฉพาะบุคคล... สิ่งที่เหมาะสมจะไม่ชัดเจนเกี่ยวกับพระวิญญาณก็คือความเป็นจริงเฉพาะบุคคลของพระองค์ ที่พระองค์มักจะถูกกล่าวถึงด้วยภาษาที่ความเป็นจริงเฉพาะบุคคลของพระองค์ไม่ชัดเจน

.....

...ในความเชื่อของคาทอลิกเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพของหลายบุคคลภายในสภาวะที่รวมเป็นหนึ่งนั้น เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ซึ่งเข้าใจได้ยากที่สุด และในส่วนที่ไม่สามารถอธิบายได้ยิ่งกว่าก็คือความสัมพันธ์ของหลายบุคคลที่มีต่อกันและกัน

.....

พระคัมภีร์เดิมไม่มีข้อเสนอแนะหรือมีวิวัฒนาการให้เห็นถึงตรีเอกานุภาพของหลายบุคคล ที่จะมียกคือคำต่างๆ ที่พระคัมภีร์ใหม่ใช้นั้น จะแสดงถึงตรีเอกานุภาพของหลายบุคคล เช่น พระบิดา พระบุตร พระวาตะ พระวิญญาณ เป็นต้น

การใช้ “แก่นแท้เดียวกัน” ของความเชื่อแบบนอสติก

ความเชื่อแบบนอสติกถูกจัดว่าเป็นภัยคุกคามอย่างร้ายแรงที่สุดต่อชีวิตของคริสตจักรในช่วงสองศตวรรษแรก เราจะไม่สามารถอธิบายว่าความเชื่อแบบนอสติกคืออะไร²⁶ (แต่ให้ดูคำอธิบายย่อๆ ในภาคผนวก 7) เนื่องจากเป็นหัวข้อทั่วไปในประวัติศาสตร์คริสตจักร เว้นแต่จะกล่าวถึงว่ามันเป็นขบวนการซึ่งเป็นเนื้อร้ายที่ฝังรากลึกในคริสตจักรและเกือบจะทำลายคริสตจักร นักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชื่อจัสโต แอล กอนซาเลซ²⁷ กล่าวว่า “ในบรรดาการตีความที่แตกต่างกันเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียน ไม่มีการตีความอันไหนที่เป็นอันตรายเท่าหรือเฉียดขั้วชนะได้เท่าความเชื่อแบบนอสติก”²⁸

²⁶ Gnosticism คือความเชื่อที่ว่าความรู้นั้นนำไปสู่ความรอดในการหลุดพ้นจากโลกแห่งวัตถุซึ่งมีสิ่งชั่วร้าย (ผู้แปล)

²⁷ Justo L. González

²⁸ *เรื่องราวของศาสนาคริสต์: คริสตจักรในสมัยแรกจนถึงสมัยปัจจุบัน*, เล่ม 1 หน้า 58 (*The Story of Christianity: The Early Church to the Present Day*, vol.1, p.58.)

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะต้องตกตะลึงที่รู้ว่า ผู้เชื่อแบบนอสติกเป็นพวกแรกที่ใช้คำว่า *homoousios* คนแรกที่ยกย่องใช้นี้ก็คือบาสิลิดิส นักศาสนศาสตร์ที่เชื่อแบบนอสติก (ศตวรรษที่ 2 ของคริสต์ศักราช) ผู้ใช้ *homoousios* อธิบายแนวคิดของเขาเกี่ยวกับ “สามสถานะของการเป็นบุตรที่มีเนื้อแท้เดียวกับพระเจ้าผู้ไม่ได้เป็น”²⁹

เมื่อความเชื่อแบบนอสติกมาถึงจุดสูงสุดนั้น *homoousios* ก็ขึ้นชื่อว่าเป็นคำของความเชื่อแบบนอสติก แต่ก่อนหน้าการสังคายนาแห่งไนเซียในปี 325 บรรพบุรุษทั้งหลายของคริสตจักรก็รับรู้ถึงการใช้ *homoousios* ของความเชื่อแบบนอสติกแล้ว ในงานเขียนที่เชื่อถือได้ของอาร์ พี ซี แชนสันที่ชื่อ *การค้นหาหลักคำสอนของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเจ้า* กล่าวในหน้า 191 ว่า “ฮิปโปลิตัสอ้างว่าพวกผู้เชื่อแบบนอสติกใช้คำ *homoousios* ... เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรียยังใช้นี้ในคำอ้างอิงของพวกผู้เขียนที่เชื่อแบบนอสติก เช่นเดียวกับ ไอเรเนียส³⁰ ... ออริเจนก็ใช้นี้เช่นเดียวกันเฉพาะเมื่อเขากำลังอ้างถึงคนนอกศาสนาที่เชื่อแบบนอสติก” งานเขียนที่เชื่อถือได้ทางวิชาการของอาร์ พี ซี แชนสันเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักประวัติศาสตร์คริสตจักรและนักวิชาการทั้งหลายที่เป็นผู้นำศาสนาคริสต์ในสมัยแรกเริ่ม

แม้ว่าความเชื่อแบบนอสติกจะเสื่อมลงในช่วงศตวรรษที่สามหรือสี่ แต่ก็ได้ทิ้งรากฐานบางส่วนไว้ในคริสตจักรดังที่เห็นจากการรับเอา *homoousios* แนวคิดสำคัญของความเชื่อแบบนอสติกก็คือบ่อเกิดของสิ่งที่ดำรงอยู่ ซึ่งสิ่งที่เล็กกว่าย่อมมาจากสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่การสังคายนาแห่งไนเซียจึงมีข้อกำหนดว่าถ้าไม่เชื่อจะถูกแช่งสาป ที่พระเจ้าพระองค์ที่สองเกิดมาจากพระเจ้าพระองค์แรก เหมือนที่ความสว่างเกิดมาจากแหล่งของความสว่าง สูตรต่างๆ ของข้อเชื่อแห่งไนเซีย เช่น “พระเจ้าจากพระเจ้า ความสว่างจากความสว่าง” และการอธิบายอื่นๆ ที่เลิกลอยนั้นเป็นเพียงการสะท้อนตรง ๆ ถึงปรัชญาและศาสนากรีก

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ หรือว่าความเชื่อพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน?

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นหลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียวในสามบุคคล ในขณะที่ความเชื่อพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน³¹ เป็นหลักคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าสามพระองค์ ความเชื่อพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันเป็นกรณีเฉพาะของความเชื่อในพระเจ้าหลาย ๆ องค์³² เป็นความเชื่อในพระเจ้ามากมาย (เช่น ศาสนาฮินดู) บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพปฏิเสธ

²⁹ Basilides; Hippolytus in *Refutatio omnium haeresium* 7:22 ดูบทความทางวิชาการ “ผู้เชื่อเรื่องการมีเนื้อแท้เดียวกัน” ในวิกิพีเดียที่อ้างถึงในภาคผนวก 7 ของหนังสือเล่มนี้ (มูลเหตุของความเชื่อเรื่อง “เนื้อแท้เดียวกัน” ของ *ความเชื่อแบบนอสติก*)

³⁰ Irenaeus

³¹ Trithemism คือความเชื่อพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน (ข้อมูลจาก Christian Apologetics & Research Ministry)

³² Polytheism ความเชื่อในพระเจ้าหลาย ๆ องค์

อย่างหนักแน่นที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองแบบก็คล้ายกันจนแยกไม่ออกอย่างแท้จริง ถ้าจะพูดให้ชัดเจน ความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันที่ปฏิเสธว่าเป็นพระเจ้าสามองค์ที่ต่างบุคคลกัน³³

ปัญหาโดยตรงที่เราพบในความพยายามที่จะทำความเข้าใจความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ การใช้คำพูดกำกวมที่ให้ความหมายสองด้านทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดๆ ในการกำหนดสองความหมายที่แตกต่างกันให้กับคำว่า “พระเจ้า” แล้วสลับไปมาระหว่างสองความหมายนี้ โดยมักจะหลีกเลี่ยงปัญหาของความสอดคล้องกับหลักเหตุผล มีความหมายแรกของ “พระเจ้า” ที่พระเจ้าจะไม่ใช้พระเจ้า เว้นแต่จะมีพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ด้วยกันทั้งสามพระองค์ สูตรนี้ถูกกำหนดไว้เพื่อเป็นวิธีหลีกเลี่ยงความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน และเป็นหนึ่งในสองหลักพื้นฐานของความเชื่อในตรีเอกานุภาพตามคำของคาร์ล บาร์ธ³⁴

แต่มีความหมายที่สองของ “พระเจ้า” (และขัดแย้งกัน) ซึ่งแต่ละพระองค์ในตรีเอกานุภาพต่างก็เป็นพระเจ้าอย่างเอกเทศและอย่างสมบูรณ์ “ดังนั้นพระบิดาจึงเป็นพระเจ้า พระบุตรก็เป็นพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นพระเจ้า” (หลักข้อเชื่ออธานาเซีย) ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายกล่าวว่าแต่ละพระองค์เป็น “พระเจ้าอย่างสมบูรณ์” (ไวท์, กรูเด็ม, โบว์แมน)³⁵ หรือเป็น “พระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างบริบูรณ์” (พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของ ESV หน้า 2513)³⁶

การประชุมสภาสังคายนาแห่งลาเตรันครั้งที่สี่ (1215, กรุงโรม)³⁷ ครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์บอกชัดยิ่งขึ้นว่า “แต่ละพระองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง” พูดอีกอย่างก็คือ พระบิดาทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง พระบุตรทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง พระวิญญาณทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง และกระนั้นทั้งสามพระองค์จึงรวมกันเป็นพระเจ้าเดียวอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง

ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น แต่ละพระองค์รวมอยู่ในความเป็นพระเจ้าตรีเอกภาพ ไม่ว่าจะเป็นพระบิดา หรือพระบุตร หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ต่างก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เป็นพระเจ้าที่

³³ ทอม ฮาร์เปอร์ กล่าวบางอย่างที่ตรงประเด็นว่า “คุณจะไม่พบหลักคำสอนเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ นักบุญเปาโลมีมุมมองสูงสุดเกี่ยวกับบทบาทและองค์บุคคลของพระเยซู แต่ไม่มีที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ที่เขาเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า หรือพระเยซูเองก็ไม่ได้กล่าวอ้างอย่างชัดเจนว่าทรงเป็นพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ ... งานวิจัยนี้ทำให้ผมเชื่อว่าผู้ที่ไปคริสตจักรเป็นประจำส่วนใหญ่ ในความเป็นจริงแล้วเป็นผู้ที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน” (เพราะเห็นแก่พระคริสต์ หน้า 11)

³⁴ Karl Barth

³⁵ James White, Wayne Grudem, Robert Bowman

³⁶ ESV Study Bible, p.2513

³⁷ Fourth Lateran Council (1215, Rome)

ดำรงอยู่ด้วยกันตลอดนิรันดร์ และเป็นพระเจ้าที่เท่าเทียมกัน เพื่อว่าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะสามารถพูดถึง “พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในภาษาที่จะบรรยายความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของแต่ละพระองค์ได้ ความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของแต่ละพระองค์จะยังคงอยู่แม้ว่าเราจะอ่านกลับลำดับภายในสามประโยคย่อยว่า “พระบิดาคือพระเจ้า พระบุตรคือพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระเจ้า” (หลักข้อเชื่ออธานาเซีย)

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพตั้งสมมุติฐานว่าแต่ละพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่างก็เป็นพระเจ้า “อย่างสมบูรณ์” ในตัวเอง (“แต่ละพระองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง” สภาสังคายนาแห่งลาเตรันครั้งที่สี่) ยิ่งกว่านั้นความเชื่อในตรีเอกานุภาพยังกำหนดความแตกต่างกันมากระหว่างพระองค์เหล่านี้ เพื่อไม่ให้พระบิดาต้องสับสนกับพระบุตร หรือพระบุตรสับสนกับพระวิญญาณ หรือพระบิดาสับสนกับพระวิญญาณ หลักข้อเชื่ออธานาเซียได้กล่าวว่า “ด้วยเหตุว่ามีพระบิดาองค์หนึ่ง อีกร่องค์หนึ่งพระบุตร และอีกร่องค์หนึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” ระบุให้ชัดก็คือ ความแตกต่างในหลายองค์บุคคลนั้นจะเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพพูดถึง “สามองค์บุคคล”

เนื่องจากทั้งสามพระองค์ที่แต่ละพระองค์เป็นพระเจ้า “อย่างสมบูรณ์” แต่ก็ทั้งสามพระองค์ที่ต่างบุคคลกัน มันจะต้องตามความหมายของคำที่จะบอกว่า *พระองค์ทั้งสามเป็นพระเจ้าสามพระองค์* (ความเชื่อว่าพระเจ้านั้นเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน) ความฉะฉาน ความชัดเจน และความแจ่มแจ้งของข้อสรุปนี้เห็นได้เด่นชัด แต่หลักข้อเชื่ออธานาเซียก็ปฏิเสธความถูกต้องโดยกล่าวว่า “และถึงกระนั้นพระองค์ทั้งหมดนี้ไม่ใช่พระเจ้าสามพระองค์ แต่เป็นพระเจ้าองค์เดียว”

การฝ่าฝืนความหมายของคำอย่างชัดเจน ซึ่งหลักข้อเชื่ออธานาเซียไม่มีคำอธิบายนอกจากการปฏิเสธแบบตันทุรงนี้จะต้องถูกปฏิเสธ เว้นแต่ว่าจะมีปัจจัยที่ทำให้ฟังขึ้น ดังเช่น การสนับสนุนอย่างชัดเจนจากพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ได้สอนสูตรตรีอิตวิน (สามรวมอยู่ในหนึ่ง) อย่างของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจริง ๆ ไหม? ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนมากยอมรับว่าไม่มีสูตรนี้อยู่ในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น ดร.ชาร์ล ซี ไรรี่ ผู้เขียน *พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของไรรี่*³⁸ และเป็นศาสตราจารย์วิชาศาสนศาสตร์ระบบที่สถาบันศาสนศาสตร์ดัลลาส³⁹ มายาวนาน ก็ยอมรับอย่างน่าประหลาดใจว่า

แต่มีหลายหลักคำสอนที่ได้รับการยอมรับจากบรรดาผู้เชื่อกลุ่มอิวานเจลิคอฟได้สอนไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์โดยไม่มีข้อความจากพระคัมภีร์มาสนับสนุน หลักคำสอนของตรีเอกานุภาพให้ตัวอย่างที่ดีที่สุดของเรื่องนี้ มันก็เป็นธรรมดาที่จะบอกว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สอนหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพ

³⁸ Ryrie Study Bible

³⁹ Dallas Theological Seminary

อย่างชัดเจน อันที่จริงไม่มีข้อความจากพระคัมภีร์มาสนับสนุนแม้แต่ข้อความเดียว หากข้อความจากพระคัมภีร์ที่มาสนับสนุนนั้นเราหมายถึงข้อหรือตอนจากพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ ‘ชัดเจน’ ว่ามีพระเจ้าองค์เดียวที่ดำรงอยู่ในสามบุคคล ... การยกตัวอย่างข้างต้นพิสูจน์ให้เห็นการเข้าใจผิดที่สรุปว่า ถ้าสิ่งนั้นไม่มีข้อความจากพระคัมภีร์มาสนับสนุน เราก็ไม่สามารถจะสอนผลลัพธ์นั้นได้อย่างชัดเจน ... หากเป็นเช่นนั้น ผมก็คงไม่สามารถสอนหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพ หรือความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ หรือความเป็นพระเจ้าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ (*ศาสนศาสตร์พื้นฐาน* หน้า 89-90)⁴⁰

มิลลาร์ด เอริกสัน ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่มีชื่อเสียงและผู้เชี่ยวชาญในหลักคำสอนตรีเอกานุภาพ และผู้เขียนหนังสือ *ศาสนศาสตร์คริสเตียน*⁴¹ เขียนไว้ว่า

[ตรีเอกานุภาพ] ไม่ได้มีสอนไว้ชัดเจนหรือแน่ชัดจากที่ไหนในพระคัมภีร์ แต่ก็ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นหัวใจของหลักคำสอน ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งกับความเชื่อของคริสเตียน ในเรื่องนี้มันตรงกันข้ามกับสิ่งที่เป็ความจริงจากหลักคำสอนของพระคัมภีร์อย่างแท้จริง กล่าวคือ มีความเกี่ยวพันกันโดยตรงระหว่างความชัดเจนของหลักคำสอนในพระคัมภีร์กับความสำคัญของหลักคำสอนที่มีต่อความเชื่อและชีวิตของคริสตจักร (*พระเจ้าในสามองค์บุคคล: การตีความร่วมสมัยของตรีเอกานุภาพ*, หน้า 11)⁴²

วิธีที่ตีเทียมในการอธิบายแบบให้พ้นตัวถึงรากฐานความเชื่อว่าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ โดยการตั้งสมมุติฐานว่าสามบุคคลร่วม “แก่นแท้” (*homoousios*) เดียวกันนั้นไม่น่าเชื่อถือ นั่นไม่เพียงเพราะคำว่า *homoousios* ไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังเพราะแก่นแท้ที่มีร่วมกัน จะบอกถึงลักษณะของความเชื่อว่าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งเหมือนกับลักษณะของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ! ไม่ว่าเราจะพูดถึงการรวมเป็นหนึ่งของพระเจ้าสามพระองค์ (ความเชื่อว่าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน) หรือการรวมเป็นหนึ่งของสามองค์บุคคลในพระเจ้าองค์เดียว (ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ) ทั้งสามพระองค์ก็ร่วมแก่นแท้หรือเนื้อแท้เดียวกันของความเป็นพระเจ้า การนำแนวคิด “แก่นแท้เดียวกัน” มาใช้กับสามองค์บุคคลซึ่งแต่ละองค์ต่างก็เป็นพระเจ้า “อย่างสมบูรณ์” นั้นไม่ได้ทำให้ทั้งสามพระองค์เป็น “พระเจ้าองค์เดียว” มันแค่ทำให้พระเจ้าอย่างสมบูรณ์ทั้งสามพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแท้จริง ดังนั้นแนวคิดเกี่ยวกับ *homoousios* (แก่นแท้เดียวกัน) ซึ่งรู้กันว่าใช้ครั้งแรกโดยบาลิลิดิส นักศาสนศาสตร์ที่เชื่อแบบนอสติค และต่อมาได้รับการรับรองในการสังคายนาแห่งไนเซียที่มีคำคัดค้านของบาทหลวงบาง

⁴⁰ *Basic Theology*, pp. 89-90

⁴¹ Millard Erickson; *Christian Theology*

⁴² *God in Three Persons: A Contemporary Interpretation of the Trinity*, p.11

คนจากทั้งสองฝ่าย แนวคิดนี้จึงไม่ได้ช่วยความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่แท้จริงแล้วกลับทำให้เห็นสิ่งที่ไม่ต้องการที่ว่า ความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีความใกล้เคียงกับความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน!

รากฐานเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าสามองค์ที่แตกต่างกันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเห็นได้ในหนังสือหลายเล่ม อย่างเช่น *ตรีเอกานุภาพที่ลึกลับยิ่ง* ของ เจมส์ อาร์ ไวท์⁴³ หนังสือที่รับรองโดย เจ ไอ แพ็คเกอร์, กลีสัน อาร์เคอร์, นอร์แมน ไกล์เลอร์ และจอห์น แมคอาร์เธอร์⁴⁴ แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในหมู่ผู้นำกลุ่มอีแวนเจลิคอล

อันดับแรกไวท์ให้คำจำกัดความของตรีเอกานุภาพที่เขาเรียกว่า “สัน กระชับ และถูกต้อง” ดังนี้ว่า “ภายในตัวตนเดียวซึ่งก็คือพระเจ้านั้น มีสามบุคคลที่เท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกันคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (หน้า 26) ตรงนี้ไวท์แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “ตัวตน” กับ “บุคคล” โดยที่พระเจ้าเป็นสามองค์บุคคล กระนั้นก็มีตัวตนเดียว ไวท์อธิบายเรื่องนี้ว่า

“เมื่อพูดถึงตรีเอกานุภาพ เราต้องตระหนักว่าเรากำลังพูดถึงหนึ่ง “*อะไร*” และสาม “*ใคร*” หนึ่ง “*อะไร*” ก็คือตัวตนหรือแก่นแท้ของพระเจ้า สาม “*ใคร*” ก็คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ”

ด้วยเหตุนี้คำกลางอ้างของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าเป็นความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวจึงขึ้นอยู่กับแนวคิดของ “ตัวตนเดียว”⁴⁵ หรือ “แก่นแท้เดียว” มากกว่าจะเป็น “บุคคลเดียว”⁴⁶ ความพยายามที่จะให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีความคล้ายคลึงกับความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวอยู่บ้างนั้น ไวท์จึงถูกบีบที่จะทำให้พระเจ้าเป็น “*อะไรอย่างหนึ่ง*” ไม่ใช่ “*ใครคนหนึ่ง*”⁴⁷ ซึ่งเป็นคำอธิบายที่หมิ่นประมาทพระเจ้า พระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพตามหลักแล้วก็คือ “สิ่ง” (“it” หรือ “มัน”) ไม่ใช่ “บุคคล” (“He” หรือ “พระองค์”)

ถ้าคุณใช้สิ่งนี้ให้หมายความว่า พระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ใช่บุคคล คุณก็คิดถูกแล้ว เทอร์ทูลเลียนกล่าวว่า “พระเจ้าเป็นนามสำหรับแก่นสาร (ดูที่ เจ เอ็น ดี เคลลี ใน *หลักคำสอนของคริสเตียนยุคแรก* หน้า 114)” ซี เอส ลูอิส⁴⁸ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างเต็มหัวใจกล่าวไว้ว่า “ศาสนศาสตร์คริสเตียนไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงเป็นบุคคล แต่เชื่อว่าในพระองค์นั้นตรีเอกภาพของ

⁴³ *The Forgotten Trinity*; James R. White

⁴⁴ J.I. Packer; Gleason Archer; Norman Geisler; John MacArthur

⁴⁵ “one Being”

⁴⁶ “one Person”

⁴⁷ a *what*, not a *who*

⁴⁸ C. S. Lewis

สามองค์บุคคลสอดคล้องกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของความเป็นพระเจ้า นั่นก็หมายความว่า ศาสนศาสตร์คริสเตียนเชื่อว่าพระองค์เป็นอะไรอย่างหนึ่งที่แตกต่างจากบุคคลมาก” (*ทัศนะของ คริสเตียน* หน้า 79)⁴⁹

ในหลักเหตุผลที่แปลกประหลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่เพียงแค่ว่า “เดียวกัน” ดังใน “แก่นแท้เดียวกัน” ก็ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียว นี่คือสิ่งที่เราอาจเรียกว่า “ความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวโดยคำศัพท์” วิธีเดียวที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะได้มาซึ่ง “พระเจ้าเดียว” จากแนวคิดของ “แก่นแท้เดียว” ก็คือการกำหนดให้พระเจ้าเป็นสสาร (เทอร์ทูลเลียน) ซึ่งเป็นเหตุผลที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น เจมส์ ไวท์ไม่รีรอที่จะกล่าวว่าพระเจ้าคือ “อะไร”⁵⁰ อย่างหนึ่ง

มันน่าแปลกที่แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันของ “สามองค์บุคคลซึ่งแต่ละองค์บุคคลต่างก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์” (จงสังเกตคำสำคัญว่า “อย่างสมบูรณ์”) ไม่ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพหมดคุณสมบัติจากการเป็นความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียว นี่เป็นความพยายามที่จะมีทั้งสองทาง คือที่จะมีความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียวและก็จะเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน ที่จะมีพระเจ้าเดียวและก็มีพระเจ้าสามพระองค์ โดยที่แต่ละพระองค์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ในการวิเคราะห์สุดท้ายนี้ เหตุผลที่วุ่นวายมากของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นผลมาจากความพยายามที่จะพิสูจน์ในทางคณิตศาสตร์ให้ได้ว่าสามเท่ากับหนึ่ง หรือ 1/3 เท่ากับหนึ่ง

ไวท์กล่าวต่ออีกว่า “พระบิดาไม่ใช่ 1/3 ของพระเจ้า พระบุตรไม่ใช่ 1/3 ของพระเจ้า พระวิญญาณไม่ใช่ 1/3 ของพระเจ้า แต่ละพระองค์ต่างก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ แต่ละพระองค์มีความเท่าเทียมกันและดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน” คำกล่าวนี้มีปัญหาเพราะถ้าพระเจ้าเป็นสามองค์บุคคล แล้วทุกองค์ก็เป็น “พระเจ้าอย่างสมบูรณ์” (จงสังเกตคำว่า “อย่างสมบูรณ์” ซึ่งบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพหมายถึงพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง) ก็จะต้องมีทั้งสามองค์บุคคลในเวลาเดียวกัน มิฉะนั้นพระองค์ก็จะกลายเป็นพระเจ้าเพียงบางส่วน (เว้นแต่เราจะเปลี่ยนคำนิยามของ “พระเจ้า” โดยใช้คำพูดที่บิดเบือนความหมายให้เข้าใจผิดๆ)

ปัญหายิ่งลึกกว่านั้นอีก เพราะถ้าพระเยซูไม่ได้เป็นทั้งสามองค์บุคคลในเวลาเดียวกัน พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าเลย เพราะว่าพระเจ้าจะต้องดำรงอยู่เป็นสามองค์บุคคลเสมอ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วเราก็กำลังเปลี่ยน “ความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพให้ตกอยู่ในข่าย

⁴⁹ *Christian Reflections*, p.79

⁵⁰ God is a “what”

ของความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน ไวท์ปฏิเสธความคิดที่ว่าพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในสามของพระเจ้า แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในสามของตรีเอกานุภาพ ในแง่ที่เป็นหนึ่งในสามองค์บุคคลของตรีเอกานุภาพ ซึ่งบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพถือว่าเท่าเทียมกับพระเจ้า

คำยืนยันของไวท์ว่าทั้งสามองค์ต่างก็เป็น “พระเจ้าอย่างสมบูรณ์” แต่เป็นการยืนยันที่ไม่มีข้อสนับสนุนของ *ความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน* นานแท้และดั้งเดิม แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ปฏิเสธอย่างร้อนแรงว่าหลักคำสอนของพวกเขาเป็นความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามบุคคลที่แตกต่างกัน และพวกเขาทำเช่นนี้โดยยืนกรานว่า พระเจ้าจะไม่ใช่พระเจ้าโดยมีพระบิดาแต่เพียงลำพัง หรือมีพระบุตรแต่เพียงลำพัง หรือมีพระวิญญาณแต่เพียงลำพัง แต่โดยมีทั้งสามพระองค์รวมกัน นี่เป็นหนึ่งในสองหลักการพื้นฐานของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (คาร์ล บาร์ธ) และกล่าวไว้อย่างชัดเจนในคำพูดต่อไปนี้ของมิลลาร์ด เอริกสัน⁵¹ ผู้แทนที่มีชื่อเสียงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพดังนี้ว่า

พระเจ้าจะไม่สามารถดำรงอยู่เพียงแค่พระบิดา หรือเพียงแค่พระบุตร หรือเพียงแค่พระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือเพียงแค่พระบิดากับพระบุตร หรือเพียงแค่พระบิดากับพระวิญญาณ หรือเพียงแค่พระบุตรกับพระวิญญาณ โดยไม่มีองค์ที่สามของพระองค์เหล่านี้ในกรณีดังกล่าวนั้น นอกจากนี้ก็ไม่มีพระองค์ใดจากสามพระองค์ จะสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตรีเอกานุภาพ... ไม่มีพระองค์หนึ่งพระองค์ใดมีพลังชีวิตภายในตัวเองเพียงลำพัง แต่ละพระองค์จะสามารถดำรงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อเป็นส่วนของพระเจ้าที่ประกอบด้วยสามองค์เท่านั้น (*พระเจ้าในสามองค์บุคคล* หน้า 264)⁵²

คำกล่าวของเริกสันที่ว่า “ไม่มีพระองค์หนึ่งพระองค์ใดมีพลังชีวิตภายในตัวเองโดยลำพัง” เป็นวิธีอธิบายที่น่าตกใจที่สุดในการอธิบายถึงผู้ที่ควรจะเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ (และในกรณีของพระบิดาจะขัดแย้งอย่างจាក់บยอห์น 5:26 ที่กล่าวว่า “พระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เอง”) คำกล่าวที่น่าตกใจพอ ๆ กันก็คือ “ไม่มีพระองค์ใดจากสามพระองค์นี้จะสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตรีเอกานุภาพ” เริกสันไม่ได้แค่พูดว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในสามพระองค์ แต่ว่าแต่ละพระองค์ไม่มีพลังอำนาจในการดำรงอยู่ด้วยตนเองนอกกรอบของตรีเอกานุภาพ! คำกล่าวนั้นน่าจะจงใจให้เป็นวิธีหลีกเลี่ยงการเป็นความเชื่อในพระเจ้าสามบุคคลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

คำกล่าวของเริกสันที่หาให้งว่า “ไม่มีพระองค์ใดจากสามพระองค์นี้จะสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตรีเอกานุภาพ” ได้ทำลายความหมายของการเป็นพระเจ้าอย่างได้ผล ถ้าพระเยซู

⁵¹ Erickson

⁵² *God in Three Persons*, p.264

(หรือพระบิดา หรือพระวิญญาณ) เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ละก็ การดำรงอยู่ของพระองค์ก็จะไม่ขึ้นอยู่กับใครอื่น เพราะพระเจ้า “ทรงเป็น” พระเจ้าทรงเป็น “เราเป็นผู้ที่เราเป็น” หรือ “เราจะเป็นผู้ที่เราจะเป็น”⁵³ ไม่มีสิ่งใดจะสามารถจำกัด หรือกำหนด หรือจำกัดขอบเขตการดำรงอยู่ของพระเจ้าได้ แต่ในความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น ความเป็นจริงในการดำรงอยู่สูงสุดนั้นไม่ใช่พระเจ้าเอง แต่เป็นกรอบของพระเจ้าสามพระองค์ที่กำหนดการดำรงอยู่ของสามองค์บุคคล ซึ่งไม่มีพระองค์ใดจะสามารถดำรงอยู่นอกตรีเอกานุภาพได้ (มิลลาร์ด เอริกสัน) นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าตรีเอกภาพจึงไม่ใช่ “บุคคล” หนึ่ง (ซี เอส ลูอิส) แต่เป็น “สิ่ง” หนึ่ง (เจมส์ ไวท์)⁵⁴

คำกล่าวของเอริกสันที่ว่า “พระเจ้าไม่สามารถดำรงอยู่เพียงแค่พระบิดา หรือเพียงแค่เป็นพระบุตร หรือเพียงแค่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์” นั้น ชัดแจ้งตรงๆ กับคำยืนยันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า พระบิดาทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ พระบุตรทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ และพระวิญญาณทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

ความจริงที่เห็นได้ชัดก็คือ เอริกสันกำลังพยายามจะทำภารกิจที่เป็นไปไม่ได้ในการอธิบายความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่ไม่เคยมีการอธิบายได้อย่างสอดคล้องกันมาสองพันปี นั่นคือเหตุผลว่าทำไมความเชื่อในตรีเอกานุภาพมักจะถูกกล่าวว่าเป็นความล้าลึก⁵⁵ (เปรียบเทียบกับไวท์ หน้า 173 “ความล้าลึกที่เกินความเข้าใจของมนุษย์”)⁵⁶ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพยังคงเป็นความล้าลึกมาจนถึงศตวรรษที่ 21 เพราะบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยังคงไม่สามารถอธิบายให้สอดคล้องกันได้ว่าทั้งสามพระองค์ ซึ่งแต่ละพระองค์ก็เป็น “พระเจ้าอย่างสมบูรณ์และอย่างแท้จริง” นั้นจะสามารถรวมกันเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวได้อย่างไร สิ่งนี้อธิบายถึงการหลบเลี่ยงให้เป็น “ความล้าลึก” แม้จะด้วยความคิดอันหลักแหลมอย่างของออกัสตินก็ตาม

แต่นั้นไม่ใช่ความหมายของ “ความล้าลึก” ตามพระคัมภีร์ ความล้าลึกที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ไม่ใช่สิ่งที่ไร้เหตุผลหรือสิ่งที่เกินความเข้าใจ แต่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ก็เพราะเราขาดข้อมูลที่สำคัญบางอย่าง นี่เป็นความจริงแม้ในการใช้คำนี้ในทางโลก เช่น ความล้าลึกของวิธีการสร้างพีระมิดต่างๆ หรือความล้าลึกหรือความลึกลับที่ถูกสืบสวนสอบสวนโดยเชอร์ล็อก โฮลมส์⁵⁷ (แต่เมื่อเขาไขปัญหาได้ มันก็ไม่ใช่ความลึกลับที่เข้าใจยากอีกต่อไป)

⁵³ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย

⁵⁴ God is not a “person” (C.S. Lewis) but a “what” (James White)

⁵⁵ มาจากคำกรีกว่า “μυστήριον” พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยมีแปลอีกว่า “ความลึกลับ” และ “ความลึล้ำ” (ผู้แปล)

⁵⁶ cf. White, p.173, “a mystery beyond the comprehension of man”

⁵⁷ Sherlock Holmes เป็นนักสืบในนิยายสืบสวนสอบสวนเขียนโดย เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 (ผู้แปล)

เปาโลกล่าวว่าเราเข้าใจความลึกลับได้กระจ่างชัดเมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งนั้นกับเราคือ “ทรงให้ทุกคนเห็นว่าอะไรคือแผนงานของความลึกลับที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ทรงปิดบังไว้ตลอดหลายยุคที่ผ่านมา” (เอเฟซัส 3:9) เปาโลปรารถนาจะ “ประกาศข้อลึกลับของพระคริสต์” ที่ไม่ใช่ว่าจะไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ “เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศเรื่องราวอย่างแจ่มชัดตามที่ควร” (โคโลสี 4:3-4) เป็นคำกล่าวที่แทบจะไม่ใช่จริงกับความลึกลับของตรีเอกานุภาพ

ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น ความลึกลับก็ยังคงเป็นความลึกลับแม้หลังจากที่ได้อธิบายแล้วก็ตาม! แต่ในพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น พจนานุกรมพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวได้ถูกต้องว่า ความลึกลับไม่ใช่สิ่งที่ “ไม่สามารถหาคำตอบได้” แต่เป็นสิ่งที่ “เมื่อถูกเปิดเผยก็รู้กันและเข้าใจได้”

แต่ในขณะที่ “ความลึกลับ” (mystery) อาจหมายถึงและการใช้ในปัจจุบันมักจะหมายถึง ความลับที่ไม่สามารถหาคำตอบได้ นี่ไม่ใช่ความหมายของคำ *mystērion* ในภาษากรีกดั้งเดิมและในพระคัมภีร์ภาษากรีก คำ *mystērion* ในพระคัมภีร์ใหม่หมายถึงความลับที่กำลังจะเปิดเผยหรือแม้แต่ได้ถูกเปิดเผย ซึ่งยังอยู่ในวิถีของพระเจ้าในการทำบางสิ่ง และพระเจ้าจะต้องเปิดเผยกับมนุษย์ทางพระวิญญาณของพระองค์ ดังนั้นเองคำนี้จึงใกล้เคียงมากกับคำ *apokalypsis* ในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งหมายถึง “การเปิดเผย” (revelation) *Mystērion* เป็นความลับที่ชั่วคราว ซึ่งเมื่อใดที่ถูกเปิดเผยให้ทราบและเข้าใจ ก็จะไม่เป็นความลับอีกต่อไป (พจนานุกรมนิวไบเบิล, พิมพ์ครั้งที่ 3, “ความลึกลับ”) ⁵⁸

ความจริงแล้วคำสอนที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ของความเชื่อแบบซาเบลลียสหรือโมดาลิส ⁵⁹ (ซึ่งกล่าวในประวัติศาสตร์แห่งความรอดว่า พระเจ้าถูกสำแดงให้เห็นในสามสถานะคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ เหมือนกับการที่น้ำ (H₂O) สามารถจะเป็นของเหลว น้ำแข็ง หรือ ไอน้ำ) มีความเป็นเหตุเป็นผลแบบไม่จำกัดมากกว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพ นั่นเป็นเพราะความเชื่อแบบโมดาลิสไม่ขัดแย้งในตัวเองเหมือนกับความเชื่อที่ว่าพระเจ้าของสามบุคคลที่แตกต่างกัน หากความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีความเป็นเหตุเป็นผลและสอดคล้องในตัวเอง มันสามารถเป็นเช่นนั้นได้ในรูปของความเชื่อแบบโมดาลิสหรือความเชื่อที่ว่าพระเจ้าของสามบุคคลที่แตกต่างกันโดยสมบูรณ์ ซึ่งทั้งสองความเชื่อนี้ไม่ตรงตามพระคัมภีร์เช่นเดียวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าของสามองค์ที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นกรณีพิเศษของความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ที่คาดกันว่าจะยืมมาจากภาษาของความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ และก็เป็นเช่นนั้น ศาสนา

⁵⁸ *New Bible Dictionary*, 3rd ed., “Mystery”

⁵⁹ Sabellianism หรือ Modalism มีความเชื่อที่ว่าพระเจ้าของสามองค์ไม่ได้เป็นสามบุคคลที่แตกต่างกันแต่อยู่ในรูปของบทบาทหรือสถานะที่แตกต่างกัน (ผู้แปล)

อินดูที่มีชื่อเสียงในการนับถือพระเจ้าหลายองค์บางครั้งจะพูดถึง “เนื้อแท้ของพระเจ้า” หรือ “แก่นแท้ของพระเจ้า”⁶⁰ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เผยให้เห็นเพิ่มเติมถึงความเกี่ยวเนื่องกันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพกับความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามองค์ที่แตกต่างกันและความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์

คำ “แก่นแท้ของพระเจ้า” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพยังใช้ในตำนานเทพเจ้ากรีกที่เชื่อในพระเจ้าหลายองค์⁶¹ และในความเชื่อแบบนอสติก⁶² แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูและภาษากรีก!

ในสมัยที่ผมเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่ดีคนหนึ่งนั้น ผมเชื่อความเป็นพระเจ้าในสามพระภาค เพราะเราที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราได้เชื่อในสามพระองค์ที่เท่าเทียมกัน เราไม่สามารถจะพูดถึงพระเจ้าองค์เดียวได้อย่างที่ควร แต่จะพูดถึงความเป็นพระเจ้าเดียว สิ่งแปลกก็คือเราไม่สามารถจะพูดถึง “พระเจ้าสามองค์” ได้ แม้ว่าแต่ละ “องค์บุคคล” เหล่านี้ (ตามที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเรียกกัน) จะเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์และเป็นพระเจ้าที่เท่าเทียมกันก็ตาม เรามีสิทธิ์อย่างเต็มที่ที่จะพูดถึงพระเจ้าสามองค์ในตรีเอกานุภาพ ไม่ใช่แค่ว่าสามองค์บุคคล ที่ถูกกล่าวว่ามี “แก่นแท้” เดียวกันที่มาจากคำกรีกว่า “ousia” ซึ่งเป็นคำที่เหมาะสมจะใช้กับสิ่งที่เป้นวัตถุหรือสสารมากกว่า แต่ได้ถูกดึงเข้ามาใช้ในความเชื่อตรีเอกานุภาพเพราะไม่สามารถจะหาคำที่ดีกว่านี้ได้ เมื่อคุณเริ่มคิดค้นคำต่างๆ เช่น “ตรีเอกานุภาพ” หรือ “พระเจ้าพระบุตร” หรือ “พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์” มันก็จะบีบให้คุณคิดค้นคำอื่นๆ ขึ้นมา เช่น “แก่นแท้” และกำหนดความหมายให้กับคำเหล่านั้น เช่น กับคำ “พระเจ้า” ที่พระคัมภีร์ไม่ได้หมายความเช่นนั้น

ถ้า “พระเจ้าเป็นวิญญาณ” (ยอห์น 4:24) แล้วพระเจ้าจะมีแก่นแท้ได้อย่างไร? ในความไม่สมเหตุสมผลของความเชื่อในตรีเอกานุภาพกับแนวคิดทางวัตถุนิยมที่เกี่ยวกับ “แก่นแท้” ซึ่งไม่ได้ตั้งอยู่บนแนวทางของพระคัมภีร์ ได้ถูกนำมาใช้อธิบายว่าสามารถจะเป็นสามองค์บุคคลในพระเจ้า “เดียว” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ สามัญสำนึกบอกเราว่า หากมีสามองค์บุคคล (ไม่ใช่แค่มีสามใบหน้าหรือสามศีรษะในบุคคลเดียวกัน) ที่แต่ละองค์ก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ก็แสดงว่ามีพระเจ้าสามองค์ นี่เสียงไม่ได้ในแง่กฎของไวยากรณ์ ในแง่ความหมายของคำ และภาษาที่ชัดเจน แต่กระนั้นคริสเตียนทั้งหลายที่รวมทั้งตัวผมเองก็มึนงงจนเราไม่สามารถจะมองเห็นได้ชัด อานูภาพในการล้าสมองของสิ่งที่เชื่อสืบทอดกันมานั้นน่ากลัวเพราะมันทำให้ตาบอดมืด สภาพฝ่ายวิญญาณ

⁶⁰ เคลาส์ คลอสติเมเออร์, *สารานุกรมฉบับย่อของศาสนาฮินดู*, หน้า 124; เคลาส์ คลอสติเมเออร์, *สำรวจศาสนาฮินดู*, หน้า 487; สตีเวน โรเซน, *สาระสำคัญของศาสนาฮินดู*, หน้า 193; ศรี สวามิ ศิวะนันดา, *เรื่องเกี่ยวกับศาสนาฮินดู*, หน้า 143

⁶¹ ริชาร์ด คาลด์เวลล์, *บ่อเกิดของพระเจ้าต่าง ๆ*, อ็อกซ์ฟอร์ด, หน้า 137

⁶² ซอง-มาร์ค นาร์บอนน์, *โพลิตินัสในการตอบโต้กับหลักคำสอนของผู้เชื่อแบบนอสติก*, หน้า 39; ฌอน มาร์ติน, *ผู้เชื่อแบบนอสติก*, หน้า 38

ของคริสตจักรก็เป็นเหมือนกับที่พระเยซูตรัสไว้ว่า “คนตาบอดนำทางคนตาบอด” กับผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ทั้งสอง “จะตกลงไปในบ่อ” (มัทธิว 15:14, ลูกา 6:39)

ขอพระยาห์เวห์ทรงเมตตาต่อผู้ที่อยู่ในคริสตจักรที่แสวงหาความจริง และขอพระองค์ประทานสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญากับพวกเขาว่า

“เราจะนำคนตาบอดไปในทางที่พวกเขาไม่รู้จัก เราจะพาเขาไปในเส้นทางที่พวกเขาไม่ได้ค้นเคย เรา将使ความมืดข้างหน้าพวกเขากลับเป็นความสว่าง จะทำให้ขรุขระให้เป็นพื้นราบ เราจะทำสิ่งเหล่านี้ และเราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา” (อิสยาห์ 42:16 ฉบับ ESV)

กระแสประวัติศาสตร์: คอนสแตนตินและการสังคายนาแห่งไนเซีย

หลักคำสอนของตรีเอกานุภาพที่ใช้ภาษาไม่ตรงตามพระคัมภีร์และซึมซับแนวคิดตามปรัชญากรีก เช่น “การมีแก่นแท้เดียวกัน”⁶³ และ “การดำรงอยู่ร่วมกัน”⁶⁴ และ

“การบังเกิดมาจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยกันตั้งแต่นิรันดร์กาล”⁶⁵

จะกลายมาเป็นคำสอนที่เป็นหลักของความเชื่อของคริสเตียนได้อย่างไร?

คำตอบมีอยู่ในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของคริสตจักรยุคแรก

ราวๆสามร้อยปีหลังสมัยของพระเยซู ในเวลานั้นคริสตจักรของคนต่างชาติก็ได้ตั้งให้พระองค์เป็นเป้าหมายของการนมัสการแล้ว พระเยซูพระเจ้าที่เรียกว่าพระเจ้าพระบุตรได้เป็นผู้ที่คริสตจักรของคนต่างชาติ (ที่ไม่ใช่ชาวยิว) แต่งตั้งขึ้นโดยถือว่าตนเองมีสิทธิ์ที่จะยกระดับพระเยซูจากการเป็นมนุษย์ให้เป็นพระเจ้า การยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้านั้นวงสังคมของคนต่างชาติในยุคสมัยนั้นต่างค้นเคยกันดี จริงๆแล้วชาวกรีกมีพระเจ้ามากมายที่เห็นเป็นมนุษย์ และชาวโรมันก็นมัสการจักรพรรดิหลายองค์ของพวกเขาเองเป็นพระเจ้า รวมทั้งคอนสแตนตินเองด้วย

⁶³ *Homousios*

⁶⁴ *Hypostasis* หรือ การมีธรรมชาติเดียวกัน (ผู้แปล)

⁶⁵ *Eternal generation* คือคำสอนว่าพระบุตรบังเกิดมาจากพระบิดาตั้งแต่นิรันดร์กาลและดังนั้นจึงดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกัน (ผู้แปล)

วิธีที่คริสตจักรของคนต่างชาติได้ยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า ทำให้เรานึกถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสถึงวิธีที่บางคนปฏิบัติกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า “เขาได้ทำกับท่านตามที่ต้องการแล้ว” (มัทธิว 17:12)⁶⁶ คริสตจักรต่าง ๆ ได้กระทำกับพระเยซูตามที่พวกเขาต้องการอย่างไม่ละอายใจเช่นเดียวกัน พวกเขาคิดจริง ๆ หรือว่าพระเยซูจะทรงเห็นชอบให้พวกเขา “ยกพระองค์ขึ้น” เป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบกับยอห์น 8:28⁶⁷ ที่ “ถูกยกขึ้น” หมายถึงการที่พระองค์ทรงถูกยกขึ้นบนกางเขนต่างหาก)?

ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา พระเยซูตามพระคัมภีร์ก็เลื่อนหายไปจากคริสตจักรของคนต่างชาติในเรื่องของความเชื่อและการปฏิบัติ และผู้เข้ามาแทนที่พระองค์ก็คือพระเยซูคริสต์ พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

เราไม่ควรจะด่วนสรุปว่าความตั้งใจของบรรดาผู้นำคริสตจักรไม่ถูกต้องเมื่อพวกเขาทำเช่นนี้ ในการยกย่องพระเยซูเป็นพระเจ้านั้น พวกเขาคิดว่าสิ่งที่พวกเขาทำเป็นสิ่งที่ถูกต้องโดยไม่น่าสงสัย แต่เจตนาที่ดีไม่ได้ทำให้การกระทำที่ผิด การกระทำที่รุนแรง การไหว้รูปเคารพ หรือคำสอนที่ไม่ได้เป็นตามพระคัมภีร์กลายเป็นสิ่งที่ถูก เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า “การกระทำที่ชั่วร้ายมักจะถูกบังตาด้วยเจตนาที่ดีเสมอ”⁶⁸

การยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าใน ค.ศ. 325 และการยกพระวิญญาณขึ้นเป็นพระเจ้าใน ค.ศ. 381

มีคริสเตียนน้อยคนที่รู้ว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไปในคริสตจักรของคริสเตียนจนกระทั่งปี ค.ศ. 381 สามศตวรรษครึ่งหลังจากสมัยของพระคริสต์ ในปีของการสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลที่เรียกประชุมโดยจักรพรรดิธีโอโดเซียสที่หนึ่ง⁶⁹ ของโรมันที่ได้รับรองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์มี “แก่นแท้” เดียวกันกับพระบิดาและพระบุตร นั้นเป็นการประกาศอย่างเป็นทางการครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร และด้วยคำชี้ขาดของคณะบาทหลวงนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงได้ถูกประกาศให้เป็นพระองค์ที่สามในตรีเอกานุภาพ และก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้นก็ไม่ได้มีตรีเอกภาพของผู้ที่ดำรงอยู่ “ในสภาวะเดียวกัน” ฉะนั้นการพูดถึงตรีเอกานุภาพในพระ

⁶⁶ มัทธิว 17:12 “แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่าเอลียาห์นั้นมาแล้ว และเขาทั้งหลายไม่รู้จักท่าน แต่เขาได้ทำกับท่านตามที่ต้องการแล้ว บุตรมนุษย์ก็ต้องทนทุกข์เพราะน้ำมือของพวกเขาเช่นกัน”

⁶⁷ ยอห์น 8:28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อพวกท่านยกบุตรมนุษย์ขึ้น ท่านก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และรู้ว่าเราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ พระบิดาทรงสอนเราอย่างไร เราก็กล่าวอย่างนั้น”

⁶⁸ The road to Hell is paved with good intentions หรือแปลตรงตัวว่า “เส้นทางสู่รณมภักจะปูด้วยเจตนาที่ดี” (ผู้แปล)

⁶⁹ Theodosius I (จักรพรรดิธีโอโดเซียสที่ 1 ทรงเป็นจักรพรรดิองค์สุดท้ายที่ปกครองทั้งจักรวรรดิโรมันตะวันออกและโรมันตะวันตก)

คัมภีร์ใหม่ในช่วงนั้นจึงเป็นการพูดที่ผิดสมัย เพราะคริสตจักรไม่ได้ยอมรับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของตรีเอกานุภาพเลย จนกระทั่ง 350 ปีหลังจากสมัยของพระคริสต์

การยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าอย่างเป็นทางการนั้นเกิดขึ้นเมื่อครั้งศตวรรษก่อนหน้า ในการสังคายนาแห่งไนเซียปี ค.ศ. 325 แม้ว่าในพระคัมภีร์ใหม่จะไม่มีคำกล่าวที่ชัดเจน หรือตรงไปตรงมา หรือเถียงไม่ได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า อันที่จริงการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าได้เริ่มต้นก่อนหน้านี้ก็ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่สอง เมื่อบรรดาผู้นำคริสตจักรคนต่างชาติดังกล่าวบางส่วนมีคำแถลงอย่างไม่เกรงขามและไม่ยึดถือตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู การยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าจึงได้แพร่หลายในคริสตจักรต่างชาติที่เป็นกรีกในช่วงของการยกพระเยซูให้สูงขึ้น และสูงขึ้นสู่ความเป็นพระเจ้า แต่ส่งผลให้มีการโต้แย้งและการต่อต้านมาก แม้แต่ความรุนแรงที่ต้องใช้กำลังกัน ซึ่งได้ดำเนินไปโดยไม่ได้นึกถึงเรื่องน่าอับอายกับพฤติกรรมดังกล่าว⁷⁰

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับสภาสังคายนาแห่งไนเซีย

เมืองคอนสแตนติโนเปิลโบราณตั้งอยู่ในพื้นที่ของเมืองอิสตันบูลของตุรกีในปัจจุบัน ในขณะที่เมืองไนเซียโบราณตั้งห่างออกไป 60 ไมล์ซึ่งในปัจจุบันคือเมืองอิซนิคของตุรกี สองเมืองนี้เป็นเมืองที่พูดภาษากรีกในจักรวรรดิไบแซนไทน์ช่วงสมัยของจักรพรรดิคอนสแตนติน (เกิด ค.ศ.272, สิ้นชีวิต ค.ศ. 337) เมืองคอนสแตนติโนเปิลก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 330 โดยคอนสแตนตินเองบนที่ตั้งของเมืองไบแซนเทียม⁷¹ มาก่อน คอนสแตนติโนเปิลถูกยึดครองโดยมุสลิมชาวออตโตมันในปี ค.ศ. 1453 และได้เปลี่ยนชื่อเป็นอิสตันบูล

ในปี ค.ศ. 325 จักรพรรดิคอนสแตนติน หรือที่รู้จักกันในนามของคอนสแตนตินมหาราช ได้จัดให้มีสภาสังคายนาแห่งไนเซียครั้งที่หนึ่ง ซึ่งในบทสรุปของหลักข้อเชื่อไนเซียได้นำคำสำคัญว่า *homoousios* (แก่นแท้เดียวกัน) มาประกาศว่าพระเยซูทรงมี “แก่นแท้เดียวกัน” กับพระเจ้าพระบิดา และดังนั้นจึงทรงเท่าเทียมกับพระบิดา เนื่องจากการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าอย่างเป็นทางการมาแทนที่ ตอนนี้คริสตจักรจึงมีพระเจ้าสององค์ (ความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีสององค์ที่มีอำนาจเท่า ๆ กัน)⁷²

⁷⁰ ประวัติของความขัดแย้งที่ยืดเยื้อนี้ดูไดโน สงครามเกี่ยวกับพระเยซู: วิธีการที่สี่พระสังฆราช สามพระราชนิ และสองจักรพรรดิได้ตัดสินใจว่าคริสเตียนควรจะเชื่ออะไรใน 1,500 ปีถัดไปของฟิลิป เจนกิน; และวิธีการที่พระเยซูกลายเป็นพระเจ้า: ความพยายามที่จะกำหนดความเชื่อของศาสนาคริสต์ในช่วงสุดท้ายของอาณาจักรโรมันของริชาร์ด รูเบนสไตน์

⁷¹ Constantinople, Nicaea, Iznik, Byzantium

⁷² Ditheism คือความเชื่อว่าพระเจ้าสององค์ มีพระเจ้าแห่งความดีและความชั่ว ที่มีอำนาจเท่า ๆ กัน (ผู้แปล)

หรือสองบุคคลที่เป็นพระเจ้าองค์เดียวที่เสมอภาคกัน (ทวิเอกานุภาพ)⁷³ เนื่องมาจากการมี “แก่นแท้” เดียวกันของพระเจ้าสององค์นี้

สองสามทศวรรษต่อมาในปี ค.ศ. 381 ในสภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลครั้งที่หนึ่ง ได้เพิ่มพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระองค์ที่สามในความเป็นพระเจ้า เพื่อให้พระเจ้าเป็นตรีเอกานุภาพอย่างเป็นทางการ หลักคำสอนเกี่ยวกับสามองค์บุคคลในความเป็นพระเจ้า ซึ่งเป็นสูตรของความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์มากกว่าเป็นความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวนั้น คริสตจักรของคนต่างชาติโดยมากไม่ได้มองว่าเป็นปัญหา ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ หรือนอกคอก เพราะที่จริงเป็นคริสตจักรที่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ได้ฝังรากลึกอยู่นานแล้ว และคนทั่วไปก็คุ้นชินกับแนวความคิดแบบนอสติค⁷⁴

พูดโดยย่อก็คือ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ในแง่ของการที่พระองค์ทรงมีสถานะเดียวกับพระบิดานั้นไม่ได้มีขึ้นอย่างเป็นทางการจนกระทั่งปี ค.ศ. 325 สองสามเดือนหลังจากที่คอนสแตนตินได้มาเป็นจักรพรรดิเพียงผู้เดียวของจักรวรรดิโรมัน จากการที่เห็นความขัดแย้งของการแบ่งแยกในหมู่ผู้นำของคริสตจักรในเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และกลัวว่าเรื่องนี้อาจทำให้เกิดความไม่มั่นคงในความเป็นปึกแผ่นของจักรวรรดิ คอนสแตนตินจึงมีคำสั่งทันทีให้บรรดาหัวหน้าบาทหลวงคริสเตียนมารวมตัวกันที่ท่าเทียบของเขาในไนเซีย

เขาได้จัดการประชุมสังคายนาด้วยตนเอง แม้ว่าตัวเขาจะไม่ได้เป็นคริสเตียนโดยหลักการ (เขาไม่ได้รับบัพติศมาจนกระทั่ง 12 ปีต่อมา ไม่นานก่อนที่จะเสียชีวิต) การที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนนั้น เขาจึงรู้เรื่องหลักคำสอนของคริสเตียนน้อยมาก และต้องพึ่งคำแนะนำของที่ปรึกษาที่เป็นคริสเตียนหนึ่งหรือสองคน แม้จะไม่ใช่คริสเตียนซึ่งขาดความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในหลักคำสอนของคริสเตียน แต่เขาได้กำหนดให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหลักคำสอน โดยการรวบรวมหัวหน้าบาทหลวงสามร้อยกว่าคนที่เป็นตัวแทนของมุมมองจากหลักคำสอนที่มีความแตกต่างหลากหลาย ซึ่งกรณีส่วนมากไม่สามารถจะปรองดองกันได้ เขาขาดความรู้ที่ถูกต้องในคำสอนของคริสเตียน แต่การที่เป็นนักการเมืองที่ชาญฉลาด เขารู้ว่ามันจะเป็นประโยชน์ทางการเมืองเพื่อสนับสนุนและสร้างรากฐานที่แข็งแกร่งจากการประชุมของบรรดาหัวหน้าบาทหลวงนี้ ฝ่ายที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์ของพระคริสต์นั้นแข็งแกร่งกว่าฝ่ายที่ไม่ได้สนับสนุนเล็กน้อย แม้ว่าบาทหลวงส่วนใหญ่จะยังคงเชื่อว่าพระบุตรทรงอยู่ใต้บัญชาของพระบิดา ในกรณีนี้เป็นความเฉลี่ยฉลาดทางการเมืองของ

⁷³ Binitarianism คือความเชื่อในความเป็นสองภาคของพระเจ้า (ผู้แปล)

⁷⁴ Gnostic concepts แนวความคิดที่เชื่อว่าความรู้ที่ปิดซ่อนอยู่จะนำไปสู่ความรอด กลุ่มที่เชื่อว่าวัตถุหรืออิมมอร์ตัลที่ทั้งหลายในโลกเป็นสิ่งที่เลวและไม่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์จะจุติในโลกในรูปของกายมนุษย์ (ผู้แปล)

คอนสแตนตินที่จะสนับสนุนฝ่ายที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ อย่างไรก็ตามก็ดีคอนสแตนตินเองก็ไม่ได้รังเกียจเรื่องที่จะยกพระคริสต์ขึ้นเป็นพระเจ้า เพราะบรรดาจักรพรรดิโรมันก็ถูกยกให้เป็นพระเจ้าเช่นกัน รวมทั้งตัวของเขาเองด้วย

ด้วยเหตุนี้สภาสังคายนาแห่งไนเซียจึงประกอบด้วยผู้นำคริสตจักรราว 300 คน ซึ่งถือสิทธิ์ว่าตนเองมีอำนาจเหนือชาวคริสต์ทั้งหลายที่จะยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า ประกาศพระองค์เป็นพระเจ้าโดยอ้างอำนาจของตนเอง ไม่ได้อ้างพระคัมภีร์เพื่อมาสนับสนุนในการประกาศหลักความเชื่อด้วยซ้ำ ผู้นำคริสตจักรที่ค่อนข้างเล็กกลุ่มนี้ได้ทำกับพระเยซู “ตามที่พวกเขาต้องการ” เมื่อพวกเขา “ยกพระองค์ขึ้น” เป็นพระเจ้า และด้วยเหตุนี้จึง “ได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าอีก” (ฮีบรู 6:6) พวกเขาคิดว่าพวกเขากำลังถวายเกียรติพระเยซูด้วยการประกาศให้พระองค์มีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้าพระผู้สร้าง แต่คน ๆ หนึ่งจะได้รับเกียรติอย่างไรเมื่อเขาถูกประกาศให้เป็นในสิ่งที่เขาไม่ได้เป็น แล้วยังทำให้เขากลายเป็นรูปเคารพที่คนมาราบไหว

จำนวนของหัวหน้าบาทหลวงในการสังคายนาแห่งไนเซียนั้นไม่สามารถกำหนดได้อย่างแน่ชัด รายงานต่าง ๆ ในสมัยเดียวกันให้จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมตั้งแต่ 220 คน (ตามรายงานของนักบุญซีซาเรีย⁷⁵ นักประวัติศาสตร์คริสตจักรคนสำคัญที่สุดจากคริสตจักรยุคแรก) ไปจนถึง 318 คน (เจอโรเมและรูฟัส, เปรียบเทียบวิกิพีเดีย, *สภาสังคายนาแห่งไนเซียครั้งที่หนึ่ง*, “ผู้เข้าร่วมประชุม”)⁷⁶ จากจำนวนหัวหน้าบาทหลวง 1,800 คนของคริสตจักรในเวลานั้น มีเพียง 300 คนที่เข้าร่วมการสังคายนา ซึ่งบางคน “ไม่ค่อยรู้ศาสนาของคริสเตียนดีพอ” (*สารานุกรมคาทอลิก*, เล่ม 11, หน้า 44, *ไนเซีย, สภาสังคายนา*)⁷⁷ ข้อสังเกตสุดท้ายนี้เป็นสาเหตุให้เกิดความกังวลอย่างชัดเจนกับการประกาศอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับหลักคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์

เราอาจได้ข้อสรุปบางประการจากข้อสังเกตเหล่านี้ ประการแรกจะเห็นว่ามีผู้นำคริสตจักรเพียงหนึ่งในหกเท่านั้นที่อยู่ในการสังคายนาแห่งไนเซีย เนื่องจากการสังคายนานี้ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากคอนสแตนตินที่ให้ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง อาหาร และที่พักของผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนแล้วเหตุใดหัวหน้าบาทหลวงอีก 83% จึงไม่ได้อยู่ในการสภาสังคายนา? (ในเวลานั้น “หัวหน้าบาทหลวง” ก็คือบาทหลวงอาวุโสของคริสตจักร) แม้แต่หัวหน้าบาทหลวงแห่งกรุงโรม นครซึ่งต่อมากลายเป็นที่ทำการของพระสันตะปาปา ก็ไม่ได้เข้าร่วมในการสังคายนานี้แต่ส่งตัวแทนไปร่วมจริงๆ แล้วการสังคายนานี้มีสิทธิอำนาจอะไรหรือ?

⁷⁵ Eusebius of Caesarea

⁷⁶ Jerome and Rufius; cf. Wikipedia, *First Council of Nicaea*, “Attendees”

⁷⁷ *Catholic Encyclopedia*, vol.11, p.44, *Nicaea, Councils of*

แล้วเราจะอธิบายเรื่องบันทึกที่ไม่ตรงกันของจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมอย่างไร? ตัวเลขเหล่านี้ได้มาจากบรรดาหัวหน้าบาทหลวงที่ได้เข้าร่วมในการประชุมสังคายนาด้วยตัวเอง แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันถึง 100 คนเมื่อประเมินจากจำนวนสูงสุดและต่ำสุด ใครๆก็สงสัยในความน่าเชื่อถือของสภาสังคายนาในการสังเกตข้อมูลทางประวัติศาสตร์ หรือว่าหัวหน้าบาทหลวงบางคนได้เข้าร่วมประชุมแบบไม่ค่อยสม่ำเสมอ?

คำกล่าวจาก*สารานุกรมคาทอลิก*ว่า พวกหัวหน้าบาทหลวงบางคนมีความเข้าใจคำสอนของคริสเตียนยังไม่ดีพอ จึงทำให้เกิดคำถามว่า “บางคน” ที่ว่านั้นมีจำนวนสักเท่าไร? มี 10 คน? 50 คน? 100 คน? พวกหัวหน้าบาทหลวงได้รับการแต่งตั้งโดยใช้หลักเกณฑ์อะไรหรือ หากพวกเขาไม่สามารถจะให้คำสอนที่ถูกต้องกับกลุ่มคนของพวกเขาเองได้?

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่แม้ว่าจะไม่ใช่ความผิดของพวกเขาเองก็คือ การขาดการเข้าถึงพระคัมภีร์อย่างเลวร้ายมาก แม้ในหมู่ของพวกหัวหน้าบาทหลวงเอง คอนสแตนตินตระหนักถึงปัญหานี้ เขาจึงมอบหมายให้นักบุญยูซีเปียสแห่งซีซาเรียจัดทำสำเนาพระคัมภีร์ห้าสิบเล่ม⁷⁸ แต่ข้อกำหนดของจักรพรรดินี้ออกมาในปี ค.ศ. 331 ซึ่งสายเกินไปที่จะให้คำชี้ขาดเกี่ยวกับหลักคำสอนของการประชุมสภาสังคายนาแห่งไนเซียปี ค.ศ. 325 อ่อนลง

หลักข้อเชื่อในเซีย

คำว่า “หลักข้อเชื่อในเซีย” โดยหลักการแล้วมีความคลุมเครือเพราะสามารถอ้างได้ถึงหลักข้อเชื่อที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ซึ่งได้รับการรับรองในที่ประชุมสังคายนาแห่งไนเซียปี ค.ศ. 325 หรือหลักข้อเชื่อเพิ่มเติมที่ได้รับการรับรองในสภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลในปี ค.ศ. 381 หลักข้อเชื่อก่อนหน้านี้ บางครั้งจะเรียกว่า “หลักข้อเชื่อของไนเซีย” หลักข้อเชื่ออย่างหลังของปี ค.ศ. 381 ที่รู้จักกันอย่างเป็นทางการว่า “หลักข้อเชื่อไนซีน-คอนสแตนติโนโปลิตัน” แต่มักจะเรียกง่าย ๆ ว่าหลักข้อเชื่อไนเซียนั้น เป็นหลักข้อเชื่อที่บรรดาคริสตจักรที่เชื่อในตรีเอกานุภาพในปัจจุบันได้รับรองเพราะรวมพระวิญญานบริสุทธิ์อยู่ในตรีเอกานุภาพ ในขณะที่หลักข้อเชื่อก่อนหน้านี้ของปี ค.ศ. 325 ไม่มีการกำหนดความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ชัดเจน⁷⁹

⁷⁸ คอนสแตนตินและจักรวรรดิคริสเตียน, หน้า 261 (*Constantine and the Christian Empire*, p.261)

⁷⁹ Niceno-Constantinopolitan Creed; หลักข้อเชื่อไนซีน-คอนสแตนติโนโปลิตันมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่คริสตจักรลูเธอรัน, คริสตจักรโรมันคาทอลิก (จากจารีตละติน), *คริสตจักรออร์ทอดอกซ์*, คริสตจักรนิกายคอปติกออร์ทอดอกซ์, และกลุ่มคริสตจักรออร์ทอดอกซ์ให้การรับรอง ความแตกต่างบางอย่างระหว่างหลักข้อเชื่อไนเซียนับต่าง ๆ ทำให้เกิดความขัดแย้งทางศาสนศาสตร์ในยุคแรก ๆ เช่น “และจากพระบุตร” ที่ปรากฏในหลักข้อเชื่อบางฉบับแต่ไม่ปรากฏในฉบับอื่น ๆ

ต่อไปนี้เป็นหลักข้อเชื่อไนซีน-คอนสแตนติโนโพลิตันของปี ค.ศ. 381 ที่พบในหนังสือ *หลักข้อเชื่อของคริสเตียนยุคแรก* โดย เจ เอ็น ดี เคลลี่ (พิมพ์ครั้งที่ 3 หน้า 297) เป็นงานเขียนที่ได้รับการยอมรับเกี่ยวกับหลักข้อเชื่อของคริสตจักรในยุคแรก ส่วนการถกเถียงทางศาสนศาสตร์ตามประวัติศาสตร์เกี่ยวกับหลักข้อเชื่อนี้ สามารถดูได้ใน *หลักคำสอนของคริสเตียนยุคแรก*⁸⁰, บทที่ 9 และ 10 โดยผู้เขียนคนเดียวกัน

เราเชื่อวางใจในพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และโลก

และทุกสิ่งที่ประจักษ์และไม่ประจักษ์แก่ตา

และเราเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

ผู้ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

ทรงกำเนิดจากพระบิดาก่อนการทรงสร้างกาลปจักรวาลทั้งมวล

ความสว่างจากความสว่าง พระเจ้าแท้จากพระเจ้าแท้

ทรงกำเนิด ไม่ได้ถูกสร้างขึ้น ทรงมีแก่นแท้เดียวกันกับพระบิดา

สิ่งสารพัดเป็นมาโดยทางพระองค์

พระองค์เสด็จลงมาจากสวรรค์

เพื่อมนุษย์อย่างเรา และช่วยเราให้รอด

ทรงกำเนิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

และจากมารีย์หญิงพรหมจารี และทรงมาเป็นมนุษย์

และทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อเราทั้งหลาย ภายใต้ปอนทือสปีลาต

พระองค์ทรงทุกข์ทรมาน และทรงถูกฝังไว้⁸¹

และในวันที่สาม ทรงคืนพระชนม์ตามที่พระคัมภีร์ทำนายไว้

และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

และประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา

⁸⁰ J.N.D. Kelly's *Early Christian Creeds; Early Christian Doctrines*

⁸¹ ต้นฉบับมีแค่ “ถูกฝังไว้” แต่ในหลักข้อเชื่อของสภาคริสตจักรแปลว่า “บรรจุไว้ในอุโมงค์” (ผู้แปล)

และจะเสด็จมาอีกด้วยพระสิริ เพื่อพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

ราชอาณาจักรของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด

และเราเชื่อวางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ประทานชีวิต

ผู้ทรงเป็นมาจากพระบิดา

ผู้ทรงรับนบ์และการสรรเสริญพร้อมพระบิดาและพระบุตร

ผู้ได้ตรัสทางพวกผู้เผยพระวจนะ

ในคริสตจักรเดียวที่ศักดิ์สิทธิ์ของคาทอลิก และคริสตจักรของอัครทูตเท่านั้น⁸²

เรายอมรับว่า มีพิธีบัพติศมาเพื่อการยกบาปแต่พิธีเดียว

เราเชื่อมั่นในการฟื้นคืนจากความตาย

และชีวิตในโลกหน้า

อาเมน

มีคริสเตียนน้อยคน ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพนอกเหนือจากข้อเท็จจริงที่แทบไม่พอว่า เป็นหลักคำสอนเกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ร่วมแก่นแท้เดียวกัน เป็นพระเจ้าองค์เดียว ความจริงแล้ว คริสเตียนบางคนไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับแก่นแท้เดียวกันด้วยซ้ำ เพราะพวกเขาเข้าใจว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือความเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า แต่ถ้าถามว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ไหม พวกเขาก็จะตอบอย่างเสียงดังฟังชัดว่า “ใช่” แต่พวกเขาทราบหรือไม่ หลักคำสอนนี้ไม่ได้มาเป็นหลักข้อเชื่อจนกระทั่งถึงศตวรรษที่สี่? นักวิชาการคาทอลิกที่ชื่อว่าทอมัส ออแลนโด ก้าวไปว่า “ความเชื่อที่ว่าในพระเจ้าประกอบด้วยสามองค์บุคคล ผู้ดำรงอยู่ในแก่นแท้เดียวกันนั้น ... ได้มีขึ้นเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 4 และ 5 นี้เอง และด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่ความเชื่อในพระคัมภีร์อย่างชัดเจนและอย่างเป็นทางการ”

หลักคำสอนซึ่งมีขึ้น 300 ปีหลังจากสมัยของพระเยซู จะมาเป็นหลักคำสอนในพระคัมภีร์ได้อย่างไร? หรือว่าหลักคำสอนนั้นจะ “ค่อยๆ พัฒนาขึ้น” จากพระคัมภีร์ในช่วงตลอด 300 ปี ที่ใช้ภาษาอย่างค่อยเป็นค่อยไปซึ่งนำมาใช้กันอย่างเสรีกับหลายสาขาวิชาในทุกวันนี้ไหม? ความจริงของเรื่องก็คือว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้พัฒนาขึ้นในคริสตจักรของคนต่างชาติที่เป็นกรีกจากช่วง

⁸² หลักข้อเชื่อของสภาคริสตจักรแปลว่า “ผู้ได้ตรัสทางพวกผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในสากลคริสตจักรที่สืบจากอัครธรรมทูตคริสตจักร” ผู้แปลยึดหลักข้อเชื่อของสภาคริสตจักร หลักข้อเชื่อในเซีย และคอนสแตนติโนเปิล เป็นหลักในการแปล (ผู้แปล)

หลังของศตวรรษที่ 2 หลังจากที่ได้ขาดหายการติดต่อเป็นส่วนใหญ่กับคริสตจักรอีสเทิร์นจากช่วงกลางของศตวรรษเดียวกัน คริสตจักรของคนต่างชาติมีความมุ่งมั่นที่จะยกพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ให้สูงขึ้นและสูงขึ้นจนถึงขั้นเป็นพระเจ้า ซึ่งที่จริงสูงขึ้นจนเท่าเทียมอย่างสมบูรณ์กับพระเจ้า โดยผ่านกระบวนการของหลักคำสอนที่ไปจนถึงจุดสูงสุดในการทำให้พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าอย่างเป็นทางการที่สภาสังคายนาแห่งไนเซียในปี ค.ศ. 325

คริสตจักรในยุคแรกรู้ว่าพระเยซูไม่ได้เท่าเทียมกับ พระบิดาของพระองค์

แม้จนถึงสมัยของการสังคายนาแห่งไนเซียและหลังจากนั้นเล็กน้อย ผู้นำคริสตจักรส่วนใหญ่ไม่ได้ยอมรับว่าพระเยซูทรงมีความเท่าเทียมกับพระบิดาของพระองค์ คนส่วนใหญ่ยังคงเชื่อตามพระคัมภีร์ว่า พระเยซูทรงต่ำกว่าและอยู่ใต้พระบัญชาของพระบิดาของพระองค์ ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่รู้จักกันว่า *พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่*⁸³ ในความเป็นจริงแล้ว หลักคำสอนที่พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่นี้เป็นมุมมองแบบ “ออร์ทอดอกซ์”⁸⁴ ซึ่งมีมาก่อนการสังคายนาแห่งไนเซีย แต่กลายเป็นมุมมองที่ “นอกรีต” หลังจากการสังคายนาแห่งไนเซีย มันเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่หลักคำสอนว่าพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่ เป็นความเชื่อที่มีมาแต่ดั้งเดิมของคริสตจักรจนกระทั่งถึงช่วงสมัยของอธานาเซียสในศตวรรษที่สี่ (อธานาเซียส เป็นผู้สนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่กระตือรือร้นที่สุดในคริสตจักรยุคแรก) เราจะเห็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ในคำกล่าวของสองแหล่งข้อมูลทางวิชาการที่เชื่อถือได้ดังนี้

“หลักคำสอนว่าพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่ การสอนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าซึ่งเห็นว่าพระบุตรอยู่ใต้พระบัญชาของพระบิดาหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของทั้งพระบิดาและพระบุตร มันเป็นแนวลักษณะการสอนของคริสเตียนส่วนใหญ่ในช่วงสามศตวรรษแรก และเป็นลักษณะที่โดดเด่นของเหล่าบาทหลวงของออร์ทอดอกซ์ เช่น เซนต์ จัสติน และเซนต์ ไอเรเนียส⁸⁵... ตามข้อกำหนดของความเชื่อแบบออร์ท

⁸³ subordinationism

⁸⁴ orthodox เป็นความเชื่อแบบดั้งเดิม หรือแปลว่า “ที่คนทั้งหลายเห็นว่าถูกต้อง หรือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติตกทอดมา” (ผู้แปล)

⁸⁵ St. Justin และ St. Irenaeus

ดอกซ์ที่ก่อตั้งขึ้นในศตวรรษที่ 4 แล้ว มุมมองดังกล่าวถูกถือว่ามีนัยสำคัญอย่างชัดเจนที่ปฏิเสธความเท่าเทียมกันของสามองค์บุคคลของตรีเอกานุภาพ” (*พจนานุกรมของคริสตจักรคริสเตียนฉบับอ็อกซ์ฟอร์ด, พิมพ์ครั้งที่ 3 หน้า 1552-1553*)⁸⁶

“ด้วยข้อยกเว้นของอธานเซียส ซึ่งที่จริงก็ของนักศาสนศาสตร์แทบทุกคนทางประเทศตะวันออกและตะวันตก ได้ยอมรับบางรูปแบบของคำสอนว่า พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่ อย่างน้อยก็จนถึงปี ค.ศ. 355 แท้ที่จริงคำสอนว่าพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่ อาจถูกอธิบายว่าเป็นความเชื่อดั้งเดิมที่เป็นที่ยอมรับ จนกระทั่งตอนจบ (ข้อยุติ) ของข้อโต้แย้ง” (อาร์ พี ซี แชนสัน, *การค้นหาหลักคำสอนของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเจ้า หน้า xix*)⁸⁷

ชื่อเสียงด้านวิชาการในงานเขียนของอาร์ พี ซี แชนสัน ในเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับผู้นำทางศาสนาคริสต์สมัยแรกเริ่มนั้นยากที่จะพูดเกินจริง นักวิชาการทั้งหลายของคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ที่ได้กล่าวถึงหนังสือเล่มนี้ว่า “ให้คำอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างครอบคลุมมากที่สุด ในวงวิชาการที่ใช้ภาษาอังกฤษสมัยปัจจุบัน” หรือ “รักษามาตรฐานทางวิชาการที่ใช้ภาษาอังกฤษของข้อโต้แย้งเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพในศตวรรษที่สี่” และ “เกือบยี่สิบปีที่งานเขียนของแชนสันได้ให้คำอธิบายที่ได้มาตรฐานเกี่ยวกับหลักคำสอนและแรงผลักดันของความขัดแย้งเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพในศตวรรษที่สี่”

หากหลักคำสอนว่าพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาในสภาวะและการดำรงอยู่ เป็นมุมมองของความเชื่อดั้งเดิมแม้จนกระทั่งเมื่อปี ค.ศ. 355 (อาร์ พี ซี แชนสัน) แล้วหลักข้อเชื่อในเซเชียนในปี ค.ศ. 325 สามารถประกาศความเท่าเทียมกันของพระเยซูกับพระเจ้าได้อย่างไร? คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ทราบคำตอบของข้อสงสัยนี้ แต่มันมีความสำคัญมากที่สุดเพราะมันเกี่ยวข้องกับหลักการที่เป็นหัวใจของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ดังนั้นอะไรคือคำตอบของข้อสงสัยนี้? คำตอบก็คือ *คอนสแตนติน*

คอนสแตนติน

มีคริสเตียนส่วนน้อยรู้เรื่องเกี่ยวกับคอนสแตนตินมหาราช (ค.ศ. 272-337) ผู้มาเป็นจักรพรรดิเพียงคนเดียวของจักรวรรดิโรมันเมื่อ 19 กันยายน ค.ศ. 324⁸⁸ เขาเป็นจักรพรรดิแต่เพียงผู้เดียวจาก

⁸⁶ *The Oxford Dictionary of the Christian Church*, 3rd ed., pp. 1552-1553

⁸⁷ R.P.C. Hanson, *The Search for the Christian Doctrine of God*, page xix,

⁸⁸ ยูซีบีเอส, *ชีวิตของคอนสแตนติน*, เอ เคเมอร์อน และสจ๊วต ฮอลล์ (อ็อกซ์ฟอร์ด หน้า 41)

กันยายน ค.ศ. 324 จนถึงมีนาคม ค.ศ. 325 เมื่อการสังคายนาแห่งไนเซียได้เริ่มขึ้นซึ่งมีช่วงห่างเพียงแค่หกหรือเจ็ดเดือน⁸⁹ ตัวคอนสแตนตินเองที่เรียกบรรดาผู้นำคริสตจักรมาที่ฟานักของเขาในไนเซีย หลังจากนั้นเขาได้พบกับบรรดาผู้นำคริสตจักรในที่ประชุมสังคายนา และได้ควบคุมเป็นส่วนใหญ่ในการประชุม⁹⁰ของบรรดาผู้นำคริสตจักรที่เรียกว่า “หัวหน้าบาทหลวง” 300 คนหรือประมาณนั้น เขาเป็นผู้สนับสนุนหลัก⁹¹ของคำสำคัญ *homoousios* ซึ่งสภาสังคายนาไฉยืนยันว่าพระเยซูทรงมี “แก่นแท้เดียวกัน” กับพระเจ้าพระบิดา

ให้เราทำความเข้าใจเรื่องนี้ให้ชัดเจน หลักข้อเชื่อที่ชี้ขาดแล้วของคริสตจักรมีพื้นฐานมาจากหลักคำสอนของการมีสถานะเดียวกันที่เป็นข้อมูลนอกพระคัมภีร์ ซึ่งก้าวหน้าขึ้นเพราะจักรพรรดิโรมันพระองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งในเวลานั้นยังไม่ได้รับบัพติศมาด้วยซ้ำ และยังเป็นหัวหน้าบาทหลวงในพิธีกรรมต่างๆของคณนอกศาสนาของจักรวรรดิ! คำ *homoousios* นี้ไม่ได้เป็นคำที่ตรงตามพระคัมภีร์ และคอนสแตนตินอาจได้รับมาจากที่ปรึกษาคริสเตียนคนหนึ่งของเขา (นักวิชาการส่วนใหญ่คิดว่าเป็นออสซีอัส หัวหน้าบาทหลวงแห่งเมืองคอร์โดวาในประเทศสเปน⁹²)

ลักษณะที่นอกศาสนาอย่างชัดเจนของ *homoousios* สามารถเห็นได้ในข้อสังเกตทางประวัติศาสตร์ดังต่อไปนี้ “[ออสซีอัส] อาจกล่าวกับจักรพรรดิว่าแนวคิดแบบเพลโตเกี่ยวกับพระเจ้าองค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองนั้นค่อนข้างคล้ายกับความเชื่อของคริสเตียนในพระเจ้าพระบิดา และพระวาตะ

⁸⁹ “สภาสังคายนาแห่งไนเซียครั้งที่หนึ่งมีขึ้นโดยคอนสแตนตินในปีคริสต์ศักราช 325 ภายในเจ็ดเดือนแห่งชัยชนะที่เขาได้รับการตั้งให้เป็นผู้ครองเพียงคนเดียวของจักรวรรดิ” (*ประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ของเคมบริดจ์*: จุดเริ่มต้นจนถึงคอนสแตนติน เล่ม 1 หน้า 552)

⁹⁰ ฮานส์ คูง: “แต่เป็นจักรพรรดิที่มีอำนาจในการตัดสินใจในสภาสังคายนา และแม้แต่หัวหน้าบาทหลวงแห่งกรุงโรมก็ไม่ได้รับเชิญ จักรพรรดิเปิดประชุมผู้แทนบาทหลวงในจักรวรรดิ เขาชั้นนำผ่านหัวหน้าบาทหลวงผู้หนึ่งที่เขาได้แต่งตั้ง และผ่านบรรดาผู้ตรวจการของจักรวรรดิ เขาให้สภาลงมติโดยที่เขารับรองให้เป็นกฎหมายของรัฐ” (*คริสตจักรคาทอลิก: ประวัติศาสตร์โดยสังเขป*, หน้า 36)

⁹¹ คอนสแตนติน “เป็นที่เชื่อถือว่าทำให้การตกลงใช้สูตร *homoousios* ในสภาสังคายนาแห่งไนเซียเป็นผลสำเร็จ” (*ประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ของเคมบริดจ์*: จุดเริ่มต้นจนถึงคอนสแตนติน เล่ม 1, หน้า 548) ฮานส์ คูง: “คอนสแตนตินเองได้บรรจุคำ ‘จากแก่นแท้เดียวกัน’ (คำกรีกคือ *homoousios*, คำละตินคือ *consubstantialis*) ที่ไม่พบในพระคัมภีร์ ซึ่งต่อมาเป็นสาเหตุของการโต้แย้งอย่างมาก” (*คริสตจักรคาทอลิก, ประวัติศาสตร์โดยสังเขป*, หน้า 37) “คอนสแตนตินได้คำแนะนำจากที่ปรึกษาชาวสเปนของเขาแล้วยังเพิ่มเติมถ้อยคำของเขาเองเข้าไปว่า: พระบุตรมี *homoousios* เดียวกับพระบิดา ... คนส่วนใหญ่ที่เป็นกลางต่างไม่สบายใจ” (สตีเฟ่น ทอมกิ้นส์, *ประวัติศาสตร์ความเชื่อคริสเตียนโดยสังเขป*, หน้า 49) จาโรสลฟ เฟลิกซ์: “เมื่อคอนสแตนตินได้เสนอคำ *homoousios* ในปี ค.ศ. 325 นั้น คอนสแตนเชียสบุตรชายของเขาได้เข้ามาแทรกแซงในสิ่งที่ตรงกันข้ามด้วยคำชี้ขาด ‘ข้าพเจ้าไม่ต้องการใช้คำที่ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์’” (คำสอนสิบสองข้อของคริสเตียน, เล่ม 1, หน้า 209-210)

⁹² Ossius, the bishop of the city of Cordova in Spain; J.N.D. Kelly (หลักคำสอนของคริสเตียนในยุคแรก, หน้า 237) อ้างถึง “สิ่งสิบสองข้อมาแต่เก่าก่อน ที่ออสซีอัสเป็นผู้เสนอแนะ ὁμοούσιος [*homoousios*] ให้กับคอนสแตนติน”

พระบุตรของพระองค์ และความคล้ายคลึงกันนี้อาจนำมาใช้ในการเปลี่ยนคนนอกศาสนาให้มานับถือศาสนาคริสต์ได้”⁹³

การถกเถียงอย่างเผ็ดร้อนที่สภาสังคายนาแห่งไนเซีย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการถกเถียงระหว่างผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกับผู้เชื่อตามแบบเอเรียส⁹⁴ ไม่ได้มีศูนย์กลางอยู่ที่พระคัมภีร์ (แม้ว่าผู้สนับสนุนคนสำคัญของแต่ละฝ่ายบางครั้งจะอ้างพระคัมภีร์มาสนับสนุนข้อเท็จจริงของพวกเขา) โดยพื้นฐานแล้ว ทั้งความเชื่อในตรีเอกานุภาพและความเชื่อตามแบบเอเรียสต่างก็ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ และทั้งสองความเชื่อก็มีรากฐานมาจากปรัชญากรีก ถ้อยคำที่เลิกลอยจากหลักข้อเชื่อไนเซีย เช่น “ความสว่างจากความสว่าง” เป็นตัวอย่าง ที่เป็นคำสอนเกี่ยวกับบ่อเกิดซึ่งโดดเด่นในความเชื่อแบบนอสติค

ที่น่าสังเกตก็คือ หลักข้อเชื่อต่างๆ ของคริสตจักรในยุคแรกๆ ไม่ได้อ้างอิงข้อพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวมาสนับสนุนการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า แต่เราจะต้องไม่คาดหวังที่ผิดสมัยว่าคริสตจักรของคนต่างชาติในยุคแรกๆ จะยึดพระคัมภีร์เป็นแนวทางในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หลักการ *sola Scriptura* (ด้วยสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว) มีขึ้นในภายหลังมากในประวัติศาสตร์คริสตจักรและไม่เคยได้รับการยอมรับจากคริสตจักรคาทอลิก ในความเป็นจริงแล้วคณะกรรมาธิการคริสตจักรในประวัติศาสตร์ถือว่า *ตัวพวกเขาเอง* มีอำนาจเด็ดขาดในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ซึ่งเป็นสภาพที่ยังคงอยู่ในคริสตจักรคาทอลิกจนถึงทุกวันนี้

ในยกร่างของหลักข้อเชื่อไนเซียซึ่งคอนสแตนตินมีส่วนร่วม เขาได้กำหนดคำว่า *homousios* คำกรีกที่เหมือนกับคำละตินว่า *consubstantialis* อาจโดยคำแนะนำจากที่ปรึกษาของเขา นี่กลายเป็นคำที่สำคัญยิ่งในความเชื่อตรีเอกานุภาพ แต่ได้จัดให้โดยจักรพรรดิที่เป็นคนนอกศาสนา ผู้เป็นประมุขของจักรวรรดิโรมันที่แต่งตั้งตัวเองเป็นประมุขของคริสตจักร นั่นก็คือ “หัวหน้าของบรรดาหัวหน้าบาทหลวง” ในเวลาที่เขายังคงทำหน้าที่เป็นสังฆราช หัวหน้าของบาทหลวงนอกศาสนาของจักรวรรดิโรมัน⁹⁵ มันจะทำให้คนต้องสะดุ้งเมื่อรู้ว่าหลักข้อเชื่อไนเซียถูกบัญญัติขึ้นภายใต้การควบคุมดูแลของจักรพรรดิโรมันที่ยังคงเป็นคนที่ไม่ได้เชื่อในพระเจ้าของคริสเตียน และที่สำคัญแล้วเป็นเหตุผลทางการเมืองโดยเฉพาะเพื่อจะรักษาความเป็นเอกภาพและความมั่นคงภายใต้การปกครองของเขา

⁹³ หรือเปลี่ยนคนที่ไม่ได้เชื่อในพระเจ้าของคริสเตียนให้มาเชื่อ (คอนสแตนตินและจักรวรรดิคริสเตียน, หน้า 112-113)

⁹⁴ ผู้แปลเพิ่มเติมจาก Arius (ผู้เชื่อตามคำสอนของเอเรียส ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า และพระองค์เป็นเพียงสิ่งที่ถูกสร้างสูงสุด ซึ่งถูกคริสตจักรคริสเตียนส่วนมากมองว่าเป็นคนนอกกรีต)

⁹⁵ *Pontifex Maximus* เป็นตำแหน่งที่สำคัญที่สุดทางศาสนาของโรมันโบราณ ลักษณะนอกศาสนาอย่างละเอียดของตำแหน่งนี้สามารถดูรายละเอียดและเชิงวิชาการได้ในบทความวิกิพีเดียจากชื่อเดียวกัน

เป็นเรื่องสำคัญที่ควรรู้ว่า เมื่อคอนสแตนตินได้รับบัพติศมาไม่นานก่อนที่จะเสียชีวิตนั้น เขาไม่ได้รับบัพติศมาจากหัวหน้าบาทหลวงที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่รับกับยูซีเปียสแห่งนิโคมีเดีย⁹⁶ หัวหน้าบาทหลวงที่เชื่อตามแบบเอเรียส! นี่หมายถึงว่าคอนสแตนตินเสียชีวิตในขณะที่เป็นผู้เชื่อตามแบบเอเรียส นั่นก็คือเป็นผู้ที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระเยซูและการมีสภาวะเดียวกันกับพระบิดา! มีใครสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้บ้าง? บางทีมันอาจจะบอกเราว่าคอนสแตนตินได้สนใจในหลักคำสอนของคริสเตียนมากหรือน้อยแค่ไหน เว้นแต่ว่ามันสามารถใช้เพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ทางการเมืองของเขา⁹⁷

มีใครไหมที่ยังต้องการจะยืนยันสิ่งทั้งหมดนี้ว่า “พัฒนา” มาจากพระคัมภีร์? คอนสแตนติน บิบบังคับคริสตจักรให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหลักคำสอน และเอาชนะคนส่วนใหญ่ที่ยังคงเชื่อว่าพระบุตรอยู่ใต้บัญชาพระเจ้าพระบิดา เขากำหนดหลักข้อเชื่อไนเซียให้เป็นความเชื่อของคริสตจักรโดยคำสั่งที่มีกฎหมายของจักรวรรดิโรมันหนุนอยู่⁹⁸ คอนสแตนตินทำอย่างนี้เพื่อจุดประสงค์ที่จะรักษาความเป็นเอกภาพทางการเมืองในจักรวรรดิของเขา จากการขจัดความขัดแย้งกันในคริสตจักร เสรีภาพของคริสตจักร (*libertas ecclesiae*) จึงถูกกำจัดให้หมดไป ดังจะเห็นได้จากการณีของการถูกขับออกจากคริสตจักรและการถูกเนรเทศเยี่ยงอาชญากรภายใต้กฎหมายของโรมัน พูดให้ง่ายขึ้นก็คือ คนนั้นจะต้องเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า หรือมิฉะนั้นจะต้องเจอกับผลลัพธ์ที่น่ากลัวตามมา

มีคริสเตียนจำนวนน้อยที่รู้เรื่องประวัติศาสตร์การพัฒนามาเป็นความเชื่อในตรีเอกานุภาพ และหลักข้อเชื่อไนเซีย บางคนอาจต้องตกใจเมื่อได้ยินว่า ผู้ขับเคลื่อนที่สำคัญยิ่งของหลักคำสอนนี้ก็คือคอนสแตนตินจักรพรรดิของโรมันที่ไม่ได้เชื่อในพระเจ้า ผู้ที่ยังไม่ได้รับบัพติศมาในตอนที่เขาเรียกประชุมสังคายนาแห่งไนเซียปี ค.ศ. 325 ด้วยซ้ำ เขาเป็นคนสั่งดำเนินการสังคายนาทั้งโดยตรงและโดยตัวแทนที่เขาแต่งตั้ง คอยชี้แนะสังคายนาให้รับเอามุมมองที่ถกเถียงกันในเวลานั้นว่าพระเยซูทรงมีความเท่าเทียมกับพระบิดาในแก่นแท้เดียวกัน และในที่สุดก็กำหนดให้ข้อเชื่อนี้เป็นส่วนของ

⁹⁶ “ในคำเหินแสมสุดท้าย จักรพรรดิที่ใกล้ตายน่าจะได้รับบัพติศมาจากบาทหลวงที่เชื่อตามแบบเอเรียส คือยูซีเปียสแห่งนิโคมีเดีย คนเดียวกับที่คอนสแตนตินได้ปกป้องผลประโยชน์ใน ค.ศ. 325” (*คู่มือเคมบริดจ์เกี่ยวกับยุคสมัยของคอนสแตนติน*, หน้า 130) คอนสแตนตินรับบัพติศมาในวันอีสเตอร์ ค.ศ. 337 โดยบาทหลวงยูซีเปียสแห่งนิโคมีเดียที่เชื่อตามแบบเอเรียส และเสียชีวิตวันที่ 22 พฤษภาคม ในวันเพ็นเทคอสต์ในขณะเตรียมการต่อต้านเปอร์เซีย (*ยูซีเปียส: ชีวิตของคอนสแตนติน*, หน้า 49)

⁹⁷ *ยูซีเปียส: ชีวิตของคอนสแตนติน* (หน้า 44) กล่าวว่า “มีข้อสงสัยเกี่ยวกับความเป็นคริสเตียนที่แท้จริงของคอนสแตนติน” ที่สังเกตโดยยากอบ บอร์คาร์ต ในหนังสือ *ยุคสมัยของคอนสแตนตินมหาราช*, อลิสแตร์ คี ในหนังสือ *คอนสแตนตินกับพระคริสต์* และเอ็ดเวิร์ด ชวอตซ์ ในหนังสือ *Charakterköpfe aus der Antiken Literatur: Vorträge*.

⁹⁸ สานส์ คูง “หลักข้อเชื่อนี้กลายเป็นกฎข้อบังคับของคริสตจักรและจักรวรรดิ – ตอนนี้อย่างถูกครอบงำมากขึ้นด้วยคำขวัญว่า ‘พระเจ้าเดียว จักรพรรดิเดียว จักรวรรดิเดียว คริสตจักรเดียว ความเชื่อเดียว’” (*คริสตจักรคาทอลิก: ประวัติโดยสังเขป*, หน้า 37)

กฎหมายของรัฐในจักรวรรดิโรมัน⁹⁹ ด้วยเหตุนี้เราจึงมีหลักคำสอนที่เป็นศูนย์กลางของคริสต์ศาสนจักรซึ่งกำหนดโดยจักรพรรดิที่ในช่วงของการสังคายนาในเซียนั้นก็ยังคงทำหน้าที่เป็นหัวหน้าบาทหลวงให้กับพระเจ้าของคณอกศาสนาของโรมัน นี่จึงเป็นที่มาของข้อเชื่อของความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างเป็นทางการ

ลักษณะที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์ของ *homoousios*

หลักข้อเชื่อในเซียนี้ไม่ได้มีพื้นฐานตามในพระคัมภีร์เช่นเดียวกับคำสำคัญว่า *homoousios* (คำนี้ไม่ได้มีปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์) ซึ่งไม่น่าแปลกใจเลยที่หลักความเชื่อนี้ถูกร่างขึ้นโดยการรวมกลุ่มของบรรดาผู้นำคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติภายใต้การกำกับดูแลของจักรพรรดิที่ยังไม่เป็นคริสเตียนเลย ในช่วงเวลาที่คริสตจักรซึ่งเป็นคนต่างชาติได้ขาดการติดต่อกับรากเหง้าของคริสตจักรที่เป็นชาวยิวไปแล้ว แม้เมื่อย้อนกลับไปที่ก่อนหน้านั้นถึงเกือบสองศตวรรษเสียอีก สิ่งที่เราควรจดจำก็คือว่าพระคัมภีร์ใหม่ได้เขียนขึ้นโดยชาวยิว ยกเว้นลูกากับกิจการ¹⁰⁰ แนวคิดต่างๆ ที่หลักข้อเชื่อในเซียนำมาใช้จะฟังดูแปลกสำหรับผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่

เราได้เห็นแล้วว่าคำ *homoousios* (จากแก่นแท้เดียวกัน) นั้นไม่ตรงตามพระคัมภีร์ และบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรกๆ ได้ใช้ร่วมกับกลุ่มนอสติก อันที่จริงคนแรกๆ ที่รู้จักว่าใช้นี้ก็คือบาลิลิดิสครูของกลุ่มนอสติก (คริสต์ศตวรรษที่ 2) ผู้ใช้ *homoousios* เพื่ออธิบายแนวคิดของเขาเกี่ยวกับ “สามสภาวะของการเป็นบุตรที่มีเนื้อแท้เดียวกับพระเจ้าผู้ไม่ได้เป็น”¹⁰¹ นอกจากนี้เรายังได้ตั้งข้อสังเกตว่ามาร์ติน ลูเธอร์ ได้ต่อต้านการใช้คำ *homoousios* นี้อย่างแรง และ *พจนานุกรมฉบับนิวอินเตอร์เนชันแนลเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่* (ฉบับคอลิน บราวน์) ก็กล่าวอย่างเห็นพ้องกับคาร์ล บาร์ธ¹⁰² ว่า *homoousios* ไม่ได้มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์

⁹⁹ เพราะข้อเชื่อในเซียนี้มีผลผูกพันกับหัวหน้าบาทหลวงทั้งหมดในโลกของชาวคริสต์และไปจนถึงคริสเตียนทุกคน ซึ่งจะเห็นได้ในข้อสังเกตทางประวัติศาสตร์ เช่น ในเชิงอรรถก่อนหน้านี้อันยังข้อสังเกตต่อไปนี้: “คอนสแตนตินเองที่เรียกตัวหัวหน้าบาทหลวงกว่า 200 คนให้เข้าร่วมประชุมสภาสังคายนาแห่งนเซียนั้น ในบิธินีย ในเอเชียไมเนอร์ ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 325 เนื่องจากเป็นกลุ่มขนาดใหญ่และเพราะเป็นการประชุมสังคายนาครั้งแรกที่จะกำหนดหลักข้อเชื่อให้หัวหน้าบาทหลวงทุกคนยอมรับ ในที่สุดสภาสังคายนาแห่งนเซียนี้ก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นสภาสังคายนาทั่วไปหรือสภาสังคายนาของนิกายคริสเตียนทั้งหมดครั้งแรกของคริสตจักร ที่มีอิทธิพลกับหลักคำสอนซึ่งมีผลผูกพันกับคริสเตียนทุกคน” *พระเยซูสมัยปัจจุบันและสมัยคริสตจักรยุคแรก*, เบอริตจ์ และกูลด์ หน้า 172 (*Jesus Now and Then*, Burridge and Gould, p.172)

¹⁰⁰ พระกิตติคุณลูกากับกิจการของอัครทูตถูกมองว่าเป็นงานเขียนขึ้นเดียวกันโดยผู้เขียนคนเดียวกันคือลูกา ที่เขียนถึงเอโอฟิลัส

¹⁰¹ Basilides, “threefold sonship consubstantial with the god who is not”

¹⁰² Martin Luther and *New International Dictionary of NT Theology* (Colin Brown), with Karl Barth

เรื่องเกี่ยวกับ *homousios* (คำละตินคือ *consubstantialis*) นั้น ฮานส์ คูนซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดานักศาสนศาสตร์ที่โดดเด่นในนิกายโรมันคาทอลิกร่วมสมัยกล่าวไว้ว่า “การมีสถานะเดียวกันที่มีพื้นหลังมาจากปรัชญากรีกนั้นเข้าใจได้ยาก ไม่ใช่แต่เฉพาะกับชาวยิวเท่านั้น แต่กับบรรดาคริสเตียนชาวียด้วย” คูนกล่าวต่อไปว่า

คอนสแตนตินเองเป็นผู้ที่ได้บรรจุคำที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ว่า “จากแก่นแท้เดียวกัน” (คำกรีกคือ *homousios*, คำละตินคือ *consubstantialis*) ซึ่งต่อมาเป็นสาเหตุของความขัดแย้งอย่างแรง เรื่องที่พระบุตรทรงอยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้าและพระบิดาองค์เดียว (พระเจ้า “ที่เฉพาะเจาะจง”) ตามที่ได้รับการสอนส่วนใหญ่จากอริเจน¹⁰³ และบรรดานักศาสนศาสตร์ของสมัยก่อนหน้านี้นี้ ตอนนี้อยู่แทนที่ด้วยความเท่าเทียมกันในเนื้อแท้และการดำรงอยู่ของพระบุตรกับพระบิดา เพื่อว่าต่อไปจะได้พูดถึงพระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระบิดาได้¹⁰⁴

คูนตั้งข้อสังเกตที่สำคัญบางประการตรงนี้ หนึ่งในนั้นก็คือ ก่อนการสังคายนาแห่งนิเซียก็ได้มีคำสอนเกี่ยวกับการอยู่ใต้บัญชาของพระบุตรต่อพระบิดาอยู่แล้วในคริสตจักร ดังนั้นการสังคายนาแห่งนิเซียจึงเป็นชัยชนะของคนกลุ่มน้อยที่มีอำนาจในคริสตจักร และเบี่ยงเบนถึงขีดสุดจากคำสอนของคริสตจักรในศตวรรษที่หนึ่งและที่สอง แต่ก็มีผู้นำเพียงไม่กี่คน เช่น จัสติน ผู้พลีชีพ กับเมลิโตแห่งซาร์ดีส¹⁰⁵ ซึ่งก่อนหน้านี้ยอมรับมุมมองว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและเป็นผลให้มีการเผยแพร่ความเชื่อว่ามีพระเจ้าสององค์ที่มีอำนาจเท่า ๆ กัน หรือความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (เชื่อในความเป็นสองภาคของพระเจ้า)¹⁰⁶ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นความเชื่อในตรีเอกานุภาพเนื่องจากพวกเขายังไม่ได้ถือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระเจ้าพระภาคที่สาม

เนื่องจากหลักข้อเชื่อในนิกายได้เบี่ยงเบนจากคำสอนก่อนหน้านี้ดังที่คูนชี้ให้เห็น ซึ่งอธิบายโดยคนอย่างอริเจน ผู้เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงแห่งอเล็กซานเดรีย มันจึงเป็นเรื่องไม่น่าแปลกใจที่ความเบี่ยงเบนไปจากพระคัมภีร์ใหม่ของหลักข้อเชื่อในนิกายนั้นยิ่งมากขึ้นเนื่องจากช่วงเวลาที่ห่างกันมากขึ้น หลังจากยุคสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ผ่านไป คำสอนต่างๆของบรรดาผู้นำคริสตจักรรวมกับการแยก

¹⁰³ “the” God; Origen

¹⁰⁴ ทั้งสองคำกล่าวของฮานส์ คูน มาจากหนังสือ *คริสตจักรคาทอลิก: ประวัติศาสตร์โดยสังเขป*, หน้า 37

¹⁰⁵ Justin Martyr and Melito of Sardis

¹⁰⁶ Ditheism หรือ Binitarianism

คริสตจักรของคนต่างชาติดูออกจากคริสตจักรแม่ที่เป็นยิว โดยเฉพาะหลังจากปี ค.ศ. 135¹⁰⁷ ได้ทำให้คำสอนต่างๆ ค่อยๆ ห่างไกลจากพระคัมภีร์ใหม่เรื่อย ๆ

จากศตวรรษที่สี่เป็นต้นมา การยอมรับหลักความเชื่อใหม่นี้ได้ทำให้เป็นมาตรฐานและเกณฑ์กำหนดของความเชื่อสำหรับคริสเตียน ที่จะต้องเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าหรือมีฉะนั้นเขาก็จะต้องถูกคริสตจักรตัดสินว่าเป็นคนนอกศาสนาและเป็นความผิดทางอาญา นี่เป็นการละเมิดเจตนาของพระคัมภีร์อย่างยิ่ง ซึ่งไม่เคยห้ามไม่ให้ใครตรวจสอบพระคัมภีร์และหาข้อสรุปที่แท้จริงของตนเองในการแสวงหาความจริงของพระเจ้า และเนื่องจากพระคัมภีร์ไม่ได้สอนถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูตั้งแต่แรก จึงยิ่งกว่าแน่ใจได้ว่า ไม่มีที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ที่มีเงื่อนไขของความรอดที่ขึ้นกับการเชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ตามที่เชื่อกัน ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้โดยไม่ต้องกลัวการโต้แย้งใดๆ ว่า ไม่มีสักข้อในพระคัมภีร์ใหม่ที่ระบุว่าคนนั้นจะต้องเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าจึงจะรอดได้ นี่แสดงให้เห็นว่าข้อกำหนดในคำสอนของหลักข้อเชื่อในเซเชซัดแย้งกับเจตนาของพระคำของพระเจ้าตามที่สอนในพระคัมภีร์ใหม่อย่างไร

หลักข้อเชื่อของคอนสแตนติน

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เหล่านี้เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักประวัติศาสตร์คริสตจักรและบรรดานักวิชาการที่เป็นผู้นำทางศาสนาคริสต์สมัยแรกเริ่ม แต่มีคริสเตียนจำนวนน้อยที่รู้เรื่องเหล่านี้ พวกเขาอาจต้องแปลกใจที่ได้ยินจาก เจ เอ็น ดี เคลลี นักวิชาการเกี่ยวกับศาสนาคริสต์สมัยแรกเริ่มที่มีชื่อเสียงชาวอังกฤษว่า หลักข้อเชื่อในเซเชซที่กำหนดให้พระคริสต์มีความเท่าเทียมกับพระเจ้านั้น ที่จริงแล้วก็คือ *หลักข้อเชื่อของคอนสแตนติน* (เคลลีเรียกมันว่า “หลักข้อเชื่อของเขา” ถึงสองครั้ง)¹⁰⁸

หลักข้อเชื่อในตรีเอกานุภาพที่กำหนดว่าพระคริสต์เป็นพระเจ้านั้น ขอฟุดอีกครั้งว่าเป็นหลักข้อเชื่อของคอนสแตนติน ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์นี้ไม่ได้อยู่ในความคิดของคริสเตียนส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับที่ไม่ได้อยู่ในความคิดของผม เมื่อผมยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เมื่อมองย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่ผมรับการอบรมพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์ในประเทศอังกฤษ ซึ่งรวมเวลาถึงหกปีในการศึกษาจากสองสถาบันพระคัมภีร์และยังศึกษาในมหาวิทยาลัยด้วย ผมนึกไม่ออกว่าได้เคยมีการพูดถึงที่มาทางประวัติศาสตร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมาก่อน ไม่ได้มีการกล่าวถึงแม้แต่ใน

¹⁰⁷ การแยกคนละทางกัน: ระหว่างศาสนาคริสต์กับศาสนายิวและความสำคัญของทั้งสองต่อสถานะภาพของศาสนาคริสต์ พิมพ์ครั้งที่ 2, เจ ดี จี ดันน์, สำนักพิมพ์ เอสซีเอ็ม, 2006

¹⁰⁸ เจ เอ็น ดี เคลลี, *หลักคำสอนของคริสเตียนยุคแรก*, กล่าวว่า คอนสแตนตินเต็มใจที่จะยอมให้กับกลุ่มคริสเตียนต่างๆ “บนเงื่อนไขที่ว่าพวกเขายอมรับใน *หลักข้อเชื่อของเขา*” (หน้า 237) และว่า “ตราบไคที่จักรพรรดิยังมีชีวิตอยู่ *หลักข้อเชื่อของเขา*จะต้องมีความศักดิ์สิทธิ์” (หน้า 238) มีการเน้นเพิ่ม

กระบวนการวิวัฒนาการของคริสตจักร ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ผมบอกตามตรงว่าไม่ทราบคำตอบในเรื่องนี้ ผมไม่กล้าถึงขนาดจะบอกว่าได้มีการปกปิดเอาไว้

ผมได้ศึกษางานเขียนของ ดร. เจ เอ็น ดี เคลลีอย่างละเอียด ซึ่งยังคงเป็นงานเขียนที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับหลักคำสอนของคริสเตียนในยุคแรก ผมยังมีสำเนาเก่าของงานชิ้นนี้ที่ผมได้ศึกษาในช่วงที่ผมเรียนอยู่ โดยเขียนบันทึกย่อไว้อย่างดีตรงที่ว่างของทุกหน้า อย่างไรก็ตาม หนังสือของ ดร. เคลลีเป็นงานเขียนเกี่ยวกับหลักคำสอนของคริสตจักร ไม่ใช่งานเขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ดังนั้นรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์จึงไม่ได้ถูกนำเสนอในลักษณะเดียวกันกับงานเขียนทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับคริสตจักร (ถึงแม้ ดร. เคลลีจะมีความรู้ที่น่าชื่นชมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์คริสตจักร) จนเมื่อผมได้อ่านประวัติศาสตร์ของคริสตจักรในยุคก่อนอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น จนความสำคัญของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุคนั้นโดนใจผมในที่สุด แม้ว่า ดร. เคลลี จะไม่ได้เขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคริสตจักรโดยเฉพาะ ความคุ้นเคยของเขาในเรื่องนี้พูดออกมาได้ชัดเจนอย่างน่าประหลาดใจ เมื่อเขาอธิบายหลักข้อเชื่อในเชิงตรง ๆ ว่าเป็น “หลักข้อเชื่อ (ของคอนสแตนติน) ของเขา” ถึงอย่างนั้นความแรงของคำเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้ผมแปลกใจเมื่อผมอ่านครั้งแรก ผมมองข้ามมันไปได้อย่างไรกัน? นี่เป็นคำถามที่ตัวผมเองไม่สามารถตอบได้ มันเป็นเพราะผมคิดว่านักวิชาการเหล่านี้ซึ่งรวมทั้ง ดร. เคลลี ก็เป็นคริสเตียนและน่าจะเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ดังนั้นพวกเขาคงไม่ได้หมายถึงสิ่งใดในเชิงลบจากคำพูดนี้ไหม? แต่คำกล่าวเช่นนี้จะเข้าใจในเชิงบวกได้อย่างไรหรือ?

ตอนนี้สิ่งที่ชัดเจนก็คือ หลักคำสอนในตรีเอกานุภาพเกิดขึ้นจากสิ่งที่ฮานส์ คูง นักศาสนศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงเรียกว่า “เล่ห์เหลี่ยมทางการเมือง”¹⁰⁹ ของคอนสแตนติน หรือจะพูดว่า ส่วนใหญ่แล้วคอนสแตนตินไม่ได้มีความสนใจในจุดยืนทางศาสนศาสตร์ของคริสตจักรคริสเตียนจริงๆ แต่อย่างใด¹¹⁰ เรื่องศาสนศาสตร์ของคริสเตียนอาจไม่ใช่สิ่งที่คอนสแตนตินซึ่งในเวลานั้นเขาไม่ได้เป็นคริสเตียน จะเข้าใจหรือสนใจที่จะเข้าใจ เพราะสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเขาก็คือการเมืองของจักรวรรดิของเขาที่จะมีความเป็นปึกแผ่นและมีเสถียรภาพ¹¹¹

¹⁰⁹ “Realpolitik” เป็นคำภาษาเยอรมันที่หมายถึงการเมืองในทางปฏิบัติจริง (ผู้แปล)

¹¹⁰ เจ เอ็น ดี เคลลี: “ไม่ว่าศาสนศาสตร์ของสภาสังคายนาจะเป็นอย่างไร แรงจูงใจที่จะเอาชนะของคอนสแตนตินเองก็คือ การรักษาความสามัคคีไว้ให้ได้มากที่สุดที่เป็นไปได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่พร้อมที่จะปิดประตูให้กับใครก็ตามที่เต็มใจจะลงนามให้กับหลักข้อเชื่อนี้ ดังนั้นจึงมีความไม่สมจริงที่จะพูดถึงศาสนศาสตร์ของสภาสังคายนา” (*หลักคำสอนของคริสเตียนยุคแรก*, หน้า 237)

¹¹¹ การกล่าวตรง ๆ จากประวัติศาสตร์ที่รู้จักกันว่า “คอนสแตนตินคงไม่สนใจว่าพระเยซูจะเป็นพระเจ้าหรือไม่ เขาสนใจแต่ความเป็นปึกแผ่นของจักรวรรดิ” (ทีโมธี พอล โจนส์, *ประวัติศาสตร์คริสเตียนเป็นเรื่องง่าย*, หน้า 39)

คอนสแตนตินมองคริสตจักรว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของจักรวรรดิของเขา ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมให้เกิดความแตกแยกหรือการวิวาทใดๆ ภายในคริสตจักรที่อาจเป็นภัยคุกคามความเป็นปึกแผ่นและเสถียรภาพของจักรวรรดิได้ นี่จึงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล จากมุมมองของการเมืองและการปกครองจักรวรรดิ แต่มันยังแสดงให้เห็นว่าหลักข้อเชื่อในเซียซึ่งเขียนขึ้นราวสามร้อยปีในยุคของคริสเตียนได้หลงไปไกลจากพระคัมภีร์ใหม่ ไปไกลจากคริสตจักรยุคแรกในเยรูซาเล็ม และไปไกลจากคริสตจักรทั้งหลายที่เปาโลได้ก่อตั้งด้วยความบากบั่นของเขาในการออกไปเผยแผ่พระกิตติคุณ

ในฐานะที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพในช่วงชีวิตส่วนมากของผม ผมพยายามอย่างมากที่จะหาหลักฐานของพระคัมภีร์ใหม่ให้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพของผม โดยเฉพาะหลักฐานให้กับความเชื่ออย่างแน่วแน่ของผมว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แม้ว่าหลักฐานทางพระคัมภีร์เกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะไม่เพียงพอจริง ๆ แต่ผมก็ได้พยายามอย่างเต็มที่ เมื่อผมนึกย้อนกลับไปที่ต้องละอายใจ ผมไม่ได้อยากจะดูพยานหลักฐานใดๆ ที่น่าเชื่อถือกับสิ่งที่ค้านกัน เพราะผมถือว่าความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์นั้นอยู่เหนือข้อพิพาทใดๆ ที่ไม่มีช่องให้แย้งได้ ในทำนองเดียวกับคริสตจักรซึ่งแทบจะเป็นผู้เชื่อตรีเอกานุภาพกันทุกแห่งหนในปัจจุบันนี้ ก็จะไม่พิจารณาหลักฐานใดๆ ในพระคัมภีร์ที่ขัดกับหลักคำสอนที่ตนยึดมั่นไว้สุดชีวิต นักวิชาการคนใดที่กล้าชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดใน “การตีความ” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็จะถูกปฏิเสธและยังถูกประณามว่าเป็น “พวกเสรีนิยม” หรือ “พวกนอกคอก” หรือ “พวกทรยศ” ที่สมควรตกนรก

ในพวกเราสักกี่คนกันเมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่ทราบมานานแล้วว่าเสาหลักของความเชื่อของเราก็คือหลักข้อเชื่อของคอนสแตนตินนั่นเอง? ศาสนาจารย์ ดร. เจ เอ็น ดี เคลลี (1909-1997) ได้เสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่เราจะรู้ว่าเขาจะอธิบายคำว่า “หลักข้อเชื่อของเขา” ไว้อย่างไร แต่ว่าเคลลีไม่ได้เป็นนักวิชาการพระคัมภีร์ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้พิเคราะห์ความเกี่ยวข้องระหว่างหลักข้อเชื่อในเซียกับพระคัมภีร์ใหม่ แต่นี่เป็นสิ่งที่เราที่ต้องพิจารณาหากเราคิดว่าพระคัมภีร์ใหม่เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรายึดแน่น และเราเห็นว่าพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเพียงเอกสารเกี่ยวกับศาสนาโบราณที่บรรดานักวิชาการทั้งหลายทำการศึกษาเพราะความสนใจในทางวิชาการ

การค้นหาลัทธิฐานทางพระคัมภีร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

พระเยซูได้รับการยอมรับว่าเป็นพระเจ้าอย่างเป็นทางการเมื่อศตวรรษที่ 4 ของคริสต์ศักราชนี้เองโดยการยื่นมือเข้ามาแทรกของคอนสแตนติน ผู้เป็นจักรพรรดิที่นอกศาสนาอย่างเป็นทางการของโรมัน ซึ่งถ้าไม่ได้ความช่วยเหลือจากเขาแล้ว ฝ่ายของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในการสังคายนา

แห่งโนเซีย ก็คงไม่สามารถทำให้ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการจนได้มาเป็นหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในเวลาต่อมา และหลังจากที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ถูกกำหนดให้เป็นหลักคำสอน *อย่างเป็นทางการ* ของจักรวรรดิโรมัน โดยเฉพาะหลังจากปี ค.ศ. 381 จึงได้มีความพยายามอย่างจริงจังในระดับหนึ่งที่จะดูว่ามีหลักฐานทางพระคัมภีร์ใดบ้างที่อาจจะพบเกี่ยวกับหลักคำสอนนี้

หลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่เป็นทางการที่เรารู้จักกันในทุกวันนี้ เริ่มแรกไม่ได้พัฒนามาจากพระคัมภีร์ แต่เป็นผลในภายหลังของการค้นหาหลักฐานทางพระคัมภีร์ *ย้อนหลัง* ที่อาจสนับสนุนหลักคำสอนที่กำหนดขึ้น การดำเนินการนี้ไม่เคยประสบผลสำเร็จดังที่อาจคาดหมายภายใต้สถานการณ์ต่างๆทางประวัติศาสตร์ แม้จนถึงทุกวันนี้ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ยังคงขุดค้นพระคัมภีร์ใหม่เพื่อหาหลักฐานใด ๆ ที่พวกเขาคิดว่าสามารถใช้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูได้ ทุกคำกล่าวที่คลุมเครือได้ถูกนำมาใช้เพื่อจุดประสงค์นี้ แม้แต่คำกล่าวที่ว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) ก็ยังยึดว่าเป็นการบ่งบอกถึงการมีสถานะเดียวกันโดยไม่สนใจความจริงที่ว่า ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางจิตวิญญาณอย่างเดียวกันนี้ใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคนเหมือนที่ “แต่คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตวิญญาณเดียวกับพระองค์” (1 โครินธ์ 6:17)

เนื่องจากความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้มีรากฐานจากพระคัมภีร์ใหม่ และไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ใหม่ แต่ถูกกำหนดให้มีผลย้อนหลังกับพระคัมภีร์ มันจึงไม่มีความถูกต้องตามพระคัมภีร์เลย ดังนั้นในการศึกษาของเราเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์และพระเยซูตามพระคัมภีร์ จึงไม่ใช่หน้าที่ของเราจะพิสูจน์หักล้างความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพสมควรจะถูกมองว่านอกรีต เพราะมันเป็นหลักการของหลักความเชื่อที่ได้หันเหไปจากพระคัมภีร์โดยการดำเนินการของผู้ประกาศใช้ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทุกคนควรจะไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นถึงความจริงที่ว่า หลักคำสอนของพวกเขามาจากจุดเริ่มต้นของคนต่างชาติทั้งคนนอกศาสนาและกรีกโบราณ และได้ถูกพัฒนาขึ้นหลังจากที่พระกิตติคุณได้ฝังรากลึกในประชาชาติของคนนอกศาสนาที่คนต่างชาติอาศัยอยู่ โดยเริ่มต้นจากมากกว่าศตวรรษหลังช่วงสมัยของพระคริสต์

ผลพวงทางประวัติศาสตร์

สภาสังคายนาแห่งโนเซียภายใต้การควบคุมดูแลของคอนสแตนตินผู้นำตัวจริงของคริสตจักร ได้ปูทางให้ความเชื่อของคริสเตียนจากการประชุมแห่งโนเซียมาเป็นศาสนาประจำชาติอย่างเป็นทางการของจักรวรรดิโรมัน จักรพรรดิธีโอโดเซียสที่หนึ่ง (พร้อมกับผู้ครองร่วมของเขาคือ เกรเทียนกับ

วาเลนติเนียนที่สอง)¹¹² ได้เดินทางอย่างเป็นทางการในการประกาศกฤษฎีกาฉบับเฮสเลโลนิกา ค.ศ. 380 ซึ่งประกาศว่า หลักข้อเชื่อของ “สภาสังคายนาแห่งไนเซียครั้งที่หนึ่ง” ก่อนหน้านี้ จะเป็นหลักปฏิบัติของศาสนาที่ได้รับการยอมรับเพียงศาสนาเดียวของจักรวรรดิ กฤษฎีกาฉบับใหม่นี้มีผลบังคับใช้ทันที ไม่ใช่เฉพาะแต่ไนเซียหรือคอนสแตนติโนเปิล แต่ในทั้งจักรวรรดิโรมัน

แต่สิ่งนี้นำพระพรของพระเจ้ามาสู่จักรวรรดิโรมันหรือไม่? เกือบจะทันทีหลังการออกกฤษฎีกาในปี ค.ศ. 380 จักรวรรดิก็เริ่มล่มสลาย ความจริงแล้ว ฮีโอดเซียสเองเป็นจักรพรรดิองค์สุดท้ายที่ปกครองจักรวรรดิโรมันทั้งซีกตะวันตกและตะวันออก จักรวรรดิโรมันไม่เคยกลับมารวมกันใหม่ได้อีกเลย

ความเสื่อมลงนั้นรวดเร็วมากจนในปี ค.ศ. 410 เพียงแค่ชั่วครู่เดียวหลังประกาศกฤษฎีกา กรุงโรมก็ถูกชาววิซิกอท¹¹³ ชิงและปล้นสะดม ถนนหนทางสิ่งก่อสร้างโดยเฉพาะท่อน้ำใต้ดินและระบบบำบัดน้ำเสียได้ถูกทำลาย และประชากรก็ลดลงจนเกือบไม่เหลือใคร ในที่สุดนครใหญ่ที่มีคนเป็นล้าน ก็ลดขนาดลงมาเป็นเมืองที่มีประชากร 10,000 คน เพราะผู้คนได้หนีจากสภาพที่ทนกับการขาดแคลนอาหารและน้ำอย่างหนักไม่ได้

มีใครเห็นความเชื่อมโยงกันระหว่างการล่มสลายของกรุงโรม กับการจัดตั้งหลักคำสอนในเซียมใหม่? หนังสือคริสเตียนโดยทั่วไปจะไม่พูดถึงข้อเท็จจริงนี้ ดังนั้นจึงมีคริสเตียนน้อยคนที่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้

การล่มสลายของกรุงโรมเผยให้เห็นอะไรเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้าไหม? นี่เป็นจุดที่จักรวรรดิโรมันไม่อาจจะหวนกลับมาได้ และตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยกลับมารุ่งโรจน์ดังเดิมอีก นี่เป็นครั้งแรกในรอบ 800 ปีที่กรุงโรมได้ถูกปล้นสะดม คอนสแตนติโนเปิล เมืองหลวงของจักรวรรดิตะวันออกก็กลายเป็น “กรุงโรมใหม่” ครึ่งจักรวรรดิทางตะวันตกอยู่รอดได้ไม่นานและแล้วจักรวรรดิที่รุ่งโรจน์นี้ก็ล่มสลาย ในขณะเดียวกัน ทางตะวันออกของจักรวรรดิโรมันซึ่งได้ทดลองเท่าดินแดนประเทศกรีซและตุรกีในปัจจุบัน ก็ได้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งถูกยึดครองโดยชาวมุสลิมออตโตมันในปี ค.ศ. 1453 และเปลี่ยนชื่อเป็นอิสตันบูล

¹¹² Gratian and Valentinian II

¹¹³ Visigoths หนึ่งในกลุ่มชนเจอร์มานิคต่างๆ ที่เข้ามารุกรานจักรวรรดิโรมันในปี ค.ศ. 410 กองทัพวิซิกอทที่นำโดยพระเจ้าอาลาริกที่ 1 ประสบความสำเร็จในการพิชิตกรุงโรมทำให้เกิดการล่มสลายของโรมและจักรวรรดิโรมันตะวันตก (ผู้แปล)

เรื่องเกี่ยวกับการปล้นสะดมกรุงโรมนี้ หาได้ในหนังสือชื่อ *ประวัติศาสตร์การเสื่อมลงและการล่มสลายของจักรวรรดิโรมัน* ของเอ็ดเวิร์ด กีบบอน¹¹⁴ ที่มีหลายฉบับ กีบบอนเขียนอย่างเน้นย้ำและลงรายละเอียดว่าศาสนาคริสต์มีส่วนโดยตรงกับการล่มสลายของกรุงโรม และสิ่งที่เขาเขียนก็ถูกชาวคริสต์วิพากษ์วิจารณ์ มีหนังสือเล่มล่าสุดที่มีชื่อคล้ายๆ กัน เขียนโดยนักประวัติศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อเจมส์ ดับบลิว เออร์มาทิงเกอร์ ซึ่งไม่ได้เป็นการตัดแปลงงานเขียนของกีบบอน เออร์มาทิงเกอร์กล่าวในงานเขียนของเขาว่า “ศาสนาคริสต์มีส่วนกับการล่มสลายของจักรวรรดิในหลายๆ ทาง” (*การเสื่อมลงและการล่มสลายของจักรวรรดิโรมัน*, หน้า 39)¹¹⁵

เราเห็นสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้ในวารสาร *ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนและชีวประวัติ ปี 2007* ฉบับครบรอบ 25 ปี ซึ่งมีเรื่องการล่มสลายของกรุงโรมและความเกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ บทความกล่าวว่าชาวคริสต์ในกรุงโรมเชื่อว่าไม่มีใครจะเอาชนะกรุงโรมได้ เหริอูที่ออกโดยจักรวรรดิโรมันซึ่งตอนนั้นเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างเป็นทางการมีถ้อยคำจารึกว่า “กรุงโรมที่ไม่มีใครเอาชนะได้ตลอดกาล”¹¹⁶ บทความกล่าวว่าไม่กี่ปีก่อนการปล้นสะดมกรุงโรมอย่างน่ากลัวในปี ค.ศ. 410 โดย “พวกอนารยชน” 40,000 คน พรูเดนเทียม กวีคริสเตียนเขียนไว้ว่า กรุงโรมจะไม่มีทางล่มสลายเพราะกรุงโรมอ้าแขนรับความเชื่อของคริสเตียน เขายังโอ้อวดว่า “ไม่มีอนารยชาติศัตรูจากชาติใดจะพังทลายกำแพงของข้าด้วยทวน และไม่มีมนุษย์คนใดที่มีอาวุธ สวมเครื่องแต่งกายและมีทรงผมแปลกๆ จะเที่ยวเดินไปทั่วกรุงที่เขายึดได้และคว้าชีวิตเด็กหนุ่มๆ ของข้าได้” แต่เมื่อกรุงโรมล่มสลายในวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ. 410 ความหายนะนั้นรุนแรงและย่อยยับมาก จนขนาดเมื่อนักวิชาการพระคัมภีร์ที่มีชื่อเสียงอย่างเจอโรมได้นิพนธ์เรื่องนี้ไว้ในเบเลเฮมก็ถึงกับวาง “คู่มืออธิบายพระคัมภีร์เอเสเคียล”¹¹⁷ ของเขาและนั่งตะลึงอยู่ในความเงียบบ้างอยู่สามวัน”¹¹⁸

ในเวลาไม่นาน คนจำนวนมากได้มาถึงบทสรุปว่า การล่มสลายของกรุงโรมเป็นการพิพากษาจากพระเจ้ากับบรรดาคริสเตียน เป็นมุมมองที่กระตุ้นให้ออกัสตินเขียนหนังสือ *นครของพระเจ้า*¹¹⁹

¹¹⁴ Edward Gibbon's *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*

¹¹⁵ James W. Ederinger: *The Decline and Fall of the Roman Empire*, p.39

¹¹⁶ *Invicta Roma Aeterna*

¹¹⁷ Jerome's *Commentary on Ezekiel*

¹¹⁸ ในชุดสารคดีของบีบีซีตอนที่ 3 หัวข้อ *ประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์* ผู้บรรยายเป็นศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์คริสตจักรที่ออกซ์ฟอร์ดได้กล่าวว่า “จักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ประเทศตะวันตกเคยรู้จัก ดูเหมือนจะโง่งนไปสู่ความหายนะ จากจุดเริ่มต้นของศตวรรษที่ 4 จักรวรรดิโรมันที่เป็นจักรวรรดิคริสเตียน แต่แล้วพระเจ้าของคริสเตียนดูจะทิ้งมันไปเสียแล้ว อนารยชนได้บุกกรุกเข้ามาในภาคตะวันตก ในปี ค.ศ. 410 พวกเขาได้เข้ามายึดกรุงโรม” คำพูดที่เป็นตัวเอนสะท้อนให้เห็นถึงน้ำเสียงที่สลดของดีอาร์เมด แมคคัลลอคผู้บรรยาย ซึ่งรู้จักกันดีในงานเขียนของเขาที่ชื่อ *ศาสนาคริสต์: สามพันปีแรก* ผลงานที่ได้รับรางวัลคันดิล ปี 2010 ในสาขาประวัติศาสตร์

¹¹⁹ *The City of God*

นอกจากนี้ยังเชื่อกันในวงกว้างว่า การล่มสลายของกรุงโรมสำเร็จตามคำเผยพระวจนะในวิวรณ์ 14:8 ในการล่มสลายของ “บาบิโลน”¹²⁰

สิทธิอำนาจของคริสตจักรในการข่มเหงพวกนอกศาสนา

หลักข้อเชื่อไนเซียฉบับสมัยใหม่ส่วนใหญ่จะไม่พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่า หลักข้อเชื่อไนเซียที่กำหนดแล้วในปี ค.ศ. 325 นั้นลงท้ายด้วย *คำสาปแช่ง* (anathema) กับผู้ที่ไม่ยอมรับหลักข้อเชื่อนี้คือ “(ผู้ไม่เห็นด้วย) จะถูกประณามจากคริสตจักรคาทอลิกอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และคริสตจักรของอัครทูต” (ดังที่ฟิลิป แชฟฟ์ ได้แปลไว้ใน *หลักข้อเชื่อทั้งหลายของชาวคริสต์*) คำกรีก anathema ที่ใช้ตรงนี้มี ความหมายแรงกว่าคำว่า “condemn” (ประณาม) ในภาษาอังกฤษมาก เพราะมันหมายถึงการกล่าวโทษให้ตกนรกดังจะเห็นในสามคำนิยามของคำนี้ในพจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก-อังกฤษ ฉบับ BDAG¹²¹ว่า “1. ที่ถูกถวายเป็นของแค้น, แค้น; 2. ที่ได้ถูกสาปแช่ง, ถูกสาป, ถูกแช่ง; 3. เนื้อหาที่แสดงในคำสาปแช่ง, *คำสาปแช่ง*” คำนิยามที่ 1 เราสามารถตัดไปได้เพราะหลักข้อเชื่อแทบจะไม่ถือว่าผู้ไม่เห็นด้วยจะเป็นของถวายแค้นกับพระเจ้า นี่ทำให้เหลือเพียงคำนิยามที่ 2 และ 3 ซึ่งหมายความว่า ใครก็ตามที่ไม่เห็นด้วยกับหลักข้อเชื่อไนเซียจะถูกกล่าวโทษให้ตกนรกโดยหลักข้อเชื่อเดียวกันนี้

ในทำนองเดียวกัน หลักข้อเชื่ออธานาเซียก็ลงท้ายด้วยคำกล่าวโทษดังนี้ว่า “นี่คือความเชื่อของคาทอลิก ใครก็ตามที่ไม่ได้เชื่ออย่างยึดมั่น เขาก็จะไม่รอด” ที่ฟิลิป แชฟฟ์¹²² แปลใน *หลักข้อเชื่อต่าง ๆ ของชาวคริสต์* ตัวแชฟฟ์เองไม่เห็นด้วยกับ “ข้อความที่สาปแช่ง” ของหลักข้อเชื่ออธานาเซียดังต่อไปนี้

ข้อความที่สาปแช่ง หลักข้อเชื่ออธานาเซียที่มีความตรงกันข้ามอย่างมากกับหลักข้อเชื่อของอัครทูตซึ่งมีลักษณะไม่ขัดแย้งและมีสันติสุขนี้ เริ่มต้นและจบลงด้วยการประกาศอย่างจริงจังว่า ความเชื่อของคาทอลิกในตรีเอกานุภาพและการจุติลงมาเกิดที่ชี้แจงในที่นี้ เป็นเงื่อนไขของความรอดที่ขาดไม่ได้

¹²⁰ มีข้ออ้างอิงถึง “บาบิโลน” ทหครั้งในวิวรณ์ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์กล่าวถึง *Babulōn* “ในเชิงเปรียบเทียบว่ากรุงโรมเป็นแหล่งที่เสื่อมทรามที่สุดในการนับถือรูปเคารพและเป็นศัตรูของคริสต์ศาสนา: วิวรณ์ 14:8; 16:19; 17:5; 18:2,10, 21” บทความ “บาบิโลนในพระคัมภีร์ใหม่” ในสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนลสแตนด์ดาร์ด (ISBE) กล่าวว่า “นักวิชาการส่วนใหญ่ถือว่ากรุงโรมคือเมืองที่หมายถึงเช่นนั้น” สำหรับบรรดาผู้เชื่อในสมัยของยอห์นแล้ว การเผยพระวจนะเกี่ยวกับบาบิโลนตามจริงจะมีความหมายน้อยมาก เพราะว่าอิสราเอลอยู่ภายใต้จักรวรรดิโรมันและไม่ได้ถูกคุกคามจากบาบิโลน ด้วยยอห์นเองก็เป็นนักโทษของกรุงโรมบนเกาะปัทมอส ไม่ใช่บาบิโลน (วิวรณ์ 1:9) ถ้ายอห์นตั้งใจให้ “บาบิโลน” หมายถึงกรุงโรมอย่างจริงๆ คำสอนของเขาเกี่ยวกับบาบิโลนก็น่าจะมีความสำคัญ

¹²¹ *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature* (Bauer, Danker, Arndt, Gingrich)

¹²² *Creeds of Christendom* by Philip Schaff

และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธสิ่งนี้จะลงหายไปตลอดกาล ข้อความการสาปแช่งเดียวกันนี้แทรกอยู่ [ระหว่างส่วนแรกกับส่วนของหลักข้อเชื่อนี้] คำสาปแช่งสามส่วนนี้...กำหนดให้ทุกคนที่จะรอด ต้องเชื่อในพระเจ้าที่เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่เพียงองค์เดียว ซึ่งก็คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสามพระองค์ผู้มีเนื้อแท้เดียวกัน และเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์เดียวที่เป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ในคน ๆ เดียว

ข้อความที่สาปแช่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อร้องหรือท่องบทสวดในการนมัสการต่อหน้าคนจำนวนมากนั้นรบกวนโสตประสาทของชาวโปรเตสแตนต์สมัยใหม่อย่างแรง และอาจน่าสงสัยอย่างมากว่าพวกเขาเชื่อมั่นในความมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และมีความถ่อมใจของคริสเตียนอย่างแท้จริงหรือไม่ และพวกเขายู่อ่อนแอจนชอบธรรมของคริสตจักรหรือไม่ (*หลักข้อเชื่อต่าง ๆ ของชาวคริสต์*, บทที่ 10 ย่อหน้า 3)

นับตั้งแต่การสังคายนาแห่งไนเซีย คริสตจักรก็ได้กำหนดคำนิยามของตนเองว่าอะไรคือความนอกรีต และประณามผู้ไม่ยอมรับข้อกำหนดของคริสตจักรที่คริสเตียนควรจะเชื่อ พุดอีกอย่างก็คือเมื่อถึงศตวรรษที่สี่ คริสตจักรได้อาจอาญมาแทนที่พระคัมภีร์ โดยถือดีว่าตัวเองมีอำนาจที่จะเป็นผู้ตัดสินใจเด็ดขาดว่าคริสเตียนควรจะเชื่อหรือไม่เชื่ออะไร เรื่องนี้ยังคงเป็นจริงในคริสตจักรคาทอลิกทุกวันนี้ ในขณะที่คริสตจักรโปรเตสแตนต์ในนิกายต่าง ๆ ก็ยอมรับในหลักการของพระคัมภีร์ที่ว่า เป็นอำนาจเด็ดขาด แนวคิดของหลักคำสอนได้ตกหลุมพรางมายาวนานในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ด้วยเหตุผลที่ว่า รากฐานข้อเชื่อนั้นเกือบทั้งหมดได้มาจากคริสตจักรคาทอลิกที่คริสตจักรโปรเตสแตนต์ได้ถือกำเนิดขึ้น (ตัวลูเธอร์เองเป็นนักบวชตามคำสอนของอ็อกส์ตันในคริสตจักรคาทอลิก)

คริสตจักรโปรเตสแตนต์ได้แยกออกจากศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในสองประเด็นหลักที่เสนอโดยลูเธอร์ เรื่องแรกคือ ความสำคัญของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ เรื่องที่สองก็คือการปฏิเสธอำนาจของพระสันตะปาปาและการจะทำอะไรก็ถือว่าถูกต้องตลอด แต่นอกเหนือจากทั้งสองประเด็นนี้แล้ว ข้อเชื่อส่วนที่เหลือของคาทอลิก รวมทั้งหลักข้อเชื่อไนเซียและคอนสแตนติโนเปิล และการสังคายนาอื่น ๆ ที่ตามมาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ก็ถูกรวมอยู่ในความเชื่อของนิกายโปรเตสแตนต์ด้วย ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความแตกต่างอย่างแท้จริงทางศาสนศาสตร์ระหว่างความเชื่อของนิกายคาทอลิกกับความเชื่อของนิกายโปรเตสแตนต์ จึงเป็นเรื่องง่ายที่ผู้เชื่อในนิกายโปรเตสแตนต์และแม้แต่บรรดาผู้รับใช้ในนิกายโปรเตสแตนต์จะเปลี่ยนมาเชื่อในนิกายคาทอลิกเหมือนที่เกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ ในทุกวันนี้ และในทางกลับกันก็มีผู้เชื่อในนิกายคาทอลิกที่ไม่ได้ชื่นชอบพระสันตะปาปามาก ก็ไม่ค่อยมีปัญหาที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักรโปรเตสแตนต์

เรื่องการกำหนดว่าอะไรคือพวกนอกรีตนั้น คริสตจักรตั้งแต่สมัยของการสังคายนาแห่งไนเซียได้ถือตนว่าเป็นผู้มีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการกำหนดความเชื่อ และเป็นผู้กำหนดว่าใครเป็นคนนอกรีตและใครไม่เป็น คริสตจักรคาทอลิกได้ประกาศให้ลูเธอร์เป็นพวกนอกรีต และให้มีผลไปถึงพวกโปรเตสแตนต์ที่ติดตามเขา แม้ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา คริสตจักรคาทอลิกได้มีทัศนคติที่ปรองดองกับนิกายโปรเตสแตนต์มากขึ้น

หลังจากการสังคายนาแห่งไนเซีย ตอนนี้นบ้านเมืองโรมันเป็นปึกแผ่นและถือได้ว่าคริสตจักรนารับนโยบายชมเชง “พวกนอกรีต” การพลิกผันที่ประหลาดและน่าขันของประวัติศาสตร์ซึ่งแต่ก่อนเป็นคริสตจักรของคริสเตียนที่ถูกชมเชง แต่ตอนนี้ได้กลายเป็นผู้ชมเชงพวกคริสเตียนเสียเองโดยเพ่งเล็งพวกเขาว่าเป็นพวกนอกรีตและนอกศาสนา ความโหดเหี้ยมของผู้ชมเชงที่เป็นคริสเตียนเป็นที่รู้จักกันดีที่สุดจากความน่าสยดสยองของการสอบสวนอย่างทารุณด้วยการใช้ระบบการทรมาน การสังหาร และการสังหารหมู่ในการชมเชง “พวกนอกรีต” แต่การปฏิบัติเช่นนี้ได้เริ่มต้นขึ้นในหลายศตวรรษก่อนหน้านี้แล้ว

เมื่อคริสตจักรหรือกลุ่มของคริสเตียนถือตนว่ามีสิทธิที่จะกำหนดว่าสิ่งใดที่นอกรีต และอะไรคือความเชื่อดั้งเดิม หรือใครเป็นคนนอกรีตและใครไม่ได้เป็น ดังนั้นเองสิ่งที่น่ากลัวในทุกรูปแบบจึงสามารถเกิดขึ้นได้ซึ่งจะถูกบันทึกไว้ตลอดไปให้เป็นความน่าอัศจรรย์ของคริสตจักร พระเยซูได้ทรงเตือนผู้ที่ติดตามพระองค์ในเรื่องนี้แล้วเมื่อพระองค์ตรัสว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อผู้ที่ฆ่าพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังรับใช้พระเจ้าอยู่” (ยอห์น 16:2 ฉบับ NIV)

ส่วนชาวโปรเตสแตนต์ ที่คนอาจจะคิดว่าตัวของพวกเขาเองได้เคยถูกประณามว่าเป็นพวกนอกรีต ก็คงไม่มีแนวโน้มที่ประณามคนอื่น ๆ ในแบบเดียวกัน แต่มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ไม่เป็นเช่นนั้น การชมเชงอย่างสยดสยองต่อพวกอนาแบปติสต์¹²³ ที่เริ่มตั้งแต่สมัยการปฏิรูปศาสนานั้น จะเป็นรอยแปดเปื้อนกับคริสตจักรตลอดไป

พวกอนาแบปติสต์นับหมื่นคนถูกชาวคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ฆ่าตาย ในเวลาเดียวกันพวกหลังโดยลูเธอร์ สวิงลี และคาลวิน ก็มีการเผาประจานพวกอนาแบปติสต์จนไหม้เกรียม (*พจนานุกรมคริสตจักรคริสเตียนฉบับอ็อกซ์ฟอร์ด* พิมพ์ครั้งที่ 3 หน้า 55)¹²⁴ สิ่งนี้สอดคล้องกับการประมาณการที่ได้จากแหล่งอื่นๆว่าพวกอนาแบปติสต์ถูกฆ่าตายจำนวน 50,000 คนในปี ค.ศ. 1535 พวกอนาแบปติสต์บางคนซึ่งตกเป็นเหยื่อที่เรารู้จักกันดีคือ เจค็อบ ฮัทเตอร์ (ถูกเผามัดกับหลักในอินส์บรุค) ฮานส์ ฮัท (ถูกทรมานไม่นานก่อนจะเสียชีวิตในอ็อกส์เบิร์ก) และนักศาสนศาสตร์บัลธาซาร์ ฮับไม

¹²³ Anabaptists ผู้ยึดถือนิกายโปรเตสแตนต์ที่มีการล้างบาป (ผู้แปล)

¹²⁴ Luther, Zwingli and Calvin (*The Oxford Dictionary of the Christian Church*, 3rd edition, p.55)

เออร์¹²⁵ (ถูกทรมาณและเผาทั้งเป็นในเวียนนา หลังจากนั้นสามวัน ภรรยาของเขาก็จมน้ำตายในแม่น้ำดานูบโดยมีหินผูกคอของเธอ)¹²⁶

พวกโปรเตสแตนต์ที่รู้เรื่องความโหดร้ายเหล่านี้ (เช่น ผู้ที่สอนวิชาประวัติศาสตร์คริสตจักรในวิทยาลัยและสถาบันพระคัมภีร์ต่าง ๆ) ก็เข้าใจได้ว่าการจะพูดถึงพวกเขาเหล่านี้ ดังนั้นเอง คริสเตียนโดยทั่วไปจึงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่น่าละอายเหล่านี้ ภารกิจที่กระตือรือร้นของคาลวินในการลงโทษและเผาไมเคิล เซอร์วิตส์ขณะมัดกับหลัก ก็เป็นอีกเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้อย่างดีซึ่งมีคริสเตียนไม่กี่คนและแม้แต่ผู้เชื่อตามคำสอนของคาลวินเองที่รู้เรื่องนี้¹²⁷

การถือดีว่าตัวเองมีสิทธิที่จะกำหนดว่าใครเป็นคนนอกกรีตและใครไม่เป็น ก็ยังมีมาถึงปัจจุบัน แต่เนื่องจากคริสตจักรไม่มีอำนาจของรัฐอีกต่อไป คริสตจักรจึงไม่สามารถจะข่มเหงผู้ขัดขวางหรือผู้คัดค้านด้วยมาตรการทางกายได้อีกต่อไป แต่ก็ยังคงมีอาวุธให้เลือกใช้ได้ คือการโจมตีใส่ร้ายและการทำลายชื่อเสียง มีการกระทำแบบนี้ผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อดำเนินการรณรงค์ใส่ร้ายป้ายสีคริสตจักรหรือผู้นำคริสตจักรที่เป็นเป้าหมายอย่างไม่ละอายใจ บรรดาผู้ที่ใส่ร้ายเหล่านี้มักจะเป็นคนพวกเดียวกันกับผู้อ้างว่ายอมรับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ แต่ยังมองไม่เห็นการกล่าวโทษที่รุนแรงกับความบาปของการใส่ร้ายจากในพระคัมภีร์เดียวกันนี้ นี่คือขอบเขตที่หลายคนในคริสตจักรล้มลง ในอีกความบาปหนึ่งคือ *ความหน้าซื่อใจคด* ที่พระเยซูได้ทรงติเตียนในมัทธิว 23 คนเหล่านี้เป็นคนพวกเดียวกันกับพวกที่หุหนวกกับการเตือนของพระเยซูว่า “อย่าตัดสิน” (มัทธิว 7:1)

ประเด็นที่เราต้องเน้นตรงนี้ถ้าจะมีความหวังสำหรับอนาคตของคริสตจักรคือ คริสตจักรจำเป็นต้องเห็นว่าคริสตจักรได้ตกอยู่ในสภาพที่เชื่อผิดและหน้าซื่อใจคด และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเปิดตารับความจริงเหล่านี้เพื่อจะสามารถกลับใจเพื่อความรอดของคริสตจักรเอง ความจริงก็คือว่าคริสตจักรได้สูญเสียความน่าเชื่อถือ และถูกชาวโลกมองว่าคริสตจักรเป็นเพียงสถาบันทางศาสนาหรือสถาบันทางสังคมที่มีความสัมพันธ์ (ถ้ามี) กันน้อยนิดในยุคปัจจุบัน

¹²⁵ Jacob Hutter, Hans Hut, Balthasar Hubmaier

¹²⁶ ในยูทรีคท์ มาเรียและเออร์ซูลา แวน เบคกัม น้องสะใภ้สองคนก็ถูกเผาติดกับหลัก เธอทั้งสองถูกมัดแบบไม่แน่นกับหลักเพื่อ บรรดาผู้เฝ้าดูจะได้เห็นเธอดิ้นทุรนทุรายอย่างเจ็บปวดเมื่อถูกไฟเผา (*ประวัติของสตรีนิกายอนาแบปติสต์ ผู้บุกเบิกการปฏิรูปศาสนาในศตวรรษที่สิบหก*, อาร์โนลด์ ชไนเดอร์ และลินดา เอ ฮิวเบิร์ต เฮคท์ (บก.), หน้า 352-356, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยวิลเฟรด ลอริเออร์, วอเตอร์ลู, ออนตาริโอ, แคนาดา, 1996)

¹²⁷ เรื่องการทรมาณและการประหารชีวิตไมเคิล เซอร์วิตส์ในเรื่องของหลักคำสอน, ดูใน *ตามล่าหาคนนอกกรีต: ชีวิตและความตายของไมเคิล เซอร์วิตส์, 1511-1553*, โรแลนด์ เอส เบนต์ตัน, ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์เกี่ยวกับนักบวชที่มหาวิทยาลัยเยล; และ *ออกมาจากเปลวเพลิง* โดยลอเรนซ์และแนนซี โกลด์สโตน

การเปลี่ยนจากการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์มาเป็นการเห็นดีเห็นงามกับหลักคำสอน

การเบี่ยงเบนอย่างมหันต์ไปจากแนวทางปฏิบัติในพระคัมภีร์ใหม่ ที่มีผลที่ร้ายแรงกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรก็คือ จากการสังคายนาแห่งไนเซียเป็นต้นมา การมาเป็นคริสเตียนถูกมองว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการเห็นด้วยกับหรือการยอมรับหลักข้อเชื่อ หลักข้อเชื่อไนเซียปี ค.ศ. 325 กล่าวอย่างชัดเจนว่า ความรอดตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการยอมรับข้อที่เป็นหลักคำสอน สิ่งนี้ไม่สอดคล้องกับพันธกิจของพระคัมภีร์ใหม่ที่ให้ออกไปทั่วโลกเพื่อนำชนทุกชาติมาเป็นสาวก (มัทธิว 28:19) มากกว่าจะมาเป็นผู้ร่วมชาติตามความเชื่อ

“ทฤษฎีความเชื่อ” ที่เป็นมาตรฐานในคริสตจักรปัจจุบันนี้เกี่ยวข้องไม่มากไปกว่าการยอมรับหลักข้อเชื่อของคริสตจักร ซึ่งโดยปกติแล้วจะยึดตามหลักข้อเชื่อไนเซีย แต่ไม่ได้เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของคนๆหนึ่ง นี่เป็น “ความเชื่อ” ชนิดที่น่าเศร้าซึ่งได้เป็นบรรทัดฐานในคริสตจักรตั้งแต่ศตวรรษที่ 4 จนมาถึงปัจจุบัน มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะมองเห็นล่วงหน้าถึงผลกระทบทางลบที่ทฤษฎีความเชื่อจะมีต่อชีวิตด้านคุณธรรมของคริสตจักร การประทุพติตของคริสเตียนจำนวนมากก็ยังไม่ถึงมาตรฐานของคนดีที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน มีข่าวความบาปต่างๆของผู้นำคริสตจักรพาดหัวตามหนังสือพิมพ์อยู่บ่อยมาก การระดมเงินถวายก็เป็นกิจกรรมหลักของคริสตจักรมากมายในปัจจุบันนี้ คริสตจักรมีความน่าเชื่อถืออะไรบ้างในโลกนี้? จนกว่าเราจะหลุดออกจากแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อตามหลักข้อเชื่อนี้ และสนใจการเรียกของพระคัมภีร์ใหม่ให้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์นั้นแหละ เราจึงจะมีความหวังสำหรับคริสตจักร

บทที่ 3

เสาหลักแรกของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: คำขึ้นต้นของยอห์น (1:1-18)

ยอห์นบทที่ 1 โดยเฉพาะคำขึ้นต้นของยอห์น (1:1-18) เป็นเสาหลักแรกของสิ่งที่ผมเคยเรียกว่า “สี่เสาหลักของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ” เป็นสื่อบทในพระคัมภีร์ที่ผมได้ยึดถือมายาวนานในสมัยที่ผมเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างจริงจังนัก เพราะให้การสนับสนุนหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพอย่างน่าเชื่อถือที่สุดคือ ยอห์นบทที่ 1 โคลโลสีบทที่ 1 ฮีบรูบทที่ 1 และวิวรณ์บทที่ 1

เป็นเวลาหลายปีมากที่ผมจะนึกถึงสี่เสาหลักนี้เมื่อกำลังอธิบาย (และแก้ต่าง) ความเชื่อตรีเอกานุภาพให้กับผู้อบรมของผมที่กำลังเตรียมตัวรับใช้เต็มเวลา ตอนนี้ผมจะตรวจสอบสี่เสาหลักนี้ในสื่อบทโดยเริ่มจากบทนี้ แต่ไม่ใช่จากมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพอีกต่อไป จุดมุ่งหมายของผมก็คือเพื่อจะแก้ไขสิ่งที่ผมได้สอนคนมากมายในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โดยหวังว่าจะชดเชยกับข้อผิดพลาดเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ผมได้สอนคนอื่นๆ และที่ตัวผมเองได้เรียนรู้มาจากคนอื่นๆ

คำขึ้นต้นของยอห์นเป็นเสาหลักแรก ไม่เพียงแต่ในแง่ของลำดับเล่มในพระคัมภีร์ (มาก่อนอีกสามเสาหลักตามลำดับหนังสือในพระคัมภีร์) แต่ยังในแง่ที่มีความสำคัญกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพอีกด้วย หนังสือเล่มแรกของผมที่ชื่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว¹ ได้พูดครอบคลุมคำขึ้นต้นของยอห์นและข้อที่สำคัญยิ่งคือยอห์น 1:1 โดยใช้ถึงสามบท (7, 8, 9) ในการอธิบาย ในการพิจารณาของเราเกี่ยวกับคำขึ้นต้นของยอห์นนี้ จะเสริมหนังสือพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวให้สมบูรณ์ อีกทั้งยังคาบเกี่ยวกับหนังสือพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวในระดับพอๆกัน

ผู้อ่านพระคัมภีร์ใหม่ที่ช่างสังเกตจะเห็นว่า ในพระกิตติคุณสามเล่มแรกคือ มัทธิว มาระโก และลูกา มีสิ่งที่จะใช้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพน้อยมาก มันเห็นได้ชัดว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ

¹ TOTG (The Only True God)

ไม่ได้สนใจอย่างจริงจังว่า พระกิตติคุณสามในสี่เล่มนั้น ไม่สามารถจะนำมาใช้สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ได้

ความกลัวที่จะออกเสียงพระนามของพระเจ้า

เราจะเริ่มการพิจารณาคำขึ้นต้นของยอห์นด้วยข้อสังเกตโดยย่อบางประการ เกี่ยวกับข้อห้ามของชาวยิวในการออกเสียง YHWH พระนามของพระเจ้า เราจะเริ่มด้วยถ้อยคำสั้น ๆ ซึ่งสั้นมากจนไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์ด้วยซ้ำ แต่ความสำคัญของมันนั้นแทบไม่ได้กล่าวเกินจริง

“พระเจ้าที่ไม่อาจจะเรียกชื่อหรือเอ่ยถึง”

(ไฟโล, ความฝัน, ที่ส่งมาจากพระเจ้า, XI, 1.67)²

เราจะพูดถึงเกี่ยวกับไฟโลในภายหลัง สำหรับตอนนี้เราแค่พอรู้ว่าเขาเป็นนักปรัชญาชาวยิวซึ่งมีความคิดแบบกรีก ที่ได้พยายามรวมปรัชญากรีกกับแนวคิดทางศาสนาของชาวยิวไว้ในระบบเดียวที่ความคิดและการใช้เหตุผลไม่ขัดแย้งกัน ในเวลาต่อมาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ได้ใช้แนวคิดของเขา ในตอนนี้เราจะพิจารณาคำกล่าวของเขาว่า พระเจ้าที่ “ไม่อาจจะเรียกชื่อหรือเอ่ยถึง” คำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของชาวยิวในสมัยของไฟโลที่ YHWH (ยฮวฮ) พระนามของพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าจะเปล่งเสียงออกมา และเนื่องจากไฟโลอยู่ในสมัยเดียวกับพระเยซู ข้อห้ามอย่างเดียวกันในการเปล่งพระนามของพระเจ้า ชาวยิวในสมัยของพระเยซูจึงยังคงถือรักษากันอยู่ ข้อห้ามนี้ยังคงปฏิบัติกันต่อมาในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้

ต้นตอทางประวัติศาสตร์ของการห้ามนี้ได้ย้อนกลับไปหกศตวรรษก่อนพระคริสต์ เมื่อจักรวรรดิบาบิโลนภายใต้เนบูคัดเนสซาร์ได้ทำการปราบชนชาติอิสราเอล (ซึ่งเวลานั้นได้ยุบมาเป็นอาณาจักรยูดาห์แล้ว) และได้ล้อมกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองหลวงไว้ กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายเกือบทั้งหมด กรุงถูกทำลายราบเป็นหน้ากลอง และพระวิหารของซาโลมอนก็ถูกปล้นสะดมและถูกทำลาย ชาวยิวส่วนใหญ่โดยเฉพาะพวกหัวกะทิกี้ถูกเนรเทศไปยังบาบิโลน

สิ่งที่เกิดขึ้นก็ตรงตามที่ถูกเผยพระวจนะเยเรมีย์ได้เตือนชนอิสราเอลเอาไว้ (2 พงศาวดาร 36:21, เยเรมีย์ 29:10) คนเหล่านี้ต้องถูกเนรเทศเป็นเวลา 70 ปีเพื่อเป็นการลงโทษที่พวกเขาไปกราบไหว้รูปเคารพ ช่วงที่พวกเขาถูกเนรเทศ เป็นช่วงเวลาของการชำระในฝ่ายวิญญาณและการชำระให้บริสุทธิ์ ต้องใช้การทำลายอิสราเอลทั้งชาติโดยมหาอำนาจเก่าแก่ เช่น อัสซีเรีย บาบิโลน อียิปต์

² Philo, On Dreams, that They are God-Sent, XI, 1.67

ตลอดจนการถูกจับเป็นเชลยในต่างแดน เพื่อให้ชาวอิสราเอลกลับมาใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์และซื่อสัตย์กับพระเจ้าเหมือนเดิม ในที่สุดเมื่อพวกเขากลับมาอิสราเอลหลังจากถูกเนรเทศ ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งที่เรียกว่ายุค “หลังจากถูกเนรเทศ” ของประวัติศาสตร์อิสราเอล พวกเขามองย้อนกลับไปที่ความทุกข์ยากทั้งหมดของพวกเขา ในความหายนะ ความอับอาย การเข่นฆ่า บวกกับถูกเนรเทศไปยังดินแดนต่างชาติ และได้เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก็เพราะว่าพวกเขาได้หันหลังให้กับพระยาห์เวห์

หลังจากที่อิสราเอลกลับมาจากการถูกเนรเทศ พวกเขาก็เข้าสู่ช่วงใหม่ในประวัติศาสตร์ของพวกเขา ในช่วงที่อิสราเอลได้ปฏิเสธอย่างแน่วแน่ที่จะไม่นมัสการพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระยาห์เวห์ นับแต่นั้นเป็นต้นมาชาวอิสราเอลยังคงความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวอย่างเคร่งครัด และเลิกไหว้รูปเคารพหรือนับถือพระเจ้าหลายองค์อีกต่อไป ชาวอิสราเอลก็เริ่มท่อง “ชามา” (Shema) ทุกวัน “ชามา” (คำฮีบรูที่หมายถึง “จงฟัง”) เป็นคำแรกของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 “จงฟังเถิด ชนอิสราเอลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นหนึ่ง” (Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one) คำ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (Lord)³ ตรงนี้ คำตรงตัวในภาษาฮีบรูคือ “ยาห์เวห์” (Yahweh) ชื่อเฉพาะของพระเจ้า “ชามา” กำลังกล่าวตรงตัวว่า “จงฟังเถิด ชนอิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่ง” จนถึงทุกวันนี้ ชาวยิวที่เคร่งจะท่อง “ชามา” ทุกวัน แต่จะไม่ออกชื่อ “พระยาห์เวห์”⁴

หลังจากการถูกเนรเทศไปบาบิโลนได้สิ้นสุดลง ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวก็ได้ฝังแน่นในอิสราเอล ผู้คนเริ่มเกรงกลัวและยำเกรงพระเจ้าจนถึงกับไม่ยอมออกเสียงพระนาม “พระยาห์เวห์” อย่างไรก็ตาม ไม่ได้มีกฎหมายในพระคัมภีร์ที่ห้ามไม่ให้ออกเสียงพระนามของพระเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสก่อนหน้านี้นี้ว่า “ยาห์เวห์ [YHWH] นี่เป็นนามของเราชั่ววันรันดร์ เป็นนามที่พวกเราจะเรียกเราตลอดทุกชั่วอายุ” (อพยพ 3:15) ในสองสามบทต่อมา พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับฟาโรห์ว่า “แต่เหตุที่เราให้เจ้ามีชีวิตอยู่ ก็เพื่อจะให้เจ้าเห็นฤทธานุภาพของเรา และนามของเราจะได้เลื่องลือไปทั่วโลก” (อพยพ 9:16) พระยาห์เวห์บอกชนอิสราเอลในเลวีนิติว่า เมื่อใดที่พวกเขาสาบานออกพระนามของพระองค์ พวกเขาจะต้องไม่เป็นคำเท็จ (เลวีนิติ 19:12) ในตอนท้ายหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม⁵ โมเสสร้องด้วยถ้อยคำว่า “ข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ ขอสดุดีความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา!” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:3) และผู้เขียนสดุดีเขียนไว้ว่า “จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ จงร้องออกพระนามพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของ

³ พระคัมภีร์ภาษาไทยทุกฉบับแปลเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ตามต้นฉบับภาษาฮีบรูว่า “พระยาห์เวห์” หรือ “พระเยโฮวาห์” (ผู้แปล)

⁴ เดิมที “ชามา” อ้างถึงคำประกาศอันศักดิ์สิทธิ์ของเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 แต่ได้ถูกขยายรวมเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9 และ 11:13-21 และกันดารวิถี 15:37-41

⁵ หรือเรียกว่า “เบญจบรรณ” ที่ประกอบด้วย ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ (ผู้แปล)

พระองค์แก่ชนชาติทั้งหลาย” (สดุดี 105:1) การร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการยกย่องสรรเสริญ แต่เป็นเรื่องของความรอด “ทุกคนที่ร้องทูลออกพระนามของพระยาห์เวห์จะรอด” (โยเอล 2:32) (ข้อพระคัมภีร์ทุกข้อที่อ้างอิงในย่อหน้านี้มาจากฉบับ NIV โดยใช้คำ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับภาษาฮีบรูดั้งเดิม)⁶

โทราห์หรือธรรมบัญญัติ (หรือคำสั่งสอน) สอนคนอิสราเอลให้ประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ แต่หลังจากกลับจากการถูกเนรเทศ พวกเขาก็ไม่เอ่ยพระนามของพระเจ้าอีกต่อไป เป็นข้อห้ามที่ไม่ได้มีรากฐานตามพระคัมภีร์หรือแบบอย่างที่มีมาก่อนในประวัติศาสตร์ ก่อนการถูกเนรเทศ ชาวอิสราเอลจะอ่านออกเสียงพระนาม YHWH (ยาห์เวห์) ซึ่งมีเขียนเกือบทุกหน้าจนถึงหน้าสุดท้ายในพระคัมภีร์ของพวกเขา แต่หลังจากการถูกเนรเทศ พวกเขาก็ไม่ยอมเอ่ยพระนามของพระองค์อีกต่อไป ด้วยความกลัวและความยำเกรงพระยาห์เวห์ครั้งใหม่นี้ พวกเขารู้ว่าหากพวกเขาทำบาปต่อพระองค์อีกครั้ง พวกเขาจะถูกทำลายชาติอย่างถอนรากถอนโคนอีกครั้ง พวกเขาไม่ต้องการจะถูกเนรเทศอีกแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจจะไม่พูดชื่อของพระเจ้าอีกเลยเพราะกลัวว่าจะใช้พระนามไปในทางที่ผิด (อพยพ 20:7, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:11)⁷ ฉะนั้นแทนที่จะเรียกพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์” พวกเขาจึงเรียกพระองค์ด้วยคำแทนว่า “อาโดนาย” (องค์ผู้เป็นเจ้า หรือ Lord) แต่ในขณะที่ “พระยาห์เวห์” เป็นชื่อเฉพาะของพระเจ้า ส่วน “อาโดนาย” (Adonai) ไม่ใช่ชื่อแต่เป็นคำเรียก

พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับเซปทัวจินต์ (LXX) ที่แปลจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูนั้นไม่ได้ทับศัพท์คำ “ยาห์เวห์” เป็นภาษากรีก แต่แปลคำนี้เป็น “kyrios” ซึ่งเป็นคำกรีกที่หมายถึง “Lord”⁸ และเทียบเท่าคำฮีบรูว่า “Adonai” พระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์ก็แค่ทำตามหลักปฏิบัติในสมัยนั้นที่ไม่ยอมพูดคำว่า “ยาห์เวห์” ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันสองสามศตวรรษก่อนหน้านี้

สิ่งที่โฟโลพุตเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้าว่าไม่อาจจะเอ่ยถึงนั้นไม่มีรากฐานในพระคัมภีร์ แต่ได้กลายเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติทางศาสนาในหมู่ชาวยิว การที่มนุษย์ปฏิเสธที่จะเอ่ยพระนามของพระเจ้าซึ่งมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ของพวกเขาเองนั้นได้ส่งผลที่สำคัญตามมาต่อชาวยิว คือบางคนได้ลืมนามของพระเจ้าผู้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากการเป็นทาสในอียิปต์ และทรงนำพวกเขาให้มีชีวิตแบบใหม่มาเป็นชาติๆหนึ่ง ด้วยเจตนาที่ดีนี้เอง ตอนนี้พวกเขาก็หยุดเอ่ยพระนามของพระยาห์เวห์เพื่อป้องกันไม่ให้มีการหมิ่นพระนามโดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งเป็นความบาปร้ายแรงตามพระบัญญัติที่จะมี

⁶ ภาษาไทยมีฉบับมาตรฐาน 2011 และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยได้กลับมาใช้คำ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู (ผู้แปล)

⁷ อพยพ 20:7 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:11 “ห้ามใช้พระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น พระยาห์เวห์จะทรงเอาโทษ”

⁸ หมายถึง ผู้เป็นเจ้า หรือผู้เป็นนาย หรือเจ้านาย (ผู้แปล)

โทษถึงตาย แต่กระนั้นก็ดี *สารานุกรมยูเดา*⁹ ซึ่งเป็นงานเขียนของชาวยิวที่เชื่อถือได้ ก็ปฏิเสธข้อห้ามการเอ่ยพระนาม “พระยาห์เวห์” (ดูภาคผนวก 1)

“พระวาตะ” เป็นนามนัยสำหรับพระเจ้า

หากไม่สามารถจะเอ่ยชื่อหรือเอ่ยถึงพระเจ้าได้ แล้วคนใดคนหนึ่งจะกล่าวถึงพระองค์อย่างไร? โดยทั่วไปมักจะกล่าวถึงกันอย่างอ้อม ๆ โดยใช้นามนัย หรือการพูดอ้อม เช่น “ผู้ทรงเดชานุภาพ” (ฮีบรู 1:3, 8:1) “ผู้สูงสุด” (ลูกา 1:35) หรือ “ผู้ทรงฤทธิ์เดช” (มัทธิว 26:64) ซึ่งทั้งหมดนี้หมายถึงพระเจ้า นามนัยเป็นชื่อหรือคำที่ใช้แทนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมากกับสิ่งนั้น (เช่น “วอชิงตัน” เป็นนามนัยที่หมายถึงรัฐบาลสหรัฐฯ) ชาวยิวมากมายในทุกวันนี้จะกล่าวถึงพระเจ้าว่า “ชื่อนั้น” (HaShem)¹⁰

มีคำ “ยาห์เวห์” ปรากฏเกือบ 7,000 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู มีคำหรือคำพูดใดใหม่ที่คนอิสราเอลใช้เป็นนามนัยของพระยาห์เวห์? ชื่อ “ยาห์เวห์” โดยทั่วไปจะแทนด้วยคำพูดอ้อมว่า “พระดำรัสขององค์ผู้เป็นเจ้า” (“the Word of the Lord”) หรือ “พระดำรัส” (“the Word”) ชาวยิวทุกคนที่เคร่งศาสนาที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลในสมัยของพระเยซูเข้าใจดีว่า “พระดำรัส” (*memra* ในภาษาอาราเมค) เป็นคำอ้างอิงถึงพระเจ้า

อาราเมคเป็นภาษาหลักที่พูดกันในปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู ไม่ใช่ภาษาฮีบรูที่เป็นภาษาหลัก การใช้ภาษาอาราเมคมีให้เห็นในพระคัมภีร์ใหม่ ตัวอย่างเช่น คำ *bar* (“บุตรชาย”) ที่อยู่ในหลาย ๆ ชื่อ เช่น บาร์ซับบาส บาร์ติเมอัส และบาร์-โยนาห์ (บุตรโยนาห์)¹¹ (*bar* เป็นภาษาอาราเมค *ben* เป็นภาษาฮีบรู) เราจะเห็นการใช้ภาษาอาราเมคจากคำตรัสของพระเยซูว่า *ทาลิธา คุม*¹² (“เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”) ที่ตรัสกับเด็กหญิงที่ตายแล้ว (มาระโก 5:41) และตอนที่พระเยซูทรงร้องเสียงดังที่กางเขนว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” มาระโก 15:34 ก็บันทึกคำตรัสนี้ว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี” ซึ่งเป็นภาษาอาราเมค¹³

⁹ *Encyclopaedia Judaica*

¹⁰ ฮาเซม คือคำฮีบรูที่ชาวยิวใช้อ้างถึง YHWH (พระยาห์เวห์) พระเจ้าของอิสราเอลด้วยความยำเกรง (ผู้แปล)

¹¹ Barsabbas, Bartimaeus and Bar-Jonah

¹² *Talitha koum* (มาระโก 5:41)

¹³ มัทธิว 27:46 มีคำ “เอลื เอลื ลามาสะบักธานี” ซึ่งเป็นภาษาอาราเมค ยกเว้นคำฮีบรูว่า “เอลื” แต่พระคัมภีร์ใหม่ต้นฉบับโบราณที่สำคัญบางฉบับรวมทั้งฉบับซินายทิคัส และฉบับวาติกันสันมีคำอาราเมค “เอโลอี” (ดูเชิงอรรถเชิงวิเคราะห์จากฉบับ NA28)

ภาษาอาราเมคจะคล้ายกับภาษาฮีบรู แต่จะเข้าใจได้ยากถ้าไม่ได้สัมผัสกับสองภาษานี้มาก่อน¹⁴ ในสมัยของพระเยซูมีคนจำนวนมากที่ไม่สามารถอ่านพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูได้ และต้องพึ่งฉบับแปลภาษาอาราเมค พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่แปลเป็นภาษาอาราเมคที่เรียกว่า “*ทาร์กัม*”¹⁵ (“การแปล”) ซึ่งปกติแล้วเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ *ทาร์กัม* ฉบับต่างๆ นี้รวมกันเป็นพระคัมภีร์ภาษาอาราเมคในสมัยของพระเยซู ทั้งในช่วงที่ยอห์นกำลังเขียนพระกิตติคุณยอห์นด้วย มาร์ติน แม็กนามารา¹⁶ ผู้เชี่ยวชาญด้าน *ทาร์กัม* กล่าวว่า

ทาร์กัม คือหนังสือพระคัมภีร์เดิมเล่มหนึ่งหรือหลายเล่มที่แปลเป็นภาษาอาราเมค อาราเมคเป็นภาษาที่พูดกันโดยทั่วไปในปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู และอันที่จริงเป็นภาษาที่ใช้พูดกันมาหลายศตวรรษก่อนหน้านี้ การมัสการในธรรมศาลาตามปกตินั้นจะมีการอ่านพระคัมภีร์ตอนต่างๆ ของหมวดเบญจบรรณและหมวดผู้เผยพระวจนะเป็นภาษาฮีบรู และมีการแปลเป็นภาษาอาราเมคทันที (*ทาร์กัมและพันธสัญญา*, หน้า 11)

ทาร์กัมปาเลสไตน์ที่ท่องกันทุกวันสะบาโตในธรรมศาลานั้น พระคริสต์และเหล่าสาวกของพระองค์น่าจะรู้จักดี เช่นเดียวกับชาวยิวที่กลับใจมาเชื่อในคริสต์ศาสนา (หน้า 167)

นามนัยที่เราคุ้นเคยในภาษากวีว่า “พระดำรัสขององค์ผู้เป็นเจ้า” (the Word of the Lord)¹⁷ สามารถย่อให้สั้นลงพอสมควรว่า “พระดำรัส” (the Word หรือ *memra*) ซึ่งเป็นรูปแบบที่มักจะเห็นใน *ทาร์กัม* รวมถึงในยอห์น 1:1 ที่ถอดความคำขึ้นต้นของปฐมกาลดังนี้

ในปฐมกาล พระเจ้า (ปฐมกาล 1:1 “In the beginning God”)

ในปฐมกาล พระวาทะดำรงอยู่ (ยอห์น 1:1 “In the beginning was the Word”)

เรื่องการระบุตัวตนของ “พระเจ้า” ในปฐมกาล 1:1 กับ “พระวาทะ” (“the Word” หรือ “พระดำรัส”)¹⁸ ในยอห์น 1:1 โดย *memra* (เมมรา) ภาษาอาราเมคนั้นไม่สามารถจะพลาดไปได้ เว้นแต่จะโดยผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ซึ่งไม่ใช่เพียงเพราะ “พระวาทะ” (*memra* หรือ “พระดำรัส”) จะเป็นนามนัยของพระเจ้าที่คุ้นกันในสมัยของยอห์นเท่านั้น (ดังยอห์น 1:1 “พระวาทะเป็นพระเจ้า”) แต่ยังเป็นเพราะคำกล่าวสองข้อที่คล้ายคลึงกัน (ปฐมกาล 1:1 และยอห์น 1:1) ต่างก็เป็นข้อความขึ้นต้น

¹⁴ *The Oxford Handbook of Biblical Studies*, p.137

¹⁵ “Targum” คือพระคัมภีร์เดิมภาษาอาราเมคของยิว (ผู้แปล)

¹⁶ Martin McNamara

¹⁷ หรือ “พระดำรัสของพระยาห์เวห์” (ปฐมกาล 15:1 “พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงอับรามทางนิมิต”) ผู้แปล

¹⁸ พระคัมภีร์ภาษาไทยทุกฉบับแปลว่า “พระวาทะ” ซึ่งเป็นคำเดียวกันกับ “คำตรัส” หรือ “พระวจนะ” ของพระเจ้า (ผู้แปล)

ของหนังสือแต่ละเล่ม ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพท่านหนึ่งที่ไม่ได้พลาดการระบุตัวตนนี้ก็คือ ดร.โทมัส คอนสเตเบิล จากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ดัลลัส¹⁹ เขียนไว้ว่า

เห็นได้ชัดว่าคำว่า “พระวาตะ” (“Word” ภาษากรีกคือ *logos* และภาษาอาราเมคคือ *memra* ใช้เพื่ออธิบายพระเจ้าในทาร์กัมต่าง ๆ) ที่ยอห์นกล่าวถึงนั้นเป็นคำเรียกสำหรับพระเจ้า ทาร์กัมเป็นบทแปลพระคัมภีร์เดิมภาษาอาราเมค ต่อมาในข้อนี้ [ยอห์น 1:1] เขาได้ระบุว่าพระวาตะ (the Word) เป็นพระเจ้า เห็นได้ชัดว่ายอห์นเลือกคำเรียกนี้เพราะมันสื่อถึงความจริงที่ว่า พระวาตะไม่ได้เป็นแค่พระเจ้าเท่านั้น แต่พระวาตะยังเป็นถ้อยคำของพระเจ้าอีกด้วย (*หนังสืออธิบายยอห์น 1:1 ของ ดร. คอนสเตเบิล, 2010*)²⁰

ความเชื่อมโยงระหว่าง *logos* ของยอห์น 1:1 กับ *memra* ของทาร์กัมนั้น ยังถูกตั้งข้อสังเกตโดยนักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ที่มีชื่อเสียง เช่น เจ บี โลท์ฟุต (*คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ใหม่จากทุกยุคและเฮเบรคา*) และ ซี เค แบร์ริทท์ (*พระกิตติคุณตามนักบุญยอห์น*)²¹ อัลเฟรด เอเดอร์สไฮม์รวบรวมการเชื่อมโยงอย่างละเอียดระหว่างพระเยซูวาห์กับ *Memra* ในบทที่สี่ของหนังสือที่ชื่อ *ชีวิตและช่วงเวลาของพระเยซูพระเมสสิยาห์*²² เมื่อไม่นานมานี้ (ปี 2010) จอห์น รอนนิง ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างคำขึ้นต้นของยอห์นกับทาร์กัมต่างๆ ในงานเขียนตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้าของเขาที่ชื่อ *ทาร์กัมยิวและศาสนศาสตร์เกี่ยวกับ Logos ของยอห์น*²³

ในทาร์กัมต่าง ๆ นั้น ในกรณีส่วนใหญ่ “พระยาห์เวห์” จะถูกแทนที่ด้วย “พระดำรัสของพระเจ้า” และในบางกรณีก็ถูกแทนที่ด้วย “พระดำรัส” แม้ว่า “พระดำรัสของพระเจ้า” จะเป็นนามนัยที่โดดเด่นของพระยาห์เวห์ในทาร์กัมต่าง ๆ แต่บางครั้งก็ย่อลงเหลือแค่ “พระดำรัส” แม้ในทาร์กัมต่าง ๆ เช่น ปฐมกาล 5:24, 9:17, 16:1, 28:10; อพยพ 15:8, 33:11; เลวีนิติ 24:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:12, 5:22, 23; 33:3 ของทาร์กัมเยรูซัลมัย (ซึ่งก็คือ ทาร์กัมเยรูซาเล็ม)²⁴

การเปรียบเทียบระหว่าง “พระยาห์เวห์” กับ “พระวาตะ” มีอยู่ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ในข้อต่อไปนี *dabar* (ดาบาร์ หมายถึง “ถ้อยคำ”) ทำหน้าที่เป็นนามนัยที่เปรียบกับพระยาห์เวห์

¹⁹ Thomas Constable of Dallas Theological Seminary

²⁰ Dr. Constable's Expository Notes, 2010, on John 1:1

²¹ J.B. Lightfoot (*A Commentary on the New Testament from the Talmud and Hebraica*) and C.K. Barrett (*The Gospel According to St. John*)

²² Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*

²³ John Ronning, *The Jewish Targums and John's Logos Theology*

²⁴ Targum Yerushalmi ยังเรียกอีกอย่างว่า “ทาร์กัมซูโด-โจนาธาน” เนื่องจากเหตุบังเอิญทางประวัติศาสตร์การพิมพ์ (วิกิพีเดีย, *Targum Pseudo-Jonathan*)

ผู้ใดที่ใส่ใจกับพระวาจา (*dabar*) จะพบความสุข
และผู้ใดที่วางใจในพระยาห์เวห์ก็เป็นสุข
(สุภาษิต 16:20)

ความหมายทางฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งของ “พระวาจา”

การใช้คำ “พระวาจา” (“the Word”) ของยอห์นเป็นนามนัยของพระยาห์เวห์ (“และพระวาจาเป็นพระเจ้า”) ซึ่งคล้ายคลึงกับการใช้เป็นนามนัยของ *memra* (Word, พระดำรัส) ในทาร์กัมภาษาอาราเมกัน จะพบสำนวนพูดที่ชัดเจนในถ้อยคำของพระคัมภีร์เดิมที่รู้จักกันดีคือ “พระดำรัสของพระยาห์เวห์” (หรือในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่คือ “the word of the LORD”) ถ้อยคำสำคัญนี้มีปรากฏประมาณ 242 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู โดยใช้คำที่สำคัญว่า *dabar* (דָּבָר, “คำพูด”) ซึ่งให้ความหมายของการสื่อสารด้วยวาจา ตามปทานุกรมคำศัพท์ศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิมนั้น²⁵ คำนาม (*พระดำรัส, คำตรัส*) มีปรากฏมากกว่า 1,400 ครั้งในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู คำกริยา (*ตรัส, ประกาศ*) มีปรากฏมากกว่า 1,100 ครั้ง

พระดำรัสของพระยาห์เวห์เป็นส่วนสำคัญในตัวตนของพระยาห์เวห์ ดังนั้น “พระดำรัส” จึงเป็นนามนัยที่คุ้นเคยของพระเจ้า พระดำรัสของพระยาห์เวห์เป็นวิธีที่พระยาห์เวห์ตรัสกับมนุษย์ เพื่อจะทรงสื่อสารพระประสงค์ของพระองค์ ความรักของพระองค์ ความตั้งพระทัยของพระองค์ การช่วยให้รอดของพระองค์ พระดำรัสเป็นช่องทางที่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองกับเรา ด้วยเหตุนี้พระดำรัสของพระเจ้าจึง “มีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ” (ฮีบรู 4:12) และเต็มไปด้วยชีวิตของพระเจ้า (“พระวาจาแห่งชีวิต” 1 ยอห์น 1:1) โดยทางพระดำรัสที่มีชีวิตของพระเจ้านี้เอง เราจึงได้เข้ามาสัมผัสกับชีวิตและฤทธานุภาพในการทรงสร้างของพระยาห์เวห์ และเหนือสิ่งอื่นใดเราได้สัมผัสกับพระยาห์เวห์เอง

เนื่องจากพระดำรัสเป็นนามนัยของพระยาห์เวห์ ยอห์นจึงประกาศว่า “พระวาจาเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1) พระดำรัสนี้ “ได้มาเป็นเนื้อหนัง”²⁶ ในพระเยซู (ข้อ 14) และตอนนี้ได้แฝงพระกายอยู่ในพระเยซู โดยที่ตอนนี้พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระเยซู นั่นก็คือ ตอนนี้พระเจ้าที่แท้จริงสถิตอยู่ในมนุษย์ที่แท้จริง “เพราะว่าในพระองค์ (พระคริสต์) นั้น ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:9 ฉบับ ESV, จงสังเกตคำ “ในพระกาย”) พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ ทรงแสดงให้เห็นถึงพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ปรากฏอยู่ในพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึง

²⁵ Theological Wordbook of the Old Testament (TWOT)

²⁶ “became flesh” ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “พระวาจาได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง” ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระวาจาทรงเกิดเป็นมนุษย์” ฉบับ 1971 และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “พระวาจาได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (ผู้แปล)

ทรงแสดงให้เห็นถึงความบริบูรณ์ พระคุณ ชีวิต และฤทธาานุภาพของพระยาห์เวห์ที่ปรากฏอยู่ในพระองค์

ในยอห์น 1:14 (“พระดำรัสได้มาเป็นเนื้อหนัง”) คำกรีกของคำ “ได้มาเป็น” คือ “*ginomai*” ซึ่งหมายถึง “การเปลี่ยนแปลงลักษณะและบ่งชี้ถึงการเข้าสู่สภาพใหม่” นี่คือการจำกัดความของ *ginomai* ที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กำหนดให้กับยอห์น 1:14 พระดำรัสซึ่งเป็นพระยาห์เวห์โดยนามนัยได้เข้าสู่สภาพใหม่ของการเป็นอยู่ หรือการดำรงอยู่ในรูปแบบใหม่ในพระคริสต์ นั่นก็คือการอยู่ในชีวิตมนุษย์ (เปรียบเทียบ “การเข้าสู่การดำรงอยู่ในรูปแบบใหม่” พระคัมภีร์ใหม่ฉบับแปลของจูเอสต์,²⁷ ยอห์น 1:14) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ก็ยังนิยาม *ginomai* ว่า “เป็นการเปลี่ยนตำแหน่งที่ตั้งในพื้นที่ว่าง” ซึ่งสอดคล้องกับความจริงอันมหัศจรรย์ว่าพระยาห์เวห์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประทับอยู่ในพระกายของพระเยซู พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศก่อนหน้านี้ว่า พระองค์จะเสด็จมาหาประชากรของพระองค์ (อิสยาห์ 40:3-5,10)²⁸ และจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์ (มาลาคีย์ 3:1)²⁹ ซึ่งในที่สุดแล้วก็คือพระเยซูคริสต์ ดังที่พระเยซูตรัสว่า “แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10)

เนื่องจากพระยาห์เวห์มาสถิตอยู่ในพระเยซูด้วยพระวาระของพระองค์ ยอห์นจึงสามารถกล่าวได้ว่า “เราได้เห็นพระสิริของพระองค์ ดังพระสิริของพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา ที่บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” พระบุตรองค์นี้แสดงให้เห็นถึง “พระดำรัส” ซึ่งตั้งพลับพลาอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระวิหารของพระเจ้าที่แสดงให้เห็นการมาประทับอยู่ด้วยพระสิริของพระเจ้า คือที่ “พระดำรัสได้มาเป็นเนื้อหนังและประทับอยู่ (คำตรงตัวคือ ได้ทรงตั้งพลับพลาอยู่) ท่ามกลางเรา

วิธีที่พระดำรัสของพระยาห์เวห์ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับพระยาห์เวห์นั้นเห็นได้ในหลายๆ คำเปรียบเปรย ตัวอย่างเช่น พระยาห์เวห์ทรงเปรียบคำตรัส (*dabar*) ของพระองค์เหมือนฝนที่โปรยลงมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อรดแผ่นดินโลก หล่อเลี้ยงและอวยพรทุกชีวิต พระดำรัสออกจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์และทำให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์

²⁷ “entering a new mode of existence,” Wuest’s NT translation, Jn.1:14

²⁸ อิสยาห์ 40:3-5 เสียงหนึ่งร้องว่า “จงเตรียมมรรคาของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร จงทำทางหลวงในที่ราบแห้งแล้งให้ตรงสำหรับพระเจ้าของเรา หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมสูงขึ้น ภูเขาและเนินเขาจะถูกกะปับให้ต่ำลง ที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ จะทำให้เสมอกัน และที่สูง ๆ ต่ำ ๆ จะให้ราบเรียบ และพระสิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏ แล้วมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ตรัสไว้แล้ว”

²⁹ มาลาคีย์ 3:1 พระยาห์เวห์จอมทัพรัสว่า “นี่แน่ะ เราส่งทูตของเราไปเพื่อเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์เจ้านายผู้ซึ่งเจ้าแสงหานั้นจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูซิ ท่านกำลังมาแล้ว”

เจกเช่นฝนและหิมะโปรยลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับไปที่นี่จนกว่าจะรดแผ่นดินโลกให้ชุ่มน้ำ และทำให้พืชพันธุ์แตกหน่อออกมา เพื่อให้มันเกิดเมล็ดสำหรับคนหว่านและอาหารสำหรับคนกิน ถ้อยคำที่ออกจากปากของเราก็เป็นเช่นนั้น มันจะไม่กลับคืนมายังเราโดยเปล่าประโยชน์ แต่จะสัมฤทธิ์ผลตามที่เราปรารถนา และสำเร็จตามเป้าหมายที่เราใช้ไป (อิสยาห์ 55:10-11 ฉบับ NIV)

พระดำรัสของพระยาห์เวห์แสดงให้เห็นอย่างที่สุดว่าพระดำรัสดำรงอยู่ในพระเยซูคริสต์ พระดำรัสของพระยาห์เวห์จะไม่กลับมายังเราโดยเปล่าประโยชน์ แต่จะสำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์เช่นไร ที่พระเยซูตรัสว่า “ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว” ก็เป็นเช่นนั้น (ยอห์น 17:4)

พระดำรัสและพระวิญญาณ

พระเจ้าได้ทรงสร้างสรรพสิ่งโดยพระดำรัสของพระองค์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าย่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย (ปฐมกาล 1:2-3) สดุดี 33:6 กล่าวว่า “โดยพระดำรัสของพระยาห์เวห์ ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” ตรงนี้เราจะเห็นการเปรียบเทียบคำฮีบรูระหว่าง *dabar* (คำตรัส) กับ *ruach* (ลมปราณ หรือ วิญญาณ) ข้อนี้ในฉบับ LXX มีการเปรียบเทียบที่คล้ายกันในภาษากรีกระหว่าง *logos* (คำตรัส, เปรียบเทียบยอห์น 1:1) กับ *pneuma* (“วิญญาณ” หรือ “ลมปราณ”)

การเชื่อมโยงที่สำคัญ ระหว่างพระดำรัสของพระเจ้ากับพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นที่รู้จักกันดี และได้ถูกระบุไว้โดย *พจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับอีแวนเจลิคัล*³⁰ (1984, หน้า 521, *พระวิญญาณบริสุทธิ์*) ดังนี้ว่า

พระดำรัสที่สรรค์สร้างของพระเจ้า (เริ่มจากปฐมกาล 1:3) มีความคล้ายคลึงกับลมปราณที่สรรค์สร้างของพระเจ้า (ปฐมกาล 2:7) แนวคิดทั้งสองเหมือนกันในที่อื่นด้วยกับพระวิญญาณของพระเจ้า

ความเชื่อมโยงระหว่างพระดำรัสกับพระวิญญาณยังปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่ด้วย เมื่อพระเยซูตรัสนั้น พระองค์ “ทรงกล่าวพระดำรัสของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ได้ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด” (ยอห์น 3:34) “พระวิญญาณประทานชีวิต” ดังนั้นคำตรัสของพระเยซูจึง “เป็นวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) เรา “เกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:8) อีกทั้ง “เกิดใหม่จากพระวจนะ

³⁰ Evangelical Dictionary of Theology

ของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” (1 เปโตร 1:23) ดาบแห่งพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า (เอเฟซัส 6:17)

พระดำรัสของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้เป็นสองบุคคลที่แยกต่างหากจากพระเจ้า แต่เป็นสองลักษณะและสองการแสดงออกของพระเจ้า³¹ พระลักษณะแท้จริงของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) พระดำรัสเป็นรูปแบบ พระวิญญาณเป็นการดำรงอยู่ พระดำรัสเป็นเมล็ดพืช (ลูกา 8:11) ซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณแห่งชีวิต (โรม 8:2); เปรียบเทียบ “พระพระวาจาแห่งชีวิต (1 ยอห์น 1:1)

เหมือนดังที่พระดำรัสของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระเจ้ามมีส่วนร่วมในการสร้างเก้าในปฐมกาล ทั้งสองก็มีส่วนร่วมในการสร้างใหม่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงมีแผนการไว้ “ก่อนทรงสร้างโลก” (มัทธิว 25:34, เอเฟซัส 1:4, 1 เปโตร 1:20, วิวรรณ์ 13:8)³²

อันตรายของการใช้นามนัยผิด ๆ

ในการใช้ “พระดำรัส” (หรือพระวาจา หรือพระวจนะ ในภาษากรีกคือ *logos*, ภาษาฮีบรูคือ *dabar*, ภาษาอาราเมคคือ *memra*) เป็นนามนัยของพระยาห์เวห์นั้น คำขึ้นต้นของยอห์นกำลังประกาศถ้อยคำที่มหัศจรรย์ว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้าง ได้เสด็จเข้ามาในโลก มาสถิตในพระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์ ผู้ที่พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ใน “พระกาย” ของพระองค์ (โคโลสี 2:9)³³

อย่างไรก็ตาม นามนัยของพระเจื่อก็อาจถูกตีความผิด ๆ หรือนำไปใช้ผิด ๆ กับผู้อื่นที่ไม่ใช่พระยาห์เวห์ ซึ่งรวมถึงนามนัย เช่น “ผู้ทรงเดชานุภาพ” (ฮีบรู 8:1) หรือ “พระสิริอันยิ่งใหญ่” (2 เปโตร 1:17) หรือ “ผู้ทรงฤทธิ์เดช” (มัทธิว 26:64) นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้นกับกรณีของซีโมนคนเล่นคาถาอาคม ผู้ถูกเรียกว่า “มหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า” (กิจการ 8:10)

ยอห์นเขียนพระกิตติคุณของเขาหลายปีหลังจากเหตุการณ์ต่างๆ ในกิจการ และได้ตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงแรกของคริสตจักร และอันตรายของการนำนามนัยต่างๆ มาใช้ผิดที่ สิ่งนี้จะอธิบาย

³¹ เมื่อเรากล่าวว่าคนๆ หนึ่งประสบความสำเร็จอย่างงดงามด้วยสติปัญญาของเขา เราไม่ได้หมายความว่าสติปัญญาเป็นบุคคลที่แยกต่างหากจากตัวเขา ในทำนองเดียวกัน คำกล่าวว่า “แต่พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์” (เยเรมีย์ 10:12) ก็ไม่ได้หมายความว่าฤทธิ์อำนาจ พระปัญญา และความเข้าใจของพระเจ้า เป็นสามบุคคลที่แยกต่างหากจากพระองค์

³² เอเฟซัส 1:4 “ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก เพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ”

³³ โคโลสี 2:9 “ในพระคริสต์ พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ข้อความที่สองและสามของยอห์น 1:1 (“และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า”)³⁴ เห็นได้ชัดว่าข้อความเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันให้มั่นใจได้ว่า “พระดำรัส” (พระวาเท หรือพระวณะ) จะไม่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพระเจ้าพระองค์ที่สองที่ควบคู่กับพระเจ้า

ในการศึกษายอห์น 1:1 เราจำเป็นต้องทราบว่าคำ “พระเจ้า” นั้นเข้าใจแตกต่างกันไปโดยต่างคนต่างเข้าใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อของพวกเขาคือเป็นแบบคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าของคริสเตียน หรือเป็นคริสเตียน แบบที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียวหรือว่าเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ พระเจ้าบางองค์ของชาวโรมันก็เหมือนกับพระเจ้าของกรีกที่มีชื่อต่างกัน (เช่น เทพเจ้าจูปีเตอร์ของโรมันจะเหมือนกับเทพเจ้าซุสของกรีก) แต่ “พระเจ้า” ในวัฒนธรรมกรีก-โรมันอาจหมายถึงสิ่งที่แตกต่างจาก “พระเจ้า” ในพระคัมภีร์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องระบุว่าพระเจ้าองค์ไหนที่เรากำลังพูดถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอธิบายพระเจ้าให้กับชาวกรีก อีกทั้งกับคนทั่วไปที่เป็นกรีกหรือยิว นี่คือนิยามที่ยอห์นทำในยอห์น 1:1 ที่ทำให้เจาะจงว่าพระเจ้าที่เขากำลังพูดถึงคือพระยาห์เวห์ พระผู้สร้างสรรพสิ่ง

ข้อ 2 และ 3 มีเจตนามุ่งหมายอย่างเดียวกันเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อ่านใช้ “พระดำรัส” (หรือพระวาเท หรือพระวณะ)³⁵ กับผู้อื่นที่นอกจากพระยาห์เวห์ แต่คริสเตียนชาวต่างชาติได้ทำในสิ่งที่ยอห์นได้ตั้งใจจะป้องกันเอาไว้! พวกเขาทำสิ่งนี้โดยกำหนดความหมาย “กับ” (“with”) ให้กับคำ “pros” ในยอห์น 1:1b (และพระวาเททรงอยู่ กับพระเจ้า) และในยอห์น 1:2 (“ในปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่ กับพระเจ้า”)³⁶ แม้ว่า “กับ” จะไม่ใช่ความหมายหลักของ “pros” ก็ตาม

pros ในยอห์น 1:1 หมายถึง “กับ” ไหม?

นี่เป็นคำถามสำคัญที่สุดที่เราสามารถถามเกี่ยวกับยอห์น 1:1 เพราะการตอบของเราจะควบคุมวิธีที่เราตีความทั้งข้อ เพื่อความสะดวกเราจะให้ดูสามข้อความในยอห์น 1:1 โดยมี a, b, c ต่อท้าย³⁷

ยอห์น 1:1a ในปฐมกาลพระวาเททรงดำรงอยู่

ยอห์น 1:1b และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า

ยอห์น 1:1c และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า

³⁴ “and the Word was with God, and the Word was God”

³⁵ ผู้แปลเพิ่มเติมเนื่องจากพระคัมภีร์ภาษาไทยแปลคำ “the Word” แตกต่างกันในขณะที่คำต้นฉบับเป็นคำเดียวกัน

³⁶ and the Word was “with God” (“pros ton theon”); he was in the beginning “with God” (“pros ton theon”)

³⁷ John 1:1a In the beginning was the Word; John 1:1b and the Word was with God; John 1:1c and the Word was God.

ในข้อความที่สองในยอห์น 1:1b คำว่า “with” (ที่ขีดเส้นใต้) แปลมาจากคำบุพบทภาษากรีกว่า “pros” ซึ่งความหมายตรงตัวก็คือ “ไปที่” หรือ “มายัง”³⁸ มากกว่าจะหมายถึง “กับ” แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะแปลยอห์น 1:1b ว่า “และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า” แม้ว่า “กับ” จะไม่ใช่ความหมายปกติของ pros ความจริงแล้วมีคำบุพบทอื่นๆ ที่ใช้บ่อยกว่ามากในการสื่อความคิดว่า “กับ” ก็คือคำ (ก) syn หมายถึงด้วยกัน “กับ” ใครบางคน (เปรียบเทียบ synchronize, sympathy); (ข) meta หมายถึง “กับ” ใครบางคน หรือหมายถึง “หลังจาก” ใครบางคน (เปรียบเทียบ metaphor); (ค) para หมายถึง “ข้างๆ” ใครบางคน หรือ บางสิ่งบางอย่าง (เปรียบเทียบ parallel)³⁹

แต่ “pros” ไม่ได้เป็นหนึ่งในคำบุพบทเหล่านี้ ถ้ายอห์นตั้งใจจะแสดงแนวคิด “กับพระเจ้า” ในยอห์น 1:1b เขาก็น่าจะใช้จากหนึ่งในสามคำบุพบทนี้แทน

เราจะเห็นสิ่งนี้ในข้อมูลที่รวบรวมไว้ใน *ศัพท์สัมพันธ์พระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมัยนิยม*⁴⁰ ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการใช้ภาษากรีกที่มีประโยชน์สำหรับการแยกหมวดหมู่ตามประเภทของความหมาย ศัพท์สัมพันธ์เล่มนี้ได้รับการยกย่องจากนักวิชาการโปรเตสแตนต์และคาทอลิกเหมือนกัน และมีประโยชน์อย่างยิ่งกับการค้นหาคำที่คำภาษากรีกหมายถึงในคำเขียนจริง ๆ

ในข้อมูลภายใต้หัวข้อ “กับ” (“With” หน้า 679–681) *ศัพท์สัมพันธ์สมัยนิยม* ให้ 164 ตัวอย่างของ meta ให้ 66 ตัวอย่างของ syn ให้ 34 ตัวอย่างของ para แต่มีเพียง 16 ตัวอย่างของ pros! ดังนั้น pros จึงไม่ค่อยมีความหมายว่า “กับ” (“With”) แม้ว่าคำนี้จะมีปรากฏถึง 700 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ที่ปรากฏบ่อยครั้งยิ่งกว่าคำบุพบทอีกสามคำ คือ syn (128 ครั้ง), para (194 ครั้ง), meta (469 ครั้ง) อันที่จริงมีสองสามตัวอย่างจาก 16 ตัวอย่างของ pros ที่ไม่ได้มีความหมายว่า “กับ” ตามที่เราเข้าใจคำว่า “with” ในภาษาอังกฤษ

ตารางต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นคำบุพบท meta, syn, para ที่หมายถึง “กับ” มีจำนวนมากกว่าคำบุพบท pros ตามฐานข้อมูลที่ครอบคลุมภายใต้หัวข้อ “กับ” (“With”) ใน *ศัพท์สัมพันธ์ฉบับสมัยนิยม* ตารางช่องสุดท้ายมีเพียงบรรทัดเดียว ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีน้อยครั้งมากที่ pros จะหมายถึง “กับ” ถึงแม้คำนี้จะมีปรากฏถึง 700 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ที่มากกว่าคำบุพบทอีกสามคำกว่ามาก

³⁸ “to” or “towards” หรือว่า “ไปยัง” และ “มายัง” (หนังสือทำความเข้าใจภาษากรีก, อ. เอชรา โมทนาพระคุณ) ผู้แปล

³⁹ ตัวอย่างที่รู้จักกันดีของการใช้คำ para มีอยู่ในสุภาษิต 8:30 (LXX) เกี่ยวกับการทำให้ปัญญาเป็นบุคคลที่อยู่ “ข้างๆ” พระเจ้าในการสร้าง (“ข้าพเจ้าก็อยู่ข้างพระองค์แล้วเหมือนอย่างนายช่าง” สุภาษิต 8:30)

⁴⁰ *Modern Concordance to the New Testament*, ศัพท์สัมพันธ์เล่มนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ความสำเร็จอันงดงาม” โดยดาวิด โนเอล ฟรีดแมน ผู้เป็นบรรณาธิการทั่วไปของชุดศึกษาพระคัมภีร์ฉบับแองเคอร์ (Anchor Bible series) และเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงด้านม้วนหนังสือเดดซี (Dead Sea Scrolls) และเป็น “ศัพท์สัมพันธ์ภาษาสมัยใหม่ที่ดีที่สุดที่ผมเคยเห็น” โดยเรย์มอนด์ บราวน์ นักวิชาการพระคัมภีร์ที่มีชื่อเสียงของคาทอลิก

คุณไม่จำเป็นต้องดูข้อทั้งหมดในตาราง ข้อเหล่านี้มีไว้เพื่อแสดงให้เห็นอัตราส่วนระหว่างความถี่ของคำบุพบททั้งสี่

ข้อต่างๆที่ระบุในศัพท์สัมพันธ์ฉบับสมัยนิยม ที่คำบุพบท <i>meta</i> , <i>syn</i> , <i>para</i> และ <i>pros</i> มีความหมายว่า “กับ”
<i>Meta</i>: มี 164 ครั้งจากคำปรากฏทั้งหมด 469 ครั้ง (35%)
มัทธิว 1:23; 2:11; 9:11; 9:15; 16:27; 17:17; 26:18; 26:20; 26:29; 26:36; 28:20; มาระโก 1:13; 1:29; 2:16; 2:19; 3:7; 5:24; 8:10; 8:38; 11:11; 14:14; 14:17; ลูกา 1:28; 1:58; 1:66; 1:72; 2:51; 5:30; 5:34; 6:17; 7:36; 22:11; 22:15; 22:53; 24:29; 24:30; ยอห์น 3:2; 3:22; 3:26; 4:27; 6:3; 7:33; 8:29; 9:37; 11:54; 13:33; 14:9; 14:16; 14:30; 16:4; 16:32; 17:12; 18:2; กิจการ 7:9; 10:38; 11:21; 14:27; 15:4; 18:10; โรม 15:33; 16:20; 16:24; 1โครินธ์ 16:23; 2โครินธ์ 13:11; 13:13; กาลาเทีย 6:18; เอเฟซัส 6:24; ฟิลิปปี 4:9; 4:23; โคโลสี 4:18; 1เธสะโลนิกา 3:13; 5:28; 2เธสะโลนิกา 1:7; 3:16; 3:18; 1ทิโมธี 6:21; 2ทิโมธี 4:22; ทิตัส 3:15; ฟิเลโมน 1:25; ฮีบรู 13:25; ยอห์น 4:17; 2ยอห์น 1:2; 1:3; 3ยอห์น 1:12; 2:16; 3:20; 4:1; 10:8; 21:3; 22:21; มัทธิว 12:30; 17:3; 25:31; 26:23; 26:38; 26:40; 26:51; 26:69; 26:71; มาระโก 3:14; 4:36; 5:18; 5:37; 14:18; 14:20; 14:33; 14:67; 16:10; ลูกา 5:29; 11:23; 22:21; 22:28; 22:33; 22:59; ยอห์น 6:66; 9:40; 11:16; 12:17; 13:8; 13:18; 15:27; 17:24; 18:26; 19:18; กิจการ 2:28; 7:38; 1ยอห์น 1:3; 1:6; 3ยอห์น 3:4; 3:20; 3:21; 14:1; 17:14; 20:4; 20:6; 22:12; มัทธิว 5:25; 12:3; 12:4; 27:54; มาระโก 1:36; 2:25; 5:40; ลูกา 6:3; 6:4; ยอห์น 11:31; 20:24; 20:26; กิจการ 9:19; 9:39; 20:34; ทิตัส 3:15
<i>Syn</i>: มี 66 ครั้งจากคำปรากฏทั้งหมด 128 ครั้ง (52%)
ลูกา 7:6; 24:29; 24:44; ยอห์น 18:1; 1โครินธ์ 15:10; มัทธิว 26:35; 27:38; 27:44; มาระโก 15:27; 15:32; ลูกา 8:1; 8:38; 8:51; 9:18; 22:14; 22:56; 23:32; ยอห์น 12:2; กิจการ 4:13; โรม 6:8; 8:32; 2โครินธ์ 4:14; 13:4; ฟิลิปปี 1:23; โคโลสี 2:13; 2:20; 3:3; 3:4; 1เธสะโลนิกา 4:14; 4:17; 5:10; 2เปโตร 1:18; มาระโก 2:26; ลูกา 2:13; 5:9; 7:12; 8:45; 9:32; 24:10; 24:24; 24:33; กิจการ 5:17; 5:21; 13:7; 14:4; 22:9; 22:11; 27:2; โรม 16:14; 16:15; กาลาเทีย 2:3; โคโลสี 2:5
<i>Para</i>: มี 34 ครั้งจากคำปรากฏทั้งหมด 194 ครั้ง (18%)
มัทธิว 6:1; 19:26; มาระโก 10:27; ลูกา 1:30; 2:52; 9:47; 11:37; 18:27; 19:7; ยอห์น 1:39; 4:40; 8:38; 14:17; 14:23; 14:25; 17:5; โรม 2:11; 2:13; 9:14; 1โครินธ์ 3:19; 7:24; กาลาเทีย 3:11; เอเฟซัส 6:9; 2เธสะโลนิกา 1:6; ยากอบ 1:17; 1:27; 1เปโตร 2:4; 2:20; 2เปโตร 3:8
<i>Pros</i>: มี 16 ครั้งจากคำปรากฏทั้งหมด 700 ครั้ง (2%)
ยอห์น 1:1; 1:2; 12:32; 14:3; โรม 4:2; 5:1; 2โครินธ์ 5:8; 1ยอห์น 1:2; 2:1; มัทธิว 13:56; มาระโก 6:3; 9:19; 14:49; 1เธสะโลนิกา 3:4; 2เธสะโลนิกา 3:10

ตารางนี้ยังแสดงให้เห็นถึงเปอร์เซ็นต์ที่ปรากฏของความหมาย “กับ” นั่นก็คือ *meta* 35%, *syn* 52%, *para* 18%, *pros* 2% เปอร์เซ็นต์ที่น้อยมากของ *pros* (2%) นั้นหมายความว่า *pros* ไม่ค่อยจะมีความหมายว่า “กับ” คือมีเพียง 16 ครั้งในจำนวน 700 ครั้ง หรือหนึ่งครั้งในทุก 44 ครั้งที่ปรากฏ ดังนั้นในการใช้งานจริงแล้ว คำ “กับ” ไม่ได้เป็นความหมายปกติของ *pros* แต่เป็นแค่ความหมาย

อันดับสองหรืออันดับสาม แต่กระนั้นความหมาย “กับ” ที่ใช้น้อยมากของคำ *pros* นี้ก็ถูกเกณฑ์มาใช้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพในยอห์น 1:1

ความหมายของ “pros” ในพจนานุกรมภาษากรีกฉบับมาตรฐานต่าง ๆ

ความหมายของการ “อยู่กับใครสักคน”⁴¹ ซึ่งผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการให้มีในยอห์น 1:1b (“พระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า” ที่ให้ความหมายว่าเป็นบุคคลที่สอง) นั้นไม่ใช่ความหมายปกติของคำบุพบท *pros* สิ่งนี้จะเห็นได้จากวิธีการใช้ *pros* จริง ๆ ในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ *ศัพท์สัมพันธ์ฉบับสมัยนิยม*) แต่ยังเห็นได้จากวิธีนิยามคำนี้ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับต่าง ๆ อีกด้วย พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG⁴² ให้คำจำกัดความของ *pros* ไว้ดังต่อไปนี้ ผู้อ่านบางคนอาจต้องการข้ามคำจำกัดความเหล่านี้ แต่อาจเป็นประโยชน์ที่จะดูคำที่เป็นตัวหนา (คำที่เป็นตัวเอนและตัวหนาเป็นของ BDAG)⁴³

3 กับกรรมการ ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการเคลื่อนไปทางหรือมีทิศทางไปทางใครบางคน หรือสิ่งบางสิ่ง

(ก) ของสถานที่ บุคคล หรือสิ่งที่ **ชี้ไปยัง, มายัง, ไปที่** หลังคำกริยา

α. ของการไป

β. ของการส่ง

γ. ของการเคลื่อนที่ทั่วไป

δ. ของการนำ, การนำทาง

ε. ของการกล่าว, การพูด

ζ. ของการขอ, การอธิษฐาน

(ข) ของเวลา **ที่ใกล้จะถึง, ณ เวลา, หรือ ในระหว่าง (เวลาที่แน่นอน)**

α. แสดงถึงการเข้าใกล้

β. ระยะเวลาชั่วขณะสำหรับ

⁴¹ “to be with someone”

⁴² BDAG Greek-English lexicon หมายถึงพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษของพระคัมภีร์ใหม่และวรรณกรรมคริสเตียนอื่น ๆ ในสมัยแรก ๆ โดย บาวเออร์ แดงเกอร์ อาร์นท กิงกริช (Bauer, Danker, Arndt, Gingrich) ผู้แปล

⁴³ เราอ้างอิงเฉพาะส่วนที่สามจากคำจำกัดความทั้งหมดเกี่ยวกับ *pros* ของ BDAG (โดยมีการกล่าวอ้างถูกละไว้, การสะกดคำย่อ, การทับศัพท์คำกรีก) เราข้ามสองส่วนแรกไป เพราะส่วนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธการกที่แสดงความเป็นเจ้าของและกรรมรอง แต่ส่วนที่สามเกี่ยวข้องกับกรรมการ (ซึ่งเป็นกรณีทางไวยากรณ์ที่ใช้ในยอห์น 1:1b)

(ค) ของเป้าหมาย (*การมุ่งเป้า*) **ไปที่** หรือ (*มุ่งมัน*) **ไปยัง**

- α. ด้วยจุดประสงค์ที่ตั้งใจเพื่อ, ด้วยจุดประสงค์ของ, ในนามของ
- β. จุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายทั่วไป
- γ. ของผลสถานการณ์ที่ตามมา (*เพื่อว่า*)

(ง) ของความสัมพันธ์ (เป็นศัตรู หรือ เป็นมิตร) **ต่อต้าน, สนับสนุน**

- α. เป็นศัตรูกับ, กับหลังคำกริยาของการโต้แย้ง ฯลฯ
- β. เป็นมิตรกับ, ต่อ, กับ, ต่อหน้า

(จ) เพื่อระบุการเชื่อมต่อโดยการอ้างอิง, **โดยการอ้างอิงถึง/ในเรื่อง**

- α. โดยการอ้างอิงถึง
- β. ในเรื่อง...ที่เกี่ยวข้องกับ, ในเรื่อง
- γ. เกี่ยวกับการละอียดคำ *ti pros hēmas*
- δ. ตาม, เป็นไปตาม
- ε. การแสดงวัตถุประสงค์

(ฉ) ในการใช้คำที่ทำหน้าที่กริยวิเศษณ์

(ช) **โดย, ที่, ใกล้** *pros tina einai* อยู่ (พร้อม) กับใครบางคน

จากคำนิยามหลายข้อที่ระบุไว้ในที่นี้ คำนิยามที่ตรงกับการอ่านยอห์น 1:1b (“พระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า”) ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคือคำนิยามข้อสุดท้าย (ช) อันที่จริงนี่เป็นความหมายที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กำหนดให้กับยอห์น 1:1 แต่การที่คำยำนี้อยู่ในตำแหน่งท้ายสุดนั้น (ช) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จึงไม่ถือว่าเป็นความหมายหลักของ *pros* การที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเลือกคำนิยามสุดท้ายของ *pros* ให้ใช้กับยอห์น 1:1b โดยตัดความหมายอย่างอื่นอีกมากที่เป็นไปได้มากกว่าออกไปนั้น จะเป็นการทำตามอำเภอใจอย่างชัดเจนหากเราไม่สามารถให้เหตุผลที่น่าเชื่อถือในการทำเช่นนี้ได้

และเมื่อเราตรวจสอบคำนิยามของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จาก (ก) ถึง (ช) ที่แสดงให้เห็นข้างต้น ข้อเท็จจริงที่สำคัญจึงปรากฏขึ้น นั่นก็คือความหมายที่โดดเด่นของ *pros* (กับกรรมกร) ไม่ได้บอกลักษณะด้วย “กับ” แต่ด้วย “ไปที่” หรือ “มายัง”

เราจะเห็นบางสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้ในผู้เชี่ยวชาญด้านคำศัพท์อีกฉบับหนึ่งในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษโดยลิตเติล-สก็อต-โจนส์⁴⁴ ความหมายหลักของ *pros* กับกรรมการกในพจนานุกรมนี้คือ “ในการอ้างอิงถึง” ดังนั้น “พระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า” แท้จริงแล้วจะหมายถึง “พระวาเทมีการอ้างอิงถึงพระเจ้า” นั่นก็คือ พระวาเทได้อ้างอิงถึงพระเจ้า หรือชี้ไปที่พระเจ้า สิ่งนี้สอดคล้องกับข้อความถัดไปของยอห์นว่า “และพระวาเทเป็นพระเจ้า” โดยที่สองข้อความนี้จัดเรียงต่อเนื่องเป็นลำดับอย่างเป็นธรรมชาติ ความจริงแล้วไม่มีอะไรในพจนานุกรมเล่มใหญ่ของลิตเติล-สก็อต-โจนส์ (LSJ) เกี่ยวกับ *pros* ที่สนับสนุนการอ่านยอห์น 1:1b ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ (“และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า”) พจนานุกรมภาษากรีกดั้งเดิมฉบับนี้ ซึ่งไม่เหมือนกับพจนานุกรมคำศัพท์ของวรรณกรรมเกี่ยวกับพระคัมภีร์และวรรณกรรมคริสเตียน ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษในการสนับสนุนหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

การทำหน้าที่อ้างอิงของ *pros* นี้เป็นเรื่องปกติในพระคัมภีร์ และเห็นได้จากตัวอย่างในมาระโก 12:12 ว่า “พระองค์ตรัสอุปมานี้กระທบพวกเขา” ซึ่งในภาษากรีกแปลตรงตัวว่า “พระองค์ตรัสอุปมานี้โดยการอ้างอิงถึงพวกเขา” นี่ยืนยันโดย *กฎหมายภาษาศาสตร์ไซพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก*⁴⁵ ซึ่งแปล *pros autous* ในข้อนี้ว่า “โดยการอ้างอิงถึงพวกเขา”

อีกตัวอย่างหนึ่งของการใช้ในการการอ้างอิงของ *pros* มีอยู่ในโรม 10:21 ว่า “แต่เกี่ยวกับพวกอิสราเอล (*pros ton Israēl*) ท่านกล่าวว่า ‘ตลอดทั้งวัน เรายื่นมือของเราออก ให้แก่ชนชาติซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น’”

ข้อสรุป: จากข้อมูลคำศัพท์ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG และฉบับ Liddell-Scott-Jones นั้น ยอห์น 1:1 จึงควรเข้าใจได้ดังนี้ว่า “ในปฐมกาลพระวาเทดำรงอยู่ และพระวาเทได้มีการอ้างอิงถึงพระเจ้า (ได้ชี้ไปที่พระเจ้า) และพระวาเทเป็นพระเจ้า” (โดยนายนัย)⁴⁶

⁴⁴ Liddell-Scott-Jones Greek-English Lexicon (LSJ) ดู *pros*, C-III, 1-5 การพิเคราะห์ยาวเหยียดของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ LSJ เกี่ยวกับ *pros* + กรรมการกของประโยคภายใต้หัวข้อต่างๆ ส่วนที่เกี่ยวกับยอห์น 1:1b เป็นส่วนภายใต้หัวข้อ “III ของความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่ง” ต่อไปนี้เป็นคำนิยามของฉบับ LSJ (โดยเว้นการอ้างอิง): “1. ในการอ้างอิงถึง, ในทาง, การเกี่ยวข้องกับ; 2. ในการอ้างอิงถึง, อันเนื่องมาจาก; 3. ในการอ้างอิงถึง หรือเพื่อจุดประสงค์; 4. ในสัดส่วน หรือเกี่ยวข้องกับ, เมื่อเปรียบเทียบกับ; 5. ในหรือโดยการอ้างอิงถึง, ตามที่, เมื่อพิจารณาถึง; 6. ประกอบกับเครื่องดนตรี; 7. πρὸς การก กรรมการก ความดี คำอ้อมค้อม สำหรับคุณศัพท์, π. βίαν, = βιαίως, ภายใต้การบังคับใช้; 8. ของจำนวน, จนถึง, ประมาณ”

⁴⁵ *Linguistic Key to the Greek NT*

⁴⁶ พระคัมภีร์ฉบับคอนคอร์ดันท์ (Concordant Version) ให้ความหมายที่ถูกต้องว่า “ไปยัง” กับยอห์น 1:1 ว่า “ในปฐมกาลพระวาเทดำรงอยู่ และพระวาเทชี้ไปยังพระเจ้า...”

pros ton theon ในยอห์น 1:1 หมายถึง “กับพระเจ้า” จริงๆหรือไม่?

เราได้ดูคำ *pros* เดียวๆ แล้วถ้อยคำทั้งหมดว่า *pros ton theon* ละ? มันหมายถึง “กับพระเจ้า” ในยอห์น 1:1 จริงๆไหม? เพื่อให้เข้าใจแนวคิดที่แท้จริงของถ้อยคำนี้ เราสามารถดูได้ว่าพระคัมภีร์ฉบับอิงลิชแอสแตนด์ (ESV) ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างมากได้แปลโดยทั่วไปเอาไว้อย่างไร ถ้อยคำ *pros ton theon* ที่เราพบในยอห์น 1:1 นี้มีปรากฏ 20 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยปรากฏสองครั้งในคำขึ้นต้นของยอห์น และ 18 ครั้งอยู่นอกคำขึ้นต้นนี้⁴⁷ ใน 18 ข้อนี้ที่อยู่นอกคำขึ้นต้นยอห์นนี้ พระคัมภีร์ฉบับ ESV ไม่เคยแปล *pros ton theon* ว่า “กับพระเจ้า” ยกเว้นในโรม 5:1 (“เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า”)⁴⁸ ซึ่งไม่ได้มีความหมายว่า “กับพระเจ้า” ดังที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการให้มีในยอห์น 1:1b) ฉบับ ESV ได้แปล *pros ton theon* ว่า “ไปที่พระเจ้า” หรือ “ไปยังพระเจ้า” ใน 14 ข้อจาก 18 ข้อที่อยู่นอกคำขึ้นต้นของยอห์น! พระคัมภีร์ฉบับนิวอเมริกันแอสแตนด์ (NASB) ก็เช่นเดียวกัน พูดได้ว่า ตรงไหนที่ไม่มีผลกับข้อเชื่อของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ฉบับ ESV ก็ไม่เคยแปล *pros ton theon* ในความหมายของ “กับพระเจ้า”

ที่น่าสนใจก็คือ การอ่านที่ถูกต้องว่า “ชี้ไปยังพระเจ้า” ของ *pros ton theon* ในยอห์น 1:1 นั้น ได้รับการยอมรับจากคู่มืออธิบายพระคัมภีร์บางฉบับของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ตัวอย่างเช่น คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับนิวอเมริกันกล่าวดังนี้ว่า

ผู้แปลส่วนใหญ่จะแปลคำกล่าวนี้นว่า “และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า” ที่จริงแล้วเป็นเรื่องยากที่จะแปลถ้อยคำกรีก *pros ton theon* (ทั้งในข้อ 1 และ 2) เป็นภาษาอังกฤษ ความหมายที่ตรงตัวก็คือ “ชี้ไปยังพระเจ้า” (*คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับนิวอเมริกัน*,⁴⁹ ยอห์น 1:1)

คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับนิวอเมริกัน ไม่ได้เป็นคู่มืออธิบายพระคัมภีร์เพียงฉบับเดียวของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่กล่าวว่า *pros ton theon* ในยอห์น 1:1 หมายถึง “ชี้มายังพระเจ้า” คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับอื่นๆก็แปลอย่างเดียวกันนี้ ได้แก่ *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับนิวไบเบิล*⁵⁰ (“การคิดตรงตามคำก็คือ ‘ชี้มายังพระเจ้า’”); *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของนักเทศน์*⁵¹ (“การแปลตรงตัวอาจ

⁴⁷ 18 ตัวอย่างที่อยู่นอกคำขึ้นต้นยอห์นคือ ยอห์น 13:3; กิจการ 4:24, 12:5, 24:16; โรม 5:1, 10:1, 15:17, 30; 2 โครินธ์ 3:4; 13:7; ฟิลิปปี 4:6; 1 เธสะโลนิกา 1:8,9; ฮีบรู 2:17,5:1; 1 ยอห์น 3:21; วิวรรณ์ 12:5, 13:6 สองตัวอย่างในคำขึ้นต้นยอห์นคือยอห์น 1:1 และ 1:2

⁴⁸ “we have peace with God” ฉบับ 1971 แปลว่า “เราจึงมีสันติสุขในพระเจ้า” ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” (ผู้แปล)

⁴⁹ *New American Commentary* (NAC)

⁵⁰ *New Bible Commentary*

⁵¹ *The Preacher's Commentary*

เป็น ‘พระวาทะซึมายังพระเจ้า’); และชุดศึกษาพระคัมภีร์ “*พระคัมภีร์พูดในสมัยนี้*”⁵² (“คำ ‘กับ’ ตรงนี้คำตรงตัวก็คือ ‘ซึมายัง’”)

พระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์ (LXX) มีการปรากฏของ *pros ton theon* ประมาณ 70 ครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่แปลว่า “ไปที่พระเจ้า”⁵³ ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ

ทำไมบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงกำหนดความหมาย “กับ” ให้ยอห์น 1:1?

แล้วเหตุใดบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงกำหนดความหมายว่า “กับ” ให้กับคำ *pros* ในยอห์น 1:1 แต่ไม่ได้กำหนดความหมายนี้ให้กับส่วนที่เหลือในพระคัมภีร์ใหม่? เหตุผลก็เพราะหลักคำสอน การตีความว่า “พระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า” จะช่วยสนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพโดยการบอกเป็นนัยว่ามีอีกบุคคลหนึ่งที่มีอยู่จริงซึ่งอยู่ “กับ” พระเจ้าในการทรงสร้าง และบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการจะบอกเป็นนัยต่อไปอีกว่า บุคคลที่มีอยู่จริงนี้ก็คือพระเยซูผู้ที่ดำรงอยู่ก่อน แต่การที่จะพิสูจน์ข้อสนับสนุนนี้ของพวกเขาจากพระคัมภีร์นั้น จะต้องทำตามเงื่อนไขสามข้อ

ข้อแรก จะต้องแสดงให้เห็นว่าการสร้างทางกายภาพในปฐมกาล 1 นั้นมีบุคคลอื่นที่นอกเหนือจากพระยาห์เวห์ร่วมอยู่ด้วย แต่ทุกคนที่คุ้นกับเรื่องราวในปฐมกาลจะรู้ว่าไม่มีใครที่มีส่วนร่วม “กับพระเจ้า” เมื่อพระองค์ได้ทรงทำการสร้าง ไม่มีบันทึกถึงคน หรือสิ่งที่มีชีวิต หรือบุคคลที่มีอยู่จริงใด ๆ นอกจากพระเจ้าผู้ทรงมีส่วนกับการสร้างนี้ นอกจากนี้ยังไม่มี “พระเจ้าพระองค์ที่สอง” ซึ่งเป็นคำที่โฟโลใช้ แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ใช้ผิดไปจากความหมายที่โฟโลหมายถึง ดังนั้นอะไรก็ตามที่ *pros* อาจหมายถึงในยอห์น 1:1 มันก็ไม่ได้หมายความว่า “กับ” แต่อย่างใด ที่หมายถึงอีกบุคคลหนึ่งซึ่งอยู่ข้าง ๆ กับพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียว

ข้อที่สอง แม้ว่าจะสามารถแสดงให้เห็นว่ามีบุคคลอยู่จริงที่อยู่ “กับพระเจ้า” ในการสร้างในปฐมกาล ก็จะต้องแสดงให้เห็นจริงต่อไปว่าบุคคลที่มีอยู่จริงนี้มีจริง และไม่ใช่เพียงแค่ทำให้เป็นจริง ทำให้มีอยู่จริง หรือการสมมุติตัวตนคล้าย ๆ กับพระปัญญาในสุภาษิต 8:30⁵⁴ ดังนั้นไม่ว่าพระวาทะในยอห์น 1:1 จะเป็นพระเจ้าอีกพระองค์หนึ่งที่นอกเหนือจากพระยาห์เวห์หรือไม่ ก็ยังจำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์ และความพยายามเช่นนั้นจะเปล่าประโยชน์ เพราะตามพระคัมภีร์แล้วจะไม่มีบุคคล

⁵² *New American Commentary, New Bible Commentary, The Preacher's Commentary, Bible Speaks Today* แปลความหมายตรงตัวเหมือนกันว่า “the Word was towards God” (ผู้แปล)

⁵³ หรือ “แต่พระเจ้า”, “ต่อพระเจ้า” (ผู้แปล)

⁵⁴ สุภาษิต 8:30 “ข้าพเจ้าก็อยู่ข้างพระองค์แล้วเหมือนอย่างนายช่าง ข้าพเจ้าเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ทุกเวลา”

เช่นนั้นเลย พระยาห์เวห์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า พระองค์เพียงผู้เดียวเป็นพระเจ้า (อิสยาห์ 45:5)⁵⁵ และพระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยพระองค์เอง (อิสยาห์ 44:24)⁵⁶ ดังนั้นแม้ว่าเราจะใช้ *pros* ในยอห์น 1:1 ว่าหมายถึง “กับพระเจ้า” นั้นก็ยังไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ข้อที่สาม จะต้องแสดงให้เห็นว่ายอห์นระบุว่า “พระวาตะ” เป็นบุคคลเดียวกันกับพระเยซู ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่เคยทำ อันที่จริงบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้ไปไกลเกินข้อแรก ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องพูดถึงข้อที่สองและสาม

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับว่า ความเข้าใจในตรีเอกานุภาพของพวกเขาเกี่ยวกับ “*pros*” สร้างความขัดแย้งกันระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c

หลายคนคงจะแปลกใจที่คำสำคัญในยอห์น 1:1 ไม่ใช่คำว่า *logos* (พระวาตะ) หรือแม้แต่ *theos* (พระเจ้า) สองคำนี้ไม่ได้ขัดแย้งในตัวเอง แต่เป็นคำว่า *pros* นั้นเป็นเพราะวิธีที่เราเข้าใจ *pros* ในยอห์น 1:1b จะครอบงำวิธีที่เราตีความทั้งข้อ

ความจริงที่ชัดเจนก็คือว่า *pros* ไม่ใช่คำที่คลุมเครือหรือลึกลับซับซ้อน แต่เป็นคำทั่วไปที่มีความหมายแน่นอน ซึ่งไม่ได้สร้างความสับสนให้กับยอห์น 1:1 นอกจากว่าเราจะเอาความหมายหลักของ *pros* ออกไป เราได้เห็นจากพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG และ Liddell-Scott-Jones ว่า *pros* มีความหมายหลายอย่าง แต่ความหมายหลักที่บอกลักษณะด้วย “ไปที่” หรือ “ไปยัง” ในขณะที่ความหมายรองหรือความหมายอันดับสามคือ “กับ” ความหมายอย่างแรกจะทำให้ยอห์น 1:1b กล่าวว่า “พระวาตะได้อ้างอิงถึงพระเจ้า” หรือ “พระวาตะได้กล่าวถึงพระเจ้า” ในขณะที่ความหมายอย่างหลังจะอยู่ในแนวเดียวกับการแปลของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า”

เราเห็นว่า *ศัพท์สัมพันธ์สมัยนิยม* แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างทั้งหมดของ *pros* 700 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่นั้นให้ความหมายว่า “กับ” มากที่สุด 16 ครั้ง

ถ้าเราไม่มีเหตุผลที่น่าเชื่อถือในการปฏิเสธความหมายหลักของ *pros* ในยอห์น 1:1 ละก็ การเลือกความหมายรอง จะเป็นการเลือกคำตามอำเภอใจอย่างแท้จริงและอาจเป็นแรงจูงใจจากหลักคำ

⁵⁵ อิสยาห์ 45:5 “เราคือยาห์เวห์ ไม่มีใครอื่น นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁵⁶ อิสยาห์ 44:24 พระยาห์เวห์ผู้เฝ้าของเจ้า ผู้ปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ตรัสดังนี้ว่า “เราคือยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ผู้ซึ่งฟ้าสวรรค์แต่ลำพังผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเอง”

สอน ในทางตรงกันข้ามนั้น เรามีเหตุผลที่น่าเชื่อถือในการเลือกความหมายหลักของ *pros* นั่นคือมี *ความสอดคล้องในการอ้างอิง* ในทำนองเดียวกันเราก็มีเหตุผลที่หนักแน่นในการปฏิเสธความหมายที่ใช้น้อยกว่าของ *pros* นั่นคือ *ไม่มีความสอดคล้องในการอ้างอิง* เพื่อจะดูว่านี่หมายถึงอะไร ก็ให้เราเปรียบเทียบการแปลยอห์น 1:1 ที่สู้กันของสองแบบนี้

ความหมายอันดับแรกของ *pros*:

- a. ในปฐมกาลพระวาทะดำรงอยู่
- b. และพระวาทะได้อ้างอิงถึงพระเจ้า
- c. และพระวาทะเป็นพระเจ้า

ความหมายอันดับรองของ *pros*:

- a. ในปฐมกาลพระวาทะดำรงอยู่
- b. และพระวาทะอยู่กับพระเจ้า
- c. และพระวาทะเป็นพระเจ้า

การแปลทั้งสองแบบจะเหมือนกัน ยกเว้นคำที่ขีดเส้นใต้ คำแปลแบบแรกมีข้อได้เปรียบของความสอดคล้องในการอ้างอิง ที่คำว่า “พระเจ้า” ในบรรทัด b มีความหมายเหมือนในบรรทัด c (ทั้งสองบรรทัดกล่าวถึงบุคคลเดียวกัน คือพระเจ้าพระองค์เอง) สิ่งนี้ทำให้ทั้งสองสื่อนั้นไหลอย่างเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องกันเป็นลำดับ โดยบรรทัด b นำไปสู่บรรทัด c อย่างเป็นธรรมชาติ แต่คำแปลแบบที่สองไม่มีความสอดคล้องในการอ้างอิง เพราะว่าคำว่า “พระเจ้า” ในบรรทัด c ได้ถูกบังคับให้มีความหมายที่แตกต่างจาก “พระเจ้า” ในบรรทัด b ตามที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายยอมรับ

ความไม่สอดคล้องกันระหว่างบรรทัด b กับบรรทัด c ในการอ่านแบบที่สองนั้นเป็นปัญหา แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายก็ต้องการเช่นนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงความเชื่อแบบโมดาลิสซึม⁵⁷ อีกทั้งเพื่อที่จะหมายถึงบุคคลที่สองที่อยู่ “กับ” พระเจ้า นักวิชาการหลายคนก็เชื่อในตรีเอกานุภาพต่างตระหนักถึงความไม่สอดคล้องกันนี้ เพราะใครก็ตามที่อ่านงานเขียนของพวกเขาเกี่ยวกับยอห์น 1:1

⁵⁷ Modalism หรือ Sabellianism คือความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นบุคคลเดียวที่สำแดงพระองค์ในสามรูปแบบในเวลาที่แตกต่างกัน ซึ่งตรงข้ามกับหลักคำสอนในตรีเอกานุภาพที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าเดียวผู้ดำรงอยู่นรันดร์ในสามองค์ในเวลาเดียวกัน คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความเชื่อนี้ปฏิเสธความเป็นตรีเอกานุภาพของพระเจ้า (ผู้แปล)

จะรู้ได้ แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่จึงเฉยทำเป็นไม่รับรู้ปัญหาเรื่องนี้ เพราะมันจะช่วยเป็นอย่างดีที่จะให้หลักคำสอนของพวกเขา มีพระองค์ที่สองที่เป็นพระเจ้า

แต่รากของปัญหาก็คือ การพูดว่าพระวาตะ “อยู่กับพระเจ้า” และในเวลาเดียวกันพระวาตะก็ “เป็นพระเจ้า” นั้นฟังแล้วไม่สอดคล้องกัน! นี่เป็นภาวะที่ลำบากอย่างแท้จริงสำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่มีชื่อเสียงบางคน ดังที่เราจะได้เห็น เมื่อยอห์น 1:1 ถูกแปลแบบทั่วไปในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ นั้น จะมีความขัดแย้งตามหลักเหตุผลเกิดขึ้นระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ยอห์น 1:1c (“และพระวาตะเป็นพระเจ้า” ซึ่งเป็นคำแปลที่ถูกต้องแม้ว่าจะไม่ใช่เพียงคำแปลเดียวที่เป็นไปได้) แต่อยู่ที่ยอห์น 1:1b (“และพระวาตะทรงอยู่*กับ*พระเจ้า” ซึ่งเป็นการแปลที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการเช่นนั้นก็เพื่อจะปกป้องความเชื่อในตรีเอกานุภาพ)

แต่ความขัดแย้งเป็นเรื่องที่สร้างขึ้น เพราะมันไม่ได้มีอยู่ตั้งแต่แรกในยอห์น 1:1 ความขัดแย้งเกิดขึ้นก็เพราะบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพผันใช้ *pros* ความหมายรอง แทนที่จะใช้ความหมายหลัก เพื่อจะให้หมายถึงพระองค์ที่สองที่เป็นพระเจ้า

ความขัดแย้งระหว่างยอห์น 1:1b กับ 1:1c ในความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย และถูกตั้งข้อสังเกตโดยผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพหลายคน ตอนนี้เราจะให้ตัวอย่างของความขัดแย้งนี้ สี่ตัวอย่างแรกนั้นสั้นและเข้าใจง่าย ตัวอย่างที่ท้าทายกว่าและยังพูดคร่าวๆ ถึงการตีความยอห์น 1:1 ที่มีข้อบกพร่องของพยานพระยะโฮวา

ห้าตัวอย่างที่เป็นความพยายามอย่างมากของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ในการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c

ตัวอย่างที่ 1 เอฟ เอฟ บรูซ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและนักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ที่มีชื่อเสียง ตระหนักถึงความขัดแย้งระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c เมื่อแปลตามแบบทั่วไป เขาพูดถึงยอห์น 1:1c ว่า “ความหมายน่าจะเป็นว่า พระวาตะก็เหมือนกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ถ้าพระวาตะก็อยู่ ‘กับพระเจ้า’ ด้วย” (*พระกิตติคุณยอห์น*, หน้า 31)⁵⁸ จงสังเกตคำที่หนักแน่นว่า “เป็นไปไม่ได้” ที่เอฟ เอฟ บรูซ ใช้เพื่ออธิบายถึงความขัดแย้งนี้ ปัญหาที่ตอบยากนี้กระตุ้นให้เขาค้นหาการแปลยอห์น 1:1c ที่จะช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งนี้โดยไม่ทำให้หลักคำสอนเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพต้องจำนนกับเหตุผล ยกตัวอย่างเช่น เขาพูดอย่างมั่นใจถึงใจถึงการแปลในพระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิชว่า “สิ่งที่พระเจ้าเป็น คือสิ่งที่พระวาตะเป็น”⁵⁹ แต่เขายอมรับว่ามันเป็นเพียง

⁵⁸ F.F. Bruce, *The Gospel of John*, p.31

⁵⁹ New English Bible, “what God was, the Word was,”

การแปลความหมาย สุดท้ายดูเหมือนเอฟ เอฟ บรูซ จะไม่พบคำตอบที่ตัวเองพอใจ นอกจากจะให้ ยอห์น 1:1c หมายถึง “พระวาทามีสภาวะและการดำรงอยู่ของพระเจ้า”

ตัวอย่างที่ 2 *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ใหม่ฉบับไอวีพี*⁶⁰ ซึ่งมักจะแสดงความเห็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น กล่าวถึงปัญหาตามหลักเหตุผลอย่างเดียวกันว่า เอฟ เอฟ บรูซ แสดงความคิดเห็นแล้วสรุปว่า “ความจริงทั้งสองนี้ดูเป็นไปไม่ได้ที่จะสอดคล้องกันตามหลักเหตุผล แต่ความจริงทั้งสองนี้ก็ต้องถูกยอมรับอย่างหนักแน่นพอ ๆ กัน” (“ความจริงทั้งสอง” นี้อ้างถึงสองข้อความซึ่งขัดแย้งกันที่เอฟ เอฟ บรูซ ชี้ให้เห็น) แต่หลังจากยอมรับว่าสองข้อความนี้ “ดูเป็นไปไม่ได้ที่จะสอดคล้องกันตามหลักเหตุผล” (คำพูดที่หนักแน่นมาก) คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ใหม่ฉบับนี้ไม่ได้เสนอวิธีแก้ปัญหาใด ๆ นอกเหนือจากข้อเสนอแนะที่น้อยนิดว่าเราเพียงยอมรับสองข้อความนี้ “ด้วยความหนักแน่นพอ ๆ กัน” กล่าวคือ ยอมรับความขัดแย้งอย่างที่เป็นอยู่

ตัวอย่างที่ 3 ใน*คู่มือวิเคราะห์และตีความพระกิตติคุณยอห์น* (หน้า 48) เอช เอ ดับบลิว มายเออร์⁶¹ ตระหนักว่าสามารถจะอ่านยอห์น 1:1b ในความหมายของการอ้างอิง (พระวาทได้อ้างอิงถึงพระเจ้า) และเห็นได้อย่างถูกต้องว่านี่จะทำให้พระวาทเป็น “คำพูดอ้อม ๆ” เกี่ยวกับตัวบุคคลของพระเจ้าเอง แต่คำพูดอ้อม ๆนี้จะทำลายการยืนยันกรานของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า พระวาทเป็นพระองค์ที่สองที่แตกต่างซึ่งอยู่ “กับ” พระเจ้าพระบิดา ดังนั้นมายเออร์จึงปฏิเสธว่าเป็นคำพูดอ้อม ๆ เพื่อจะสนับสนุนการแปลตามแบบทั่วไปว่า “พระวาททรงอยู่กับพระเจ้า” แต่เขาเห็นได้ทันทีถึงความขัดแย้งกันตามหลักเหตุผลแบบเดียวกับที่ เอฟ เอฟ บรูซ เห็น ดังนั้นมายเออร์จึงยืนยันกรานว่า “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c “สามารถเป็นได้แค่ส่วนของคำกริยา ไม่ใช่ประธาน” และเสนอการอ่านว่า “พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าและมีสภาวะของความเป็นพระเจ้า” (อักษรตัวเอนเป็นของมายเออร์) ซึ่งเป็นการตีความตามแบบฉบับของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่มากนักน้อย

ตัวอย่างที่ 4 พระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิช (NET)⁶² (ซึ่งเชิงอรรถมักแสดงความคิดเห็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ในพระคัมภีร์เดิมจะน้อยกว่า) ตระหนักถึงความขัดแย้งระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c ในวิธีแปลสองข้อความนี้ของพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ การแก้ปัญหา นี่คือ พระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิชใช้หลักการว่าการอ่านยอห์น 1:1c ใด ๆ ที่ขัดแย้งกับยอห์น 1:1b สามารถถูก “ยกเลิก” หรือพูดได้ว่าการอ่านยอห์น 1:1b ของ*ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ* มีความสำคัญกว่าการแปลที่เป็นไปได้ทั้งหมดของยอห์น 1:1c นี่จะเห็นได้ในคำกล่าวดังต่อไปนี้ (ถ้อยคำในวงเล็บเป็นของฉบับนิวอิงลิช)

⁶⁰ IVP New Testament Commentary

⁶¹ H.A.W. Meyer in *Critical and Exegetical Handbook to the Gospel of John*

⁶² New English Translation (NET)

การผูกประโยคในยอห์น 1:1c ไม่ได้เทียบให้พระวาตะเท่ากับ *องค์พระเจ้า* (สิ่งนี้ถูกชี้ขาดโดยยอห์น 1:1b ว่า “พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า”) มั่นยืนยันมากกว่าว่าพระวาตะกับพระเจ้ามี่ *แก่นแท้เดียวกัน*

พระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิช (NET) ยอมรับความขัดแย้งระหว่างการอ่านแบบทั่วไปของยอห์น 1:1b (“พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า”) กับของยอห์น 1:1c (“พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”) พระคัมภีร์ฉบับ NET ปฏิเสธการแปลยอห์น 1:1c เพราะการแปลนี้เทียบพระวาตะให้เท่ากับ “ตัวบุคคลของพระเจ้า” ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์ฉบับ NET ต้องการ ในการตีความกับภาวะที่ลำบากของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น พระคัมภีร์ฉบับ NET จึงถูกบังคับให้ปฏิเสธการแปลแบบทั่วไปของยอห์น 1:1c (“พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”) เพราะมันถูกชี้ขาดโดยยอห์น 1:1b (“พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า”) ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์ฉบับ NET จึงกล่าวต่อไปว่าพระวาตะในยอห์น 1:1c ไม่ใช่ “ตัวบุคคลของพระเจ้า” แต่เป็นผู้ที่ “มีแก่นแท้เดียวกัน” กับพระเจ้า (นี่เป็นการกล่าวเพิ่มเติมคำกล่าวที่ไม่ซับซ้อนของยอห์นอย่างมาก)

อันที่จริง นี่เป็นมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นบุคคล หนึ่ง แต่เป็นแก่นแท้ หนึ่ง หรือเนื้อแท้ หนึ่ง เราได้อ้างคำพูดของซี เอส ลูอิส ซึ่งเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่กล่าวว่า “ศาสนศาสตร์คริสเตียนไม่ได้เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นบุคคล แต่เชื่อว่าในพระองค์นั้นตรีเอกานุภาพของสามองค์บุคคลสอดคล้องกับการรวมเป็นหนึ่งของพระเจ้า นั่นหมายความว่าศาสนศาสตร์คริสเตียนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นสิ่งที่แตกต่างจากบุคคลมาก” (ทัศนะของคริสเตียน,⁶³ หน้า 79)

ในท้ายที่สุด พระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิช (NET) ก็แปลยอห์น 1:1c ว่า “พระวาตะเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์” ซึ่งเป็นการแปลความหมายโดยรวมที่ลดความเป็นบุคคลของคำว่า “พระเจ้า” เพื่อว่าจะไม่ได้หมายถึงพระเจ้า *องค์ที่สี่* อีกต่อไป มันเป็นคำกล่าวที่เกี่ยวกับคุณสมบัติของแก่นแท้ของพระเจ้า มากกว่าอัตลักษณ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างพระวาตะกับพระเจ้า (“พระวาตะเป็นพระเจ้า”) นั่นคือเหตุผลที่เจมส์ ไวท์ กล่าวว่าพระเจ้าไม่ใช่ “ใคร” คนหนึ่ง แต่เป็น “อะไร” อย่างหนึ่ง

การตีความยอห์น 1:1 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีความคล้ายคลึงกับการตีความของพยานพระยะโฮวาในแง่ของวิธีการตีความ ที่ความขัดแย้งของความเชื่อทั้งสองเป็นเรื่องของหลักคำสอน ไม่ใช่เรื่องของการตีความ

⁶³ C.S. Lewis, *Christian Reflections*

ตัวอย่างที่ 5 นี่เป็นตัวอย่างที่เปิดโลกทรรศน์ได้ดีที่สุดในห้าตัวอย่างของเรา แต่มันค่อนข้างจะเป็นวิชาการสักหน่อย แต่มันเขียนในลักษณะที่คุณสามารถจะอ่านข้ามรายละเอียดทางวิชาการนี้ได้ แต่ก็ยังคงเข้าใจประเด็นหลักได้

จุดมุ่งหมายของเราในตัวอย่างนี้ ไม่ใช่เพื่อจะศึกษาความเชื่อในตรีเอกานุภาพหรือความเชื่อของพยานพระยะโฮวา⁶⁴ในเชิงลึก แต่เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าความเชื่อทั้งสองแบบนี้มีความคล้ายคลึงกัน ทั้งจุดประสงค์และความมุ่งหมายทั้งหมดในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ของยอห์น 1:1 ความคล้ายคลึงกันนี้ทำให้น่าแปลกใจ เมื่อทั้งคู่มีความเห็นแตกต่างกันอย่างชัดเจนกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายนั้น ความขัดแย้งที่แท้จริงระหว่างผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกับผู้เชื่อของพยานพระยะโฮวาเป็นเรื่องหลักคำสอน ไม่ใช่วิธีการตีความ อันที่จริงพวกเขาดูเหมือนจะเห็นด้วยกับทุกแง่ของวิธีการตีความที่สำคัญต่อการตีความยอห์น 1:1

- พวกเขาเห็นด้วยกับข้อความภาษากรีกของยอห์น 1:1 (คือ ไม่มีปัญหากับข้อความต้นฉบับ)
- พวกเขาเห็นด้วยกับวิธีที่สองข้อความแรกคือยอห์น 1:1a และยอห์น 1:1b ควรถูกแปลแบบคำต่อคำเป็นภาษาอังกฤษ
- ทั้งคู่ใช้ “พระวาตะ” ในยอห์น 1:1 ว่าอ้างถึงพระเยซูคริสต์
- ทั้งคู่ใช้ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1b ว่าอ้างถึงพระเจ้าพระบิดา
- ทั้งคู่ใช้ *pros* ในยอห์น 1:1b ในความหมายรองว่า “กับ” (พระวาตะทรงอยู่ “กับพระเจ้า”) โดยปฏิเสธความหมายหลัก
- ทั้งคู่ใช้ “พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า” ในยอห์น 1:1b ว่ากำลังอ้างอิงถึงสองบุคคลที่แตกต่างกัน คือพระเยซูคริสต์กับพระเจ้าพระบิดา
- ทั้งคู่ตระหนักถึงความขัดแย้งกันระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c เมื่อทั้งสองข้อความถูกแปลตามแบบทั่วไป
- ทั้งคู่พยายามแก้ไขความขัดแย้ง โดยเปลี่ยนความหมายของ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1b เพื่อให้มีความหมายแตกต่างจาก “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c
- ทั้งคู่ใช้ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c เป็นส่วนของกริยา เป็นลักษณะนาม ไม่ได้ชี้เฉพาะ และทั้งคู่ใช้ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับ *theos* ในส่วนของกริยาและกรรมที่ไม่มีคำนำหน้านามชี้เฉพาะ เพื่อจะ

⁶⁴ Jehovah's Witnesses

พิสูจน์ว่าการอ่านเชิงคุณลักษณะโดยลำดับของพวกเขาเกี่ยวกับ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c นั้นถูกต้อง

- ทั้งคู่ลดความเป็นบุคคลของคำ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c จนกระทั่งคำว่า “พระเจ้า” ไม่ได้หมายถึงตัวบุคคลของพระเจ้าอีกต่อไป แต่เป็นคุณสมบัติหรือแก่นแท้ของความเป็นพระเจ้า พูดอีกอย่างก็คือ ทั้งคู่ใช้ยอห์น 1:1c ไม่ใช่เพื่อเป็นอัตลักษณ์ที่เท่าเทียมกัน (คือพระวาทจะเป็นพระเจ้าโดยนามนัย) แต่ว่าเป็นคำกล่าวเชิงคุณลักษณะของแก่นแท้ของพระเจ้า หรือความเป็นพระเจ้า (ซึ่งเป็นมุมมองของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น เจ พี แลง, มาร์คัส ดีอดส์, เอช เอ ดับบลิว มายเออร์, ซี เค แบร์เรตต์, อาร์ โบว์แมน)⁶⁵

ความคล้ายคลึงกันในวิธีการตีความนี้ จะพบได้อย่างน่าประหลาดใจจากหนึ่งในบทวิเคราะห์การตีความทางไวยากรณ์ของยอห์น 1:1 ที่มีรายละเอียดมากที่สุด แล้วยังเขียนโดยผู้เชื่อกลุ่มอิวานเจลิคอล โรเบิร์ต เอ็ม โบว์แมน จูเนียร์ ซึ่งเป็นผู้ที่แตกต่างที่รื้อนรนให้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ได้เขียนหนังสือที่ชื่อ *พยานพระยะโฮวา, พระเยซูคริสต์, และพระกิตติคุณยอห์น*⁶⁶ ซึ่งมีการขยายความยอห์น 1:1 อย่างละเอียดจากมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ โดยผสมผสานกับบทวิจารณ์การตีความจากยอห์น 1:1 ของพยานพระยะโฮวา⁶⁷ แต่ความจริงที่ไม่กล้าเปิดเผยก็คือว่า การตีความตามลำดับของพวกเขาจะเกือบจะเหมือนกันในแง่ของวิธีการตีความทางไวยากรณ์⁶⁸

ในส่วนโบว์แมนนั้น เราจะไม่เข้าไปในรายละเอียดในหนังสือของเขา นอกจากจะสรุปแนวโน้มหลักๆสองประการที่กระจายอยู่ทั่วทั้งการขยายความยอห์น 1:1 ของเขา⁶⁹ ผลกลับกลายเป็นว่าแนวโน้มสองประการนี้ โดยเฉพาะแนวโน้มอย่างที่สอง มีผลตามมาโดยไม่ตั้งใจที่ทำให้การตีความยอห์น 1:1 ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพของโบว์แมนเองอ่อนลง

⁶⁵ J.P. Lange, Marcus Dods, H.A.W. Meyer, C.K. Barrett, R. Bowman

⁶⁶ Robert M. Bowman Jr., *Jehovah's Witnesses, Jesus Christ, and the Gospel of John*

⁶⁷ ต้นฉบับใช้ตัวย่อ “the JW’s” (the Jehovah’s Witnesses) โดยไม่มีความตั้งใจที่จะดูหมิ่นแต่อย่างใด พระคัมภีร์ของกลุ่มพยานพระยะโฮวามีชื่อว่า *พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ฉบับนิวเวิลด์* 2013 (*New World Translation of the Holy Scriptures, 2013 edition*) มีชื่อย่อว่า NWT (ผู้แปล)

⁶⁸ ถ้าวรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวาจะเห็นด้วยกัน อันที่จริงเกือบจะเหมือนกันเลยในวิธีการตีความ แล้วตรงไหนหรือที่เป็นส่วนที่ไม่เห็นด้วยกัน? สิ่งที่พวกเขาไม่เห็นด้วยกันนั้นไม่ใช่วิธีการตีความ แต่เป็นหลักคำสอน โดยเฉพาะในเรื่องคำที่จะเหมาะสมที่สุดสำหรับการอธิบายลักษณะความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ระหว่างคำว่า “พระเจ้า” (“God” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ) กับ “พระ” (“god” ของพยานพระยะโฮวา)

⁶⁹ สำหรับรายละเอียดนั้น โปรดดูในหนังสือ *พยานพระยะโฮวา, พระเยซูคริสต์, และพระกิตติคุณยอห์นของโบว์แมน* (เบเกอร์, แกรนด์ แรปริดส์, 1989) และ *พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับคิงดอมอินเทอร์ไลเนียร์ของพยานพระยะโฮวา*, 1965, หน้า 1158-1160

แนวโน้มแรก: โบว์แมนก็เหมือนกับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจำนวนมากที่ตระหนักอย่างมากถึงความขัดแย้งระหว่างยอห์น 1:1b กับยอห์น 1:1c เมื่อทั้งสองข้อความถูกแปลในแบบทั่วไปที่พบในพระคัมภีร์หลัก เขากล่าวถึงความขัดแย้งอย่างชัดเจนว่า

สิ่งที่ต้องพิจารณาอย่างลึกซึ้งก็คือคำถามว่า พระวาตะจะอยู่กับพระเจ้าและก็เป็นพระเจ้าได้อย่างไร... พระวาตะจะอยู่กับ “พระเจ้า” และก็เป็น “พระเจ้า” ด้วยไม่ได้อย่างแน่นอน เว้นแต่คำว่า “พระเจ้า” จะเปลี่ยนความสำคัญจากการใช้อย่างแรกมาเป็นการใช้อย่างที่สอง (หน้า 25-26)

ตรงนี้โบว์แมนอธิบายถึงภาวะลำบากที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเผชิญ คือถ้าคำว่า “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1b มีความหมายเหมือนกับ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c แล้วละก็ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ถูกต้อง นั่นเป็นเพราะถ้า “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1b มีความหมายเช่นเดียวกับในยอห์น 1:1c ละก็ เราก็กังคับให้เลือกระหว่างความเป็นไปได้จากหนึ่งในสองนี้ ซึ่งทั้งสองความเป็นไปได้ นั้นเป็นสิ่งที่บรรดาผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพรังเกียจ คือไม่ว่าจะเลือกความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว อย่างแท้จริงตามพระคัมภีร์ (ซึ่งพระบิดาทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวจากยอห์น 17:3 ไม่ใช่พระเยซู) หรือเลือกข้อผิดพลาดของความเชื่อแบบโมดาลิสซึม (ที่พระเยซู = พระบิดา = พระวิญญาณ เช่นเดียวกับ H₂O ที่สามารถเป็นน้ำ น้ำแข็ง หรือไอน้ำ) ไม่มีทางเลือกไหนที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับได้ และนี่จะอธิบายถึงความพยายามของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่จะทำให้ “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c มีความหมายแตกต่างไปจาก “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1b นั่นคือภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างมากที่โบว์แมนกำลังพยายามพูด เมื่อเขาเรียกร้องอย่างชัดเจนว่า “คำ ‘พระเจ้า’ เปลี่ยนความสำคัญจากการใช้อย่างแรกมาเป็นอย่างที่สอง” (นั่นคือ จากยอห์น 1:1b มาเป็นยอห์น 1:1c)

แต่ความพยายามของโบว์แมนในการแก้ปัญหาความขัดแย้งนี้น่าสังเกตในเรื่องวิธีการธรรมดาๆ ที่เขาตัดแปลงถ้อยคำของยอห์น 1:1 ในที่ต่างๆ อย่างหน้าตาเฉย ซึ่งตรงกันข้ามกับทำที่ระมัดระวังของเอฟ เอฟ บรูซ ผู้สังเกตที่จะทำเช่นนี้แม้แต่คำเดียว โบว์แมนพูดอย่างง่ายดายถึง “การเปลี่ยน” การใช้ถ้อยคำ การเปลี่ยน “ความสำคัญ” ของถ้อยคำ การให้มี “การแปลแบบใช้สำนวนใหม่” ขึ้น (ซึ่งเป็นคำที่สละสลวยของเขาสำหรับ “การถอดความ”) ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่หลังจากทำการเปลี่ยนทั้งหมดแล้ว นี่จึงเป็นการอ่านยอห์น 1:1 ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพในที่สุดและอย่างเต็มรูปแบบของเขา

ในปฐมกาลพระวาตะดำรงอยู่ และพระวาตะดำรงอยู่ในความสัมพันธ์กับบุคคลที่รู้จักกันทั่วไปว่าพระเจ้า นั่นก็คือ พระบิดา และพระวาตะที่โดยพื้นฐานแล้วก็คือพระเจ้าเอง (หน้า 26)

แนวโน้มที่สอง: การขยายความย่อหน้า 1:1 ของโบว์แมนแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่น่าตกใจ ซึ่งผม [เบนทีลี ชาน]⁷⁰ รับรู้เมื่อนานมาแล้ว กล่าวคือ การตีความย่อหน้า 1:1 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีความคล้ายคลึงกับของพยานพระยะโฮวาในแง่ของวิธีการตีความทางไวยากรณ์! ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวาเห็นพ้องกันใน 80% แรกของการตีความของพวกเขาจากย่อหน้า 1:1 และแตกต่างกันเพียง 20% สุดท้ายเท่านั้น สิ่งนี้อธิบายหลายๆข้อสันนิษฐานของการตีความทางไวยากรณ์ที่ทั้งสองความเชื่อมีส่วนที่เหมือนกันในการตีความย่อหน้า 1:1 (ดูข้อย่อที่แสดงไว้ย้อนไปสองหน้า)

โบว์แมนยอมรับการเห็นด้วยกับพยานพระยะโฮวาในสามหลักเกณฑ์สำคัญของ *theos* (พระเจ้า) ในย่อหน้า 1:1c คือลักษณะนามที่ไม่มีคำนำหน้านามชี้เฉพาะของ *theos* (หน้า 37) ส่วนของกริยาและกรรมของ *theos* (หน้า 38) และคำนำหน้านามที่ไม่ระบุแน่ชัดของ *theos* (หน้า 41,47) การเห็นด้วยในสิ่งเหล่านี้ โบว์แมนเผชิญกับความท้าทายที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวในการพิสูจน์หักล้าง “พระวาทจะเป็นพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง” (*the Word was a god*) ซึ่งเป็นการแปลย่อหน้า 1:1c ของพยานพระยะโฮวา

สิ่งนี้เราไปสู่เป็นการสวนทางอย่างมากที่สุด หลังจากทำการวิเคราะห์ทางไวยากรณ์ที่ยาวที่สุดของย่อหน้า 1:1 ในหน้า 62 ที่ผมได้เห็นนั้น โบว์แมนไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะยอมรับว่าการแปลย่อหน้า 1:1c ของพยานพระยะโฮวา (“พระวาทจะเป็นพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง”)⁷¹ นั้นเป็น “การแปลที่เป็นไปได้” และ “เป็นไปได้ทางไวยากรณ์” (คำพูดของโบว์แมนเอง)! โบว์แมนกำลังยอมรับว่าการแปลย่อหน้า 1:1 ของพยานพระยะโฮวาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ที่เขาปฏิเสธก็เพียงเพราะมันเป็นหลักคำสอนที่เขาและผู้ร่วมความเชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับไม่ได้

ไม่มีอะไรผิดปกติหรือเป็นไปได้ยากที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่งจะยอมรับว่า “พระวาทเป็นพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง” (การแปลของพยานพระยะโฮวา) ที่มีความเป็นไปได้ทางไวยากรณ์ โทมัส คอนสแตเบิลจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ดัลลัส ซึ่งเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่งก็ยอมรับเช่นเดียวกันว่า “พระวาทเป็นพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง” นั้นเป็นไปได้ทางไวยากรณ์ แต่เขาก็ปฏิเสธเช่นเดียวกับโบว์แมน เพราะเป็น *หลักคำสอนที่ยอมรับไม่ได้*

พยานพระยะโฮวาใช้ข้อนี้ (ย่อหน้า 1:1) เพื่อสนับสนุนหลักคำสอนของพวกเขาว่า พระเยซูไม่ใช่พระเจ้าอย่างสมบูรณ์ แต่เป็นผู้ถูกสร้างที่สูงที่สุด พวกเขาแปลข้อนี้ว่า “พระวาทเป็นพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง”⁷²

⁷⁰ Bentley Chan

⁷¹ “the Word was a god” (ย่อหน้า 1:1 “ในตอนเริ่มต้นพระวาทเป็นอยู่แล้ว พระวาทอยู่กับพระเจ้า และพระวาทเป็นพระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง พระวาทองค์นี้อยู่กับพระเจ้าในตอนเริ่มต้น” พระคัมภีร์ของพยานพระยะโฮวา ฉบับนิวเวิลด์) ผู้แปล

⁷² “the Word was a god”

ตามไวยากรณ์แล้วนี่เป็นการแปลที่เป็นไปได้ เนื่องจากมันถูกต้องตามหลักที่จะให้มีคำนำหน้านามเอกพจน์ที่ไม่ได้กล่าวถึงมาก่อน (“a”) เมื่อไม่มีคำนำหน้านามปรากฏในข้อความภาษากรีกในที่นี่ อย่างไรก็ตาม การแปลตรงนี้ไม่ถูกต้องอย่างแน่นอน เพราะเป็นการลดพระเยซูให้เป็นน้อยกว่าพระเจ้า (หนังสืออธิบายยอห์น 1:1 ของ ดร. คอนสแตนติน)⁷³

ในการวิเคราะห์สุดท้ายนั้น ความขัดแย้งที่แท้จริงระหว่างผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกับพยานพระยะโฮวาเป็นเรื่องของหลักคำสอน ไม่ใช่เรื่องของวิธีการตีความทางไวยากรณ์ หลังจากให้เห็นด้วยใน 80% แรก พวกเขาจะเห็นแตกต่างกันใน 20% สุดท้าย กล่าวคือ ในเรื่องการอธิบายได้มากน้อยและถูกต้องแค่ไหนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู คือระหว่าง “พระเจ้า” (God) กับ “พระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง” (a god) แต่แม้แต่เรื่องนี้พวกเขาก็เห็นด้วยมากกว่าไม่เห็นด้วย เพราะเมื่อผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพพูดถึง “พระเจ้า” (God) ในยอห์น 1:1c พวกเขาไม่ได้หมายถึง “พระเจ้าที่เจาะจง” (the God) แต่หมายถึง “พระเจ้า” (God) ในความหมายเชิงคุณลักษณะของแก่นแท้หรือสภาวะของพระเจ้า ซึ่งคล้ายคลึงกับที่พยานพระยะโฮวาเข้าใจ “พระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง” (“a god”) ว่าหมายถึงพระเป็นเจ้าหรือเหมือนพระเจ้า อันที่จริงทั้งโบว์แมน (ในหน้า 63) และพยานพระยะโฮวา (ในเชิงอรรถในพระคัมภีร์ฉบับ NWT) ต่างยอมรับว่า “และพระวาทะทรงเป็นพระเป็นเจ้า” นั้นเป็นทางเลือกที่ใช้ได้ในการอ่านยอห์น 1:1c นอกจากนั้นก็เป็นหลักฐานเพิ่มเติมในการเห็นเหมือนกันระหว่างวิธีการตีความทางไวยากรณ์ตามลำดับของพวกเขา

ในการวิเคราะห์สุดท้ายนั้น ความไม่เห็นด้วยของโบว์แมนกับพยานพระยะโฮวานั้นเป็นเพียงผิวเผิน ส่วนใหญ่แล้วเกี่ยวกับวิธีที่ดีที่สุดในการอธิบายความเป็นพระเจ้าของพระวาทะ คือ “พระเจ้า” (God) กับ “พระเป็นเจ้าองค์หนึ่ง” (a god) ในความหมายเชิงคุณลักษณะของทั้งสอง เมื่อคุณคิดถึงเรื่องนี้ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าการเห็นไม่ตรงกันทางศาสนศาสตร์ในเรื่องความหมายเชิงคุณลักษณะของ theos ในยอห์น 1:1c ความจริงแล้วโบว์แมนใช้หลายหน้าเพียงเพื่อจะพิสูจน์ว่า ความเข้าใจเชิงคุณลักษณะของเขาเกี่ยวกับ theos นั้นดีกว่าความเข้าใจเชิงคุณลักษณะของพยานพระยะโฮวาเกี่ยวกับ theos!

โบว์แมนไม่ยอมพิจารณาความเป็นไปได้ในการใช้ *pros* ยอห์น 1:1 เป็นการอ้างอิงถึง เพราะนี่จะทำให้ยอห์น 1:1b อ่านว่า “พระวาทะได้อ้างอิงถึงพระเจ้า”⁷⁴ ซึ่งสอดคล้องกันอย่างดีกับข้อความถัดไปว่า “พระวาทะเป็นพระเจ้า” โดยไม่ลดความเป็นบุคคลของ “พระเจ้า” โบว์แมนไม่เคยพิจารณาความเป็นไปได้เพราะมันจะทำให้ข้อสันนิษฐานตามความเชื่อตรีเอกานุภาพของเขาอ่อนลง แต่ยัง

⁷³ Dr. Constable's Expository Notes, on John 1:1

⁷⁴ “the Word referred to God”

เป็นเพราะผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเห็นดีเห็นงามกับพยานพระยะโฮวาเรื่องความหมายของ *pros* ใน ยอห์น 1:1b ของ (โบว์แมน หน้า 25)

ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตีความยอห์น 1:1 แตกต่างจากทั้งความเชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวา

โดยสรุปแล้ว ตอนนี้เราจะระบุอย่างเร็วถึงความแตกต่างที่สำคัญหกประการระหว่างความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ไว้ฝ่ายหนึ่ง และความเชื่อในตรีเอกานุภาพกับพยานพระยะโฮวาไว้อีกฝ่ายหนึ่งในการตีความยอห์น 1:1 ของพวกเขาตามลำดับ

ประการแรก ทั้งสามความเชื่อสอนว่า “พระวาตะ” ในยอห์น 1:1 ดำรงอยู่ก่อน แต่ไม่เห็นด้วยกันว่าพระวาตะเป็นใคร คือจะเป็นพระเจ้าพระองค์ที่สองที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” (*ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ*) หรือจะเรียกว่า “สิ่งที่เป็นวิญญาณ” ที่ไม่ใช่พระเจ้าหรือมนุษย์ (*พยานพระยะโฮวา*) หรือพระวาตะที่เป็นพระเจ้าเอง โดยนามนัย (*ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว*, เปรียบเทียบกับ “พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”)⁷⁵

ประการที่สอง การที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวา อ่าน *pros* ในยอห์น 1:1 ด้วยความหมายรอง (“พระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า”) นั้นสร้างความขัดแย้งระหว่างยอห์น 1:1b กับ ยอห์น 1:1c ในทางตรงกันข้าม ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ อ่าน *pros* ด้วยความหมายหลัก (“พระวาตะชี้มายังพระเจ้า” หรือ “พระวาตะอ้างอิงถึงพระเจ้า”)⁷⁶ ซึ่งทำให้ไม่มีความขัดแย้งดังกล่าว และที่จริงไหลลื่นอย่างเป็นธรรมชาติไปยังยอห์น 1:1c (“และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”)

ประการที่สาม เพื่อแก้ไขความขัดแย้งนี้ ทั้งความเชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวาจึงถูกบีบให้เปลี่ยนความหมายของ *theos* (“พระเจ้า”) ในการเปลี่ยนจากยอห์น 1:1b ไปยอห์น 1:1c ขณะที่ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว มีความสอดคล้องกันทั้งหมดโดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนความหมายของ “พระเจ้า”

ประการที่สี่ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวา ไม่สามารถจะอ่านยอห์น 1:1c (“พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”) ในลักษณะที่ตรงไปตรงมาว่ามีอัตลักษณ์ที่เท่าเทียมกัน ดังนั้นพวกเขาจึงใช้ตรงนี้เป็น การอ้างอิงถึงแก่นแท้ของพระเจ้า นั้นหมายถึงเป็นการลดความเป็นบุคคลของ

⁷⁵ คำในวงเล็บ ต้นฉบับใช้เป็นตัวย่อคำเรียก BM ฝ่ายหนึ่ง และ TR กับ JW ในอีกฝ่ายหนึ่ง

⁷⁶ (“the Word was towards God” or “the Word referred to God”)

คำว่า “พระเจ้า” ในยอห์น 1:1c มาเป็นแก่นแท้หรือสภาวะของพระเจ้า แต่ในทางตรงข้าม ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวอ่านยอห์น 1:1c (“พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”) ในลักษณะที่ตรงไป ตรงมาที่คงความเป็นบุคคลของพระเจ้า และระบุพระวาตะกับตัวพระเจ้าเอง สมการของอัตลักษณ์ที่เท่าเทียมกันนี้ (“พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”) ไม่ควรใช้เหมือนกับสมการทางคณิตศาสตร์ แต่เป็นความจริงที่ “พระวาตะ” อ้างอิงถึงพระเจ้าโดยนามนัย

ประการที่ห้า ความเชื่อในตรีเอกานุภาพและพยานพระยะโฮวา จำเป็นต้องแปลความหมายยอห์น 1:1c ให้หมายความว่าอย่างที่พวกเขาเชื่อว่าหมายถึง (โบว์แมนยังอธิบายการแปลงยอห์น 1:1c ของเขาว่า “การแปลแบบใช้สำนวนใหม่”) แต่ในทางตรงข้าม ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวไม่จำเป็นต้องใช้สำนวนใหม่กับยอห์น 1:1c เพราะความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวใช้การอ่านยอห์น 1:1c (“และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า”) แบบตรงๆ

ประการที่หก พยานพระยะโฮวาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อในตรีเอกานุภาพ จำเป็นต้องใช้คำศัพท์นอกพระคัมภีร์มาอธิบายการตีความยอห์น 1:1 และ 1:14 ของพวกเขา ในกรณีของพยานพระยะโฮวานั้น คำศัพท์ที่ไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ที่เข้ามาในความคิดก็คือ *สิ่งที่เป็นวินิจฉัย* (ดูคำอธิบายเพิ่มเติมด้านล่าง) ในกรณีของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ มีรายการคำศัพท์นอกพระคัมภีร์อยู่มากที่ใช้ความพยายามแบบเฉฉวนในการอธิบายความเข้าใจยอห์น 1:1 และ 1:14 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น *ตรีเอกานุภาพ ความเป็นพระเจ้าเดี่ยว พระเจ้าพระบุตร แก่นแท้ การมีแก่นแท้เดียวกัน การดำรงอยู่ร่วมกัน พระองค์ที่สอง สองสภาวะ เป็นพระเจ้าขณะเดียวกันก็เป็นมนุษย์ การบังเกิดจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยตั้งแต่เนิ่นนัรกาล ความสัมพันธ์ในตรีเอกภาพ ความเป็นพระเจ้าและมนุษย์ในพระเยซูคริสต์*⁷⁷ และอื่นๆอีก แต่ในทางตรงกันข้าม ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว จะยึดอยู่กับคำศัพท์พื้นฐานของยอห์นเพื่ออธิบายยอห์น 1:1 และ 1:14 (แม้แต่ *memra* ก็หมายถึง *dabar* หรือ *logos* หรือ *word* ทั้งสี่คำ⁷⁸นี้เป็นการอ้างอิงที่เป็นคำนามนัยถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าในภาษาอาราเมค ภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาอังกฤษตามลำดับ)

คำอธิบายเพิ่มเติม: พยานพระยะโฮวาเกี่ยวกับเรื่องการกำเนิดของพระเยซูคริสต์

⁷⁷ ความหมายตามลำดับของคำเหล่านี้คือ *trinity, Godhead, God the Son, substance, homoousios, hypostasis, second person, two natures, hypostatic union, eternal generation, perichoresis, communicatio idiomatum*

⁷⁸ ที่แปลเหมือนกันว่า “พระวาตะ, พระดำรัส, พระวจนะ” (ผู้แปล)

หนึ่งในคำอธิบายที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับสิ่งที่พยานพระยะโฮวาสอนในเรื่องการกำเนิดของพระเยซูคริสต์มีอยู่ในหนังสือของพวกเขาเองที่ชื่อ *พระคัมภีร์สอนอะไรจริง ๆ?*⁷⁹ (2005, 224 หน้า)

นี่เป็นบทสรุปของประเด็นสำคัญในบทที่ 4 ของหนังสือเล่มนี้ (หน้า 37-45, พระเยซูคริสต์คือใคร?) คือก่อนการสร้างจักรวาล พระเจ้าทรงสร้างพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งเป็น “สิ่งที่เป็นวิญญาณ” ที่ไม่ใช่ทั้งพระเจ้าหรือมนุษย์ และไม่มีร่างกาย (สิ่งที่เป็นวิญญาณทั้งหลายรวมถึงเหล่าทูตสวรรค์⁸⁰ หน้า 96) พระเยซูถูกกล่าวว่าเป็นพระบุตร “องค์เดียวที่มาบังเกิด” เพราะพระองค์ทรงเป็นบุคคลผู้เดียวเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง *โดยตรง* แล้วพระเจ้าได้ทรงสร้างส่วนที่เหลือของจักรวาลโดยทางพระบุตร ก่อนที่พระบุตรจะทรงมาบังเกิดในโลกนี้ พระองค์ทรงเป็น “พระวาทะ” ผู้ทรงส่งถ้อยคำของพระเจ้าไปถึงบรรดาบุตรคนอื่น ๆ ของพระเจ้า “ทั้งที่เป็นวิญญาณและมนุษย์” เมื่อพระวาทะทรงมาเป็นมนุษย์ พระบุตรได้เสด็จออกจากสวรรค์มาอยู่บนโลกอย่างมนุษย์ สิ่งที่เป็นวิญญาณที่เคยเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้มาเป็นมนุษย์เมื่อพระยะโฮวาทรงย้ายชีวิตของพระบุตรจากสวรรค์มาสู่ครรภ์ของมารีย์ พระเยซูทรงมาเป็นพระเมสสิยาห์เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาในช่วงหลังของปี ค.ศ. 29 และหลังจากที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้ว “พระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ได้ทรงให้พระองค์ฟื้นคืนชีวิตที่เป็นวิญญาณ” ในวันที่สาม

ในภาคผนวกหนึ่งมีว่า “มีคาเอลหัวหน้าทูตสวรรค์คือใคร?” (หน้า 218-219) คำตอบที่ให้ไว้ก็คือ “พระเยซูเองคือหัวหน้าทูตสวรรค์มีคาเอล”

ข้อผิดพลาดอย่างร้ายแรงก็คือ พยานพระยะโฮวาปฏิเสธเรื่องที่ *พระกาย* ของพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเขาสอนว่าพระเยซูทรงถูกชุบให้เป็น “วิญญาณที่ไม่สามารถมองเห็นได้” โดยไม่มีร่างกายมนุษย์ (*ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์*⁸¹ หน้า 266) พระเยซู “ไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพมาเป็นมนุษย์ที่มีชีวิต แต่ถูกชุบขึ้นให้เป็นวิญญาณ” (*ขอให้พระเจ้าทรงสถิตย์จริง*⁸² หน้า 272) เพราะพระองค์ไม่สามารถ “กลับเป็นมนุษย์ได้อีกครั้ง” (*คุณสามารถมีชีวิตอยู่ตลอดไปในสวรรค์บนโลก*⁸³ หน้า 143) ความร้ายแรงของข้อผิดพลาดนี้อยู่ที่การปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของพระเยซู พระองค์เป็นสิ่งที่เป็วิญญาณอย่างแท้จริงซึ่งไม่ใช่มนุษย์หรือพระเป็นเจ้า และ

⁷⁹ What Does the Bible Really Teach?

⁸⁰ หรือเทวทูต

⁸¹ Let Your Name be Sanctified (หรือ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ) ผู้แปล

⁸² Let God be True

⁸³ You Can Live Forever in Paradise on Earth

เป็นมนุษย์เพียงชั่วคราวในช่วงที่พระองค์ทรงอยู่บนโลก การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูไม่ใช่การฟื้นคืนพระชนม์ทางร่างกาย แต่เป็นแค่การกลับสู่สภาพที่แท้จริงที่เป็นสิ่งที่เป็นวินิญาณ

ข้อผิดพลาดนี้ขัดแย้งกับสิ่งที่พระเยซูผู้ฟื้นคืนพระชนม์ตรัสว่า “จงดูที่มือและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนอย่างที่คุณท่านเห็นว่าเรามี” (ลูกา 24:39)

ข้อผิดพลาดมากมายทางศาสนศาสตร์เกิดจากความลุ่มหลงที่ไม่เห็นความเป็นมนุษย์แท้ของพระเยซูคริสต์ ไม่ว่าเราจะพูดถึงผู้เชื่อกลุ่มนอกรีต ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้เชื่อตามแบบเอเรียส หรือพยานพระยะโฮวา

ยอห์น 1:1-3 มาจากปฐมกาล ไม่ใช่จากไฟโล

“พระวาตะ” ในยอห์น 1:1-3

ตอนนี้เราจะอ้างถึงยอห์น 1:1-2 สามทางที่แตกต่างกัน (i) จากพระคัมภีร์หลัก (ii) การแปลตรงตัวจากภาษากรีก (iii) การแปลตรงตัวเหมือนกับข้อ (ii) แต่มีความคิดเห็นสอดคล้อง (แสดงให้เห็นเป็นตัวหนา)

ยอห์น 1:1-2⁸⁴ ¹ในปฐมกาลพระวาตะทรงดำรงอยู่ และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า ²พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล

ยอห์น 1:1-2 การแปลตรงตัว⁸⁵ ¹ในปฐมกาลพระวาตะดำรงอยู่ และพระวาตะมีการอ้างอิงถึงพระเจ้า และพระวาตะเป็นพระเจ้า ²สิ่งนี้ในปฐมกาลมีการอ้างอิงถึงพระเจ้า

ยอห์น 1:1-2 การแปลตรงตัวพร้อมความคิดเห็นสอดคล้อง

⁸⁴ ¹In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. ²He was in the beginning with God. (ESV)

⁸⁵ ¹In the beginning was the Word, and the Word had reference to God, and God was the Word. ²This in the beginning had reference to God.

¹ในปฐมกาล (อ้างอิงถึงปฐมกาล 1:1) พระวาเททรงดำรงอยู่ (นามนัยสำหรับพระยาห์เวห์) และพระวาเทมีการอ้างอิงถึงพระเจ้า (“กำลังระบุถึงพระเจ้า”, ITNT⁸⁶) และพระเจ้าเป็นพระวาเท ² สิ่งนี้ (พระวาเท) ในปฐมกาล (การอ้างอิงถึงปฐมกาล 1:1) มีการอ้างอิงถึงพระเจ้า

ถ้าในข้อ 2 เราขยายคำ “ในปฐมกาล” ไปไว้ตรงเริ่มต้นของข้อ เพื่อให้เข้ากับโครงสร้างของข้อ 1 เราจะเห็นความคล้ายคลึงกันอย่างชัดเจนดังนี้

ข้อ 1 “ในปฐมกาลพระวาเทดำรงอยู่ และพระวาเทมีการอ้างอิงถึงพระเจ้า”

ข้อ 2 “ในปฐมกาล พระวาเทนี้มีการอ้างอิงถึงพระเจ้า”

การพูดซ้ำนั้นแน่นอนว่าเพื่อเป็นการเน้นย้ำ อย่างเดียวกันกับการเน้นในการใช้คำ “พระวาเท” สามครั้งในยอห์น 1:1 และข้อ 3 (ฉบับ ESV) กล่าวดังนี้

ข้อ 3 “สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ และถ้าปราศจากพระองค์ก็ไม่มีสิ่งใดเลยที่ได้ถูกสร้างขึ้น”

ในครั้งแรกของข้อนี้ (“สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์”) ชี้ไปที่พระยาห์เวห์ว่าเป็นพระผู้สร้าง นี่เป็นครั้งที่สาม (ในสามข้อเท่านั้น!) ที่ยอห์นกลับไปปฐมกาล 1:1 เพื่อให้เข้าใจชัดเจนว่า ยอห์น 1:1-3 นั้นจะต้องมีความเข้าใจว่าเกี่ยวข้องกับปฐมกาล

ข้อ 1 และ 2 ในคำขึ้นต้นของยอห์น จะคล้ายกันกับในครั้งแรกของปฐมกาล 1:1 (“ในปฐมกาล พระเจ้า...”) ในขณะที่ข้อ 3 จะคล้ายกับปฐมกาล 1:1 ทั้งข้อ (“ในปฐมกาล พระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก”) เพราะว่า “พระเจ้า” ในเรื่องราวของปฐมกาลกล่าวถึงพระยาห์เวห์ ได้มียืนยันในปฐมกาล 2:4 ว่า “นี่คือเรื่องราวการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างโลกและฟ้าสวรรค์”

แม้แต่ในหลักข้อเชื่อในเชีย ก็มีพระเจ้าพระบิดาเท่านั้น ไม่ใช่พระเจ้าพระบุตร ที่เป็นพระผู้สร้าง สรรพสิ่งที่มองเห็นได้และที่มองไม่เห็น แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไปไกลกว่าหลักข้อเชื่อเมื่อพวกเขาบอกว่าพระบุตรเป็นพระผู้สร้าง หรือเป็นพระผู้สร้างร่วมกับพระบิดา ฉะนั้นพวกเขาก็ใช้ยอห์น 1:3 (“สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์”) กับพระเยซูซึ่งพวกเขาเทียบให้เท่ากับพระวาเท

⁸⁶ The Idiomatic Translation of the New Testament (ฉบับไอบีเอ็นที ที่แปลตามสำนวนเจ้าของภาษา) ผู้แปล

เมื่ออ่านหนังสือ 1:1-3 มีข้อเท็จจริงสองข้อที่หนักแน่นและโต้แย้งไม่ได้ ซึ่งต้องจดจำไว้ก็คือ (1) ไม่มีที่ไหนเลยที่ยอห์นระบุว่าพระวาทจะเป็นบุคคลเดียวกับพระเยซู (2) ปฐมกาลบทที่ 1 ไม่ได้กล่าวถึงบุคคลใดหรือบุคคลที่มีอยู่จริงใด ๆ ที่ทำงานเคียงข้างกับพระเจ้าในเรื่องการทรงสร้าง

เราจะต้องจำไว้ด้วยว่าคำขึ้นต้นของยอห์นเป็นคำกวี ข้อเท็จจริงนี้รู้กันอย่างกว้างขวางในงานวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ แม้จะมีการถกเถียงกันบ้างว่าเป็นบทเพลงหรือไม่⁸⁷

ตอนนี้เราจะกล่าวต่อไปตามนี้ (i) พิจารณาการใช้ Logos ของไฟโลในการตีความคำขึ้นต้นของยอห์นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ii) แสดงให้เห็นว่าทำไม Logos ของไฟโลจึงไม่สามารถนำมาใช้สนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ (iii) แสดงให้เห็นว่ายอห์น 1:1-3 มีรากฐานมาจากปฐมกาล ไม่ใช่ไฟโล (iv) แสดงให้เห็นว่าการสร้างในปฐมกาลนั้นทำการสร้างโดยพระยาห์เวห์แต่ลำพัง โดยไม่มีความช่วยเหลือใด ๆ จากตัวแทนสำรอง และเพราะฉะนั้นยอห์น 1:3 (“สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์”) จึงหมายถึงพระยาห์เวห์ ไม่ใช่พระเยซู

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้โลกอสของไฟโล

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพสันนิษฐานว่า “พระวาท” ในยอห์น 1:1 คือพระเยซูคริสต์ผู้ดำรงอยู่ก่อน แม้ว่าจะไม่มีวีแววของผู้ที่เป็นพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์เดิม ข้อในพระคัมภีร์เดิมที่มักถูกอ้างเป็นหลักฐานของพระเจ้าตรีเอกภาพก็คือปฐมกาล 1:26 ที่พระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าพหุพจน์ “เรา” ถือเป็นข้อพิสูจน์ถึงลักษณะตรีเอกภาพของพระเจ้า แม้จะมีคำอธิบายที่เป็นอีกหลายทางเลือก และแม้จะไม่มีการอ้างอิงใด ๆ ที่ชัดเจนว่าใครอาจเป็นบุคคลที่สองที่เป็นพระเจ้าในปฐมกาล 1:26 เราจะไม่พิจารณาข้อนี้ในตอนนี้นอกจากจะชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนไม่ยอมรับการตีความปฐมกาล 1:26 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

- *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับชอนเดอร์วาน* (เอฟ เอฟ บรูซ ผู้รวบรวม) เกี่ยวกับปฐมกาล 1:26 “ลอยโพลด์”⁸⁸ ยังโต้แย้งอย่างรุนแรงกับมุมมองของคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมว่าพหุพจน์นั้นหมายถึงตรีเอกานุภาพ” ซึ่งไม่ควรจะปฏิเสธเสียทีเดียว แต่โดยลักษณะของมันแล้ว

⁸⁷ กรณีที่มีน้ำหนักเรื่องการอ่านคำขึ้นต้นของยอห์นเป็นเพลงสรรเสริญนั้นถูกขยายความโดย เอ็ม กอร์ดเลย์ ในบทความชื่อ *คำขึ้นต้นของยอห์นและคำสอนสืบทอดในการสอนเพลงสรรเสริญของชาวยิว: กรณีใหม่ในการอ่านคำขึ้นต้นเป็นเพลงสรรเสริญ*, วารสารวรรณกรรมพระคัมภีร์, เล่ม 128, ครั้งที่ 4, หน้า 781-802

⁸⁸ *Zondervan Bible Commentary* (ed. F.F. Bruce); Leupold

ไม่ได้ทำให้เชื่อมั่น... น่าจะเป็นว่าเหนือสิ่งอื่นใดนั้นพหุพจน์มีไว้เพื่อจะให้เห็นความสำคัญและความจริงใจในการตัดสินใจของพระเจ้า

- ในเชิงอรรถของพระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิช (NET) เกี่ยวกับปฐมกาล 1:26 กล่าวว่า “นักศาสนศาสตร์คริสเตียนส่วนใหญ่ตีความ [พหุพจน์ “เรา”] ว่าเป็นการบอกให้ทราบตั้งแต่แรกถึงความ เป็นพหุพจน์ภายในความเป็นพระเจ้า แต่มุมมองนี้กำหนดแนวคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในภายหลังเกี่ยวกับต้นฉบับโบราณ”
- ดร. โธมัส คอนสเทเบิล ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจากสถาบันพระคริสตธรรมดัลลัสกล่าวว่า “เราไม่ควรใช้ [พหุพจน์ “เรา”] เป็นหลักฐานอย่างเป็นทางการของตรีเอกานุภาพ เนื่องจากการอ้างอิงนี้ ไม่ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าองค์เดียวดำรงอยู่ในสามองค์บุคคล” (*หนังสืออธิบาย*, ปฐมกาล 1:26)⁸⁹
- *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ตอนสำคัญ ๆ* ซึ่งมี 20 เล่มที่รวบรวมโดยผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่ชื่อเจมส์ เฮสติงส์⁹⁰ ได้อธิบายเกี่ยวกับปฐมกาล 1:26 ไว้ว่า “เราทราบมาว่าภาษาที่กล่าวถึงในการทรงสร้าง เช่น ‘ให้เราสร้างมนุษย์’ นั้นบอกถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับการมีหลายบุคคลอยู่ในความเป็นพระเจ้า... เราทราบมาอีกว่า เราจะต้องยึดถือเรื่องนี้ตามหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพ มุมมองเช่นนี้ช่างไม่มีเหตุผล มีแต่ความโง่เขลาเท่านั้น”
- คีลและเดลิตซ์ มองว่าพหุพจน์ “เรา” ในปฐมกาล 1:26 เป็นคำพหุพจน์สำหรับกษัตริย์⁹¹มากกว่า การอ้างอิงถึงพระเจ้าตรีเอกภาพ และเป็นการเผยให้เห็น “ความบริบูรณ์ของอำนาจและแก่นแท้ ซึ่ง [พระเจ้า] ทรงครอบครอง”
- *คู่มืออธิบายตอนจากพระคัมภีร์: การตีความทางศาสนศาสตร์ของตอนจากพระคัมภีร์สำหรับวันอาทิตย์*,⁹² เกี่ยวกับปฐมกาล 1:1-2, 4a กล่าวว่า “แต่ทั้งนี้ ปฐมกาลบทที่ 1 ไม่ใช่ตัวบทที่เกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างชัดเจน” แม้ว่าผู้อธิบายที่เป็นคริสเตียนในประวัติศาสตร์จะถูก ล่อใจด้วยคำแนะนำว่าเป็นพหุพจน์จาก ‘ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา...’ นักวิชาการฮีบรู ปฏิเสธความคิดนี้นานมาแล้วว่านี่หมายถึงการมีหลายบุคคลอยู่จริงภายในพระเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้อยู่ในความคิดของผู้เขียนปฐมกาล และดังนั้นผู้อ่านในภายหลังก็ไม่ควรเข้าใจแบบนั้นเช่นกัน

⁸⁹ Dr.Thomas Constable; *Expository Notes on Genesis 1:26*

⁹⁰ *Great Texts of the Bible* by James Hastings

⁹¹ Keil and Delitzsch; pluralis majestatis

⁹² *Lectionary Commentary: Theological Exegesis for Sunday's Text*

การที่พระคัมภีร์เดิมไม่มีผู้ที่เป็นพระเจ้าผู้อยู่ข้างๆพระยาห์เวห์นั้น เห็นชัดว่าเป็นเรื่องที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสนใจมาก เพราะบางคนได้รับเอาแนวคิดมาจากไฟโลซึ่งเป็นนักปรัชญาชาวกรีก (ราวๆ 20 ปีก่อนคริสตกาลถึง ค.ศ. 50) ที่ว่าพระวาตะ (Logos) เป็น “พระเจ้าพระองค์ที่สอง”

ไฟโลเข้าช่องในปรัชญาและหลักเทววิทยาของกรีก และใช้แนวความคิดแบบกรีกเพื่อส่งเสริมศาสนาของยิว เขาให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับ Logos (พระวาตะ) ซึ่งเป็นแนวความคิดที่ดึงดูดใจอย่างยิ่งกับคนต่างชาติที่ซึมซับในวัฒนธรรมกรีก มันเป็นแนวความคิดที่โดดเด่นในปรัชญากรีกที่สอนโดย เฮราคลิตัส, โซเครตีส, เพลโต, อริสโตเติล, ผู้ยึดถือปรัชญาสโตอิก,⁹³ และคนอื่นๆ

สิ่งที่ทำให้ Logos ของไฟโลเป็นประโยชน์กับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ แม้ไฟโลจะสอนว่า Logos เป็นเพียงตัวกลางที่เป็นนามธรรมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ โดยในสองสามคำกล่าวที่เขาเรียก Logos ว่า “พระเจ้าพระองค์ที่สอง” ดังนั้นบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงสรุปว่ายอห์นได้รับเอาแนวความคิดเกี่ยวกับ Logos (พระวาตะ) ของไฟโลว่าเป็น “พระเป็นเจ้าพระองค์ที่สอง” และได้นำมาใช้กับยอห์น 1:1 เพื่อประกาศว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าพระองค์ที่สอง ตอนนี้เราจะแสดงให้เห็นว่าการใช้ Logos ของไฟโลตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นไม่ถูกต้องและไม่มีหลักฐาน

เราจะเห็นว่าไฟโลไม่ได้ถือว่า Logos เป็นสิ่งที่เท่าเทียมกับพระเจ้า แต่ถือว่าเป็นแนวความคิดแบบนามธรรมที่แตกต่างจากพระเจ้าและอยู่ใต้บัญชาพระองค์ นี่แทบไม่น่าแปลกใจเลยเพราะไฟโลมีใจเป็นยิวและเป็นผู้เชื่อที่เคร่งครัดในพระเจ้าองค์เดียว แม้ว่าเขาจะใช้ภาษาที่เป็นนามธรรมเพื่อให้ Logos เป็นบุคคล แต่เขาก็ไม่ได้เชื่อว่าจะเป็นคนจริง ๆ แต่ถือว่า Logos เป็นแนวความคิดทางปรัชญา แต่จากการที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนอ้างอิงถึงไฟโลบ่อย ๆ จึงทำให้อาจมีความเข้าใจอย่างผิด ๆ ว่าไฟโลเป็นคริสเตียน!⁹⁴

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนต่างยอมรับโดยไม่มีหลักฐานว่ายอห์นซึ่งเป็นชาวประมง ก็รู้เรื่องปรัชญาของไฟโล สำหรับพวกเขาแล้วความเชื่อมโยงก็ปรากฏชัดและไม่จำเป็นต้องมีข้อพิสูจน์ มีการ

⁹³ Heraclitus, Socrates, Plato, Aristotle, the Stoics (Stoics หมายถึงผู้ยึดถือหลักการขจัดตนหาราคะ-ผู้แปล)

⁹⁴ เรื่องที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้แนวคิดของไฟโล มีระบุไว้ใน *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับนิวไบเบิ้ล* เกี่ยวกับยอห์น 1:1 ว่า “[The Logos] ถูกใช้กันอย่างแพร่หลายในวรรณกรรมกรีก และนักวิชาการหลายคนเชื่อกันว่าความสำคัญของมันกับยอห์น สามารถเข้าใจได้เฉพาะกับภูมิหลังดังกล่าว... ความคิดนี้ถูกพัฒนาให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นในงานเขียนของไฟโลแห่งอเล็กซานเดรีย” โปรดสังเกตคำว่า “เฉพาะ” ที่ให้ความกระจ่าง)

ยอมรับต่อไปว่าเพราะยอห์นรู้เรื่องปรัชญาของไฟโล เขาจึงอ้าแขนรับและได้รวมเอา Logos (พระวาตะ) ของไฟโลไว้ในพระกิตติคุณของเขา

ความจริงก็คือ ไฟโลไม่ได้คิดว่า Logos เป็นบุคคลจริง แต่เป็นแนวความคิดทางศาสนาและปรัชญา แต่นี่ไม่ได้ขัดขวางผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนจากการยึดถือไฟโลที่ทำให้ Logos ในยอห์น 1:1 เป็นพระเจ้าองค์ที่สอง พวกเขาทำเช่นนั้นก็เพราะไม่มีอะไรในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนการดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์ที่สองที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร”

ไฟโลเป็นชาวยิวที่เคร่งศาสนาที่ทำให้ชีวิตของเขาเองตกอยู่ในอันตราย

มีข้อมูลทางวิชาการมากมายสำหรับผู้สนใจเกี่ยวกับไฟโลและแนวคิดของเขา⁹⁵ แม้แนวความคิดปรัชญาของเขาจะเป็นนามธรรมแต่ก็อธิบายหรือเข้าใจได้ไม่ยาก แต่เนื่องจากแนวคิดส่วนใหญ่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาของเรา เราจึงจะให้ข้อมูลโดยย่อเกี่ยวกับชีวประวัติของไฟโลและพูดถึงคำสอนบางอย่างของเขา

ไฟโลแห่งอเล็กซานเดรีย (ราว 20 ปีก่อนคริสตกาลถึง ค.ศ. 50) หรือที่เรียกกันว่าไฟโล ยูเดียส เกิดก่อนพระเยซูและเสียชีวิตหลังจากพระเยซู เขาเป็นนักปรัชญาชาวยิวที่พูดภาษากรีกที่อาศัยอยู่ในเมืองอเล็กซานเดรียในประเทศอียิปต์ เขามีชื่อเสียงในเรื่องความพยายามจะผสมกลมกลืนปรัชญากรีกกับคำสอนทางศาสนาของยิวเข้าด้วยกัน ตลอดจนรวมปรัชญาเพลโตกับคำสอนโมเสสไว้ในระบบปรัชญาเดียว

ไฟโลเป็นผู้ที่โจซีฟัสนักประวัติศาสตร์ชาวยิวในศตวรรษแรกรู้จักดี ผู้ที่กล่าวไว้ในชุดหนังสือ *ประวัติศาสตร์เก่าแก่ของชาวยิว*⁹⁶ ว่าไฟโลมีความเชี่ยวชาญในด้านปรัชญา โจซีฟัสยังกล่าวอีกว่าไฟโลปฏิเสธอย่างหนักแน่นที่จะยกย่องจักรพรรดิโรมันเป็นพระเจ้า และต่อต้านอย่างเปิดเผยกับแผนการของจักรพรรดิคาลิกูลา⁹⁷ ที่จะสร้างรูปปั้นของตัวเองในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม อันที่จริงไฟโลเป็นกระบอกเสียงที่เห็นได้ชัดที่สุดของชาวยิวในการต่อต้านการสร้างรูปปั้นของจักรพรรดิคาลิกูลาไว้ในธรรมศาลาต่างๆ แห่งอเล็กซานเดรีย มันเป็นจุดยืนที่อันตรายสำหรับไฟโลที่ทำเช่นนั้น เพราะความวุ่นวายทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในช่วงที่ชาวโรมันกำลังตรึงกางเขนชาวยิวในอเล็กซานเดรีย

⁹⁵ หนังสือที่อ่านเข้าใจง่ายเกี่ยวกับไฟโลคือ *คู่มือสรุปงานเขียนของไฟโล* โดยเคนเนธ เซงค์ (2005, เวสต์มินสเตอร์ จอห์น น็อกซ์, 172 หน้า) ที่เป็นวิชาการมากขึ้นคือ *คู่มือทำความเข้าใจไฟโลของเคมบริดจ์* (ผู้จัดพิมพ์ เอ คาเมซาร์, 2009, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์, 301 หน้า) สำหรับการรวบรวมงานเขียนของไฟโลเอง, *โปรตุงานเขียนของไฟโล* (1993, เฮนดริกสัน, 944 หน้า)

⁹⁶ Josephus; *Antiquities of the Jews*

⁹⁷ Caligula จักรพรรดิโรมันที่อามิตและโหดเหี้ยม ปกครองในปี ค.ศ. 37-41 (ผู้แปล)

เราพูดถึงการต่อต้านการกราบไหว้จักรพรรดิโรมันอย่างเปิดเผยและกล้าหาญของไฟโลเพื่อแสดงให้เห็นว่า ไฟโลเป็นชาวยิวที่เด็ดเดี่ยวในการตอบสนองไวเกี่ยวกับศาสนาของเขา ความจริงแล้วเขาเป็นผู้ที่เคร่งกับความเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว

ความเป็นยิวที่เคร่งศาสนาของไฟโลถูกระบุไว้โดยยูซีเบียสแห่งซีซารีย (ราว ค.ศ. 263–339) ที่รู้จักกันว่าเป็นบิดาแห่งประวัติศาสตร์คริสตจักรเพราะหนังสือ “*ประวัติศาสตร์ของคริสตจักร*”⁹⁸ ของเขา เขากล่าวว่าไฟโลเป็นชาวยิวที่ซื่อสัตย์ในคำสอนของบรรพชนของเขา รวมทั้งในกฎบัญญัติและธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว เขายืนยันว่าไฟโลเรียก Logos ว่า “พระเจ้าพระองค์ที่สอง”

แต่คำอธิบายของยูซีเบียส (ดูภาคผนวก 9 ของหนังสือเล่มนี้) เกี่ยวกับ “พระเจ้าองค์ที่สอง” ที่ไฟโลหมายถึงนั้นไม่ได้ช่วยอะไรผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะไม่มีความคล้ายคลึงกับพระวาตะในยอห์น 1:1 อย่างที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเข้าใจ (ว่าพระวาตะเป็นพระองค์ที่สองที่เป็นพระเจ้า) ยูซีเบียสกล่าวในทางตรงกันข้ามว่า ไฟโลนำเสนอ “พระเจ้าองค์ที่สอง” เพื่อเป็นวิธีหลีกเลี่ยงการเชื่อมโยงโดยตรง โดยที่ไม่มีใครมาแทรกกลางระหว่างความเป็นพระเจ้ายกกับมนุษย์ และความเป็นอมตะกับไม่อมตะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำสอนว่ามนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า แทนที่จะถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า แต่มนุษย์ถูกพูดถึง (โดยไฟโล) ว่าถูกสร้างขึ้นในทางอ้อมตามพระฉายาของ “พระวาตะของพระเจ้า”⁹⁹

นั่นคือความเข้าใจของยูซีเบียสที่มีต่อไฟโล แล้วตัวของไฟโลเองล่ะมีความเข้าใจอย่างไร? เขาสอนไหมว่า Logos หรือพระเจ้าองค์ที่สองเป็นพระเป็นเจ้าไหม? Logos ของเขาเป็นบุคคลจริง ๆ ไหม? คำตอบของทั้งสองคำถามนี้ก็คือ “*ไม่ใช่*” ที่สามารถตรวจสอบได้จากงานเขียนของไฟโลเอง เราจะข้ามรายละเอียดไปและจะให้ข้อสรุปสั้น ๆ สองสามประเด็น ผู้ที่สนใจในรายละเอียดก็ให้ค้นดูได้ในภาคผนวก 9

Logos ที่ไฟโลหมายถึงจริง ๆ (สรุปโดยย่อ)

หนึ่งในหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับไฟโลที่หาอ่านได้ง่ายที่สุดก็คือ *คู่มือสรุปงานเขียนของไฟโล* ของเคนเน็ธ เชงค์¹⁰⁰ ซึ่งเป็นบทนำแรกที่สำคัญเกี่ยวกับไฟโลในช่วงสี่ทศวรรษของศตวรรษ¹⁰¹ หนังสือของเชงค์โดยเนื้อแท้แล้วไม่ใช่หนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือเกี่ยวกับคริสต์ศาสนา แต่เกี่ยวกับไฟโลและ

⁹⁸ Eusebius of Caesarea; *Ecclesiastical History*

⁹⁹ “Logos of God”

¹⁰⁰ Kenneth Schenck’s *A Brief Guide to Philo* (2005, WJK)

¹⁰¹ ตามความคิดเห็นของ จี อี สเตอริง ศาสตราจารย์ด้านพระคัมภีร์ใหม่และจุดเริ่มต้นของคริสเตียน, มหาวิทยาลัยไนต์เทรอะตาม และบรรณาธิการทั่วไปของชุด *คู่มืออธิบายเกี่ยวกับไฟโลแห่งอเล็กซานเดรีย*

งานเขียนแนวปรัชญาของเขา ซึ่งหมายความว่าหนังสือเล่มนี้มีความเป็นไปได้น้อยที่จะมีแรงจูงใจมาจากหลักคำสอนในการตีความไฟโลผ่านปริซึมหักเหของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ไม่มีการถกเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ นอกเหนือจากการตรวจสอบ *logos* ของยอห์นในบทนั้น, “ไฟโลกับคริสต์ศาสนา”) ต่อไปนี้คือบทสรุปคำอธิบายของเซงค์ (หน้า 58-62) ถึง *logos* ที่ไฟโลหมายถึง

- ไฟโลสอนว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่ง
- บางครั้งไฟโลพูดถึง *logos* ว่าเป็น “พระเจ้าองค์ที่สอง”
- ไฟโลกล่าวว่าหลายคนเข้าใจผิดว่า *logos* ของเขาเป็นพระเจ้า
- บางครั้งไฟโลแสดงให้เห็นว่า *logos* เป็นเหตุผลในการดำเนินการของพระเจ้า และบางครั้งก็เป็นขอบเขตระหว่างพระเจ้ากับการทรงสร้างของพระองค์
- ไฟโลกล่าวว่า *logos* ไม่ใช่ทั้งถูกสร้างขึ้นหรือไม่ได้ถูกสร้างขึ้น แต่เขาก็ให้ *logos* อยู่ในพวกที่ถูกสร้างขึ้นของการทรงสร้าง
- ไฟโลไม่ได้เห็นว่า *logos* เป็นบุคคล แต่มีตัวตน แม้จะไม่ใช่บุคคลโดยเฉพาะ

สำหรับรายละเอียดโปรดดูภาคผนวก 9 ไฟโลไม่ได้สอนว่า *logos* เป็นบุคคลจริง แต่ผู้ที่เชื่อในทวิเอกานุภาพ¹⁰²บางคนในยุคแรก ๆ เห็นว่า *logos* ของไฟโลมีประโยชน์กับหลักคำสอนของพวกเขา บรรดาผู้นำคริสตจักรยุคแรก ๆ ที่ซุ่มซ่อนในความคิดแบบกรีก เช่น จัสติน ผู้พลีชีพ หนึ่งในบรรดานักตีความ *logos* ที่สำคัญที่สุดก็พร้อมรับเอาแนวความคิดนี้ คำกล่าวที่ต่อต้านชาวยิวอย่างแรงของเขาในหนังสือของเขาที่ชื่อ *การโต้ตอบกับไทโรไฟ*¹⁰³ แสดงให้เห็นถึงระดับของการเบี่ยงเบนออกไปจากรากเหง้าของความเชื่ออย่างชาวยิวของเขา คำกล่าวของเขารวมถึงคำกล่าวที่คล้ายกันของบรรพบุรุษคนอื่น ๆ ในคริสตจักรยุคแรก ๆ ได้เร่งให้เกิด “การแยกคนละทางกัน” ระหว่างชาวยิวกับชาวคริสต์

ในวงวิชาการก็รู้ว่า Logos ของไฟโลไม่ใช่บุคคล

ปัญหาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับการใช้ Logos ของไฟโลกับยอห์น 1:1 มีสามประการ ประการแรก ไฟโลเป็นชาวยิวที่เคร่งในความเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ประการที่สอง ไม่มีหลักฐานว่ายอห์น หรือแม้แต่ผู้รอบรู้อย่างเปาโลจะรู้จักไฟโล จึงยังไม่ต้องพูดถึงการใช้คำสอนของเขา ประการที่สาม แม้ว่าไฟโลจะตั้งใจให้ Logos เป็นตัวกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ Logos ของ

¹⁰² Binitarianism คือความเชื่อในความเป็นสองภาคของพระเจ้า (ผู้แปล)

¹⁰³ Justin Martyr; *Dialogue with Trypho*

เขาก็ไม่เทียบเท่ากับพระเจ้า และก็ไม่ได้เป็นบุคคลจริง ๆ ประเด็นสุดท้ายนี้ระบุไว้โดย *สารานุกรมคาทอลิก*, *สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนลสแตนด์ดาร์ด*, และ *สารานุกรมยูเดคา*¹⁰⁴ (คำกล่าวในสารานุกรมเหล่านี้มีในภาคผนวก 9)

ผู้อ่านที่มีความสนใจคำกล่าวต่างๆ ของไฟโลเอง ก็มีอ้างอิงอีกในภาคผนวก 9 ของหนังสือเล่มนี้ มีการอ้างอิงมากมายจากหนังสือ *งานเขียนของไฟโล* ซึ่งแปลโดย ซี ดี ยอนซ์¹⁰⁵ เนื่องจากผู้อ่านส่วนใหญ่อาจจะอยากอ่านข้ามภาคผนวกนี้ เราจึงจะกล่าวถึงสั้น ๆ ว่า คำอ้างอิงในภาคผนวก 9 จัดเป็นสามหัวข้อเพื่อแสดงให้เห็นว่าไฟโล (i) เชื่อในพระเจ้าเดี่ยวและเพียงองค์เดียว (ii) ไม่เชื่อว่า Logos เป็นบุคคลจริง ๆ และ (iii) อธิบายให้เห็นว่า “พระเจ้าองค์ที่สอง” นั้นไม่ใช่บุคคลจริง ๆ แต่เป็นคำพูด ความคิด และความตั้งใจที่ออกมาจากผู้ที่เป็นพระเจ้า

แนวความคิดของไฟโลเกี่ยวกับพระเจ้านั้นคือ เป็นผู้ที่อยู่ไกลโพ้นที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าถึงได้ แต่ตรงกันข้ามกันเกี่ยวกับพระเจ้าของพระคัมภีร์ เพราะพระองค์ทรงเป็นฝ่ายริเริ่มที่จะเข้ามาหามนุษย์ ที่น่าสนใจก็คือ ในช่วงชีวิตของไฟโลนั้น พระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกมาประทับอยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ การเสด็จเข้ามาในโลกของพระยาห์เวห์เป็นถ้อยคำของคำขึ้นต้นของยอห์น และถ้อยคำของข่าวประเสริฐในพระคัมภีร์ใหม่

คำขึ้นต้นของยอห์นมีพื้นฐานมาจากปฐมกาล

การพูดว่ายอห์นได้แนวความคิดของเขาเกี่ยวกับ Logos มาจากปรัชญากรีกโดยทางไฟลอนั้นไม่สมเหตุสมผล ในเมื่อยอห์นมีแนวคิดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับ *dibbur* และ *memra* (“คำพูด”) อยู่แล้ว ยอห์นได้รับการตลใจจากพระคัมภีร์ฮีบรู ไม่ใช่จากปรัชญากรีกหรือจากหลักเทววิทยา

ผู้รอบรู้ในหมู่ของอัครทูตนั้นไม่ใช่ยอห์น¹⁰⁶ แต่เป็นเปาโล ถ้าจะมีอัครทูตคนไหนที่รู้จักไฟโลแห่ง อเล็กซานเดรียในประเทศอียิปต์ คนนั้นจะต้องเป็นเปาโล ไม่ใช่ยอห์น แต่กระนั้นก็ไม่มีการพูดเปรยไว้ในจดหมายฉบับต่างๆ ของเปาโลว่าเขาารู้เรื่องของไฟโล หรือได้ใช้ปรัชญาของเขาแต่อย่างใด

¹⁰⁴ *The Catholic Encyclopedia*, *International Standard Bible Encyclopedia* (ISBE), *Encyclopedia Judaica*

¹⁰⁵ *The Works of Philo*, translated by C.D. Yonge

¹⁰⁶ เว้นแต่ว่าเรากำลังพูดถึงยอห์นคนอื่น เนื่องจากผู้เขียน 2 ยอห์นและ 3 ยอห์นเรียกตัวเองว่า “ผู้ปกครอง” บางคนจึงได้เสนอว่าผู้ที่เขียนจดหมายสองฉบับนี้คือ “ยอห์น ผู้ปกครอง” หรือ “ยอห์น ผู้รับใช้ของคริสตจักร” ซึ่งเป็นคนละคนกับอัครทูตยอห์น แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น เรายังคงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับยอห์น ผู้รับใช้คนนี้

และยิ่งกว่านั้น ยอห์น 1:1 ยังบอกเราด้วยภาษาที่เข้าใจได้ง่ายว่า พระวาตะเกี่ยวข้องกับปฐมกาล 1:1 (“ในปฐมกาล”) คำนี้กล่าวซ้ำอีกในข้อต่อมาว่า “ในปฐมกาล สิ่งนี้อยู่กับพระเจ้า”¹⁰⁷ กล่าวโดยย่อก็คือคำขึ้นต้นของยอห์นเกี่ยวข้องกับปฐมกาล 1:1 ไม่ใช่ไฟโล! เอ ที่ โรเบิร์ตสัน กล่าวว่า “มุมมองของยอห์นมาจากพระคัมภีร์เดิมและไม่ได้มาจากผู้ยึดถือปรัชญาแบบสโตอิก หรือแม้แต่มาจากไฟโลที่ใช้คำ Logos” (*คำในพระคัมภีร์ใหม่ที่อธิบายให้เห็นภาพ*,¹⁰⁸ ยอห์น 1:1) เอฟ เอฟ บรูซ¹⁰⁹ กล่าวในทำนองเดียวกันว่า

logos เป็นคำที่คุ้นเคยในโรงเรียนปรัชญากรีกบางแห่ง... คำนี้ไม่ได้ใช้ในหลักปรัชญากรีก แต่ถึงอย่างไรก็ควรค้นหาเบื้องหลังความคิดและภาษาของยอห์น... เราจะไม่พบเบื้องหลังที่แท้จริงของความคิดและภาษาของยอห์นในปรัชญากรีก แต่จะพบในการเปิดเผยของชาวฮีบรู (*พระกิตติคุณยอห์น*, หน้า 29)

ในยอห์น 1:1-3 เราจะพบสามคำอ้างอิงที่ชัดเจนถึงปฐมกาลบทที่ 1 (ดูคำที่เป็นตัวหนา)

- ¹ **ในปฐมกาล** พระวาตะทรงดำรงอยู่ และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า
- ² พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่**ปฐมกาล**
- ³ **ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์** และไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้นนั้นได้สร้างขึ้นโดยปราศจากพระองค์ (ฉบับ ESV)

ถ้าเราพลาดสามคำอ้างอิงนี้ถึงปฐมกาลไปอย่างน่าแปลกใจ ก็ยังมีอีกในข้อ 10 ว่า “โลกถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์” ด้วยพระปัญญาของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงรู้วิธีที่จะไม่ปล่อยให้เรา “มีข้อแก้ตัวเลย” (โรม 1:20)!

ในสมัยของยอห์นยังไม่มีระบบกำกับเลขบทหรือข้อในพระคัมภีร์ เพราะเรื่องนี้มีขึ้นในภายหลังมาก แล้วเช่นนั้นคนจะอ้างถึงพระคัมภีร์ตอนหนึ่งตอนใดในปฐมกาลหรือตอนอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ได้อย่างไร? การอ้างถึงมักจะทำโดยการอ้างถ้อยคำเริ่มต้น เช่นในกรณีนี้คือ “ในปฐมกาล” นี่คือการอธิบายไว้โดยคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ที่เห็นการเชื่อมโยงของปฐมกาลในยอห์น 1:1 ดังนี้

¹⁰⁷ “this was in the beginning with God”

¹⁰⁸ A.T. Robertson; *Word Pictures in the New Testament*

¹⁰⁹ F.F. Bruce; *Gospel of John*, p.29

เมื่อได้ยินถ้อยคำว่า “ในปฐมกาล” ใครๆ ในสมัยของยอห์นที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ก็จะคิดถึงข้อเริ่มต้นของปฐมกาลทันทีว่า “ในปฐมกาล พระเจ้า ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” ...การตอกย้ำเรื่องราวของการทรงสร้างตรงนี้ต่อเนื่องกับการอ้างถึงพระคำของพระเจ้าที่ทรงพยานภาพและทำให้เกิดผล (“และพระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดสว่าง’ ความสว่างก็เกิดขึ้น”) (*คู่มือเบื้องต้นหลังพระคัมภีร์ใหม่พร้อมภาพประกอบของซอนเดอร์วาน, เล่ม 2, เกี่ยวกับยอห์น 1:1*)¹¹⁰

ในยอห์น 1:2 (“พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล”)¹¹¹ คำกรีกที่แปลเป็น “พระองค์” ก็คือคำ *houtos* ซึ่งหมายถึง “สิ่งนี้” ดังนั้นการแปลที่ถูกต้องมากกว่าก็คือ “สิ่งนี้อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล” ความหมายอย่างเดียวกันนี้จะพบในฉบับคิงเจมส์ (“สิ่งเดียวกันนี้อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล”)¹¹² และฉบับโอทีเอ็นที (“พระวาหานี้ได้กล่าวในปฐมกาล, เป็นของพระเจ้า”)¹¹³ พระคัมภีร์ภาษากรีก-อังกฤษฉบับอินเทอร์ไลเนียร์ของมาร์แชล¹¹⁴ แปล *houtos* ในยอห์น 1:2 ว่า “สิ่งนี้” ที่เหมือนกันในภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ภาษากรีก-อังกฤษฉบับอินเทอร์ไลเนียร์โดยบราวน์และคอมฟอร์ต¹¹⁵

แต่พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ใช้คำ “พระองค์” (he) ในข้อ 2 (“พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล”) นี่เป็นการตีความของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าหมายถึงบุคคลที่แตกต่างจากพระเจ้าพระบิดา การแปลเช่นนี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อผู้อ่านที่ไม่สามารถหรือไม่ได้ตรวจสอบข้อความภาษากรีกต้นฉบับ!

พระเจ้าผู้สร้างในปฐมกาลบทที่ 1

ในปฐมกาลบทที่ 1 พระยาห์เวห์ทรงสร้างสรรพสิ่งโดยพระวาหะ (พระดาร์ส) ของพระองค์ ในบทนี้บทเดียวมีคำกล่าวว่า “และพระเจ้าตรัสว่า” หรือคำกล่าวที่คล้ายกันนี้ปรากฏสิบเอ็ดครั้ง และในแปดครั้งนี้ (ข้อ 3, 6, 9, 11, 14, 20, 24, 26) เป็นการประกาศเมื่อทำการสร้างในลักษณะของ “และพระเจ้าตรัสว่า จงเกิดสว่าง” ส่วนอีกสามครั้ง (ข้อ 22, 28, 29) เป็นคำสั่งเสริมกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างแล้วในทำนองเดียวกันกับ “พระเจ้าทรงอวยพร และตรัสว่า จงมีลูกดกทวีมากขึ้น” และหกในสิบเอ็ดครั้งลงท้ายว่า “ก็เป็นดังนั้น”

¹¹⁰ Zondervan Illustrated Bible Backgrounds NT Commentary, vol.2, on John 1:1

¹¹¹ “He was in the beginning with God”;

¹¹² “This was in the beginning with God”; “The same was in the beginning with God”

¹¹³ “This word, expressed in the beginning, belonged to God”; ITNT (The Idiomatic Translation of the New Testament)

¹¹⁴ Marshall’s Greek-English interlinear พระคัมภีร์ภาษากรีกพร้อมคำแปลภาษาอังกฤษระหว่างบรรทัด

¹¹⁵ Greek-English interlinear by Brown and Comfort

ทั้งสิบเอ็ดครั้งอ้างถึงการสร้างของพระเจ้าโดยการกล่าวคำตรัสของพระองค์ สิ่งสำคัญไม่ใช่แค่ความจริงที่พระองค์ตรัส แต่ที่คำตรัสของพระองค์ได้ทำให้เกิดการสร้างขึ้น¹¹⁶ นี่เป็นถ้อยคำที่เป็นรูปธรรมและมีชีวิตของพระวาหะคำของพระเจ้า แต่ฤทธานุภาพของพระวาหะคำในการทรงสร้างนั้นไม่ได้อยู่ในคำตรัสมากเท่ากับอยู่ที่พระองค์ผู้ที่ตรัสพระวาหะคำนั้น เมื่อพระเจ้าตรัส พระองค์ก็ทรงส่งฤทธานุภาพของพระองค์ออกไปโดยคำตรัสที่มีพลังและสร้างสรรค์ของพระองค์ เพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์ทันที ดังนั้นจึงมีคำกล่าวซ้ำๆว่า “ก็เป็นอย่างนั้น”

ตอนนี้เราก็ก็นึกว่า “พระวาหะ” เป็นนามนัยหลักของพระเจ้าในปฐมกาลบทที่ 1 นามนัยของพระเจ้าชี้ให้เห็นพระลักษณะเฉพาะ คุณลักษณะ และผลงานของพระองค์ คำอธิบายถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระวาหะ” ในยอห์น 1:1 (“พระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า”) นั้นเน้นถึงฤทธานุภาพที่สร้างสรรค์ของพระองค์ที่ได้แสดงให้เห็นในการทรงสร้างของพระองค์

นอกจากนี้ยังประกาศด้วยว่า พระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกมาประทับอยู่ใน *พระเยซูคริสต์* เพื่อจะทำการสร้าง *ใหม่* ที่ประกอบด้วยบรรดาผู้ที่ “บังเกิดจากเบื้องบน” หรือ “บังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3-8) ปฐมกาลบทที่ 1 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสร้างทางกายภาพ แต่ก็ได้บอกเป็นนัยถึงการสร้างใหม่โดยบอกให้รู้ในรูปของเมล็ดพันธุ์หรือการเผยพระวจนะ คำประกาศซึ่งมีอำนาจที่เป็นคำประกาศสุดท้ายจากแปดครั้งเกี่ยวกับการสร้างนั้นเกี่ยวข้องกับการสร้างมนุษย์ (“ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” ข้อ 26) แต่ครั้งนี้ไม่ได้ลงท้ายด้วยคำว่า “ก็เป็นอย่างนั้น” อย่างเช่นเคย นี่อาจเป็นการบอกให้รู้ว่าการสร้างของพระเจ้าในมนุษย์นั้นยังไม่เสร็จสิ้น เพราะมนุษย์ยังไม่สมบูรณ์ การพูดเป็นนัยนี้หนักแน่นขึ้นจากความจริงที่ว่า แม้คำกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” จะปรากฏหกครั้งในปฐมกาลบทที่ 1 (ข้อ 4, 10, 12, 18, 21, 25) ปฐมกาลก็หยุดใช้คำกล่าวนี้นี้ทันที แต่ก่อนที่จะมาถึงการสร้างมนุษย์ในข้อ 26-28 แต่หลังจากที่ผ่านพ้นการสร้างมนุษย์ ปฐมกาลก็กลับมาใช้คำ “ก็เป็นอย่างนั้น”

ข้อสุดท้ายของปฐมกาลบทที่ 1 สรุปเรื่องราวทั้งหมดของการสร้างด้วยข้อสังเกตว่า “ดูสิ ทรงเห็นว่าดีเยี่ยม” ซึ่งเป็นผลรวมของการทรงสร้างทั้งดงาม พระเจ้าจะทรงทำพระประสงค์ในการสร้างของพระองค์ให้สำเร็จโดยผ่านทางกษัตริย์ซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์ที่พระองค์ได้ทรงเจิมตั้ง แล้วทุกสิ่งก็จะ “ดีเยี่ยม” จริงๆ

การใช้ “และพระเจ้าตรัสว่า” ซ้ำๆเป็นวิธีกล่าวเน้นว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสรรค์พลีโดยพระวาหะของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าทำไมพระวาหะจึงเป็นนามนัยของพระเจ้า เราจะเห็น

¹¹⁶ ในแปดขั้นตอนนี้ ได้แก่ การสร้างความสว่าง ภาคพื้นระหว่างน้ำ แผ่นดินแห้งท่ามกลางทะเล พืชพันธุ์ ดวงสว่างสำหรับกลางวัน และกลางคืน นกและสัตว์ทะเล สัตว์บก มนุษย์ชายและหญิง (พูดให้ถูกต้องก็คือ ทั้งหมดนี้พระเจ้าได้ทรง “สร้างขึ้น”)

ฤทธาภาพแห่งพระวาตะของพระองค์ในสดุดี 33:8-9 ว่า “ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระยาห์เวห์ ให้ชาวพิภพทั้งปวงเกรงกลัวพระองค์ เพราะพระองค์ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ตั้งมั่นคง”

จาโรสลอฟ เพลิกัน นักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงด้านหลักคำสอนของคริสเตียน แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่าง “พระวาตะ” ของยอห์นบทที่ 1 กับ “พระเจ้าตรัสว่า” ของปฐมกาลบทที่ 1

คำขึ้นต้นเหล่านี้ของ [ยอห์น 1] ประกาศความเชื่ออย่างเดียวกันที่คริสต์ศาสนามีร่วมกับศาสนายิว... คำว่า “วาตะ” ตรงนี้แปลจากคำนามกรีกว่า *logos* ซึ่งมาจากคำกริยาว่า *legein* ที่หมายถึง “กล่าว” หรือ “พูด”... แต่ไม่ว่าความหมายอื่น ๆ อาจกล่าวไว้หรือไม่ได้กล่าวไว้ก็ตาม “ในปฐมกาล พระวาตะดำรงอยู่แล้ว” อาจอ่านได้ว่าเป็นบทสรุปและการเรียบเรียงใหม่จากการกล่าวซ้ำของลิเบอร์ตีครั้งที่ว่า “ในปฐมกาลพระเจ้าตรัสว่า” จากบทแรกของปฐมกาล (*พระคัมภีร์ของใครหรือ? ประวัติโดยย่อของพระคัมภีร์* หน้า 25)¹¹⁷

ในพระคัมภีร์เดิม พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว

การตีความยอห์น 1:3 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมักจะชำนาญในการให้เหตุผลที่วุ่นวายเนื่องจากพระเยซูคือพระวาตะ และพระวาตะคือพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง (“สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์”)¹¹⁸ และเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง พระองค์จึงเป็นพระเจ้า เราสามารถติดอยู่กับเหตุผลที่วนไปเรื่อย ๆ นี้ได้โดยไม่รู้ตัว

พระเยซูไม่ใช่พระผู้สร้างหรือผู้ร่วมสร้างจักรวาล เพราะพระคัมภีร์สอนมาตลอดว่าพระยาห์เวห์ผู้เดียวทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง เราจะเห็นสิ่งนี้ในพระคัมภีร์เดิมหลาย ๆ ตอนซึ่งไม่ได้พูดเป็นนัยสักนิดว่าพระองค์ทรงได้รับความช่วยเหลือในทางใดจากผู้อื่นเลย (พระคัมภีร์ข้อต่อไปนี้เป็นจากฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น, โดยกลับมาใช้ “พระยาห์เวห์”¹¹⁹ ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

ปฐมกาล 1:1 ในปฐมกาล พระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก

¹¹⁷ Jaroslav Pelikan; *Whose Bible is It? A Short History of the Scriptures*, p.25

¹¹⁸ ยอห์น 1:3 “พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาตะ ในบรรดาลสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสิ่งใดเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาตะ”

¹¹⁹ ในข้อที่มีคำ “พระยาห์เวห์” มาจากฉบับมาตรฐาน 2011 ซึ่งกลับมาใช้คำ “พระยาห์เวห์” ดังเดิมตามฉบับภาษาฮีบรู (ผู้แปล)

เนหะมีย์ 9:6 พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์สูง
สุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นนั้น แผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ท้องทะเลและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น

สดุดี 8:3 เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์ของพระองค์ อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และ
ดวงดาวทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสม...

สดุดี 19:1 ฟ้าสวรรค์ประกาศพระสิริของพระเจ้า และท้องฟ้าเบื้องบนประกาศฝีพระหัตถ์ของพระองค์

สดุดี 102:25 ตั้งแต่กาลก่อน พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงาน
จากฝีพระหัตถ์ของพระองค์

อิสยาห์ 40:28 พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเป็นนิรันดร์ เป็นพระผู้สร้างจนสุดปลายแผ่นดินโลก

อิสยาห์ 45:12 เราเองสร้างแผ่นดินโลกและสร้างมนุษย์บนนั้น มือของเราเองซึ่งฟ้าสวรรค์ และเราบัญชา
ชาบริวารทั้งหมดของมัน

อิสยาห์ 48:12-13 เราคือผู้นั้น เราเป็นเบื้องต้นและเราเป็นเบื้องปลาย มือของเราได้วางรากฐานของ
แผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ตั้งตระหง่านขึ้นมา

อิสยาห์ 51:13 พระยาห์เวห์ พระผู้สร้างของเจ้า ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดินโลก

เยเรมีย์ 10:12 แต่เป็นพระองค์ (พระยาห์เวห์, ข้อ 10) ผู้ทรงสร้างโลกด้วยฤทธานุภาพของพระองค์
ผู้ทรงสถาปนาโลกไว้ด้วยพระปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระ
องค์ (กล่าวซ้ำในข้อ 51:15)

เยเรมีย์ 27:5 คือเราเอง ผู้ได้สร้างโลกด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ และด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา ทั้ง
มนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่ในโลก และเราจะให้สิ่งนี้กับผู้ที่เราเห็นชอบ

เยเรมีย์ 32:17 ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย พระองค์เองได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วย
ฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออกของพระองค์!

เยเรมีย์ 51:19 พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง รวมทั้งชนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ พระยาห์
เวห์ผู้ทรงฤทธิ์คือพระนามของพระองค์ (ฉบับ NIV)

เศคาริยาห์ 12:1 พระยาห์เวห์ ผู้ทรงคลี่ฟ้าสวรรค์ออกและวางรากฐานของโลก และสร้างวิญญานในตัว
มนุษย์ ประกาศว่า...

(นอกจากนี้ยังมีในสดุดี 136:5-9, 146:5-6; อีสยาห์ 42:5)

ข้อเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งโดยไม่มีใครช่วยเหลือ ในข้อต่อไปนี้เป็นกรกล่าวโดยเน้นย้ำถึงสองครั้งทั้ง “แต่ลำพัง” และ “ด้วยตัวเอง”

อิสยาห์ 44:24 เราคือยาห์เวห์ ผู้ได้สร้างทุกสิ่ง ผู้คลี่ฟ้าสวรรค์แต่ลำพัง ผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเอง”

ในพระคัมภีร์ใหม่ พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้สร้างแต่เพียงผู้เดียว

พระคัมภีร์ใหม่ยังคงคำสอนของพระคัมภีร์เดิมว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้สร้างแต่เพียงผู้เดียว พระคัมภีร์ใหม่ตอนต่อไปไม่ได้พูดเป็นนัยว่าพระคริสต์ได้ทรงช่วยในงานการสร้างของพระเจ้า (ข้อทั้งหมดมาจากฉบับ ESV¹²⁰ ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น และข้อคิดเห็นของผมด้วย)

กิจการ 4:24 เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งนี้ พวกเขาก็พร้อมใจกันเปล่งเสียงอธิษฐานทูลพระเจ้า “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เจ้าชีวิต พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก ท้องทะเลและสรรพสิ่งในนั้น” (ฉบับ NIV)

ข้อคิดเห็น: ในคำอธิษฐานนี้ คนทั้งหลายประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง อย่างไรก็ตาม พวกเขาพูดถึง “พระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิของพระองค์” (ข้อ 27, 30)¹²¹ ถึงสองครั้ง คำว่า “ของพระองค์” หมายความว่าพระเยซูทรงเป็นคนละคนกับ “พระเจ้า” ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

กิจการ 7:48-50 แต่องค์ผู้สูงสุดไม่ได้ประทับในพระนิเวศที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ตามที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นที่วางเท้าของเรา พวกเจ้าจะสร้างนิเวศแบบไหนให้เราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน? มือของเราไม่ได้ทำสิ่งทั้งหมดนี้หรือ?”

¹²⁰ ภาษาไทยใช้ฉบับมาตรฐาน 2011

¹²¹ กิจการ 4:27, 30 ²⁷ ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาตกับพวกต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ร่วมชุมนุมกันต่อพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิของพระองค์ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว... ³⁰ ในเวลาที่พระองค์ยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรค และโปรดให้หมายสำคัญกับการอัศจรรย์เกิดขึ้น โดยพระนามของพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิของพระองค์

กิจการ 14:15 “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสรรพสิ่งในนั้น!” (ฉบับ CJB)

กิจการ 17:24-26 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น... พระองค์เองเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่มวลมนุษย์ และพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติจากคนๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพ

ข้อคิดเห็น: บริบทถัดมา (ข้อ 31)¹²² กล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงตั้งผู้หนึ่งที่พระองค์ได้ทรงทำให้เป็นขึ้นจากตาย ดังนั้นพระเยซูจึงเป็นคนละคนกับพระเจ้าผู้ทรง “สร้างโลกกับทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น” (ข้อ 24)

โรม 1:20 เพราะตั้งแต่ทรงสร้างโลก เราก็ก็นับและเข้าใจคุณลักษณะที่เราไม่อาจมองเห็นได้ของพระเจ้า คือฤทธานุภาพนิรันดร์และสภาวะที่เป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างชัดเจนจากสิ่งที่ทรงสร้าง ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย (ฉบับ NIV)

เอเฟซัส 3:9 พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง...

วิวรณ์ 4:11 องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเรา พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ พระเกียรติ และฤทธานุภาพ เพราะพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งก็ดำรงอยู่และถูกสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์

วิวรณ์ 14:7 ...จงนมัสการพระองค์ (พระเจ้า) ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบ่อน้ำพุทั้งหลาย

ข้อความพระคัมภีร์เหล่านี้มีไม่น้อยกว่าสี่ข้อที่มาจากกิจการ นี่คือหนังสือที่บันทึกเรื่องราวของพระกิตติคุณแห่งความรอดที่ออกมาจากศูนย์กลางของโลกฝ่ายวิญญาณคือเยรูซาเล็มไปยังศูนย์กลางของทางโลกคือโรม ในการประกาศพระกิตติคุณนั้น สิ่งสำคัญคือการประกาศว่า ใครเป็นพระเจ้าของพระกิตติคุณที่ประกาศออกไป และใครเป็นพระเจ้าที่ส่งพวกอัครทูตของพระองค์เข้าไปในโลกเพื่อประกาศพระกิตติคุณ

การที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้นเป็น “เครื่องหมายบ่งชี้เอกลักษณ์” ของพระองค์ที่ไม่เหมือนใคร ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพควรจะต้องคิดถึงสิ่ง ที่พวกเขากำลังทำเมื่อพวกเขากำหนด “เครื่องหมายบ่งชี้เอกลักษณ์” ของพระยาห์เวห์ที่เป็นพระ

¹²² กิจการ 17:31 “เพราะพระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรมโดยบุคคลที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ และพระเจ้าทรงให้คนทั้งปวงมีความมั่นใจในเรื่องนี้โดยทรงให้บุคคลผู้นั้นเป็นขึ้นจากตาย”

ผู้สร้างให้กับ “พระเจ้าพระบุตร” ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนของพวกเขา ในการทำเช่นนั้น พวกเขาไม่ได้กำลังหมิ่นประมาทพระยาห์เวห์หรือ เพราะตามพระคัมภีร์แล้ว พระองค์เพียงผู้เดียวทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง? การสร้างของพระองค์สำแดงพระสิริของพระองค์ (โรม 1:20) แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็กลัวที่จะฉกฉวยพระสิรินั้นไปจากพระองค์ และมอบให้กับพระเจ้าพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ ผู้ที่ไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์

ในโรม 1:25 เปาโลกล่าวเป็นคำเอกพจน์ถึง “พระผู้สร้าง ผู้ซึ่งควรจะได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์! อาเมน” นี่เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้า ดังที่เราจะเห็นในบทที่ 7 บทเพลงสรรเสริญเหล่านั้นจะกล่าวกับพระยาห์เวห์พระเจ้าแทบทุกครั้ง

พระเยซูก็ทรงกล่าวถึงพระผู้สร้างด้วยคำเอกพจน์ว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่า พระองค์ (He) ผู้ทรงสร้างพวกเขาตั้งแต่ปฐมกาลนั้น ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (มัทธิว 19:4)

ยอห์น 1:3 “สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์”

เนื่องจากพระวาจาในคำขึ้นต้นของยอห์นกล่าวถึงพระยาห์เวห์ ดังนั้นยอห์น 1:3 (“สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์”) จึงหมายถึงพระยาห์เวห์ และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีอะไรต้องพูดอีก แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายจะได้แย้งว่ายอห์น 1:3 กล่าวว่าสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้น “โดยทางพระองค์” มากกว่าถูกสร้างขึ้น “โดยพระองค์” ซึ่งหมายถึงบุคคลที่สองที่ไม่ได้เป็นคนๆเดียวกับพระยาห์เวห์ พระผู้สร้าง แต่กระนั้นก็เป็นตัวแทนของพระองค์ในการทรงสร้าง ความมุ่งหมายก็เพื่อจะบอกว่าพระเยซูทรงคือพระองค์ที่สองนั้นที่เป็นพระเจ้า

ตอนนี้เราจะตรวจสอบ “โดยทางพระองค์” ที่ใช้กับพระยาห์เวห์และกับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่อย่างคร่าวๆ ผู้ที่ต้องพึงฉบบแปลภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวจะไม่เห็นภาพทั้งหมด เพราะพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับต่างๆจะแปลยอห์น 1:3 แตกต่างกัน โดยบางฉบับจะใช้ “โดยทางพระองค์” และฉบับอื่นๆจะใช้ “โดยพระองค์”

เพื่อให้เข้าใจเรื่องได้ง่าย เราจะดูที่คำ *dia* (ใช้ในยอห์น 1:3) ด้วยพระปัญญาของพระยาห์เวห์ซึ่งแม้แต่คนที่ไม่รู้ภาษากรีกก็ดูออกไม่ยาก เมื่อถอดเป็นพยัญชนะอังกฤษคำนี้ก็คือคำ *dia* ซึ่งดูเหมือนตัวเขียนของคำกรีกว่า δια! และเมื่อเราตรวจสอบคำ *dia* (คำบุพบท) เราจะเห็นว่าบางครั้งก็ใช้ในพระคัมภีร์ใหม่กับพระเจ้า (พระยาห์เวห์) ที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพระผู้สร้างของพระองค์

ความหมายของคำบุพบทกรีกจะแตกต่างกันตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ คือตาม “การก” ของคำที่ตามมา (ซึ่งมักจะเป็นสัมพันธการกที่แสดงความเป็นเจ้าของ หรือกรรมการก อีกทั้งเป็นกรรมรอง) คำบุพบท *dia* สามารถใช้เป็นตัวสัมพันธการกหรือกรรมการก ในยอห์น 1:3 *dia* (“โดยทาง”) ใช้

กับสัมพันธการก ดังนั้นเราจึงสนใจในกรณีของ *dia* + สัมพันธการกที่เกี่ยวข้องกับการสร้าง เราจะใช้ ยอห์น 1:3 อีกครั้งในการอ้างอิงโดยให้สังเกต *dia* + สัมพันธการก

ยอห์น 1:3 สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์ (*dia* + สัมพันธการก) และถ้าปราศจากพระองค์ก็ไม่มีสิ่งใดเลยที่ได้ถูกสร้างขึ้น

ข้อสำคัญในการพิจารณาของเราคือฮีบรู 2:10 เพราะมีสองกรณีของ *dia* ที่เกี่ยวข้องกับการสร้าง ซึ่งกรณีแรกใช้กับกรรมการก กรณีที่สองใช้กับสัมพันธการก

ฮีบรู 2:10 เพราะเป็นการเหมาะสมแล้วว่าพระองค์ (พระเจ้า) ผู้ซึ่งสรรพสิ่งมีอยู่เพื่อพระองค์ (*dia* + กรรมการก) และโดยทางพระองค์ (*dia* + สัมพันธการก) ในการนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขาสมบูรณ์แบบโดยทางการทนทุกข์ (ฉบับ ESV)

ข้อนี้กำลังบอกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง (“สรรพสิ่งมีอยู่โดยทางพระองค์”) ก็ทรงเป็นผู้ที่ทำให้พระเยซูสมบูรณ์แบบโดยทางการทนทุกข์ นี่ทำให้พระเยซูเป็นคนละคนกับพระเจ้าพระผู้สร้างทันที ข้อเท็จจริงที่สำคัญนี้รวมกับข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงถูกกล่าวถึงในที่นี้ว่าเป็นพระผู้สร้างโดยใช้การผูกประโยคของ *dia* + สัมพันธการกเหมือนในยอห์น 1:3 ทำให้การยืนยันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าพระวาตะในยอห์น 1:3 หมายถึงพระเยซูนั้นอ่อนลงเป็นอย่างมาก BDAG พจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก-อังกฤษ (*dia*, B2a) กล่าวว่า *dia* + สัมพันธการกในฮีบรู 2:10 “หมายถึงพระเจ้าว่าเป็นพระผู้สร้าง”

ในโรม 11:36 *dia* + สัมพันธการก อ้างถึงพระเจ้าว่าเป็นพระผู้สร้างโดยไม่ได้กล่าวถึงพระเยซู “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยทางพระองค์ (*dia* + สัมพันธการก) และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” คำว่า “พระองค์” ที่กล่าวสามครั้งนั้นหมายถึงพระยาห์เวห์ที่ถูกกล่าวถึงในสองข้อก่อนหน้า¹²³ โดยอ้างถึงเยเรมีย์ 23:18 และอิสยาห์ 40:13 ซึ่งทั้งสองข้อนี้กล่าวถึงพระยาห์เวห์ แต่พระเยซูไม่ได้ถูกกล่าวถึงเลยในโรมบทที่ 11 หรือบทที่ 12 ยกเว้นในข้อ 5 ในบริบทที่แตกต่างกัน (“เราซึ่งมีกันหลายคนก็เป็นกายเดียวในพระคริสต์”)

ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ใหม่ที่การสร้างในปฐมกาลได้อ้างถึงพระเยซู แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ตัดสินใจด้วยอำนาจของพวกเขาเองว่า พระวาตะในยอห์น 1:3 หมายถึงพระเยซู เพราะพระเยซูทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ตอนนี้จึงใช้ข้อเดียวกันนี้เพื่อบอกว่าพระเยซูได้ทรงสร้างสรรพสิ่ง! การให้เหตุผลแบบชี้นำข้อสรุปนี้เป็นเรื่องปกติที่เห็นในหนังสือของความเชื่อตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับคำ

¹²³ โรม 11:34 “เพราะว่าใครเล่ารู้พระทัยของพระเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์” (ฉบับ 1971)

ขั้นต้นของยอห์น แต่กระนั้นก็ได้เห็นได้ชัดเจนจากข้อความพระคัมภีร์ข้างต้นว่า พระเจ้าพระผู้สร้างสรรพสิ่งนั้นเป็นคนละคนกับพระเยซูคริสต์

ผู้ที่ต้องการค้นคว้าเรื่องนี้เพิ่มเติม ก็สามารถตรวจสอบกรณีของ *dia* + สัมพันธการกที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าหรือกับพระเยซูคริสต์ ไม่ว่าจะตรวจสอบอย่างละเอียดด้วยโปรแกรมไบเบิลเวิร์ค หรือโดยการค้นหาข้อมูลอ้างอิงที่ระบุไว้ใน BDAG พจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก-อังกฤษ, *dia*, A ผลของการตรวจสอบ เราจะพบ 3 ข้อที่มีความเกี่ยวข้องอย่างมากกับการพิจารณาของเราในขณะนี้ (เครื่องหมายดอกจัน* แสดงถึง *dia* + สัมพันธการกในสามข้อต่อไปนี้ ทุกข้อมูลจากฉบับ ESV)

เอเฟซัส 4:6 พระเจ้าองค์เดียวและพระบิดาของทุกคน ผู้ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง และทำการผ่าน*สรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน

1 โครินธ์ 1:9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ โดย*พระองค์นั้นพวกท่านได้ถูกเรียกให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ฮีบรู 1:2 แต่ในวาระสุดท้ายนี้ พระองค์ได้ตรัสกับเราโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นทายาทของสิ่งทั้งปวง ที่โดยทาง*พระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างโลกนี้ (เราจะดูข้อนี้ในบทที่ 4 และ 5 ของหนังสือเล่มนี้)

ข้อแรกพูดถึงพระเจ้าพระบิดา ไม่ใช่พระบุตร ข้อที่สองและข้อที่สามพูดถึงพระเจ้าว่าเป็นคนละคนกับ “พระบุตรของพระองค์” แม้ในข้อที่สามจะกล่าวถึงพระบุตร แต่พระผู้สร้างก็ยังคงเป็นพระบิดา ทั้งหมดนี้สนับสนุนความจริงว่า พระวาเทในยอห์น 1:3 และในคำขึ้นต้นของยอห์นนั้นหมายถึงพระยาห์เวห์ ไม่ใช่พระเยซู ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนก็คือ ไม่มีที่ไหนเลยในพระกิตติคุณยอห์นหรือในพระคัมภีร์ใหม่ที่พระวาเทหมายถึงพระเยซู

ในปฐมกาล

ในหนังสือเล่มก่อนของผมที่ชื่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว ซึ่งสรุปโดยการชี้ไปที่ข้อความอันงดงามของพระคัมภีร์เดิม ที่พระยาห์เวห์ทรงเปิดเผยนามมาแล้วว่า พระองค์เองจะเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อให้แผนการของพระองค์ในการไถ่มนุษยชาติบรรลุผล พระกิตติคุณยอห์นจึงเริ่มต้นด้วยบทกวีที่ประกาศความจริงนี้

บทกวีนี้เดิมที่อาจเขียนขึ้นเป็นภาษาอาราเมค ซึ่งใช้พูดกันทั่วไปในอิสราเอลจนกระทั่งอย่างน้อยถึงปี ค.ศ. 135 นักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ส่วนใหญ่เชื่อว่าพระกิตติคุณยอห์นเขียนขึ้นในช่วง 90 ปีของศตวรรษแรก ซึ่งหมายความว่าภาษาอาราเมคก็ยังคงใช้กันอยู่ในสมัยของยอห์น

เมื่อบทกวีนี้ใช้คำพูดหรือใช้คำพูดซ้ำในภาษากรีกในคำ *logos* (“วาทะ”) ซึ่งเป็นแนวความคิดที่มีรากฐานมาจากความคิดทางศาสนาของชาวฮีบรูนี้ ทำให้ผู้อ่านของยอห์นที่พูดภาษากรีกและคิดแบบกรีกจะเข้าใจผิด เว้นแต่จะมีการอธิบายโดยผู้นำดั้งเดิมของคริสตจักร คือชาวยิวที่พูดภาษาอาราเมคเหมือนอัครทูตยอห์น การมองข้ามภาษาอาราเมคจึงทำให้นักวิชาการทั้งหลายยังคงถกเถียงกันในเรื่องความหมายของ “พระวาทะ” ในยอห์น 1:1 อย่างไม่เกิดประโยชน์อะไรมาจนถึงทุกวันนี้ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยืนยันกันว่า “พระวาทะ” หมายถึงพระเยซู แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานสัณนิษฐานในการระบุถึงตัวตนนี้ในพระคัมภีร์ใหม่

แต่ถึงแม้ว่าพระเยซูจะทรงเป็นพระวาทะ การดำรงอยู่ของพระองค์ “ในปฐมกาล” ก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า คำว่า “ในปฐมกาล” หมายถึงเวลาที่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้ถูกสร้างขึ้น เรื่องราวของการสร้างในปฐมกาลดูเหมือนจะมีการอ้างอิงเฉพาะระบบสุริยะของเรา ไม่ใช่ทั้งจักรวาล นี่ไม่ได้บอกว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างจักรวาลขึ้น พระเจ้าทรงสร้างอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เมื่อดูเรื่องราวในปฐมกาลโดยมีการอ้างอิงถึงดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เราสามารถมั่นใจได้ว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบสุริยะและสิ่งมีชีวิตในนั้น ไม่มีการเอ่ยถึงดวงดาวต่างๆ อย่างเจาะจงนอกจากปฐมกาล 1:16 แต่ถึงกระนั้นก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ข้อนี้กำลังพูดถึงการสร้างดวงดาวตามที่นักวิชาการบางคนได้ระบุไว้¹²⁴ พระเจ้าทรงสร้างดวงดาวต่างๆ อย่างไม่มีข้อสงสัย เพราะไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นมาได้โดยแยกจากพระองค์ แต่ปฐมกาลบทที่ 1 และบทที่ 2 ส่วนใหญ่แล้วจะเกี่ยวกับการสร้างมนุษย์และไม่ใช่ว่าจักรวาลโดยรวมเกิดขึ้นได้อย่างไร

จากการคำนวณของเจมส์ อัสเซอร์¹²⁵ บอกว่าโลกได้เกิดขึ้นประมาณ 6,000 ปีมาแล้ว ซึ่งเป็นการประมาณเอาไว้ว่าโลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นในหกวันที่มี 24 ชั่วโมง เมื่อนับย้อนไปถึงอาดัมทางลำดับวงศ์ตระกูลในพระคัมภีร์ เขาก็ได้จำนวนแค่ 6,000 กว่าปี สำหรับผู้ที่ยอมรับการคำนวณของเขาจะเห็นว่า

¹²⁴ คู่มือพระคัมภีร์เดิมของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล UBS, เล่ม 1, ปฐมกาล 1:16: “*พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่าง ๆ ด้วย*” คำว่า *พระองค์ทรงสร้าง* นั้นเพิ่มเข้ามาในฉบับแปลภาษาอังกฤษหลายฉบับ แต่ไม่มีคำนี้ในภาษาฮีบรู” การอ้างอิงอื่นกล่าวว่า “ดังนั้นข้อ 16 จึงไม่ใช่เรื่องราวของการสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ ในวันที่สี่ แต่เป็นคำกล่าวที่ขยายความสำคัญของสิ่งที่ได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้” (คู่มือพระคัมภีร์ของผู้อธิบาย, ฉบับย่อ, เค แอล บาร์เกอร์และเจ อาร์ โคห์เลนเบอร์เกอร์ III บรรณาธิการ, เกี่ยวกับปฐมกาล 1:16)

¹²⁵ James Ussher

“ในปฐมกาล” นั้นไม่นานมากเท่าไรและก็แทบจะไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ดำรงนิรันดร์ หรือเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ที่ดำรงนิรันดร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพแต่อย่างใด

เราจะเห็นความจริงอย่างเดียวกันนี้ แม้ว่าเราจะมองเวลาจากมุมมองทางวิทยาศาสตร์ก็ตาม มีความคิดเห็นในหมู่ผู้รอบรู้เรื่องของจักรวาลว่า จักรวาลเกิดขึ้นมาตามทฤษฎีบิกแบง เมื่อประมาณ 13.77 พันล้านปีมาแล้ว¹²⁶ ตัวเลขนี้ไม่น่ากลัวเหมือนก่อน เพราะในปัจจุบันนี้เราจะพูดถึงการเงินเป็นพัน ๆ ล้าน หรือหลายล้าน ๆ เหรียญ แม้หากพระเยซูทรงดำรงอยู่เมื่อ 13 พันล้านปีก่อน นั้นก็ยังไม่สามารถพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ได้ เพราะพระเจ้าทรงดำรงนิรันดร์และไม่มีที่สิ้นสุด “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล” (สดุดี 90:2) พระยาห์เวห์ทรงเป็น “พระเจ้านิรันดร์” (ปฐมกาล 21:33, สดุดี 90:2, อีสายห์ 40:28, เยเรมีย์ 10:10) สำหรับพระองค์แล้วไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุด พระองค์ทรงเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของทุกสิ่ง รวมทั้งจักรวาล และสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างขึ้นทั้งหมด เราไม่ต้องเป็นนักคณิตศาสตร์ก็รู้ได้ว่า ความไม่มีที่สิ้นสุดนั้นไม่สามารถจะบรรจุจำนวนตัวเลขศูนย์ให้หมดได้ แม้กระทั่งตัวเลขศูนย์ของจำนวนล้านล้านล้านล้านได้

พระยาห์เวห์อยู่ตรงไหนในคำขึ้นต้นของยอห์น?

คำขึ้นต้นของยอห์นมีรากฐานมาจากพระคัมภีร์เดิม ไม่ใช่จากปรัชญากรีกหรือจากไฟโล แต่ความคิดของเราถูกเหนี่ยวนำอย่างมากด้วยความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง จนเราไม่เห็นพระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์ใหม่ พระองค์ได้หายไปจากความคิดและสายตาของเรา

พระยาห์เวห์ปรากฏอยู่ตรงไหนในคำขึ้นต้นของยอห์น? เนื่องจากพระเยซูถูกกล่าวว่าเป็นพระเจ้าในความเชื่อตรีเอกานุภาพ เราจึงนึกถึงพระเยซูทันทีเมื่อเราบัพติศมา หรือคำนาม หรือคำสรรพนาม ในคำขึ้นต้นของยอห์นไม่ว่าจะเป็น “พระวาตะ” หรือ “ชีวิต” หรือ “ความสว่าง” หรือ “พระองค์” หรือ “ของพระองค์” ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น แม้แต่พระเจ้าพระบิดาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ได้ปรากฏตัว ยกเว้นในข้อ 1

แต่ถ้อยคำขึ้นต้นของยอห์นที่ว่า “ในปฐมกาล พระวาตะทรงดำรงอยู่” หมายถึงพระยาห์เวห์ ทั้งนี้ไม่เพียงเพราะ “พระวาตะ” เป็นนามนัยของพระยาห์เวห์ที่ยอมรับกันเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะพระยาห์เวห์ “ในปฐมกาล” ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยตัวของพระองค์เอง เมื่อมีการสร้างในปฐมกาลนั้น พระเยซูยังไม่ได้ทรงมีชีวิตอยู่จริง แต่สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อพระองค์ นั่นคือโดยมีพระองค์อยู่ในจุดประสงค์

¹²⁶ NASA at http://map.gsfc.nasa.gov/universe/uni_age.html. เรากำลังใช้คำนยามพันล้าน: 1,000,000,000 ของอเมริกัน

ในคำขึ้นต้นของยอห์น พระเจ้าทรงถูกกล่าวถึงทั้งโดยตรงและโดยอ้อมกี่ครั้งใน 18 ข้อ? หลายคนอาจแปลกใจกับการอ้างอิงถึงพระยาห์เวห์ในคำขึ้นต้นที่มีจำนวนมากกว่าทั้งโดยตรง (“พระเจ้า”) หรือโดยนามนัย¹²⁷ (“พระวาตะ”) หรือโดยสรรพนาม (“พระองค์”) ในข้อ 1, 1, 1, 1, 2, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 10, 10, 11, 11, 11, 11, 12, 12, 12, 12, 13, 14, 14, 18, 18, 18 มีตัวอย่างมากกว่านี้แต่เราเว้นไปสองสามตัวอย่าง เพราะว่าผู้อ่านบางคนอาจนับได้น้อยตัวอย่างกว่าเรา แต่ไม่ว่าจะนับได้แน่ชัดอย่างไร ตัวอย่างเหล่านี้ก็เป็นหลักฐานให้เห็นประเด็นที่พระยาห์เวห์ทรงเป็นจุดศูนย์กลางในคำขึ้นต้นนี้ “พระเยซูคริสต์” ถูกเอ่ยชื่อเพียงครั้งเดียวในตอนท้ายของคำขึ้นต้นนี้ (ข้อ 17 “ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์”) ในขณะที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกเอ่ยชื่อสองครั้ง (ข้อ 6, 15)

ในพระคัมภีร์ใหม่มีคำ “พระเจ้า” (*theos*) ปรากฏ 1,317 ครั้งโดยไม่นับหลายกรณีที่มาจากพระเจ้าผู้อยู่เบื้องหลังการกระทำโดยไม่ถูกเอ่ยชื่อ (เช่น ฮีบรู 9:28) แต่ตรงข้ามกับคำว่า “พระเยซู” (*Iēsous*) โดยไม่มีคำว่า “พระคริสต์” (*Christos*) นั้นมีปรากฏ 672 ครั้ง และคำว่า “พระคริสต์” (*Christ*) โดยไม่มีคำว่า “พระเยซู” (*Jesus*) มีปรากฏ 281 ครั้ง ส่วนคำว่า “พระเยซูคริสต์” (*Jesus Christ*) มีปรากฏ 135 ครั้ง และคำว่า “พระคริสต์พระเยซู” (*Christ Jesus*) ก็มีปรากฏ 95 ครั้ง รวมทั้งหมด 1,183 ครั้งซึ่งน้อยกว่าคำ “พระเจ้า” (*God*) ที่มีปรากฏ 1,317 ครั้ง ตัวเลขเหล่านี้ไม่ได้นับรวมคำสรรพนามที่อ้างถึงพระเจ้า หรือกรณีที่มาจากพระเจ้าผู้อยู่เบื้องหลัง

การที่พระเจ้าทรงถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งกว่าพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่นั้น ก็สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ใหม่เหมือนกับคำขึ้นต้นของยอห์น เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราจะอ่านพระคัมภีร์ใหม่เสมือนว่าพระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลาง และพระเจ้าทรงมีบทบาทสำคัญน้อยกว่าพระเยซูผู้ที่เป็นพระเจ้าในที่สุด! ความจริงก็คือว่าในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูไม่ได้ถูกเรียกว่า “พระเจ้า” เพราะฉะนั้นการยกระดับพระเยซูให้เป็นพระเจ้ายิ่งเท่ากับเป็นการไหวรูปเคารพ

ชาวอิสราเอลมีใจโอนเอียงอย่างมากต่อการไหวรูปเคารพ พวกเขาเพิ่งจะออกจากอียิปต์ พวกเขาเรียกร้องสิ่งที่จะนมัสการ อาโรนช่วยพวกเขาหล่อรูปวัวทองคำตามรูปที่พวกเขานมัสการพระของชาวคานาอันคือ “พระบาอัล” ซึ่งเป็นคำที่หมายถึง “องค์ผู้เป็นเจ้า” เนื่องจากชาวอิสราเอลก็เรียกพระยาห์เวห์ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (อาโดนาย)¹²⁸ ดังนั้นสถานการณ์ที่ขยายวงกว้างในอิสราเอลก็คือ “องค์ผู้เป็นเจ้า” อาจหมายถึงพระยาห์เวห์หรือพระบาอัล ในที่สุดแล้วชาวอิสราเอลก็ไม่สนใจว่าองค์

¹²⁷ คำหรือข้อความโดยใช้คำอื่นแทน ไม่เรียกตรงๆ (ผู้แปล)

¹²⁸ “Lord” (*Adonai*)

ผู้เป็นเจ้าองค์ไหนที่พวกเขากำลังนมัสการอยู่ และผลสุดท้ายคนส่วนใหญ่ก็หันไปนมัสการพระบาอัล นั่นเป็นสาเหตุหลักที่พวกเขาถูกเนรเทศ

สถานการณ์ของชาวอิสราเอลในอดีตแต่ก่อน ถูกสะท้อนให้เห็นในเวลาต่อมาโดยคริสตจักรของคนต่างชาติไม่นานหลังจากสมัยของพระเยซู เนื่องจากพระยาห์เวห์ถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” และพระเยซูก็ถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในไม่ช้าพระเยซูก็มาแทนที่พระยาห์เวห์ในคริสตจักร และแทบไม่มีใครสังเกตเห็นว่าได้อะไรเกิดขึ้น! ตอนนี้คริสตจักรมีพระเจ้าตรีเอกานุภาพที่มีสามพระภาค เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีที่ว่างภายในความเป็นพระเจ้านี้สำหรับพระยาห์เวห์ที่แท้จริง “คริสตจักรของพระเจ้า” (คำที่ปรากฏแค่ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่) ได้ถูกบรรดาบาทหลวงแห่งกรุงโรม อเล็กซานเดรีย อันติโอก และเมืองอื่นๆ ในจักรวรรดิโรมันมีอำนาจควบคุม โดยเริ่มจากจักรพรรดิคอนสแตนตินเป็นผู้ควบคุมดูแลโดยทั่วไป

ผู้ร้องประกาศในคำขึ้นต้นของยอห์น

มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงส่งมาชื่อยอห์น ท่านมาเป็นสักขีพยานเพื่อเป็นพยานเกี่ยวกับความสว่างนั้น เพื่อว่าทุกคนจะได้เชื่อผ่านทางท่าน ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่มาเพื่อเป็นพยานเกี่ยวกับความสว่างนั้น (ยอห์น 1:6-8 ฉบับ ESV)

เหตุใดในคำขึ้นต้นจึงให้ความสำคัญอย่างมากกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา ในเมื่อบทบาทของเขาในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มโดยรวมแล้วไม่ได้มีความสำคัญอย่างเดียวกันนี้? นั่นเป็นเพราะเขาเป็นเพียงผู้ป่าวประกาศการเสด็จมาของพระยาห์เวห์! อิสยาห์ได้บอกเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว

มีเสียงหนึ่งร้องว่า “จงเตรียมทางในถิ่นทุรกันดารสำหรับพระยาห์เวห์ จงทำทางหลวงในที่รกร้างให้ตรงไปสำหรับพระเจ้าของเรา ถมหุบเขาทุกแห่งให้สูงขึ้น ปรับภูเขาและเนินเขาทุกลูกให้ต่ำลง ทำที่สูงชันให้เรียบ ทำที่ลาดชันให้ราบ แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏ และมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้” (อิสยาห์ 40:3-5 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม)¹²⁹

¹²⁹ New Jerusalem Bible

พระคัมภีร์ในตอนนี้อ้างถึง “พระยาห์เวห์” สามครั้ง มีเสียงหนึ่งร้องประกาศการเสด็จมาของพระองค์ นอกจากนี้ยังประกาศ “พระสิริของพระยาห์เวห์” อีกด้วย ซึ่งในคำขึ้นต้นของยอห์นก็คือ “พระสิริ” (ยอห์น 1:14) ที่ส่องสว่างในพระเยซูคริสต์

ยอห์นผู้ให้บัพติศมายืนยันว่าเขาเป็นผู้ร้องประกาศที่อิสยาห์กล่าวไว้ว่า “เราเป็นเสียงของคนที ร้องประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงทำทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า (พระยาห์เวห์) ให้ตรงไป’ ตามที่ อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้” (ยอห์น 1:23)

พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มอ้างอิงอิสยาห์ 40:3 (มัทธิว 3:3, มาระโก 1:3, ลูกา 3:4, ยอห์น 1:23) และ ทั้งสี่เล่มพร้อมใจกันประกาศว่า คำเผยพระวจนะของอิสยาห์สำเร็จโดยการเสด็จเข้ามาในโลกของพระ ยาห์เวห์ในพระคริสต์ นี่เป็นเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ที่สุดสำหรับผู้ที่มีตาที่มองเห็นและมีหูที่ได้ยิน

ยอห์น 1:14

พระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนังและประทับอยู่ท่ามกลางเรา

พระวาตะถูกกล่าวถึงในข้อ 1 และ 2 ของคำขึ้นต้นของยอห์น แต่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงอีกไปจนถึงข้อ 14

และพระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนังและประทับอยู่ท่ามกลางเราทั้งหลาย และเราได้เห็นพระสิริของ พระองค์ ดังพระสิริของพระบุตรองค์เดียวจากพระบิดา ซึ่งบริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง (ยอห์น 1:14 ฉบับ ESV)¹³⁰

คำขึ้นต้นของยอห์นสิ้นสุดลงในคำกล่าวว่า “และพระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนัง” นี่เป็นภาษากรีก และไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนมาเป็นเนื้อหนัง¹³¹ แต่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาใน โลก “ได้แฝงพระกาย” อยู่ในพระเยซูพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบโคโลสี 2:9 “เพราะความบริบูรณ์ ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์”) แท้จริงแล้วภาษาของคำ “ดำรงอยู่” (dwell)

¹³⁰ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระวาตะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่สม กับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ผู้แปล)

¹³¹ ในส่วนก่อนหน้านี้นี้ที่หัวข้อชื่อ “ความหมายทางฝ่ายวิญญาณของพระวาตะ” เราได้ดูความหมายคร่าวๆ ของคำกรีก *ginomai* ที่ แปลว่า “มาเป็น” ในยอห์น 1:14 “และพระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนัง” (“And the Word became flesh”)

เป็นคำกรีกในยอห์น 1:14 ว่า “ได้ประทับอยู่ท่ามกลางเรา” คำตรงตัวของ “ดำรงอยู่” (dwelt) ตรงนี้ก็คือ “ประทับอยู่” (tabernacled) ดังนั้นยอห์นจึงกำลังกล่าวว่า “และพระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนัง และได้ประทับอยู่ท่ามกลางเรา”

ในภาษาอังกฤษ “tabernacle” จะเป็นคำนามไม่ใช่คำกริยา แต่ภาษากรีกจะมีรูปคำกริยาของ “tabernacle” คือ *skēnoō* (to tabernacle หมายถึง “ตั้งพลับพลาอยู่”) ซึ่งมาจากคำนามว่า *skēnē* (a tabernacle, พลับพลา) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กล่าวว่าคำนาม *skēnē* นี้ใช้ในพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกฉบับเซปทัวจินต์เกี่ยวกับ “พลับพลาของพระยาห์เวห์” และ “พลับพลาหรือเต็นท์พระโอวาท” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ยังกล่าวด้วยว่าคำกริยา *skēnoō* ในยอห์น 1:14 “บางทีอาจแสดงถึงความต่อเนื่องกับการ ‘ปักเต็นท์’ ของพระเจ้าในอิสราเอล” และในพระคัมภีร์ตอนอื่นก็กล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นพระวิหารของพระเจ้า (ยอห์น 2:19)¹³² เช่นเดียวกับคนที่ทั้งหลายที่อยู่ในพระคริสต์ (1 โครินธ์ 3:16)¹³³

ข้อในวิวรณ์ต่อไปนี้จะช่วยให้เห็นความหมายของ “พลับพลา” ทั้งคำกริยาและคำนาม ถึงแม้ว่าจะอยู่ในบริบทที่แตกต่างจากยอห์น 1:14 คำที่เป็นตัวเอนตรงกับคำกรีกว่า *naos* (วิหาร) หรือ *skēnē* (พลับพลา) หรือ *skēnoō* (ตั้งพลับพลา)

วิวรณ์ 7:15 เพราะฉะนั้น เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ท่ามกลางวันและกลางคืนใน **พระวิหาร** ของพระองค์ และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรง **ปกป้อง** **ก้ำบัง** พวกเขาด้วยการสถิตอยู่ของพระองค์ (ฉบับ ESV)

วิวรณ์ 12:12 เพราะฉะนั้นจึงขึ้นขมยินดีเกิด โอ ฟ้าสวรรค์และบรรดาผู้ที่ **อาศัยอยู่ในนั้น** (ฉบับ ESV)

วิวรณ์ 21:3 ดูเถิด **พลับพลา** ของพระเจ้ามาอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์แล้ว และพระองค์จะ **ประทับอยู่** ท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ และพระเจ้าเองจะสถิตท่ามกลางพวกเขา (ฉบับ NASB)

เมื่อเราเห็นว่าเป็นพระยาห์เวห์เอง และไม่ใช่พระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพที่ “ได้มาเป็นมนุษย์และได้ตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางเรา” (ยอห์น 1:14) ซึ่งคล้ายกับคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า “พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา” (เลวีนิติ 15:31) ที่เราจะเห็นการประทับอยู่ด้วยพระสิริ

¹³² ยอห์น 2:19 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน”

¹³³ 1 โครินธ์ 3:16 “ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน?”

ของพระยาห์เวห์ในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำงานและได้ตรัสผ่าน วิธีที่ถูกต้องในการทำความเข้าใจฤทธิ์อำนาจในคำตรัส และการทำพระราชกิจของพระเยซูที่รวมถึงการทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ก็คือ การได้เห็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าในพระองค์ แต่ที่จริงแล้วการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ “ผ่านทาง” พระเยซู (กิจการ 2:22)¹³⁴ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหันไปใช้สิ่งที่เราเคยทำมาก่อน โดยอ้างว่าพระราชกิจต่างๆของพระเยซูที่พระเจ้าทรงมอบอำนาจให้พระเยซูนั้นมาจากความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองในฐานะที่เป็นพระเจ้าพระบุตรนั้นเป็นวิธีที่เราเคยใช้ยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า โดยเพิกเฉยความมุ่งหมายของยอห์นที่จะให้เราได้เชื่อผ่านทางพระกิตติคุณของเขาว่า พระเยซูทรงเป็น “พระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 20:31)¹³⁵ มากกว่าจะเป็นพระเจ้าพระบุตร

พระยาห์เวห์ได้เสด็จเข้ามาในโลกโดยมาประทับอยู่ในเนื้อหนังซึ่งก็คือในร่างกาย เพื่อให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:19)¹³⁶ พระกิตติคุณยอห์นเป็นการประกาศถึงงานการช่วยให้รอดของพระยาห์เวห์ในพระคริสต์ พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า พระยาห์เวห์พระบิดาของพระองค์เป็นผู้ที่ทำงานและตรัสผ่านพระองค์ แต่เราทั้งหลายที่เคยเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็หวนนึกถึงคำกล่าวที่ชัดเจนนี้ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะพระเมตตาของพระเจ้าแล้ว เราก็คงไม่มีหวังที่จะได้เห็นความจริง

เราได้เห็นพระสิริของพระองค์

และพระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนังและประทับอยู่ท่ามกลางเราทั้งหลาย และเราได้เห็นพระสิริของพระองค์ ดังพระสิริของพระบุตรองค์เดียวจากพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง (ยอห์น 1:14)

พระสิริที่กล่าวถึงในที่นี้ก็คือพระสิริและการสถิตอยู่ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ และเปาโลได้อธิบายว่าเป็น “พระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)¹³⁷ พระสิริในยอห์น 1:14 เกี่ยวข้องกับความสว่างที่กล่าวถึงในสองสามข้อก่อนหน้านี้ในคำขึ้นต้นของยอห์น

¹³⁴ กิจการ 2:22 “คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อท่านทั้งหลาย โดยการอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงทำโดยพระองค์ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่พวกท่านทราบอยู่แล้ว”

¹³⁵ ยอห์น 20:31 “แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

¹³⁶ 2 โครินธ์ 5:19 “คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษในความผิดของพวกเขา และทรงมอบเรื่องราวการคืนดีนี้ให้เราประกาศ”

¹³⁷ 2 โครินธ์ 4:6 “เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่า ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์”

ในข้อ 4 และ 5 ที่ว่า “ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” เพราะเหตุนี้จึงเชื่อมโยงกับปฐมกาล 1:3 (“จงเกิดความสว่าง”) จึงกลับมาที่ปฐมกาลอีกครั้ง!

ความสว่างไม่เพียงแต่จะเชื่อมโยงกับพระสิริ แต่ยังเชื่อมโยงกับชีวิต (“ชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์”) ดังที่เห็นในพระคัมภีร์เดิมข้อต่อไปนี้อย่าง (ข้อทั้งหมดมาจากฉบับ ESV)

โยบ 33:28 พระองค์ได้ทรงไถ่ชีวิตวิญญาณของข้าให้พ้นจากการลงสู่หลุมมรณะ และชีวิตของข้าจะเพ่งมองความสว่าง

โยบ 33:30 ที่จะนำจิตวิญญาณของเขาจากหลุมมรณะ เพื่อให้เขาเห็นความสว่างแห่งชีวิต

สดุดี 36:9 เพราะพระองค์ทรงเป็นน้ำพุแห่งชีวิต เราเห็นความสว่างในความสว่างของพระองค์

สดุดี 56:13 เพราะพระองค์ทรงช่วยกู้จิตวิญญาณของข้าพระองค์จากความตาย ใช้อย่างแท้จริงของข้าพระองค์จากการสะดุดล้ม เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

คำว่า “ความสว่างแห่งชีวิต” จากสองข้อนี้พระเยซูได้ทรงอ้างถึงว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) การสร้างในปฐมกาลนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้ชีวิตแก่สิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (เปรียบเทียบยอห์น 1:4 “ในพระองค์คือชีวิต”)¹³⁸

คำขึ้นต้นของยอห์นกล่าวถึง “ความสว่าง” อีกครั้งในข้อ 9 ว่า “ความสว่างแท้ซึ่งให้ความสว่างแก่มนุษย์ทุกคนนั้นกำลังเข้ามาในโลก” พระยาห์เวห์ผู้เสด็จเข้ามาในโลกถูกระบุว่าเป็นความสว่างแท้ ภาพของพระยาห์เวห์ที่เป็นความสว่างจะเห็นได้ในพระคัมภีร์เดิมหลายข้อ เช่น สดุดี 27:1 (“พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า”); สดุดี 84:11 (“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นดวงตะวันและเป็นโล่”); อิสยาห์ 2:5 (“มาเถิด ให้เราดำเนินในความสว่างของพระยาห์เวห์”); อิสยาห์ 60:1 (“ความสว่างของเจ้ามาแล้ว และพระสิริของพระยาห์เวห์ขึ้นมาเหนือเจ้า”); อิสยาห์ 60:19 (“พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างของเจ้าเป็นนิรันดร์”) เนื่องจากความบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระเยซู ดังนั้นสิ่งที่ตามมาก็คือความสว่างของพระเจ้าจึงส่องผ่านพระเยซู

¹³⁸ ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “ในพระองค์มีชีวิต”, ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระองค์ทรงเป็นแหล่งของชีวิต” (ผู้แปล)

และนครนั้น (เยรูซาเล็มใหม่) ไม่จำเป็นต้องอาศัยแสงจากดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ เพราะพระสิริของพระเจ้าทรงเป็นแสงสว่างของนครนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นโคมประทีปของนครนั้น (วิวรณ์ 21:23 ฉบับ ESV และวิวรณ์ 22:5 ด้วย)

พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง ในขณะที่พระเยซูทรงเป็นโคมประทีป เป็นการยืนยันว่าพระวาตะในยอห์น 1:1 คือพระยาห์เวห์ในตัวอย่างแรก ไม่ใช่พระเยซู

ในการจำแลงพระกายของพระเยซูนั้น (มัทธิว 17:1-9, มาระโก 9:2-9, ลูกา 9:28-36) พระสิริของพระเจ้าทอแสงผ่านพระเยซูในลักษณะที่สาวกสามคนที่อยู่ใกล้พระองค์ด้วยคือ เปโตร ยากอบ และยอห์นมองเห็นได้ หลายปีต่อมาเปโตรก็ระลึกถึงเหตุการณ์นี้โดยบันทึกว่า พระสิริของพระเยซูเป็นสิ่งที่พระเยซูทรง “ได้รับ” จากพระเจ้าพระบิดาผู้ที่ถูกเรียกว่าพระสิริอันยิ่งใหญ่ดังนี้

....เราเป็นสักขีพยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติและพระสิริจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อมีพระสุรเสียงจากพระสิริอันยิ่งใหญ่มาถึงพระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรของเรา เป็นผู้ที่เรารัก เราพอใจท่านผู้นี้มาก” พวกเราเองก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้ที่มาจากสวรรค์เมื่อเราอยู่กับพระองค์ที่ภูเขาบริสุทธิ์นั้น (2 เปโตร 1:16-18 ฉบับ NIV)

ยอห์นแทบจะกล่าวอย่างมั่นใจถึงการสำแดงพระสิรินี้ที่เขาเป็นประจักษ์พยาน เมื่อเขากล่าวในยอห์น 1:14 ว่า “เราได้เห็นพระสิริของพระองค์ ดังพระสิริของพระบุตรองค์เดียวจากพระบิดา ที่เปี่ยมไปด้วยพระคุณและความจริง”

ยอห์น 1:18 พระบุตรองค์เดียวหรือว่า พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา?

พระคัมภีร์ฉบับอิงลิชแสดนดาร์ต (ESV) และฉบับโฮลแมนคริสเตียนแสดนดาร์ต (HCSB) เป็นพระคัมภีร์สมัยใหม่สองเล่มที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในเวลาเดียวกัน ให้คำแปลยอห์น 1:18 ที่ขัดแย้งกัน

ESV: No one has ever seen God; *the only God*, who is at the Father's side, he has made him known. (ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย *พระเจ้าองค์เดียว* ผู้ทรงอยู่ข้างๆพระบิดา ได้ทรงทำให้พระองค์เป็นที่ประจักษ์แล้ว)

HCSB: No one has ever seen God. *The One and Only Son*-the One who is at the Father's side -He has revealed Him. (ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวและเพียงผู้เดียว ผู้ทรงอยู่ข้างๆพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว)¹³⁹

การเปลอย่างไหนหรือที่ถูกต้อง? ฉบับ ESV แปลว่า “พระเจ้าองค์เดียว” ซึ่งเป็นการแปลตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ทำให้พระเยซูเป็นพระเจ้าองค์เดียว ในขณะที่ฉบับ HCSB แปลว่า “พระบุตรองค์เดียวและเพียงองค์เดียว” ซึ่งไม่ได้แปลตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ทำให้พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า การแปลทั้งสองแบบนี้แสดงให้เห็นถึงการแบ่งเป็นสองค่ายใหญ่ๆ ค่ายหนึ่งซึ่งได้แก่ ฉบับ HCSB, CJB, KJV, NJB, RSV, REB จะโอนเอียงไปทาง “พระบุตรองค์เดียว” หรือในรูปแบบที่ต่างกัน เช่น “พระบุตรองค์เดียวและเพียงผู้เดียว” อีกค่ายหนึ่งได้แก่ ฉบับ ESV, NASB, NIV, NET จะโอนเอียงไปทาง “พระเจ้าองค์เดียว” หรือในรูปแบบที่ต่างกัน เช่น “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา”

การแปลเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นสองแบบว่า ใช้ตัวบทกรีกแบบไหนมาแปลข้อนี้ ระหว่างแบบไบแซนไทน์กับอเล็กซานเดรีย การแปลว่า “พระบุตรองค์เดียว” นั้นมาจากแบบไบแซนไทน์ (ที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นตัวบทของภาษากรีกส่วนใหญ่) ซึ่งเป็นตัวบทที่มีการรับรอง (สนับสนุน) มากที่สุดในบรรดาต้นฉบับภาษากรีกทั้งหมดที่รู้จักกันโดยทั่วไป ในทางตรงกันข้าม การแปลว่า “พระเจ้าองค์เดียว” ส่วนใหญ่จะยึดตามแบบอเล็กซานเดรียที่แสดงให้เห็นโดยต้นฉบับต่างๆ ซึ่งถึงแม้จะน้อยกว่าแต่โดยทั่วไปแล้วจะเก่าแก่กว่าและให้น้ำหนักมากกว่าในฉบับ UBS5 และ NA28¹⁴⁰

บรรทัดฐานของต้นฉบับสมัยแรก ๆ มีความสมเหตุสมผล แต่โดยตัวของมันเองไม่ได้คำนึงถึงความจริงที่เพียงพอว่า แม้แต่ต้นฉบับต่างๆ ในสมัยแรก ๆ ก็อาจมีข้อผิดพลาดได้ (เช่น ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับภาษาอาราเมค ดังที่เราจะได้เห็นต่อไป) การตีความพระคัมภีร์ใหม่อย่างถี่ถ้วนนั้นจะคำนึงถึงทั้งฉบับที่ใช้ตัวบทของภาษากรีกส่วนใหญ่ และตัวบทภาษากรีกของต้นฉบับภาษากรีกโบราณของฉบับ UBS5/NA28 ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องของการเลือกฉบับหนึ่งเพื่อจะตัดอีกฉบับหนึ่งออก

¹³⁹ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลยอห์น 1:18 ว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรงของพระบิดา ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ผู้แปล)

¹⁴⁰ The Greek New Testament, 5th edition (United Bible Societies) and Novum Testamentum Graece (Nestle-Aland), 28th edition

ในบรรดาพระคัมภีร์ที่มีการแปลว่า “พระเจ้าองค์เดียว” ก็ยังมีการแปลที่แตกต่างกันอีกระหว่าง “พระเจ้าองค์เดียว” กับ “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา”¹⁴¹ ดังจะเห็นในฉบับ ESV กับ NASB (เพิ่มเติม):

ESV No one has ever seen God; *the only God*, who is at the Father's side, he has made him known. (ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย *พระเจ้าองค์เดียว* ผู้ทรงอยู่ข้าง ๆ พระบิดา ได้ทรงทำให้พระองค์เป็นที่ประจักษ์แล้ว)

NASB No one has seen God at any time; *the only begotten God* who is in the bosom of the Father, He has explained Him. (ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย *แต่พระเจ้าเพียงองค์เดียวที่บังเกิดมา* ผู้สถิตในพระทรงของพระบิดา ทรงอธิบายให้เห็นพระเจ้าแล้ว)

การแปลของฉบับ ESV มีปัญหาในแง่ของหลักเหตุผลและศาสนศาสตร์ การแปลว่า “พระเจ้าองค์เดียว” นั้นให้ความหมายอะไรหรือ? ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว ก็ต้องมองไม่เห็นพระเยซู เพราะในข้อเดียวกันนี้กล่าวว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย” ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็จะไม่นับรวมพระบิดาว่าเป็นพระเจ้า ซึ่งเป็นข้อสรุปที่ดูหมิ่นบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพด้วยซ้ำ นอกจากนั้นก็จะขัดแย้งกับยอห์น 17:3 ที่กล่าวว่าพระบิดาทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้แต่องค์เดียว¹⁴² ฉบับ NIV 1984 ก็จับคู่กับฉบับ ESV ในความไม่สมเหตุสมผลกันที่ว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระเจ้าเดียวและองค์เดียว ผู้ทรงอยู่ข้าง ๆ พระบิดา ได้ทรงทำให้พระองค์เป็นที่ประจักษ์แล้ว”

สองหรือสามย่อหน้าถัดไปค่อนข้างจะเป็นวิชาการ ดังนั้นผู้อ่านบางคนอาจต้องการอ่านข้ามไปยังหัวข้อถัดไป “หลักฐานภายใน”

พระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกซึ่งรองรับ “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” คือพระคัมภีร์ใหม่ฉบับ NA27/NA28 และฉบับ UBS4/UBS5 ของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล¹⁴³ *คู่มืออธิบายตัวบทพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก*¹⁴⁴ ที่คู่กับฉบับ UBS4 อธิบายไว้ในหน้า 169–170 ว่า ต้นฉบับปาปิริส P⁶⁶ และ P⁷⁵ คือสิ่งที่มีอิทธิพลต่อ “เสียงส่วนใหญ่” ของนักวิชาการห้าคนในคณะกรรมการบรรณาธิการ

¹⁴¹ “the only God” and “the only begotten God”

¹⁴² ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ (พระบิดา) ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

¹⁴³ Novum Testamentum Graece (NA27/NA28) and United Bible Societies Greek New Testament (UBS4/UBS5)

¹⁴⁴ *A Textual Commentary on the Greek New Testament* (2nd ed.)

ของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากลที่โอนเอียงไปทาง “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” แต่หนึ่งในห้านั้นคืออัลเลน วิกเกร็น¹⁴⁵ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษากรีกและตัวบทพระคัมภีร์ใหม่ที่มีชื่อเสียง ได้แสดงคำคัดค้านของเขาต่อการตัดสินใจของคณะกรรมการในบันทึกที่รวมอยู่ในคู่มืออธิบาย ซึ่งเขากล่าวว่า *monogenēs theos* (พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา) “อาจจะเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการคัดลอกแต่แรก (สมัยแรก ๆ) ในต้นฉบับดั้งเดิมตามแบบอเล็กซานเดรีย” นี่เป็นต้นฉบับดั้งเดิมที่ยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระเยซูและได้ชัยชนะในการสังคายนาแห่งไนเซีย วิกเกร็นยังกล่าวเพิ่มเติมว่า “อย่างน้อยการตัดสินใจแบบ D น่าจะดีกว่า” เมื่อตัวบทในฉบับ UBS4 ถูกจัดอยู่ในแบบ {D} มันก็หมายความว่า “มีข้อสงสัยอย่างมากเกี่ยวกับการแปลที่เลือกไว้แล้วสำหรับตัวบท” ในฉบับ UBS4/5 ซึ่งตามจริงจัดเป็นแบบ {B} นั้นแสดงให้เห็นมุมมองว่าหลักฐานต้นฉบับสนับสนุน *monogenēs theos* (“พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา”) แม้ว่าจะไม่ท่วมท้นก็จริง

มัทธิว แบล็ค กรรมการอีกคนหนึ่งอ้างในหนังสือของเขาที่ชื่อ “การทำความเข้าใจพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มและกิจการในภาษาอาราเมค”¹⁴⁶ โดยเห็นชอบกับการประเมินของนักวิชาการภาษาอาราเมคอีกคนหนึ่งว่า

....หนึ่งในข้อสังเกตที่สำคัญที่สุดของเบอร์นี¹⁴⁷ ในลักษณะนี้ [การอ่านภาษาอาราเมคอย่างผิด ๆ] ก็คือว่า *monogenēs theos* ที่ถกเถียงกันในยอห์น 1:18 นั้นแปล *yehidh 'elaha* อย่างผิด ๆ ว่า “ผู้เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (หน้า 11)

กล่าวได้อีกอย่างว่า “ผู้เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (“the only begotten of God”) ถูกเข้าใจผิดว่าเป็น “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” (“the only begotten God”)! นี่เป็นเรื่องน่าตกใจกับการตัดสินใจของ “เสียงส่วนใหญ่” ของคณะกรรมการห้าคนที่ส่งผลให้พระคัมภีร์ฉบับลันเลมพ์พิมพ์ว่า “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” แทนที่จะเป็น “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” ผู้อ่านส่วนใหญ่ไม่ทราบข้อเท็จจริงที่อยู่เบื้องหลังการอ่านแบบนี้

หลักฐานภายใน

นี่คือสถานการณ์จนถึงตอนนี้ หลักฐานต้นฉบับของยอห์น 1:18 ถูกแบ่งระหว่าง “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” กับ “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” การแบ่งนี้สะท้อนถึงความเห็นที่ไม่เป็นเอก

¹⁴⁵ Allen Wikgren

¹⁴⁶ Matthew Black; *An Aramaic Approach to the Gospels and Acts*

¹⁴⁷ Burney

ฉันท้แม้แต่ภายในคณะกรรมการของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล (UBS)¹⁴⁸ ด้วยเหตุนี้จึงมีระดับของความไม่แน่นอนในแบบ {B} สำหรับ “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” อีกทั้งยังมีความแตกต่างระหว่างพระคัมภีร์หลักด้วยกัน ซึ่งบางฉบับจะโอนเอียงไปทางการอ่านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ฉบับ ESV, NASB, NIV, NET) และฉบับอื่นๆที่ไม่ได้อ่านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (ฉบับ HCSB, CJB, KJV, NJB, RSV, REB) ดังนั้นหลักฐานของต้นฉบับโดยตัวของมันเองจึงไม่ได้ยุติปัญหา แล้วกับหลักฐานภายในล่ะ?

ในพระคัมภีร์ใหม่ คำว่า “*monogenēs*” (ซึ่งหมายถึง “คนเดียวที่เกิดมา” หรือ “คนเดียว” หรือ “หนึ่งเดียว”)¹⁴⁹ ใช้กับพระเยซูเฉพาะในการเขียนของยอห์นเท่านั้น มันน่าสนใจที่ห้าตัวอย่างของ *monogenēs* ในการเขียนของยอห์นนั้นทั้งหมดอ้างถึงพระเยซู ข้อพระคัมภีร์ที่นอกจากยอห์น 1:18 ที่ขั้ต่อไปนั้ใช้ *monogenēs* กับพระเยซู (ข้อทั้งหมดมาจากฉบับ NASB)

ยอห์น 1:14 และพระวาตะได้มาเป็นเนื้อหนังและประทับอยู่ท่ามกลางเรา และเราได้เห็นพระสิริของพระองค์ พระสิริดังของผู้**เดียวที่บังเกิด**จากพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

ยอห์น 3:16 พระเจ้าทรงรักโลก คือได้ประทานพระบุตร**องค์เดียวที่บังเกิดมา**ของพระองค์ เพื่อใครก็ตามที่วางใจในพระบุตรก็จะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร์

ยอห์น 3:18 คนที่เชื่อวางใจในพระองค์จะไม่ถูกพิพากษา ส่วนคนที่ไม่เชื่อวางใจก็ได้ถูกพิพากษาแล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อวางใจในพระนามพระบุตร**องค์เดียวที่บังเกิดมา**ของพระเจ้า

1 ยอห์น 4:9 ด้วยเหตุนี้ ความรักของพระเจ้าจึงถูกสำแดงในเรา คือที่พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตร**องค์เดียวที่บังเกิดมา**ของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราจะได้อำรงชีวิตโดยทางพระองค์

ข้อสังเกตบางประการ

- จากข้อพระคัมภีร์สี่ข้อนี้ สามข้อหลังมีคำว่า “พระบุตร” (คำกรีก *huios*) ในถ้อยคำ “พระบุตรองค์เดียว” ดังนั้นนอกจากคำขึ้นต้นของยอห์นแล้ว เมื่อใดก็ตามที่ *monogenēs* ถูกใช้กับพระเยซู ก็มักจะหมายถึงพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา โดยไม่เคยหมายถึงพระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา

¹⁴⁸ United Bible Societies

¹⁴⁹ “only begotten” or “only” or “unique”

- ข้อหนึ่งในสี่ข้อนี้จากยอห์น 1:14 ไม่มีคำว่า “พระบุตร” หรือคำว่า “พระเจ้า” ในแง่นี้จึงถือเป็นหลักฐาน “ที่เป็นกลาง” ในการตัดสินใจระหว่าง “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” กับ “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา”
- แต่ถ้าเรายอมรับว่ายอห์น 1:18 หมายถึง “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” (การอ่านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ) เราจะเจอปัญหาที่ข้อนี้ขัดแย้งกับข้ออื่นๆ ที่พูดถึง “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” ข้อเท็จจริงก็คือว่า “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” ไม่ปรากฏที่ไหนในพระคัมภีร์ใหม่นอกจากยอห์น 1:18 ที่ถกเถียงกันอยู่ เหตุใดยอห์นจึงขัดแย้งกับตัวเองที่ใช้ “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” มาอย่างสมอตันเสมอปลายเว้นก็แต่ในยอห์น 1:18? ถ้าเราแยกยอห์น 1:18 ออกจากบันทึกที่เหลือของยอห์นโดยกำหนดให้เป็น “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” ก็จะทำให้ไม่เหมือนกับที่อื่นๆ ในพระกิตติคุณยอห์นหรือในพระคัมภีร์ใหม่
- แต่ถ้าเรายอมรับว่ายอห์น 1:18 กล่าวว่า “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” ทั้งห้าข้อก็จะสอดคล้องกัน
- จากห้าข้อนี้ ยอห์น 1:18 เป็นข้อเดียวที่มีปัญหาสำคัญเกี่ยวกับตัวบท อีกสี่ข้อไม่มีปัญหาเกี่ยวกับตัวบท และจริงๆ แล้วไม่ได้ให้คำอธิบายในเชิงอรรถเชิงวิจารณ์ของฉบับ UBS5

เราอาจโต้แย้งเป็นธรรมดาตามหลักของการวิจารณ์ตัวบทอันเนื่องจาก “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” อ่านเข้าใจยากกว่า “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” มันจึงเป็นไปได้มากกว่า การอ่านอย่างแรกได้เปลี่ยนมาเป็นการอ่านอย่างหลังเพื่อแก้ปัญหาคำความยุ่งยากนี้ บางทีอาจเป็นเช่นนั้น แต่สิ่งนี้เป็นการมองข้ามความจริงที่ว่าปัญหาเกี่ยวกับตัวบทโดยรอบยอห์น 1:18 นั้นไม่เป็นกลางในหลักคำสอน ซึ่งต่างจากสถานการณ์ของข้ออื่นๆ ส่วนใหญ่ที่มีปัญหาเกี่ยวกับตัวบท เช่น ข้อถัดไปในยอห์น 1:19 (“พวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามเขา”)¹⁵⁰

ปัญหาของอิทธิพลจากหลักคำสอนนั้นมีความสำคัญ เนื่องจากกระบวนการในการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าได้เริ่มต้นก่อนปี ค.ศ. 200 ถ้ามีการกำหนดให้อ่าน “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” ในต้นฉบับสมัยแรกๆ ราว ค.ศ. 200 จริงๆ บรรดาผู้นำคริสตจักรของชาวต่างชาติซึ่งในขณะนั้นก็ได้ยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าแล้ว จะไม่รับรองโดยเร็วหรือ? แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงอยู่ว่าตัวบทของพระคัมภีร์ใหม่ส่วนใหญ่ใช้ “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา”

¹⁵⁰ ยอห์น 1:19 นี่เป็นคำพยานของยอห์น คือเมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือใคร?”

นี่คือเหตุผลที่อัลเลน วิกเกร็นซึ่งเราได้อ้างอิงจึงกล่าวว่าการอ่าน “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” อาจเป็นข้อผิดพลาดของการคัดลอกในสมัยแรก ๆ ในต้นฉบับดั้งเดิมตามแบบอเล็กซานเดรีย นั่นก็คือ ผลจากอิทธิพลของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในคริสตจักรยุคแรก

ในหนังสือที่ชื่อ *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว: ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวของคริสเตียนยุคแรกในบริบทของชาวยิว*¹⁵¹ เจมส์ เอฟ แมคแกรธี ให้ความเห็นที่โดดเด่นบางอย่างเกี่ยวกับ ยอห์น 1:18 รวมทั้งข้อสังเกตว่าต้นฉบับปาปิริส 66 และปาปิริส 75 (บางคนเห็นว่าเป็นการโน้มนำที่โอนเอียงไปทางการอ่านว่า “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา”) ว่ามีหลักฐานโน้มน้าวของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ทั้งสองต้นฉบับลบคำว่า “พระเจ้า” ออกจากยอห์น 5:44 เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวว่าพระบิดาคือ “พระเจ้าแต่องค์เดียว”¹⁵² โดยหวังจะนับรวมพระเยซูเป็นพระเจ้า ฉบับปาปิริส 66 ยังเพิ่ม “the” (นั่น) ให้กับคำ “God” (พระเจ้า) ในยอห์น 10:33 เพื่อทำให้พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “พระเจ้าผู้หนึ่ง” (the God) แทนที่จะเป็น “พระ” (God) ในความหมายของสดุดี 82:6¹⁵³ นี่คือข้อความที่ตัดตอนมาจากหนังสือของแมคแกรธี (หน้า 65 เว้นเชิงอรรถของเขา)

การรับรองสองต้นฉบับปาปิริสตามแบบอเล็กซานเดรียของพระกิตติคุณในยุคแรก ที่รู้จักกันในชื่อ ปาปิริส 66 และปาปิริส 75 มักจะให้น้ำหนักมากกว่าที่ควรจะเป็น อันที่จริงปาปิริส 75 เป็นต้นฉบับสมัยแรก ๆ มาก แต่มักจะให้การอ่านซึ่งยอมรับกันโดยทั่วไปว่าด้อยกว่า และในบางกรณีก็ส่งสัญญาณเจตนาในการเพิ่มเติมหรือแก้ไข นอกจากนั้นสิ่งสำคัญก็คือต้นฉบับสองฉบับนี้พร้อมใจกันเว้นคำว่า “พระเจ้า” ในยอห์น 5:44 ซึ่งนักวิชาการเกือบทั้งหมดเห็นพ้องกันว่าเป็นส่วนของต้นฉบับเดิม บีสลีย์เมอร์เรย์¹⁵⁴ ถือว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องบังเอิญ แต่ก็อาจเป็นไปได้พอ ๆ กันว่าบรรดาผู้คัดลอกต้นฉบับเหล่านี้มีปัญหาในการกล่าวถึงพระบิดาว่าเป็นพระเจ้า*แต่องค์เดียว* เพราะ “โลกอส” ก็สามารถถูกพูดถึงว่าเป็น “พระเจ้า” ด้วย และความสำคัญอีกอย่างก็คือว่าปาปิริส 66 เพิ่มคำนำหน้านามที่ระบุแน่นอนหน้าคำว่า “พระเจ้า” ในยอห์น 10:33 ดังนั้นจึงมีข้อบ่งชี้ว่าผู้คัดลอกต้นฉบับเหล่านี้มีมุมมองทางศาสนศาสตร์โดยเฉพาะ ซึ่งสะท้อนให้เห็นการคัดลอกของพวกเขา ต้นฉบับทั้งสองนี้ยังคงการอ่านที่ด้อยกว่าอย่างมาก และแม้ว่าน้ำหนักที่รวมกันของสองต้นฉบับจะต้องถูกพิจารณาอย่างจริงจัง มันยังไม่ได้เป็นข้อสรุป ดังที่ระบุไว้โดยข้อตกลงทั่วไปว่า “พระเจ้าแต่องค์เดียว” เป็นการอ่านตามต้นฉบับในตัวอย่างที่เพิ่งอ้างถึง (ยอห์น 5:44)

¹⁵¹ James F. McGrath; *The Only True God: Early Christian Monotheism in Its Jewish Context*

¹⁵² ยอห์น 5:44 “พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไรในเมื่อท่านรับเกียรติจากกันและกันเอง และไม่ได้แสวงหาเกียรติที่มาจากพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว?”

¹⁵³ สดุดี 82:6 เราได้กล่าวว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด เจ้าทุกคนนั่นแหละ”

¹⁵⁴ Beasley-Murray

ฟิลิป เวสลีย์ คอมฟอร์ท กล่าวในคู่มืออธิบายตัวบทของความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างแรงกล้าของเขาคือ *คู่มืออธิบายเกี่ยวกับต้นฉบับและตัวบทของพระคัมภีร์ใหม่*¹⁵⁵ ในหน้า 248 ว่า “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” น่าจะเป็นการอ่านที่เป็นไปได้กับยอห์น 1:18 ด้วยเหตุผลที่ว่าสิ่งนี้จะสอดคล้องกับส่วนที่เหลือในคำขึ้นต้นของยอห์นในการสนับสนุนการเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และเป็นข้อสรุปที่เหมาะสมกับคำขึ้นต้นและเป็นภาพสะท้อนของยอห์น 1:1 แต่ข้อโต้แย้งนี้ไม่น่าเชื่อถือเพราะมันสามารถโต้แย้งในทางตรงกันข้ามได้เช่นกันโดยเปิดเผยแรงจูงใจที่ชัดเจนของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพในการอ่านยอห์น 1:18 ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่มีน้ำหนักเนื่องจากมีการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าในคริสตจักรยุคแรก

บาร์ต ดี แอร์แมน (*การอ้างอิงพระเยซูผิด ๆ*, หน้า 162)¹⁵⁶ อ้างเหตุผลว่า “พระบุตรองค์เดียว” มีแนวโน้มมากกว่า “พระเจ้าองค์เดียว”¹⁵⁷ ที่จะเป็นถ้อยคำดั้งเดิมด้วยเหตุผลที่ว่า การเปลี่ยน “พระบุตรองค์เดียว” มาเป็น “พระเจ้าองค์เดียว” สามารถอธิบายได้อย่างน่าเชื่อถือโดยการคง “องค์เดียว” ในทั้งสองถ้อยคำไว้ ประเด็นก็คือว่า หากผู้คัดลอกได้เปลี่ยน “พระบุตรองค์เดียว” ที่ไม่เป็นปัญหาให้เป็น “พระเจ้าองค์เดียว” ที่เป็นปัญหา (เป็นปัญหาก็คือเพราะ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว พระบิดาก็จะไม่ถูกรวมว่าเป็นพระเจ้า) ดังนั้นการไม่สามารถลบคำประกอบ “องค์เดียว” ออกไป ผู้คัดลอกจะเผยให้เห็นการแก้ไขของเขาเองและความพยายามที่ไม่สำเร็จของเขาเอง

ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่อาจเป็นหลักฐานจากภายนอกหรือภายในนั้น ผลลัพธ์โดยรวมก็คือว่า พระคัมภีร์เช่นฉบับ CJB, KJV, HCSB, NJB, RSV, และ REB แม้จะมีความโงะแง๋ไปทางความเชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่บ้างก็ได้เลือกที่จะแปลความหมายยอห์น 1:18 ในแบบที่ไม่ใช่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่ตรงข้ามกันกับฉบับ ESV ที่แปลยอห์น 1:18 ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแม้ว่าจะมีปัญหามากมายที่เกิดขึ้นจากการแปลนั้น มันทำให้ยอห์นขัดแย้งในตัวเองและมีความหมายว่าพระเยซูเป็น “พระเจ้าแต่ต่างองค์เดียว” เพื่อกันพระเจ้าพระบิดาออกไป

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์¹⁵⁸ (เกี่ยวกับ *monogenēs*) ปฏิเสธการอ่านยอห์น 1:18 ว่า “พระเจ้าองค์เดียวที่บังเกิดมา” เพราะไม่สอดคล้องกับคำพูดและวิถีคิดของยอห์น และอาจถูกงัดใจจากหลักคำสอน

¹⁵⁵ Philip Wesley Comfort; *A Commentary of the Manuscripts and Text of the New Testament*

¹⁵⁶ Bart D. Ehrman (*Misquoting Jesus*, p.162)

¹⁵⁷ “unique Son” to “unique God” หรือแปลว่า “พระบุตรหนึ่งเดียว” มาเป็น “พระเจ้าหนึ่งเดียว” (ผู้แปล)

¹⁵⁸ Thayer’s Greek-English lexicon

การอ่าน *monogenēs theos* (โดยไม่มีคำนำหน้านามหน้าคำ *monogenēs*) ในยอห์น 1:18 ซึ่งไม่ได้มีน้ำหนักจากหลักฐานโบราณมาสนับสนุนแม้แต่อย่างนั้น...ต่างจากวิธีคิดและคำพูดของยอห์น (ยอห์น 3:16, 18; 1 ยอห์น 4:9)¹⁵⁹ เป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องและแข็งแกร่งที่ดูเหมือนจะเป็นจุดเริ่มต้นของความกระตือรือร้นที่ดันทุรังซึ่งเริ่มต้นไม่นานหลังจากยุคแรก ๆ ของคริสตจักร (ทับศัพท์ภาษากรีก)

ยอห์น 1:18 พระบุตรองค์เดียวหรือว่าพระบุตรหนึ่งเดียว?

ในขณะที่ฉบับคิงเจมส์ (KJV) ใช้ “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” (only begotten Son) กับยอห์น 1:18 นั้น มีหลายฉบับที่เว้นคำว่า “ที่บังเกิดมา” (begotten) เพราะบรรดานักวิชาการทราบว่ *monogenēs* มีความหมายคำว่า “เดียว” หรือ “หนึ่งเดียว” เมื่อ *monogenē* ใช้กับบุตรชาย มันก็หมายความว่าบุตรชายเพียงคนเดียว หรือบุตรชายหนึ่งเดียวโดยไม่มีคำว่า “ที่บังเกิดมา” คำว่า “ที่บังเกิดมา” เป็นคำภาษาอังกฤษโบราณของ “เกิด” คือ “บุตรชายที่เกิดมาคนเดียว” ซึ่งก็คือ “บุตรชายเพียงคนเดียว”

การใช้คำ *monogenē* นี้ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะกับพระเยซู คำนี้ยังใช้กับอิสอัค บุตรชายคนเดียวของอับราฮัม (ฮีบรู 11:17) ใช้กับบุตรชายคนเดียวของหญิงม่ายที่ตายไปและฟื้นขึ้นมา (ลูกา 7:12) และใช้กับบุตรชายคนเดียวของชายคนหนึ่ง (ลูกา 9:38) นอกจากนี้คำนี้ยังใช้กับบุตรหญิงอีกด้วย เช่น บุตรสาวคนเดียวของโยริส (ลูกา 8:42)

ในพระคัมภีร์ใหม่คำ *monogenē* นี้ใช้กับพระเยซูเฉพาะในงานเขียนของยอห์นเท่านั้น (ยอห์น 1:14, 18; 3:16, 18; 1 ยอห์น 4:9) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ให้คำนิยามของคำ *monogenē* สองแบบคือ

1. การเป็นเพียงคนเดียวของแบบเดียวกัน ภายใต้อาณัติเฉพาะ *คนเดียวและเพียงคนเดียว, เท่านั้น*
2. การเป็นเพียงคนเดียวของแบบเดียวกันหรือประเภทเดียวกัน “*หนึ่งเดียว*” (*ไม่เหมือนใครในแบบเดียวกัน*) ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นตัวอย่างเดียวของประเภทนั้น

สรุปโดยย่อก็คือ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ให้คำนิยามพื้นฐานสองประการของคำ *monogenēs* ว่า “*เพียงคนเดียว*” กับ “*หนึ่งเดียว*”¹⁶⁰ หมายเหตุภาคคำแปลศัพท์ (คำนิยาม

¹⁵⁹ ยอห์น 3:16, ยอห์น 3:18 และ 1 ยอห์น 4:9 ใช้ “พระบุตรองค์เดียวของพระองค์” (ผู้แปล)

¹⁶⁰ *only and unique*

โดยสรุปของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ที่เห็นเป็นตัวอักษรเอน) ไม่มีที่ไหนเลยที่มีคำว่า “บุตร” หรือ “ที่เกิดมา” แม้ว่าหลายคำอ้างอิงเกี่ยวกับคำนิยามแรกของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จะเกี่ยวข้องกับผู้สืบเชื้อสายของมนุษย์

คำว่า *monogenēs* ประกอบด้วยสองส่วน ส่วนแรกคือ *mono* ที่ดูออกได้ง่ายว่าเป็นส่วนแรกของคำ *mono+theism* (“เดียว” และ “เพียงคนเดียว” + พระเจ้า) ส่วนที่สองมาจากคำกรีกว่า “เกิด” (หรือ “ที่เกิดมา” ในภาษาอังกฤษโบราณ) จากคำอธิบายของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG เกี่ยวกับ *monogenēs* นั้นเห็นชัดเจนว่าความหมายของคำนี้โดยหลักแล้วมาจากส่วนแรกของคำ (*mono*) มากกว่าส่วนที่สอง

แล้วการแปลยอห์น 1:18 แบบไหนจะถูกต้องมากกว่ากัน ระหว่าง “พระบุตรองค์เดียว” กับ “พระบุตรหนึ่งเดียว”?¹⁶¹ เนื่องจากการแปลทั้งสองแบบมีความถูกต้องตามคำ คำถามว่าอันไหนเป็นความหมายที่ตั้งใจไว้ จะสามารถตอบได้ก็โดยการดูว่าอันไหนเหมาะกับข้อมูลพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า

ในขณะที่ฉบับแปลส่วนใหญ่โอนเอียงไปทาง “พระบุตรองค์เดียว” เมื่อ *monogenēs* กล่าวถึงพระเยซู พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ก็ยอมรับ “พระบุตรหนึ่งเดียว” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ตั้งข้อสังเกตว่าในงานเขียนของยอห์นนั้น *monogenēs huios* ใช้กับพระเยซูเท่านั้น จากนั้นก็กล่าวว่าในตัวอย่างดังกล่าวทั้งหมด “การแปลว่า *คนเดียว, หนึ่งเดียว* อาจเพียงพอสำหรับการปรากฏทั้งหมดตรงนี้” พูดอีกอย่างก็คือ คำว่า *monogenēs huios* นี้ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ยอมรับทั้ง “บุตรคนเดียว” และ “บุตรหนึ่งเดียว” ในทุกตัวอย่าง

แต่ถ้าเราเลือก “พระบุตรองค์เดียว” กับยอห์น 1:18 เราจะเจอปัญหากับคำว่า “คนเดียว” เพราะว่าในพระคัมภีร์ คำเรียก “บุตรของพระเจ้า” ไม่ได้ใช้กับพระเยซูเท่านั้น แต่ใช้กับสิ่งที่มีชีวิตหลายประเภทตามที่นักวิชาการหลายคนตั้งข้อสังเกตไว้¹⁶² นั้นหมายความว่าพระเยซูไม่ใช่บุตร “คนเดียว” ของพระเจ้าอย่างแท้จริง อันที่จริงคำพหูพจน์ว่า “บรรดาบุตรของพระเจ้า” มีปรากฏทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ (โยบ 1:6; มัทธิว 5:9; กาลาเทีย 3:26) ความจริงที่พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “บุตรหัวปี” (โรม 8:29; โครินธ์ 1:15, 18; วิวรรณ์ 1:5) ก็บ่งบอกแล้วว่าพระองค์ไม่ใช่บุตรเพียงคนเดียว ในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้านั้น พระเยซูจะต้องเป็น “บุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้อง

¹⁶¹ พระคัมภีร์ฉบับยิวสมบูรณ์รวมเอาทั้ง “พระบุตรองค์เดียวและหนึ่งเดียว”

¹⁶² ปทานุกรมคำศัพท์ศาสนศาสตร์จากพระคัมภีร์ของเวสมินส์เตอร์, ชื่อย่อ “พระบุตรของพระเจ้า” กล่าวว่า “บุตรของพระเจ้า” หรือ “บรรดาบุตรของพระเจ้า” ใช้กับจำพวกของมนุษย์และบุคคลดังต่อไปนี้ ชนชาติอิสราเอล ชาวอิสราเอลโดยรวม ประชากรของพระเจ้า กษัตริย์ของศิโยน พงศ์พันธุ์ของดาวิด ผู้ชอบธรรม ชาวสวรรค์ และสุดท้ายก็พระเยซูคริสต์

จำนวนมาก” (โรม 8:29) ความจริงแล้ว พระเยซูตรัสถึงเหล่าสาวกของพระองค์ว่าเป็น “พี่น้อง” ของพระองค์ (มัทธิว 25:40; 28:10; ยอห์น 20:17) นั่นเป็นเพราะพระเยซูและบรรดาผู้เชื่อของพระองค์เป็นครอบครัวเดียวกัน คือ “ทั้งพระองค์ผู้ทำให้มนุษย์ทั้งหลายบริสุทธิ์ และบรรดาผู้ที่ถูกทำให้บริสุทธิ์นั้นก็เป็ครอบครัวเดียวกัน ดังนั้นพระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าพี่น้อง” (ฮีบรู 2:11 ฉบับ NIV 1984) สิ่งที่สวงามเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือว่า พระเยซูผู้ทรงบริสุทธิ์เพราะความเพียบพร้อมสมบูรณ์ของพระองค์นั้น ไม่ได้ทรงละอายที่จะยอมรับว่าผู้ที่ (ยัง) ไม่บรรลุถึงความเพียบพร้อมสมบูรณ์มาเป็นพี่น้องของพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมด้วยตัวเองในพระองค์

อาดัมถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” (ลูกา 3:38) เช่นเดียวกับผู้เชื่อทุกคน (มัทธิว 5:9; กาลาเทีย 3:26) บรรดาบุตรของพระเจ้าคือผู้ที่ร้องทูลพระเจ้าว่า “อับบา พระบิดา” พวกเขาเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ (โรม 8:14-17)

จากข้อมูลของพระคัมภีร์ใหม่ มีหลายคนมากที่ถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูจึงไม่ใช่บุตร “คนเดียว” ของพระเจ้าอย่างแท้จริง ฉะนั้นการอ่านยอห์น 1:18 ว่า “พระบุตรองค์เดียว” จะทำให้เราไม่แน่ใจในการตีความ แต่ปัญหานี้จะหายไปทันทีเมื่อเราให้ *monogenēs* ในยอห์น 1:18 หมายถึง “หนึ่งเดียว” ซึ่งเป็นคำนิยามศัพท์ที่เป็นไปได้ไม่ว่ากรณีใดๆ นั้นหมายความว่ายอห์นน่าจะเผยให้เห็น *ความเป็นหนึ่งเดียว* ของพระเยซูว่าเป็น “พระบุตรเดียวและองค์เดียว” ของพระยาห์เวห์ ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบคนเดียวและเพียงผู้เดียวของพระองค์ เป็นต้น แม้ว่าจะมีบุตรของพระเจ้ามากมาย แต่พระเยซูก็ทรงเป็นพระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้า นี่ทำให้เข้าใจได้ดีและสอดคล้องกับพระคัมภีร์ใหม่

ข้อความที่ตัดตอนมาจากสามฉบับอ้างอิงตามมาตรฐานต่อไปนี้ อธิบายเกี่ยวกับ *monogenēs* ในลักษณะที่เผยให้เห็นความเป็นหนึ่งเดียวของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า

monogenēs มีความหมายตรงตัวว่า “พิเศษไม่เหมือนใคร” “คนเดียว” “หนึ่งเดียว” (*unicus*) ไม่ใช่ “คนเดียวที่บังเกิดมา” ซึ่งจะเป็นคำ *μονογενής* (*unigenitus*) และพบได้ทั่วไปในฉบับ LXX ในแง่ (เช่น ผู้วินิจฉัย 11:34; สดุดี 21(22):21; 24(25):16) มีการใช้แบบเดียวกันในพระคัมภีร์ใหม่ในความหมายของบุตรชายและบุตรสาว “คนเดียว” (ลูกา 7:12, 8:42, 9:38) และนำมาใช้ในความหมายพิเศษกับพระเยซูด้วยในยอห์น 1:14,18; 3:16,18; 1 ยอห์น 4:9 โดยเน้นที่ความคิดที่ว่าเป็นพระบุตร “องค์เดียว” ของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้เท่าเทียมและสามารถจะสำแดงพระบิดาได้อย่างสมบูรณ์ (โมลตันและมิลลิแกน, *คำศัพท์ของพระคัมภีร์ใหม่, monogenēs*)¹⁶³

¹⁶³ Moulton and Milligan, *Vocabulary of the NT*

Monogenēs เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นหนึ่งเดียว ในแง่ของการเป็นเพียงคนเดียวในแบบประเภทเดียวกัน หรือจำพวกเดียวกัน “หนึ่งเดียว, คนเดียว” τὸν υἱὸν τὸν μονογενῆ ἕδωκεν หมายถึง “พระองค์ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” (ยอห์น 3:16...) “ท่านผู้ได้รับพระสัญญา ก็ถวายบุตรชายคนเดียวของท่าน” หรือ “..ก็พร้อมแล้วที่จะถวายบุตรชายคนเดียวของท่าน” (ฮีบรู 11:17) แน่นอนที่อับราฮัมยังมีบุตรชายอีกคนหนึ่งชื่ออิสมาเอล และมีบุตรชายอีกหลายคนในภายหลังที่เกิดจากนางเศอราห์ แต่อิสอัคเป็นบุตรหนึ่งเดียวเนื่องจากเป็นบุตรชายที่เกิดโดยพระสัญญาของพระเจ้า ดังนั้นจึงอาจเรียกเขาว่าเป็นบุตร μονογενής เนื่องจากเขาเป็นคนเดียวในประเภทเดียวกัน (*พจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ฉบับลูว์-ไนดา* ที่ยึดกลุ่มคำตามความหมายของคำ; *monogenēs*, 58.52, เพิ่มการเน้น)¹⁶⁴

[“บังเกิดมา” ถูก] ใช้โดยเฉพาะในการที่พระเจ้าทรงทำให้พระคริสต์เป็นบุตรของพระองค์ ดังที่กล่าวว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้าแล้ว” (สดุดี 2:7) ที่อ้างอิงในกิจการ 13:33 เกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (เปรียบเทียบโรม 1:4) ข้อความเดียวกันนี้ถูกอ้างถึง (ในฮีบรู 1:5) เป็นการพิสูจน์ฐานะของพระคริสต์ฉนบุตรที่ยิ่งใหญ่เหนือพวกทูตสวรรค์โดยที่ “พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์” คือ *นามของบุตร* และอีกครั้งที่พระเจ้าทรงให้เกียรติพระคริสต์ด้วยตำแหน่งมหาปุโรหิต (ที่ รัส ในสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนลสแตนด์ดาร์ด, หัวข้อ “ที่บังเกิดมา”, เพิ่มตัวเอน)¹⁶⁵

ข้อความที่ตัดตอนมาสุดท้ายนี้เตือนเราว่า การนำ “บังเกิดมา” และ “บุตร” มาใช้กับพระเยซูคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นมีรากฐานมาจากสดุดี 2:7 ซึ่งเป็นข้อที่พระเจ้าทรงประกาศว่าพระเมสสิยาห์ที่สัญญาไว้นั้นเป็นบุตรของพระองค์ เป็นผู้ที่พระองค์จะปกครองเหนืออิสราเอลและประชาชาติทั้งหลาย (ข้อ 8-10) คำประกาศว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้าแล้ว” ในสดุดี 2:7 ถูกยกอ้างอิงในกิจการ 13:33; ฮีบรู 1:5 และ ฮีบรู 5:5 แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ยกอ้างอิงสดุดี 2:7 ไว้อย่างชัดเจน แนวความคิด “ที่บังเกิดมา” กับ “พระบุตร” เมื่อนำมาใช้กับพระคริสต์ก็มาจากสดุดี 2:7 อย่างแน่นอน

ยอห์นกล่าวผนวกคำว่า “หนึ่งเดียว” หรือ “คนเดียว” ต่อท้ายคำว่า “บุตร” ในกรณีของพระเยซูก็เพื่อจะแสดงให้เห็นความเป็นเพียงหนึ่งเดียวของพระองค์ นั่นเป็นเพราะในพระกิตติคุณยอห์นบรรดาผู้เชื่อก็ถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าด้วยเหตุผลที่ว่าพวกเขา “ไม่ได้เป็นของโลก” (ยอห์น 15:19, 17:16) แต่ “เกิดจากเบื้องบน” การแปลยอห์น 3:3,7 ว่า “เกิดจากเบื้องบน” ในฉบับ NJB,

¹⁶⁴ Louw-Nida Lexicon of the NT Based on Semantic Domains; *monogenēs*, 58.52, emphasis added

¹⁶⁵ T. Rees in ISBE (International Standard Bible Encyclopedia), article “Begotten”

NRSV, CJB, ITNT¹⁶⁶ นั้นถูกต้อง เนื่องจาก *anōthen* หมายถึง “จากเบื้องบน” ตามพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG และ Thayer คำว่า “จากเบื้องบน” ก็เหมือนกันกับ “จากสวรรค์” (ยอห์น 3:31) แต่ในขณะที่คำเรียก “บุตรของพระเจ้า” ใช้กับพระเยซูและบรรดาผู้เชื่อ นั่นก็มีแต่พระเยซูผู้เป็นพระบุตรหนึ่งเดียวเท่านั้นที่เป็นพระเมสสิยาห์¹⁶⁷

ปัญญาที่พูดถึงในสุภาษิตบทที่ 8 ระบุถึงพระคริสต์ไหม?

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนเปรียบเทียบ “ปัญญา” ในสุภาษิตบทที่ 8 กับพระคริสต์เหมือนที่พวกเขาเปรียบเทียบพระวาตะในยอห์นบทที่ 1 กับพระคริสต์ ใจความสำคัญของสุภาษิตบทที่ 8 ก็คือปัญญาที่ถูกอธิบายว่าเป็นหลักการของการดำเนินในทางของพระเจ้า แต่เป็นที่รู้จักกันดีว่าถูกเทียบให้เป็นบุคคลว่าเป็นปัญญาที่พูดในฐานะบุคคลที่หนึ่ง (ตัวอย่างเช่น “ข้าพเจ้าคือปัญญา อยู่กับความสุขุม และข้าพเจ้าพบความรู้และความเฉลียวฉลาด” ข้อ 12) สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ กล่าวกันว่าปัญญาอยู่กับพระยาห์เวห์ก่อนและระหว่างการสร้างจักรวาล โปรดสังเกตคำที่เป็นตัวหนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ 30

- ²² องค์พระผู้เป็นเจ้า (คำตรงตัวคือ “พระยาห์เวห์”) ทรงเป็นเจ้าของข้าพเจ้าตั้งแต่ทรงเริ่มงานของพระองค์ เป็นสิ่งแรกในบรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์
- ²³ ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ข้าพเจ้าถูกสร้างขึ้น ตั้งแต่แรก ก่อนโลกนี้จะมีขึ้น
- ²⁴ เมื่อยังไม่มีที่ลึกลับ ข้าพเจ้าก็ถือกำเนิดมาแล้ว เมื่อยังไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากหลาย
- ²⁵ ก่อนภูเขาถูกวางรูปทรง ก่อนเนินเขา ข้าพเจ้าก็ถือกำเนิดมาแล้ว ²⁶ ก่อนที่พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินที่มีท้องทุ่ง หรือผงคลีแรกของโลก
- ²⁷ เมื่อทรงสร้างฟ้าสวรรค์ขึ้น ข้าพเจ้าก็อยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อทรงลากเส้นขอบฟ้าเป็นวงรอบบนพื้นผิวของที่ลึกลับ ²⁸ เมื่อทรงทำให้เมฆเบื้องบนจับตัวกันแน่น เมื่อทรงกำหนดน้ำพุของที่ลึกลับ ²⁹ เมื่อทรง

¹⁶⁶ New Jerusalem Bible, New Revised Standard Version, Complete Jewish Bible, Idiomatic Translation of the New Testament (ITNT) พระคัมภีร์ที่แปลตามสำนวนเจ้าของภาษา โดย ดร. วิลเลียม จี แมคโดนัลด์ ผู้เขียน *คู่มือไวยากรณ์ภาษากรีกสำหรับการแปลและการตีความฉบับย่อ*

¹⁶⁷ ในเรื่องการศึกษาแนวความคิดของเปาโลเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่สมดุลง่าย โปรดดูบทความ *พระเมสสิยาห์ของชาวยิว, พระคริสต์ในความคิดของเปาโลและคำถามของคนต่างชาติ*, มัทธิว วี โนเวนสัน, หน้า 357-373, วารสารวรรณกรรมพระคัมภีร์, ฉบับที่ 128, ลำดับ 2, 2009 (*The Jewish Messiahs, the Pauline Christ, and the Gentile Question*)

จำกัดขอบเขตให้ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดคำบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของแผ่นดินโลก

³⁰ **เวลานั้น ข้าพเจ้าก็อยู่ข้างพระองค์แล้วเหมือนอย่างนายช่าง** และข้าพเจ้าเป็นความยินดีของพระองค์ทุกวัน ชื่นชมยินดีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ

³¹ ชื่นชมยินดีกับที่อาศัยในโลกที่พระองค์ทรงสร้าง และชื่นใจยินดีในมนุษย์ทั้งหลาย
(สุภาษิต 8:22-31 ฉบับ ESV)

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพระบุว่า “พระวาตะ” (Logos) เปรียบเหมือนกับพระคริสต์อย่างไร พวกเขาก็มักจะระบุว่า “ปัญญา” (wisdom) ที่เทียบให้เหมือนบุคคลในสุภาษิตบทที่ 8 ก็เปรียบเหมือนกับพระคริสต์ผู้ดำรงอยู่ก่อนอย่างนั้นเช่นกัน แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนไม่เห็นด้วยกับการระบุตัวตนเช่นนี้และด้วยเหตุผลที่เฉพาะ หนึ่งในนั้นกล่าวว่า “หลายคนได้เทียบปัญญาในบทนี้กับพระเยซูคริสต์... แต่เนื่องจากปัญญาดูเหมือนว่าจะเป็นผลงานสร้างของพระเจ้าในสุภาษิต 8:22-31 จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่ปัญญาตรงนี้คือพระเยซูคริสต์”¹⁶⁸ คำอธิบายนี้โดดเด่นในเรื่องที่ปฏิเสธการระบุว่าปัญญาเป็นบุคคลเดียวกันกับพระคริสต์ กล่าวคือ ที่ปัญญาในสุภาษิต 8 “ดูเหมือนจะเป็นผลงานการสร้างของพระเจ้า” และความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะไม่มีวันยอมรับความคิดที่ว่าพระคริสต์ทรงถูกสร้างขึ้น!

การอ่านสุภาษิตบทที่ 8 อย่างถ่องแท้แสดงให้เห็นว่าปัญญา (ซึ่งปรากฏว่าเป็นคำเพศหญิงทั้งในภาษาฮีบรูและภาษากรีก) ไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับงานของการสร้าง มีพระยาห์เวห์เพียงผู้เดียวทรงเป็นผู้สร้าง ปัญญาเป็นเพียงพยานรู้เห็นโดยตรงที่อยู่กับพระยาห์เวห์ในการทรงสร้าง ที่ชื่นชมยินดีและเปรมปรีดีในงานของพระยาห์เวห์ และในข้อ 30 ของพระคัมภีร์บางฉบับ (ESV, RSV, NASB) อธิบายว่าปัญญาเป็น “นายช่าง” แต่ฉบับอื่นๆ บางฉบับ (NIV, CJB, KJV) จะเว้นคำนี้เนื่องจากตัวบทภาษาฮีบรูไม่ยอมรับคำนี้ตามความเห็นของนักวิชาการบางคน¹⁶⁹

¹⁶⁸ แอลเลน พี รอส, *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของผู้อธิบาย*, เล่ม 5, หน้า 943, อ้างอิงในหนังสืออธิบายของ ดร. คอนสแตนติน, 2010, เกี่ยวกับสุภาษิตบทที่ 8

¹⁶⁹ สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE, หัวข้อ “ปัญญา” อธิบายว่าทำไมการใช้คำว่า “นายช่าง” อาจไม่ถูกต้อง: ‘อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ตอนที่มีชื่อเสียงที่สุดคือสุภาษิต 8:22-31 ปัญญาที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์มาก ได้ถูกสร้างขึ้นก่อนมนุษย์ ที่จริงก่อนการสร้างโลก เมื่อโลกเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเธอ (ปัญญา) อยู่ในวัยเด็ก และในขณะที่พระเจ้าทรงสร้างโลกให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้น เธอก็จดจ่อกับการเล่นตามประสาเด็กภายในที่กำบังของพระองค์และเป็นความปิติยินดีของพระองค์ ดังนั้นสุภาษิต 8:30 จึงควรถูกแปล (ดังที่บริบทอธิบายชัดเจนว่า *ἡμῶν* ควรถูกแสดงให้เห็นเป็น *‘αμυν*) “ที่กำบัง” ไม่ใช่ “*αμον*” ที่แปลว่า “นายช่าง”’

ในสุภาษิตบทที่ 8 ปัญญาพูดในฐานะของบุคคลที่หนึ่ง แต่มันไม่ได้หมายความว่าปัญญาจะเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่แยกต่างหากจากพระยาห์เวห์ ปัญญาเป็นเพียงพระลักษณะหนึ่งของพระองค์และไม่ได้เป็นบุคคลที่แยกจากพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน ปัญญาและความเข้าใจในสุภาษิต 3:19 ก็ไม่ได้เป็นสองบุคคลที่แยกจากพระเจ้า “พระยาห์เวห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยพระปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าพระทัย”

การระบุตัวตนของพระปัญญากับพระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นถูกปฏิเสธด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า ปัญญาในสุภาษิตบทที่ 8 ถูกสร้างโดยพระยาห์เวห์ คู่มือพระคัมภีร์เดิมของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล¹⁷⁰ เป็นชุดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการแปลพระคัมภีร์มากกว่าประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่สรุปบนพื้นฐานของสุภาษิต 8:22 ว่า ปัญญาได้ถูกสร้างขึ้นและชี้แนะว่าข้อเท็จจริงนี้ควรสะท้อนให้เห็นในการแปลพระคัมภีร์

ปัญญาไม่ได้มีส่วนในการสรรค์สร้างด้วยตนเองที่นอกเหนือจากพระเจ้าผู้เป็นพระผู้สร้าง ปัญญาไม่ได้ดำรงอยู่ด้วยตัวเอง ในข้อ 22 พระเจ้าเป็นผู้ทรงสร้างปัญญา (คู่มือพระคัมภีร์เดิมฉบับ UBS, สุภาษิต 8:22)

ต่อไปนี้เป็น การแปลสุภาษิต 8:22 จากสี่ฉบับ ข้อที่คู่มือพระคัมภีร์เดิมฉบับ UBS พูดถึงการสร้างปัญญา (เพิ่มตัวเอน)

ESV: The LORD possessed me at the beginning of his work, the first of his acts of old.

องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นเจ้าของข้าพเจ้าตั้งแต่ทรงเริ่มงานของพระองค์ เป็นสิ่งแรกในบรรดาพระราชกิจแต่โบราณของพระองค์

CJB: ADONAI made me as the beginning of his way, the first of his ancient works.

อาโดนาย (องค์ผู้เป็นเจ้า) ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าเกิดขึ้น เมื่อทรงเริ่มแผนงานของพระองค์ เป็นสิ่งแรกในบรรดาพระราชกิจโบราณกาลของพระองค์

NIV: The LORD brought me forth as the first of his works, before his deeds of old.

องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงให้กำเนิดข้าพเจ้า เป็นสิ่งแรกในบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ก่อนบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำตั้งแต่ครั้งโบราณ

RSV: The LORD created me at the beginning of his work, the first of his acts of old.

¹⁷⁰ The United Bible Societies OT Handbooks

องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงสร้างข้าพเจ้า ตั้งแต่ทรงเริ่มงานของพระองค์ เป็นสิ่งแรกของการทำพระราชกิจของพระองค์แต่โบราณ

มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างสัจจบัตถ์โดยเฉพาะในคำที่เน้นเป็นตัวเอียง ฉบับ ESV แสดงถึงมุมมองอย่างตรีเอกานุภาพโดยไม่ได้อธิบายว่าปัญญาเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แต่อีกสามฉบับกล่าวอย่างชัดเจนหรืออย่างไม่ต้องสงสัยว่าปัญญาถูกสร้างขึ้น ดังเช่น “ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าเกิดขึ้น” (ฉบับ CJB) “ได้ทรงให้กำเนิดข้าพเจ้า” (ฉบับ NIV) และ “ได้ทรงสร้างข้าพเจ้า” (ฉบับ RSV) ฉบับเซปทัวจินต์¹⁷¹กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้าขึ้น”

ไม่ว่าเราจะใช้สุภาษิต 8:22 เพื่อบอกว่าพระยาห์เวห์ “ทรงเป็นเจ้าของ” ปัญญา (ฉบับ ESV) หรือ “ได้ทรงสร้าง” ปัญญา (ฉบับ RSV, LXX) นั้น เรากำลังจะบอกว่าพระเจ้าไม่มีพระปัญญา จนกระทั่งพระองค์ได้ทำให้เกิดปัญญาขึ้นอย่างนั้นหรือ? นั่นไม่สามารถจะเป็นได้ เพราะพระปัญญาเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าที่แยกจากกันไม่ได้ มันคงเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะเสนอแนะว่าสิ่งแรกที่พระเจ้าต้องทำก็คือการให้ได้มาซึ่งปัญญา เพราะสิ่งนี้จะบอกว่าพระองค์ไม่ได้มีพระปัญญามาก่อน เปาโลพูดถึงพระเจ้าว่า “พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่งแต่องค์เดียว” (โรม 16:27)

แต่การอ่านสุภาษิตบทที่ 8 แบบคำกวีไม่ได้เป็นปัญหา และก็ไม่ได้เป็นปัญหากับชาวยิว ในเวลาต่อมาพวกคริสเตียนก็ได้สร้างปัญหาขึ้นโดยเริ่มตั้งแต่กลางศตวรรษที่สอง ซึ่งเป็นผู้นำสุภาษิตบทที่ 8 มาเปรียบภายในบทกวีด้วยการทำให้ปัญญาเป็นบุคคล (คล้ายกับการทำให้ความรักเป็นบุคคลใน 1 โครินธ์ 13:4 ที่ว่า “ความรักไม่อิจฉา หรืออวดตัว”) และทำให้ปัญญามาเป็นบุคคลจริง

เรามักจะมองไม่เห็นสิ่งที่สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE กล่าวไว้อย่างเข้าใจได้ง่ายในหัวข้อ “ปัญญา” ว่า “และปัญญาเป็นคุณสมบัติของมนุษย์ (สุภาษิต 8:31-36) ไม่ใช่คุณสมบัติของพระเจ้า” สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE ไม่ได้กำลังบอกว่าพระเจ้าไม่มีพระปัญญา แต่เพราะจุดประสงค์ของหนังสือสุภาษิตก็คือเพื่อสอนปัญญาแก่ผู้ที่แสวงหา สุภาษิตเป็นคู่มือชี้แนะ เมื่อเป็นหนังสือชี้แนะ มันก็เหมือนกับ “โทราท” ซึ่งเป็นคำที่มักจะแปลว่า “บทบัญญัติ” แต่หมายถึง “คำชี้แนะ” หรือ “คำสอน” ปัญญาในสุภาษิตเป็นแนวทางปฏิบัติและแนวทางฝ่ายวิญญาณสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวัน

หลักการของปัญญาในสุภาษิตจะแสดงได้มากที่สุดในชีวิต ในบุคคล และในคำสอนของพระเยซู ปัญญาเป็นองค์ประกอบสำคัญของความสมบูรณ์แบบของพระองค์ เราอาจกล่าวได้ว่าพระเยซูทรง

¹⁷¹ Septuagint คือพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกที่แปลจากพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรู (LXX)

แสดงให้เห็นถึงปัญญา แม้ว่าในพระคัมภีร์ใหม่พระองค์จะไม่ได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นเหมือนกับปัญญา¹⁷²

พระเยซูถูกกล่าวถึงว่าทรงมีสติปัญญา (มัทธิว 13:54; มาระโก 6:2; ลูกา 2:40,52)¹⁷³ ทรงให้ปัญญา (ลูกา 21:15)¹⁷⁴ ทรงครอบครองปัญญาว่าเป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ (โคโลสี 2:3)¹⁷⁵ และทรงสมควรได้รับพระปัญญา (วิวรณ์ 5:12)¹⁷⁶ พระคริสต์ถูกพูดถึงว่าเป็นพระปัญญาของพระเจ้า (1 โครินธ์ 1:24, 30)¹⁷⁷

¹⁷² ในพระคัมภีร์ใหม่ “ปัญญา” ถูกทำให้เป็นบุคคลเฉพาะในมัทธิว 11:19 (“แต่พระปัญญาได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องแล้วโดยการกระทำของเธอ”) และลูกา 7:35 (“แต่พระปัญญาก็ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องแล้วโดยบรรดาลูกของเธอ”)

¹⁷³ มัทธิว 13:54 ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจว่า “คนนี้ได้สติปัญญาและฤทธิ์เดชนี้มาจากไหน?”

¹⁷⁴ ลูกา 21:15 “เพราะว่าเราจะให้คำพูดและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งพวกศัตรูของท่านทั้งหลายจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้”

¹⁷⁵ โคโลสี 2:3 “ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์”

¹⁷⁶ วิวรณ์ 5:12 “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับ อุตธานุภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี”

¹⁷⁷ 1 โครินธ์ 1:24 “แต่สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างถือว่าพระคริสต์ทรงเป็นอุตธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า”

บทที่ 4

เสาหลักที่สองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ:

โคโลสี 1:15-19

หลายปีก่อน ขณะที่กำลังให้การอบรมผู้ที่รับใช้ในงานของคริสตจักรเต็มเวลา ผมจะเรียกโคโลสี 1:15-19 ว่าเสาหลักที่สองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะเป็นหนึ่งในตอนหลัก ๆ ของพระคัมภีร์ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู โดยเฉพาะข้อ 16 ซึ่งถูกตีความว่าข้อนี้กำลังบอกว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้สร้างสิ่งทั้งปวง และเพราะฉะนั้นจึงทรงเป็นพระเจ้า แต่การตีความเช่นนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากหลักฐานในพระคัมภีร์ ดังที่เราจะได้เห็น

เราจะดูที่ข้อ 16 ต่อด้วยข้อ 17 และข้อ 15 พร้อมกับข้อ 18 (เพราะใช้คำว่า “บุตรหัวปี” เหมือนกัน) แล้วตามด้วยข้อ 19 ต่อไปนี้คือพระคัมภีร์ตอนที่ถือว่าเป็นเสาหลักที่สองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (จงสังเกตข้อ 16, เป็นตัวหนา)

โคโลสี 1:15-19 ¹⁵พระองค์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ เป็นบุตรหัวปีของ¹ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง ¹⁶เพราะโดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น ทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้และสิ่งที่มองไม่เห็นได้ ไม่ว่าบรรดาเทพผู้ครองบัลลังก์ หรือเทพผู้ทรงเดชานุภาพ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพผู้ทรงอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ ¹⁷และพระองค์ทรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน ¹⁸และพระองค์ทรงเป็นศีรษะของกาย ซึ่งก็คือคริสตจักร ทรงเป็นจุดเริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ขึ้นชันจากตาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง ¹⁹เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระองค์ (ฉบับ ESV)

¹ the firstborn of all creation ตามไวยากรณ์กรีกเป็น “สัมพันธการก” ที่บอกความเป็นเจ้าของ (ผู้แปล)

“ในพระองค์” หรือ “โดยพระองค์” อันไหนถูกต้อง?

สำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว ข้อที่สำคัญของพระคัมภีร์ตอนนี้ก็คือข้อ 16 ซึ่งพระคัมภีร์บางฉบับกล่าวว่า “เพราะโดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น”² หรือในพระคัมภีร์บางฉบับกล่าวว่า “เพราะในพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น”³ การแปลทั้งสองแบบนี้เหมือนกัน ยกเว้นคำเดียวที่แตกต่างคือ “โดย” กับ “ใน” เป็นความแตกต่างที่เล็กน้อยมากซึ่งให้ความหมายเป็นนัยอย่างมากสำหรับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ คำแปลอย่างไหนหรือที่ถูกต้อง?

คำแรกในข้อ 16 คือ *hoti* เป็นคำกรีกที่หมายถึง “สำหรับ” หรือ “เนื่องจาก” หรือ “เพราะว่า” เป็นคำเชื่อมที่เชื่อมโยงข้อนี้กับข้อก่อนหน้า (ข้อ 15) ซึ่งกล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”⁴

แต่คำสำคัญสำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพในข้อ 16 ก็คือ *en autō* ซึ่งแปลตรงตัวว่า “ในพระองค์” (“เพราะในพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น” หมายถึงพระคริสต์) นี่เป็นคำแปลที่ถูกต้องและตรงตามคำว่า “ในพระองค์” โดยฉบับ NIV, NJB, RSV, NRSV, REB และแปลไม่ถูกต้องว่า “โดยพระองค์” ในฉบับ ESV, NASB, HCSB

มีสองประเด็นที่จะกล่าวถึงตรงนี้ ประเด็นแรกคือฉบับ NIV 1984 แปลไม่ถูกต้องว่า “โดยพระองค์” แต่ในฉบับ 2011 ได้ถูกแก้ไขเป็น “ในพระองค์”

ประเด็นที่สอง ถึงแม้ฉบับ ESV, NASB, HCSB จะแปล *en autō* ในข้อ 16 ว่า “โดยพระองค์” เพื่อให้เปาโลกล่าวว่าทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระคริสต์ แต่ในแค่สามข้อต่อมา (ข้อ 19) พระคัมภีร์ฉบับเดียวกันเหล่านี้ก็แปล *en autō* อย่างถูกต้องว่า “ในพระองค์” และยังบอกมากกว่านั้นคือพระคัมภีร์สามฉบับนี้แปล *en autō* ว่า “ในพระองค์” หรือคล้ายคลึงกันใน 99% หรือ 100% จากตัวอย่างทั้งหมดของ *en autō* ในจดหมายของเปาโล ด้วยข้อยกเว้นที่เด่นชัดของโคโลสี 1:16 ที่พระคัมภีร์ฉบับเหล่านี้แปลว่า “โดยพระองค์” แม้ว่า “ในพระองค์” จะให้ความหมายของคำได้ดีกว่า การทำตามอำเภอใจในการแปลโคโลสี 1:16 ของพระคัมภีร์ฉบับเหล่านี้ เผยให้เห็นถึงความเอนเอียงไปตามหลักคำสอนของบรรดาผู้แปล

อันที่จริงคำบุพบทกรีก “en” (*en autō* “ในพระองค์”) ไม่ใช่คำที่คลุมเครือหรือสับสน แต่เป็นคำที่มีความหมายคล้ายกันกับ “in” ของคำบุพบทภาษาอังกฤษ ทั้งสองคำนี้ไม่ได้เหมือนกันเฉพาะ

² “For by him all things were created”

³ “For in him all things were created”

⁴ the “firstborn of all creation” พระคัมภีร์ภาษาไทยทุกฉบับแปลว่า “บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่ง” (ผู้แปล)

คำสะกดและความหมายพื้นฐานเท่านั้น แต่ยังคล้ายคลึงกันในความหมายหลากหลายที่ใกล้เคียงกัน ความคล้ายคลึงกันนี้สามารถยืนยันได้โดยการเปรียบเทียบคำนิยามต่างๆ ของ “en” อย่างละเอียดที่ระบุไว้ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG และคำจำกัดความ “in” ที่ระบุไว้ใน *พจนานุกรมภาษาอังกฤษฉบับอ็อกซ์ฟอร์ด* (การแก้ไขครั้งใหญ่ฉบับ 2010 พิมพ์ครั้งที่ 3)⁵ สำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับฉบับ BDAG ที่คำนิยามอาจดูแตกต่างจากฉบับ Oxford แต่นั่นเป็นเพราะฉบับ BDAG ให้คำนิยามโดยใช้คำศัพท์ทางวิชาการและคำย่อที่ไม่คุ้นเคย แต่เมื่อเรามองข้ามคำศัพท์ทางวิชาการ เราจะเห็นความเหมือนกันมากระหว่างคำกรีกว่า “en” กับคำอังกฤษว่า “in” ที่จริงคำกรีกว่า “en” ดูเหมือนจะไม่มี ความหมายหลากหลายหรือแตกต่างมากกว่าคำอังกฤษว่า “in” และคำนิยามบางอย่างในฉบับ Oxford ก็เข้าใจยากเหมือนฉบับ BDAG (เช่น คำนิยามที่ 4 ของ “in” ในฉบับ Oxford ค่อนข้างเป็นนามธรรมว่า “บ่งบอกถึงลักษณะหรือทิศทางที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ”) ผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา มักจะไม่ทราบว่าคุณพบบทภาษาอังกฤษว่า “in” นั้นซับซ้อนและหลากหลายเมื่อถูกวิเคราะห์และนิยามอย่างเป็นทางการ

เราสังเกตเห็นความคล้ายคลึงกันในการสะกดคำระหว่างภาษากรีก “en” และภาษาอังกฤษ “in” พจนานุกรมอังกฤษฉบับ Oxford แจกแจงที่มาของคำดังต่อไปนี้ คือจากคำกรีก “en” มาเป็นคำละติน “in” มาเป็นคำอังกฤษโบราณ “in” มาเป็นคำอังกฤษปัจจุบัน “in” ด้วยอิทธิพลจากภาษาเยอรมันและดัตช์ คำโบราณ “en” เป็นหนึ่งในคำที่มีมายาวนานและแพร่หลายมากที่สุดในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนและยังคงมีอยู่จนทุกวันนี้ในภาษาอิตาลีคือ “in”, ภาษาคาตาลันคือ “en”, ภาษาเช็กคือ “en”, ภาษาดัตช์คือ “in”, ภาษาเยอรมันคือ “in”, ภาษาโปรตุเกสคือ “em”, ภาษาโรมาเนียคือ “în”, ภาษาสโลวักคือ “in”, ภาษาสเปนคือ “en” ทั้งหมดนี้ต่างมีความหมายพื้นฐานเหมือนกัน ภาษาเหล่านี้ในปัจจุบันบางภาษามีการสะกดแบบโบราณว่า “en” ซึ่งมีอยู่ก่อนภาษากรีก⁶ แม้ว่าที่มาของคำจะไม่น่าเชื่อถือเสมอไปในการกำหนดความหมายของคำ (เช่น คำ “deception” ในภาษาอังกฤษจะหมายถึงสิ่งที่แตกต่างจาก “d ception” ในภาษาฝรั่งเศส, คือ “disappointment”)⁷ ข้อเท็จจริงก็ยังคงอยู่ว่า “en” อยู่รอดมาได้สองสามพันปีโดยที่ความหมายพื้นฐานเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

แม้หากเราจะไม่ทราบรายละเอียดเหล่านี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าคำกรีก “en” ยังคงอยู่ในคำอังกฤษ “in” โดยที่มีการเปลี่ยนแปลงความหมายพื้นฐานเพียงเล็กน้อยนั้น สามารถเห็นได้ในข้อเท็จจริงที่น่า

⁵ *Oxford Dictionary of English* (the massive 2010 3rd edition)

⁶ สำหรับเค้าโครงทั่วไปในการพัฒนาของคำ “en” โปรดดูหัวข้อ “รากศัพท์จากภาษาอินโด-ยูโรเปียน” ใน *พจนานุกรมฉบับอเมริกันเฮอริเทจ* (พิมพ์ครั้งที่ 5 ฉบับสมบูรณ์ ไม่ใช่ฉบับสำหรับวิทยาลัย)

⁷ “deception” หมายถึง “การหลอกลวง”, “disappointment” หมายถึง “ความผิดหวัง” (ผู้แปล)

อัครรยว่า ถึงแม้พันธสัญญาใหม่จะเขียนเมื่อ 2,000 ปีมาแล้วในภาษาที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษ แต่พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษก็แปลว่า *en autō* ว่า “ในพระองค์” ด้วยความสม่ำเสมอที่ใกล้เคียง 100% ความจริงก็คือว่า “ในพระองค์” ในภาษาอังกฤษ ไม่ได้แค่ให้ความหมายพื้นฐานของคำภาษากรีก *en autō* เท่านั้น แต่ยังมีหลายความหมายที่หลากหลายอีกด้วย

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจำนวนมากปฏิเสธการอ่านโคโลสี 1:16 ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ความจริงแล้วผู้เชี่ยวชาญของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจำนวนมากปฏิเสธอย่างหนักแน่นในการแปลโคโลสี 1:16 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “โดยพระองค์” แต่โอนเอียงไปทางการแปลตรงตัวว่า “ในพระองค์”

- *คู่มือศึกษาคำของวินเซนต์*⁸, เกี่ยวกับโคโลสี 1:16 กล่าวว่า คำแปลที่ถูกต้องคือ “ในพระองค์” มากกว่า “โดยพระองค์” และ “ในพระองค์” นั้น “ไม่ใช่การบอกวิธีการว่ากระทำโดย แต่เป็นตำแหน่งที่กระทำ”
- เอ ทิ โรเบิร์ตสัน, *ภาพของคำในพระคัมภีร์ใหม่ของโรเบิร์ตสัน*⁹ ยอมรับว่าโคโลสี 1:16 กำลังกล่าว ว่า “ในพระองค์” มากกว่า “โดยพระองค์”
- พระคัมภีร์ภาษากรีกของผู้อธิบายฉบับนิโคลล์¹⁰ ใช้คำ “ในพระองค์”
- *พระคัมภีร์สำหรับโรงเรียนและวิทยาลัยของเคมบริดจ์ (คู่มืออธิบาย)*¹¹ เกี่ยวกับโคโลสี 1:16 กล่าวว่า “ในพระองค์” เป็นการแปลตรงตัวและดีกว่า “โดยพระองค์” มาก
- *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์*¹² อ่านโคโลสี 1:16 ว่า “เพราะในพระองค์ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น” และกล่าวว่า “en” ในจดหมายของเปาโลจะหมายถึง “ใน” เสมอและไม่เคยหมายถึง “โดย”
- *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของแลงก์เกี่ยวกับพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์*¹³ อ่านโคโลสี 1:16 ว่า กำลังกล่าวว่า “เพราะว่าในพระองค์ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น”

⁸ Vincent's Word Studies

⁹ Robertson's Word Pictures

¹⁰ Nicoll's Expositor's Greek Testament

¹¹ Cambridge Bible for Schools and Colleges (a commentary)

¹² Pulpit Commentary

¹³ Lange's Commentary on the Holy Scriptures

- *คู่มืออธิบายการวิเคราะห์และการตีความพระคัมภีร์ของมายเออร์*¹⁴ อ่านโคโลสี 1:16 ว่า “ในพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น” กำลังกล่าวว่านี้คือ “การยืนยันที่ถูกต้องอย่างมีเหตุผล” ของ “บุตรหัวปีของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง”
- *พระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกฉบับเฮนรี อัลฟอร์ด*¹⁵ (พิมพ์ครั้งที่ 5) ปฏิเสธ “โดยพระองค์” แต่เห็นด้วยกับ “ในพระองค์”.

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ชี้แจงความหมายโดยการบ่งบอกวิธีที่กระทำโดย (“โดยพระองค์”) กับโคโลสี 1:16 ข้อที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จัดไว้ภายใต้คำนิยามที่ 4 ในหัวข้อ “เครื่องบ่งชี้ความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดภายในวงจำกัด, ใน” (คำตัวเอนเป็นของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG) คำนิยามของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG เป็นเชิงวิชาการและใส่ไว้ในเชิงอรรถที่นี่¹⁶ และอาจอ่านข้ามได้

ไวยากรณ์กรีกที่นอกเหนือจากพื้นฐาน ของดาเนียล วอลเลซ¹⁷ (หน้า 373-374) กล่าวว่า *en* + กรรมรอง แทบจะไม่แสดงถึงผู้เป็นเครื่องมือ นี่เป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากไวยากรณ์นี้ แต่ผู้อ่านบางคนอาจต้องการอ่านข้ามไป (เพิ่มคำตัวหนา)

บางคนได้แนะนำว่า ไม่ว่าจะเป็นกรรมรองเฉยๆ... หรือ *en* + กรรมรอง ก็สามารถแสดงถึงบุคคลที่เป็นเครื่องมือในพระคัมภีร์ใหม่ได้ อย่างไรก็ตามเมื่อให้คำนิยามที่ชัดเจนกับบุคคลที่เป็นเครื่องมือ ก็จะเห็นว่าเป็นประเภทที่หายากหรือไม่มีเลย...

[บลาส-เดอบรันเนอร์-ฟังก์] ประเมินสถานการณ์พระคัมภีร์ใหม่ของกรรมรองเฉยๆที่ใช้กับบุคคลที่เป็นเครื่องมือได้อย่างถูกต้องว่า “กรรมรองที่เป็นเครื่องมือ อาจแสดงให้เห็นโดยตัวอย่างที่แท้จริงเพียงตัวอย่างเดียวในพระคัมภีร์ใหม่และพร้อมด้วยกาลสมบูรณ์ในลูกา 23:15” โดยสรุปแล้วเราสามารถพูดได้ว่าในพระคัมภีร์ใหม่มีตัวอย่างที่ชัดเจนน้อยมากของกรรมรองที่เป็นเครื่องมือ....

ข้อเท็จจริงซึ่งแตกต่างกันเล็กน้อยของ *en* + กรรมรอง ที่หลายคนเห็นเหมือนกันว่า แสดงถึงผู้ที่เป็นเครื่องมือนั้นมีโอกาสยากมาก แต่ไม่มีตัวอย่างที่ชัดเจนปรากฏให้เห็น ดังนั้นสิ่งที่อาจพูดได้เกี่ยวกับ

¹⁴ Meyer's Critical and Exegetical Commentary

¹⁵ Henry Alford's Greek Testament

¹⁶ BDAG: ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα (ที่อาจเข้าใจว่าเป็นตำแหน่งที่ตั้ง ไม่ใช่โดยวิธี เนื่องจาก ἐν αὐτῷ จะเหมือนกับ δι' αὐτῷ ในข้อเดียวกัน) ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยเชื่อมโยงกับพระองค์ [โคโลสี] 1:16 (cp. M. Ant. 4, 23 ἐν τοῖς πάντα; Herm. Wr. 5, 10; AFeuillet, NTS 12, '65, 1-9)

¹⁷ Daniel Wallace's Greek Grammar Beyond the Basics

กรรมรองที่เป็นเครื่องมือ ก็อาจพูดได้ถึง $\epsilon v +$ กรรมรองที่แสดงถึงผู้เป็นเครื่องมือ ซึ่งหายากมาก ที่น่าเป็นไปได้มากที่สุด

โปรดดู “กรรมรองที่เป็นเครื่องมือ” ของวอลเลซ (หน้า 163-166)

เพื่อให้ถูกต้องกับข้อเท็จจริงทางไวยากรณ์และสอดคล้องกันภายในโคโลสีบทที่ 1 เราจึงควรอ่านข้อ 16 ให้หมายความว่าทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น “ใน” พระคริสต์ ไม่ใช่ “โดย” พระคริสต์ นี่เป็นการอ่านแบบตรงตัวและตรงไปตรงมา ในทางตรงกันข้าม การอ่านว่า “โดยพระองค์” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นต้องการสนับสนุนให้พระคริสต์ดำรงอยู่ก่อน และมีส่วนร่วมในการสร้างในปฐมกาล แต่การอ่านแบบนี้ถูกปฏิเสธโดยคู่มือพระคัมภีร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพหลายเล่ม และโดยพระคัมภีร์หลายฉบับ เช่น NJB, RSV, NRSV, REB, NIV 2011 ถึงแม้ว่าจะมีความโอนเอียงไปในทางความเชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่บ้าง

การอ่านว่า “โดยพระองค์” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นได้มองข้ามสิ่งสำคัญสองประการ ประการแรกคือในข้อ 15 ซึ่งเป็นข้อก่อนหน้า (ที่โยงกับข้อ 16 อย่างแน่นแฟ้นด้วยคำ *hoti*) ที่พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “บุตรหัวปีของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง” เป็นคำเรียกที่แทบจะไม่สมเหตุสมผลถ้าหากพระเยซูก็ทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งด้วย (ความไม่สมเหตุสมผลตามหลักเหตุผลนี้ถูกสังเกตโดยคู่มืออธิบายการวิเคราะห์และการตีความพระคัมภีร์ของมายเออร์ในความคิดเห็นเกี่ยวกับโคโลสี 1:16)¹⁸

ประการที่สองคือ การอ่าน “โดยพระองค์” นั้นมองข้ามข้อเท็จจริงที่สำคัญว่า “ในพระองค์” หรือ “ในพระคริสต์” เป็นแนวความคิดหลักในจดหมายของเปาโล คำว่า “ในพระคริสต์” ไม่ได้เป็นแค่การผูกประโยคทั่วไปในจดหมายของเปาโลเท่านั้น แต่ยังเป็นคำที่จะพบเฉพาะในการเขียนของเปาโลซึ่งจะไม่พบในการเขียนของคนอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ที่ “ในพระคริสต์” คือขอบเขตที่พระเจ้าทรงดำเนินการในงานช่วยให้รอดของพระองค์เพื่อให้โลกได้คืนดีกับพระองค์ (2 โครินธ์ 5:19)¹⁹ ท้ายที่สุดแล้วก็คือพระเจ้า ไม่ใช่พระคริสต์ที่เป็นจุดสนใจหลักของคำ “ในพระคริสต์”

เมื่ออ่านโคโลสี 1:16 ในบริบทของเปาโล นั้นจึงเริ่มจะเข้าใจได้ว่า พระคริสต์ทรงอยู่ในฐานะที่สูงสุดของการเป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” (ข้อ 15) และเพราะว่า “ในพระองค์” นี่เองที่

¹⁸ Meyer's Critical and Exegetical Commentary in a comment on Col. 1:16

¹⁹ 2 โครินธ์ 5:19 “คือพระเจ้าได้ทรงให้โลกคืนดีกับพระองค์ในพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษบาปของมนุษย์ และพระองค์ทรงมอบหมายเรื่องราวแห่งการคืนดีนี้ไว้กับเรา” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่ง นั่นก็คือมีพระคริสต์อยู่ในความตั้งพระทัย พระคริสต์คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่ง! สิ่งนี้แสดงให้เห็นจุดสูงสุดของจุดประสงค์ทั้งดงามของพระเจ้าในการสร้างทุกสิ่ง ใครมีตาที่มองเห็นการเปิดเผยนี้จะต้องประหลาดใจ พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบางฉบับพลาดความจริงทั้งดงามนี้เมื่อทำให้โคโลสี 1:16 กล่าวว่า ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น “โดยพระองค์” คือ “โดยพระคริสต์”

ข้อสรุป: เหตุผลห้าประการในการปฏิเสธ “โดยพระองค์”

โดยสรุปแล้ว *en autō* ในโคโลสี 1:16 ควรแปลว่า “ในพระองค์” มากกว่า “โดยพระองค์” ด้วยเหตุผล 5 ประการ ประการแรก “ในพระองค์” เป็นคำแปลตรงตัวและตรงไปตรงมาของ *en autō* ประการที่สอง เนื่องจาก “ในพระองค์” ทำให้เข้าใจความหมายในบริบทนั้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนไปเป็น “โดยพระองค์” ประการที่สาม การแปลว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น” ไม่มีความสมเหตุสมผลกันเมื่อพิจารณาคำที่กล่าวก่อนหน้านี้ว่าพระคริสต์ทรงเป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” เพราะนี่กำลังจะบอกว่าผู้ที่สร้างทุกสิ่งยังเป็นบุตรหัวปีของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างเองอีกด้วย! ประการที่สี่ พระคัมภีร์ฉบับต่างๆ ที่แปล *en autō* ในโคโลสี 1:16 ว่า “โดยพระองค์” แต่ในที่อื่นๆ ในจดหมายของเปาโลจะแปล *en autō* ว่า “ในพระองค์” อย่างสม่ำเสมอถึง 99% หรือ 100% ประการที่ห้า “ในพระองค์” ยืนยันหลักการ “ในพระคริสต์” ที่เป็นส่วนสำคัญในคำสอนของเปาโล (เราจะกลับมาพูดถึง “ในพระคริสต์” ในภายหลัง)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหตุในการทรงสร้างของพระเจ้า

เราติดตามผลคำกล่าวของเราว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหตุในการทรงสร้างของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่จะมีสองสามตอนที่เชื่อมโยงพระคริสต์กับการทรงสร้าง แต่เนื่องจากพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่กล่าวอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่งตามลำพัง (“พระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ผู้ซึ่งฟ้าสวรรค์แต่ลำพัง” อิสยาห์ 44:24) ฉะนั้นข้อความเหล่านี้กำลังพูดถึงพระคริสต์ว่าอย่างไรหรือ? ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนชี้ให้เห็นในฮีบรู 1:2 เพื่อกล่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่งเพราะคำว่า “โดยทางผู้”²⁰

แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ (พระเจ้า) ได้ตรัสกับเราโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้ตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง **โดยทางพระองค์** ผู้ที่ได้ทรงสร้างโลกด้วย (*dia+genitive*) (ฮีบรู 1:2 ฉบับ ESV)

²⁰ “through whom”

เราสังเกตเห็นบางสิ่ง ประการแรก คำว่า “ทายาท” นั้นบ่งบอกถึงพระเยซูว่าเป็นผู้รับ ไม่ใช่ผู้สร้างทุกสิ่ง ประการที่สอง ความจริงที่ว่าพระองค์ทรงได้รับการ “ตั้ง” ให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวงนั้นหมายความว่า ทุกสิ่งได้ประทานให้กับพระองค์โดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่ใช่โดยสิทธิอำนาจของพระคริสต์ ประการที่สาม ข้อนี้ไม่ได้บอกว่าพระบุตรทรงเป็นผู้ที่สร้างโลก แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่สร้างโลก (หรือ “จักรวาล” ในฉบับ NIV) ทางพระบุตร

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างโลกหรือไม่ (พระองค์ได้ทรงสร้างโลกจริง ๆ) แต่อยู่ที่ว่า “ทางใคร” จะหมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างโลกด้วยตัวของพระองค์เอง แต่ผ่านทางตัวแทนคือพระคริสต์ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะขัดแย้งกับคำสอนที่มีอยู่ในพระคัมภีร์อย่างเสมอต้นเสมอปลายว่า พระยาห์เวห์ทรงสร้างทุกสิ่งด้วยพระองค์เอง

ตามหลักไวยากรณ์แล้ว คำกล่าวนี้มีความคลุมเครือ เพราะ “โดยทางผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ)” ยังสามารถหมายถึง “เพราะผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ”²¹ (นั่นคือพระเจ้าได้ทรงสร้างโลกโดยมีพระคริสต์อยู่ในความตั้งพระทัย)

คำบุพบท *dia* ยังหมายถึง “เพราะ” ด้วย

คำบุพบท *dia* มักจะหมายถึง “โดยทาง” แต่บางครั้งก็หมายถึง “เพราะ” ในความหมายว่า “ด้วยเหตุที่” ตามที่ระบุไว้ในสามการอ้างอิง

การอ้างอิงแรกมาจากพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ในการอธิบาย *dia* + สัมพันธการก²² ในฮีบรู 1:2, BDAG (*dia*, A5) กล่าวอย่างเจาะจงว่า “บางครั้ง *dia* ที่มากับสัมพันธการก ดูเหมือนว่าจะมีความหมายเกี่ยวกับสาเหตุ...เพราะ...โรม 8:3; 2 โครินธ์ 9:13” ในที่นี้พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ให้สองตัวอย่างของ *dia* + สัมพันธการกที่มีความหมายว่า “เพราะ” จากโรม 8:3 (ธรรมบัญญัติอ่อนลง “เพราะ” เนื้อหนัง) และ 2 โครินธ์ 9:13 (“เพราะผลของการปรนนิบัตินี้ พวกเขาจะสรรเสริญพระเจ้า” ฉบับ NASB)

การอ้างอิงที่สองมาจากหนังสือ *ไวยากรณ์กรีกที่นอกเหนือจากพื้นฐานของดาเนียล* วอลเลซ ในหน้า 369 ซึ่งกำหนดให้ *dia* + กรรมการก²³ หมายถึง “เพราะ, ด้วยเหตุที่, เพราะเห็นแก่” ไม่ได้ให้ความหมายอื่นไว้

²¹ “through whom also he created the world”; “because of whom he also created the world”

²² genitive หมายถึงการกทำหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของ (ผู้แปล)

²³ accusative หมายถึงการกทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

การอ้างอิงที่สามมาจากพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์ในหน้า 134 ซึ่งกล่าวว่า *dia* + กรรมกรก หมายถึง “ด้วยเหตุที่, เพราะ” (รวมทั้ง*การตีความทางไวยากรณ์ของพระคัมภีร์ใหม่ ภาษากรีกฉบับย่อ*ของกรีนลี หน้า 31)²⁴

ในขณะที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ยอมให้ความหมาย “เพราะ” กับการผูกประโยคด้วย *dia* + สัมพันธการกนั้น วอลเลซและเฮเยอร์ก็กำหนดความหมายกับการผูกประโยคด้วย *dia* + กรรมกรก นี้บ่งชี้ว่าความหมายว่า “เพราะ” ตรงตัวและชัดเจนพอสมควรกับ *dia* ที่ครอบคลุมในสองกรณีคือ สัมพันธการกและกรรมกรก (มีเพียงสองกรณีที่สามารถใช้กับ *dia*) ถึงจะไม่เท่ากัน เพราะความหมายออกมาชัดเจนในกรรมกรกมากกว่าในสัมพันธการก

ดังนั้นฮีบรู 1:2 จึงสามารถแปลได้ว่า “โดยทางผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” หรือถ้าบริบทยอมให้ว่า “เพราะผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ”²⁵ คำแปลทั้งสองถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และตามคำ ดังนั้นเราต้องดูบริบทเพื่อพิสูจน์ความหมายที่ซ่อนนัยหมายไว้ การอ่านอย่างหลัง (ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่ง “เพราะ” พระคริสต์) มีการสนับสนุนจากบริบทถัดมาซึ่งกล่าวว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ทนาย” รับสิ่งทั้งปวง (กล่าวคือ เป็นผู้รับ ไม่ใช่ผู้สร้างทุกสิ่ง) ในทางตรงกันข้าม การอ่านอีกอย่าง (ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่ง “โดยทาง” พระคริสต์) นั้น ขัดแย้งกับข้อต่อมาคือ ฮีบรู 2:10 ซึ่งไม่ได้เอ่ยถึงตัวแทนสำรองในการทรงสร้าง แต่กลับตรงกันข้ามที่ทำให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างพระเจ้าพระผู้สร้างกับพระเยซู โดยที่พระเยซูไม่ใช่ผู้สร้างทุกสิ่ง

ฮีบรู 2:10 ในเรื่องที่พระองค์ (พระเจ้า) ทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น ก็เป็นการเหมาะสมแล้ว ที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยทางพระองค์ จะทรงทำให้ผู้เบิกทาง (พระเยซู) สู่ความรอดของพวกเขาสมบูรณ์ด้วยความทุกข์ทรมานต่างๆ

การผูกประโยคด้วย *dia* + สัมพันธการกที่เราเห็นทั้งในฮีบรู 1:2 และ 2:10 ก็พบใน 1 โครินธ์ 8:6 เช่นกัน อันที่จริงมีสองครั้ง (ให้ดูเครื่องหมายดอกจันสองแห่ง)

แต่สำหรับเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์และเราอยู่เพื่อพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งเกิดมาโดยทาง*พระองค์และเราก็เป็นมาโดยทาง*พระองค์ (1 โครินธ์ 8:6)

²⁴ Thayer's Greek-English lexicon (also Greenlee, *Concise Exegetical Grammar of New Testament Greek*, p.31)

²⁵ หรือแปลว่า “ได้ทรงสร้างโลกโดยทางพระบุตร” และ “พระองค์ได้ทรงสร้างโลกเพราะพระบุตร” (ผู้แปล)

ทุกสิ่งมาจากพระเจ้าพระบิดา และเรดำรงอยู่เพื่อพระองค์ ทุกสิ่งดำรงอยู่เพราะพระเจ้าผู้
 “ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์” แล้วสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์หรือ? มันจะหมาย
 ความว่าอะไรได้อีก นอกจากจะหมายความว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งรวมถึงตัวเรา*เพราะพระคริสต์*
และเพื่อเห็นแก่พระองค์? เราได้เห็นแล้วว่าบางครั้ง *dia* + สัมพันธการก ก็อาจหมายถึง “เพราะ”
 (พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG, *dia*, A5)

ในทำนองเดียวกัน ทัลมุดบาบิโลนก็กล่าวว่า “โลกถูกสร้างขึ้น... เพื่อพระเมสสิยาห์”²⁶ คำกล่าว
 นี้สอดคล้องกับความจริงในพระคัมภีร์ที่มนุษย์คือสาเหตุของการทรงสร้างในปฐมกาล พระยาห์เวห์
 พระเจ้าทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ต้องการแสงสว่าง แต่เป็นเพราะว่า
 มนุษย์ต้องการสิ่งเหล่านี้

ในโคโลสี 1:16 ข้อที่กำลังพิจารณานี้ เราจะเห็นการผูกประโยคด้วยคำบุพบทกรีกสามคำ นั่นคือ
dia + สัมพันธการก และยังมีอีกสองคำบุพบท

โคโลสี 1:16 เพราะ*ว่า*โดยพระองค์ (คำตรงตัวคือ “**ในพระองค์**” *en* + **กรรมรอง**) ทุกสิ่งได้ถูกสร้าง
 ขึ้น ทั้งในสวรรค์และบนโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์แห่งพวกทูตผี
 หรือพวกทูตผีที่ปกครอง หรือพวกทูตผีที่ครอบครอง หรือพวกทูตผีที่มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดย
 พระองค์ (*dia* + **สัมพันธการก**) และ*เพื่อ*พระองค์ (*eis* + **กรรมการก**) (ฉบับ ESV)

ในพระองค์และเพื่อพระองค์ ไม่ใช่โดยพระองค์ที่ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น ในข้อนี้พจนานุกรมภาษา
 กรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์ (év) กล่าวว่า “ในพระองค์ [พระคริสต์] คือสาเหตุที่ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น
 ตั้งแต่แรก” พูดอีกอย่างก็คือ พระเยซูคริสต์เป็นมูลเหตุในการทรงสร้างของพระเจ้า

ในพระคริสต์

ในสมัยเมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราได้ใช้ *en autō* ในโคโลสี 1:16 เพื่อหมายถึง “โดย
 พระองค์” ในเมื่อมันควรจะเป็น “ในพระองค์” โดยให้เป็นการบอกวิธีการเพื่อให้หมายความว่าทุก
 สิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระคริสต์ เนื่องจาก “ในพระคริสต์” เป็นแนวความคิดหลักในจดหมายของ
 เปาโล ให้เรามาดูว่าเปาโลใช้การผูกประโยคด้วย *en* + dative ในการอ้างอิงถึงพระคริสต์อย่างไร

²⁶ ทัลมุดฉบับซันไซโน รวบรวมโดยรบี ดร. อิชิตอร์ เอปสไตน์, สำนักพิมพ์ซันไซโน, ลอนดอน, โพลีโอ 98a (98b ฉบับแปลภาษา
 อังกฤษในบางฉบับของซันไซโน)

คำว่า *en Christō* (ในพระคริสต์) มีปรากฏ 73 ครั้งในจดหมายของเปาโล คำที่คล้ายกันว่า *en autō* (ในพระองค์) มีปรากฏ 24 ครั้งในจดหมายของเปาโลซึ่งมี 19 ครั้งที่หมายถึงพระคริสต์ (8 ครั้งในโคโลสีที่รวมโคโลสี 1:16) ในจดหมายของเปาโลมีคำว่า *en tō Iēsou* (ในพระเยซู) ปรากฏเฉพาะในเอเฟซัส 4:21 ทุกข้อได้ถูกตรวจสอบและยืนยันที่ละข้อ

เมื่อรวมการปรากฏของคำว่า “ในพระคริสต์” 73 ครั้ง บวกกับ “ในพระองค์” 19 ครั้งที่อ้างถึงพระคริสต์ บวกกับ “ในพระเยซู” ที่มีเพียงครั้งเดียว เราก็จะได้จำนวนปรากฏของ “ในพระคริสต์” (หรือรูปแบบที่ต่างกัน) ในงานเขียนของเปาโลทั้งหมด 93 ครั้ง ดูทุกตัวอย่างของ “ในพระคริสต์” หรือรูปแบบที่ต่างกันในงานเขียนของเปาโลได้ในภาคผนวก 10

ต่อไปนี้เป็นความจริงที่สำคัญว่า ใน 93 ครั้งนี้ไม่มีตัวอย่างไหนมีความจำเป็นในทางภาษาศาสตร์ที่จะแปลคำนี้ว่า “โดยพระคริสต์” หรือ “โดยพระองค์”! ในพระคัมภีร์หลายฉบับใช้ “ในพระองค์” ในโคโลสี 1:16 ได้อย่างถูกต้อง แต่ฉบับอื่นๆ ใช้คำว่า “โดยพระองค์” ด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับหลักคำสอน ฉบับ NASB และ ESV ใช้ “โดยพระองค์” ในโคโลสี 1:16 แต่ใช้ “ในพระองค์” ในที่อื่นทุกที่ในจดหมายของเปาโล!

โคโลสีบทที่ 1 ซึ่งเป็นเสาหลักที่สองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีหกตัวอย่างของ *en* ที่อ้างถึงพระคริสต์ โดยมีสามตัวอย่างของ *en Christō* (ในพระคริสต์ ข้อ 2, 4, 28) และสามตัวอย่างของ *en autō* (ในพระองค์ ข้อ 16, 17, 19) คำหลังปรากฏหลายครั้งในโคโลสี 2 บทถัดมาในข้อ 6, 7, 9, 10, 15 ทั้งหมดนี้เรามีหลายข้อมากในบริบทโดยตรงเพื่อจุดประสงค์ในการเปรียบเทียบและตรวจสอบ ดังนั้นความหมายของ “ในพระคริสต์” จึงสามารถแน่ใจได้ในระดับที่ค่อนข้างแน่นอน

การที่เราจะดูว่าฉบับ ESV แปล “ในพระคริสต์” แบบโอ้นเอียงตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างไรนั้น ต่อไปนี้จะเป็นรายการที่ปรากฏทั้งหมดของคำ *en Christō* (ในพระคริสต์) และ *en autō* (“ในพระองค์” ทั้งหมดอ้างถึงพระคริสต์) ในโคโลสีบทที่ 1 และ 2 ทั้งหมดนี้ใช้การผูกประโยคด้วย *en* + กรรมรอง ในแต่ละตัวอย่างนี้ฉบับ ESV ให้คำแปล “ในพระคริสต์” หรือ “ในพระองค์” ได้ถูกต้องและตรงตัว โดยยกเว้นโคโลสี 1:16 อย่างเด่นชัด (ดูตัวหนา) ซึ่งฉบับ ESV แปลว่า “โดยพระองค์” ซึ่งควรแปลว่า “ในพระองค์” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมุมมองของข้อ 15 และคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับ “ในพระคริสต์”

โคโลสี 1:2 เรียน บรรดาธรรมิกชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์

โคโลสี 1:4 เพราะเราได้ยินเรื่องความเชื่อของพวกท่านในพระเยซูคริสต์

- โคโลสี 1:16 **เพราะโดยพระองค์ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น**
- โคโลสี 1:17 ในพระองค์ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกัน
- โคโลสี 1:19 เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระองค์
- โคโลสี 1:28 เพื่อที่เราจะถวายทุกคนให้สมบูรณ์ในพระคริสต์
- โคโลสี 2:6 ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์
- โคโลสี 2:7 จงหยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ และจงตั้งมั่นในความเชื่อ
- โคโลสี 2:9 เพราะว่าความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์
- โคโลสี 2:10 และพวกท่านได้รับความบริบูรณ์ในพระองค์
- โคโลสี 2:15 โดยมีชัยชนะเหนือพวกเขาในพระองค์

ภาคผนวก 10 แสดงรายการ “ในพระคริสต์” ทั้งหมดที่มีในจดหมายฉบับต่างๆของเปาโล และรูปแบบต่างๆที่เข้ากันได้กับการผูกประโยคด้วย *en* + กรรมรอง ไม่มีความจำเป็นทางไวยากรณ์หรือทางคำศัพท์หรือทางความหมายในกรณีใดที่จะแปลว่า “โดยพระคริสต์” หรือที่คล้ายกัน พระคัมภีร์ฉบับ NASB 1977 และพระคัมภีร์อื่นๆบางฉบับไม่เคยใช้คำบุพบท “โดย” มาแปลการผูกประโยคด้วย *en* + กรรมรองที่อ้างถึงพระคริสต์ ยกเว้นในโคโลสี 1:16

โคโลสี 1:16 การทรงสร้างใหม่ ไม่ใช่การทรงสร้างเก่าในปฐมกาล

ในการศึกษาโคโลสี 1:16 นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างที่สำคัญระหว่างการทรงสร้างเก่ากับการทรงสร้างใหม่ ในการทรงสร้างเก่าในปฐมกาลนั้น พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างแต่เพียงผู้เดียวโดยไม่มีผู้ร่วมสร้างคนใด (อิสยาห์ 44:24 “เราคือยาห์เวห์ ผู้สร้างทุกสิ่ง ผู้ซึ่งฟ้าสวรรค์แต่ลำพัง ผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเอง”)

ในอีกแง่หนึ่ง โคโลสี 1:16 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสร้างใหม่ ไม่ใช่การสร้างเก่า เนื่องด้วยเหตุผลสำคัญสองประการ

ประการแรก ข้อก่อนหน้า (ข้อ 15 เชื่อมกับข้อ 16 ด้วยคำ *hoti* หรือ “เพราะว่า”) กล่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” คำว่า “บุตรหัวปี” หมายถึงลูกชายคนโตของครอบครัวในหมู่พี่น้องคนอื่นๆ สิ่งนี้เห็นได้ชัดเจนในโรม 8:29 ซึ่งบอกว่าเราได้ “ถูกกำหนดไว้ก่อน

ให้เป็นไปตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (ฉบับ ESV) นี่หมายถึงการทรงสร้างใหม่ เพราะเรามาเป็นพี่น้องของพระเยซูโดยการ “บังเกิดใหม่” หรือ “เกิดจากเบื้องบน” โดยมีพระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปี พระเยซูตรัสถึงเหล่าสาวกของพระองค์ว่าเป็น “พี่น้อง” ของพระองค์ (มัทธิว 25:40; 28:10; ยอห์น 20:17)²⁷ เพราะพระองค์ไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ (ฮีบรู 2:11)²⁸ ดังนั้นการทรงสร้างในโคโลสี 1:16 ก็คือการทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ ไม่ใช่การทรงสร้างในปฐมกาล

ประการที่สอง โคโลสี 1:16 ไม่ได้พูดถึงการสร้างเกี่ยวกับดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และดวงดาว แต่พูดถึงสิ่งต่างๆ “ทั้งสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์แห่งพวกทูตผี หรือพวกทูตผีที่ปกครอง หรือพวกทูตผีที่ครอบครอง หรือพวกทูตผีที่มีอำนาจ” คำว่า “สิ่งที่มองไม่เห็น” หมายถึงสิ่งมีชีวิตวิญญาณที่ถาวรนิรันดร์ ซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งมีชีวิตร่างกายที่ไม่ยั่งยืน (เช่น 2 โครินธ์ 4:18 “สิ่งที่มองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นถาวรนิรันดร์” อีกทั้งโรม 8:24; 2 โครินธ์ 5:7; ฮีบรู 11: 1,13) ดังนั้นการทรงสร้างในโคโลสี 1:16 ก็คือการทรงสร้างใหม่มากกว่าการทรงสร้างเก่า

การทรงสร้างทั้งเก่าและใหม่ถูกสร้างขึ้นโดยพระยาห์เวห์พระเจ้า แต่การทรงสร้างใหม่ถูกสร้างขึ้นในพระคริสต์และโดยทางพระคริสต์ ไม่ใช่โดยพระคริสต์ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมโคโลสี 1:16 จึงใช้ “ในพระองค์” และ “โดยทางพระองค์” และ “เพื่อพระองค์” ไม่ใช่ “โดยพระองค์” การทรงสร้างใหม่นี้อยู่ในพระคริสต์เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีพระคริสต์อยู่ในความตั้งพระทัยแล้วที่จะมีการทรงสร้างใหม่ตั้งแต่ก่อนวางรากสร้างโลก การทรงสร้างใหม่นี้ทำ “โดยทางพระคริสต์” เพราะเป็นการสร้างโดยทางความทุกข์ทรมานและหลังพระโลหิตของพระเยซู

“ในพระคริสต์” ในจดหมายของเปาโล

ในจดหมายของเปาโล คำว่า “ในพระคริสต์” มีความหมายพิเศษของขอบเขตที่พระเจ้าทรงทำงานของพระองค์ในการช่วยให้รอด และในการทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เองในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:19) เพราะหลักการ “ในพระคริสต์” เป็นของเปาโลโดยเฉพาะ ซึ่งจะเห็นได้จากข้อเท็จจริงว่ามีปรากฏบ่อยที่สุดในจดหมายของเปาโล (*en Christō* มีปรากฏ 73 ครั้งในจดหมายต่างๆของเขา)

²⁷ ยอห์น 20:17 พระเยซูตรัสกับนางว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จะไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน”

²⁸ ฮีบรู 2:11 “เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง”

เนื่องจาก “ในพระคริสต์” เป็นขอบเขตที่พระเจ้าทรงทำงานของพระองค์ในการช่วยให้รอด และยังเกี่ยวข้องกับการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระคริสต์ด้วย คือถ้าเราอยู่ “ในพระคริสต์” พระคริสต์ก็ทรงอยู่ในเรา (“พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” กาลาเทีย 2:20) ดังที่เห็นในคำตรัสของพระเยซูคริสต์เช่นเดียวกันว่า “พวกท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:20) การที่จะอยู่ “ในพระคริสต์” นั้นก่อนอื่นเราจะต้อง “รับบาปผิดมาเข้าในความตายของพระองค์” (โรม 6:3) แล้วเราจึง “เป็นอันหนึ่งอันเดียว” กับพระองค์ (ข้อ 5) และมีชีวิตด้วยฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นี่ไม่ใช่แค่แนวความคิดเชิงเปรียบเทียบ แต่เป็นความจริงทางจิตวิญญาณในยุคปัจจุบัน

หลักการ “ในพระคริสต์” ยังแสดงให้เห็นในลักษณะของสรรพนาม “ในพระองค์” (*en autō*) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้ในโคโลสี 1:16 (“ในพระองค์ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น”) คำนี้มีปรากฏอีกในไม่กี่ข้อต่อมาว่า “เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระองค์” (ข้อ 19) จุดประสงค์ตรงนี้ที่ให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระคริสต์ ก็เพื่อให้เกิดการคืนดีเหมือนใน 2 โครินธ์ 5:19 ดังที่ยืนยันไว้ในข้อต่อมาว่า “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งกลับคืนดีกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์โดยทางพระองค์ (พระบุตร) โดยทำให้เกิดสันติภาพโดยทางพระโลหิตของพระองค์ที่หลั่งบนกางเขน” (โคโลสี 1:20 ฉบับ NIV) ตรงนี้เราจะเห็นคำว่า “โดยทางพระองค์” ที่เราได้เห็นในข้อ 16

การเชื่อมโยงระหว่างกันหลายครั้งที่เกี่ยวข้องกับ “ในพระองค์” และ “โดยทางพระองค์” ในโคโลสี 1:15-19 ทำให้พระคัมภีร์ตอนนี้อยู่เชื่อมต่อกันอย่างชัดเจน ซึ่งเผยให้เห็นถึงบทบาทอันสูงส่งของพระคริสต์ในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าในการทรงสร้างของพระองค์ *ในพระคริสต์* นี้เองที่เราเห็นพระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงสร้างทุกสิ่ง และที่พระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าจะสำเร็จ *โดยทางพระคริสต์* ทั้งหมดนี้ก็เพื่อพระคริสต์ ดังคำสรุปที่กระชับว่า “พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง และทรงอยู่ในทุกสิ่ง” (โคโลสี 3:11) และดังที่ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อพระคริสต์ (โคโลสี 1:16) ฉะนั้นทุกสิ่งจึงเป็นของเราในพระคริสต์ (1 โครินธ์ 3:22; เปรียบเทียบ 2 โครินธ์ 4:15)

แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต่างก็กระตือรือร้นอย่างมากที่จะทำให้พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่ง พวกเขาจึงทำให้โคโลสี 1:16 กล่าวว่าทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น *โดยพระคริสต์ โดยทางพระคริสต์ และเพื่อพระคริสต์!* ถ้าเป็นเช่นนี้ก็จะมีอะไรเหลือให้อีกสองพระองค์ในตรีเอกานุภาพได้ทำงานในการสร้าง! เพราะสำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายแล้ว ในความยึดมั่นและความประสงค์ทั้งสิ้นนั้น พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่มีความสำคัญจริง ๆ

เป็นเรื่องที่ยากและเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำที่การแปลข้อ 15 และข้อ 16 ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะเข้าใจได้ที่กล่าวว่า พระคริสต์ทรงเป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ยังสร้าง เพราะทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์”²⁹ แล้วพระผู้สร้างทุกสิ่งจะทรงเป็นบุตรหัวปีของการสร้างของพระองค์เองได้อย่างไร?

ความงงงวยของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นตรงกันข้ามกับความสอดคล้องอย่างสวยงามของโรม 11:36 ที่ว่า “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” คำสรรพนาม “พระองค์” ไม่ได้หมายถึงพระเยซู แต่หมายถึงพระยาห์เวห์ที่ถูกกล่าวถึงในสองข้อก่อนหน้า (ข้อ 34) ที่อ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิม³⁰ การเปรียบเทียบโรม 11:36 กับโคโลสี 1:16 แสดงให้เห็นว่าทั้งสองข้อจะไม่ถูกต้อง ถ้าเราแปลข้อหลังตามวิธีของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (“โดยพระองค์ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น”) การอ่านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะให้หนึ่งในสองความเป็นไปได้คือ ที่พระผู้สร้างสองพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสิ่ง (ซึ่งเป็นไปไม่ได้ตามในพระคัมภีร์) หรือที่พระเยซูทรงเป็นผู้สร้างเพียงผู้เดียวโดยไม่นับรวมพระยาห์เวห์ (ข้อสรุปที่เป็นการหมิ่นประมาท) ใครก็ตามที่คิดว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นแค่เรื่องของความชอบในหลักคำสอน ก็ควรจะไตร่ตรองที่จะคิดถึงผลนิรันดร์ที่ตามมาของระบบความเชื่อนี้

การแปลโคโลสี 1:16 ในพระคัมภีร์ยิวฉบับสมบูรณ์ ซึ่งเป็นฉบับของชาวยิวที่ยอมรับพระคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์³¹ ทำให้เข้าใจมากกว่าฉบับแปลของความเชื่อในตรีเอกานุภาพดังนี้ว่า “เพราะในความเกี่ยวข้องกับพระองค์นั้น สิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพผู้ปกครอง หรือเทพผู้มีอำนาจ – ทั้งหมดนี้ถูกสร้างขึ้นผ่านทางพระองค์และเพื่อพระองค์”

ความจริงแล้วนี้ขัดกับความเชื่อของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่บอกว่าทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น “โดยพระองค์และเพื่อพระองค์” เพราะผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายยืนยันว่า พระเยซูทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาเปลี่ยน “ในพระองค์” ให้เป็น “โดยพระองค์” ในโคโลสี 1:16

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่า การอ่านพระคัมภีร์ด้วยมุมมองจากหลักคำสอนของเรา เป็นเรื่องที่อันตรายเพียงใด แต่ความผิดของผู้แปลพระคัมภีร์นั้นยิ่งหนักกว่า เพราะผู้อ่านพระคัมภีร์โดยทั่วไป

²⁹ โคโลสี 1:15-16 “¹⁵พระบุตรทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ เป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง ¹⁶ เพราะโดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

³⁰ โรม 11:34 “เพราะว่า ใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์?” ซึ่งอ้างอิงจากอิสยาห์ 40:13 ว่า “ใครให้คำแนะนำแก่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ผู้ให้คำสอนแก่พระองค์?” (ผู้แปล)

³¹ messianic Jewish translation

ไม่สามารถวิเคราะห์ภาษาต้นฉบับได้และต้องพึ่งการแปลทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ผู้แปลทั้งหลายจึงต้องรับโทษความผิดที่นำผู้อ่านไปในทางที่ผิด

ดูเหมือนแค่นี้ยังไม่พอ คำแปลเหล่านี้ยังกล่าวต่อไปอีกว่า พระเยซูไม่ได้แค่ทรงสร้างทุกสิ่งและทำการสร้างด้วยพระองค์เองเท่านั้น แต่พระองค์ยังทำทุกสิ่ง*เพื่อพระองค์เอง* เราจะให้พระเยซูผู้ทรงคิดถึงแต่ตัวพระองค์เองนี้ คั่นตักกับพระเยซูผู้ทรงให้ตัวของพระองค์เอง ดังที่เราเห็นในพระคัมภีร์ได้อย่างไร? สุดท้ายแล้ว ทุกอย่างก็ถูกจงใจจากความปรารถนาของพระเยซูที่ทรงทำทุกสิ่งเพื่อพระองค์เอง! สิ่งที่มีการแปลทั้งหลายได้ทำก็คือ เปลี่ยนสิ่งที่สวยงามให้เป็นสิ่งน่ารังเกียจ!

แต่พระคัมภีร์มีภาพที่แตกต่างกัน เพราะตั้งแต่เริ่มแรกนั้น แผนการนิรันดร์ของพระเจ้าที่จะให้มีการสร้างเกิดขึ้นนั้น ได้ถูกนำมาเชื่อมโยงกับพระคริสต์ (“ในพระคริสต์”) อีกทั้ง “โดยทางพระคริสต์” คือโดยทางการประสูติของพระองค์ ทางชีวิตของพระองค์ ทางการตายของพระองค์ ทางการคืนพระชนม์ของพระองค์ ทางการยกย่องของพระองค์ มีสิ่งมหัศจรรย์ที่ถูกเปิดเผยในที่นี้ก็คือพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งโดยมีพระคริสต์อยู่ในความตั้งพระทัยคือ “เพื่อพระองค์” พระคริสต์ทรงเป็นจุดประสงค์และเป็นเหตุผลในการสร้างของพระยาห์เวห์! นี่เป็นใจความที่น่าอัศจรรย์ที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพมองไม่เห็น

แผนการของการทรงสร้างเริ่มต้นจากพระยาห์เวห์ และดำเนินการต่อไปด้วยพระปัญญาและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เพื่อว่าพระเกียรติทั้งสิ้นจะได้ถวายแด่พระองค์เมื่อแผนการที่สำเร็จอย่างงดงามของพระองค์ได้ปรากฏแก่ทุกคน ดังนั้นจึงมีการยกย่องสรรเสริญพระเจ้าในโรม 11:36 ว่า “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจึงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน”

งานของพระเจ้าในพระคริสต์มีอีกด้านหนึ่ง คือประชากรของพระเจ้าได้รับการสถาปนาไว้ในพระคริสต์โดยพระราชกิจของพระเจ้า “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อจะให้เราเดินตามนั้น” (เอเฟซัส 2:10 ฉบับ ESV) ลาร์ส ฮาร์ทแมน³² อธิบายความจริงนี้ได้ที่ว่า

“พระคริสต์” ยังแสดงถึงขอบเขตของพระเจ้า หรือขอบเขตแห่งอำนาจของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ทางพระคริสต์และงานของพระคริสต์ ... พระคริสต์องค์เดียวกันนี้ก็ยังทรงเป็นจุดเริ่มต้นของมนุษยชาติใหม่ ที่อุปสรรคในทางศาสนา ทางสังคม และอุปสรรคอื่น ๆ ถูกกำจัดออกไป “ไม่ว่าจะ

³² Lars Hartman

เป็นยิวหรือกรีก” (1 โครินธ์ 12.13; กาลาเทีย 3.28) (ในพระนามของพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า: การรับ
บัพติศมาในคริสตจักรยุคแรก, หน้า 80)³³

ในสองสามหน้าถัดไปมีความสำคัญ แต่ถ้าผู้อ่านเห็นว่า
รายละเอียดมากเกินไป ก็อาจจะข้ามไปก่อนและไปที่ส่วนที่เรียกว่า
“โคโลสี 1:17 – พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง”

“ในพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า”

ตอนนี้เรากำลังพิจารณาการผูกประโยคด้วยบุพบทอีกสองสามอย่างในจดหมายของเปาโล เรา
ได้ดู *en Christō* (ในพระคริสต์) และความหมายของคำที่เทียบเท่ากับ *en autō* (ในพระองค์) เมื่อ
อ้างถึงพระคริสต์ ในทั้งสองกรณี “พระคริสต์” และ “พระองค์” เป็นกรรมรองเนื่องจากบุพบท *en*
ใช้กับกรรมรอง

การผูกประโยคด้วยคำ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (*en kuriō*) มีปรากฏ 48 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่
(เช่น “ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” โรม 14:14; 1 เธสะโลนิกา 4:1; 2 เธสะโลนิกา 3:12)³⁴ ทั้งหมด
นี้มีอยู่ในจดหมายของเปาโลโดยยกเว้นวิวรณ์ 14:13 (“คนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็น
สุข”) ซึ่งมีความหมายเดียวกับในจดหมายของเปาโล นี่จึงเหลือ 47 ครั้งในจดหมายของเปาโล มัน
สอดคล้องกับการผูกประโยคด้วย *en* + กรรมรองอีกครั้ง ที่ถึงตอนนี้ให้จำนวนปรากฏทั้งหมด 140
ครั้งในจดหมายของเปาโลในการผูกประโยครูปแบบนี้ซึ่งอ้างถึงพระคริสต์ (140 = 47 + 93 ตัวอย่างที่
กล่าวมาถึงตอนนี้)

“ในพระเจ้า”

เพื่อความครบถ้วนเราจะกล่าวถึงคำ “ในพระเจ้า” ซึ่งในภาษากรีกคือ *en theō* (โรม 2:17) หรือ
en tō theō (โรม 5:11) ซึ่งจะเห็นอีกว่าทั้งสองสอดคล้องกับการผูกประโยคด้วย *en* + กรรมรอง คำ
ว่า “ในพระเจ้า” จะเห็นได้ใน 1 เธสะโลนิกา 1:1 (กล่าวซ้ำใน 2 เธสะโลนิกา 1:1) “เปาโล สิลวานัส
และทิโมธี ถึงคริสตจักรของชาวเธสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้า” ตรงนี้คำว่า “พระเจ้า” และ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นกรรมรองเพราะทั้งสองใช้
คำบุพบท “en” คำเดียวกัน ชาวเธสะโลนิกายู่ในพระเจ้าและในพระคริสต์ในแบบที่เกี่ยวข้องกัน

³³ *Into the Name of the Lord Jesus: Baptism in the Early Church*, p.80

³⁴ โรม 14:14 “ในฐานะที่ข้าพเจ้าอยู่ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เชื่อมั่นว่า ไม่มีอะไรที่เป็นมลทินในตัวเองเลย”

การอยู่ในพระเจ้านั้นคือการอยู่ในพระคริสต์ และการอยู่ในพระคริสต์ก็คือการอยู่ในพระเจ้า สิ่งนี้แสดงให้เห็นอย่างมากในแนวความคิดของเปาโลต่อไปนี้ที่มี “พระเจ้าในพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:19; โรม 6:11; 8:39; เอเฟซัส 4:32; ฟิลิปปี 3:14)³⁵; “พระคริสต์ในพระเจ้า” (โคโลสี 3:3)³⁶; “ของพระเจ้าและของพระคริสต์” (2 ทิโมธี 4:1; เอเฟซัส 5:5); เปรียบเทียบยอห์น 17:21³⁷

“โดยทางพระคริสต์”

การผูกประโยคด้วยบุพบทอีกอย่างก็คือ “โดยทางพระคริสต์” (*dia Christou*) และเกี่ยวข้องกับ “โดยทางพระองค์” (*di' autou*) เมื่อกล่าวถึงพระคริสต์ ตรงนี้ทั้ง “พระคริสต์” และ “พระองค์” อยู่ในสัมพันธการกที่ผูกประโยคด้วย *dia* + สัมพันธการก

“โดยทางพระคริสต์” เผยให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นเครื่องมือในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทรงสร้างใหม่และในงานการช่วยให้รอด เมื่อตรวจสอบข้อพระคัมภีร์หลายข้อที่ใช้นี้ มันก็เห็นชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้งานความรอดของมนุษย์สำเร็จโดยทางพระองค์และในพระองค์

ที่เราจะต้องแปลกใจก็คือ “โดยทางพระคริสต์” หรือ “โดยทางพระองค์” นั้นไม่มีตัวอย่างที่อ้างถึงการทรงสร้างในปฐมกาลเลย ทุกตัวอย่างทั้งโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมจะอ้างถึงการสร้างใหม่ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นโดยทางพระคริสต์ ตัวอย่างต่อไปนี้รวมถึงตัวอย่างทั้งหมดในพระคัมภีร์ใหม่ของ “โดยทางพระคริสต์” (*dia Christou*) และ “โดยทางพระองค์” (*di' autou*) การอ้างถึงพระคริสต์) รวมทั้งบางรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับ *dia* + กรรรมรอง เช่น “ทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” หรือ “ทางมนุษย์ผู้หนึ่ง” ข้อทั้งหมดมาจากฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น

ยอห์น 1:17 พระคุณและความจริงมา **ทาง**พระเยซูคริสต์

ยอห์น 3:17 เพื่อช่วยโลกให้รอดโดย **ทาง**พระองค์

กิจการ 13:38 **โดยทาง**ชายผู้นี้ จึงมีการประกาศการยกโทษบาป

โรม 1:5 **โดยทาง**พระองค์ พวกเราจึงได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต

³⁵ ฟิลิปปี 3:14 “และข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับ” (ฉบับ ESV)

³⁶ โคโลสี 3:3 “เพราะว่าท่านตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

³⁷ 2 ทิโมธี 4:1 “ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์ ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย โดยอ้างถึงการที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏและแผ่นดินของพระเจ้าว่า” (ฉบับ ESV)

- โรม 1:8 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า **ทาง**พระเยซูคริสต์
- โรม 2:16 พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์ **โดยทาง**พระเยซูคริสต์ (ฉบับ NIV)
- โรม 5:1 เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า **โดยทาง**พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- โรม 5:9 เราจะพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดย **ทาง**พระองค์ (ฉบับ NIV)
- โรม 5:11 เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า **โดยทาง**พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- โรม 5:17 ครอบครองในชีวิต **โดยทาง**มนุษย์คนเดียว คือพระเยซูคริสต์
- โรม 7:25 ขอบพระคุณพระเจ้า **โดยทาง**พระเยซูคริสต์
- 1 โครินธ์ 8:6 พระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดาผู้ทรงเป็นที่มาของสิ่งสารพัด และเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์ ที่สิ่งสารพัดเป็นมา **โดยทาง**พระองค์ และเรดำรงชีวิตอยู่ **โดยทาง**พระองค์
- 1 โครินธ์ 15:21 การเป็นขึ้นจากความตายก็มา **ทาง**มนุษย์คนหนึ่งด้วย (ฉบับ NIV)
- 1 โครินธ์ 15:57 ชัยชนะ **โดยทาง**พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
- 2 โครินธ์ 1:5 โดย **ทาง**พระคริสต์ การปลอบประโลมใจของเราก็ท่วมท้น
- 2 โครินธ์ 1:20 **โดยทาง**พระองค์ เราจึงเปล่งเสียงว่าอาเมน
- 2 โครินธ์ 5:18 พระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดย **ทาง**พระคริสต์
- เอเฟซัส 2:18 **โดยทาง**พระองค์ เราทั้งสองฝ่ายเข้าถึงพระบิดาได้โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
- โคโลสี 1:16 ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น **โดยทาง**พระองค์และเพื่อพระองค์
- โคโลสี 1:20 ทรงให้ทุกสิ่งกลับคืนดีกับพระองค์เอง (พระเจ้า) **โดยทาง**พระองค์ (พระเยซู)
- โคโลสี 3:17 ขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดา **โดยทาง**พระองค์

คำว่า “โดยทางพระองค์” ก็ใช้กับพระเจ้าด้วย

- โรม 11:36 ทุกสิ่งมาจากพระองค์ โดย **ทาง**พระองค์ และเพื่อพระองค์
- 1 โครินธ์ 1:9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ โดย **ทาง**พระองค์ท่านได้ถูกเรียกให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์
- กาลาเทีย 4:7 ถ้าเป็นบุตร ท่านก็เป็นทาส **โดยทาง**พระเจ้า
- ฮีบรู 2:10 โดย **ทาง**พระองค์ ทุกสิ่งดำรงชีวิตอยู่

อันที่จริง คำบุพบททั้งหมดที่ใช้กับพระเยซูก็ใช้กับพระเจ้าด้วย (เช่น “โดยทาง” จะใช้กับทั้งพระเยซูและพระเจ้าพระบิดาในกาลาเทีย 1:1)³⁸ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นในทางกลับกันคือ ไม่ใช่คำบุพบททั้งหมดที่ใช้กับพระเจ้าย่ใช้กับพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่ง *ek* (“จาก” หรือ “ออกมาจาก”) ซึ่งใช้กับพระเจ้า (“จากพระเจ้า” หรือ “ออกมาจากพระเจ้า”) แต่ไม่เคยใช้กับพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์สิ่ง (*ta panta*) ต่อไปนี้เป็นบางตัวอย่างของ *ek* ซึ่งทั้งหมดอ้างถึงพระเจ้า (ทั้งหมดมาจากฉบับ ESV)

- โรม 11:36 ทุกสิ่ง**มาจาก**พระองค์ โดยทางพระองค์ และเพื่อพระองค์
 1 โครินธ์ 8:6 ทุกสิ่งเกิด**มาจาก**พระองค์ (เปรียบเทียบกับ 1:30)
 1 โครินธ์ 11:12 ทุกสิ่ง**มาจาก**พระเจ้า
 2 โครินธ์ 5:18 ทั้งหมดนี้**มาจาก**พระเจ้า

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำทุกสิ่งและทรงสร้างทุกสิ่งโดยไม่ต้องพึ่งอาศัยผู้ใด แต่พระองค์ก็ยังคงเลือกที่จะทำสิ่งเหล่านี้ “ทางพระเยซูคริสต์” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานการช่วยให้รอด (“พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา ทรงทำพระราชกิจของพระองค์” ยอห์น 14:10) แต่ในที่สุดแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เริ่มมาจากพระยาห์เวห์พระเจ้า “พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของทุกคน พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง ทรงทำการผ่านสรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน” (เอเฟซัส 4:6) ซึ่งเป็นการยืนยันคำจริงที่หนักแน่นในพระคัมภีร์อีกครั้งว่า พระเจ้าพระบิดา (พระยาห์เวห์) เพียงผู้เดียวที่ทรงสร้างทุกสิ่ง (อิสยาห์ 44:24)³⁹

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์เกี่ยวกับ *dia* กล่าวว่า พระเจ้าผู้เป็นต้นเหตุแห่งสิ่งทั้งหลาย

เราจะเห็นแนวความคิดทางศาสนาของพระคัมภีร์ได้ชัดเจนว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างหรือผู้เป็นต้นเหตุของสิ่งทั้งหลายได้จาก ยอห์น 11:4; กิจการ 5:12; เอเฟซัส 3:10; 4:16; โคลโลสี 2:19; 2 ทิโมธี 1:6; ฮีบรู 10:10; 2 เปโตร 3:6⁴⁰

³⁸ กาลาเทีย 1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (ไม่ได้ถูกส่งโดยทางตัวแทนของมนุษย์ แต่โดยทางพระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย) จากฉบับนิวอเมริกันสแตนด์ดาร์ด (NASB)

³⁹ อิสยาห์ 44:24 “เราคือยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ผู้ซึ่งฟ้าสวรรค์แต่ลำพัง ผู้กางแผ่นดินโลกด้วยตัวเอง”

⁴⁰ โคลโลสี 2:19 และไม่ได้ยึดมั่นในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ซึ่งเป็นเหตุให้ทั่วทั้งร่างกายได้รับการบำรุงเลี้ยงและประสานเข้าด้วยกัน

เราอาจเพิ่มฮีบรู 3:4 (“แต่ผู้ที่สร้างสิ่งทั้งปวงคือพระเจ้า”) และเอเฟซัส 3:9 (“พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง”)⁴¹ ในข้อเหล่านี้

“ทุกสิ่ง” (*ta panta*)

การตรวจสอบของเราจนถึงตอนนี้ เราได้พบบางข้อที่พูดถึง “ทุกสิ่ง” (*ta panta*) ไม่ว่าจะเกี่ยวกับพระเจ้า (เช่น ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า) หรือจะเกี่ยวกับพระคริสต์ (เช่น ทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระคริสต์) ต่อไปนี้เป็นบางตัวอย่างของ *ta panta* (ทั้งหมดมาจากฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น)

- โคโลสี 1:16 เพราะในพระองค์**ทุกสิ่ง**ถูกสร้างขึ้น ทั้งสิ่งที่อยู่ในฟ้าสวรรค์และบนโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้และไม่สามารถมองเห็นได้ ไม่ว่าจะเป็นบรรดาเทพผู้ครองบัลลังก์ หรือเทพผู้ทรงฤทธิ์ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพผู้ทรงอำนาจ **ทุกสิ่ง**ได้ถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์ (ฉบับ NIV 2011)
- โรม 11:36 เพราะ**ทุกสิ่ง**มาจากพระองค์ โดยทางพระองค์ และแด่พระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
- 1 โครินธ์ 8:6 แต่สำหรับเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา **ทุกสิ่ง**เกิดมาจากพระองค์และเราดำรงอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์ **ทุกสิ่ง**เกิดมาโดยทางพระองค์และเราดำรงอยู่โดยทางพระองค์
- 1 โครินธ์ 11:12 และ**ทุกสิ่ง**มาจากพระเจ้า (*ek tou theou*, “จากพระเจ้า”, ปรากฎ 5 ครั้งในจดหมายของเปาโล)
- เอเฟซัส 3:9 เพื่อให้ทุกคนเข้าใจแผนงานเกี่ยวกับความลึกลับที่ปิดบังไว้ในหลายยุคที่ผ่านมาในพระเจ้าผู้ทรงสร้าง**ทุกสิ่ง**
- 1 ทิโมธี 6:13 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ประทานชีวิตแก่**ทุกสิ่ง** และต่อพระเยซูคริสต์
- ฮีบรู 2:10 เพราะเป็นการเหมาะสมแล้วที่พระองค์ ผู้ซึ่ง**ทุกสิ่ง**ดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ ที่จะนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น จะทรงเป็นผู้เบิกทางความรอดของพวกเขาให้สมบูรณ์โดยทางความทุกข์ยาก
- ฮีบรู 3:4 เพราะบ้านทุกหลังจะต้องมีคนสร้าง แต่ผู้ที่สร้าง**ทุกสิ่ง**ก็คือพระเจ้า

⁴¹ เอเฟซัส 3:9 “ทรงให้ทุกคนเห็นว่าอะไรคือแผนงานของความลึกลับที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่งทรงปิดบังไว้ตลอดหลายยุคที่ผ่านมา”

ในข้อเหล่านี้ พระผู้สร้างทุกสิ่งคือพระเจ้า แทนที่จะเป็นพระคริสต์ คำว่า *ta panta* (“ทุกสิ่ง”) มีปรากฏ 35 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ในจดหมายของเปาโลเป็นส่วนใหญ่ (30 ครั้ง) คำว่า *ta de panta* (“แต่ทุกสิ่ง”) มีปรากฏ 4 ครั้ง เปาโลใช้ในรูปแบบของ *pantōn* (ทุกสิ่ง) บ่อยครั้ง (เช่น โครินธ์ 1:17)⁴²

“เพื่อพระคริสต์” และ “เข้าในพระคริสต์”

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์เนียม *eis* (เข้าใน) ดังนั้น “*eis* เป็นคำบุพบทที่ควบคุมกรรมกรก และแสดงถึงการเข้าไปใน หรือทิศทางและวงจำกัด คือ *เข้าไปใน ไปยัง ไปทาง เพื่อ ในท่ามกลาง*”

การผูกประโยคสองแบบด้วย *eis*+กรรมกรก เกี่ยวข้องกับการพิจารณาของเรา แบบแรกคือ *eis Christon* (เข้าในพระคริสต์ หรือเพื่อพระคริสต์) ที่มีปรากฏ 12 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในจดหมายของเปาโล (10 ครั้ง) แบบนี้ใช้ในบริบทที่หลากหลาย แต่ความหมายของ *eis* ยังคงเหมือนเดิม โดยใช้ไปที่พระคริสต์เป็นเป้าหมาย จุดหมาย หรือจุดประสงค์ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบางส่วน (อ้างอิงจากฉบับ ESV) ของ *eis* + กรรมกรก ที่อ้างถึงพระเยซูคริสต์ว่าเป็นจุดหมายของความเชื่อ

กิจการ 24:24 ได้ยินเขากล่าวเรื่องความเชื่อในพระเยซูคริสต์

กาลาเทีย 2:16 แต่โดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์

ยอห์น 12:11 พวกยิวหลายคนก็แยกตัวไปและเชื่อในพระเยซู

การผูกประโยคที่คล้ายกันคือ *eis auton* (เข้าในพระองค์) ซึ่งมีปรากฏ 38 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งโดยทั่วไปจะกล่าวถึงพระเยซูว่าเป็นจุดหมายของบางสิ่ง เช่น เป็นจุดหมายของการดูถูกดูหมิ่นในช่วงความทรมานของพระองค์ (มัทธิว 27:30)⁴³ หรือผู้ที่ (หรือเข้าในผู้ที่) พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จลงมา (มาระโก 1:10)⁴⁴ มีการใช้ 16 ครั้งในงานเขียนของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นจุดหมายของความเชื่อ มีปรากฏ 8 ครั้งในจดหมายของเปาโล (4 ครั้งเกี่ยวกับพระคริสต์ และ 3 ครั้ง

⁴² โครินธ์ 1:17 “ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁴³ มัทธิว 27:30 “แล้วก็ถ่มน้ำลายรด และเอาไม้ไผ่แทงที่พระเศียรพระองค์”

⁴⁴ มาระโก 1:10 “ทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุจนกพิราบเสด็จลงมาประทับบนพระองค์”

เกี่ยวกับพระเจ้า) ซึ่งบางครั้งก็มีความหมายว่า “เพื่อพระคริสต์” เหมือนในโคโลสี 1:16 (“ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์และเพื่อพระองค์”)

คำว่า “เพื่อพระองค์” ตรงนี้แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นเป้าหมายและเป็นเหตุผลที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่ง นี่คือการเปิดเผยที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ แต่เป็นเรื่องที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่สนใจ เพราะมันจะหมายความว่า “พระเจ้าพระบิดา” (บุคคลที่หนึ่ง) ได้ทรงสร้างจักรวาลเพื่อ “พระเจ้าพระบุตร” (บุคคลที่สอง) ซึ่งในกรณีนี้จะหมายความว่าพระเจ้าทรงสร้างบางสิ่งเพื่อพระเจ้า

แต่ตามความเชื่อที่ว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์นั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งเพื่อมนุษย์ผู้หนึ่ง ซึ่งก็คือพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่แท้จริง แล้วก็เพื่อบรรดาผู้เชื่อในพระคริสต์ นี่เป็นการเปิดเผยที่น่าอัศจรรย์ถึงความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ ดังนั้นพระคัมภีร์จึงเตือนผู้เชื่อทุกคนว่า “ให้หวั่นในพระเจ้า ผู้ประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อให้เราชื่นชมยินดี” (1 ทิโมธี 6:17) เปาโลไม่ได้มองชีวิตคริสเตียนว่าเป็นชีวิตที่จะเอาบางอย่างไปจากเราและเป็นความทุกข์ยากลำบากเสมอ แม้ว่าสิ่งเหล่านี้อาจส่งผลมาถึงเราเนื่องจากการต่อต้านและการข่มเหง ดังที่เคยเกิดขึ้นบ่อยครั้งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

การทรงสร้างของพระเจาก็เพื่อพระคริสต์ โดยมีพระคริสต์เป็นเป้าหมาย เป็นจุดประสงค์ และเป็นจุดมุ่งหมายของการทรงสร้างใหม่ พระคริสต์ที่เป็นผลสรุปในการทรงสร้างของพระเจานั้น ทรงเป็น “เบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย” (วิวรณ์ 1:17)⁴⁵ ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่ใช้กับพระยาห์เวห์ด้วย (อิสยาห์ 41:4; 44:6; 48:12)⁴⁶ สุดท้ายแล้วก็คือพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน (วิวรณ์ 21:6)⁴⁷ แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) ก็ทรงเป็น “เบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย” ด้วย (วิวรณ์ 1:17; 2:8) และเป็น “ผู้บุกเบิกความเชื่อและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:2)

โคโลสี 1:17 – พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง

ตอนนี้เรากำลังดูที่โคโลสี 1:17 ซึ่งกล่าวถึงพระคริสต์ว่า “และพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน” บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้คำว่า “ก่อน” เป็นการอ้างอิงเวลา และใช้คำว่า “ทุกสิ่ง” เป็นการทรงสร้างในปฐมกาลหรือการสร้างทางกายภาพ ด้วยเหตุ

⁴⁵ วิวรณ์ 1:17 พระองค์ว่าพระหัตถ์ขวาบนตัวข้าพเจ้า แล้วตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย”

⁴⁶ อิสยาห์ 48:12 “จงฟังเรา โอ ยาโคบ อิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือผู้นั้น เราเป็นเบื้องต้น และเราเป็นเบื้องปลาย”

⁴⁷ วิวรณ์ 21:6 แล้วพระองค์ (ผู้ประทับบนพระที่นั่ง) ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน”

นั่นจึงเป็นการถกเถียงเรื่องการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ แต่สิ่งที่เปาโลคำนึงถึงนั้นไม่ใช่การสร้างทางกายภาพหรือทางวัตถุ แต่เป็นการสร้างใหม่ ด้วยเหตุนี้เขาจึงพูดถึงเหล่าผู้มีอำนาจทางวิญญาณที่เห็นได้จาก “บรรดาเทพผู้ครองบัลลังก์ หรือเทพผู้ทรงเดชานุภาพ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพผู้ทรงอำนาจ” (ข้อ 16) ทั้งที่มองเห็นได้และไม่สามารถมองเห็นได้

คำว่า “ก่อน” (*pro*) ในภาษากรีกก็เหมือนในภาษาอังกฤษ ที่อาจหมายถึงลำดับความสำคัญเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้ง ลำดับความสำคัญเกี่ยวกับเวลา ลำดับความสำคัญเกี่ยวกับอันดับ (BDAG, *pro*) คำว่า “ก่อนทุกสิ่ง” ในโคโลสี 1:17 แปลมาจาก *pro pantōn* แม้ว่าพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จะจัดข้อนี้ไว้ในคำนิยามที่สองของ *pro* (“มาก่อนกว่า”, “ก่อน”) มันก็อาจแปลได้ว่า “อยู่เหนือทุกสิ่ง” (ตามอันดับ) ซึ่งจะอยู่ใต้หัวข้อที่สามของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG (“เครื่องบ่งชี้ให้เห็นความสำคัญหรืออันดับที่มาก่อน”) อันที่จริง ภายใต้หัวข้อที่สามนี้ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG อ้างถึงยากอบ 5:12 และ 1 เปโตร 4:8⁴⁸ ซึ่งทั้งสองข้อมี *pro pantōn* ปรากฏเหมือนกันเลยทีเดียวในโคโลสี 1:17⁴⁹

ถ้าหากเราให้ “พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง” หมายถึงลำดับความสำคัญเกี่ยวกับเวลา (ในมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ) มันก็จะหมายถึงการดำรงอยู่ก่อน แต่ถ้าหากเข้าใจในแง่ของอันดับและมีลำดับเหนือกว่า (“พระองค์ดำรงอยู่เหนือทุกสิ่ง”) มันก็จะหมายถึงการยกย่องพระคริสต์ ความหมายที่สอดคล้องกับบริบททั้งหมดของโคโลสี 1:17 คือความหมายอันหลัง ไม่ใช่อันแรก ซึ่งเป็นการได้รับพระเกียรติของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นที่ชัดเจนว่า *pro pantōn* นั้น เข้าใจกันว่าเป็นการพูดถึงความเหนือกว่าของพระคริสต์เหนือการทรงสร้างทั้งหมด มีการยืนยันสิ่งนี้ในข้อถัดไปว่า “เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง” (ข้อ 18)⁵⁰ ดังนั้นบริบทเพียงอย่างเดียวก็ตัดโอกาสการตีความอันหนึ่ง (ลำดับความสำคัญเกี่ยวกับเวลา) เพื่อสนับสนุนการตีความอีกอันหนึ่ง (การอยู่เหนือทุกสิ่ง)

คำว่า “ก่อน” (*pro*) ในภาษากรีกจะไม่เหมือนในภาษาอังกฤษที่มักจะใช้เป็นการอ้างอิงเกี่ยวกับเวลา และเห็นได้ชัดว่าผู้แปลต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจเช่นนั้น แต่เมื่อดูพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษก็จะเห็นว่าลำดับความสำคัญเกี่ยวกับเวลานั้นไม่ใช่ความหมายอันดับแรกของ *pro* ในภาษากรีก คำนิยามแรกของ *pro* ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG คือ “เครื่องบ่งชี้ตำแหน่งข้างหน้ากรรมของกริยา ซึ่งก็คือ *ก่อนหน้า ข้างหน้า ตรงที่*” มันเป็นตำแหน่ง ไม่ใช่เวลา ที่เข้ามาในความคิด

⁴⁸ 1 เปโตร 4:8 “เห็นสิ่งอื่นใดก็คือ จงรักกันและกันให้มาก เพราะความรักให้อภัยบาปมากมายได้”

⁴⁹ โคโลสี 1:17 “ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁵⁰ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “เพื่อพระองค์จะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง” (ผู้แปล)

ของชาวกรีกเป็นสิ่งแรกเมื่อเห็นคำว่า *pro* ลำดับความสำคัญเดียวกันนี้ก็ยังเห็นได้ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์ภายใต้คำว่า *pro* ซึ่งคำนิยามอย่างแรกจะเกี่ยวกับระยะห่าง ไม่ได้เกี่ยวกับเวลา

นอกเหนือจากสองความหมายที่เป็นไปได้ของคำว่า *pro* ในโคโลสี 1:17 (*pro* ที่เป็นการอ้างอิงเกี่ยวกับเวลา กับ *pro* ที่เป็นอันดับและความเหนือกว่า) ก็ยังมีความหมายที่สามที่แสดงถึงแผนการของพระเจ้าซึ่งกำลังเปิดเผยในยุคปัจจุบันนี้ ได้อยู่ในความตั้งพระทัยของพระองค์ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก แม้ก่อนที่พระเยซูจะทรงบังเกิดในโลก และยิ่งกว่านั้นอีกคือก่อนที่พระองค์จะทรงถูกยกขึ้นให้อยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าและอยู่เหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้างนั้น พระองค์ได้ทรงดำรงอยู่ในพระทัยของพระเจ้าแล้ว ดังที่กล่าวไว้ว่า “พระองค์ได้ทรงเลือกสรรพระคริสต์ไว้ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏในวาระสุดท้ายนี้เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 1:20 ฉบับ NIV)⁵¹

ในการทรงรู้ล่วงหน้าของพระยาห์เวห์นั้น พระองค์ได้ขยายการทรงเลือกไปถึงผู้เชื่อทั้งหลาย คือผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกดังที่กล่าวว่า “ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเลือกเราไว้ในพระคริสต์ก่อนที่โลกนี้จะถูกสร้างขึ้น ให้บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ด้วยความรัก” (เอเฟซัส 1:4 ฉบับนิวเยรูซาเล็ม) พระคริสต์จะต้องถูกเลือกเป็นอันดับแรก ก่อนที่พระเจ้าจะทรงเลือกเรา “ในพระคริสต์”

ความหมายที่สามของ *pro* นี้ไม่ขึ้นกับสองความหมายแรก หรืออาจรวมสองความหมายเพื่อแสดงถึงสิ่งที่อยู่ในพระทัยอันสูงส่งของพระเจ้า ในขณะที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับต่างๆ ที่ *ไม่เกี่ยวกับศาสนา* อาจไม่ถูกคาดหวังว่าจะมีคำนิยามที่สามของ *pro* แต่พจนานุกรมพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกฉบับต่างๆ ก็มีเหตุผลที่จะถูกคาดหวังว่าจะให้คำนิยามตามพระคัมภีร์กับคำว่า *pro* ที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า และในกรณีนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกพระคริสต์ไว้ตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างโลก

ในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน

ในครึ่งหลังของโคโลสี 1:17 กล่าวว่า “ในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน” (คราวนี้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ใช้ “ในพระองค์” มากกว่า “โดยพระองค์”) คำว่า “ประสานเข้าด้วยกัน” นั้นแปลจากคำกรีกคำเดียวว่า *sunistēmi* ซึ่งโดยทั่วไปหมายถึงการพักอยู่ด้วยกันหรือการรวมตัวกันอย่างใกล้ชิด นี่ตอกย้ำในเอเฟซัส 1:10 ซึ่งกล่าวว่าพระเจ้าทรงมี “แผนงานเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้วที่จะทรง

⁵¹ ฉบับไทยคิงเจมส์แปล 1 เปโตร 1:20 ว่า “แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้เพื่อท่านทั้งหลาย” ผู้แปล

รวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกให้อยู่ในพระองค์ (พระคริสต์)” คำว่า “สวรรค์” และ “แผ่นดินโลก” บ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงคำนึงถึงขอบเขตของ *จักรวาล* ในงานการไถ่ของพระองค์ในพระคริสต์โดยแท้ การมองถึงทั้งจักรวาลในแบบเดียวกันถูกกล่าวถึงอีกครั้งในสองข้อหลังจากโคโลสี 1:17

เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระองค์และโดยทางพระองค์ (พระคริสต์) เพื่อให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์ (พระเจ้า) ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่บนสวรรค์ ทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตของพระองค์บนกางเขน (โคโลสี 1:19-20 ฉบับ ESV)

ความบาปคือความบาป ความไม่ลงรอย และความเป็นศัตรู ในขณะที่สันติภาพคือการขจัดความเป็นศัตรู และการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างความเป็นปรปักษ์ของสองฝ่าย เป็นการสร้างเอกลักษณ์ใหม่ที่ปรองดองและกลมเกลียวกันเป็นฝ่ายเดียว การที่แม้กระทั่งว่าทุกสิ่งในสวรรค์ก็ยังคืนดี “โดยพระโลหิตของพระองค์บนกางเขน” (ข้อ 19) นั้นเป็นการเปิดเผยที่น่าประหลาดใจ นั่นบอกเราว่าความบาปกับความบาปต่างกันได้แผ่ขยายไปถึงสวรรค์ (เปรียบเทียบกับ “สงครามในสวรรค์” วารัน 12:7)⁵² และที่ความสำเร็จครั้งสำคัญบนกางเขนโดยพระโลหิตของพระเยซูกลายเป็นพลังอำนาจยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณในการคืนดีกับพระยาห์เวห์ แม้กระทั่งสิ่งที่เป็

โคโลสี 1:15 และ 1:18 บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง, บุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย

ในโคโลสี 1:15-19 คำว่า “บุตรหัวปี” (*prōtotos*) ใช้กับพระเยซูสองครั้ง

1:15 พระบุตรทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ เป็น *บุตรหัวปี* ของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง

1:18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร ทรงเป็นจุดเริ่มต้น เป็น *บุตรหัวปี* ที่เป็นขึ้นจากตาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง (หรือ “เป็นเอก”)

⁵² วารัน 12:7 “ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอล กับบรรดาทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับบริวารของมันต่อสู้”

พจนานุกรมฉบับอเมริกันเฮริเทจ⁵³ นิยาม “บุตรหัวปี” ว่า “คุณศัพท์, ลำดับแรกของการเกิด; เกิดก่อน, คำนาม, เด็กในครอบครัวหนึ่งที่เกิดเป็นคนแรก” คำว่า “บุตรหัวปี” (*prōtotokos*) ในพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์และพระคัมภีร์ใหม่ มักจะหมายถึงคนที่เกิดเป็นคนแรกในครอบครัว

ปฐมกาล 35:23 เหล่าบุตรชายที่เกิดจากเลอาห์ ได้แก่ รูเบน**บุตรหัวปี**ของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน (ฉบับ NIV)

ลูกา 2:7 นางจึงคลอด**บุตรชายหัวปี** และเอาผ้าอ้อมห่อตัวเขาและวางเขาไว้ในรางหญ้า (ฉบับ ESV)

prōtotokos คำเดียวกันนี้ก็ใช้กับพระคริสต์ในโรม 8:29

เพราะบรรดาผู้ที่พระองค์ (นั่นคือ, พระเจ้า) ได้ทรงรู่วงหน้านั้น พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระบุตรพระองค์ เพื่อว่าพระบุตรจะได้เป็น *บุตรหัวปี*ท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก (โรม 8:29 ฉบับ ESV)

เกี่ยวกับข้อนี้ ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ได้คำ *prōtotokos* กล่าวไว้ว่า

...เกี่ยวกับพระคริสต์ ที่ทรงเป็นบุตรหัวปีของมนุษยชาติใหม่ ซึ่งจะต้องได้รับเกียรติ เป็นองค์เจ้านายที่นำยกย่องได้รับเกียรติ *prōtotokos en pollois adelphois* (บุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก) ในโรม 8:29 นอกจากนี้ยังมี *prōtotokos* ในฮีบรู 1:6 (ทับศัพท์ภาษากรีก)

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในไม่กี่ฉบับที่ตระหนักว่าพระคริสต์ทรงเป็น “บุตรหัวปีของมนุษยชาติใหม่” ส่วนพจนานุกรมอื่น ๆ อีกหลายฉบับ (เช่น ฉบับเธเยอร์, *prōtotokos* 2b) ก็เพียงสันนิษฐานว่า “ที่ทรงสร้าง” ใน “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” หมายถึงการสร้างทางกายภาพในปฐมกาล ความเป็นไปได้ของการสร้างใหม่นั้นดูเหมือนจะไม่อยู่ในความคิดของพวกเขาแม้ว่าจะเห็นได้ในข้ออื่น ๆ ที่มีคำว่า “บุตรหัวปี” ปรากฏอยู่ เช่น “เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (โรม 8:29) คำว่า “พี่น้อง” ในพระคัมภีร์ใหม่ เป็นคำทั่วไปที่ใช้กับบรรดาผู้เชื่อและได้พูดถึงพวกเขาว่า พระเยซู “ไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเขา ว่าพี่น้อง” (ฮีบรู 2:11)⁵⁴ การที่ “พี่น้อง” เกี่ยวข้องกับการสร้างใหม่ ไม่ใช่การสร้างใน

⁵³ American Heritage Dictionary

⁵⁴ ฮีบรู 2:11 “เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง”

ปฐมกาลนั้นเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่ใช่ทุกคนในโลกนี้จะเป็นพี่น้องของพระเยซู แต่กับเฉพาะผู้ที่บังเกิดใหม่หรือเกิดจากเบื้องบนเท่านั้น สิ่งนี้เผยให้เห็นภาพที่สวยงามในฮีบรู 12:23 ว่า “มาสู่ที่ชุมนุมของบรรดาบุตรหัวปีผู้มีชื่อจาริกไว้ในสวรรค์แล้ว”⁵⁵

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพปฏิเสธว่า พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปีในแง่ว่าเป็นคนแรกที่เกิดในหมู่พี่น้องหลายคนที่เกิดมาเช่นเดียวกัน (โรม 8:29) และพวกเขาจึงทำอย่างนี้โดยแยก *เกียรติ* ที่มอบให้บุตรหัวปีกับ *ข้อเท็จจริง* ที่เกิดเป็นคนแรกออกจากกัน หรือจะพูดว่า พระเยซูทรงได้รับเกียรติที่มอบให้กับบุตรหัวปี แต่ถูกปฏิเสธว่าพระองค์ทรงเป็นคนแรกในลำดับของพี่น้องจำนวนมากที่เกิดมา นี่คือการที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทำ เมื่อพวกเขาต้องการปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นส่วนหนึ่งในการทรงสร้างของพระเจ้าในฐานะบุตรหัวปีของการทรงสร้างนั้น แต่ยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปี *เฉพาะ* ในแง่ของเกียรติที่ประทานให้กับพระองค์ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะความเชื่อในตรีเอกานุภาพยึดมั่นว่าพระเยซูไม่ได้เป็นส่วนของการทรงสร้าง แต่ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้ว

ถ้าเฉพาะในแง่ของ “บุตรหัวปี” ที่เปาโลต้องการใช้กับพระคริสต์ว่าเป็นเกียรติสูงสุด แล้วทำไมเขาจึงไม่ใช่คำว่า “เกียรติ” เสียเลย หรือใช้คำพ้องความหมายคำใดคำหนึ่งที่จะเป็นปัญหาน้อยกว่ากับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพล่ะ? แต่ทันทีที่เปาโลใช้คำว่า “บุตรหัวปี” มันก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า *อาจ* หมายถึงว่าพระคริสต์ทรงเป็นคนแรกในลำดับของบรรดาผู้ที่เกิดมาหรือถูกสร้างขึ้นมา ความจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็น “บุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (โรม 8:29) ทำให้เกิดการเชื่อมโยงที่ไม่พึงประสงค์ (นั่นคือ ไม่พึงประสงค์กับบรรดาผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ) ระหว่างการบังเกิดของพระเยซูกับการเกิดของบรรดาพี่น้องของพระองค์

การขาดเหตุผลที่ดีที่จะเปลี่ยน “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” ให้เป็น “บุตรหัวปี *ก่อน* ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” เนื่องจากไม่มีหลักเกณฑ์ของพระคัมภีร์ที่จะใส่คำว่า “ก่อน” (หรือ “ก่อนหน้า”, ฉบับเรเยอร์ เรื่องเดียวกัน, หน้า 555, *prōtotokos*) ลงในตัวบท การบิดเบือนที่น่าตกใจในโคโลสี 1:15 จะเห็นได้ใน *พจนานุกรมอธิบายคำในพระคัมภีร์ใหม่ของไวน์*⁵⁶ (“บังเกิดก่อน, บุตรหัวปี”) “อนุประโยคนี้นำทั้งความหมายว่า พระองค์ทรงเป็น ‘บุตรหัวปี’ ก่อนทุกสิ่งที่ทรงสร้าง และพระองค์เองได้ทรงทำการสร้างขึ้น”

ความจริงคงมีอยู่ว่าในโคโลสี 1:15 นี้เปาโลไม่ได้พูดว่า “บุตรหัวปี *ก่อน* ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” แต่พูดเพียงว่า “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” การอ่านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “บุตรหัวปี *ก่อน* ทุกสิ่งที่สร้าง” มีผลร้ายแรงในการแยกคำว่า “บุตรหัวปี” ออกจาก “ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” ซึ่งแต่เดิม

⁵⁵ ฮีบรู 12:23 ว่า “และมาถึงคริสตจักรของบรรดาบุตรหัวปีผู้มีชื่อจาริกไว้ในสวรรค์แล้ว”

⁵⁶ *Vine's Expository Dictionary of NT Words*

เชื่อมด้วยสัมพันธการก “ของ” (“บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”)⁵⁷ แม้แต่สัมพันธการกเพียงบางส่วน⁵⁸ ก็ไม่ได้ให้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเปลี่ยน “ของ” ให้เป็น “ก่อน” ถ้าเปาโลตั้งใจจะพูดว่า “ก่อนการทรงสร้าง” เขาก็คงได้ทำอย่างนั้นในภาษากรีกได้โดยไม่ต้องให้ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพช่วย! แต่วิธีปิดเปื้อนพระคัมภีร์แบบนี้ก็ปฏิบัติกันเป็นเรื่องธรรมดาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในกรณีนี้ จุดมุ่งหมายก็คือการหลีกเลี่ยงข้อสรุปว่าพระคริสต์เป็นส่วนหนึ่งของ “ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” นั่นก็คือการปฏิเสธว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างพระองค์

เมื่อวันหนึ่งบรรดาผู้เชื่อดำเนินตามพระคริสต์ผู้ทรงเป็นบุตรหัวปี (โรม 8:29) ได้อย่างสมบูรณ์แล้วพวกเขาจะไม่มีพระฉายาของพระคริสต์ในแบบที่พระคริสต์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) ด้วยหรือ? ดังนั้นทุกคนใน “ที่ชุมนุมของบุตรหัวปี” (ฮีบรู 12:23) จะมีพระฉายาของบุตรหัวปี (1 โครินธ์ 15:49)

นั่นคือเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่า “เพราะสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็คือ⁵⁹พระคริสต์” (ฟิลิปปี 1:21) และ “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) แม้ว่าเปาโลจะไม่ได้สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง แต่เขาก็ยังสามารถบอกชาวกาลาเทียว่าพวกเขาได้ต้อนรับเขาราวกับว่าเขาเป็นพระคริสต์เอง (กาลาเทีย 4:14)⁶⁰ ถ้าขนาดเปาโลซึ่งอยู่ในขั้นที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้ยังมีพระฉายาของพระคริสต์และสำแดงถึงกลิ่นหอมของพระองค์ (2 โครินธ์ 2:14,16) ละก็ แล้วจะยิ่งมากกว่านั้นสักแค่ไหนในยุคที่จะมาถึง (เอเฟซัส 1:21; ฮีบรู 6:5)! สุดท้ายแล้วผู้เชื่อทุกคนจะมีพระฉายาของพระยาห์เวห์ทางพระคริสต์ และฉายพระสิริของพระเจ้าในโลกนี้

พระเยซูทรง “เป็นต้นกำเนิดของสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้าง” (วิวรณ์ 3:14) ซึ่งเป็นคำกล่าวที่สอดคล้องกับโคโลสี 1:18 ว่า “ทรงเป็นจุดเริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่เป็ขึ้นขึ้นจากตาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์ (archē, 2) นิยาม “จุดเริ่มต้น” ในโคโลสี 1:18 ว่า “บุคคลหรือสิ่งที่เริ่มต้น คนแรกหรือสิ่งแรกในลำดับ, ผู้นำ”

⁵⁷ ฉบับภาษาไทยทุกฉบับแปลว่า “เหนือ” (“บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง”) ผู้แปล

⁵⁸ สัมพันธการกเพียงบางส่วน (partitive genitive) เป็นสัมพันธการกที่ “คำนามในสัมพันธการกแสดงถึงคำนามหลักซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมด” (ไวยากรณ์กรีกที่นอกเหนือจากพื้นฐาน, หน้า 84) สิ่งนี้สามารถอธิบายได้ด้วยโครงสร้าง “A ของ B” ในสัมพันธการกเพียงบางส่วนนั้น A เป็นส่วนหนึ่งของ B ทั้งหมด โครงสร้าง “ส่วนของทั้งหมด” นี้จะเห็นได้ใน “ทรัพย์สินสมบัติครึ่งหนึ่งของข้าพระองค์” (ลูกา 19:8) และ “ธรรมิกชนที่ยากจน” (โรม 15:26)

⁵⁹ ฉบับภาษาไทยทุกฉบับจะแปลฟิลิปปี 1:21 ตรงนี้ว่า “ก็เพื่อ” (การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์”) ผู้แปล

⁶⁰ กาลาเทีย 4:14 “ท่านกลับต้อนรับ...ราวกับข้าพเจ้าเป็นองค์พระเยซูคริสต์เอง” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

สามคำสำคัญที่เราหยิบยกมานี้ (*archē* จุดเริ่มต้น *aparchē* ผลแรก, *prōtotokos* บุตรหัวปี) ซึ่งไปที่พระเยซูคริสต์ว่าเป็น “มนุษย์คนที่สอง” และเป็น “อัครมุขนายก” (1 โครินธ์ 15:47, 45)⁶¹ และทรงเป็นศีรษะของสิ่งที่สร้างใหม่ของพระเจ้า (โคโลสี 1:18) พระเยซูทรงเป็นมนุษย์คนสุดท้าย และมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและสูงสุดในแผนการนิรันดร์ของพระยาห์เวห์เพื่อมวลมนุษย์ โคโลสี 1:18 รวมคำประกาศไว้ในคำกล่าวเดียวที่พระเยซูทรงเป็นจุดเริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่เพิ่มขึ้นจากตาย และเป็นศีรษะของสิ่งที่สร้างใหม่ที่ว่า “และทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร ทรงเป็นจุดเริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่เพิ่มขึ้นจากตาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง” ไม่มีอะไรจริงที่นี้จะนำมาใช้สนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ อันที่จริงสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE อธิบายถึงพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็น “บุตรหัวปี” โดยไม่ได้อ้างถึงแนวความคิดใดๆ ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ในพระคัมภีร์สามตอนนี้ (โรม 8:29; โคโลสี 1:15; ฮีบรู 1:6) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก (โรม 8:29) ทรงเป็นบุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น (โคโลสี 1:16) การใช้คำนี้กับพระเยซูคริสต์อาจย้อนไปถึงสดุดี 89:27⁶² ที่ผู้ปกครองจากเชื้อสายของดาวิด หรืออาจเป็นประชาชนที่ถูกพูดถึงว่าเป็นบุตรหัวปีของพระยาห์เวห์ (สารานุกรมพระคัมภีร์ ISBE, *บุตรหัวปี*)

การที่พระคัมภีร์ใหม่พูดถึงพระเยซูว่าเป็นบุตรหัวปี เป็นบุตรคนโตในครอบครัวนั้น เป็นปัญหากับผมเมื่อผมเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะไม่มีใครจะเป็นพี่คนโตได้หากไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว แต่ความจริงที่ชัดเจนก็คือว่า โรม 8:29 กล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “บุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องจำนวนมาก”

พระเยซูยังทรงเป็น “บุตรหัวปีที่เพิ่มขึ้นจากตาย” (โคโลสี 1:18) ด้วย ทรงเป็นคนแรกที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย “ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายจริงๆ เป็นผลแรกของบรรดาผู้ที่ล่วงลับไป” (1 โครินธ์ 15:20 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย เปรียบเทียบข้อ 23, “พระคริสต์, ผลแรก”) เมื่อพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์จริงๆ พระองค์ก็จะสามารถเป็น “ผลแรก” หรือเป็น “บุตรหัวปีที่เพิ่มขึ้นจากตาย” ได้ (อิกทิงวอร์ด 1.5)⁶³

เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นเราพบว่าโคโลสี 1:15 มีปัญหาที่ว่า “พระบุตรทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ เป็นบุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” พระเยซูจะทรงเป็นบุตรหัวปีของสิ่งที่ทั้งปวงได้อย่างไร ถ้าพระองค์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการทรงสร้าง? ในความคิด

⁶¹ 1 โครินธ์ 15:45 ดังที่เขียนไว้ว่า “มนุษย์คนแรกคืออาดัม จึงเป็นผู้มีชีวิต” แต่อาดัมสุดท้ายนั้นเป็นวิญญาณผู้ประทานชีวิต

⁶² สดุดี 89:27 “และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปี สูงที่สุดในบรรดาพระราชแห่งแผ่นดินโลก”

⁶³ วอร์ด 1.5 “และจากพระเยซูคริสต์.. ซึ่งเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ทรงครอบครองเหนือบรรดาภคัตริย์ในโลก”

แบบตรีเอกานุภาพของเรานั้น พระเยซูจะเป็นส่วนหนึ่งของการทรงสร้างไม่ได้ เราต่างยืนยันกันว่า พระเยซูที่เป็นพระเจ้านั้น ไม่ได้ทรงเป็นส่วนหนึ่งของ “ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” แต่พระองค์ไม่ได้ทรงถูกสร้างและทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่งที่ถูกสร้าง

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่งกล่าวอย่างค่อนข้างน่าประหลาดใจว่า “บริบท (ของโคโลสี 1:15) ไม่ยอมรับความคิดที่ว่า พระองค์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาลที่ถูกสร้างขึ้น” (ที รีส์, ISBE, “บังเกิดก่อน”) ผู้เขียนกำลังกล่าวว่า คำกล่าวของเปาโลเกี่ยวกับ “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” ในข้อ 15 ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกับบริบท เหมือนกับว่าเปาโลกำลังขัดแย้งกับตัวเอง!

โคโลสี 1:15 กล่าวอย่างชัดเจนที่สุดว่า พระคริสต์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาลที่ถูกสร้างขึ้น พระคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปีและเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงสุดเหนือทุกสิ่ง (เปรียบเทียบกับสดุดี 89:27 “เราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปี สูงที่สุดในบรรดาพระราชาแห่งแผ่นดินโลก” และวิวรณ์ 1:5) ไม่ว่าจะกรณีใด พระเยซูจะไม่ใช่ส่วนหนึ่งของจักรวาลที่ถูกสร้างขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า พระองค์ทรงเป็น “บุตรหัวปี” ของมารีย์ (ลูกา 2:7)⁶⁴? พระองค์ทรงบังเกิดเข้ามาในโลกเหมือนกับมนุษย์ทุกคน และการที่ได้ทรงบังเกิดเข้ามาในโลก พระองค์ก็ทรงเป็นส่วนหนึ่งของ “ทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” เหมือนกับมนุษย์ทุกคน

การเป็นเหมือนพระฉายาของพระเยซูผู้เป็นบุตรหัวปี

เราสังเกตสามอย่างเกี่ยวกับ “บุตรหัวปี” ที่ใช้กับพระเยซู อย่างแรก “บุตรหัวปี” เกี่ยวข้องกับบุตรชาย อย่างที่สองบอกเป็นนัยว่ามีคนอื่น ๆ อีกที่เกิดหลังจากพระองค์โดยมีพระเยซูทรงเป็น “บุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (โรม 8:29) และอย่างที่สาม พระเยซูทรงเป็นคนหัวปีของพี่น้องจำนวนมากไม่ใช่แค่ในลำดับ แต่โดยที่พระองค์ยังทรงเป็น *พระฉายา* ซึ่งผู้ที่มาภายหลังพระองค์จะมีด้วย โรม 8:29 ข้อเดียวกันกล่าวว่า สิ่งเหล่านี้จะ “เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์”⁶⁵

ในการทรงสร้างใหม่นี้ พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปีผู้ที่พระบิดาประทานเกียรติสูงสุดให้ แผนการของพระเจ้ารวมถึงการทำให้เกิด “บรรดาบุตรของพระเจ้า” โดยการบังเกิดใหม่ เราสามารถบอกได้ว่าการสร้างใหม่นี้ “เป็นจริง” ในบรรดาบุตรของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์และในพระคริสต์ ชุมชนใหม่ของบรรดาบุตรของพระเจ้าคือสิ่งที่เปาโลเรียกว่า “พระกายของพระคริสต์” นั่นก็คือคริสตจักร

⁶⁴ ลูกา 2:7 นางจึงคลอดบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างในโรงแรมสำหรับพวกเขา

⁶⁵ เจ ดี จี ดันน์กล่าวว่า “พระเยซูผู้เป็นองค์ผู้เป็นเจ้าและเป็นพระฉายาของพระเจ้ายกเป็นอัครมุขนายกด้วย ตลอดจนเป็นแบบฉบับให้กับบรรดาผู้ที่เชื่อได้เป็นเหมือน เป็นพี่ชายคนโตในครอบครัวของการทรงสร้างใหม่” (*คริสเตียนในสมัยแรกนัยถึงการพระเยซูคริสต์หรือไม?* หน้า 148)

(*ekklēsia*, คนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกออกมา) สิ่งที่มีหมายถึงในคำว่า “คริสตจักร” ไม่ควรนำไปใช้อย่างไม่เลือกกับคริสตจักรบางแห่งตามที่มีอยู่ในโลกทุกวันนี้ ซึ่งส่วนใหญ่จะนมัสการพระเยซูที่ต่างกัน

แผนการนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับพระคริสต์ ไม่เพียงแต่หมายรวมบรรดาบุตรของพระเจ้า (มัทธิว 25:34, เอเฟซัส 1:4, วิวรณ 13:8) และบรรดาผู้เชื่อที่แท้จริงเท่านั้น แต่ยังทั้งจักรวาลด้วย นี่เป็นแง่มุมของพระคริสต์ที่เกี่ยวกับจักรวาลในแผนนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งได้กล่าวถึงสั้น ๆ เท่านั้นในพระคัมภีร์ใหม่

โคโลสี 1:19 ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าอยู่ในพระเยซู

โคโลสี 1:19 กล่าวถึงพระเยซูว่า “เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระองค์” ข้อนี้เสริมโดยอีกข้อหนึ่งในโคโลสีซึ่งกล่าวถึงการสถิตของพระเจ้าทางกายภาพในพระคริสต์ว่า “เพราะในพระคริสต์ พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้า⁶⁶ ดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:9 ฉบับ NIV)

คำว่า *theotēs* ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG อ้างถึงข้อหลังโดยกล่าวว่า “the deity” คือ “สภาวะของการเป็นพระเจ้า มีพระลักษณะหรือสภาวะของความเป็นพระเจ้า พระเจ้า ความเป็นพระเจ้า⁶⁷ ใช้เป็นคำนามที่เป็นนามธรรมสำหรับ *theos* (God)”⁶⁸ ดังนั้น “ความบริบูรณ์ทั้งสิ้น” ของพระเจ้าจึงหมายความว่าทุกแง่มุมขององค์พระยาห์เวห์ (เปรียบเทียบ “คำนามที่เป็นนามธรรม”, BDAG) และไม่ใช่แค่บางแง่มุมของการดำรงอยู่ของพระองค์ (เช่นพระวิญญาณของพระองค์ ฤทธานุภาพของพระองค์ พระปัญญาของพระองค์ พระวณะของพระองค์ ฯลฯ) แต่การดำรงอยู่ทั้งหมดหรือตัวตนของพระองค์อยู่ในพระกายของพระเยซู⁶⁹ ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของความเป็นพระเจ้า ดำรงอยู่ในพระกายของพระคริสต์

มันจะเป็นเรื่องน่าแปลกใจสำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่คนของพระเจ้าโดยรวมก็เต็มด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า “เพื่อท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม”

⁶⁶ the Deity (For in Christ all the fullness of the Deity lives in bodily form” Col.2:9, NIV)

⁶⁷ divine character/nature, deity, divinity

⁶⁸ “คำนามที่เป็นนามธรรม” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG หมายความว่า “the deity” กล่าวถึงพระเจ้าเอง แต่ใช้ศัพท์อื่นๆ หรือเชิงนามธรรม หรือเชิงคุณลักษณะหรือเชิงแนวความคิด

⁶⁹ ในโคโลสี 2:9 คำกริยา “ดำรงอยู่” เป็นกาลปัจจุบันของ *katoikeō* (“อาศัยอยู่, อยู่”) คำว่า “กาย” แปลจากคำกรีกว่า *sōmatikōs*, ให้นิยามไว้ว่า “สภาพร่างกาย” และ “เกี่ยวกับร่างกาย” และ “ในสภาพปัจจุบันที่เป็นรูปธรรม” (คำศัพท์ของพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก, โมลตันและมิลลิแกน)

(เอเฟซัส 3:19) คำว่า “ท่าน” เป็นพหูพจน์ (เพราะคำว่า “เต็มเปี่ยม” ในภาษากรีกเป็นพหูพจน์) แสดงถึงลักษณะการรวมกันของคนของพระเจ้า ผู้ซึ่งเป็นวิหารของพระเจ้าและเป็นที่สถิตของพระเจ้าที่เต็มไปด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระองค์

ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์ผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งในพระองค์นั้น พวกท่านก็ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยกันเป็นที่ประทับของพระเจ้าในพระวิญญาณ (เอเฟซัส 2:21-22, ฉบับ NET)

การที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียวไม่เข้ากับตรีเอกานุภาพ ดังนั้นเอง คำกล่าวของเปาโลในโคโลสี 1:19 และ 2:9 เกี่ยวกับความบริบูรณ์ของพระเจ้าที่ดำรงอยู่ในพระคริสต์ จึงไม่มีความหมายในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าละก็ ทั้งสองคำกล่าวนี้นี้ (“เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าอยู่ในพระองค์” และ “เพราะในพระคริสต์ พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์”) ก็จะหมายความว่า “พระเจ้าพระบุตร” ที่เต็มเปี่ยมด้วยทั้งสามพระองค์ คือ พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เพราะถ้าขาดพระองค์ใดไป ก็จะไม่ใช้ความบริบูรณ์ของพระเจ้า)

เรากำลังบอกว่า พระเจ้าทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยพระเจ้าหรือ? ว่าพระเจ้าพระบุตรทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระองค์เองหรือ? หรือว่าสภาวะที่เป็นมนุษย์ของพระเยซูผู้เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์นั้นเต็มเปี่ยมด้วยพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? ข้อเสนออย่างหลังฟังไม่ขึ้นเพราะสภาวะที่เป็นมนุษย์เป็นเพียงลักษณะของมนุษย์เท่านั้น ไม่ได้แสดงให้เห็นทั้งหมดของมนุษย์ มีความสมเหตุสมผลอะไรไหมที่จะพูดว่า “ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” เต็มเปี่ยมอยู่ในสภาวะที่เป็นมนุษย์ของพระเยซู?

แต่ถ้าเปาโลกำลังบอกว่า พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ ผู้ซึ่งความบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระองค์แล้วละก็ โคโลสี 1:19 ก็จะมีเหตุผลสมผล

แต่ถ้าเปาโลกำลังพูดถึง “พระเจ้าพระบุตร” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ โคโลสี 1:19 ก็คงเป็นเรื่องเหลวไหล เพราะจะเป็นการบอกว่า ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า (ของตรีเอกานุภาพ) ดำรงอยู่ในพระกายของ “พระเจ้าพระบุตร” นั่นก็คือ ความบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระเจ้า! นั่นเป็นคำซ้ำที่ไม่สมเหตุสมผล เพราะถ้าความบริบูรณ์ของพระเจ้าไม่ได้ดำรงอยู่ในพระเจ้า พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่แรกได้อย่างไร? คำกล่าวของเปาโลจะสมเหตุสมผลก็เมื่อ มีบุคคลอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้าที่ความบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในคนนั้น ความงดงามของโคโลสี 1:19 และ 2:9 อยู่

ในความจริงที่ว่า ความบริบูรณ์ของพระองค์ดำรงอยู่ใน *มนุษย์* คือพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ นี่เป็นสิ่งพิเศษในประวัติศาสตร์ของการทรงสร้าง

มีกาลกริยาแอริสต์⁷⁰ สองแห่งในโคโลสี 1:19 คือ *eudokēsen* และ *katoikēsai* (ใน “พอพระทัยที่จะดำรงอยู่”) กล่าวถึง ณ จุดๆหนึ่งของเวลา ถ้าเรายอมรับมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว ณ จุดไหนของเวลาที่พระเจ้าพระบุตรที่เต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นใหม่? บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่มีคำตอบที่น่าพอใจให้กับคำถามนี้ เพราะในมุมมองของพวกเขาแล้ว พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าตลอดมาตั้งแต่ต้นรัตนธรรมาและเพราะฉะนั้นจึงทรงมีความบริบูรณ์ของพระเจ้าอยู่เสมอมา

แต่ถ้าโคโลสี 1:19 ใช้กับพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ตามในพระคัมภีร์ มันก็จะสมเหตุสมผลที่จะกล่าวว่า ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง พระองค์ได้ทรงเต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามคำขึ้นต้นของยอห์น โดยเฉพาะยอห์น 1:14

เนื่องจากพระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า ตอนนี้เราจึงเข้าใจยอห์น 1:16 ได้ดียิ่งขึ้นที่ “เราได้รับพระคุณซ้อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์” นั่นก็คือ จากความบริบูรณ์ของพระยาห์เวห์ในพระคริสต์ที่เราทุกคนได้รับความไพบูลย์ของพระคุณที่ช่วยให้รอด โดยการที่เรา “เกิดจากเบื้องบน” (ยอห์น 3:3,7)⁷¹ คริสตจักรที่เป็นพระกายของพระคริสต์ก็เต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า จะเห็นได้ว่าในทุกตัวอย่างนั้น ผู้ที่ความบริบูรณ์ของพระเจ้าแสดงให้เห็นก็คือ *มนุษย์* เสมอ (“เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เอเฟซัส 3:19)⁷²

⁷⁰ Aorist คือกาลกริยาในไวยากรณ์กรีก เป็นการกระทำที่เกิดขึ้น ณ จุดๆหนึ่งของเวลา บางครั้งจะเรียกแอริสต์ว่า “punctiliar”

⁷¹ ยอห์น 3:3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า”

⁷² เอเฟซัส 3:19 “ให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม”

บทที่ 5

เสาหลักที่สามของ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: ฮีบรูบทที่ 1

ฮีบรูบทที่ 1 นั้นผมเคยเรียกว่าเป็นเสาหลักที่สามของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ การเรียบเรียงของบทนี้เป็นความต่อเนื่องของข้อความอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมซึ่งใช้เนื้อที่มากกว่าครึ่งบท และทำให้เห็นจุดประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของอิสราเอลตามพระสัญญา ไม่มีข้อความในพระคัมภีร์เดิมที่เคยพูดถึงพระเมสสิยาห์ว่าเป็นพระเจ้า และนี่ก็ไม่ใช่ความมุ่งหมายของหนังสือฮีบรู ต่อไปนี้คือฮีบรูบทที่ 1 ทั้งบท

ฮีบรู 1:1-14 ¹นานมาแล้ว พระเจ้าได้ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทางพวกผู้เผยพระวจนะหลายครั้งและหลายวิธีการ ²แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นองค์ทนายสำหรับสิ่งทั้งปวง โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ ³พระบุตรเป็นแสงเจิดจ้าของพระสิริของเจ้าและทรงมีสถานะเป็นพิภพเดียวกันกับพระองค์ และทรงคำจูนจักรวาลไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงชำระบาปทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ประทับที่เบื้องขวาขององค์ผู้สูงสุดเบื้องบน ⁴ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก เพราะพระองค์ทรงได้รับพระนามที่สูงส่งกว่านามของเหล่าทูตสวรรค์ ⁵เพราะว่าพระเจ้าเคยตรัสกับทูตสวรรค์องค์ไหนอย่างนี้บ้างว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้นำเจ้ามาขึ้นบัลลังก์” และตรัสอีกว่า “เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” ⁶และอีกครั้งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ายกกราบนมัสการพระบุตร” ⁷พระองค์ตรัสถึงเหล่าทูตสวรรค์ว่า “พระองค์ทรงสร้างพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นเหมือนลม และทรงสร้างบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นเหมือนเปลวไฟ” ⁸แต่พระองค์ตรัสถึงพระบุตรว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ พระคทาแห่งความเที่ยงธรรมคือพระคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์” ⁹พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดความมั่ว เพราะฉะนั้นพระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ จึงได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดีเหนือบรรดาพระสหายของพระองค์” ¹⁰“องค์ผู้เป็นเจ้าพระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกในปฐมกาล และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของ

พระองค์¹¹ สิ่งเหล่านั้นจะพินาศ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้าที่สวมใส่¹² พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นเหมือนทรงม้วนเสื้อคลุม สิ่งเหล่านั้นจะเปลี่ยนไปเหมือนกับเสื้อผ้า แต่พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด”¹³ และมีทูตสวรรค์องค์ไหนบ้างที่พระองค์เคยตรัสอย่างนี้ว่า “จงนั่งที่เบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่รองเท้าของเจ้า”¹⁴ ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นเพียงวิญญาณที่ปรนนิบัติรับใช้ ที่ถูกส่งออกไปเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดไม่ใช่หรือ? (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:2

การที่จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูนั้น บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจำเป็นต้องหาข้อที่พูดถึงพระองค์ว่าเป็นพระผู้ทรงสร้างโลกนี้ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระผู้สร้าง หรือพระผู้ร่วมสร้าง หรือแม้แต่เป็นตัวแทนของการสร้าง ก็แสดงว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนและเป็นพระเจ้าอย่างชัดเจน การหาข้อดังกล่าวได้ยากในพระคัมภีร์ทำให้บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพพยายามจะค้นหาให้ได้ และในเมื่อหาข้ออย่างนั้นไม่ได้ แล้วทำไมจึงไม่คิดขึ้นมาใหม่ล่ะ? คำกล่าวนี้ไม่ได้พูดให้เป็นเรื่องตลก แต่เป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาอย่างจริงจัง

ในบทที่แล้วเราได้เห็นแล้วว่า “โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” ในฮีบรู 1:2 ก็อาจหมายถึง “เพราะผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” ซึ่งเป็นการอ่านที่ไม่สนับสนุนการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ ตอนนี้เราจะกลับมาดูข้อนี้จากมุมมองที่ต่างออกไปและสังเกตการแปลสี่แห่งของข้อนี้ในฉบับ ESV ที่คลาดเคลื่อนจากตัวบทภาษากรีก

ต่อไปนี้จะอ้างอิงถึงฮีบรู 1:2 สองครั้ง ครั้งแรกจากฉบับ ESV และครั้งที่สองก็จากฉบับ ESV แต่มีความคลาดเคลื่อนสี่แห่งจากตัวบทภาษากรีกที่เห็นเป็นตัวหนาและมีตัวเลข 1, 2, 3, 4 ข้างบนสำหรับการอ้างอิง

ฮีบรู 1:2 แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นองค์ทายาทรับสิ่งทั้งปวง โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ

ฮีบรู 1:2 แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์¹ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นองค์ทายาทรับสิ่งทั้งปวง โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง³โลก⁴โดยเฉพาะ (ฉบับ ESV)¹

¹ **Hebrews 1:2** “in these last days he has spoken to us by his¹ Son, whom he appointed the² heir of all things, through whom also he created³ the world⁴.” (ESV)

ถ้อยคำตอนท้ายของข้อนี้ที่ว่า “โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” เป็นการอ่านอย่างที่มีความเชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการ เพราะมันบอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงมีบทบาทในการสร้างในปฐมกาล กระนั้นสัญญาฉบับบอกความผิดปกติก็น่าจะขึ้นเมื่อพระคัมภีร์ใหม่ฉบับนิวเยรูซาเล็มกล่าวบางอย่างที่แตกต่างออกไปว่า “โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆ” คำแปลอย่างไหนถูกต้องกันแน่? นี่คือข้อตามที่ปรากฏในฉบับ NJB และในข้อความภาษากรีก

ฮีบรู 1:2 ฉบับ NJB ...ในยุคของเรา ในวาระสุดท้ายนี้ พระองค์ (พระเจ้า) ได้ตรัสกับเราในองค์พระบุตรของพระองค์¹ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นทายาทของสิ่งทั้งปวง และโดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆ

Hebrews 1:2 NA28 ... ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκεν κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ ἐποίησεν τοὺς αἰῶνας [aiōnas]

ใครๆที่อ่านภาษากรีกได้ก็จะรู้ทันทีว่าฉบับ NJB ที่มีคำแปลที่ถูกต้อง ไม่ใช่ฉบับ ESV ในภาษากรีกนั้น คำสำคัญจะเป็นคำท้ายสุดในข้อนั้น ซึ่งก็คือ *aiōnas* คำพหูพจน์ของ *aiōn*² อันที่จริงแล้วคำภาษาอังกฤษว่า “eon” (ยุค) มาจากภาษากรีกว่า *aiōn* ทางภาษาละตินว่า *aeōn*

ในขณะที่ฉบับ ESV ได้ทำการดัดแปลงสี่แห่งในฮีบรู 1:2 ในส่วนภาษากรีกนั้น ฉบับ NJB ได้ทำการดัดแปลงเพียงแห่งเดียว ต่อไปนี้เราจะแสดงรายการดัดแปลงของฉบับ ESV สี่รายการที่ทำให้เครื่องหมายไว้ด้วยตัวเลขสี่ตัวข้างบน และตามมาด้วยการพิจารณารายละเอียดของการดัดแปลงที่สี่

การดัดแปลงที่ 1 ในคำว่า “พระบุตรของพระองค์” จากฮีบรู 1:2 นั้น เราจะไม่พบคำว่า “ของพระองค์” ในภาษากรีก แล้วเหตุใดฉบับ ESV จึงเพิ่มเข้าไป? การรวมคำว่า “ของพระองค์” เข้าไปก็ไม่ได้ทำให้คำกล่าวนั้นผิดไปจากหลักคำสอน แต่ทำไมจึงใส่คำนี้เข้าไปในฉบับที่ทั้งๆที่ไม่ได้มีอยู่ ดังนั้นจึงเป็นการจำกัดความหมายของคำว่า “บุตร”? ความจริงก็คือ พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าทรง “นำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรี” (ฮีบรู 2:10) ไม่ใช่แค่บุตรคนเดียว

การดัดแปลงที่ 2 ในทำนองเดียวกันคำว่า “the” ในคำ “the heir (องค์ทายาท)” นี้ไม่มีในภาษากรีก แล้วทำไมฉบับ ESV จึงเพิ่มคำนี้เข้ามา? คำว่า “องค์ทายาท” บ่งบอกอะไรหรือ ถ้าไม่ใช่ว่าพระเยซูทรงเป็นทายาทเพียงคนเดียว? มีเหตุผลอะไรหรือที่กำหนดข้อจำกัดที่ไม่ได้พบในพระคัมภีร์

² คำพหูพจน์ของ “*aiōn*” (“ยุค”), พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษของเฮเยอร์ให้ความคิดเห็นที่ตรงกันว่า “พหูพจน์แสดงถึงยุคต่างๆ ที่เป็นเอกเทศโดยมีผลสรุปคือความนิรันดร์กาล”

ให้กับคำว่า “ทายาท”? เปาโลกล่าวว่าผู้เชื่อทั้งหลายก็เป็นทายาทด้วย คือ “ถ้าเป็นบุตรของพระองค์แล้ว เราก็เป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17)

การดัดแปลงที่ 3 คำว่า “ได้ทำให้มี” (ซึ่งคงไว้อย่างถูกต้องในฉบับ NJB) และฉบับ ESV ได้เปลี่ยนให้เป็น “ได้สร้าง” เหตุผลของการเปลี่ยนที่เห็นได้ชัดก็คือ มนุษย์สามารถทำสิ่งต่างๆ ให้มีขึ้นได้ แต่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสร้างสิ่งต่างๆ ได้ การเปลี่ยน “ได้ทำให้มี” มาเป็น “ได้สร้าง” เป็นการดัดแปลงพื้นฐานที่บอกเป็นนัยว่าพระเยซูคือพระเจ้า ความแตกต่างของความหมายระหว่าง “ได้ทำให้มี” กับ “ได้สร้าง” นั้นไม่ชัดเจนมากในภาษาอังกฤษเหมือนในภาษากรีก แต่ถึงแม้ในภาษาอังกฤษ คำว่า “ฉันได้ทำ (ให้มี) ขนมอบนี้” (อาจโดยการอบ) ก็จะเข้าใจแตกต่างจาก “ฉันได้สร้างขนมอบนี้” (ซึ่งอาจใช้เป็นหนึ่งในหลายความหมายที่รวมถึงการสร้างขนมอบโดยการอัดจรรย)³

การดัดแปลงที่ 4 นี่เป็นการดัดแปลงครั้งใหญ่ซึ่งสะท้อนให้เห็นในคำแปลที่ขัดแย้งกับฉบับ NJB (“โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคสมัยต่างๆ”) และ ESV (“โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ”) ฉบับ NJB แปล *tous aiōnas* ได้อย่างถูกต้องว่าเป็น “ยุคต่างๆ” (ซึ่งเป็นคำแปลตรงตัวเลย)⁴ ในขณะที่ฉบับ ESV เปลี่ยนคำนี้เป็น “โลก” เพื่อบ่งบอกว่าโลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นทางพระเยซู มันน่าสนใจที่การผูกประโยคอย่างเดียวกันนี้มีปรากฏ 29 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก แต่ฉบับ ESV ไม่เคยแปลว่า “โลก” ยกเว้นในฮีบรู 1:2!

ตามคำศัพท์แล้ว *tous aiōnas* ในฮีบรู 1:2 ไม่ได้หมายถึง “โลก” แต่หมายถึง “ยุคต่างๆ” นั้นเป็นคำพหูพจน์ของ *aiōn* ซึ่งหมายความว่า “ยุค” (ดังนั้นพหูพจน์จึงเป็น “ยุคต่างๆ”) สำหรับคนที่พูดภาษาอังกฤษแล้วจะเข้าใจจุดนี้ได้ง่าย เพราะคำภาษาอังกฤษว่า “eon” มาจาก *aiōn* ที่ว่า *aiōn* ให้ความหมายเกี่ยวกับเวลาและยุคต่างๆ (เหมือนกับ “eon” ในภาษาอังกฤษ) นั้นจะ เห็นมากขึ้นในข้อเท็จจริงที่ว่า *eis ton aiōna* (หรือ *eis tous aiōnas*) เป็นสำนวนภาษากรีกมาตรฐานสำหรับคำว่า “เป็นนิรันดร์” (มีปรากฏ 54 ครั้ง, เช่น 2 ยอห์น 1:2)⁵

ความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงฮีบรู 1:2

[หมายเหตุ: ผู้อ่านบางคนอาจต้องการข้ามส่วนนี้ไป]

³ ภาษาจีนก็ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำว่า “ทำขึ้น” (做 หรือ 造 หรือ 制造) กับ “สร้างขึ้น” (创造)

⁴ ดังที่เห็นในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก-อังกฤษฉบับอินเทอร์ไลเนียร์ของมาร์แชล ซึ่งให้คำแปลตรงตัวว่า “ยุคต่างๆ” มากกว่า “โลก” เช่นเดียวกับฉบับอินเทอร์ไลเนียร์โดยบราวน์/คอมฟอร์ต

⁵ 2 ยอห์น 1:2 “เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์”

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์และฉบับอื่นๆต่างยอมรับว่า *aiōn* ให้ความหมายเกี่ยวกับเวลาและยุคสมัยต่างๆ แต่เธเยอร์พยายามอย่างมากที่จะหาทางหลีกเลี่ยงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้ในฮีบรู 1:2 ด้วยคำนามนัยที่สมมุติขึ้น

คำว่า “นามนัย” อาจดูสลับ แต่แนวความคิดของมันเข้าใจได้ง่าย พจนานุกรมฉบับอเมริกันเฮริเทจ (AHD)⁶ กล่าวว่า นามนัยเป็นรูปแบบคำพูดที่แทนด้วยคำอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมาก พจนานุกรมฉบับอเมริกันเฮริเทจ ยกตัวอย่างคำนามนัยสองตัวอย่างคือ “วอชิงตัน” (Washington) ซึ่งหมายถึงรัฐบาลสหรัฐอเมริกา และ “ดาบ” (sword) ซึ่งหมายถึงอำนาจทางทหาร

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์ (หน้า 19) หยิบยกนามนัยที่ไม่มีอยู่จริงเพื่อจะบอกว่า *aiōn* หมายถึง “โลก, จักรวาล” โดยนามนัย พจนานุกรมนี้ดูเหมือนจะเป็นฉบับเดียวที่พบการใช้ นามนัยนี้ที่คิดขึ้น คำนิยามของ *aiōn* ถูกต้องจนถึงจุดที่มุ่งเน้นอยู่ที่ “ยุค” มากกว่า “โลก” นั่นคือ จนกระทั่งมีการหยิบยกนามนัยในประโยคสุดท้าย

1. ยุค, ช่วงชีวิตของมนุษย์, ชีวิต
2. ยุคที่ไม่ขาดช่วง, ความไม่มีที่สิ้นสุดของกาลเวลา, ความนิรันดร์กาล
 - 1a. เป็นสากล, เป็นนิรันดร์, ยอห์น 6:51, 58; 14:16; ฮีบรู 5:6; 6:20 เป็นต้น
2. โดยนามนัยของสิ่งที่บรรจุสำหรับบรรจุไว้ *hoi aiōnes* หมายถึงโลก, จักรวาล
 - ได้แก่ การรวมตัวกันของสิ่งต่างๆที่บรรจุไว้ในกาลเวลา ฮีบรู 1:2; 11:3

นี่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เธเยอร์กล่าวไว้ในคำกล่าวสุดท้ายว่า *aiōn* ไม่เคยถูกเรียกด้วยนามนัยว่า “ที่บรรจุ” ของจักรวาลวัตถุที่ถูกสร้างขึ้น ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์เกี่ยวกับนามนัยที่กล่าวถึงนี้ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เธเยอร์ไม่ได้อ้างอิงงานเขียนก่อนหน้านี้เกี่ยวกับความหมายที่ผิดธรรมดานี้ เห็นได้ชัดว่านามนัยดังกล่าวคิดขึ้นเพื่อใช้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ นี่เป็นการ “ใช้พระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” ไหม (2 ทิโมธี 2:15) หรือนี่เป็นการ “บิดเบือนพระวณะของพระเจ้า” หรือไม่ (2 โครินธ์ 4:2)?

ในทางตรงกันข้าม พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับมาตรฐาน 1973 ที่ไม่ตัดย่อของลิตเติล-สก็อต-โจนส์⁷ ไม่ได้กล่าวถึง “โลก” หรือ “จักรวาล” ในคำนิยามของ *aiōn* (ตรงข้ามกับฉบับ ESV) นี่จึงไม่ต้องพูดถึงว่า *aiōn* เป็นที่บรรจุของโลกหรือจักรวาล (ตรงข้ามกับเธเยอร์) พจนานุกรมภาษา

⁶ American Heritage Dictionary

⁷ the unabridged 1973 edition of the standard Liddell-Scott-Jones (LSJ)

กรีก-อังกฤษฉบับพิมพ์ครั้งแรกของลิตเติล-สก็อต-โจนส์ ได้ตีพิมพ์ในปี 1843 เป็นเวลา 46 ปีก่อนการตีพิมพ์พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์ในปี 1889 แล้วทำไมเธเยอร์จึงให้คำนิยามที่ไม่เคยมาก่อนของ *aiōn* ที่ไม่พบในฉบับของลิตเติล-สก็อต-โจนส์ ซึ่งเป็นพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือในสมัยของเธเยอร์เหมือนที่ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ โดยไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับการเขียนใด ๆ ในเรื่องนี้?

ต่อไปนี้เป็นคำนิยามของ *aiōn* (ที่ทับศัพท์ภาษากรีก) ในฉบับ 1996 พิมพ์ครั้งที่ 9 ของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับลิตเติล-สก็อต-โจนส์ LSJ ซึ่งไม่ได้ให้ความหมายว่าเป็น “โลก” หรือ “พิภพ” (ตรงข้ามกับฉบับ ESV) นี่ยังไม่ต้องพูดถึงข้อเสนอแนะใด ๆ ของนามนัยที่กล่าวถึง

aiōn, ōnos, ho: – ช่วงเวลาหนึ่งของการมีชีวิตอยู่:

1. ช่วงชีวิตของคน ๆ หนึ่ง, ชีวิต
2. ยุคหนึ่ง, รุ่นอายุ
3. ระยะเวลาอันยาวนานของช่วงเวลาหนึ่ง, ยุคหนึ่ง, *ap' aiōnos* แต่เก่าก่อน, สำหรับทุกวัย, พระคัมภีร์ใหม่; *ton di' aiōnos chronon*, เป็นนิรันดร์
4. ระยะเวลาที่แน่นอนของช่วงเวลาหนึ่ง, ศักราช, ยุคสมัย, ยุค, ช่วงสมัย, *ho aiōn houtos* โลกในปัจจุบันนี้, ตรงข้ามกับ *to ho mellōn*, พระคัมภีร์ใหม่: ดังนั้นการใช้ในพหูพจน์, *eis tous aiōnas* เป็นนิรันดร์

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับที่สามของ BDAG เกี่ยวกับ *aiōn* จัดให้ฮีบรู 1:2 อยู่ภายใต้หัวข้อที่ 3 ด้วยคำนิยามว่า “โลกในแนวคิดเชิงพื้นที่” แต่พจนานุกรมฉบับ BDAG ไม่แนใจกับการจัดหมวดหมู่นี้และยอมรับว่า “ข้อพระคัมภีร์หลายตอนเหล่านี้” (กล่าวคือ ข้อความที่ BDAG เพิ่งอ้างถึงซึ่งรวมฮีบรู 1:2) อาจอยู่ภายใต้หัวข้อที่ 2” หัวข้อที่ 2 ให้คำนิยามว่า “ส่วนหนึ่งของช่วงเวลาที่เป็นส่วนเฉพาะของประวัติศาสตร์, ยุค” ซึ่งสอดคล้องกับความหมายพื้นฐานและตามคำของ *aiōn* ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม โลกที่ได้สร้างขึ้นในปฐมกาลไม่ได้เป็นเพียง “แนวคิดเชิงพื้นที่” แต่ยังเป็นแนวคิดทางจิตวิญญาณที่ใช้ไปถึงการทรงสร้างใหม่ การทรงสร้างใหม่มีความสำคัญต่อการเข้าใจฮีบรู 1:2 และข้ออื่น ๆ ในฮีบรู (เช่น ฮีบรู 11:3)⁸

⁸ ฮีบรู 11:3 “โดยความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างยุค ด้วยพระดำรัสจากพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองไม่เห็นจึงปรากฏให้เห็น” (ฉบับนิวเยรูซาเล็ม) ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “โดยความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาล” (ผู้แปล)

คำว่า *aiōn* ในพระคัมภีร์ ไม่เคยหมายถึงการสร้างสิ่งที่เป็นวัตถุในปฐมกาล ดังนั้นฮีบรู 1:2 จึงไม่ได้พูดถึงการมีส่วนร่วมใดๆของพระเยซูในการสร้างโลกในปฐมกาล แต่ตรงกันข้ามกับที่พระประสงค์ของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างของพระองค์ก็คือว่า พระเยซูคริสต์ควรจะเป็นทายาทรับทุกสิ่งโดยมีพี่น้องของพระองค์เป็นทายาทร่วมกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้ในฮีบรู 1:2 ข้อเดียวกัน จึงพูดถึงพระบุตรว่าเป็นผู้ที่พระเจ้า “ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง” แล้วกล่าวต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดยุคต่างๆโดยทางพระคริสต์ (ฉบับ NJB “โดยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มียุคต่างๆ”; ฉบับ ITNT “พระองค์ยังทรงกำหนดยุคสมัยต่างๆขึ้นรอบพระองค์”)

สรุปแล้ว *aiōn* ไม่ได้หมายถึงโลกวัตถุหรือจักรวาล แต่หมายถึงยุคหรือยุคสมัยต่างๆของประวัติศาสตร์มนุษย์จากปฐมกาลจนถึงสิ้นยุค เราได้เห็นแล้วว่าคำภาษาอังกฤษว่า *eon* นี้มาจากคำภาษากรีกว่า *aiōn* ทางคำภาษาละตินว่า *aeōn*

สองยุคหลักๆในประวัติศาสตร์ของความรอด

พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของยุคต่างๆในทางใดหรือ? สิ่งที่น่าสนใจอีกเรื่องก็คือ “ประวัติศาสตร์แห่งความรอด” ในพระคัมภีร์ใหม่และในศาสนายิวนั้น ประวัติศาสตร์แห่งความรอดได้แบ่งออกเป็นสองยุคหลักๆคือ “ยุคนี้” และ “ยุคที่จะมาถึง” ทั้งสองยุคมาบรรจบกันที่พระเยซูคริสต์ พระเมสสิยาห์และถูกกล่าวถึงพร้อมกันในมัทธิว 12:32 (“ผู้ใดที่กล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่ได้รับการยกโทษ ทั้งในยุคนี้หรือในยุคหน้า”) และในเอเฟซัส 1:21 (พระเจ้าทรงตั้งพระคริสต์ไว้ “เหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง ไม่เฉพาะแต่ในยุคนี้ แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย”) พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางของยุคสมัยต่างๆ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่ในรันดร์ของ “ยุคต่างๆ” (1 ทิโมธี 1:17 ซึ่งมี *aiōn* คำพหูพจน์คำเดียวกัน)⁹ ทรงทำให้แผนงานของพระองค์เกี่ยวกับความรอดสำหรับมนุษย์สำเร็จโดยทางพระคริสต์

ยุคปัจจุบันเริ่มต้นกับอับราฮัมและดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน ยุคที่จะมาถึงเริ่มต้นกับพระเยซู พระเมสสิยาห์และจะดำเนินต่อไปจนเมื่อสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้นั้นสำเร็จ นี่หมายถึงการคาบเกี่ยวกันของสองยุค และยุคทั้งสองนี้จะคาบเกี่ยวกันต่อไปจนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาอีกครั้ง (กิจการ 1:11; มาระโก 13:26) การคาบเกี่ยวกันของทั้งสองยุคนี้ทำให้เป็นไปได้ที่เราจะมีประสบการณ์กับ “ฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมาถึง” ได้ในขณะนี้ (ฮีบรู 6:5)¹⁰ ถึงแม้ว่า “ยุคนี้” อาจพูด

⁹ 1 ทิโมธี 1:17 “พระมหากษัตริย์ของยุคต่างๆ ผู้เป็นองค์อมตะ และไม่ทรงปรากฏแก่ตา ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ขอพระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์ในยุคต่างๆสืบๆไป อาเมน” (แปลจากต้นฉบับภาษากรีก)

¹⁰ ฮีบรู 6:5 “และได้ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะถึงนั้น”

ได้ว่าเริ่มต้นกับอับราฮัม แต่ก็ถูกต้องพอๆกันที่จะพูดว่าเริ่มต้นด้วยการไม่เชื่อฟังของอาดัม ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ยุคนี้ก็จะดำเนินต่อไป “จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20, *tēs sunteleias tou aiōnos*) จะสิ้นสุดด้วยการที่ผู้เชื่อทั้งปวงจะเป็นขึ้นจากความตาย ซึ่งเป็นสิ่งสุดยอดที่แสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระยาห์เวห์ในการประทานชีวิตให้ และด้วยการพิพากษาสุดท้าย

ในยุคนี้ พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์มากมาย เช่น การเปิดเผยพระนามพระยาห์เวห์ของพระองค์ การช่วยกู้ชนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ การประทานพระบัญญัติสิบประการแก่โมเสสบนภูเขาซีนาย และที่สำคัญที่สุดคือการมาบังเกิดอันนำอัศจรรย์ของพระเยซู ตามมาด้วยความสมบูรณ์แบบของพระองค์ (ที่สำเร็จโดยผ่านความทุกข์ทรมาน) ความตายของพระองค์ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ เพื่อความรอดของโลก

ในฮีบรู สองยุคหรือสองยุคสมัย (ยุคนี้และยุคที่จะมาถึง) นี้สอดคล้องกับสองพันธสัญญาคือ “พันธสัญญาแรก” และ “พันธสัญญาใหม่” (ฮีบรู 8:7-8)¹¹ ฮีบรูกล่าวถึงพันธสัญญาเดิมว่า “พันธสัญญาไปแล้ว สิ่งทีพันธสัญญาและเก่าไปแล้วนั้นก็จะเสื่อมสูญไป” (8:13) พันธสัญญาใหม่เป็น “พันธสัญญาที่ดีกว่า” (7:22)¹² และมีลักษณะในฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับใจและจิตใจ “เราจะบรรจุพระธรรมของเราไว้ในจิตใจของเขา และเราจะจารึกพระธรรมบัญญัตินั้นไว้ที่ในดวงใจของเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา” (8:10; 10:16) พระเยซู “ทรงได้รับมอบหมายพันธกิจที่ประเสริฐกว่า เช่นเดียวกับพันธสัญญาที่พระองค์ทรงเป็นผู้กลางนั้น ซึ่งเป็นพระสัญญาที่ดียิ่งกว่า” (ฮีบรู 8:6, ฉบับ NJB) ด้วยเหตุนี้พันธสัญญาใหม่จึงถูกเรียกว่าเป็น “พันธสัญญานิรันดร์” (13:20)¹³

“พันธสัญญา” (*diathēkē*) เป็นคำสำคัญในหนังสือฮีบรูและมีปรากฏบ่อยครั้งในหนังสือฮีบรู (14 ครั้ง) มากกว่าหนังสือเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ใหม่ (เล่มที่มีปรากฏสูงสุดรองลงมาก็คือกาลาเทีย ซึ่งมีปรากฏ 3 ครั้ง) พันธสัญญาที่บันทึกไว้แรกสุดระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็คือพันธสัญญาที่พระองค์เดียวได้ทรงทำไว้กับโนอาห์ที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะไม่ให้น้ำท่วมโลกอีก (ปฐมกาล 9:9-17)

ในพันธสัญญาแรกๆ มีพันธสัญญาหนึ่งที่สำคัญคือ พันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัมเมื่อเขายังคงใช้ชื่ออับราม (ปฐมกาล 15:18) พันธสัญญาได้กำหนดอาณาเขตของดินแดนที่

¹¹ ฮีบรู 8:7-8 ⁷ เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก ⁸ ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด วันหนึ่งข้างหน้าเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับชนชาติอิสราเอล และชาติยูดาห์”

¹² ฮีบรู 7:22 “ข้อนี้กระทำให้พันธสัญญาที่พระเยซูทรงรับประกันนั้น ดีกว่าพันธสัญญาเก่าสักเพียงใด”

¹³ ฮีบรู 13:20 “ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตilet โดยโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์”

จะประทานให้แก่ชนอิสราเอล เครื่องหมายของพันธสัญญานี้คือการเข้าสู่หนัด (ปฐมกาล 17:10) ดังที่เป็นมาจนทุกวันนี้ในหมู่ชาวยิว ต่อมาพันธสัญญานี้ได้มาเป็นรากฐานพันธสัญญาของพระเจ้ากับชนอิสราเอลทางโมเสสที่ว่า “พระเจ้าทรงสดับเสียงคร่ำครวญของเขา จึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” (อพยพ 2:24; 6:5 เป็นต้นไป)

ฮีบรู 1:2 ข้อที่เรากำลังพูดถึงนี้กล่าวว่าพระคริสต์ “เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง” คำว่า “สิ่งทั้งปวง” ตรึงนี้มีความหมายที่มากกว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว เพราะว่าพระคริสต์จะทรงครอบครองในฐานะที่เป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง รวมทั้งและโดยเฉพาะมนุษย์และบรรดาทูตสวรรค์ คำว่า “สิ่งทั้งปวง” ไม่ได้มุ่งความสนใจของเราไปที่อดีต (การทรงสร้างในปฐมกาล) แต่มุ่งไปที่อนาคต (เปรียบเทียบกับคำที่มองไปข้างหน้าว่า “ทายาท”)

แต่ก่อนที่จะได้รับมรดกในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เรื่องความจริงของความบาปซึ่งผูกมัดมนุษย์และบรรดาทูตสวรรค์นั้นจะต้องถูกจัดการ ความบาปของ “คนในยุคที่ชั่วร้ายนี้” ในปัจจุบัน (มัทธิว 12:45; ลูกา 11:29) จะต้องได้รับการลบล้างและการคืนดีกับพระยาห์เวห์จะต้องสำเร็จ ก่อนที่เราจะพูดถึงมรดกของพระบุตรได้ ตามคำนิยามแล้ว บุตรชายจะได้มรดกจากบิดาของเขาในสิ่งที่ เป็นของบิดา ฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่พระคริสต์ทรงรับมรดกจากพระบิดานั้น จะต้องไม่มีมลทินและบริสุทธิ์เนื่องจากความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องลบล้างบาปของมนุษย์และการที่เขาจะต้องได้คืนดีกับพระบิดา

พระเจ้าได้ทรงสร้างยุคเหล่านี้โดยทางพระคริสต์และโดยมีพระคริสต์อยู่ในความตั้งพระทัย เช่นเดียวกับการอธิติถนี การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆที่พระเจ้าทรงกระทำ “โดยทาง” พระเยซู (กิจการ 2:22) ยุคเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่พระเจ้ากระทำโดยทางพระเยซู¹⁴ เช่นกัน ยุคเหล่านี้ไม่ได้เป็นช่วงเวลาที่สุดเอหรือเป็นเวลาที่บังเอิญ เพราะในยุคเหล่านี้ พระเจ้าทรงดำเนินแผนงานนิรันดร์ของพระองค์ในการช่วยให้รอดโดยทางพระคริสต์ เหมือนกับหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงทำผ่านทางพระคริสต์นั้นก็มีจุดประสงค์เพื่อชี้แนะเราไปถึงความรอดในพระคริสต์

ถึงแม้มนุษย์จะมีอิสระอยู่บ้างในการวางแผนภายในส่วนเสี้ยวของเวลา แต่ว่าเขาไม่สามารถจะควบคุมเวลาได้และเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของเวลา แต่นี่ตรงกันข้ามกับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ

¹⁴ ความเชื่อมโยงระหว่างฮีบรู 1:2 กับกิจการ 2:22 เห็นได้จากการเปรียบเทียบ δι' οὗ καὶ ἐποίησεν τοὺς αἰῶνας (“โดยทางผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆขึ้น”) ในฮีบรู 1:2 กับ δι' αὐτοῦ καὶ τέρατα καὶ σημεῖα οἷς ἐποίησεν δι' αὐτοῦ ὁ θεὸς (“การอธิติถนี การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงทำโดยทางพระบุตร”) ในกิจการ 2:22 ให้สังเกตถ้อยคำตรงกันที่เป็นตัวหนา

สูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ เพราะพระองค์ “ทรงสร้างกาลเวลา” (เปรียบเทียบกับ “พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆขึ้น” ฮีบรู 1:2, ฉบับ NJB) และทรงกำหนดยุคต่างๆนั้นตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์¹⁵

คำว่า *aiōn* เกี่ยวข้องกับเวลา (เปรียบเทียบกับ *eon*) การแปลว่า “โลก” หรือ “จักรวาล” ทำให้เข้าใจผิดเพราะ “โลก” มีความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับเวลาดังจะเห็นได้ในพจนานุกรมภาษากรีกหรือภาษาอังกฤษ กระนั้นบางฉบับก็แปล *aiōn* ในฮีบรู 1:2 ว่า “โลก” แทนที่จะแปลว่า “ยุค” เพื่อบอกว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างโลกแห่งวัตถุโดยทางพระเยซู ดังนั้นจึงเป็นการ “บอกเป็นนัย” ถึงการดำรงอยู่ก่อนของพระเยซู

ฮีบรู 1:3

ฮีบรู 1:3 พระบุตรเป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงเป็นตัวแทนที่เหมือนพระเจ้า และทรงค้ำจุนทุกสิ่งไว้ด้วยถ้อยคำที่ทรงอำนาจของพระองค์ หลังจากที่ได้ทรงชำระบาปแล้ว พระองค์ก็ได้ประทับที่เบื้องขวาขององค์ผู้สูงสุดในสวรรค์ (ฉบับ NIV)

เราจะเปรียบเทียบส่วนแรกของข้อนี้กับสองข้อจาก 2 โครินธ์ 4

ฮีบรู 1:3a พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงเป็นตัวแทนที่เหมือนพระเจ้า

2 โครินธ์ 4:6b พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

2 โครินธ์ 4:4b คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า

สองข้อหลังมาจากพระคัมภีร์ตอนเดียวกันและห่างกันเพียงข้อเดียว (ข้อ 5) เมื่อมองรวมกันจะเห็นว่าทั้งสองข้อมีความคล้ายกันกับฮีบรู 1:3a เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้า” พระองค์ทรงเป็น “แสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า” ที่เห็นได้ “บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” ให้ดูคำที่เป็นตัวหนา

¹⁵ ในฮีบรู 1:2 (“โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆขึ้น” ฉบับ NJB) คำกรีกของคำว่า “ทำให้มีขึ้น” คือ *poieō* (ποιέω) ตรงนี้ไม่ได้หมายถึง “ได้สร้างโลก” (ฉบับ ESV) แต่หมายถึง “ทำให้มี (กำหนด, แต่งตั้ง) ยุคต่างๆขึ้น” ความหมายของการแต่งตั้งในคำ *poieō* จะเห็นได้ในฮีบรู 3:2 (“ผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้”); กิจการ 2:36 (“พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”); วิวรณ์ 5:10 (“พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งให้พวกเขาเป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา”); มาระโก 3:14 (“พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งคนสิบสองคน”) และข้ออื่นๆ

แต่ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเหมือนที่พระองค์ทรงเป็นในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ฮีบรู 1:3 ก็ จะเข้าใจไม่ได้ เพราะพระสิริที่พระองค์ทรงสำแดงนั้นจะเป็นพระสิริของความเป็นพระเจ้าของพระองค์เอง แต่ตรงกันข้ามกับพระสิริที่ฉายผ่านพระเยซูของพระคัมภีร์นั้นเป็นพระสิริของพระเจ้า

คำกรีก *charaktēr* ซึ่งแปลในฮีบรู 1:3 ว่า “เป็นตัวแทนที่เหมือน” (ฉบับ NIV) หรือ “พิมพ์เดียวกัน” (ฉบับ ESV)¹⁶ หมายถึงรูปแบบภายนอกที่มองเห็นได้ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษ ฉบับ BDAG นิยามคำนี้ว่าเป็น “สิ่งที่ปรากฏให้เห็น, ลักษณะภายนอก, รูปลักษณ์ที่มองเห็น, แบบพิมพ์” คำว่าแบบพิมพ์ในคำนิยามนี้สอดคล้องกับความจริงที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:4)¹⁷ เนื่องจาก “เป็นตัวแทน” และ “พระฉายา (รูปจำลอง)” ถูกใช้กับพระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ จึงมีการเปิดเผยบางสิ่งสำคัญ คือเพราะความสมบูรณ์แบบของพระองค์นี้เอง พระเยซูจึงทรงเป็นรูปจำลองพิเศษที่ทำให้เห็นพระเจ้าที่มองไม่เห็น และเป็นตัวแทนที่เหมือน (สมบูรณ์แบบ) ของพระเจ้า ความจริงที่ว่าพระเยซูทรงทำให้มองเห็นพระเจ้าที่มองไม่เห็นนั้น เป็นการบรรลุผลที่มีอานุภาพมากที่สุดตามจุดประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างมนุษย์ นั่นก็คือ ที่จะทรงเปิดเผยพระองค์เองกับมนุษย์และทุกสิ่งที่ทรงสร้าง การเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าเป็นขั้นแรกที่สำคัญในการสื่อสารกับมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้าง

ฮีบรู 1:3 การกล่าวถึงพระคริสต์ว่า “ทรงคำจูนทุกสิ่งไว้ด้วยถ้อยคำที่ทรงอานุภาพของพระองค์” โดยที่คำว่า “คำจูน” แปลจากคำ *pherō* ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายหลากหลายคือ *นำ, เกิดขึ้น, แบกรับ, คำจูน, แบก* (เช่น ใช้กับพระเยซูในการแบกกางเขน, ลูกา 23:26)

ในฮีบรูมีการเปรียบเทียบพระเยซูกับโมเสส แต่ก็มีเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างกันด้วย (เช่น ฮีบรู 3:3 “พระเยซูทรงสมควรได้รับเกียรติยิ่งกว่าโมเสส”) จึงไม่น่าแปลกใจที่คำ *pherō* นี้ใช้ในพระคัมภีร์กับทั้งโมเสสและพระเยซู คือโมเสส “แบก” (นำ, แบกรับ) คนอิสราเอล¹⁸ และในทำนองเดียวกันพระเยซูก็ทรง “แบก” โลกโดย “ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยถ้อยคำที่ทรงอานุภาพของพระองค์” (ฮีบรู 1:3) ในฮีบรู 1:3 นั้น *pherō* เป็นคำกริยาในกาลปัจจุบันซึ่งบ่งชี้ว่า พระเยซูกำลังทรงคำจูนอยู่ในขณะนี้และจะยังคงทำเช่นนั้นต่อไปในอนาคตจนยุคสุดท้าย การทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ของพระองค์นั้นไม่ได้มองย้อนกลับไปในอดีตอันไกลโพ้น หรือย้อนไปถึงการดำรงอยู่ก่อน หรือย้อนไปถึงการทรงสร้างทางวัตถุ แต่มองไปที่ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจที่มาพร้อมกับการยกย่องพระองค์ให้อยู่ในที่สูงสุด ณ เบื้องขวาของพระเจ้า (ฮีบรู 1:3) นี่ไม่ใช่ที่ที่อันมีเกียรติสำหรับพระเยซู

¹⁶ “ทรงเป็นเหมือนพระเจ้าทุกประการ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) และ “ทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฉบับ ESV)

¹⁷ จะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างครบถ้วนมากขึ้นในบทที่ 10 ของหนังสือเล่มนี้

¹⁸ ในฉบับ LXX นั้น *pherō* ใช้กับโมเสสที่เป็นผู้ “แบก” คนอิสราเอล ตัวอย่างเช่น กันดารวิถี 11:14 (“ข้าพเจ้าคนไม่สามารถแบกคนเหล่านี้แต่ลำพัง” เปรียบเทียบข้อ 11, 17) และเฉลยธรรมบัญญัติ 1:9 (“ข้าพเจ้าคนเดียวแบกพวกท่าน [คนอิสราเอล] ไม่ไหว”)

ที่จะ “นั่งพอใจผลงาน” ขึ้นชมกับความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมของพระองค์ การที่พระองค์ได้รับการยกย่องอย่างสูงส่งนั้นจึงทรงมีสิทธิอำนาจที่จะปกครองในฐานะผู้แทนที่มีอำนาจเต็มของพระยาห์เวห์เหนือจักรวาลของพระองค์เพื่อบัญชา “สิ่งทั้งปวง” (1:3) เนื่องจากพระเยซูทรงได้รับการยกย่องจากพระเจ้าและได้รับนามที่เหนือนามทั้งหมด (ฟิลิปปี 2:9)¹⁹ ในเวลานี้พระองค์จึงทรงเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย” (กิจการ 10:36)²⁰ ทรงได้รับสิทธิอำนาจให้อยู่เหนือทุกคนและทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกโดยยกเว้นตัวพระองค์เอง (1 โครินธ์ 15:27)²¹ ที่พระเยซูทรงประทับอยู่เบื้องขวาของพระองค์ ในข้อฮีบรู 1:3 นี้ พระยาห์เวห์ได้ถูกกล่าวถึงโดยคำนามนี้ว่า “ผู้ทรงเดชานุภาพ” (เหมือนกับในฮีบรู 8:1)²²

ฮีบรู 1:4-5

ฮีบรู 1:4 ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์

คำว่า “ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก” จะไม่สมเหตุสมผลหากนำไปใช้กับพระเจ้าพระบุตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าดังที่พระองค์ทรงเป็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น โดยธรรมชาติแล้วพระองค์จะทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ พระองค์ไม่สามารถ “มาเป็น” ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นก็คือ ยกย่องให้เหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ เพราะนั่นจะหมายถึงว่าทรงต่ำกว่ามาก่อน การที่ผู้เขียนฮีบรูสามารถพูดถึงพระคริสต์ได้ง่ายๆและสบายๆว่า “มาเป็น” ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ ก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเขาไม่ได้คิดว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า

ฮีบรู 1:5 เพราะว่าพระเจ้าเคยตรัสกับพวกทูตสวรรค์ไหนบ้างว่า “เจ้าเองเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า”? หรือตรัสอีกว่า “เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” (ฉบับ ESV)

¹⁹ ฟิลิปปี 2:9 “เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์”

²⁰ กิจการ 10:36 “เรื่องที่พระองค์ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอลคือการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย”

²¹ 1 โครินธ์ 15:27 เพราะว่า “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็รู้ชัดกันอยู่แล้วว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์

²² ในฮีบรู 8:1 “เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

ความสัมพันธ์แบบบิดากับบุตรนี้ไม่ได้ให้กับทูตสวรรค์ แต่ให้กับกษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ (“เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้มาเป็นบิดาของเจ้าแล้ว” สดุดี 2:7) ให้กับซาโลมอน (“เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นบุตรของเรา” 1 พงศาวดาร 28:6) และให้กับผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ (“เพราะว่าในพระเยซู พวกท่านทุกคนจึงเป็นบุตรของพระเจ้า” (กาลาเทีย 3:26) ต่อไปนี้เป็นข้อที่เกี่ยวข้องกัน

สดุดี 2:7 ข้าพเจ้าจะประกาศกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
“เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้มาเป็นบิดาของเจ้าแล้ว”

1 พงศาวดาร 22:10 [โซโลมอน] จะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา
และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาในอิสราเอลเป็นนิตย์ (รวมทั้ง 17:3; 28:6)

สดุดี 89:26 [ดาวิด] จะร้องต่อเราว่า ‘ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์’

ฮีบรู 1:6

ฮีบรู 1:6 เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า
“ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระองค์” (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:6 น่าจะเป็นการเชื่อมต่อกันของพระคัมภีร์เดิมสองข้อ คือสดุดี 97:7 (สดุดี 96:7 ในฉบับ LXX) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ในรูปแบบที่ปรากฏในฉบับ LXX (พระคัมภีร์เดิมภาษากรีก หรือเซปทัวจินต์) มากกว่าในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู²³ ลักษณะที่แน่ชัดของการเชื่อมต่อนี้ ไม่อาจกำหนดได้อย่างแน่นอน เนื่องจากฮีบรู 1:6 มีการเชื่อมต่อกันที่ไม่จำกัด โดยใช้สองสามคำจากหนึ่งในข้อต่างๆ และสองสามคำจากข้ออื่น

แต่เราก็ไม่อาจพลาดการสังเกตความคล้ายคลึงกันในการใช้คำระหว่างฮีบรู 1:6 กับพระคัมภีร์เดิมสองข้อที่อยู่ในฉบับ LXX ตอนนี้เราจะเทียบฮีบรู 1:6 กับข้อที่คล้ายกันของฉบับ LXX จากสดุดี 96:7 (สดุดี 97:7 ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43

²³ ในการแปลเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 พระคัมภีร์บางฉบับ (ESV, NJB, NRSV) จะตามฉบับ LXX และบางฉบับ (NASB, HCSB, NIV) จะตามพระคัมภีร์ฮีบรู

ฮีบรู 1:6 เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า
“ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการ*พระองค์” (ฉบับ ESV)

สดุดี 96:7 ฉบับ LXX “ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระองค์เอ๋ย จงก้มคำนับ*ต่อพระองค์!”
(ฉบับแปลนิวอิงลิชจากฉบับเซปทัวจินต์²⁴)

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 “ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงยินดีกับพระองค์ บรรดาพระทั้งหลาย
จงก้มกราบ*พระองค์” (ฉบับ ESV; ฉบับ LXX ใช้ “บรรดาบุตรของพระเจ้า”)

เครื่องหมายดอกจัน*บ่งชี้ว่าคำกรีกของคำที่ทำเครื่องหมายไว้ ไม่ว่าจะในพระคัมภีร์ใหม่หรือพระคัมภีร์เดิมภาษากรีก (ฉบับ LXX) ก็คือ *proskyneō* (ซึ่งมีหลายความหมาย ความหมายพื้นฐานคือ “กราบลง” หรือ “กราบไหว้” แต่บางครั้งก็ “นมัสการ”) พระคัมภีร์เดิมสองข้อซึ่งเป็นที่มาของฮีบรู 1:6 คือสดุดี 96:7 (ฉบับ LXX) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ทั้งสองข้อกล่าวถึงพระยาห์เวห์²⁵ ดังนั้น *proskyneō* ซึ่งในฮีบรู 1:6 แปลไว้ว่า “นมัสการ” (ฉบับ ESV) หรือ “กราบไหว้” (ฉบับ NJB, REB) หรือ “การแสดงความเคารพ” (ฉบับ ITNT)²⁶ ในพระคัมภีร์เดิมได้ใช้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าเดี่ยวและเพียงองค์เดียว

ทำไมฮีบรู 1:6 จึงกล่าวว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระองค์”? ถ้าข้อนี้มาจากสดุดี 97:7 (96:7 ในฉบับ LXX) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ซึ่งแม้จะมีความไม่แน่นอนบางประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ (*คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคลาร์ก*,²⁷ ฮีบรู 1:6) มันก็คงเป็นการรวมบางคำจากข้อหนึ่งและบางคำจากอีกข้อหนึ่งเข้าด้วยกัน การเชื่อมต่อกันอาจทำได้โดยไม่มีข้อจำกัด แต่ข้อความโดยรวมก็ไม่ผิดเพี้ยน คือพระเมสสิยาห์ทรงเป็นบุตรหัวปี ดังนั้นพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงจะต้อง “นมัสการพระองค์” (ฉบับ ESV) หรือ “กราบไหว้พระองค์” (ฉบับ NJB, REB) หรือ “เคารพพระองค์” (ฉบับ ITNT) หรือ “เทิดทูนพระองค์” (ฉบับ Douay–Rheims)

พระคริสต์ทรงได้รับเกียรติและสิทธิพิเศษในฐานะบุตรหัวปีที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาทูตสวรรค์ ความที่พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าบรรดาทูตสวรรค์ปรากฏให้เห็นในบริบทถัดมาของฮีบรู 1:6 ไม่ต่ำกว่าว่า

²⁴ ฉบับแปลนิวอิงลิชจากฉบับเซปทัวจินต์ เป็นการแปลเชิงวิชาการของฉบับวิจารณ์ที่สำคัญจากฉบับภาษากรีก LXX, the Göttingen Septuaginta editio maior)

²⁵ นั่นเป็นเพราะสดุดี 97 (สดุดี 96 ในฉบับ LXX) กล่าวถึงพระยาห์เวห์ถึงหกครั้ง (ข้อ 1, 5, 8, 9, 10, 12) ส่วนเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 จะพบคำอ้างอิงถึงพระยาห์เวห์ในสองสามข้อก่อนหน้า

²⁶ New Jerusalem Bible (NJB), Revised English Bible (REB), The Idiomatic Translation of the New Testament (ITNT)

²⁷ Clarke’s Commentary

สามคำกล่าวที่ว่า พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ (ข้อ 4) พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในลักษณะที่พวกทูตสวรรค์ไม่ได้เป็น (ข้อ 5) พระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้าในขณะที่พวกทูตสวรรค์ไม่ได้อยู่ (ข้อ 3) เนื่องจากฮีบรู 1:6 ตามหลังสามข้อนี้ (3,4,5) มาติดๆ มันจึงเป็นความต่อเนื่องของแนวความคิด นั่นก็คือ ที่พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ ดังนั้นทูตสวรรค์ทั้งหมดจึงต้อง “นมัสการพระองค์” หรือ “กราบไหว้พระองค์”

การยกย่องพระคริสต์ขึ้นสูงมีให้เห็นในหนังสือพระกิตติคุณและในจดหมายของเปาโล และจากการแสดงออกของมนุษย์และพวกทูตสวรรค์ ในมัทธิว 2:11²⁸ พวกนักปราชญ์ก็ลงตรงหน้าพระกุมารเยซูและ “นมัสการพระองค์” (ฉบับ ESV) หรือ “กราบไหว้พระองค์” (ฉบับ NJB, REB) หรือ “เทิดทูนพระองค์” (ฉบับ Douay-Rheims) หลายปีต่อมาพระเจ้าได้ทรงยกย่องพระองค์จนกระทั่งว่า “โดยพระนามของพระเยซูนั้นทุกหัวเข่า ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะต้องคุกเข่าลงกราบพระองค์” (ฟิลิปปี 2:10) คำว่า “ในสวรรค์” ใช้กับพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าอย่างเด่นชัด และดังนั้นจึงใช้กับฮีบรู 1:6 (“ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการ [หรือเคารพ] พระองค์”) โดยมีความแตกต่างที่ชาวฟิลิปปีกำลังกล่าวถึงสถานการณ์หลังการฟื้นขึ้นจากความตาย

หมายเหตุ: ในบทที่ 8 ของหนังสือเล่มนี้ เราจะตรวจสอบข้อมูลของพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับ *proskyneō* และค้นหาว่าเมื่อคำนี้ใช้กับพระเยซู จะหมายถึง “กราบไหว้” มากกว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า

ความจริงที่ว่า *proskyneō* หมายถึง “กราบไหว้” มากกว่า “นมัสการ” เมื่อใช้กับพระเยซู (ดังที่จะเห็นในบทที่ 8) นอกจากนี้นัยพบได้ในบริบทของฮีบรู 1:6 ซึ่งกล่าวถึงสองสิ่งคือ (i) พระคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปี (ii) พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เกี่ยวกับ (i) นั้น ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่บุตรหัวปีเคยถูกนมัสการเป็นพระเจ้า ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ด้วยการรวบรวมชื่อพระคัมภีร์มากกว่า 100 ชื่อในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ที่กล่าวถึงบุตรหัวปี ในทางตรงกันข้ามพระเยซูผู้เป็นบุตรหัวปีทรงประกาศว่า พระบิดาของพระองค์เป็น “พระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” (ยอห์น 17:3)²⁹ การที่จะใช้ “การแสดงความเคารพ” มากกว่า “การนมัสการ” ในฮีบรู 1:6 จะสอดคล้องกับความจริงนี้ และเป็นการยืนยันว่าพระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ พวกทูต

²⁸ มัทธิว 2:11 “เมื่อเข้าไปในบ้านก็พบพระกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงก้มลงนมัสการพระกุมารนั้น แล้วเปิดหีบสมบัติของพวกเขาลงและถวายเครื่องบรรณาการแด่พระกุมาร คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ”

²⁹ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

สวรรค์จะต้องกราบไหว้พระคริสต์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกตน และโดยพระนามของพระองค์นั้น ทุกหัวเข่าจะต้องคุกลงกราบพระองค์ (ฟิลิปปี 2:10)

ฮีบรู 1:8

ฮีบรู 1:8 แต่พระองค์ตรัสถึงพระบุตรว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ พระคทาแห่งความเที่ยงธรรมคือพระคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์” (ฉบับ ESV)

สดุดี 45:6 ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์เป็นพระคทาเที่ยงธรรม (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:8 เป็นคำอ้างอิงมาจากสดุดี 45:6 จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกตว่าสดุดี 45 เป็นเพลงสดุดีในการขึ้นครองราชย์ว่า “ข้าพเจ้าร้ายค่ากลอนของข้าพเจ้าถวายพระราช” (ข้อ 1) ท่านผู้นี้ได้มาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลโดยการเจิม (ข้อ 7 “พระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี”) ซึ่งทำให้เราระลึกถึงว่ากษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลได้รับการเจิม สดุดี 45 กำลังประกาศการเจิมของกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นครองราชบัลลังก์ของอิสราเอล เห็นได้ชัดเจนว่ากษัตริย์เป็นมนุษย์มากกว่าจะเป็นพระเจ้าเพราะข้อ 2 กล่าวว่า พระองค์มาจาก “บุตรทั้งหลายของมนุษย์”³⁰

ในแง่หนึ่ง กษัตริย์ทรงเป็นมนุษย์ แต่ในอีกแง่หนึ่ง พระองค์ทรงถูกกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า” นี้จะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจ “พระเจ้า” ในลักษณะเดียวกับคำกล่าวของพระเยซูว่า “เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นพระ” (ยอห์น 10:34) ซึ่งเป็นคำอ้างอิงจากสดุดี 82:6 (“เจ้าทั้งหลายเป็นพระ”)³¹

เป็นที่ทราบโดยทั่วกันในหมู่นักวิชาการที่ได้ศึกษาสดุดี 45:6 ว่า แม้ว่ากษัตริย์นั้นจะถูกเรียกว่า “พระเจ้า” หรือ “พระ” (gods) ในข้อนี้ พระองค์ก็ยังเป็นมนุษย์ นี่จะเห็นได้จากแหล่งข้อมูลของ *ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ* ดังต่อไปนี้

³⁰ สดุดี 45:2 “พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน” (ฉบับไทยดิงเจมส์)

³¹ หรือ “พวกท่านเป็นพระเจ้า” และ “เจ้าทั้งหลายเป็นพระเจ้า” (“You are gods”)

ผู้เขียนเรียกษัตริย์ของเขาที่เป็นมนุษย์ว่า “พระเจ้า” (Elohim) เขาไม่ได้หมายความว่าษัตริย์เป็นพระเจ้า แต่อยู่ในฐานะของพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระองค์ (หนังสืออธิบายสดุดี 45:6 ของ ดร. คอนสเตเบิล)³²

เนื่องจากษัตริย์ที่เป็นเชื้อสายของดาวิดเป็นผู้รักษาการแทนของพระเจ้าบนโลกนี้ ผู้เขียนสดุดีจึงเรียกษัตริย์เหมือนกับว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่จุติลงมา การใช้คำพูดที่เกินจริงซึ่งคล้ายกันนี้ปรากฏในอิสยาห์ 9:6³³ ที่กษัตริย์ที่ดีที่สุดแห่งยุคสุดท้ายซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดได้ชื่อว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (ฉบับ NET กับสดุดี 45:6)

เราจะเรียกษัตริย์ว่า “พระเจ้า” ได้ในแง่ไหนหรือ? เนื่องมาจากการที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งกษัตริย์ในตะวันออกไกลในสมัยโบราณเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อพลเมืองในฐานะตัวแทนของอาณาจักรของพระเจ้า (คู่มือเบื้องหลังพระคัมภีร์ใหม่พร้อมภาพประกอบของซอนเดอร์วาน: พระคัมภีร์เดิม, เล่ม 5, สดุดี 45:6)³⁴

ถึงแม้ว่ากษัตริย์อิสราเอลจะไม่ได้รับการนับถือว่าเป็นพระเจ้า (เหมือนบรรดากษัตริย์ของอียิปต์) มันก็เป็นไปได้ว่าพระองค์อาจถูกเรียกว่าเป็น “พระเจ้า” ในรูปแบบของภาษาที่เกินจริงแบบตะวันออก หรือในฐานะตัวแทนของพระเจ้า (เปรียบเทียบอพยพ 21:6; 22:8, 9, 28; สดุดี 82:6) (คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ใหม่ของซอนเดอร์วาน, ผู้รวบรวม เอฟ เอฟ บรูซ, เกี่ยวกับสดุดี 45:6)³⁵

ความหมายง่าย ๆ และธรรมดาก็คือว่า ซาโลมอนไม่ได้ปกครองแบบเผด็จการเหมือนกษัตริย์ส่วนใหญ่ แต่ปกครองโดยธรรมและเสมอภาคตามกฎหมาย และด้วยเหตุนี้พระบัลลังก์ของพระองค์จะได้รับการสถาปนาเป็นนิรันดร์ ถึงแม้พระองค์จะถูกเรียกว่าพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ประทับรอยพระสิริของพระองค์ไว้ในตัวกษัตริย์เหล่านั้น... มันเป็นความจริงที่พวกทูตสวรรค์และพวกผู้พิพากษา也被เรียกโดยรวมว่า “พระเจ้า” (เอลอฮิม), “พระทั้งหลาย” (คู่มืออธิบายสดุดี 45:6 ของจอห์น คาลวิน)³⁶

อย่างไรก็ตาม ถ้ากษัตริย์ถูกเรียกว่า “เอลอฮิม” (พระเจ้า) เราควรสังเกตว่าพระองค์ก็ยังถูกระลึกถึงว่า “พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของพระองค์” เป็นผู้ “ทรงตั้งพระองค์ไว้เหนือบรรดาพระสหายของพระองค์” คำฮีบรูว่า “เอลอฮิม” มีความหมายกว้างกว่าคำว่า “พระเจ้า” และ “พระทั้งหลาย” ใน

³² Dr. Constable's Expository Notes, on Psalm 45:6

³³ อิสยาห์ 9:6 ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และเขาจะขนานนามของท่านว่า “ที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานันดร และองค์สันติราช”

³⁴ Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary: Old Testament, vol.5, Psalm 45:6

³⁵ Zondervan Bible Commentary, F.F. Bruce ed., on Psalm 45:6

³⁶ “Elohim,” “gods”; John Calvin's Commentary, on Psalm 45:6

อพยพ 21:6 และ 22:8-9, 28 (อาจเป็นไปได้ใน 1 ซามูเอล 2:25) ดูเหมือนว่าจะใช้กับผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ (ดูอพยพ 4:16; 7:1)³⁷ (คู่มืออธิบายการทำ ความเข้าใจพระคัมภีร์, สดุดี 45:6)³⁸

เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์สูงสุดของอิสราเอล (“พระยาห์เวห์พระมหากษัตริย์ของอิสราเอล” อิสยาห์ 44:6; เปรียบเทียบเศฟันยาห์ 3:15) ดังนั้นราชบัลลังก์ของอิสราเอลจึงเป็นพระราชบัลลังก์ของพระเจ้า กษัตริย์ของอิสราเอลทุกพระองค์ที่ครองบัลลังก์นั้นก็ได้กระทำการครองราชย์ในฐานะผู้รักษาการแทนและเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์

ไม่ว่าจะกรณีใด อะไรคือประเด็นสำคัญของการยืนยันในความเชื่อตรีเอกานุภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าตามฮีบรู 1:8 (“ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ”) เพราะนี่จะทำให้ “พระเจ้า” ทรงต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์ชั่วระยะหนึ่ง (ฮีบรู 2:7)? สดุดี 45:7 (ที่อ้างอิงในฮีบรู 1:9)³⁹ กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของกษัตริย์ผู้ได้รับการเจิม แม้ชื่อก่อนหน้าจะถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ด้วยเหตุนี้จึงยังคงมีความแตกต่างของบุคคล ระหว่างพระเจ้ายกกับกษัตริย์ที่ได้รับการเจิม ถ้าเราระบุคำเรียก “ข้าแต่พระเจ้า” กับพระเยซูที่เป็นพระเจ้า ก็จะทำให้พระเจ้า (ในข้อ 9) เป็นพระเจ้าของพระเจ้า

จุดสำคัญในฮีบรู 1:8 ไม่ได้อยู่ใน “ข้าแต่พระเจ้า” แต่อยู่ที่ “พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ” ราชบัลลังก์ของพระบุตรเป็นราชบัลลังก์นิรันดร์ เพราะเป็นพระราชบัลลังก์ของพระยาห์เวห์ แม้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างขึ้น (ฮีบรู 1:10 อ้างอิงจากสดุดี 102:25 ซึ่งกล่าวถึงพระยาห์เวห์) จะพินาศไป (ฮีบรู 1:11, 12) แต่มีการกล่าวถึงพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” (ข้อ 12)

เนื่องจากพระลักษณะที่นิรันดร์ของพระเจ้าและพระบัลลังก์ของพระองค์ ขาวยิวในสมัยของพระเยซูจึงรู้ว่า “พระคริสต์จะอยู่เป็นนิത്യ” (ยอห์น 12:34)⁴⁰ เป็นความมั่นใจที่ได้แรงสนับสนุนจากพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดว่า “พงศ์พันธุ์ของเขาดำรงเป็นนิത്യ บัลลังก์ของเขายั่งยืนนานเท่าดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา” (สดุดี 89:36, เปรียบเทียบอิสยาห์ 9:7, เอเสเคียล 37:24-25, ดาเนียล 7:14)

³⁷ อพยพ 21:6 ให้นายพาทาสขึ้นไปเข้าเฝ้าพระเจ้า (หรือ “ผู้พิพากษา” ในฉบับไทยคิงเจมส์) ผู้แปล

³⁸ *Understanding the Bible Commentary*, Psalm 45:6

³⁹ ฮีบรู 2:7 “พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์ชั่วระยะหนึ่ง และพระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา”

ฮีบรู 1:9 “พระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี เหนือบรรดาพระสหายของพระองค์”

⁴⁰ ยอห์น 12:34 ผู้คนจึงทูลพระองค์ว่า “เราทราบจากธรรมบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิത്യ”

แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายก็จะโต้แย้งว่า ผู้เขียนฮีบรูตั้งใจและจงใจใช้สดุดี 45:6 ด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” และนำไปใช้กับพระบุตร มีข้อสังเกตหลายประการที่สามารถตอบในเรื่องนี้ได้ และข้อสังเกตเหล่านี้จะเสริมกัน

ประการแรก พระคัมภีร์หลักที่มีให้ชาวยิวที่พูดภาษากรีกใช้ในช่วงสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ก็คือพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์ (ฉบับ LXX) ในสมัยนั้นจะไม่สามารถทำเหมือนกับเราในสมัยนี้ได้ คือเลือกพระคัมภีร์ที่จะอ่าน สดุดี 45:6 ว่า “ราชบัลลังก์ของพระเจ้า” (ฉบับ RSV) หรือพระคัมภีร์อีกฉบับกล่าวว่า “ราชบัลลังก์ของพระองค์มาจากพระเจ้า” (ฉบับ NJB) หรืออีกฉบับกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ราชบัลลังก์ของพระองค์” (ฉบับ NIV) ส่วนผู้เขียนถึงชาวฮีบรูไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องอ้างอิงถึงฉบับ LXX ที่มีอยู่ เพราะเขาจะไม่ถือโอกาสลบคำว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ออกไปจากพระคัมภีร์ (ฉบับ LXX) ที่เขามีอยู่ ถึงแม้ว่าสิ่งที่เขาต้องการจะพูดก็คือว่า ราชบัลลังก์นั้นดำรงเป็นนิรันดร์ ในการใช้ไม่คำจากสดุดี 45:6 นี้เขาก็จะยกอ้างอิงทั้งประโยค

ประการที่สอง ชาวยิวโดยรวมไม่เชื่อว่าพระเมสสิยาห์เป็นพระเจ้า และจะไม่นึกถึงสดุดี 45:6 ว่าเป็นหลักฐานในการเป็นพระเจ้าของพระองค์ การเลือกข้อเดียวนี้จากพระคัมภีร์เดิมมาพิสูจน์ว่าพระเมสสิยาห์เป็นพระเจ้านี้จะเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับชาวยิวส่วนใหญ่ที่เคร่งศาสนา

ประการที่สาม นักวิชาการพระคัมภีร์หลายคนตระหนักถึงวิธีที่สำคัญในการอ่านสดุดี 45:6 ที่ทำให้ข้อความนั้นเด่นชัดขึ้นสำหรับผู้ที่กำลังรอการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่จะมาปกครองประชาชาติในพระนามของพระเจ้า ในอพยพ 4:16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่าเขาจะเป็น “เหมือนพระเจ้า” ต่ออาโรน สามบทต่อมาในอพยพ 7:1⁴¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูสิ เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์” ถ้าพระเจ้าทรงทำให้โมเสส “เป็นพระเจ้า” ต่ออาโรนและเป็น “ดังพระเจ้า” ต่อฟาโรห์ ยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด พระองค์จะไม่ทรงทำให้พระคริสต์เป็น “ดังพระเจ้า” ต่อโลก หรือเป็นพระฉายาของพระเจ้า ที่ทำให้มองเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้หรือ? (เปรียบเทียบโคโลสี 1:15)⁴²

ประการที่สี่ ในหมู่นักวิชาการที่ได้ศึกษาสดุดี 45:6 (“ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”) ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ (จอห์น คาลวิน) หรือไม่ได้เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ (ไมเคิล เซอร์วีตัส) และไม่ว่าพวกเขาจะเป็นคริสเตียน (เกรก บรอยส์) หรือเป็นยิว (โรเบิร์ต อัลเตอร์) ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นโปรเตสแตนต์ (ปีเตอร์ เครก) หรือคาทอลิก (บาทหลวง

⁴¹ อพยพ 4:16 “เขาจะพูดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นเหมือนปากของเจ้า ส่วนเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้าสำหรับเขา” (ฉบับมตธรรมร่วมสมัย) และ อพยพ 7:1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูสิ เราตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์”

⁴² โคโลสี 1:15 “พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”

มิทเชลล์ ดาฮูด)⁴³ ต่างก็ทราบกันโดยทั่วไปว่า ถึงแม้กษัตริย์ในสดุดี 45:6 จะถูกเรียกว่า “พระเจ้า” หรือ “พระ” พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้า ผมได้ตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลหลายสิบแห่งทั้งในสมัยก่อนและสมัยปัจจุบัน ก็ไม่มีใครที่แสดงความเห็นที่ขัดกับเรื่องนี้

เราสามารถมั่นใจได้ว่าผู้เขียนถึงชาวฮีบรู ผู้ซึ่งโซโคโซนอย่างแท้จริงกับพระคัมภีร์ฮีบรูและวิถีทางของบรรพบุรุษของเขา ก็จะทราบดีว่ากษัตริย์ที่ถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ในสดุดี 45:6 นั้นไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์ (อันที่จริง พระองค์จะต้องเป็นมนุษย์เพราะพระองค์มาจากเหล่า “บุตรทั้งหลายของมนุษย์” ข้อ 2)⁴⁴ ดังนั้นหากผู้เขียนถึงชาวฮีบรูสามารถใช้สดุดี 45:6 ข้อเดียวกันนี้กับพระเยซูคริสต์อย่างตั้งใจและด้วยความตระหนักถึงความต่อเนื่องของพระคัมภีร์มากขึ้น แล้วเขาจะไม่คิดถึงพระเยซูในความเข้าใจแบบเดียวกันหรือ ที่พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ไม่ใช่เพราะพระองค์เป็นพระเจ้า แต่เพราะพระองค์เป็นมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้า? เหตุใดผู้เขียนถึงชาวฮีบรูจะเข้าใจฮีบรู 1:8 ในแบบที่ขัดแย้งกับความเข้าใจของเขาในสดุดี 45:6 หรือ? แล้วผู้อ่านที่รับจดหมายของเขาที่เขียนถึงชาวฮีบรูล่ะ ซึ่งแท้ที่จริงก็ได้ชื่อว่าชาวฮีบรู? พวกเขาจะไม่รู้หรือทราบดีว่าในสดุดี 45:6 กษัตริย์ที่ถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” นั้นไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์?

สรุปแล้ว ฮีบรู 1:8 ไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ผลกลับเป็นว่าฮีบรู 1:8 จะช่วยบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้มากขึ้นถ้าหากข้อนี้ไม่ได้เชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่นกับสดุดี 45:6!

คำอ้างอิงในฮีบรู 1:8 ซึ่งเหมือนกันเลยกับของสดุดี 45:6 ที่ทำให้คริสโตเฟอร์ เอ็ม ทัดเกิตต์ (อาจารย์ด้านการศึกษาพระคัมภีร์ใหม่ที่ออกซ์ฟอร์ด) ต้องระมัดระวังในการให้ความเห็นกับการเป็นพระเจ้าของพระเยซูจากฮีบรู 1:8

อย่างไรก็ตาม เราควรระมัดระวังไว้หน่อย คำอ้างอิงจากสดุดี 45 เป็นการกล่าวซ้ำของคำสดุดีต่อกษัตริย์ นำเป็นไปได้ว่าไม่มีแนวคิดที่ลงความเห็นว่ากษัตริย์อิสราเอลเป็นพระเจ้าในภาษาดังกล่าวเมื่อถูกใช้ในพระคัมภีร์เดิม และด้วยเหตุนี้เราจึงควรระมัดระวังในการตีความเอาว่าแนวคิดเช่นนั้นมิอยู่ในฮีบรูบทที่ 1 อย่างไรก็ดี ความคิดที่ครอบงำดูเหมือนจะไม่อยู่ที่ว่าจะสามารถเรียกพระบุตรว่า “พระเจ้า” มากนัก แต่อยู่ที่ว่าราชบัลลังก์ของพระบุตรจะ “ดำรงเป็นนิรันดร์” และที่เพราะพระองค์ทรงรักความชอบธรรมและเกลียดชังความชั่วร้าย พระเจ้าจึงได้ทรงเจิมพระองค์เหนือบรรดาพระสหายของพระองค์ ตำแหน่งของพระองค์อยู่เหนือพวกทูตสวรรค์เพราะด้วยจุดยืนในคุณธรรมของพระองค์

⁴³ Michael Servetus, Craig Broyles, Robert Alter, Peter Craig-ie, Father Mitchell Dahood

⁴⁴ สดุดี 45:2 “พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอวยพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

พระองค์ทรงได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้ครอง “ราชบัลลังก์” ซึ่งจะดำรงเป็นนิรันดร์ (*ความเข้าใจเรื่องพระคริสต์และพระคัมภีร์ใหม่*, หน้า 96-97)⁴⁵

ฮีบรู 1:10

ฮีบรู 1:10 “องค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกในปฐมกาล และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์” (ฉบับ ESV)

สดุดี 102:25 ในกาลก่อน พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์ (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:10 เป็นคำอ้างอิงจากสดุดี 102:25 ข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์เดิมที่ใช้ภาพที่คล้ายคลึงกันนี้ อธิบายถึงการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกของพระยาห์เวห์คือ อีสยาห์ 42:5, 48:13, 51:13; เยเรมีย์ 32:17; เศคาริยาห์ 12:1⁴⁶

คำว่า “พระองค์” ในเพลงสดุดี 102:25 หมายถึงพระยาห์เวห์จากที่กล่าวไว้ในข้อ 22 (“เพื่อนมัสการพระยาห์เวห์”) ดังนั้นผู้ที่ถูกกล่าวถึงในสดุดี 102:25 จึงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าที่เป็นพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก การระบุเช่นนี้ยังมีให้เห็นในข้อต่างๆ จากพระคัมภีร์เดิมที่เพิ่งอ้างถึงและในฮีบรูโดยรวม ตัวอย่างเช่น ฮีบรู 2:10 (เปรียบเทียบ 3:4; 11:3) กล่าวถึงพระเจ้าว่า “ในเรื่องที่พระเจ้าทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น ก็เป็นการเหมาะสมแล้ว ที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขาสมบูรณ์โดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ” ข้อนี้แยกให้เห็นความแตกต่างของบุคคล คือในด้านหนึ่งก็มีพระเจ้า ผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่โดยพระองค์ และอีกด้านหนึ่งก็มีพระเยซู ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้สมบูรณ์แบบ สิ่งนี้สอดคล้องกับคำสอนโดยรวมที่ว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว

ไม่ว่าเราจะอ่านฮีบรู 1:10 อย่างไรนั้น มันจะเป็นข้อผิดพลาดที่จะเอามาเป็นข้อยกเว้น หรือมาเป็นความขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ฝังแน่นในพระคัมภีร์ว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว นี่บ่งชี้ว่าฮีบรู 1:10 และข้อที่ขยายมากขึ้นในข้อ 10-12 นั้นหมายถึงพระยาห์เวห์มากกว่าพระเยซู

⁴⁵ Christopher M. Tuckett, *Christology and the New Testament*, pp.96-97

⁴⁶ อีสยาห์ 42:5 “พระยาห์เวห์พระเจ้า ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงซึ่งมันไว้ ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่บังเกิดออกมาจากโลก ผู้ประทานลมหายใจแก่ประชาชนบนโลก และประทานวิญญูณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสว่า”

มีเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่แยกฮีบรู 1:10 ออกจากฮีบรู 1:8 (“ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”) การรวมกันของสองข้อนี้แสดงให้เห็นว่า พระยาห์เวห์พระผู้สร้างได้ทรงให้พระบุตรและราชบัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เนื่องจากพระยาห์เวห์จะทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ (“พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่วันสิ้นสุด” ฮีบรู 1:12) ดังนั้นราชบัลลังก์ของพระคริสต์ก็จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ความเป็นอมตะของพระเจ้านั้นจะเห็นได้ในฮีบรู 1:10-12 ในสามข้อความที่เป็นตัวเอน

ฮีบรู 1:10-12 “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก *ในปฐมกาล* และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์ *สิ่งเหล่านั้นจะพินาศ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่* สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้าที่สวมใส่ พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นเหมือนทรงม้วนผ้าคลุม และสิ่งเหล่านั้นจะเปลี่ยนไปเหมือนกับเสื้อผ้า แต่พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และ *ปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด*” (ฉบับ ESV)

พระคัมภีร์ตอนนี้อ้างอิงมาจากสดุดี 102:25-27⁴⁷ กล่าวถึงความเป็นอมตะของพระยาห์เวห์ ที่ปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด และพระองค์จะยังคงดำรงอยู่แม้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะพินาศไป แต่ “พระเจ้าพระบุตร” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพสามารถตายได้ และไม่มีความเป็นอมตะดังที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ตอนนี้ ฉะนั้นฮีบรู 1:10-12 จะไม่สามารถเป็นจริงได้อย่างแท้จริงกับพระเมสโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป (ยอห์น 1:29)

เรื่องการใช้สดุดี 102:25 ในฮีบรู 1:10 และกลายเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้นในการใช้ข้อความของพระคัมภีร์เดิมในฮีบรู คือถ้าผู้เขียนถึงชาวฮีบรูไม่ได้กำลังใช้ข้อต่างๆจากพระคัมภีร์เดิมที่กล่าวถึงพระยาห์เวห์มาใช้กับพระเยซูตามอำเภอใจ (ทั้งๆที่ชาวยิวเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า) หรือไม่มีเหตุผลสำคัญในการทำให้มีความเชื่อมโยงกัน และจะมีเหตุผลอะไรได้นอกจากว่า พระเยซูคือผู้ที่เป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์อย่างสมบูรณ์ และเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ปรากฏพระองค์อยู่จริงโดยที่พระเจ้าสถิตอยู่ใน *พระกาย*ของพระองค์ (“ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” โคโลสี 2:9)?

จดหมายถึงชาวฮีบรูเขียนโดยชาวยิวถึงพี่น้องชาวยิวที่เชื่อ จะมีใครสงสัยไหมที่ชาวยิวพวกนี้เป็นผู้เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างแน่วแน่? แม้แต่ไฟโลซึ่งเป็นชาวยิวผู้มีความเป็นกรีกที่ข่ม

⁴⁷ สดุดี 102:25 “ในกาลก่อนพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นจะพินาศ แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์ทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นเหมือนเสื้อผ้า แล้วมันก็สิ้นไป แต่พระองค์ทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด”

โซกในปรัชญากรีก ก็เป็นผู้เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างแน่วแน่ มันจึงขัดกับเหตุผลที่จะเป็นความเชื่อในตรีเอกานุภาพแต่เดิมจากฮีบรูบทที่ 1

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าผู้เขียนถึงชาวฮีบรูผู้ชมโซกในพระคัมภีร์ฮีบรู ทราบตัวว่าข้อจากพระคัมภีร์เดิมที่เขากำลังยกอ้างมานั้นอ้างถึงพระยาห์เวห์ แล้วทำไมเขาจะอ้างอิงข้อเหล่านี้ว่าเกี่ยวกับพระบุตรล่ะ?

ผู้เขียนถึงชาวฮีบรูคิดว่าพระบุตรเป็นพระยาห์เวห์เองไหม? ถ้าเขาคิดเช่นนั้น พระยาห์เวห์ก็จะเป็น “บุตรหัวปี” ที่ถูกนำ “เข้ามาในโลก” (ฮีบรู 1:6)!⁴⁸ คำตอบนี้ใช้ไม่ได้ ปัญหาในการถามของเราอยู่ในวิธีที่เรากำหนดกรอบคำถามของเรา นั่นก็คือ ด้วยข้อสันนิษฐานว่าข้อเหล่านี้จากพระคัมภีร์เดิมที่อ้างอิงในฮีบรูนั้นใช้กับพระบุตร มากกว่าจะใช้กับการเสด็จมา หรือการปรากฏพระองค์ หรือการสำแดงของพระองค์ในโลกนี้ ข้อเหล่านี้จากพระคัมภีร์เดิมที่ยกอ้างในฮีบรูนั้นใช้กับการเสด็จมาของพระบุตร นั่นก็คือ กับการที่พระองค์ได้ทรง “ถูกนำเข้ามาในโลก” (ฮีบรู 1:6) และการเข้ามาในโลกของพระบุตรก็เกี่ยวข้องกับการเสด็จเข้ามาของพระเจ้าในโลกนี้ด้วย ด้วยความเข้าใจเช่นนี้เท่านั้นที่ความเข้าใจต่อเนื่องหรือความเชื่อมโยงของข้อในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับพระยาห์เวห์จึงจะสมเหตุสมผลในหนังสือฮีบรู ดังนั้นเราก็จะเห็นว่าฮีบรูบทที่ 1 ตอกย้ำถ้อยคำที่ได้ประกาศในคำขึ้นต้นของยอห์นว่า พระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกและได้สถิตในพระเยซู

จากแนวความคิดที่ปรากฏในฮีบรูบทที่ 1 นั้นเห็นชัดเจนว่า ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ความต่อเนื่องทั้งหมดของคำอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมจะเกินจำเป็น เพราะคำอ้างอิงเหล่านั้นจะทำให้คำกล่าวเหล่านั้นชัดเจนในตัวเอง ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า มันก็ชัดเจนโดยไม่ต้องกล่าวว่ารากบัลลังก์ของพระองค์จะ “ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (ข้อ 8) และพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์ อันที่จริง ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเผชิญกับปัญหาที่แก้ไม่ออก คือที่พระเยซูผู้ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นพระเจ้าได้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์ (2:9)⁴⁹ แล้วก็ทรง “มาเป็น” ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ (1:4)⁵⁰ ซึ่งหมายความว่าก่อนหน้านี้ทรงต่ำกว่า ด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึงกันนี้ มันจึงเป็นปัญหาที่จะกล่าวว่าพระเยซูที่เป็นพระเจ้านั้นทรง “ได้รับ” พระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์ (ข้อ 4) ฮีบรูบทที่ 1 ซึ่งไม่ได้สนับสนุนความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับ “พระเจ้าพระบุตร” เลยนั้น ได้ทำให้แนวคิดเกี่ยวกับ “พระเจ้าพระบุตร” อ่อนลงอย่างได้ผล

⁴⁸ ฮีบรู 1:6 เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามาในโลก ก็ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการ*พระบุตร”

⁴⁹ ฮีบรู 2:9 “แต่เราก็เห็นว่าพระเยซู ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่งนั้น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้วายพระชนม์เพื่อทุกคน”

⁵⁰ ฮีบรู 1:4 “พระองค์ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์”

แต่ถ้าพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า เป็นมนุษย์ที่แท้จริงเหมือนมนุษย์คนอื่น ๆ ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ในอีบรูบทที่ 1 ก็มีความสำคัญสูงสุด มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งที่พระยาห์เวห์จะทรงยกย่องมนุษย์ให้มียศศักดิ์ศรีสูงสุด มนุษย์ที่ต้องตายถูกทำให้ไม่ตาย และของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์ได้ประทานให้แก่ทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์ “เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย” (1 โครินธ์ 15:53) ประชากรของพระเจ้า ผู้เป็นธรรมิกชน จะได้ครองร่วมกับพระคริสต์ในศักดิ์ศรีและฤทธิ์อำนาจ

ราชอาณาจักรกับราชอาณาจักร และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ คือประชากรขององค์ผู้สูงสุดนั้น แผ่นดินของท่านเหล่านี้จะเป็นแผ่นดินนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่านเหล่านี้ (ดาเนียล 7:27; เปรียบเทียบวิวรณ์ 1:6; 5:10)

พระพรอันยิ่งใหญ่ที่ประทานให้กับพระเยซู กษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์⁵¹ จะถูกแบ่งปันให้กับประชากรของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นศิระของร่างกาย และพระพรที่เทลงบนศิระนั้นก็เพื่อประโยชน์ของร่างกายเช่นกัน นั่นเป็นความรักที่ไม่มีขอบเขตและพระทัยที่กว้างของพระเจ้าซึ่งมอบให้กับมนุษย์ในพระคริสต์ ที่จริงแล้วหนังสืออีบรูเขียนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูมากกว่าจดหมายใด ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่

การที่พระเยซูทรงถูกยกย่องในสวรรค์สถานให้ “สูงส่งเหนือกว่าทุกภูตผีที่ครอบครอง ทุกภูตผีที่มีอำนาจ ทุกภูตผีที่มีฤทธิ์เดชและทุกภูตผีที่ปกครอง และเหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง” (เอเฟซัส 1:21) และการที่พระเยซูประทับที่ “เบื้องขวาของพระเจ้าสูงสุด” (อีบรู 1:3) นั้น บางคนอาจคิดว่าขณะนี้พระเยซูทรงอยู่ไกลเกินเอื้อมจากมวลมนุษย์ในสถานการณ์ที่น่าสงสารและแร้นแค้นของพวกเขา กระนั้นก็ดี พระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ให้มีเราอยู่ในความตั้งพระทัยของพระองค์ โดยทรงขยายพระพรนิรันดร์ในพระคริสต์มาถึงเรา รวมถึงเรื่องของชีวิตนิรันดร์!

อีบรู 2: การไตร่ตรองฝ่ายวิญญาณ

แม้ว่าเสาหลักที่สามของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คืออีบรูบทที่ 1 แต่เราจะกล่าวถึงสองสามสิ่งเกี่ยวกับบทที่ 2 ด้วยการไตร่ตรองในฝ่ายวิญญาณ บทนี้ก็เหมือนกับบทที่ 1 ที่จะให้เห็นความต่อเนื่องกันของข้อในพระคัมภีร์เดิมที่ต่อกันอย่างชัดเจนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

⁵¹ เมสสิยาห์ หมายถึงผู้ที่ถูกเจิมไว้ หรือหมายถึง “พระคริสต์” (ผู้แปล)

ฮีบรู 2:6 มีคนกล่าวเป็นพยานในบางแห่งว่า “มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?”

เราจะเห็นฐานะที่สำคัญของมนุษย์ในแผนการนิรันดร์และการมองของพระเจ้าอีก ฮีบรู 2:6 เป็นการอ้างอิงจากข้อพระคัมภีร์เดิมหลายข้อ

สดุดี 8:4 ...มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?

สดุดี 144:3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่า ที่พระองค์เอาพระทัยใส่เขา? หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรเล่า ที่พระองค์ทรงคิดถึงเขา?

โยบ 7:17 มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสำคัญนัก และเป็นผู้ที่พระองค์ใส่พระทัย

ฮีบรูกล่าวต่อไปดังนี้

ฮีบรู 2:7-8 พระองค์ทรงทำให้เขาดำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง พระองค์ได้ทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา (ฉบับ ESV)

ต่อไปนี้เป็นข้อความอ้างอิงจากสดุดี 8:5-6 ที่เราเห็นบางอย่างเด่นชัดเมื่ออ้างอิงจากฉบับ NASB และ NIV (โปรดสังเกตตัวเอียง)

ฉบับ NASB แต่พระองค์ได้ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าแต่หน้อยเดียว และทรงสวมศักดิ์ศรีกับความยิ่งใหญ่ให้แก่เขา! พระองค์ทรงให้เขาปกครองผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของเขา

ฉบับ NIV พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว และทรงสวมศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงตั้งพวกเขาให้ปกครองผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของพวกเขา

การแปลของสองฉบับนี้แตกต่างกันอย่างน่าตกใจในประโยคส่วนแรกว่า “พระองค์ได้ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าแต่หน้อยเดียว” (ฉบับ NASB) กับ “พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว” (ฉบับ NIV) ความไม่ตรงกันนี้เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในสดุดี

8.5 พระคัมภีร์ฮีบรูใช้คำ *Elohim* (พระเจ้า) ในขณะที่พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ LXX ใช้คำ *angelos* (ทูตสวรรค์ หรือ ผู้สื่อสาร)

สองข้อถัดมาในฮีบรูก็กล่าวอย่างชัดเจนที่พระเยซูทรงถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง

ฮีบรู 2:8-9 ขณะนี้เรายังไม่เห็นว่าคุณอยู่ได้อำนาจของเขา แต่เราเห็นว่าพระองค์ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง ซึ่งก็คือพระเยซูนั่น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฏ เพราะการสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน.... (ฉบับ ESV)

ในข้อที่อ้างอิงทั้งหมดนี้ เราไม่ได้เห็นแต่เฉพาะการมุ่งความสนใจไปที่มนุษย์เท่านั้น แต่ยังเห็นข้อเท็จจริงด้วยว่า ผู้เขียนถึงชาวฮีบรูยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ (“มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?”) โดยไม่ให้คำอธิบายหรือบอกความประสงค์ไว้ และไม่มีคำพูดเป็นนัยที่อ้างถึงความเป็นพระเจ้าหรือการดำรงอยู่ก่อนแต่อย่างใด

ข้อถัดมาในฮีบรู 2:10 ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระองค์ผู้ทรงให้ทุกสิ่งดำรงอยู่ (พระเจ้า) กับพระองค์ผู้ถูกทำให้สมบูรณ์ด้วยความทุกข์ทรมาน (พระเยซู) ทั้งสองเป็นสองบุคคลที่แตกต่างกันโดยที่บุคคลแรกเป็นผู้ทำให้บุคคลหลังสมบูรณ์

เป็นการเหมาะสมแล้วที่พระองค์ (พระเจ้า) ผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ ทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขา (พระเยซู) สมบูรณ์ด้วยความทุกข์ทรมาน (ฮีบรู 2:10)

สี่ข้อต่อมา ฮีบรู 2:11-14 มีถ้อยคำที่เด่นชัด

ฮีบรู 2:11 เพราะที่จริงแล้ว ทั้งผู้ที่ทำให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้บริสุทธิ์ ก็มาจากพระองค์ (พระเจ้า) เดียวกัน สิ่งนี้อธิบายว่าทำไมพระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเห็นว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นพี่น้อง (ฉบับ ITNT)⁵²

⁵² ฮีบรู 2:11 “เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง”

ฮีบรู 2:12 “เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน” (ฉบับ ITNT)

ฮีบรู 2:13 และ “เราเองจะไว้วางใจในพระองค์” แล้วยังตรัสอีกว่า “ดูเถิด ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เรา” (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 2:14 เพราะในเมื่อบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดเช่นไร พระองค์เองก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยเช่นกัน (ฉบับ ESV)

ข้อแรกของข้อเหล่านี้คือฮีบรู 2:11 กล่าวว่าผู้ที่ทำให้บริสุทธิ์ (พระเยซู) และคนทั้งหลายที่ได้ถูกทำให้บริสุทธิ์ (บรรดาผู้เชื่อ) ก็มาจากพระเจ้าองค์เดียวกัน พระเยซูผู้สมบูรณ์แบบ ไม่ทรงละอายที่จะยอมรับผู้ที่ในเวลานี้ยังไม่สมบูรณ์แบบว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ คำว่า “พี่น้อง” ยังปรากฏในข้อที่สองของข้อเหล่านี้คือฮีบรู 2:12 ซึ่งเป็นข้อความอ้างอิงจากสดุดี 22:22 (21:23 ในฉบับ LXX) ที่กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ในท่ามกลางชุมนุมชน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์”

โดยเหตุที่พระเยซูเป็นมนุษย์ที่แท้จริง พระองค์จึงเป็นพี่น้องของเรา แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่าพระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าด้วย ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะเป็นพี่น้องของเรา! เนื่องจากการเชื่อมโยงแบบนี้เป็นปัญหาทางศาสนศาสตร์และเป็นปัญหายากเฉพาะของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงมักจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์ว่าพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา

ในข้อที่สี่ ฮีบรู 2:14 คำว่า “มีส่วนเช่นไร” และ “ก็มีส่วนเช่นนั้น” แปลจาก *koinōneō* และ *metechō* ตามลำดับ ทั้งสองคำนี้ “มีความหมายแทบจะเหมือนกัน” (มิลตัน & มิลลิแกน, *คำศัพท์ในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก*, *koinōneō*)⁵³ เนื่องจากพระเยซูทรงมีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเรา พระองค์ทรงมี “เนื้อและเลือด” ของ “บุตรทั้งหลาย” (ผู้เชื่อทั้งหลาย) ซึ่งจริงๆ แล้วก็คือเนื้อหนังและเลือดของมนุษย์ทั้งหลาย

ข้อที่สามของข้อเหล่านี้คือฮีบรู 2:13 สะท้อนให้เห็นสดุดี 16:1 ที่กล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ในพระองค์” ฉบับ LXX (15:1) กล่าวว่า “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า ขอทรงปกป้องข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์หวังใจในพระองค์”

⁵³ “share” and “partook”; Moulton & Milligan, *Vocabulary of the Greek NT*, *koinōneō*

(ANETS) ความคิดที่คล้ายคลึงกันนี้เกี่ยวกับการเข้าลี้ภัยในพระเจ้าจะเห็นได้จากสดุดี 18:2 (“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระศิลาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ในพระองค์”); สดุดี 36:7 (“บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”); และสดุดี 91:2 (ข้าพเจ้าจะทูลพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ”) ทำไมหนังสือฮีบรูจึงอ้างถึงคำกล่าวเหล่านี้ในสดุดี ถ้าไม่ใช่เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงมีความไว้วางใจในพระเจ้าเหมือนที่ “บุตรทั้งหลาย” ไว้วางใจ (เหล่าสาวกของพระองค์, เปรียบเทียบอิสยาห์ 8:18)?

นอกจากนี้ยังมีอิสยาห์ 12:2 (“พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว”) ซึ่งแฝงคำพูดเป็นนัยที่ใช้เยาะเย้ยพระเยซูเมื่อทรงถูกตรึงกางเขนว่า “เขาวางใจพระเจ้า ก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาตอนนี้เถิด ถ้าพระองค์พอพระทัยในตัวเขา” (มัทธิว 27:43) นี่คือการอ้างคำที่ไม่เป็นมิตรของผู้นำศาสนาที่ถึงอย่างไรก็ยอมรับการไว้วางใจในพระเจ้าของพระองค์ แต่สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือเหตุผลของพวกเขาที่ยอมรับความไว้วางใจในพระเจ้าของพระเยซูก็คือ “เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 43)⁵⁴

ในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราเข้าใจการอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจาก็คือการอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า ในพระกิตติคุณยอห์นบางคนใช้การเชื่อมโยงที่ไม่มีมูลความจริงนี้เพื่อขว้างปาและกล่าวหาพระเยซู (ยอห์น 10:33-36; 19:7)⁵⁵ แต่ก็ที่น่าแปลกใจหรืออาจจะไม่แปลกใจก็คือบรรดาผู้นำของอิสราเอลไม่รู้ถึงความเชื่อมโยงนั้น (ดังที่เราจะเห็นในบทต่อไป) แต่เข้าใจการอ้างตัวในการเป็น “บุตรของพระเจ้า” ของพระเยซูว่าแสดงให้เห็นถึงความไว้วางใจในพระเจ้าของพระองค์ว่าเป็นพระบิดาของพระองค์ (มัทธิว 27:43; ฮีบรู 2:13)⁵⁶ ความเข้าใจของพวกเขาถูกต้องเพราะพระเยซูพระบุตรของพระเจ้าเรียกพระเจ้าวว่า “อับบา พระบิดา” (มาระโก 14:36)⁵⁷ เหมือนเด็กที่ไว้วางใจในบิดาของเขา พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้เรียกพระเจ้าวว่าพระบิดา และไว้วางใจในพระองค์อย่างทั้งหมดเหมือนที่พระองค์ได้ทรงไว้วางใจ

⁵⁴ มัทธิว 27:43 “เขาวางใจพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ขอให้ช่วยเขาเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

⁵⁵ ยอห์น 19:7 พวกยิวตอบท่านว่า “เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย เพราะเขาตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

⁵⁶ ฮีบรู 2:13 “เราเองจะไว้วางใจในพระองค์ท่าน ทั้งยังตรัสอีกว่า ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เราอยู่นี้แล้ว”

⁵⁷ มาระโก 14:36 พระองค์ทูลว่า “อับบา (พ่อ) ทุกสิ่งเป็นได้สำหรับพระองค์ ขอโปรดให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด”

บทที่ 6

เสาหลักที่สี่ของ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: วิวัณบพที่ 1

วิวัณบพที่ 1 เป็นหนึ่งในสี่เสาหลักของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่เมื่อสมัยผมยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ผมได้ใช้เพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า รวมทั้งอีกสามเสาหลักคือ ยอห์นบทที่ 1, โคลอสีบทที่ 1, และฮีบรูบทที่ 1 แต่การศึกษาวิวัณบพที่ 1 อย่างละเอียดจะแสดงให้เห็นว่าบทนี้ไม่ได้สอนความเชื่อในพระเจ้าตรีเอกานุภาพ หรือว่าความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ เราจะสรุปให้เห็นโดยย่อเพราะเราจะพูดถึงหัวข้อที่เกี่ยวข้องกันในบทต่อไปเกี่ยวกับการยกย่องสรรเสริญพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่ ต่อไปนี้คือวิวัณบพที่ 1 ทั้งบท

¹ วิวัณของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าประทานแก่พระองค์ เพื่อแสดงให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เห็นที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า พระองค์ได้ทรงให้ทูตสวรรค์ไปแจ้งกับยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ ²ผู้เป็นพยานถึงพระวาระของพระเจ้าและคำพยานเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ แม้กระทั่งกับทุกสิ่งที่ท่านเห็น ³ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่านคำเผยพระวาระนี้ และความสุขมีแก่บรรดาผู้ที่ฟังแล้วประพฤติตามสิ่งที่เขียนไว้ในนั้น เพราะเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

⁴ ยอห์น เรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่ท่านทั้งหลายจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา และจากวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ ⁵ และจากพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพยานที่ซื่อสัตย์ เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ปกครองเหนือบรรดาคริสตียในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลายและได้ทรงให้เราหลุดพ้นจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ ⁶ และได้ทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอให้พระเกียรติและฤทธิ์อำนาจมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดย์ อาเมน

⁷ ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมากับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะร้องครวญเพราะพระองค์ ก็จะเป็นไปเช่นนั้น อาเมน ⁸ พระ

เจ้าผู้ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา”

⁹ข้าพเจ้าคือยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากและในอาณาจักร และความทรหดอดทนที่มีอยู่ในพระเยซู ข้าพเจ้ามาอยู่ที่เกาะปัทมอสเพราะพระวณะของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซู ¹⁰ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญานในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงแตรดังมาจากข้างหลังข้าพเจ้า ¹¹กล่าวว่า “จงเขียนสิ่งที่ท่านเห็นลงในหนังสือม้วน แล้วส่งไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ด ถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทิรา เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย”

¹²แล้วข้าพเจ้าก็หันมาดูเสียงที่พูดกับข้าพเจ้า และเมื่อหันมา ข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน ¹³และในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาว และทรงคาดแถบทองคำรอบพระอุระ ¹⁴พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ เหมือนอย่างหิมะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ ¹⁵พระบาทของพระองค์เหมือนทองสัมฤทธิ์เงางามดังหลอมในเตาไฟ และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนเสียงน้ำมากหลาย ¹⁶พระองค์ทรงถือดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า

¹⁷เมื่อข้าพเจ้าเห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนคนตาย แต่พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวาวนตัวข้าพเจ้า และตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ¹⁸และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราตายแล้ว และดูแลเราอย่างดำรงชีวิตอยู่ตลอดไป และเราถือลูกกุญแจแห่งความตายและแดนมรณา ¹⁹เพราะฉะนั้น จงเขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็น คือสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ และสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้ ²⁰ส่วนความล้าลึกของดาวทั้งเจ็ดดวงที่เจ้าเห็นในมือขวาของเรา และของคันประทีปทองคำทั้งเจ็ด ดาวเจ็ดดวงก็คือบรรดาทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันนั้นก็คือคริสตจักรทั้งเจ็ด (ฉบับ ESV)

การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าประทานแก่พระองค์

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราไม่ได้สังเกตหรือให้ความสำคัญอย่างเพียงพอว่า การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ไม่ได้มาจากพระเยซูเอง แต่แท้จริงแล้วมาจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับพระเยซูเพื่อพระเยซูจะได้แสดงแก่บรรดาผู้รับใช้ (หรือทาส) ของพระองค์ โดยเฉพาะอัครทูตยอห์น

วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าประทานแก่พระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เห็นที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า พระองค์ได้ทรงให้ทูตสวรรค์ไปแจ้งกับยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ (วิวรณ์ 1:1 ฉบับ ESV)

เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่หนังสือวิวรณ์เริ่มต้นด้วยการแยกแยะบุคคลไว้อย่างชัดเจน ที่ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระเยซูคริสต์กับพระเจ้าในคำกล่าวว่า พระเจ้าได้ประทานวิวรณ์ให้กับพระเยซูคริสต์ ยอห์นกล่าวตรงๆด้วยภาษาที่ไม่ได้สนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “พระเจ้า” แทนที่จะเป็น “พระเจ้าพระบิดา” ซึ่งทำให้พระเยซูทรงแตกต่างไปจากพระเจ้า และไม่ใช่ว่าจากพระเจ้าพระบิดา ผู้ที่ถึงอย่างไรก็เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว (ยอห์น 17:3)¹ และข้อสรุปของเราได้แรงสนับสนุนมากขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าข้อนี้ พูดถึง “พระเจ้าที่ซ้เฉพาะ” (*ho theos*) มากกว่า “พระเจ้า” (*theos*)

ความจริงที่ว่าวิวรณ์ไม่ได้มาจากพระเยซูคริสต์เอง แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าพระบิดาประทานให้แก่พระองค์นั้นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายต่างก็รู้จักดี ยกตัวอย่างเช่น เอช เอ ดับบลิว มายเออร์ กล่าวว่า “การเปิดเผยที่ระบุไว้ในหนังสือเล่มนี้ พระคริสต์ทรงได้รับจากพระบิดา” และ เจ พี แลงก์ กล่าวว่า “[วิวรณ์] ซึ่งพระเจ้าประทานแก่พระองค์นั้น พระเจ้าก็คือพระบิดา”²

คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของผู้อธิบายเกี่ยวกับวิวรณ์ 1:1 อธิบายถึงลูกโซ่ของอำนาจที่เริ่มต้นจากพระเจ้าว่า “มีห้าการเชื่อมต่อกันในลูกโซ่ของอำนาจ คือพระเจ้า พระคริสต์ ทูตสวรรค์ของพระองค์ ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ และบรรดาผู้รับใช้ในคริสตจักรทั้งหลาย” *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ใหม่ของไอวีพี* เกี่ยวกับวิวรณ์ 1:1 ก็กล่าวคล้ายๆกันว่า

ถ้าพระเยซูทรงเป็นแหล่งโดยตรงของวิวรณ์ พระเจ้าก็ทรงเป็นแหล่งที่มาสูงสุด พระเจ้าประทานวิวรณ์แก่พระเยซูคริสต์เพื่อที่จะแสดงต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ประเด็นนี้ก็เหมือนในพระกิตติคุณยอห์นมากที่พระเยซูทรงยืนยันรานซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสนั้นไม่ใช่คำพูดของพระองค์เอง แต่เป็นคำของ “ผู้ที่ส่งพระองค์มา” (เช่น ยอห์น 7:16-17, 28; 8:28; 12:49-50)⁴

¹ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

² H.A.W. Meyer; J.P. Lange; ทั้งสองคำกล่าวนี้ยกมาจาก *คู่มือวิเคราะห์และตีความวิวรณ์ของยอห์น* โดย เอช เอ ดับบลิว มายเออร์ (หน้า 95) และ *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของแลงก์* เกี่ยวกับพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ (เกี่ยวกับวิวรณ์ 1:1)

³ IVP New Testament Commentary

⁴ ยอห์น 7:16-17 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ทรงใช้เรามา ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็รู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง”

แต่ในฐานะที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราได้มองข้ามสิ่งที่ระบุไว้อย่างชัดเจนในวิวรณ์ 1:1 และคิดอย่างผิด ๆ ว่าวิวรณ์มาจากพระเยซูเอง ความจริงมีอยู่ว่า แม้หลังจากการได้รับพระเกียรติของพระองค์⁵ พระเยซูไม่ได้มีอำนาจที่แยกจากพระเจ้า เพราะแม้ในขณะนี้พระองค์ก็ทรงทำทุกสิ่งภายใต้อำนาจของพระบิดาเหมือนที่พระองค์ทรงเคยทำก่อนหน้านั้นเมื่อทรงอยู่ในโลก

ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา

คำทักทายของยอห์นถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งในเอเชียในข้อ 4 และข้อ 5 นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดาในการใช้คำศัพท์ที่ในพระคัมภีร์จะมีเฉพาะในหนังสือวิวรณ์

ยอห์น เรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่ท่านทั้งหลาย จากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา และจากวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ และจากพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพยานที่ซื่อสัตย์ เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ปกครองเหนือบรรดาคริสตียในโลก (วิวรณ์ 1:4-5 ฉบับ ESV)

คำทักทายนี้อาจเป็นเพียงการขยายคำทักทายของเปาโลซึ่งคริสตจักรในยุคแรกคุ้นเคยว่า “ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย”⁶ แต่ถ้าเราใช้คำทักทายของยอห์นแบบตรงตัวมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่ง มันก็จะเป็นข้อความที่ไปถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในนามของสามฝ่ายคือพระเจ้า “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา” อีกทั้งวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ ยอห์นแยกให้เห็นความแตกต่างของบุคคลอีกครั้ง คราวนี้แยกให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์ทรงแตกต่างจากพระองค์ “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา” ซึ่งเป็นคำเรียกพระเจ้าที่ในพระคัมภีร์จะมีเฉพาะแต่ในวิวรณ์เท่านั้น คำเรียกนี้มีปรากฏ

⁵ หมายถึงการเป็นขึ้นจากความตาย และการเสด็จสู่สวรรค์ (ผู้แปล)

⁶ คำทักทายนี้ปรากฏในโรม 1:7; 1 โครินธ์ 1:3; 2 โครินธ์ 1:2; กาลาเทีย 1:3; เอเฟซัส 1:2; พิลิปปี 1:2; 2 เธสะโลนิกา 1:2; พิลิโมน 1:3

⁷ ถ้าวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า (วิวรณ์ 1:4) ถูกเข้าใจว่าเป็นวิญญาณจริง วิญญาณเหล่านั้นอาจเป็น “ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า” (วิวรณ์ 8:2) โดยทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ” (ฮีบรู 1:14) นอกจากนั้นวิวรณ์ 3:1 ยังพูดถึง “วิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าและดาวเจ็ดดวง” ที่ดาวเจ็ดดวงก็คือบรรดาทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด (วิวรณ์ 1:20) นั้น บ่งบอกว่า “วิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า” อาจเป็นทูตสวรรค์เช่นกัน ถ้าเป็นเช่นนั้นก็อาจมีความคล้ายกันระหว่างสามชุดของจำนวนเจ็ดดังนี้คือ วิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า (วิวรณ์ 1:4), วิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า (วิวรณ์ 3:1), และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า (วิวรณ์ 8:2), โดยทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติ (ฮีบรู 1:14) มีอีกสองข้อที่อาจเกี่ยวข้องกัน วิวรณ์ 4:5 เทียบ “วิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า” กับ “เจ็ดคบเพลิง” ต่อหน้าพระที่นั่ง ซึ่งทำให้นักขึ้นได้ว่าทูตสวรรค์คือ “เปลวเพลิง” (ฮีบรู 1:7) วิวรณ์ 5:6 พูดถึง “พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่พระเจ้าทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก” เป็นการเตือนเราว่า “ทูตสวรรค์” (ผู้สื่อสาร) ได้ถูก “ส่ง” ออกไป (วิวรณ์ 22:6,16)

สามครั้งในวิวรณ์ ครั้งแรกอยู่ตรงนี้ (1:4) และกล่าวซ้ำใน 1:8 และ 4:8 อีกทั้งยังมีปรากฏในรูปที่สั้นกว่าใน 11:17 และ 16:5 รวมทั้งหมดห้าครั้ง

วิวรณ์ 1:4 ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่ท่านทั้งหลาย จากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา

วิวรณ์ 1:8 พระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา”

วิวรณ์ 4:8 พวกเขาพูดไม่หยุดตลอดทั้งวันทั้งคืนว่า “บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ องค์ผู้เป็นเจ้า⁸ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา”

วิวรณ์ 11:17 “ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ องค์ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และได้ทรงเริ่มครอบครอง”

วิวรณ์ 16:5 “พระองค์ทรงยุติธรรม ข้าแต่องค์บริสุทธิ์ ผู้ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่ เพราะพระองค์ได้ทรงนำการพิพากษามา” (กล่าวถึงพระเจ้า, ข้อ 1)

คำเรียก “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา” (หรือในรูปที่สั้นกว่า) ในข้อเหล่านี้ไม่ได้กล่าวถึงพระเยซูคริสต์ ในแต่ละกรณีจะอ้างถึงพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์ตามที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนมากยอมรับ

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนบอกว่า สามอนุประโยคในคำกล่าวว่า “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา” อ้างถึงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามลำดับ แต่ข้อสรุปนี้แปลก ๆ และไม่มีมูลความจริงจนไม่เป็นที่ยอมรับแม้แต่ในงานเขียนของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์* (วิวรณ์ 1:4) กล่าวว่า “ทุกอนุประโยคใช้กับพระบิดา ไม่ใช่กับแต่ละพระองค์” *พระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกของอัลฟอร์ด* (วิวรณ์ 1:4) กล่าวว่า “ชื่อเรียกรวม” นั้น “ต้องใช้กับพระบิดา” *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของผู้อธิบาย* (วิวรณ์ 1:4) กล่าวว่าคำเรียก

⁸ คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” นี้หมายถึง “พระยาห์เวห์” ซึ่งวิวรณ์ 4:8 อ้างอิงมาจากอิสยาห์ 6:3 ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ พระยาห์เวห์จอมทัพ” (ผู้แปล)

⁹ *Pulpit Commentary; Alford's Greek Testament; Expositor's Bible Commentary*

“ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” กล่าวถึง “พระบิดา” โดยเฉพาะ ยังมีกล่าวต่อไปว่าคำเรียกนี้แสดงถึงความเหนือกาลเวลาที่นิรันดร์ของพระยาห์เวห์

ชื่อที่อธิบายเกี่ยวกับพระบิดา [ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา] ไม่มีปรากฏที่ไหนเลยนอกจากวิวรณ์ (4:8; เปรียบเทียบ 11:17; 16:5) เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่า เป็นการถอดความสำหรับชื่อของพระเจ้าที่แสดงให้เห็นทั่วพระคัมภีร์เดิมด้วยอักษรฮีบรูสี่ตัวว่า YHWH ที่หมายถึงพระเจ้า... การรวมกันครบของทั้งสามกาลในไวยากรณ์เหล่านี้ [นั่นคือ กาลปัจจุบัน อดีตกาล อนาคตกาล] มีปรากฏในทาร์กัมปาเลสไตน์เกี่ยวกับเฉลยธรรมบัญญัติ 32:39 ... กาลในไวยากรณ์เหล่านี้ทำให้รู้ว่าพระเจ้าองค์เดียวกันนี้สถิตอยู่ตลอดไปกับผู้ที่อยู่ในพันธสัญญาของพระองค์

คู่มืออธิบายการใช้พระคัมภีร์เดิมในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับวิวรณ์ 1:4 อธิบายไว้ว่า “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” หมายถึง YHWH ของอพยพ 3:14¹⁰ โดยชี้ไปที่การใช้ไวยากรณ์กรีกที่ผิดธรรมดาของยอห์น ผู้อ่านบางคนอาจต้องการอ่านข้ามคำอ้างอิงต่อไปนี้เนื่องจากมีลักษณะที่เป็นวิชาการอยู่บ้าง

คำอธิบายเกี่ยวกับพระเจ้าว่า “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” เป็นการตีความชื่อ “YHWH” (ยาห์เวห์) ที่ยึดความคิดตามอพยพ 3:14 พร้อมด้วยคำอธิบายเกี่ยวกับกาลกรียาสองและสามส่วนเกี่ยวกับพระเจ้าในอิสยาห์ (เปรียบเทียบอิสยาห์ 41:4; 43:10; 44:6; 48:12) ซึ่งเป็นไปได้ว่าคำอธิบายเหล่านี้เองเป็นความคิดเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้าในอพยพ 3:14 ชื่อในอพยพ 3:14 ยังถูกขยายในลักษณะสามส่วนโดยคำสอนสืบทอดของชาวยิวในภายหลังโดยเฉพาะอย่างยิ่งทาร์กัมซูโต-โยนาธาน¹¹ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:39 ที่ว่า “เราทั้งหลาย คือผู้ที่เป็อยู่ และเคยเป็นอยู่ และเราทั้งหลายเป็นผู้ที่จะเป็น” ส่วนแรกที่ว่า “ผู้ที่เป็อยู่” (*ho ōn*) มาจากอพยพ 3:14 ฉบับ LXX (*egō eimi ho ōn*) และแม้ว่าคำบุพบท *apo* จะเรียกร่องสัมพันธ์การก ยอห์นก็คง *ho ōn* ให้เป็นกรรตุการก¹² เพื่อเน้นสิ่งนี้ว่าเป็นการกล่าวถึงอพยพ

กล่าวโดยสรุปแล้ว คำเรียกที่ไม่เปลี่ยนแปลงว่า “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” เป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้า ไม่ใช่ของพระเยซู และแสดงถึงความเหนือกาลเวลาที่นิรันดร์ของพระเจ้า (อพยพ 3:14 “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น”) ซึ่งยังเผยให้เห็นในสดุดี 90:2 ว่า “ก่อนที่จะภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา หรือก่อนที่จะทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่

¹⁰ อพยพ 3:14 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปบอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็นทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’”

¹¹ Tg. Ps.-J. (Targum Pseudo-Jonathan)

¹² คือการกที่ประธานของประโยคเป็นผู้กระทำ และสัมพันธ์การก คือการกที่แสดงความเป็นเจ้าของ (ผู้แปล)

นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” ภาพของพระยาห์เวห์ว่าเป็นผู้ที่ทรงขยายขอบเขตของพระองค์ไปถึงอดีตอันไม่มีที่สิ้นสุด ผ่านสู่ปัจจุบัน และเข้าไปในอนาคตนั้นมีรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 8

พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา” ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมา (วิวรณ์ 1:8)

พระยาห์เวห์ทรงเป็นอัลฟา ซึ่งเป็นตัวอักษรตัวแรก เพราะทุกสิ่งมาจากพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโอเมกา ซึ่งเป็นตัวอักษรตัวสุดท้าย เพราะทุกสิ่งจะกลับมามีพระองค์ด้วยความสำเร็จอันงดงามตามพระประสงค์ของพระองค์

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากความตาย

และจากพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพยานที่ซื่อสัตย์ เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากความตาย และเป็นผู้ปกครองเหนือบรรดาคริสตียในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราและได้ทรงให้เราหลุดพ้นจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ (วิวรณ์ 1:5)

นี่คือภาพที่สวยงามของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็น “พยานที่ซื่อสัตย์” ต่อพระบิดาของพระองค์ จนถึงความตายดังที่มีการกล่าวถึงพระองค์ในฟิลิปปี 2:8 ว่าทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณานบทางเขน ด้วยเหตุนี้สิ่งแรกที่กล่าวถึงชีวิตในโลกของพระเยซูในวิวรณ์ ก็คือความซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระบิดาของพระองค์ ทั้งโดยชีวิตของพระองค์และโดยความตายของพระองค์ ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูอยู่ในความซื่อสัตย์ที่สมบูรณ์ของพระองค์ต่อพระบิดาของพระองค์ในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้พระองค์เพื่อเป็นพยานถึงพระบิดา ความสมบูรณ์แบบไม่ได้เป็นแนวคตินามธรรม แต่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นในคุณภาพชีวิตที่ไม่มีใครเทียบได้ของพระเยซู

เพราะพระเยซูทรงซื่อสัตย์จนถึงความตาย พระบิดาจึงทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นจากความตาย ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากความตาย (ข้อ 5) ผู้ที่ถือลูกบุญแก่แห่งความตายและแดนคนตาย (ข้อ 18) ในฐานะบุตรหัวปี พระเยซูจึงทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย (ข้อ 17) เป็นทั้งจุดเริ่มต้นและเป้าหมายของการทรงสร้างใหม่ซึ่งได้เริ่มต้นอย่างแท้จริงด้วยการฟื้นขึ้นจากความตาย

แม้ว่า “เบื้องต้นและเบื้องปลาย”¹³ จะหมายถึงพระเจ้าในอิสยาห์ 44:6 และ 48:12 ในพระคัมภีร์ใหม่ก็มีหลายวิธีที่สะท้อนถึงคำเรียกนี้ที่ใช้กับพระเยซู ที่สำคัญไม่น้อยจากชีวิตและคำสอนของพระองค์เองดังที่ว่า “ถ้าใครต้องการจะเป็นคนแรก ก็ให้คนนั้นเป็นคนสุดท้าย และเป็นคนปรนนิบัติคนทั้งหลาย” (มาระโก 9:35) “คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนที่เป็นคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย” (มัทธิว 20:16)

พระเยซูเป็นคนแรกและคนสุดท้ายในฐานะที่เป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงแกะจะเป็นคนแรกที่นำแกะไปข้างหน้าและเป็นคนสุดท้ายที่คอยดูว่ามีตัวไหนที่พลัดหลงอยู่ข้างหลังหรือไม่ ซึ่งก็เหมือนกับคนนำทางที่นำกลุ่มนักปีนเขาขึ้นไปบนภูเขา แต่ก็ยังเหลียวหลังไปดูว่ามีคนถูกทิ้งไว้ข้างหลังหรือไม่

ในที่สุดแล้ว พระเยซูทรงเป็นคนแรกในการเป็น “บุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย” ทั้งยังเป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ยิ่งสร้าง” (โคโลสี 1:15) ที่อ้างอิงถึงการทรงสร้างใหม่มากกว่าจะเป็นการสร้างเก่า (ตามที่เราเห็นในบทที่ 4) ในการทรงสร้างใหม่นี้ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่เริ่มต้น¹⁴ของความเชื่อและเป็นผู้ที่ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์¹⁵ (ฮีบรู 12:2) ดังนั้นจึงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย

ส่วนที่สามในวิวรณ์ 1:5 ที่มาหลังจาก “ผู้เป็นพยานที่ซื่อสัตย์” และ “เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย” ก็คือ “ผู้ปกครองเหนือบรรดาอัครทูตในโลก” นั้นสะท้อนให้เห็นความสูงส่งของพระเยซูในฟิลิปปี 2:9 ส่วนที่สามนี้ยังไม่มีผลอย่างเต็มที่ (“เรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา” ฮีบรู 2:8) แต่จะบรรลุผลเต็มที่เมื่อพระองค์ “จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ” ในเวลานั้น “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” (วิวรณ์ 1:7)

ในฐานะของผู้ปกครองเหนืออัครทูตในโลก พระเยซูจึงทรงได้รับตำแหน่งสูงสุดในโลกมนุษย์ในสงครามทางโลกที่ต่อสู้กับพระเยซูผู้ที่ถูกเรียกว่าพระเมสโปดกันนั้น พระองค์ยังถูกเรียกว่า “เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย” (วิวรณ์ 17:14) พระเยซูทรงแตกต่างจากคนอื่น ๆ ที่ถูกเรียกว่า “กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย” (อารทาเซอร์ซีสในเอสรา 7:12, เนบูคัดเนสซาร์ในดาเนียล 2:37) ที่ทรงมีสิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลก (มัทธิว 28:18) แม้ว่าจะ

¹³ “the first and the last” หรือแปลว่า “คนแรกและคนสุดท้าย” (ผู้แปล)

¹⁴ หรือแปลว่า “ผู้นำ” จากคำกรีก “archegos”, ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “ผู้ริเริ่ม”, ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ผู้เบิกทาง”, ฉบับ 1971 แปลว่า “ผู้บุกเบิก” (“archegos” คำเดียวกันนี้ใช้ในฮีบรู 2:10 ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “ผู้ที่เป็นนาย” ใช้ในกิจการ 5:31 ฉบับมาตรฐาน 2011 ว่า “องค์พระผู้นำ”) ผู้แปล

¹⁵ “fixing our eyes on Jesus, the author and perfecter of faith” (Heb. 12:2 NAU) ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ” ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “โดยจับตามองที่พระเยซูผู้เบิกทางความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์” (ผู้แปล)

ไม่ได้อยู่เหนือพระเจ้า เพราะพระเยซูจะทรงมีชีวิตอยู่ภายใต้พระเจ้าตลอดไป (1 โครินธ์ 15:27-28)¹⁶ พระเยซูยังตรัสด้วยว่า “เช่นเดียวกับที่เราได้รับสิทธิอำนาจจากพระบิดาของเรา” (วิวรณ์ 2:27) ซึ่งหมายความว่า อำนาจสูงสุดของพระองค์ไม่ใช่อำนาจที่มีอยู่ในตัวเอง แต่เป็นสิ่งที่พระบิดาประทานให้กับพระองค์

ธรรมิกชนที่กำลังถูกข่มเหง (วิวรณ์ 1:7) จะเฝ้ามองไปที่การเสด็จมาของพระเยซูด้วยความคาดหวังอย่างร้อนรน พวกเขามีสิ่งมากมายที่จะขอบพระคุณในท่ามกลางความทุกข์ทรมานของพวกเขา ซึ่งเป็นผลมาจากการที่พวกเขาติดตามพระองค์บนแผ่นดินโลก และโดยเฉพาะขอบพระคุณสำหรับความรักที่ช่วยให้รอดของพระองค์ที่ว่า “แต่พระองค์ผู้ทรงรักเรา และได้ทรงให้เราหลุดพ้นจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ และได้ทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักรและเป็นพวกปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอให้พระเกียรติและฤทธิอำนาจมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์” (ข้อ 5-6)

ปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์ที่เพิ่งอ้างอิงนี้กล่าวว่า พระเยซูได้ทรงตั้งเราให้เป็น “ปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์” (ข้อ 6)¹⁷ ไม่ใช่ปุโรหิตของพระเยซูเอง พระองค์ได้ทรงไถ่เราด้วยพระโลหิตของพระองค์ไม่ใช่เพื่อเราจะมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองหรือแม้แต่เพื่อพระองค์ในที่สุด แต่เพื่อเราจะได้รับใช้ “พระเจ้าและพระบิดาของพระองค์” ในฐานะของพวกปุโรหิต การปราศจากความเห็นแก่ตัวของพระเยซู ยังเป็นอีกด้านหนึ่งของความสมบูรณ์แบบของพระองค์ ที่เห็นได้ชัดเจนในความรักที่ให้ตัวเองของพระองค์ โดยที่ “พระองค์ได้ทรงให้เราหลุดพ้นจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์” (ข้อ 5)

ความจริงที่ว่า พระเยซูได้ทรงตั้งเราให้เป็นปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์นั้น ไม่ได้ให้การสนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระเยซูตามที่อ้างถึงเลย แต่บอกเราแทนว่าพระเจ้ายังทรงเป็น “พระเจ้าและพระบิดาของพระองค์” ด้วย ต่อมาในวิวรณ์ 3:12 เราจะเห็นว่าภายในข้อเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระเจ้าของพระองค์” ถึงสี่ครั้งดังนี้

¹⁶ 1 โครินธ์ 15:27-28 ¹⁷ เพราะ “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็รู้ชัดกันอยู่แล้ว ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ ¹⁸ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง

¹⁷ ฉบับ ESV และฉบับอื่นๆ คือ “priests to his God and Father.” (Rev.1:6) พระคัมภีร์ภาษาไทยมีเพียงฉบับอมตธรรมร่วมสมัยที่แปลว่า “พระเจ้าและพระบิดาของพระองค์” ส่วนฉบับอื่นๆ ไม่ได้แปลคำว่า “และ” (พระเจ้าพระบิดาของพระองค์) ผู้แปล

คนที่ชนะ เราจะทำให้เขาเป็นเสาหลักอยู่ในพระวิหารของ**พระเจ้าของเรา** เขาจะไม่ออกไปจากพระวิหารเลย และเราจะจารึกพระนาม**พระเจ้าของเรา**บนตัวเขา และชื่อนครของ**พระเจ้าของเรา** คือนครเยรูซาเล็มใหม่ที่ลงมาจาก**พระเจ้าของเรา**จากสวรรค์ และจะจารึกนามใหม่ของเราด้วย (ฉบับ ESV)

เมื่อมองย้อนกลับไปครั้งเมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราเชื่อกันได้อย่างไรว่าวิวรณ์บทที่ 1 ให้การสนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ แต่มันกลับเผยให้เห็นในสิ่งที่ตรงกันข้าม นั่นก็คือ วิวรณ์บทที่ 1 ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ ที่โดยพระโลหิตของพระองค์ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของชีวิตมนุษย์นั้น ทำให้บรรดาคนบาปได้หลุดพ้นจากความผิดบาปของพวกเขา (ข้อ 5) มนุษย์ได้ทำบาปและเขาได้รับการไถ่โดยมนุษย์คนหนึ่ง การไถ่ไม่ได้กระทำโดยทางพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเป็นอมตะที่ไม่สามารถตายได้ แต่การไถ่กระทำโดยทางมนุษย์ที่สามารถตายได้ นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมีแผนการไว้ตั้งแต่ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลาด้วยพระปัญญาอันล้ำเลิศของพระองค์ (2 ทิโมธี 1:9; 1 โครินธ์ 2:7; ทิตัส 1:2)¹⁸ โดยทรงเห็นว่าโดยทางมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบคนหนึ่งนี้ ที่พระองค์จะทรงช่วยทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์ให้รอดได้

การที่พระเยซูได้ทรงตั้งเราให้เป็นพวกปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์มีความหมายว่า มีพระวิหารที่จะรับใช้พระเจ้า เพราะปุโรหิตจะปรนนิบัติรับใช้ที่ไหน ถ้าไม่ใช่ในพระวิหาร? และที่จริงในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วิวรณ์ 1:10) ยอห์นเห็น “คันประทีปทองคำเจ็ดคัน” (ข้อ 12) ซึ่งในพระคัมภีร์มักจะตั้งอยู่ในวิสุทธิสถานของพระวิหารเสมอ ใน “ท่ามกลางคันประทีปทองคำเหล่านั้น” ยอห์นเห็น “ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” (ข้อ 13)¹⁹ ซึ่งเป็นคำอ้างอิงที่ชัดเจนถึงดาเนียล 7:13 (“มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์”) ผู้ที่ยืนอยู่ท่ามกลางคันประทีป “ทรงฉลองพระองค์ยาว และทรงคาดแถบทองคำรอบพระอุระ” (วิวรณ์ 1:13) นี่เป็นภาพเสื้อของมหาปุโรหิต (อพยพ 28:4; 29:5) แต่ภาพเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะบอกได้ว่า พระเยซูทรงสวมเสื้อของมหาปุโรหิตหรือไม่ นั่นเป็นเพราะทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดในวิวรณ์ 15:6 ก็สวมเสื้อคล้าย ๆ กันคือ “และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ออกมาจากพระวิหารกับภัยพิบัติทั้งเจ็ดนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสะอาดสุกใส และคาดแถบทองคำที่อก”

สิ่งที่กำหนดลักษณะปุโรหิตของผู้ที่ “เหมือนบุตรมนุษย์” มากกว่าก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขายืนอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำ ในขณะที่ตะเกียงสำหรับครัวเรือนจะพบอยู่ในบ้านเรือนทั่วไป (มัทธิว 5:15; ลูกา 8:16) ส่วนคันประทีปทองคำนั้นไม่น่าจะเป็นของใช้อยู่ในครัวเรือน ยิ่งเมื่อคันประทีป

¹⁸ 2 ทิโมธี 1:9 “ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และทรงเรียกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามการกระทำของเรา แต่ตามพระประสงค์ และพระคุณของพระองค์เอง คือพระคุณที่ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา”

¹⁹ วิวรณ์ 1:12-13 “แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูตรงที่พระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้านั้นและเมื่อหันกลับมาแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน ในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ”

ทองคำทั้งเจ็ดตั้งอยู่ด้วยกันด้วยแล้ว เลขเจ็ดบอกถึงพระวิหารที่สมบูรณ์แบบในสวรรค์ซึ่งพระวิหารในโลกได้จำลองแบบ (กันดารวิถี 8:4; อพยพ 25:9,37,40; กิจการ 7:44; ฮีบรู 9:2)²⁰

ในวิวรณ์ 11:4 แสดงให้เห็นผู้เผยพระวจนะสองคนที่ได้รับฤทธานุภาพในบริบทที่แตกต่างกันว่าเป็น “ต้นมะกอกสองต้นและคันทึบองุ่นที่ได้อยู่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก” ซึ่งคันทึบองุ่นในวิวรณ์เป็นตัวแทนของเจ็ดคริสตจักรแห่งเอเชีย (วิวรณ์ 1:20)²¹ ผู้ที่ยืนอยู่ท่ามกลางคันทึบองุ่นก็คือ “ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” ผู้เป็นมหาปุโรหิตของคริสตจักร (ฮีบรู 2:17; 3:1, 4:14-15, 5:10, 8:1-3; 9:11) “มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย และอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์” (ฮีบรู 7:26) จงสังเกตคำคุณศัพท์หลายคำที่ใช้เกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบของพระเยซูว่า “บริสุทธิ์ ไร้มลทิน ไม่ต่างพร้อย แยกจากคนบาปทั้งหลาย” (ฉบับ ESV) หรือ “บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิ ปราศจากมลทิน แยกออกจากบรรดาคนบาป” (ฉบับ NIV)

พระเยซูผู้เต็มด้วยพระสิริและเป็นที่ยกย่อง

ไม่มีอะไรต้องสงสัยเลยว่า “บุตรมนุษย์” (วิวรณ์ 1:13) ผู้เต็มด้วยพระสิริเหมือนพระเจ้า ซึ่งยืนอยู่ในท่ามกลางคันทึบองุ่นก็คือพระเยซูเอง เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ที่ตรัสด้วยว่า “เราได้ตายแล้ว แต่ดูเถิด เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์” (วิวรณ์ 1:18) และข้อ 5 ก็พูดถึงพระเยซูว่า “เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย”

เป็นเรื่องน่าแปลกที่รูปและลักษณะภายนอกของ “บุตรมนุษย์” ของดาเนียลในวิวรณ์เปลี่ยนไปคล้ายกับพระองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลในดาเนียลว่า “พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะและขาวเหมือนอย่างหิมะ” (วิวรณ์ 1:14) นี่คล้ายกับภาพของพระเจ้าในดาเนียลที่ว่า “องค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลประทับที่บัลลังก์ของพระองค์ ฉลองพระองค์ขาวเหมือนหิมะ พระเกศาเหมือนขนแกะที่ขาวหมดจด” (ดาเนียล 7:9) พระเยซูผู้เป็นบุตรมนุษย์ได้เป็นขึ้นมาจากความตายหลังจากสิ้นพระชนม์และได้รับการยกย่องขึ้นสูง ทรงกลายมาเป็นพระฉายาของพระองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล! ตอนนี้พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดได้ทรงสำแดงพระองค์เองในพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ ผู้ที่ได้รับมอบสิทธิอำนาจทั้งสิ้นทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก! พระสิริของพระเจ้าส่องสว่างบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ (2 โครินธ์ 4:6) พระเยซูทรงทำให้พระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าสำเร็จอย่างสมบูรณ์ในการทรงสร้างมนุษย์ให้เป็น “พระฉายาของพระเจ้า” (ปฐมกาล 1:27)²²

²⁰ อพยพ 25:37 “และเจ้าจงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันทึบองุ่น แล้วตั้งไว้บนยอดแต่ละกิ่งให้ส่องสว่างบริเวณหน้าคันทึบองุ่น”

²¹ วิวรณ์ 1:20 ดาวเจ็ดดวงก็คือบรรดาทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันทึบองุ่นนั้นก็คือคริสตจักรทั้งเจ็ด

²² ปฐมกาล 1:27 “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้นพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น”

เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ (โคโลสี 1:15)²³ ดังนั้นการมองเห็นพระเยซูก็คือการมองเห็นพระเจ้า แม้แต่พระสุรเสียงของพระองค์ซึ่ง “เหมือนเสียงน้ำมากหลาย” (วิวรณ์ 1:15) ก็เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้า (เอเสเคียล 43:2)²⁴ มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเป็นภาพสะท้อนที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

“พระองค์ทรงถือดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์” (วิวรณ์ 1:16) ซึ่งก็คือ “บรรดาทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด” (ข้อ 20) และ “มีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” (ข้อ 16) ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างถึงอิสยาห์ 11:4 “ท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยตะบองจากปากของท่าน และท่านจะประหารคนอธรรมด้วยลมจากริมฝีปากท่าน” เป็นการอ้างอิงถึงกษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายของดาวิด พระวาทะของพระเจ้า คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ อย่างแท้จริง (ฮีบรู 4:12)

ภาพอันเต็มด้วยพระสิริของพระเยซูในวิวรณ์ 1:16 (“พระพักตร์ของพระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า”) คล้ายกับทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์ในวิวรณ์ 10:1 ที่ว่า “ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ คลุมกายด้วยเมฆและมีรุ่งบนศีรษะของท่าน ใบหน้าของท่านเหมือนดั่งดวงอาทิตย์ และขาของท่านเหมือนดั่งเสาเพลิง”

การปรากฏที่เต็มด้วยพระสิริของพระเยซู ทำให้เรานึกถึงการเปลี่ยนแปลงพระกายที่เกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในโลกว่า “พระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวดุจแสงสว่าง” (มัทธิว 17:2) ในทำนองเดียวกัน โดยการไถ่ในพระคริสต์นั้น “บรรดาคนชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์อยู่ในอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา” (มัทธิว 13:43)

เมื่อย้อนหันเห็นพระเยซูในวิวรณ์ เขาเห็นตามที่เปาโลเรียกว่า “พระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) แล้วย้อนหันก็ล้มลงแทบพระบาทของพระเยซู (วิวรณ์ 1:17) ซึ่งคล้ายกับที่เอเสเคียลทำเมื่อเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์ว่า “นั่นเป็นลักษณะที่เหมือนพระสิริของพระยาห์เวห์ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน” (เอเสเคียล 1:28) ดาเนียลก็กล่าวในทำนองเดียวกันว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวแรง... ข้าพเจ้าก็ฟุบลงซบหน้ากับดินหลับผล็อยไป” (ดาเนียล 10:8-9; เปรียบเทียบข้อ 17-19)

²³ โคโลสี 1:15 “พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”

²⁴ เอเสเคียล 43:2 “พระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำไหลแรง”

พระเยซูทรงวางพระหัตถ์ขวาของพระองค์บนยอห์นและตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้น และเป็นเบื้องปลาย และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว และดูเถิด เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไป” (วิวรณ์ 1:17-18)

พระยาห์เวห์ตรัสในทำนองเดียวกันว่า “เราเป็นเบื้องต้นและเราเป็นเบื้องปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้าอื่น” (อิสยาห์ 44:6; 48:12; เปรียบเทียบ 41:4 และ 43:10)²⁵ ตอนนี้พระเยซูทรงกระทำการแทนพระยาห์เวห์ในฐานะที่เป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาและเป็นผู้ทำการแทนของพระองค์เหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง โดยเฉพาะผู้ที่ถูกสร้างใหม่ซึ่งประกอบด้วยบรรดาผู้เชื่อที่แท้จริง และตรงนี้ก็เจาะจงถึงบรรดาผู้เชื่อจากเจ็ดคริสตจักรของเอเชีย

ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวของวิวรณ์

ในการสำรวจวิวรณ์บทที่ 1 โดยย่อนี้ เราไม่พบสิ่งใดที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ คำเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็หาไม่พบที่ไหนเลยในวิวรณ์ สิ่งที่เราเห็นแทนก็คือพระสิริของมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ผู้เป็นพระฉายาที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าที่ทอแสงพระสิริของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีที่ไม่มีใครเปรียบได้

จากลักษณะที่เชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวของวิวรณ์นี้ เราควรเรียนรู้ที่จะระมัดระวังการเร่งรีบสันนิษฐานเหมือนที่ผมเคยทำในอดีตว่า สิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นชื่อเรียกพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมนั้นสามารถจะสันนิษฐานได้ว่ามีความหมายอย่างเดียวกันเมื่อใช้กับพระคริสต์ ตัวอย่างเช่น “เราเป็นเบื้องต้นและเราเป็นเบื้องปลาย” ในวิวรณ์ 1:17 ก็ยังพบในอิสยาห์ 44:6 และ 48:12²⁶ (เปรียบเทียบ 41:4) เราจะสันนิษฐานโดยไม่ชักช้าไหมว่า “เบื้องต้นและเบื้องปลาย” มีความหมายเหมือนกันในทั้งสองกรณี ที่ผู้กล่าวว่า “เราเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย” ในวิวรณ์ 1:17 เป็นบุคคลเดียวกับพระยาห์เวห์พระเจ้า?

การพูดว่า “เราเป็นเบื้องต้นและเราเป็นเบื้องปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้าอื่น” (อิสยาห์ 44:6) นั้น พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว ซึ่งเป็นการระบุตัวตนที่

²⁵ อิสยาห์ 44:6 พระยาห์เวห์ พระมหากษัตริย์ของอิสราเอล และพระผู้ไถ่ของเขา พระยาห์เวห์จอมทัพ ตรัสดังนี้ว่า “เราเป็นเบื้องต้น และเราเป็นเบื้องปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้า”

²⁶ อิสยาห์ 48:12 “จงฟังเรา โอ ยาโคบ อิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือผู้นั้น เราเป็นเบื้องต้นและเราเป็นเบื้องปลาย”

ไม่สามารถใช้ได้กับพระเยซู เพราะนั่นจะเป็นการกันไม่ให้พระบิดาของพระองค์เป็นพระเจ้า (ซึ่งตรงข้ามกับยอห์น 17:3 ซึ่งกล่าวว่า พระบิดาทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว)²⁷

อย่างไรก็ตาม คำเรียกพระเจ้าอย่างแท้จริงที่แสดงถึงความเหนือกาลเวลาของพระเจ้า ซึ่งมีรากฐานมาจากการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าต่อโมเสสที่พุ่มไม้ที่ลุกโชน นั่นก็คือ “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่และผู้ที่จะเสด็จมา” (วิวรณ์ 1:4,8; 4:8) คำที่เรียกพระเจ้านี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของวิวรณ์และไม่เคยใช้กับพระเยซู ซึ่งเป็นความจริงที่สอดคล้องกับความเชื่อที่แน่วแน่ว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวของวิวรณ์

มันสอดคล้องกับคำสอนในพระคัมภีร์มากกว่าที่จะบอกว่า พระเจ้าได้ทรงมอบคำเรียกและพระลักษณะของพระองค์บางอย่างให้กับพระคริสต์ พระคริสต์ทรงทำหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเต็มของพระเจ้า ที่เมื่อพระองค์ตรัส ก็คือพระเจ้าเป็นผู้ตรัสผ่านพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งใด ก็คือองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดเป็นผู้ทรงทำงานในพระองค์ และเมื่อพระองค์เสด็จมาในพระนามของพระบิดาของพระองค์ พระเจ้าก็เสด็จเข้ามาในพระองค์ (วิวรณ์ 22:12-13)²⁸

ลูกแกะเมฆโปดกที่ถูกฆ่า

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า คำเรียกบ่อยมากที่สุดของพระเยซูคริสต์ในวิวรณ์ก็คือ “พระเมฆโปดก” คำนี้ใช้กับพระองค์ในหนังสือวิวรณ์ 28 ครั้ง (= 4 x 7 ตัวเลข 4 และ 7 ที่สำคัญฝ่ายวิญญาณ มีปรากฏอยู่ทั่ววิวรณ์)

ในวิวรณ์ 13:11 มี “ลูกแกะ” อีกตัวหนึ่งที่ปรากฏตัวในโลกโดยเลียนแบบเหมือนลูกแกะเมฆโปดกของพระเจ้าโดยมีจุดประสงค์เพื่อหลอกลวงโลก ดังที่กล่าวว่า “แล้วข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีสองขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนอย่างพญานาค” ลูกแกะที่ต่างกันนี้นจากการใช้คำเรียกว่า “ลูกแกะ” นั้นเป็นสัญลักษณ์ของ “พระคริสต์องค์ที่ต่างกัน” (เปรียบเทียบ 2 โครินธ์ 11:4)²⁹

²⁷ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

²⁸ วิวรณ์ 22:12-13 “นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน”

²⁹ 2 โครินธ์ 11:4 “เพราะว่าถ้าใครมาเทศนาถึงพระเยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่องค์ที่เราเคยเทศนานั้น หรือถ้าพวกท่านรับพระวิญญาณซึ่งแตกต่างจากที่ท่านเคยรับนั้น หรือรับข่าวประเสริฐซึ่งแตกต่างกับที่พวกท่านเคยรับไว้แล้ว ท่านทั้งหลายก็ช่างอดกลั้นดีจริง ๆ”

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ผู้เป็นลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้าเพื่อลบล้างบาป เป็นหัวใจสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบ แต่เน้นเด่นชัดขึ้นในวิวรณ์ซึ่งเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นจุดสำคัญสุดและข้อสรุปของพระคัมภีร์ใหม่ วิวรณ์เป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวที่ความสุขจะมีแก่ผู้อ่าน (วิวรณ์ 1:3; 22:7) ในวิวรณ์นี้ พระเยซูทรงโดดเด่นในฐานะลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้าที่ถูกประหาร

หนึ่งในสามของพระกิตติคุณสามเล่มแรกแต่ละเล่ม (มัทธิว มาระโก ลูกา) เน้นไปที่ช่วงสุดท้ายของชีวิตพระเยซู นั่นก็คือ เน้นที่ความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์ หัวข้อนี้ยังเน้นย้ำมากขึ้นในยอห์น คือเกือบครึ่งหนึ่งของพระกิตติคุณยอห์น มุ่งเน้นไปที่ช่วงสุดท้ายของชีวิตพระเยซู กับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ได้บอกไว้ล่วงหน้าตั้งแต่การประสูติของพระเยซูแล้ว ด้วยภาพของดาบที่แทงหัวใจมารดาของพระองค์ (ลูกา 2:35)

คำเรียกลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้าซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของวิวรณ์ปรากฏอยู่ในช่วงต้นของพระกิตติคุณยอห์นแล้ว (ยอห์น 1:29,36)³⁰ สารสำคัญของลูกแกะเมษโปดกของเจ้านั้นแทรกซึมอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ นั่นเป็นจุดศูนย์กลางของทุกคำสอนที่แผ่ครอบคลุมคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ ในทางกลับกันนั้น ทุกคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวข้องกับจุดศูนย์กลางนี้ เพราะตราที่คำสอนในพระคัมภีร์ใหม่แผ่ออกมาจากจุดศูนย์กลางนี้ มันก็สามารถถูกโยกกลับไปได้

ใน 1 โครินธ์ 5:7³¹ เปาโลอ้างอิงถึงภาพของลูกแกะปัสกา แม้ว่าเขาจะเขียนบ่งชี้ถึงความทุกข์ทรมาน ความตาย และการคืนพระชนม์ของพระเยซูด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ความทุกข์ทรมานของพระเยซูคริสต์ปรากฏเด่นชัดมากในหนังสือฮีบรู อีกทั้งในคำสั่งสอนของอัครทูตหลังวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ในหนังสือกิจการ

หากปราศจากลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้า ก็จะไม่มีการบังเกิดใหม่ ไม่มีการสร้างใหม่ และไม่มีความสำเร็จแบบในชีวิตของผู้เชื่อ เมื่อเราเห็นสิ่งที่ล้าลึกของลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้า เราก็มองเข้าไปในสิ่งที่ล้าลึกของพระคัมภีร์ใหม่ ลูกแกะเมษโปดกของพระเจ้าเป็นบ่อน้ำพุที่ทุกสิ่งไหลมาจากที่นั่น นี่เป็นจุดศูนย์กลางของพระคัมภีร์ใหม่ ส่วนที่เหลือเป็นการขยายความและการนำมาประยุกต์ใช้

³⁰ ยอห์น 1:36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไป และท่านกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า”

³¹ 1 โครินธ์ 5:7 “จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่ ดังเช่นที่ท่านเป็นพวกไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราถูกถวายบูชาแล้ว”

ลูกแกะที่ถวายบูชาจะต้องไม่มีจุดตำหนิหรือมีตำหนิ (1 เปโตร 1:19)³² นั่นเป็นเหตุผลที่มีแต่พระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเท่านั้นที่สามารถเป็น “พระผู้ช่วยโลกให้รอด” (ยอห์น 4:42; 1 ยอห์น 4:14)³³ “ไม่มีนามอื่นท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า ซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้” (กิจการ 4:12)³⁴

พระเยซูไม่เคยรับการนมัสการในวิวรณ์

คำภาษากรีกของ “นมัสการ” คือ *proskyneō* ซึ่งมีปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยพบ 24 ครั้ง (40%) ในวิวรณ์ นั่นเป็นจำนวนปรากฏที่มากสำหรับหนังสือเล่มเดียว แต่การปรากฏทั้ง 24 ครั้งของ *proskyneō* ในวิวรณ์ไม่ได้อ้างถึงพระเยซูเลย โดยยกเว้นข้อเดียวที่อาจเป็นไปได้! เป้าหมายของการนมัสการในวิวรณ์คือพระยาห์เวห์แต่ผู้เดียว ไม่ใช่พระเยซูคริสต์

ความจริงข้อนี้อาจทำให้คริสเตียนรู้สึกไม่สบายใจ แต่ก็สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าหนังสือวิวรณ์ให้ความสำคัญกับพระเยซูน้อยกว่าพระเจ้ามาก พระนามของ “พระเยซู” มีปรากฏเพียง 14 ครั้งในวิวรณ์ ซึ่งเป็นจำนวนน้อยเพราะว่า “พระเยซู” มีปรากฏประมาณ 917 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (แม้แต่ฟิลิปซึ่งเป็นจดหมายสั้นๆ ก็ยังมีปรากฏถึง 22 ครั้ง) คำว่า “พระคริสต์” มีปรากฏมากกว่า 500 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ แต่มีปรากฏเพียง 7 ครั้งในวิวรณ์ (เทียบกับ 46 ครั้งในเอเฟซัส) นี่ไม่ได้ชี้ให้เห็นหรือว่าพระเยซูคริสต์ไม่ใช่บุคคลผู้เป็นศูนย์กลางในวิวรณ์?

ในพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG และ Thayer นั้นโดยพื้นฐานแล้ว *proskyneō* หมายถึง “การคุกกราบลง” (ดูรายละเอียดทั้งหมดในบทที่ 8) คำนี้สามารถใช้ในความหมายที่อ่อนน้อม (การคุกกราบลงโดยไม่ได้นมัสการ) หรือในความหมายที่จัดจ้านแน่วแน่ (นมัสการ) ตัวอย่างของความหมายที่อ่อนน้อมจะพบในวิวรณ์ 3:9 “เราจะทำให้พวกเขามาและหมอบลงแทบเท้าของเจ้า และรับรู้ว่าคุณรักพวกเขา” (ฉบับ NIV) การหมอบกราบตรงนี้ไม่ใช่การนมัสการ แต่เป็นการนอบน้อมต่อหน้าบรรดาผู้เชื่อ

มันจะเป็นเรื่องน่าแปลกใจกับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่หนังสือวิวรณ์ไม่เคยใช้ *proskyneō* กับพระเยซู ไม่ว่าจะเป็นด้วยความหมายที่อ่อนน้อมและความหมายที่จัดจ้านแน่วแน่ โดยมีข้อยกเว้นเพียง

³² 1 เปโตร 1:19 “แต่ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์ ดึงเลือดลูกแกะที่ไร้ตำหนิและไร้จุดตำหนิ”

³³ ยอห์น 4:42 พวกเขาพูดกับหญิงคนนั้นว่า “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ที่เราเชื่อในไม่ใช่เพราะคำพูดของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้ว่าท่านผู้นี้เป็นพระผู้ช่วยโลกให้รอดที่แท้จริง”

³⁴ กิจการ 4:12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ นั่นคือ ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า

อย่างเดียวและจำกัดของวิวรณ์ 5:14 เพื่อให้เห็นสิ่งนี้ ตอนนี้เราจะอธิบายคร่าว ๆ เกี่ยวกับ *proskyneō* ในวิวรณ์ และต่อไปเราจะเจออีกคำคือ *piptō* (ทรุดตัวลง)

คำว่า *proskyneō* ใช้สองครั้งกับการหมอบกราบลงของยอห์นตรงหน้าทูตสวรรค์ที่สำแดงให้เขาเห็นสิ่งต่าง ๆ ในสวรรค์ “ข้าพเจ้าก็หมอบลงแทบเท้าของท่านเพื่อนมัสการท่าน” (วิวรณ์ 19:10) และ “ข้าพเจ้าก็หมอบลงนมัสการแทบเท้าทูตสวรรค์ที่สำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า” (วิวรณ์ 22:8) ยอห์นหมอบกราบลงตรงหน้าทูตสวรรค์ แต่ทูตสวรรค์หยุดเขาไว้และพูดว่า “ท่านอย่าทำแบบนี้! เราเป็นผู้ร่วมรับใช้เช่นเดียวกับท่านและพวกพี่น้องของท่านซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด” (วิวรณ์ 22:9)

ในวิวรณ์ 1:17 ยอห์นทรุดตัวลงแทบพระบาทของพระเยซูด้วยความกลัว แต่คราวนี้คำที่ใช้ไม่ใช่ *proskyneō* แต่เป็น *piptō* (ล้มลง)

เมื่อเห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทเหมือนกับตายแล้ว จากนั้นพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวาบนข้าพเจ้าและตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย” (วิวรณ์ 1:17 ฉบับ NIV)

อีกสองสามบทต่อมาในวิวรณ์ 5:8 ก็มีการใช้ *piptō* อีกครั้งเกี่ยวกับพระเยซู “สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นและผู้อาวูโสเยีลีสี่คนนั้น ก็ทรุดตัวลงต่อพระพักตร์พระเมษโปดก” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษทั้งหมด แปลคำ *piptō* ตรงนี้ว่า “ล้มลง” (หรือที่คล้ายกัน) แทนที่จะแปลว่า “นมัสการ”

มีการใช้ *piptō* ที่คล้ายกันนี้อีกเพียงครั้งเดียวในวิวรณ์ ในกรณีนี้พระเมษโปดกไม่ได้อยู่ตามลำพัง แต่อยู่เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่ง

“ขอถวายคำสดุดี พระเกียรติ พระสิริ และเดชานุภาพ แต่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแต่พระเมษโปดก ตลอดไปเป็นนิตย์!” สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นร้องว่า “อาเมน” และพวกผู้อาวูโสก็ทรุดตัวลง (*piptō*) และนมัสการ (*proskyneō*) (วิวรณ์ 5:13-14 ฉบับ NIV)

วิวรณ์ 5:8 และ 5:13-14 พระคัมภีร์สองตอนที่เพิ่งอ้างถึงนี้ เป็นเพียงสองตอนเท่านั้นในวิวรณ์ที่เข้ามาใกล้การนมัสการพระเยซู ในวิวรณ์ 5:8 ที่สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นและผู้อาวูโสเยีลีสี่คนก็ทรุดตัวลงต่อพระพักตร์พระเยซู แต่ไม่มีการกล่าวถึงการนมัสการ ในวิวรณ์ 5:14 ที่เพิ่งอ้างถึง เราจะเห็นคำภาษากรีกสองคำที่กล่าวถึงข้างต้น คือ *piptō* (แปลว่า “ทรุดตัวลง”) และ *proskyneō* (แปลว่า “นมัสการ”) ครั้งนี้การนมัสการถูกกล่าวถึงก็เพราะส่วนใหญ่แล้วการนมัสการมุ่งไปที่พระองค์ผู้ที่ “ประทับบนพระที่นั่ง” ซึ่งก็คือพระเจ้า

นี่เป็นข้อสังเกตที่สำคัญ นั่นคือ ในหนังสือวิวรณ์ที่นอกเหนือจาก 5:14 แล้ว คำว่า *proskyneō* จะอ้างถึงพระเจ้าเสมอ และไม่เคยหมายถึงพระเยซู *โดยไม่มีข้อยกเว้นเลย*³⁵ ดังนั้นจึงเป็นที่ชัดเจนว่าเมื่อ *proskyneō* ได้ใช้กับทั้งพระเจ้าและพระเยซูในวิวรณ์ 5:14 ข้อเดียวนั้น ก็จะเป็นพระเจ้าและไม่ใช้พระเยซูที่เป็นเหตุผลหลักของการใช้ *proskyneō* สิ่งนี้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าในบริบทถัดมาของวิวรณ์ 5:14 บุคคลที่เป็นจุดศูนย์กลางก็คือพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์

เรานึกถึงวิธีที่ชาวอิสราเอลกราบลงต่อพระเจ้าและต่อกษัตริย์ดาวิด (โปรดสังเกตคำที่เน้น)

1 พงศาวดาร 29:20 แล้วดาวิดก็ตรัสกับชุมนุมชนทั้งหมดว่า “บัดนี้ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย!” และชุมนุมชนทั้งหมดก็สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขาทั้งหลาย และกราบถวายบังคมต่อพระยาห์เวห์ และต่อกษัตริย์ (ฉบับ NJB)³⁶

ในต้นฉบับภาษาฮีบรูของข้อนี้ มีคำ YHWH ปรากฏสามครั้ง ข้อนี้ในฉบับ LXX คำที่แปลว่า “กราบถวายบังคม” ก็คือ *proskyneō* เป็นคำเดียวกันเลยกับที่ใช้ในวิวรณ์ 5:14 การใช้ *proskyneō* ใน 1 พงศาวดาร 29:20 เป็นสิ่งสำคัญเพราะมันบอกกับเราว่า ผู้แปลฉบับ LXX ไม่ได้ลังเลที่จะใช้ *proskyneō* กับดาวิดในเมื่อ *proskyneō* ก็ใช้กับพระยาห์เวห์ด้วย! ความคล้ายคลึงกันระหว่างดาวิดใน 1 พงศาวดาร 29:20 กับพระเยซูในวิวรณ์ 5:14 เด่นชัดมากขึ้นด้วยความจริงที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ตามที่ได้เผยพระวจนะไว้จากเชื้อสายของดาวิด

เราสังเกตว่าใน 1 พงศาวดาร 29:20 นั้น บุคคลหลักที่มุ่งหมายให้รับการนมัสการนั้นไม่ใช่ดาวิด แต่เป็นพระยาห์เวห์ด้วยข้อเท็จจริงที่ดาวิดกล่าวว่า “บัดนี้ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” แต่นั่นก็ไม่ได้ตัดโอกาสดาวิดในการมีส่วนร่วมกับการนมัสการพระยาห์เวห์ในฐานะผู้รับ *proskyneō*

การใช้คำ *piptō* และ *proskyneō* รวมกันมีปรากฏในวิวรณ์ 7:11 แต่ไม่ได้อ้างถึงพระเยซู

... พวกเขาหมอบชนหน้าลงต่อหน้าพระที่นั่งและนมัสการพระเจ้า ร้องว่า “อาเมน! ขอให้คำสรรเสริญพระสิริ พระปัญญา คำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธานุภาพ และพระกำลัง มีแด่พระเจ้าของเราสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน!” (วิวรณ์ 7:11-12 ฉบับ NIV)

³⁵ ยกเว้นการปรากฏของ *proskyneō* ที่กล่าวถึงการบูชา (นมัสการ) สัตว์ร้าย

³⁶ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “เขาทั้งหลายก็หมอบกราบต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์” และฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “และเขาทั้งหลายก็นมัสการพระยาห์เวห์ และถวายบังคมแด่พระราชา” (ผู้แปล)

มีการกล่าวถึงพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ แต่ไม่ได้มีการกล่าวถึงพระเมษโปดก การใช้ *piptō* และ *proskyneō* รวมกันจะเห็นได้อีกในข้อต่อไป

แล้วผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งบนบัลลังก์ของตนต่อหน้าพระเจ้า ก็หมอบกราบลงนมัสการพระเจ้า ทูลว่า “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่ พวกข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และได้ทรงเริ่มครอบครองแล้ว” (วิวรณ์ 11:16-17 ฉบับ NIV)

ผู้อาวุโสทั้ง 24 คนขอบพระคุณพระองค์ “ผู้ที่เป็นอยู่และผู้เคยเป็นอยู่” ซึ่งเป็นคำเรียกของพระยาห์เวห์ที่เราได้เห็นแล้ว ผู้อาวุโสทั้งหมดก็หมอบกราบนมัสการพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้มีการกล่าวถึงพระเมษโปดกอีกเช่นกัน

ข้อสุดท้ายในวิวรณ์ที่มีทั้ง *piptō* และ *proskyneō* ก็คือวิวรณ์ 19:4 ซึ่งไม่ได้กล่าวถึงพระเมษโปดกเลย ว่า “และผู้อาวุโสทั้ง 24 คนกับสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่ง”

ในสมัยที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ผมเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของการนมัสการในวิวรณ์ แต่ว่ามีเพียงข้อเดียว (วิวรณ์ 5:14) ที่สนับสนุนความเป็นไปได้ในเรื่องนั้น แต่ข้อสนับสนุนก็อ่อนน้ำหนักด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า พระเมษโปดกไม่ได้ปรากฏพระองค์แต่เพียงลำพัง แต่ทรงอยู่ข้างๆ พระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่ง มีกรณีเดียวของการยกย่องเทิดทูนพระเยซูตามลำพังองค์เดียวก็คือในวิวรณ์ 5:8³⁷ แต่ไม่ใช่ด้วยคำ *proskyneō* แต่ด้วยคำ *piptō* ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้แปลว่า “นมัสการ” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษทั้งหลาย อันที่จริงวิวรณ์ 5:8 แทรกอยู่กลางระหว่างบทวิวรณ์บทที่ 4 กับบทที่ 6 ซึ่งทั้งสองบทมีศูนย์กลางอยู่ที่การนมัสการพระยาห์เวห์

ศูนย์กลางของการนมัสการในวิวรณ์นั้นไม่ใช่พระเมษโปดก แต่เป็นผู้ที่ประทับอยู่บนพระที่นั่งของพระองค์ พระเมษโปดกไม่ใช่ผู้ครอบครองหลักของพระที่นั่งนั้น เพราะพระที่นั่งนั้นเป็นของพระเจ้าผู้ที่ถูกกล่าวถึงหลายครั้งมากกว่าประทับบนพระที่นั่งนั้น พระเยซูทรงมีพระที่นั่งของพระองค์เองที่ต่างจากพระที่นั่งของพระเจ้า (วิวรณ์ 3:21)³⁸ เราได้นั่งกับพระเยซูบนพระที่นั่งของพระองค์เหมือนที่พระเยซูทรงได้นั่งกับพระบิดาของพระองค์บนพระที่นั่งของพระบิดาของพระองค์

³⁷ วิวรณ์ 5:8 “เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือนั้นแล้ว สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นและผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้น ก็ **ทรุดตัวลง**เฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก แต่ละคนถือพิณและถือขามทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของบรรดาธรรมิกชน”

³⁸ วิวรณ์ 3:21 “คนที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์”

หนังสือวิวรณ์ยึดมั่นอย่างมากกับความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว ในนิมิตในสวรรค์ของยอห์นนั้น ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าที่ได้รับการนมัสการเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด และพระองค์คือผู้ที่ประทับบนพระที่นั่งตรงกลาง

ข้อสังเกตเพิ่มเติม: การเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระยาห์เวห์

วิวรณ์ 22:12-13 ¹²“ดูเถิด เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน ¹³เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน”

เราไม่สามารถจะสรุปจากพระคัมภีร์ตอนนี้ว่าเป็นเพราะข้อ 12 มีคำว่า “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้” พระคัมภีร์ตอนนี้จึงหมายถึงพระเยซู เนื่องจากการที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพกันไม่ให้พระยาห์เวห์มีความสำคัญในคริสตจักร นั่นจึงไม่ได้รับรู้กันโดยทั่วไปว่า พระสิริของพระยาห์เวห์จะถูกสำแดงเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา นี่ไม่ได้เป็นการปฏิเสธว่าวิวรณ์พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (วิวรณ์ 1:7; 22:20)³⁹ ถึงกระนั้นก็ยังมีความสำคัญพอ ๆ กันที่ต้องสังเกตว่า พระคัมภีร์หลายข้อที่อยู่นอกวิวรณ์พูดถึงการเสด็จมาของพระยาห์เวห์ในภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ กัน เช่น “พระยาห์เวห์เสด็จจากซีนาย และทรงฉายแสงอรุณจากเสอีร์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2); “พระเจ้าของเราเสด็จมา” (สดุดี 50:3) หรือที่ “พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา” (เศคาริยาห์ 14:5); “พระยาห์เวห์ทรงเมฆที่เคลื่อนมาอย่างรวดเร็ว และเสด็จมายังอียิปต์” (อิสยาห์ 19:1); “พระสิริของพระยาห์เวห์จะถูกเผยให้เห็น และมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน” (อิสยาห์ 40:5); “องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นหมื่น ๆ” (ยูดา 1:14) เราเห็นสิ่งนี้เช่นกันในวิวรณ์

วิวรณ์ 6:15-17 ¹⁵ [คนทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโตและต่ำต้อย] ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและโขดหินตามภูเขา ¹⁶ พวกเขาร้องกับภูเขาและโขดหินว่า “จงล้มทับเราและจงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิภพของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และจากพระพิโรธของพระเมษโปดก ¹⁷ เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพวกพระองค์มาถึงแล้ว และใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” (ฉบับ ESV)

คำพหูพจน์ว่า “ของพวกพระองค์” (“พระพิโรธของพวกพระองค์”) ตรงนี้หมายถึงสองบุคคลคือพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์และพระเยซูคริสต์พระเมษโปดก ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ปรากฏให้เห็นในแบบที่มองเห็นได้ (สังเกตคำว่า “พระพิภพ”) แล้วทำไมผู้คนทั้งหลาย

³⁹ วิวรณ์ 1:7 “นี่แน่ะ พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนทั้งหลายที่แทงพระองค์ และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะคร่ำครวญเพราะพระองค์ จะเป็นไปอย่างนั้น อาเมน”

ในโลกนี้จึงพยายามซ่อนตัวจากพระองค์เล่า? พระยาห์เวห์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์นั้นถูกกล่าวถึงก่อนพระเมสโปดก เพราะการเสด็จมาเกี่ยวข้องกับพระยาห์เวห์และพระเมสโปดกด้วย

ในวิวรณ์ 22:7 เป็นคำประกาศว่า “นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้” สองข้อก่อนหน้านี้พูดถึงพระเจ้า คือ “พระเจ้า” (ข้อ 5)⁴⁰ และ “พระเจ้าแห่งดวงวิญญาณของเหล่าผู้เผยพระวจนะ” (ข้อ 6)⁴¹ ซึ่งตรงกันข้ามกับความคาดหวังของเรา ข้อ 3 พูดถึง “พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมสโปดก”⁴² ซึ่งแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับพระเมสโปดกอีกเช่นกัน ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระยาห์เวห์เป็นผู้ที่กำลังตรัสในข้อ 7 (นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้) และพระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับพระเมสโปดก

⁴⁰ วิวรณ์ 22:5 “กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่ต้องการแสงตะเกียง หรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์” (ฉบับ 1971)

⁴¹ วิวรณ์ 22:6 “ถ้อยคำเหล่านี้จริงแท้และเชื่อถือได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแห่งดวงวิญญาณของเหล่าผู้เผยพระวจนะ ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาสำแดงถึงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เห็นสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁴² วิวรณ์ 22:3 “พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมสโปดกจะตั้งอยู่ที่นั่น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะมีสการพระองค์”

บทที่ 7

เพลงสรรเสริญพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่

คำภาษากรีกว่า *doxa* (δόξα) มีความหมายว่า “สิริ” *Doxologies* เป็นคำสรรเสริญพระเจ้าและสิ่งบ่งชี้ว่าพระสิริเป็นของพระเจ้า และถ้าพระคัมภีร์ใหม่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางเหมือนที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวนั้น แล้วเหตุใดจึงมีคำสรรเสริญมากมายมุ่งไปที่พระเจ้าพระบิดาและแทบจะไม่มีคำสรรเสริญมุ่งไปที่พระเยซูคริสต์เลย?

แต่แม้จะมีข้อเท็จจริงนี้ พระเยซูได้ทรงนำพระสิริมากมายมาสู่พระเจ้า จนคำสรรเสริญพระเจ้ามีขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อประกาศกิจอันมหัศจรรย์ของพระเยซูด้วยถ้อยคำของพระยาห์เวห์ผู้สถิตอยู่ในพระองค์ สิ่งนี้จะชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อเราดูถ้อยคำสรรเสริญที่มีอานุภาพแต่พระเจ้าเนื่องจากพระเยซูให้เราเริ่มต้นด้วยการดูถ้อยคำที่เป็นการสรรเสริญในพระคัมภีร์ใหม่

ถ้อยคำที่เป็นการสรรเสริญ “ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์”

ถ้อยคำที่เป็นการสรรเสริญ “ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์” หรือถ้อยคำที่คล้ายกัน¹ (เช่น โรม 11:36, *auto hē doxa eis tous aiōnas*) มีปรากฏ 13 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (มี 7 ครั้งในจดหมายของเปาโล) และมักจบลงด้วยคำว่า “อาเมน” (ในกรณีของวิวรณ์ 5:13 คำ “อาเมน” จะกล่าวโดยคนอื่น) มันตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราอาจคาดหวัง ที่คำสรรเสริญทั้ง 13 ครั้งนี้ไม่ได้มุ่งไปที่พระคริสต์ยกเว้นแต่ในวิวรณ์ 5:13 ที่คำสรรเสริญไม่ได้มุ่งไปที่พระองค์เพียงผู้เดียว แต่มุ่งไปที่พระองค์และพระเจ้าพระบิดาด้วยกัน (เราได้พูดถึงกรณีพิเศษนี้ไปแล้วในบทก่อน) ต่อไปนี้เป็นข้ออ้างอิง 13 ข้อ²

¹ หรือฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระเกียรติ” และฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “สง่าราศี” (ผู้แปล)

² ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงส่วนใหญ่มาจากฉบับ 1971 และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยที่แปล δόξα ว่า “พระสิริ” (ผู้แปล)

- โรม 11:36** **ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์** อาเมน
- โรม 16:27** โดยพระเยซูคริสต์ **ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญูแด่องค์เดียวสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- กาลาเทีย 1:5** พระเจ้าและพระบิดาของเรา **ขอให้พระสิริมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- เอเฟซัส 3:21** **ขอพระเกียรติสิริจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ ตลอดทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์** อาเมน
- ฟิลิปปี 4:20** **ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าและพระบิดาของเราสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- 1 ทิโมธี 1:17** พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่ในรันดร์ ผู้ทรงอมตะ และไม่อาจมองเห็นได้ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว **ขอพระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- 2 ทิโมธี 4:18** องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงนำข้าพเจ้าเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ของพระองค์อย่างปลอดภัย **ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- ฮีบรู 13:21** ที่จะเป็นที่ขอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ **ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- 1 เปโตร 4:11** เพื่อพระเจ้าจะได้รับพระเกียรติในทุกสิ่งทางพระเยซูคริสต์ **ขอพระสิริและอำนาจครอบครอง จงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- ยูดาส 1:25** **ขอพระสิริ ความยิ่งใหญ่... จงมีแด่พระเจ้าเพียงองค์เดียว** ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทางพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา **ตลอดมาในทุกยุค ในปัจจุบัน และเป็นนิตย์** อาเมน
- วิวรณ์ 1:6** และทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักร เป็นปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ **ขอพระสิริและอำนาจครอบครอง จงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** อาเมน
- วิวรณ์ 5:13** **ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริ และพลาณภาพ จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดก สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์!**
- วิวรณ์ 7:12** ... **ขอพระเกียรติ ฤทธานุภาพ และพลาณภาพ จงมีแด่พระเจ้าของเราสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์!** อาเมน

คำสรรเสริญทั้งหมดนี้มุ่งไปที่พระบิดาและไม่มีคำสรรเสริญใดมุ่งไปที่พระคริสต์ (ด้วยข้อยกเว้นเดียวและข้อยกเว้นที่จำกัดของวิวรณ์ 5:13 ที่พระคริสต์ทรงเป็นเป้าหมายรองของการสรรเสริญต่อจากพระเจ้าพระบิดา) และเมื่อพระคริสต์ถูกกล่าวถึง พระองค์ทรงถูกพูดถึงว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงได้รับเกียรติโดยทางพระองค์ (โรม 16:27, 1 เปโตร 4:11, ยูดา 1:25)³ หรือในพระองค์ (เอเฟซัส 3:21)⁴

ผู้อธิบายพระคัมภีร์บางคนเห็นว่า 2 ทิโมธี 4:18 หมายถึงพระคริสต์ แต่จากลักษณะทั่วไปของคำสรรเสริญในจดหมายของเปาโลแล้วเห็นได้ยาก เพราะไม่มีการเอ่ยชื่อของพระเยซูหรือพระคริสต์ในบทที่ 4 ยกเว้นข้อ 1 ซึ่งเป็นคนละส่วนของจดหมาย พระเยซูไม่ได้ถูกเรียกแบบชัด ๆ ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในส่วนนี้ และ “องค์ผู้เป็นเจ้า” ก็สามารถหมายถึงพระเจ้าพระบิดาอย่างไม่มีข้อสงสัยเหมือนใน 2 ทิโมธี 2:19 (สองครั้ง) ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้แน่นอนว่า 2 ทิโมธี 4:18 หมายถึงพระเยซูหรือไม่ แต่ถ้าจะหมายถึงพระเยซูก็ควรจะแตกต่างไปจากคำสรรเสริญอื่นๆ ในจดหมายของเปาโล

หมายเหตุเพิ่มเติม: กรณีพิเศษของ 2 เปโตร 3:18

คำสรรเสริญใน 2 เปโตร 3:18 ซึ่งไม่รวมอยู่ในรายการข้างต้นนั้น พูดถึงพระคริสต์

จงเติบโตขึ้นในพระคุณและในความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ทั้งบัดนี้และจนถึงวันแห่งความนิรันดร์ อาเมน (2 เปโตร 3:18 ฉบับ ESV)

คำสรรเสริญนี้ไม่ได้ยึดตามแบบที่ระบุไว้ในข้อก่อนหน้านี้นี้ด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรกไม่ได้ใช้คำเหมือนกับคำสรรเสริญอื่นๆ คำว่า “ตลอดไปเป็นนิรันดร์” ที่ใช้ในคำสรรเสริญอื่นๆ นั้นถูกแทนที่ด้วย “ทั้งบัดนี้และจนถึงวันแห่งความนิรันดร์” ถ้อยคำที่ผิดจากธรรมดาว่า “วันแห่งความนิรันดร์” ซึ่งนักอธิบายพระคัมภีร์ทั้งหลายเห็นว่าเข้าใจยากนี้หาไม่พบที่ไหนในพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นพระคัมภีร์ใหม่หรือพระคัมภีร์เดิม แต่จะพบในหนังสือสิริค⁵จากพระคัมภีร์นอกสารบบ⁶ในบท 18:10 แม้จะไม่ตรงกันเสียทีเดียว เพราะหนังสือสิริคมีคำบุพบท *en* ในขณะที่ 2 เปโตร 3:18 มีคำ *eis*

³ ยูดา 1:25 “ขอพระเกียรติ ความยิ่งใหญ่ อำนาจ และสิริอันนานา จงมีแด่พระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งในอดีตกาล ปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิรันดร์ อาเมน”

⁴ เอเฟซัส 3:21 “ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ อาเมน”

⁵ Sirach หรือ Wisdom of Sirach คือหนังสือพระคัมภีร์ที่ไม่มีหลักฐาน หรือที่รู้จักกันว่า Ecclesiasticus เป็นหนึ่งในหนังสือแห่งปัญญา ที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิมของคัมภีร์คาทอลิก (ผู้แปล)

⁶ apocryphal book หนังสือที่เขียนเกี่ยวกับพระเยซูที่ไม่ได้บรรจุในสารบบและไม่ได้รับการยอมรับจากคริสเตียนหมู่มา (ผู้แปล)

มนุษย์เป็นใครเล่า และเขาใช้การอะไรได้? เขามีสิ่งดีและสิ่งชั่วร้ายอะไร? วันเวลาของมนุษย์นั้นยาวนานถ้าเขาอยู่ถึงร้อยปี หยดน้ำจากทะเลและเม็ดของทรายเป็นเช่นไร สองสามปีในวันแห่งความนิรันดร์ก็เป็นเช่นนั้น (สิรัค 18:8-10, ฉบับ RSV)

เชื่อกันว่าหนังสือสิรัค (Sirach) เขียนเป็นภาษาฮีบรูราว 180 ปีก่อน ค.ศ. และได้แปลเป็นภาษากรีกราว 55 ปีต่อมา มันเป็นคำสอนสืบทอดจากงานเขียนเกี่ยวกับปัญญาของชาวยิว

ประการที่สอง แม้ 2 เปโตร 3:18 จะลงท้ายด้วยคำว่า “อาเมน” ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ ต้นฉบับภาษากรีกฉบับ UBS3 กำหนดให้ “อาเมน” มีระดับความเชื่อมั่นของข้อความต้นฉบับที่น้อยที่สุด {D} และใส่คำว่า “อาเมน” ไว้ในวงเล็บสี่เหลี่ยมเพื่อระบุว่ามีการไม่เห็นด้วยในการอ่าน และคำว่า “อาเมน” ในพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ UBS4 ได้ถูกยกเป็นระดับ {C} แต่ยังคงอยู่ในวงเล็บเช่นเดียวกับฉบับ NA27 สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ “อาเมน” ถูกลบออกจากตัวบทหลักของฉบับ UBS5 และ NA28 ไปเลย เช่นเดียวกับในฉบับ Westcott-Hort

เนื่องจากคำว่า “อาเมน” ปรากฏอยู่ใน 13 คำสรรเสริญที่ระบุข้างต้นโดยยกเว้นวิวรณ์ 5:13 ทั้งสถานะที่ไม่แน่นอนของคำ “อาเมน” ในคำสรรเสริญจาก 2 เปโตร 3:18 ร่วมกับข้อพิจารณาอื่นๆ จึงหมายความว่า คำสรรเสริญนี้ไม่ได้ยึดตามแบบคำสรรเสริญอื่น ๆ

คำสรรเสริญที่เพิ่มขึ้นในพระคัมภีร์ใหม่

เราจะทำการสำรวจสั้นๆ โดยมีคำอธิบายเล็กน้อย เพื่อดูคำสรรเสริญหลักหรือคำสรรเสริญที่เพิ่มขึ้นในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งไม่ได้อยู่ในวิวรณ์ (จะกล่าวถึงคำสรรเสริญในวิวรณ์ในส่วนถัดไป) คำสรรเสริญในส่วนนี้รวมราวๆ ครึ่งหนึ่งของคำสรรเสริญที่ระบุไว้ในส่วนก่อนหน้านี้นี้ตามรูปแบบของคำสรรเสริญว่า “ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์” แต่ละคำสรรเสริญในส่วนนี้จะอ้างอิงจากพระคัมภีร์แบบเต็มข้อและจะพูดถึงแบบสรุป ข้อแรกคือ

โรม 11:33-36 โอ ความบริบูรณ์ พระปัญญา และความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเพียงใด! คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ และวิถีทางของพระองค์ก็เหลือที่จะเข้าใจได้! “เพราะใครเล่าจะรู้ถึงพระทัยขององค์ผู้เป็นเจ้า? หรือใครเล่าจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์? หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งใดแก่พระองค์ที่พระองค์จะต้องตอบแทนเขา?” เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยทางพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์เป็นนิรันดร์ อาเมน (ฉบับ ESV)

คำสรรเสริญนี้กล่าวกับพระเจ้าเท่านั้น ทั้งบทไม่ได้มีการเอ่ยถึงชื่อพระเยซูหรือพระคริสต์เลย แม้ว่าข้อ 26 (“องค์ผู้ช่วยกู้จะเสด็จมาจากศิโยน พระองค์จะทรงจัดความอธรรมให้หมดไปจาก ยาโคบ” ซึ่งอ้างอิงจากอิสยาห์ 59:20-21) จะกล่าวถึงความรอดจากพระเจ้า *โดยทางพระคริสต์*

ในคำสรรเสริญต่อไป จะเรียกพระเจ้าว่า “พระเจ้าผู้ทรงดำรงนิรันดร์” และ “พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้แต่องค์เดียว”

โรม 16:26-27 แต่เดี๋ยวนี้ได้เปิดเผยแล้ว โดยคำเขียนของพวกผู้เผยพระวจนะที่ให้ชนทุกชาติได้รู้กันทั่ว ตามคำบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงดำรงนิรันดร์ ให้เขาได้เชื่อฟัง ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้แต่องค์เดียวสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์! อาเมน (ฉบับ ESV)

คำกล่าวว่า “ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้แต่องค์เดียวตลอดไปเป็นนิรันดร์” ตรงนี้เป็นคำลงท้ายโรมบทที่ 16 เหมือนกันกับคำว่า “ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์เป็นนิรันดร์” ในคำสรรเสริญก่อนหน้านี้จากโรม 11:36 ซึ่งเป็นคำลงท้ายโรมบทที่ 11 (มีการใช้ภาษาที่คล้ายกันในคำสรรเสริญแบบสั้น ๆ แต่งดงามจาก 1 ทิโมธี 1:17

1 ทิโมธี 1:17 พระมหากษัตริย์ผู้ทรงอยู่เหนือห้วงกาลเวลา ผู้เป็นองค์อมตะ และไม่อาจมองเห็นได้ ผู้เป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว ขอพระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

คำสรรเสริญนี้ซึ่งอยู่ในช่วงต้น ๆ ของ 1 ทิโมธีถูกเสริมด้วยอีกคำสรรเสริญหนึ่งที่อยู่ในช่วงท้าย ๆ ของ 1 ทิโมธี

1 ทิโมธี 6:15-16 ...¹⁵พระองค์ผู้ทรงเป็นที่ยกย่องสรรเสริญ และทรงอำนาจสูงสุดแต่เพียงผู้เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย ¹⁶พระองค์เพียงผู้เดียวทรงมีความเป็นอมตะ ผู้ประทับในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้ เป็นผู้ที่ไม่มีใครเคยเห็นหรือสามารถจะเห็นได้ ขอพระเกียรติและการปกครองนิรันดร์จงมีแด่พระองค์ อาเมน (ฉบับ ESV)

เราจะด่วนยอมรับไม่ได้ว่า คำสรรเสริญอันหลังหมายถึงพระคริสต์ก็เพราะว่าพระองค์ทรงถูกกล่าวถึงในข้อ 14⁷ เมื่อดูเนื้อหาภายในของคำสรรเสริญนี้ก็เผยให้เห็นว่า คำสรรเสริญนี้ไม่สามารถจะอ้างถึงพระคริสต์ได้ ประการแรก คำว่า “ทรงอำนาจสูงสุดแต่เพียงผู้เดียว” แทบจะไม่สามารถอ้าง

⁷ 1 ทิโมธี 6:14 “ขอให้ท่านรักษาคำบัญชานี้โดยไม่ต่างพร้อย และไม่มีที่ติ จนกว่าพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา ซึ่งพระเจ้าจะทรงให้ปรากฏขึ้นในเวลาที่เหมาะสม”

ถึงพระคริสต์ได้เนื่องจากคำสรรเสริญก่อนหน้านี้ใน 1 ทิโมธี 1:17 กล่าวถึงพระเจ้าว่า “ผู้เป็นพระเจ้า แต่เพียงองค์เดียว” ประการที่สอง คำสรรเสริญก่อนหน้านี้ใน 1 ทิโมธี 1:17 กล่าวถึงพระเจ้าว่า “ผู้เป็นองค์อมตะ” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่สะท้อนให้เห็นในคำกล่าวว่า “พระองค์เพียงผู้เดียวทรงเป็นอมตะ” ในคำสรรเสริญข้อต่อมา ความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ก็หมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นอมตะ แต่แม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงข้อนี้ เราก็ยังยืนยันกรานว่าพระคริสต์ทรงเป็นอมตะ เราจะให้คำกล่าวของเปาโลบอกว่าพระคริสต์ “แต่ผู้เดียว” ทรงมีความเป็นอมตะ โดยไม่ยอมรับพระเจ้าพระบิดาว่าทรงเป็นอมตะ! ประการที่สาม อนุประโยคที่ว่า “ทรงเป็นผู้ที่ไม่มีใครเคยเห็นหรือสามารถจะเห็นได้” นี้แทบจะไม่สามารถนำไปใช้กับพระเยซูได้เลย

คำสรรเสริญนี้ไม่ได้ลงท้ายด้วยรูปแบบที่คุ้นเคยว่า “ขอพระสิริจะมีแด่พระองค์เป็นนิตย์” แต่มีความแตกต่างกันเล็กน้อยว่า “ขอพระเกียรติและการปกครองนิรันดร์จงมีแด่พระองค์” (ข้อ 16)

คำสรรเสริญต่อไปในฮีบรู 13:20-21 ไม่ได้เป็นตามรูปแบบของเปาโล แต่เป็นคำอธิษฐานเพื่อการอวยพร แต่ตราบไต่ที่พูดถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระเจ้าแห่งสันติสุข” และเป็นพระองค์ “ผู้ทรงทำให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย” มันก็มีสาระสำคัญของการสรรเสริญ

ฮีบรู 13:20-21 บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงทำให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยโลหิตแห่งพันธสัญญาอันนิรันดร์ ทรงให้พวกท่านเพียบพร้อมด้วยสิ่งดีทุกอย่าง เพื่อที่จะทำตามพระทัยของพระองค์ โดยที่ทรงทำงานในเราให้เกิดผลเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจะมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน (ฉบับ ESV)

ข้อต่อไปของเราในยูดา 1:24-25 ไม่ได้เป็นคำสรรเสริญตามแบบของเปาโล แต่มีเนื้อหาของการสรรเสริญในนั้นเหมือนกับฮีบรู 13:20-21 ที่กล่าวถึง “พระสิริของพระองค์” และ “พระเจ้าองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” การลงท้ายที่อ้างถึงพระสิริแด่พระเจ้าว่า “ทั้งในอดีตกาล ปัจจุบันกาล และในกาลต่อ ๆ ไปเป็นนิตย์” นั้นสอดคล้องกับความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็น “ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” (วิวรณ์ 1:8)

ยูดา 1:24-25 แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถปกป้องท่านไม่ให้ก้าวพลาด และเพื่อจะถวายพวกท่านให้ปราศจากตำหนิต่อหน้าพระสิริของพระองค์ ด้วยความยินดีอย่างมากมาย ขอพระสิริ ความยิ่งใหญ่ อำนาจครอบครอง และสิทธิอำนาจ จงมีแด่พระเจ้าเพียงองค์เดียว ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทางพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา ตลอดมาในทุกยุค ในปัจจุบัน และเป็นนิตย์ อาเมน (ฉบับ ESV)

เพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ เราจะให้สามตัวอย่างของถ้อยคำสรรเสริญว่า “สาธุการแด่พระเจ้า และ⁸พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” ในสามข้อต่อไปนี้ (อ้างอิงจากฉบับ ESV) ทุกข้อจะเริ่มต้นด้วยคำว่า “สาธุการ” เพื่อแสดงการสรรเสริญและการเทิดทูน

2 โครินธ์ 1:3 สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาแห่งความเมตตา กรุณา และพระเจ้าแห่งการชูใจทุกอย่าง

เอเฟซัส 1:3 สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานพรพรฝ่ายจิตวิญญูณนานาประการในพระคริสต์แก่เราในสวรรค์สถาน

1 เปโตร 1:3 สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา! โดยพระเมตตาที่มากล้นของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงให้เราบังเกิดใหม่เพื่อให้ความหวังที่ยั่งยืน โดยการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์

คำสรรเสริญสามข้อนี้มาจากจดหมายสามฉบับที่ต่างกันในประเทศคัมภีร์ใหม่ และคำสรรเสริญในแต่ละข้อต่างก็ปรากฏในตอนเริ่มต้นของจดหมาย แต่ทั้งสามฉบับก็ใช้คำสรรเสริญที่เหมือนกันว่า “สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” ซึ่งเป็นการบ่งชี้ว่าคำสรรเสริญนี้อาจกลายรูปเป็นรูปแบบคำสรรเสริญที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในคริสตจักรยุคแรก อาจจะเป็นตอนเริ่มต้นของการประชุมคริสตจักรตามบ้าน

เราสังเกตเห็นบางสิ่งต่อไปนี้ (i) จดหมายสามฉบับของประเทศคัมภีร์ใหม่นี้เริ่มต้นด้วยการกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงได้รับ “การสาธุการ”⁹ เช่น ได้รับการยกย่องสรรเสริญ การถวายเกียรติ การเทิดทูน ก่อนที่จะกล่าวถึงสิ่งอื่นๆ ด้วยเหตุนี้พระยาห์เวห์จึงทรงเป็นศูนย์กลางและจุดสำคัญของจดหมายเหล่านี้ (ii) พระคริสต์ไม่ได้ถูกรวมอยู่ในเป้าหมายของการสรรเสริญ แต่กลับเป็นว่าในพระคริสต์นั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพระพรผู้เชื่อด้วยพระพรฝ่ายวิญญูณนานาประการมากกว่า (iii) อันดับแรกและสำคัญที่สุดก็คือ พระยาห์เวห์ทรงเป็น “พระเจ้าและพระบิดา” ของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา และในพระคริสต์นี่เองที่พระเจ้าก็ทรงมาเป็นพระเจ้าและพระบิดาของเราด้วย สิ่งที่โดดเด่นจากคำสรรเสริญเหล่านี้ก็คือ มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น คือพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์

⁸ พระคัมภีร์ภาษาไทยทุกฉบับไม่มีคำว่า “และ” โดยแปลว่า “สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดา” ยกเว้นฉบับอมตธรรมร่วมสมัยมี “และ” (“สรรเสริญพระเจ้าและพระบิดา”) ที่มีในต้นฉบับภาษากรีกและฉบับภาษาอังกฤษทุกฉบับ (ผู้แปล)

⁹ หรือ การถวายพระพร (ผู้แปล)

คำสรรเสริญที่เพิ่มขึ้นในวิวรณ์

พระเจ้าผู้ทรงถูกเรียกว่า “พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” ในวิวรณ์ 4:8 ทรงเป็นจุดศูนย์กลางของการนมัสการและการเทิดทูนในวิวรณ์ตลอดเวลา

⁸และสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นที่แต่ละตนมีปีกหกปีกนั้น มีตาอยู่รอบๆ และข้างในทั่วไปหมด และพูดไม่หยุดตลอดวันตลอดคืนว่า “บริสุทธฺี บริสุทธฺี บริสุทธฺี พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้เคยเป็นอยู่ ผู้ที่เป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา!” ⁹และเมื่อใดที่สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นถวายพระสิริ พระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ ¹⁰ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนก็ทรุดตัวลงต่อพระพักตร์พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ พวกเขาอดมกฏออกวางตรงหน้าพระที่นั่งกล่าวว่า ¹¹“องค์ผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ พระเกียรติ และฤทธานุภาพ เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่ง และทุกสิ่งก็ดำรงอยู่และถูกสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์” (วิวรณ์ 4:8-11 ฉบับ ESV)

วิวรณ์แสดงให้เห็นภาพของพระเจ้าว่า เป็นผู้ที่ประทับอยู่บนพระที่นั่ง (ข้อ 9 และ 4:2, 5:1, 6:16, 7:15; 12:5) ผู้อาวุโส 24 คนมีที่นั่งของตนเองและที่นั่งเหล่านี้ก็อยู่ “ตรงหน้าพระเจ้า” (11:16; 4:4)¹⁰

พระเยซูก็ทรงมีพระที่นั่งของพระองค์เองด้วยที่ว่า “คนทั้งหลายที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนที่นั่งของเรา เหมือนที่เราก็มียัชชนะและได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” (วิวรณ์ 3:21) ภายในประโยคเดียวกันนี้พระเยซูคริสต์ตรัสถึง “ที่นั่งของเรา” และ “พระที่นั่งของพระองค์” ซึ่งทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างสองพระที่นั่งว่า พระที่นั่งหนึ่งเป็นของพระเจ้า และอีกพระที่นั่งเป็นของพระเยซู ที่พระที่นั่งของพระบิดาของพระองค์นั้น พระเยซูทรงถูกจัดให้นั่งอยู่ทางเบื้องพระหัตถ์ขวาของพระองค์ เหมือนกับบรรดาธรรมิกชนที่ได้รับชัยชนะก็จะได้ “นั่งกับเราบนที่นั่งของเรา” แม้พระเยซูจะได้นั่งกับพระบิดาบนพระที่นั่งของพระบิดา พระเยซูก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในคำสรรเสริญจากวิวรณ์ 4:8-11 ที่เราเพิ่งอ้างอิงไป เป็นการไม่พูดถึงที่น่าสังเกตขณะที่คำสรรเสริญให้ความสำคัญอย่างมากกับพระที่นั่ง และเต็มไปด้วยคำอ้างอิงอย่างเด่นชัดกับพระที่นั่งของพระเจ้าและกับการนมัสการพระเจ้าต่อหน้าพระที่นั่งของพระองค์

วิวรณ์ 11:17 เป็นเพลงสรรเสริญอีกอย่างแด่พระเจ้า แต่ก็ไม่มีการเอ่ยถึงพระเยซูอีกเช่นกัน

¹⁰ วิวรณ์ 11:16 และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ก็ทรุดตัวชนหน้าลงนมัสการพระเจ้า

“พวกข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และได้ทรงเริ่มครอบครอง (วิวรณ์ 11:17)

ในคำสรรเสริญต่อไปนี้ของวิวรณ์ 14:7 ทูตสวรรค์สั่งให้คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก “เกรงกลัวพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์” และให้ “นมัสการพระองค์”

และท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์ เพราะเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาได้มาถึงแล้ว และจงนมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบ่อน้ำพุทั้งหลาย” (วิวรณ์ 14:7 ฉบับ ESV)

ในคำสรรเสริญต่อไปนี้จากวิวรณ์ 15:3-4 บรรดาผู้ที่เอาชนะสัตว์ร้ายก็เข้าร่วมนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยการร้องเพลงของโมเสสและ “เพลงของพระเมษโปดก” โมเสสได้นำชาวอิสราเอลร้องเพลงสรรเสริญและนมัสการพระเจ้า (อพยพ 15:1-21) หลังจากข้ามทะเลแดงอย่างไร พระเยซูก็ทรงนำมวลชนในสวรรค์ในการนมัสการพระเจ้าอย่างนั้นเช่นกัน!

และพวกเขาร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ยิ่งนัก! ข้าแต่พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ พระมรรคาของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง! ข้าแต่พระเจ้า มีใครบ้างที่ไม่เกรงกลัวพระองค์ และไม่ถวายเกียรติพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงบริสุทธิ ประชาชาติทั้งหมดจะมาและนมัสการพระองค์ เพราะพระราชกิจอันชอบธรรมของพระองค์ปรากฏให้เห็นแล้ว” (วิวรณ์ 15:3-4 ฉบับ ESV)

คำสรรเสริญต่อไปนี้ในวิวรณ์ 16:5-7 เป็นคำสรรเสริญแด่พระเจ้าโดยทูตสวรรค์

และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งห้วงน้ำทั้งหลายกล่าวว่า “ข้าแต่องค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงเป็นอยู่และทรงเคยเป็นอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงพิพากษาสิ่งเหล่านี้แล้ว เพราะพวกเขาทำให้บรรดาธรรมิกชนและผู้เผยพระวจนะต้องหลั่งเลือด และพระองค์ได้ทรงให้พวกเขาดื่มเลือด มันก็สมควรแล้ว!” และข้าพเจ้าได้ยินแท่นบูชาขานรับว่า “จริงเช่นนั้น พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและยุติธรรม” (วิวรณ์ 16:5-7 ฉบับ ESV)

ในคำสรรเสริญต่อไปนี้จากวิวรณ์ 19:1-8 การสรรเสริญและการนมัสการนี้ถวายแด่พระเจ้าโดยมหาชนในสวรรค์ ไม่มีการกล่าวถึงพระคริสต์ที่นอกเหนือจากงานอภิเชกสมรสของพระเมษโปดก ไม่มีการนมัสการมุ่งไปที่พระเมษโปดก แต่งานอภิเชกสมรสของพระเมษโปดกเป็นเหตุให้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งตรงกลาง

จากนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงกึกก้องของผู้คนเป็นอันมากดังอยู่ในสวรรค์ ร้องว่า “ฮาเลลูยา! ความรอดและพระสิริ และฤทธาภาพเป็นของพระเจ้าของเรา เพราะการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและยุติธรรม เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาโทษหญิงแพศยาตัวร้าย ผู้ทำให้โลกเสื่อมทรามด้วยการล่วงประเวณีของนาง และให้นางได้ชดใช้โลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์” พวกเขาก็ร้องขึ้นอีกครั้งว่า “ฮาเลลูยา! และควันไฟจากโลกก็พลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์” และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งและร้องว่า “อาเมน ฮาเลลูยา!” และมีเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “ผู้รับใช้ทุกคนของพระเจ้า ผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ ทั้งผู้เล็กน้อยและผู้ใหญ่ได้จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา” แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเหมือนเสียงของผู้คนเป็นอันมาก ดังเหมือนอย่างเสียงน้ำเชี่ยวกราก และเหมือนเสียงฟ้าร้องกึกก้องว่า “ฮาเลลูยา! เพราะพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุดทรงครอบครองอยู่ ให้เรายินดีและเปรมปรีดิ์ และถวายพระสิริแด่พระองค์ เพราะงานอภิเชกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว ทรงให้เจ้าสาวสวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี ผุดผ่องและหมดจด เพราะว่าผ้าป่านเนื้อดีนั้นก็คือการประพฤติอันชอบธรรมของธรรมิกชน” (วิวรณ์ 19:1-8 ฉบับ ESV)

สุดท้ายนี้ นครในสวรรค์ในวิวรณ์ 21:23¹¹ นั้น “พระสิริของพระเจ้าทรงเป็นแสงสว่างของนครนั้น” (แทนที่ดวงอาทิตย์) และพระเมษโปดกทรงเป็นประทีปของนครนั้น (แทนที่ดวงจันทร์)

บทสรุปจนถึงตอนนี้

การสำรวจของเราเกี่ยวกับคำสรรเสริญในพระคัมภีร์ใหม่ได้แสดงให้เห็นว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นเป้าหมายเดียวของการนมัสการ เมื่อไม่มีคำสรรเสริญแด่พระเยซู (นอกจากหนึ่งหรือสองข้อที่ไม่แน่ชัด) ดังนั้นจึงไม่มีคำอธิษฐานกับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ดังที่เราจะได้เห็นต่อไป นี่คือข้อเท็จจริงที่สำคัญและแสดงให้เห็นว่าไม่มีหลักฐานในเรื่องการยกพระเยซูเป็นพระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ มีสองสามข้อซึ่งยังถกเถียงกันอยู่ ที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้ในการสนับสนุนของพวกเขา นั้น ไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยสามข้อนี้เมื่อพิจารณาจากบริบทโดยรวมของพระคัมภีร์ใหม่

¹¹ วิวรณ์ 21:23 “นครนั้นไม่จำเป็นต้องมีแสงจากดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ เพราะว่าพระสิริของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของนครนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นประทีปของนครนั้น”

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ยอมรับความจริงที่เห็นชัด ๆ ว่า พระเยซูทรงไม่ได้รับนมัสการในคริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่ หรือเป็นผู้ที่ผู้เชื่อทั้งหลายได้อธิษฐานกับพระองค์ในชีวิตประจำวัน แต่ตรงกันข้ามกันแล้ว พระเยซูทรงให้พระองค์เองอยู่ในหมู่ของผู้ที่นมัสการพระเจ้า “พวกท่านนมัสการสิ่งที่พวกท่านไม่รู้จัก ส่วนเรานมัสการสิ่งที่เรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) ในเรื่องการอธิษฐานนั้น พระเยซูได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาตลอดทั้งคืน (ลูกา 6:12)¹² แม้กระทั่งภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์และการได้รับพระเกียรติของพระองค์ พระเยซูก็ยังทรงอธิษฐานทูลขอเพื่อเราต่อไป (โรม 8:34; ฮีบรู 7:25; 1 ยอห์น 2:1)¹³

พระเยซูคริสต์ผู้ที่ถูกยกย่องให้เป็นสุดยอดของการทรงสร้าง แท้จริงให้อยู่ในตำแหน่งที่สองรองจากพระเจ้าเองนั้น ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงเช่นเดียวกับพวกเราทุกคน นี่เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจและเชื่อไม่ถึง ตอนนี้เราได้เห็นแล้วว่าถ้อยคำในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์นั้นน่าอัศจรรย์มากกว่าถ้อยคำของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเพียงใด เช่นเดียวกันกับคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ทุกตอนซึ่งพระเยซูทรงได้รับการยกย่องด้วยถ้อยคำที่สูงส่ง แม้ว่าจะไม่เคยได้รับการยกย่องว่าเป็นพระเจ้าก็ตาม

อันที่จริง คำยกย่องบางอย่างเกี่ยวกับพระเยซูในพระคัมภีร์ ได้สร้างปัญหาให้กับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะมันทำให้พระเยซูเป็นน้อยกว่าพระเจ้า ตัวอย่างเช่น พระคริสต์ทรงได้รับการถวายเกียรติให้เป็น “บุตรหัวปีของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง” (โคโลสี 1:15) ซึ่งเป็นคำเรียกที่ได้รับการยกย่อง ที่ไม่ว่าเราจะตีความอย่างไร มันก็หมายถึงบุตรคนโต ไม่มีบุตรคนใดที่จะเท่าเทียมกับบิดาของเขาทุกประการ เพราะโดยคำนิยามแล้ว บุตรก็มาจากบิดาของเขาในทางใดทางหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเขาก็ไม่ถูกเรียกว่าบุตร ยกเว้นว่าถูกรับเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งเป็นความคิดที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะถูกทักท้วงถ้านำมาใช้กับพระเยซู แต่ถ้าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ที่พระองค์เป็นตามพระคัมภีร์แล้วละก็ การกล่าวอ้างอย่างมีเกียรติว่า “บุตรหัวปีของทุกสิ่ง” ก็จะเป็นคำประกาศที่พิเศษของการยกย่องสูงสุด

เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ (“พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” 1 ทิโมธี 2:5)¹⁴ การยกย่องและการสรรเสริญที่ได้อ้างถึงพระองค์ในพระคัมภีร์ใหม่ (เช่น การยกย่องพระองค์ให้อยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า) จึงเพิ่มความสำคัญมากขึ้น เมื่อเราได้พ้นจากความบอดมืดของความเชื่อใน

¹² ลูกา 6:12 “ในเวลาต่อมาพระเยซูเสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาตลอดทั้งคืน”

¹³ โรม 8:34 “ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย”

¹⁴ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ตรีเอกานุภาพแล้ว คำสรรเสริญและการถวายพระเกียรติอันงดงามเหล่านี้จะกระตุ้นเราอย่างมีพลัง เพราะสิ่งเหล่านี้เผยให้เห็นถึงจุดที่สูงสุดของความรักและพระคุณของพระยาห์เวห์ที่แสดงกับพระเยซู คริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ และโดยทางพระองค์นั้นก็ได้แสดงกับผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ ในขณะที่คำสรรเสริญตามความเชื่อตรีเอกานุภาพเป็นเพียงสิทธิที่สมควรได้รับในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ในความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์นั้น คำสรรเสริญเหล่านี้เป็นการเปิดเผยอย่างมหัศจรรย์ถึงพระคุณอันมากมายของพระยาห์เวห์ที่ทรงสำแดงแก่นมนุษย์ ด้วยเหตุนี้คำสรรเสริญทั้งสิ้นที่หลั่งไหลมาที่พระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่จึงเป็น “การถวายพระสิริแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2:11; เปรียบเทียบ 1 เปโตร 4:11)¹⁵ สิ่งนี้ที่ตรงกันข้ามกับความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะมันเบี่ยงเบนความสำเร็จจากพระบุตรมาที่พระบิดา

พระเยซูไม่เคยเป็นเป้าหมายของการนมัสการในพระคัมภีร์ใหม่ ในลักษณะที่มีการถวายการนมัสการแด่พระเจ้า เราได้อ่านเกี่ยวกับคนที่กราบบังคมพระเยซู ซึ่งโดยปกติแล้วจะคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ ในสมัยโบราณแถบตะวันออกใกล้นั้น ผู้คนจะคุ้นเคยกับลักษณะท่าทางการคุกเข่าและการหมอบลงซึ่งเป็นการแสดงความเคารพและความนอบน้อม แต่ไม่ได้เข้าใจกันว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า อับราฮัมกราบลงต่อหน้าคนฮิตไทต์ (ปฐมกาล 23:12)¹⁶ และดาวิดกราบลงต่อหน้าซาอูล (1 ซามูเอล 24:8)¹⁷ ทั้งที่รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงยอมรับซาอูลเป็นกษัตริย์ คริสเตียนบางคนไม่เคยคุกเข่าต่อหน้าใครหรือให้กับสิ่งใด นอกจากจะคุกเข่าต่อหน้ารูปปั้นพระเยซูที่ถูกตรึงกางเขนหรือรูปปั้นศักดิ์สิทธิ์เพราะมีความคิดที่ผิด ๆ ว่า การคุกเข่าต่อหน้าใครสักคนนั้นจำเป็นต้องเป็นการนมัสการพระเจ้า (ในบทต่อไปจะพูดถึงความหมายของ *proskyneō* เมื่อคำนี้ใช้กับพระเยซู)

ไม่มีการนมัสการพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอะไรเลยถึงการนมัสการพระวิญญาณ ผู้ที่เชื่อว่าพระวิญญาณเป็นพระองค์ที่สามในตรีเอกานุภาพและต้องนมัสการพระองค์ว่าเป็นพระเจ้านั้น จะต้องนั่งอึ้งไปเลยด้วยความแปลกใจ ที่ว่าพระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงการนมัสการพระวิญญาณนั้น ถูกตั้งข้อสังเกตโดยสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE¹⁸ ซึ่งเป็นหนังสืออ้างอิงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพดังนี้

หลักฐานที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระวิญญาณยิ่งน้อยลง และเลื่อนลงกว่าคำกล่าวที่รับกันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในศตวรรษที่ห้าที่เสนอแนะ (เปรียบเทียบหลักข้อเชื่อออร์ทอดอกซ์) พระ

¹⁵ ฟิลิปปี 2:11 “เพื่อที่ทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา”

¹⁶ ปฐมกาล 23:12 “อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

¹⁷ 1 ซามูเอล 24:8 “และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ย่อตัวลงชนหน้าถึงดินและกราบลง” (ฉบับ ESV)

¹⁸ International Standard Bible Encyclopedia

วิญญาณถูกเรียกว่า “พระเจ้า” อย่างมากที่สุดครั้งหนึ่ง (กิจการ 5:3)¹⁹ ข้อความพระคัมภีร์เดิมที่เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ไม่ได้นำมาใช้กับพระวิญญาณ ไม่มีคำกล่าวของการดำรงอยู่เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าปรากฏอยู่ เช่นเดียวกับที่ปรากฏเกี่ยวกับพระคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ใหม่ก็ไม่เคยเป็นเป้าหมายของการนมัสการหรือการอธิษฐาน (ISBE ฉบับแก้ไขใหม่, เล่มที่ 4, “ตรีเอกานุภาพ”, “ความเป็นพระเจ้าของพระวิญญาณ”)²⁰

มีเพียงข้อเดียวในพระคัมภีร์ที่อาจพูดเป็นนัยถึงการนมัสการพระวิญญาณ คือยอห์น 4:24 ที่ว่า “พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่ (เช่น จอห์น คาลวิน) ไม่คิดว่า “วิญญาณ” ในข้อนี้หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันเป็นคำกล่าวถึงพระลักษณะที่เป็นวิญญาณของพระเจ้ามากกว่า ดังนั้นพระคัมภีร์ส่วนใหญ่จึงขึ้นต้นเป็นตัวพิมพ์เล็กว่า “spirit” (ฉบับ NASB, ESV, NIV, NJB, HCSB, NET, RSV) แม้ว่าฉบับ NKJV จะขึ้นต้นเป็นตัวพิมพ์ใหญ่ว่า “Spirit”

เมื่อพิจารณาถึงความเจียบสนิทของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักข้อเชื่อในเอเชียจึงผิดอย่างเห็นได้ชัดเมื่อกล่าวว่าพระวิญญาณเป็นผู้ที่ “ได้รับการนมัสการด้วยกันกับพระบิดาและพระบุตร” หลักข้อเชื่อในเอเชียยังอธิบายอีกว่าทำไมความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงไม่ได้รับการยืนยันจนถึงปลายศตวรรษที่ 4 ในสภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลครั้งแรกในปี ค.ศ. 381

คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่ ที่สภาสังคายนาแห่งนเซีย ค.ศ. 325 ที่มีมาก่อนและสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์นั้น (ซึ่งมีความสำคัญเท่ากับสภาสังคายนาแห่งแคลซีดอน ค.ศ. 451 เท่านั้น) จะมีแต่พระบุตรเท่านั้นที่ถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าให้เท่าเทียมกับพระบิดา แต่ไม่ได้มีการยกพระวิญญาณขึ้นเป็นพระเจ้า สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความไม่แน่นอนของคริสตจักรเกี่ยวกับผู้ที่เป็พระเจ้า หรือแม้กระทั่งการแยกพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นอีกบุคคลหนึ่ง เพราะความลังเลนี้เอง หลักความเชื่อในทวิเอกา

¹⁹ กิจการ 5:34 เปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย ทำไมซาตานจึงควบคุมใจของเจ้าให้โกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้? เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในสิทธิอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? มีอะไรทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกมนุษย์แต่โกหกพระเจ้า”

²⁰ คำว่า “ที่รักกัน” นั้นสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE กำลังหาวิธีที่หลักความเชื่อธนาเซียใช้คำกล่าวที่รักกัน เพื่อยืนยันความเท่าเทียมกันของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ ดังในข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้ว่า “เหมือนกับพระบิดาทรงเป็น พระบุตร ก็เป็นเช่นนั้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นเช่นนั้น พระบิดาไม่ได้ทรงถูกสร้างขึ้น พระบุตรไม่ได้ถูกสร้าง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ถูกสร้างขึ้น พระบิดาไม่ได้ทรงถูกจำกัด พระบุตรไม่ได้ถูกจำกัด และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ถูกจำกัด พระบิดาทรงดำรงนิรันดร์ พระบุตรดำรงนิรันดร์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ดำรงนิรันดร์ และถึงกระนั้นก็ไม่ได้เป็นสามองค์ดำรงนิรันดร์ แต่เป็นองค์เดียวดำรงนิรันดร์” สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับ ISBE กำลังบอกว่าสูตรนี้ไปไกลเกินหลักฐานในพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์ไม่เคยสอนให้นมัสการพระวิญญาณ

นุกาพ²¹ ค.ศ. 325 ที่มีมาก่อนจึงเป็นหลักความเชื่อที่ “ดีกว่า” (ในความหมายที่เสียดสี) หลักความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ค.ศ. 381 เพราะมีข้อผิดพลาดน้อยกว่าอยู่หนึ่งข้อ

“คริสเตียนเริ่มแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?” โดย เจ ดี จี ดันน์

คำถามที่ได้ตั้งเป็นชื่อหนังสือของเจมส์ ดี จี ดันน์ ว่า “คริสเตียนเริ่มแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่? หลักฐานของพระคัมภีร์ใหม่”²² ที่ดันน์ตอบคำถามเองในบทสุดท้ายของหนังสือภายใต้หัวข้อว่า “คำตอบ” คำตอบที่ตอบคำถามของดันน์เองก็คือ “ไม่” ที่มีความเหมาะสมและมีความหลากหลายต่อไปนี้เป็นคำตอบในสองย่อหน้าสุดท้ายที่เขาตอบคำถามของเขาเอง

เมื่อพิจารณาถึงแง่คิดและข้อสรุปของคำถามซึ่งไม่ธรรมดาที่ว่า “คริสเตียนเริ่มแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?” นั้นอาจเห็นได้ว่ามีความเกี่ยวข้องน้อยมาก สำคัญน้อยมาก และอาจจะทำให้เข้าใจผิดได้ คำถามนี้สามารถตอบแบบตรงๆ หรือแบบไม่สนใจ หรือแม้แต่เชิงปฏิเสธ โดยมีคำตอบเชิงลบเป็นส่วนใหญ่ ไม่เลย โดยทั่วไปแล้วคริสเตียนเริ่มแรกไม่ได้นมัสการพระเยซูเช่นนั้น ภาษาของการนมัสการและการนมัสการบางครั้งจะปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่โดยอ้างอิงถึงพระคริสต์ แต่โดยรวมแล้วมีการแบ่งรับแบ่งสู้เกี่ยวกับบุคคลหลักมากกว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุคคลหลักของการสรรเสริญและการร้องเพลงสรรเสริญ ซึ่งเป็นเนื้อหาของการนมัสการของคริสเตียนในยุคแรกๆ มากกว่าผู้ที่ได้รับการถวายการนมัสการและรับการสรรเสริญ ที่เป็นแบบฉบับมากกว่าก็คือแง่ที่ว่า การนมัสการที่มีผลมากที่สุด (เท่าไหนหรือ?) การอธิษฐานที่มีผลมากที่สุดนั้นแสดงออกมาในพระคริสต์และผ่านทางพระคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เราพบความหมายที่ชัดและคำพูดชัดเจนหลายอย่างว่า พระเยซูทรงทำให้การนมัสการเป็นไปได้ ที่พระเยซูทรงเป็นประเด็นและหนทางของการนมัสการในวิถีทางที่ล้าลึก เป็นที่ชัดเจนว่า สำหรับคริสเตียนเริ่มแรกนั้นเห็นได้ว่า พระเยซูไม่เพียงแต่เป็นผู้ที่ผู้เชื่อทั้งหลายเข้ามาหาพระเจ้าทางพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเข้ามาหาผู้เชื่อทั้งหลายทางพระองค์อีกด้วย ความหมายทำนองเดียวกันเกี่ยวกับการสถิตอยู่ใกล้ของพระเจ้าในพระวิญญาณ พระปัญญา และพระวจนะนั้น ก็ยังมีประสบการณ์ได้ด้วยและบริบูรณ์ยิ่งขึ้นในและผ่านทางพระคริสต์ พระองค์ทรงนำการสถิตอยู่ของพระเจ้าเข้ามาในประสบการณ์ของมนุษย์อย่างบริบูรณ์กว่าที่เคยเป็นมาก่อน

ดังนั้นคำถามที่สำคัญของเราจึงสามารถตอบได้ในเชิงลบจริงๆ และบางทีก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่จะไม่เช่นนั้น ถ้าผลที่ได้คือการนมัสการพระเจ้าที่เหมาะสมน้อยกว่ามาก เพราะการนมัสการที่ประกอบเป็นคริสต์ศาสนาจริงๆ และมีส่วนสนับสนุนเป็นพิเศษกับบทสนทนาเกี่ยวกับศาสนา²³ นั้น คือการ

²¹ ความเชื่อในความเป็นสองพระภาคของพระเจ้า (ผู้แปล)

²² James D.G. Dunn: *Did the First Christians Worship Jesus? The New Testament Evidence*

²³ dialogue of the religions คือ งานเขียนในรูปของการสนทนาเกี่ยวกับความหมายของความเชื่อ พิธีกรรม และจริยธรรม (ผู้แปล)

นมัสการพระเจ้าที่ทำให้เป็นไปได้โดยพระเยซู เป็นการนมัสการพระเจ้าตามที่สำแดงให้เห็นในและทางพระเยซู คริสต์ศาสนายังคงเป็นความเชื่อที่เชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว ผู้เดียวที่จะได้รับการนมัสการก็คือพระองค์เดียวนี้ แต่เป็นไปได้อย่างไรที่คริสเตียนไม่ได้ถวายพระเกียรติผู้ที่เชื่อกันว่าเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่ได้ทรงสำแดงพระองค์เองมากที่สุดผ่านทางพระองค์ผู้นี้ ผู้ซึ่งพระเจ้าเพียงองค์เดียวได้เข้ามาใกล้ชิดกับสภาวะการณ์ของมนุษย์มากที่สุด? พระเยซูไม่อาจล้มเหลวที่จะเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการของพวกเขา ในเพลงสรรเสริญของพวกเขา และในการวิงวอนของพวกเขาต่อพระเจ้า แต่การนมัสการเช่นนี้จะและเป็นและควรจะเป็นการนมัสการที่ถวายพระสิริแด่พระเจ้าพระบิดาเสมอ การนมัสการเช่นนี้จะและเป็นและควรจะเป็นการนมัสการด้วยการรับรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือทุกสิ่งเสมอ และความสูงส่งของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสุดท้ายแล้วแสดงถึงและยืนยันถึงความสูงส่งของพระเจ้าองค์เดียวอย่างชัดเจนยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดในโลก (*คริสเตียนเริ่มแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?*, หน้า 150-151)

พระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่ง [ส่วนนี้อาจเข้าไปในการอ่านครั้งแรก]

“เพราะพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเป็นพระผู้เลี้ยงของพวกเขา พระองค์จะทรงนำทางพวกเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา” (วิวรณ์ 7:17 ฉบับ ESV)

เราเข้าใจคำกล่าวว่า “พระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้น” ในวิวรณ์ 7:17 อย่างไร? ถ้อยคำว่า “อยู่กลาง” มีรูปคำกรีกที่แน่นอนว่า *ana meson* การค้นหาคำที่เป็นรากของคำคือ *ana meson* แสดงให้เห็นว่า มีการใช้สามครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ที่นอกจากวิวรณ์ 7:17 แต่ละครั้งอยู่ในรูปเดียวกันคือ *ana meson* (ตรงกับคำที่เน้นต่อไปนี้)

มัทธิว 13:25 ศัตรูของเขามาและหว่านข้าวละมานท่ามกลางข้าวดีนั้น

มาระโก 7:31 ในระหว่างเขตแดนแคว้นเดคาโปลิส

1 โครินธ์ 6:5 เป็นไปได้ไหมว่า ไม่มีใครในพวกท่านที่มีสติปัญญาที่จะวินิจฉัยเรื่องระหว่างพี่น้องได้?

ข้อเหล่านี้ไม่ได้ให้รายละเอียดที่ชัดเจนถึงความหมายของ “พระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้น” ยิ่งกว่านั้นในขณะที่มีข้ออ้างอิงมากมายในหนังสือวิวรณ์ว่าพระเจ้าประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ ก็ไม่มีการอ้างอิงอย่างชัดเจนถึงพระเมษโปดกว่าประทับอยู่ตรงกลาง หรือใจกลางของพระที่นั่งนั้น

พูดให้เจาะจงก็คือ มีการระบุถึงพระเจ้า 11 ครั้งในวิวรณ์ว่าเป็นพระองค์ผู้ “ประทับบนพระที่นั่ง” (วิวรณ์ 4:9,10; 5:1,7,13; 6:16; 7:10,15; 19:4; 20:11; 21:5) ในข้อเหล่านี้ไม่มีข้อไหนที่บอกว่าพระคริสต์ประทับร่วมพระที่นั่งของพระบิดา มีแต่ในวิวรณ์ 3:21 ที่กล่าวถึงพระคริสต์ว่าประทับบนพระที่นั่งของพระบิดา (“เหมือนที่เราที่มีชัยชนะและได้นั่งกับพระบิดาของเรานบนพระที่นั่งของพระองค์”) แต่ในข้อเดียวกันยังบอกด้วยว่าพระเยซูทรงมีพระที่นั่งของพระองค์เอง (“เราจะให้เขานั่งกับเรานบนที่นั่งของเรา”) เช่นเดียวกับผู้อาวุโสทั้ง 24 คนที่มีที่นั่งของตนเองดังที่เราเห็นในหัวข้อต่อมา (4.4 และ 11:16)²⁴ 24 ที่นั่งนี้จัดไว้ “รอบ” พระที่นั่งของพระเจ้าโดยมีพระคริสต์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า นี่จะทำให้เห็นว่าพระที่นั่งของพระคริสต์อยู่ทางด้านขวาพระที่นั่งของพระเจ้า

ในพระคัมภีร์ใหม่ การผูกประโยคด้วย *en mesos* มีปรากฏบ่อยครั้ง (26 ครั้ง) กว่า *ana meson* คำบุพบททั้งสองเป็น “คำพ้องความหมายที่ไม่ตายตัว” (*พระคัมภีร์ภาษากรีกของผู้อธิบาย*, เล่มที่ 5, หน้า 400)²⁵ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาของเรามากกว่าคือข้อเท็จจริงว่า *en mesos* มีปรากฏเจ็ดครั้งในวิวรณ์ ซึ่งแต่ละครั้งก็อยู่ในรูปเดียวกันคือ *en mesōi* ต่อไปนี้คือเจ็ดข้อดังกล่าว (ทั้งหมดอ้างอิงมาจากฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น)

วิวรณ์ 1:13 **ท่ามกลาง**คันประทีปเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์

วิวรณ์ 2:1 ผู้ทรงดำเนิณอยู่**ท่ามกลาง**คันประทีปทองคำทั้งเจ็ด

วิวรณ์ 4:6 “**ท่ามกลาง**พระที่นั่งนั้น” (ฉบับ NKJV) หรือ “**ตรงกลาง**”, รอบพระที่นั่งนั้น (ฉบับ NIV)

วิวรณ์ 5:6 “**ท่ามกลาง**พระที่นั่งและสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นนั้น” (ฉบับ NKJV) หรือ “**ตรงกลาง**พระที่นั่งซึ่งรายล้อมด้วยสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นนั้น” (ฉบับ NIV)

วิวรณ์ 5:6 **ท่ามกลาง**พวกผู้อาวุโส (ฉบับ NKJV)

วิวรณ์ 6:6 เสียงพูดดังจาก**ท่ากลาง**สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นนั้น

วิวรณ์ 22:2 **ผ่านกลาง**ถนนของนครนั้น

วิวรณ์ 5:6 ถูกระบุไว้สองครั้งเนื่องจากการปรากฏสองครั้งของ *en mesos* ซึ่งพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG (*mesos*) ได้อธิบายทั้งสองกรณีไว้ว่า กรณีแรกในวิวรณ์ 5:6 พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG เสนอแนะว่า “ตรงกลางของพระที่นั่งและท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น

²⁴ วิวรณ์ 11:16 “และผู้อาวุโสสี่สิบสี่คนซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ก็ทรุดตัวชนหน้าลงนมัสการพระเจ้า”

²⁵ *Expositor's Greek Testament*, vol.5, p.400

นั้น” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ให้กรณีสองอยู่ภายใต้คำนิยาม 2b (“ว่าเป็นคำแทน ไม่มีเพศ ἀνέκον”) ซึ่งนำมาสู่ “ในท่ามกลาง, ท่ามกลาง” นั่นก็คือท่ามกลางพวกผู้อาวุโส

ดังนั้นการแปลภาษากรีกที่ถูกต้องที่สุดของวิวรณ์ 5:6 น่าจะเป็นว่า “ท่ามกลางพระที่นั่งและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส” (ซึ่งตรงกันกับฉบับ NKJV)²⁶ ทำไมยอห์นจึงใช้ “ท่ามกลาง” ถึงสองครั้งในข้อนี้? เป็นไปได้ไหมว่าสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ เช่น พระเมษโปดก ที่อยู่ในพระที่นั่ง ในขณะที่พวกผู้อาวุโสไม่ได้อยู่ใน แต่อยู่รอบพระที่นั่ง? ดูเหมือนวิวรณ์ 6:6 จะสนับสนุนเรื่องนี้ว่า “ได้ยินเสียงดังออกมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น” เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่กล่าวมาก่อนแล้ว เสียงนี้ต้องเป็นของพระเมษโปดก

แต่ถ้าพระที่นั่งที่พระเจ้าประทับอยู่ ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นโครงสร้างเหมือนวัด แต่เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจของพระองค์ (เช่นเดียวกับ “คทา” ซึ่งมักจะมีความหมายนี้ เช่น ปฐมกาล 49:10; สดุดี 45:6; 110:2) นอกจากนั้นพระเมษโปดกที่อยู่ตรงกลางจะชี้ให้เห็นว่าพระเยซูทรงมีบทบาทสำคัญในการปกครองจักรวาลของพระเจ้า ในการปกครองนี้พระเมษโปดกทรงได้รับความช่วยเหลือบางอย่างจากสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงให้บทบาทสำคัญกับพระเมษโปดกในการปกครองเหนือจักรวาลของพระองค์ พระที่นั่งของพระองค์จึงถูกเรียกอย่างเหมาะสมว่า “พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดก” (วิวรณ์ 22:1)²⁷

ไม่ว่า “ท่ามกลางพระที่นั่ง” อาจหมายถึงอะไร สิ่งหนึ่งที่แน่นอนก็คือ การอยู่ “ท่ามกลางพระที่นั่ง” เป็นการอยู่ภายใต้อำนาจของ “พระผู้ทรงประทับอยู่บนพระที่นั่ง”

ในคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ที่ยอมรับกันเกี่ยวกับวิวรณ์ของอาร์ เอช ชาร์ลส์นั้น เขาได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับบรรพบุรุษของชาวยิวเกี่ยวกับ “พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดก” (วิวรณ์ 22:1) คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ให้ข้อสังเกตที่สำคัญว่า ในแนวคิดของชาวยิวเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ประทับบนพระที่นั่งของพระเจ้านั้น การนมัสการจะมุ่งไปที่พระเจ้า ไม่ใช่ที่พระเมสสิยาห์ (ดูประโยคสุดท้ายในคำอ้างอิงต่อไปนี้)

ความคิดนี้ [ของการนั่งบนพระที่นั่งของพระเจ้า] เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อยู่ในช่วงก่อนเริ่มยุคของคริสเตียน โดยเปรียบเทียบกับ 1 เอโนค 51:3 “และเวลานั้นพระองค์ผู้ที่ทรงเลือกไว้จะประทับบนพระที่นั่ง

²⁶ วิวรณ์ 5:6 และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส ดูเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ (ฉบับไทยคิงเจมส์)

²⁷ วิวรณ์ 22:1 และท่านสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนอย่างแก้วผลึก ไหลมาจากพระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดก

ของเรา” ในทำนองเดียวกันพระองค์ผู้ที่ทรงเลือกไว้ได้ถูกระบุว่าประทับบน “พระที่นั่งแห่งพระสิริ” 45:3, 55:4 และระบุว่าเป็น “พระที่นั่งแห่งพระสิริของพระองค์ (นั่นคือ พระสิริของพระเจ้า),” 62:3,5 (เปรียบเทียบ 51:3) ในทำนองเดียวกัน องค์ผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิญญาณทั้งหลายทรงให้พระองค์ผู้ที่ทรงเลือกไว้ได้ประทับ “บนพระที่นั่งแห่งพระสิริ” (61:8), “บนพระที่นั่งแห่งพระสิริของพระองค์,” 62:2 พระที่นั่งนี้เรียกว่าพระที่นั่งของบุตรมนุษย์, 69:27, 29 ท้ายที่สุดนี้เป็นที่สังเกตว่า แม้ องค์ผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิญญาณทั้งหลายทรงให้พระองค์ผู้ที่ทรงเลือกไว้ได้ประทับ “บนพระที่นั่งแห่งพระสิริ” ใน 61:8 และพระองค์ทรงพิพากษามนุษย์ทุกคน, แต่ใน 61:9, คำสรรเสริญของทุกคนจะมุ่งไปที่องค์ผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิญญาณทั้งหลาย (*คู่มืออธิบายการวิเคราะหและการตีความเกี่ยวกับวิวรณ์ของเซนต์ยอห์น*²⁸, เล่ม 2, หน้า 175-176)

โรม 9:5b เทียบพระคริสต์ให้เท่ากับพระเจ้าไหม?

โรม 9:5 กล่าวว่า “ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขา และพระคริสต์ก็มาจากเชื้อสายของพวกเขา ทางเนื้อหนัง ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ อาเมน” (ฉบับ ESV)²⁹ มีความไม่เห็นด้วยกันในบรรดาพระคัมภีร์เกี่ยวกับวิธีที่ส่วนหลังของข้อนี้ก่อนคำว่า “อาเมน” ควรจะแปล ดังจะได้เห็นต่อไปนี้

... พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ (ฉบับ ESV)

... พระคริสต์ได้เสด็จมา ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ (ฉบับ KJV)

... พระคริสต์ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง พระเจ้า ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ (ฉบับ NJB)

... พระเมสสิยาห์ พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ (ฉบับ NAB)

... แต่พระคริสต์ ขอพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญในยุคต่อไป! (ฉบับ ITNT)

... พระเมสสิยาห์ ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ขออาโดนายได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ (ฉบับ CJB)

... พระเมสสิยาห์ ขอพระเจ้าผู้มีความสูงส่งเหนือทุกสิ่ง ได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์! (ฉบับ REB)

... พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์! (ฉบับ NIV)³⁰

²⁸ *Critical and Exegetical Commentary on the Revelation of St. John*

²⁹ ฉบับ 1971 แปลโรม 9:5 ว่า “ทั้งอัครบิดรก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ในเชื้อชาติของเขา สาธุการแด่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นใหญ่เหนือสรรพสิ่งเป็นนิตย์ อาเมน” (ผู้แปล)

³⁰ ทางเลือกอีกทางของฉบับ NIV: หรือพระคริสต์ ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ขอพระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์!

... พระคริสต์ พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์ (ฉบับ RSV)³¹

... พระเมสสิยาห์ ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ขอพระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์ (ฉบับ NRSV)³²

... พระคริสต์ตามเชื้อสายทางเนื้อหนัง ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ขอพระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์ (ฉบับ NASB)

การแปลคำสรรเสริญที่แตกต่างกันในโรม 9:5b แบ่งออกเป็นสองกลุ่มหลัก คือกลุ่มที่ระบุว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า (ฉบับ ESV, NIV, NJB) และกลุ่มที่ไม่ได้ระบุเช่นนั้น (ฉบับ NAB, RSV, ITNT, CJB, REB); รวมทั้งในกลุ่มก่อนหน้านี้ (ฉบับ KJV, NASB, NRSV) ซึ่งบอกเป็นนัยว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ใช้ภาษาที่สร้างความคลุมเครือเล็กน้อยกับผู้ที่คุ้นกับภาษาอังกฤษ การแปลบางฉบับ (ฉบับ NIV, RSV, NRSV) ยอมรับความหมายทั้งสองอย่างว่าเป็นไปได้ โดยให้การแปลทางเลือกไว้ในเชิงอรรถ

ความหลากหลายของการแปลเกิดจากปัญหาเดียวและอย่างเดียวนั่น นั่นก็คือการตีความโรม 9:5 ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้แปลคิดว่าเป็นวิธีการที่ถูกต้องการใส่ *เครื่องหมายวรรคตอน* คำกล่าวในข้อความภาษากรีก มันไม่ใช่เรื่องของการรับรองต้นฉบับ (ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับหลักฐานต้นฉบับ) แต่อยู่ที่เครื่องหมายวรรคตอน (ข้อความต้นฉบับภาษากรีกไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน) โครงสร้างของประโยคที่คลุมเครือของโรม 9:5 ชี้ให้เห็นว่าข้อนี้เพียงลำพังไม่สามารถใช้เป็นตัวบทพิสูจน์หรือต่อต้านความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้

ในความเป็นจริงแล้ว พระคัมภีร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพหลายฉบับได้เลือกที่จะแปลโรม 9:5 ที่ไม่ใช่แบบของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เหตุผลหนึ่งก็คือถ้อยคำว่า “ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง” นั้นแทบจะนำมาใช้กับพระคริสต์ไม่ได้ เพราะเปาโลกล่าวในที่อื่นว่า พระคริสต์จะอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้าในเหตุการณ์ของวาระสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:27-28)³³

การแปลของฉบับ NRSV (“พระเมสสิยาห์ ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ขอพระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์”) เป็นการแปลที่ใกล้เคียงที่สุดกับโครงสร้างความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของต้นฉบับ

³¹ อีกทางเลือกของฉบับ RSV: พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ขอทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์

³² อีกทางเลือกของฉบับ NRSV: หรือพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ขอทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์; หรือพระเมสสิยาห์ ขอพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์

³³ 1 โครินธ์ 15:27-28 “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็รู้ชัดกันอยู่แล้วว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง

พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ NA28 แต่เราควรจำไว้เสมอว่า การใส่เครื่องหมายวรรคตอนในภาษากรีกนั้นเป็นการตัดสินใจโดยคณะกรรมการบรรณาธิการของพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ NA28 และจำไว้เสมอว่าต้นฉบับภาษากรีกไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนเหมือนที่เราจะเห็นต่อไปนี้จากฉบับ NA28

ὁὖν οἱ πατέρες καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. (Romans 9:5, NA28)

อย่างไรก็ตาม การที่ฉบับ NRSV ใช้ “พระเมสสิยาห์” แทนที่จะเป็น “พระคริสต์” ในโรม 9:5 นั้นได้ช่วยเตือนเราว่า “พระคริสต์” ไม่ใช่ชื่อที่ถูกต้องอย่างแท้จริงหรือที่มีแต่เดิมซึ่งหมายถึงพระเมสสิยาห์ (ผู้ได้รับการทรงเจิม) แนวคิดที่พระเมสสิยาห์สามารถถูกเข้าใจว่าเป็นบุคคลเดียวกับพระเจ้าหรือพระเจ้าเป็นบุคคลเดียวกับพระเมสสิยาห์นั้น เป็นเรื่องที่แปลกสำหรับพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ พระเจ้าเองเป็นผู้ทรงเจิมพระเมสสิยาห์ (กิจการ 4:27; 10:38)³⁴ เป็นผู้แต่งตั้งพระองค์ให้เป็นผู้ช่วยกู้ของอิสราเอล ซึ่งเป็นผู้ที่ดาวิดกล่าวว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” ในสดุดี 110:1

เอช เอ ดับบลิว มายเออร์³⁵ ไม่ยอมรับการให้พระคริสต์เทียบเท่ากับพระเจ้าในโรม 9:5 และชี้ให้เห็นว่าใน 2 โครินธ์ 6:18³⁶ กล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็น *pantokratōr* หรือผู้ปกครองผู้ทรงฤทธิ์ (คำนี้ถูกกำหนดโดยพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ไว้ว่า “ผู้ทรงฤทธิ์ ผู้ทรงฤทธิ์ภาพทั้งสิ้น ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจทุกอย่าง”) อย่างแรก มายเออร์กล่าวว่า

เปาโล *ไม่เคย* [การเน้นย้ำของมายเออร์] ใช้คำ *theos* (พระเจ้า) กับพระคริสต์ เช่นเดียวกับยอห์น เพราะเขาไม่ได้เลือกใช้รูปแบบความคิดของอเล็กซานเดรียและการกำหนดแก่นแท้ในความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ แต่ได้ยึดมั่นกับสิ่งที่เห็นประจักษ์ที่ยอมรับกัน คือ *การใช้ถ้อยคำตามความเชื่อ* ว่าพระเจ้านั้นเพียงองค์เดียวอย่างเคร่งครัด [คำตัวเอนเป็นของข้าพเจ้า] ไม่ได้ดัดแปลงตามความคิดทางปรัชญาแม้เพื่อกำหนดพระคริสต์ และเขาก็แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระเจ้ายกกับพระคริสต์อย่างถูกต้องเสมอ

มายเออร์ให้รายละเอียดที่เปาโลแยกให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพระเจ้ายกกับพระคริสต์ และความไม่น่าเป็นไปได้ที่จะระบุว่าพระคริสต์เป็นบุคคลเดียวกับพระเจ้าในโรม 9:5

³⁴ กิจการ 4:27 “ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรด และปอนทิอัสปีลาตกับพวกต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ร่วมชุมนุมกันต่อสู่พระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว”

³⁵ H.A.W. Meyer, *คู่มือวิเคราะห์และตีความโรม*, หน้า 361-362 คำพูดของเขาได้ถูกอ้างอิงด้วยความเห็นชอบของเจมส์ เดนนี่ (James Denney), พระคัมภีร์ภาษากรีกของผู้อธิบาย, เล่ม 2, หน้า 658

³⁶ 2 โครินธ์ 6:18 “เราจะเป้นดังบิดาของพวกเจ้า พวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา” พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ภาพทั้งสิ้นตรัสดังนั้น

ตัวยอห์นเองเรียกพระลักษณะพระเจ้าของพระคริสต์ว่า *theos* เฉพาะในบทนำพระกิตติคุณของเขาเท่านั้น และเฉพาะในเรื่องการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดที่สุดกับความคิดเกี่ยวกับโลกอส และด้วยเหตุนี้จึงมีเส้นแบ่งที่ละเอียดอ่อนระหว่างพระบิดาและพระบุตรกระจายอยู่ทั่วพระคัมภีร์ใหม่ เพื่อว่าแม้แก่นแท้ของความเป็นพระเจ้าและพระสิริของบุคคลหลังจะได้รับการถวายเกียรติด้วยคำกล่าวที่สูงส่งที่สุดในหลายรูปแบบ แต่ถึงอย่างนั้น ก็จะมีเพียงพระบิดา ผู้ที่พระบุตรอยู่ภายใต้บัญชามาตลอดเท่านั้น และไม่ใช่พระคริสต์ ที่ถูกเรียกจริง ๆ ว่า *พระเจ้า* (คำเน้นเป็นของมายเออร์) โดยบรรดาอัครทูต (โดยยกเว้นยอห์น 1:1 และคำอุทานของโรมัสในยอห์น 20:28) แม้แต่ใน 1 ยอห์น 5:20 โดยเฉพาะเปาโล แม้เมื่อเขารวบรวมและกลั่นกรองถ้อยคำอย่างมากในเรื่องพระลักษณะที่เหมือนพระเจ้าของพระคริสต์ที่ได้รับยกย่องนั้น (ดังในฟิลิปปี 2:6 เป็นต้นไป; โคโลสี 1:15 เป็นต้นไป, 2:9) ก็ไม่ได้เรียกพระองค์ว่า *theos* (พระเจ้า) แต่แยกความแตกต่างไว้ชัดเจนและแจ่มแจ้งว่าพระองค์เป็น *kyrios* [Lord, องค์ผู้เป็นเจ้า] ที่ต่างจาก *theos* (พระเจ้า) แม้ใน [โรม] 10:9, 1 โครินธ์ 12:3 ...

นอกเหนือจากความยุ่งยากที่แยกไม่ออก (ในการเทียบพระคริสต์ให้เท่ากับพระเจ้าในโรม 9:5) จะเกริ่นให้รู้ ว่าพระเยซูคริสต์ในที่นี้ไม่เพียงและแค่อีกเรียกว่า *theos* เท่านั้น แต่ยังถูกเรียกว่า “พระเจ้าเหนือทุกสิ่ง” และด้วยเหตุนี้จึงจะถูกระบุว่าเป็น *theos pantokrator* [พระเจ้าผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุด] ซึ่งขัดแย้งกับมุมมองของพระคัมภีร์ใหม่อย่างสิ้นเชิง ในเรื่องที่พระบุตรทรงพึ่งพาต่อพระบิดา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ เช่น โรม 8:34 (*entugchanei*), 1 โครินธ์ 3:23, 8:6, 11:3; เอเฟซัส 4:5,6 และโดยเฉพาะ 1 โครินธ์ 15:28³⁷ ดังนั้นคำสรรเสริญของพระคัมภีร์จากตอนของเราจึงไม่สามารถอ้างถึงพระคริสต์ได้ แต่จะต้องอ้างถึงพระเจ้า (*คู่มือวิเคราะห์และตีความโรม*, หน้า 362)

เจมส์ ดี จี ดันน์ ยังสรุปอีกด้วยว่า พระคริสต์ไม่ได้ถูกเข้าใจว่าเป็นบุคคลเดียวกันกับ “พระเจ้าเหนือทุกสิ่ง” ในโรม 9:5 เพราะการ “ทั้งความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียวของอิสราเอลไปในทันทีทันใด” นั้นไม่สามารถจะเอามาคิดได้

จะเห็นอีกว่า ในขณะที่เปาโลคุ้นเคยเป็นอย่างดีอยู่แล้วในการเชื่อมโยงพระคริสต์กับพระเจ้าและถือว่างานของพระเจ้ามาทางพระคริสต์นั้น (1:7; 1 โครินธ์ 8:6)³⁸ จึงเป็นไปได้ไม่น้อยว่าเขาจะตั้งใจเรียกพระคริสต์ว่า “พระเจ้าเหนือทุกสิ่ง” (ตรงข้ามกับ 1 โครินธ์ 15:24-28) เช่นเดียวกับ ที่ไม่น่าเป็นไปได้ที่การเทียบเคียงข้ออ้างถึงพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลกับ “พระเจ้าเหนือทุกสิ่ง” จะอ่านให้เป็นสิ่ง

³⁷ 1 โครินธ์ 15:28 เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์

³⁸ 1 โครินธ์ 8:6 “แต่สำหรับเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์และเราอยู่เพื่อพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งเกิดมาโดยทางพระองค์และเราก็คือพระผู้เป็นเจ้าโดยทางพระองค์” (ฉบับ ESV)

เดียวกัน ยิ่งผู้อ่านของเขาตระหนักถึงความต่อเนื่องระหว่างความเชื่อของคนอิสราเอลกับพระกิตติคุณของเปาโลมากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นไปได้น้อยที่พวกเขาจะอ่านถ้อยคำที่คลุมเครือเหมือนว่าเป็นการทิ้งความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวของอิสราเอลไปในทันทีทันใด ซึ่งโครงสร้างของประโยคที่ตรงไปตรงมา จะยิ่งแสดงให้เห็น อันที่จริง มันอาจเป็นความต้องการของเปาโลที่จะเน้นความเป็นสากลของการรวบรวมให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า ทั้งชาวต่างชาติและชาวยิว ซึ่งส่งผลให้ใช้ถ้อยคำที่ผิดจากธรรมดา เช่นเดียวกับในโรม 3:29-30³⁹ ที่เขาได้ใช้ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวของชาวยิวให้เป็นจุดพื้นฐานเดียวกัน ดังนั้นคำตรงนี้จะจึงเป็นรูปแบบปกติของคำสรรเสริญแต่พระเจ้าองค์เดียวมากกว่า (“สาธุการแด่พระเจ้า ...”) เขาเลือกที่จะเน้นว่าพระเจ้าที่เขายกย่องเทิดทูนคือ พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง “พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ขอพระองค์ทรงรับการสรรเสริญเป็นนิรันดย์ อาเมน” (*คู่มืออธิบายคำในพระคัมภีร์, โรมบทที่ 9-16, เล่ม 38B, หน้า 536, เกี่ยวกับโรม 9:5*)⁴⁰

คำกล่าวของดันทันและของมายเออร์เป็นลักษณะทั่วไปที่ใช้กับคำสอนของเปาโลโดยรวม และไม่จำกัดแต่เฉพาะโรม 9:5 ถ้อยคำที่ชัดเจนก็คือ เปาโลไม่เคยละทิ้ง “ความเชื่อของอิสราเอลว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว”

พระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดย์

เพื่อให้เข้าใจคำสรรเสริญของโรม 9:5 ดีขึ้น เราจะเปรียบเทียบกับอีกสองคำกล่าวของเปาโลซึ่งใช้คำคล้ายกันในสามข้อต่อไปนี้ (ทั้งหมดมาจากฉบับ ESV) ต้นฉบับภาษากรีกจะอยู่ในวงเล็บที่เหมือนกับคำที่เป็นตัวเอน

โรม 9:5 ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขา และพระคริสต์ก็มาจากเชื้อสายของพวกเขาทางเนื้อหนัง ผู้ทรงเป็น *พระเจ้าเหนือทุกสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดย์ อาเมน* (*theos eulogētos eis tous aiōnas, amēn*)

โรม 1:25 เพราะพวกเขาได้เอาความจริงเกี่ยวกับพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นแทนพระผู้สร้าง *ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดย์! อาเมน* (*hos [theos] estin eulogētos eis tous aiōnas, amēn*)

³⁹ โรม 3:29-30 ³⁹ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของพวกต่างชาติด้วยหรือ? ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกต่างชาติด้วย ³⁰ เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์ทรงทำให้คนที่เข้าสู่หนทางเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงทำให้คนที่ไม่เข้าสู่หนทางเป็นคนชอบธรรมก็ทางความเชื่อเหมือนกัน

⁴⁰ Word Biblical Commentary, Romans 9–16, vol.38B, p.536, on Romans 9:5

2 โครินธ์ 11:31 พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า *พระองค์ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์* ทรงทราบข้าพเจ้าไม่ได้โกหก (*ho ōn eulogētos eis tous aiōnas*)

คำสรรเสริญในข้อที่สองจากข้อเหล่านี้ในโรม 1:25 ได้กล่าวถึงพระเจ้าอย่างชัดเจน ไม่มีอะไรในเนื้อหาของข้อนี้หรือคำสอนของเปาโลโดยรวมที่แสดงให้เห็นว่าจู่ๆ เปาโลจะกล่าวคำสรรเสริญแด่พระคริสต์ เราเพิ่งจะเห็นว่าต้นนุ่นพูดถึง “ความต่อเนื่องระหว่างความเชื่อของชนอิสราเอลและพระกิตติคุณของเปาโล” ซึ่งทำให้ไม่น่าจะ “ทั้งความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียวของอิสราเอลไปในทันทีทันใด”

คำสรรเสริญในข้อที่สามใน 2 โครินธ์ 11:31 นั้นไม่มีข้อสงสัยเลยว่ากล่าวถึงพระเจ้าและไม่ใช่ถึงพระเยซู ดังที่ได้เห็นในกรรตุการของ *ho ōn* ซึ่งสอดคล้องกับกรรตุการของ “พระเจ้า” และไม่ได้สอดคล้องกับสัมพันธการก⁴¹ของ “พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า”

การที่คำสรรเสริญในสองข้อนี้ คือโรม 1:25 และ 2 โครินธ์ 11:31 กล่าวถึงพระเจ้าแทนที่จะเป็นพระคริสต์นั้น ให้น้ำหนักกับมุมมองว่าคำสรรเสริญในโรม 9:5 ซึ่งมีถ้อยคำที่คล้ายกันในภาษากรีกนั้น ได้กล่าวถึงพระเจ้ามากกว่ากล่าวถึงพระคริสต์เช่นเดียวกัน

คำว่า *eulogētos* (“ได้รับการสาธุการ ได้รับการสรรเสริญ”) ที่ใช้ในโรม 9:5 มีปรากฏแปดครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ ในการปรากฏทั้งแปดครั้งนี้เป้าหมายของคำสรรเสริญคือพระเจ้าพระบิดามากกว่าพระเยซูคริสต์โดยไม่มีข้อยกเว้น (คำตัวเอนเหมือนกับ *eulogētos*):

มาระโก 14:61 ท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของ *องค์ผู้รับการสาธุการหรือ?*

ลูกา 1:68 *สาธุการแด่องค์ผู้เป็นเจ้า* พระเจ้าแห่งอิสราเอล

โรม 1:25 พระผู้สร้าง ผู้ทรง *ได้รับการสาธุการเป็นนิรันดร์*

โรม 9:5 พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ทรง *ได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์*

2 โครินธ์ 11:31 พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้า ผู้ทรง *ได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์*

2 โครินธ์ 1:3, เอเฟซัส 1:3, 1 เปโตร 1:3 *สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา*

⁴¹ nominative case การกรทที่เป็นผู้ทำหรือผู้ให้ทำ และ genitive case คือ การกรทที่แสดงความเป็นเจ้าของ (ผู้แปล)

ข้อสรุปโดยรวม

ผมได้ตรวจสอบทุกคำสรรเสริญในพระคัมภีร์ใหม่ และขอยืนยันว่าคำสรรเสริญทั้งหมดมุ่งไปที่พระยาห์เวห์แต่เพียงผู้เดียวที่เป็นเป้าหมายของการนมัสการ มีหนึ่งหรือสองข้อยกเว้นเป็นที่ถกเถียงกันหรือมีข้อจำกัดในเรื่องนี้ แต่ไม่มีเลยสักคำสรรเสริญเดียวแด่พระเยซูที่ยืนยันแน่นอน นี่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้เป็นเป้าหมายของการนมัสการในคริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่ ด้วยเหตุนี้และเหตุอื่น ๆ ผมจึงได้กล่าวว่าสิ่งที่คริสตจักรของชาวต่างชาติได้ทำและยังคงกำลังทำอยู่นั้นตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราพบในพระคัมภีร์ใหม่ และด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นการไหว้รูปเคารพอย่างไม่ต้องสงสัย

การสำรวจของเราเกี่ยวกับคำสรรเสริญในพระคัมภีร์ใหม่แสดงให้เห็นว่า ไม่มีสักคำสรรเสริญเดียวที่สามารถอ้างถึงพระคริสต์ได้อย่างแน่นอน โรม 9:5 มีความใกล้เคียงในเรื่องนี้มากที่สุด เพราะตามโครงสร้างของประโยคภาษากรีกที่คลุมเครือแล้ว อาจหมายถึงพระบิดาหรืออาจหมายถึงพระคริสต์ แต่เมื่อพิจารณาถึงกรณีอื่นๆ โดยเฉพาะข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่มีที่อื่นในงานเขียนของเปาโลที่เคยพูดถึงพระคริสต์ว่าเป็น “พระเจ้า” นั้น นักวิชาการที่มีชื่อเสียงอย่าง เอช เอ ดับบลิว มายเออร์, เจมส์ เดนนิส, และเจมส์ ดี จี ดันน์⁴² ทุกคนต่างปฏิเสธการอ้างว่าเป็นคำสรรเสริญแด่พระคริสต์

แม้จะมีปัญหาเหล่านี้ในการอ่านโรม 9:5 ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนก็เต็มใจที่จะทำให้ข้อนี้เป็นข้อยกเว้นจากคำสอนทั้งหมดของเปาโล และอ้างว่าเป็นคำสรรเสริญแด่พระคริสต์ แม้จะตระหนักดีว่าความหมายของโรม 9:5 ขึ้นกับการเว้นวรรคตอนในข้อนี้ที่นักแปลหรือนักตีความพระคัมภีร์เป็นผู้ตัดสินใจแต่ผู้เดียว

จะต้องไม่ล้าเส้น

สำหรับพวกเราที่มาจากภูมิหลังของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น สิ่งที่ทำให้ต้องตกตะลึงก็คือ แม้ว่าพระเยซูจะได้รับการยกย่องสูงสุดเท่าที่จะนึกภาพได้ในจักรวาล พระองค์ประทับอยู่ข้างพระยาห์เวห์ แต่ไม่มีแม้แต่คำสรรเสริญเดียวที่กล่าวอย่างชัดเจนถึงพระเยซูจากหลาย ๆ ที่ในพระคัมภีร์ใหม่ นอกจากนี้ก็ยังไม่มีการอธิษฐานกับพระองค์อีกด้วยดังที่เราจะได้เห็น เมื่อเปาโลพูดถึงการอธิษฐาน เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา” (เอเฟซัส 3:14)

ประเด็นนี้ชัดเจน คือพระเยซูไม่เคยถูกนับถือว่าเป็นพระเจ้า เส้นแบ่งระหว่างความมีขีดจำกัดกับความไม่มีขีดจำกัดไม่เคยล้าเส้นกัน ความนับถืออย่างสูงที่มีต่อพระเมสโปดกในวิวรณ์ 5:9-14 นั้น

⁴² H.A.W. Meyer, James Denney, and James D.G. Dunn

ไม่ได้เปลี่ยนความจริงนี้ แต่เป็นการเน้นความจริงในเรื่องนี้ เนื่องจากการอ่านวิวรณ์ 5 อย่างละเอียดแสดงให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์เป็นที่ยึดถือในท่ามกลางการนมัสการ “พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง” นี้คล้ายกับวิธีที่อิสราเอลได้แสดงความนับถือพระยาห์เวห์กับดาวิดพร้อมกัน (1 พงศาวดาร 29:20)⁴³

การล่าเส้นก็คือการข้ามเส้นและก้าวเลยขอบเขตที่กำหนดไว้ เช่นเดียวกับพวกทูตสวรรค์ที่ “ไม่รักษาอำนาจปกครองของตน” (ยูดา 1:6)⁴⁴ พระยาห์เวห์ทรงยกพระเยซูขึ้นสูงสุดในบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ให้ถัดจากพระองค์และเป็นที่สองรองจากพระองค์เท่านั้น แต่นั่นก็ยังไม่ดีพอสำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ดังนั้นเราจึงยกพระเยซูให้เท่าเทียมกับพระยาห์เวห์ในทุกสิ่งและทั้งพระบัญญัติข้อแรก!

ความตายคือโทษของการละเมิดพระบัญญัติสิบประการข้อใดข้อหนึ่ง เราได้แต่หวังเหมือนกับเปาโลที่ข่มเหงคริสตจักรว่า เราจะได้รับพระเมตตาและการอภัยโทษเพราะเราไม่เชื่อฟังพระเจ้าด้วยความไม่รู้ (1 ทิโมธี 1:13)⁴⁵ ไม่ว่าบรรพบุรุษของคริสตจักรคนต่างชาติในช่วงกลางศตวรรษที่สองเป็นต้นไป จะสามารถร้องขอพระเมตตาเพราะความไม่รู้ได้หรือไม่ เราจะไม่รู้จนกว่าจะถึงวันพิพากษา แต่พวกเราที่อยู่ในยุคปัจจุบันน่าจะฉลาดที่จะฉวยโอกาสรับการอภัยโทษ

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็น “พระเจ้าของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” (เอเฟซัส 1:17)⁴⁶ ก็ชัดเจนชัดเจนแล้วระหว่าง “พระเจ้า” กับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” นั่นก็คือ ระหว่างพระบิดากับพระเยซูคริสต์ แต่พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยที่จะยกย่องพระคริสต์ สองข้อต่อมา เปาโลกล่าวว่า

เอเฟซัส 1:19b -23 (ฉบับ ESV)

¹⁹ ...การทำให้จอันทรงอำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์

²⁰ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และให้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ในสวรรค์สถาน

⁴³ 1 พงศาวดาร 29:20 แล้วดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งปวงว่า “จงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” และชุมนุมชนทั้งปวงก็สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็มลงถวายบังคมพระยาห์เวห์และพระราช

⁴⁴ ยูดา 1:6 “และพวกทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละทิ้งถิ่นฐานของตน”

⁴⁵ 1 ทิโมธี 1:13 “ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยหมิ่นประมาทพระองค์ ข่มเหงผู้เชื่อและก่อความรุนแรง แต่พระองค์ทรงกรุณาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ทำไปด้วยความไม่รู้และไม่เชื่อ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁴⁶ เอเฟซัส 1:17 “ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าขอพระเจ้าของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราคือพระบิดาผู้ทรงพระสิริ ทรงให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจที่ประกอบด้วยปัญญาและการสำแดง เพื่อท่านจะรู้จักพระองค์”

²¹ สูงส่งเหนือเทพผู้ครอง เทพผู้มีอำนาจ เทพผู้มีฤทธิ์เดช และเทพผู้ปกครอง และเหนือทุกนามที่ถูกกล่าวถึง ไม่เพียงในยุคนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

²² และพระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์ และประทานพระคริสต์ให้เป็นผู้นำเหนือทุกสิ่งแก่คริสตจักร

²³ อันเป็นพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเต็มด้วยความบริบูรณ์ของพระองค์ ผู้ทรงเติมทุกสิ่งให้บริบูรณ์

พระคัมภีร์ตอนนี้มีเนื้อหามากมายที่เราอาจต้อง “ขยายออก” และให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นโดยดูความต่อเนื่องของเนื้อหา

พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตาย

และให้พระเยซูประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ในสวรรค์สถาน

สูงส่งเหนือเทพผู้ครอง เทพผู้มีฤทธิ์เดช และเทพผู้ปกครอง

และเหนือทุกนามที่ถูกกล่าวถึง

ไม่เพียงในยุคนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์

และประทานพระคริสต์แก่คริสตจักรให้เป็นผู้นำเหนือทุกสิ่ง

การขอบพระคุณมุ่งหมายไปที่พระคริสต์หรือไม่?

มันอาจเป็นเรื่องน่าประหลาดใจหรือจะต้องตกตะลึงสำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคน ที่ในจดหมายทั้งหมดของเปาโลนั้น มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่เปาโลขอบพระคุณพระเยซูคริสต์โดยตรงว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าไว้วางใจได้ จึงทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าให้ทำพันธกิจของพระองค์” (1 ทิโมธี 1:12) มันไม่ได้หมายความว่าเปาโลเป็นคนที่ไม่รู้สึกซาบซึ้งต่อพระคริสต์ หรือให้เราเป็นคนที่ไม่รู้สึกซาบซึ้งต่อพระคริสต์ เพราะจริง ๆ แล้วเปาโลประกาศว่าพระคริสต์ทรงรักเราอย่างที่สุด แม้กระทั่งถึงความตาย เป็นลูกแกะเมษโปดกที่ถวายบูชาของพระเจ้า

แต่ข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจยังคงมีอยู่ว่า มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในจดหมายหลายฉบับที่เปาโลขอบพระคุณพระเยซูคริสต์โดยตรง ในทางกลับกันเปาโลขอบพระคุณพระเจ้าหลายครั้ง มีสองสามครั้งที่เขาขอบพระคุณพระเจ้า *โดยทาง* พระเยซูคริสต์ด้วยถ้อยคำเช่น “ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้า

ของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” (โรม 1:8) หรือ “ขอบพระคุณพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” (โรม 7:25)

ประการแรก เรื่องนี้บอกเราว่าการขอบพระคุณมุ่งไปที่พระเจ้ามากที่สุด ซึ่งก็คือพระผู้สร้างทุกสิ่ง แท้จริงแล้ว “ของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกอย่างมาจากเบื้องบน มาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง” (ยากอบ 1:17) และด้วยความรักของพระเจ้า พระองค์จึงได้ประทานของขวัญที่เลิศที่สุด คือพระเยซูคริสต์พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ (ยอห์น 3:16)

ประการที่สอง ดังที่พระเยซูทรงขอบพระคุณพระบิดาเสมอในขณะที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ดังนั้นพระองค์จึงทรงต้องการให้การขอบพระคุณของเราตรงไปที่พระเจ้า เนื่องจากพระเยซูทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดาของพระองค์และให้เป็นแบบอย่างกับเรา จึงเป็นการสมควรที่เราจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการขอบพระคุณเช่นกัน (“เพื่อที่การขอบพระคุณจะมีมากยิ่งขึ้น เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” 2 โครินธ์ 4:15)

ตอนนี้เราจะสำรวจคำกรีกที่ใช้กับ “การขอบพระคุณ” หรือ “ขอบพระคุณ” ในพระคัมภีร์ใหม่ คือคำ *charis, eucharisteō, eucharistia, eucharistos* นี้จะทำให้เราเห็นว่าในพระคัมภีร์ใหม่นั้น การขอบพระคุณจะมุ่งไปที่พระเจ้าพระบิดาและไม่ได้มุ่งไปที่พระเยซูคริสต์อย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ยังบอกเราด้วยว่า จะให้การขอบพระคุณของเราไปที่ไหน ซึ่งก็คือ ไปที่พระบิดาผู้ที่พระเยซูทรงต้องการจะถวายพระเกียรติ

คาริส (Charis)

คำว่า *charis* (χάρις, พระคุณ, ความโปรดปราน, ความรู้สึกขอบคุณ) มีปรากฏบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ใหม่และมีความหมายที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง คำนี้มีปรากฏหกครั้งในสำนวนเฉพาะว่า “ขอบพระคุณ” ทั้งหมดปรากฏอยู่ในโรมและโครินธ์ และทั้งหมดก็ใช้กับพระเจ้าเท่านั้นโดยเฉพาะในสำนวนว่า *charistō theōi* หรือ *tō theōi charis* ทั้งสองสำนวนซึ่งเหมือนกันแต่ต่างกันที่การเรียงลำดับ คำนี้มีความหมายว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า”

โรม 6:17 “แต่ขอบพระคุณพระเจ้า”

โรม 7:25 “ขอบพระคุณพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์”

1 โครินธ์ 15:57 “แต่ขอบพระคุณพระเจ้า”

2 โครินธ์ 2:14 “แต่ขอบพระคุณพระเจ้า”

2 โครินธ์ 8:16 “แต่ขอบพระคุณพระเจ้า”

2 โครินธ์ 9:15 “ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับของประทานอันสุดจะพรรณาได้ของพระองค์”

ในทั้งหกข้อ การขอบพระคุณจะกล่าวกับพระเจ้าโดยตรง คำกล่าวอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับ *charis* คือ โคลโลสี 3:16 “ด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของพวกท่าน”

2 ทิโมธี 1:3 “ข้าพเจ้าขอบพระคุณ (*charis*) พระเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้”

ฮีบรู 12:28 “ให้เรามีใจขอบพระคุณ (ฉบับ NIV) พระเจ้า”

เราจะเห็นอีกแล้วว่า พระเจ้าเป็นผู้ที่ได้รับการขอบพระคุณ ผู้ที่ใจขอบพระคุณมุ่งไปที่พระองค์

ยูคาริสเทโอ (Eucharisteō)

คำกริยา *eucharisteō* (εὐχαριστεῖν, มีใจขอบคุณ, ขอบคุณ) นี้เปาโลใช้เป็นส่วนใหญ่ คำนี้มีปรากฏ 24 ครั้ง (ใน 23 ข้อ) ในจดหมายของเขา แต่มีเพียง 14 ครั้งในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ จาก 14 ครั้งที่ไม่ได้อยู่ในจดหมายจากเปาโลนั้น มีหนึ่งครั้งที่พระเยซูเป็นเป้าหมายของการขอบพระคุณ (คนโรครีออนคนหนึ่งขอบคุณพระเยซูที่รักษาเขาให้หาย ลูกา 17:16) ข้ออื่นๆทั้งหมดมีพระเจ้าพระบิดาเป็นเป้าหมายของการขอบพระคุณ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงคนหลายพันคนหรือการตั้งพิธีมหาสนิทในอาหารค่ำมื้อสุดท้ายขององค์ผู้เป็นเจ้า

ทั้งหมด 24 ตัวอย่างของ *eucharisteō* ในจดหมายของเปาโลนี้มีพระเจ้าเป็นเป้าหมายของการขอบพระคุณ ยกเว้นในโรม 16:4 ที่เป็นการขอบคุณปรัสสิลาและอาควิลลา ต่อไปนี้เป็น 24 ตัวอย่างของ *eucharisteō* ในจดหมายของเปาโล (คำนี้มีปรากฏสองครั้งในโรม 14:6)

โรม 1:8 “ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์”

โรม 1:21 “พวกเขาไม่ได้ขอบพระคุณพระองค์”

โรม 14:6 “ขอบพระคุณพระเจ้า” (ใช้คำนี้เหมือนกันสองครั้ง)

โรม 16:4 “ข้าพเจ้าขอขอบคุณ” (ปรัสสิลาและอาควิลลา)

1 โครินธ์ 1:4 “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอ”

1 โครินธ์ 1:14 “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า”

1 โครินธ์ 10:30 “ข้าพเจ้ารับประทานโดยขอบพระคุณ”

- 1 โครินธ์ 11:24 “เมื่อพระเยซูขอบพระคุณแล้ว (ขอบคุณพระเจ้าสำหรับขนมปัง)”
- 1 โครินธ์ 14:17 (ไม่ได้กล่าวถึงพระเจ้า แต่บอกเป็นนัย)
- 1 โครินธ์ 14:18 “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า”
- 2 โครินธ์ 1:11 (ไม่ได้กล่าวถึงพระเจ้า แต่บอกเป็นนัย)
- เอเฟซัส 1:16 (ไม่ได้กล่าวถึงพระเจ้า แต่บอกเป็นนัย)
- เอเฟซัส 5:20 “จงขอบพระคุณพระเจ้าเสมอและสำหรับทุกสิ่ง”
- ฟิลิปปี 1:3 “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า”
- โคโลสี 1:3 “เราขอบพระคุณพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเราเสมอ”
- โคโลสี 1:12 “ขอบพระคุณพระบิดา”
- โคโลสี 3:17 “ขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดา”
- 1 เธสะโลนิกา 1:2 “เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ”
- 1 เธสะโลนิกา 2:13 “เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าอยู่เสมอ”
- 1 เธสะโลนิกา 5:18 “จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”
- 2 เธสะโลนิกา 1:3 “เราควรจะขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ”
- 2 เธสะโลนิกา 2:13 “เราควรจะขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ”
- ฟีเลโมน 1:4 “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอ”

ในข้อต่างๆนี้ มีเฉพาะในโรม 16:4 ที่ *eucharisteō* ใช้กับคน (ปรัสสิลาและอาควิลลา) กรณีอื่นๆทั้งหมดอ้างถึงพระเจ้าพระบิดาและไม่มีกรณีไหนที่อ้างถึงพระเยซูคริสต์ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะขอบคุณใครไม่ได้นอกจากพระเจ้า อันที่จริงเปาโลแสดงความรู้สึขอบคุณต่อปรัสสิลาและอาควิลลาที่เสี่ยงภัยเพื่อเขา เปาโลยังขอบพระคุณพระเยซูคริสต์ในโอกาสหนึ่ง (1 ทิโมธี 1:12) ที่ทรงเห็นว่าเขาสัตย์ซื่อในการทำพันธกิจของพระองค์ สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือ นี่เป็นตัวอย่างเดียวของการขอบพระคุณพระเยซูในจดหมายของเปาโลและอยู่ในรูปของบุรุษที่สาม การขอบพระคุณจะมุ่งไปที่พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์เสมอ และทรงเป็นเป้าหมายในการขอบพระคุณของเราด้วยข้อยกเว้นบางประการ อันที่จริงจะมีการพิพากษาและการลงโทษผู้ที่ไม่ถวายเกียรติพระเจ้าด้วยการขอบพระคุณพระองค์ (โรม 1:21-24)

คำว่า *eucharisteō* คำเดียวกันนี้มีปรากฏสิบเอ็ดครั้งในพระกิตติคุณ มีปรากฏสี่ครั้งเมื่อพระเยซูทรงขอบพระคุณสำหรับอาหารในการเลี้ยงคนหลายพันคน (มัทธิว 15:36; มาระโก 8:6; ยอห์น 6:11; 6:23) และมีปรากฏสี่ครั้งเมื่อพระเยซูทรงขอบพระคุณสำหรับอาหารค่ำมื้อสุดท้าย (มัทธิว 26:27; มาระโก 14:23; ลูคา 22:17,19) ส่วนที่เหลืออีกสามครั้งอยู่ในลูคา 17:16 (ชายชาวสะมาเรียคนหนึ่งขอบพระคุณพระเยซูที่ทรงรักษาเขาให้หาย) ในลูคา 18:11 (ฟาริสีคนหนึ่งขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่เหมือนคนเก็บภาษี) และในยอห์น 11:41 (พระเยซูทรงขอบพระคุณพระบิดาที่ฟังคำอธิษฐานของพระองค์ที่ขอให้ลาซารัสฟื้นขึ้น)

นอกจากพระกิตติคุณและจดหมายของเปาโลแล้ว *eucharisteō* ก็มีปรากฏสามครั้งในกิจการ 27:35 (เปาโลขอบคุณพระเจ้าสำหรับชนมบัง) ในกิจการ 28:15 (เปาโลขอบคุณพระเจ้าสำหรับกำลังใจที่ได้พบพี่น้องในกรุงโรม) และในวิวรณ์ 11:17 (“เราขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”)

การสรรเสริญและการขอบพระคุณเป็นส่วนประกอบพื้นฐานของการนมัสการ และหลักฐานที่มากมายเกี่ยวกับสององค์ประกอบนี้ของการนมัสการก็คือ ทั้งการสรรเสริญและการขอบพระคุณกล่าวถึงเฉพาะพระบิดาเท่านั้นมาโดยตลอด

ยูคาริสเทีย (Eucharistia)

คำว่า *eucharistia* (εὐχαριστία, ความขอบคุณ, ความรู้สึกขอบคุณ, การแสดงความขอบคุณ) มีปรากฏ 15 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่, มีปรากฏครั้งเดียวในกิจการ, มีปรากฏ 12 ครั้งในจดหมายของเปาโล, มีปรากฏสองครั้งในวิวรณ์ ทั้ง 15 ตัวอย่างนี้กล่าวถึงการขอบพระคุณพระเจ้า โดยยกเว้นกิจการ 24:3 (เทอร์ตุลลัสขอบคุณเฟลิกซ์) เจ็ดครั้งจากทั้งหมดนี้กล่าวถึงพระเจ้าอย่างชัดเจน

2โครินธ์ 4:15 การขอบพระคุณจะมีมากยิ่งขึ้น อันเป็นการถวายพระสิริแด่พระเจ้า

2โครินธ์ 9:11 ทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า

2โครินธ์ 9:12 มีการขอบพระคุณพระเจ้าอย่างมากมาย

ฟิลิปปี 4:6 จงทูลพระเจ้าให้ทรงทราบสิ่งที่พวกท่านขอ พร้อมกับการขอบพระคุณ

1 เธสะโลนิกา 3:9 เราจะขอบพระคุณพระเจ้าอย่างไรดี

วิวรณ์ 4:9 สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นถวาย....คำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

วิวรณ์ 7:12 ขอให้คำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธาานุภาพ และพระกำลัง จงมีแต่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์”

เจ็ดตัวอย่างที่ปรากฏนี้กล่าวถึงพระเจ้าอย่างอ้อม ๆ

1 โครินธ์ 14:16 อาเมน กับคำขอบพระคุณของท่าน

เอเฟซัส 5:4 แต่จงขอบพระคุณดีกว่า

โคโลสี 2:7 จงเต็มล้นด้วยการขอบพระคุณ

โคโลสี 4:2 ในการอธิษฐาน... ด้วยการขอบพระคุณ

1 ทิโมธี 2:1 ขอบพระคุณเพื่อทุกคน

1 ทิโมธี 4:3 รับด้วยการขอบพระคุณ

1 ทิโมธี 4:4 ถ้าวรับด้วยการขอบพระคุณ

ข้อสรุปคือ จากการปรากฏ 15 ครั้งของ *eucharistia* นั้น มี 7 ครั้งที่กล่าวถึงพระเจ้าอย่างชัดเจน อีก 7 ครั้งที่กล่าวถึงพระเจ้าอย่างอ้อม ๆ และอีกหนึ่งครั้งกล่าวถึงเทอร์툴ลัสที่รู้สึกขอบคุณเฟลิกัส

ยูคาริสทอส (Eucharistos)

คำสุดท้ายคือ *eucharistos* (εὐχαρίστος, มีใจขอบคุณ) มีปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ในโคโลสี 3:15 ที่ว่า “และจงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองใจของท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านถูกเรียกให้มาเป็นกายเดียวกัน และจงมีใจขอบคุณ” เปาโลไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าใครคือเป้าหมายของการขอบพระคุณนี้ แต่เป็นการอ้างอิงอ้อม ๆ ถึงพระเจ้าที่เป็นไปได้มาก เพราะเปาโลใช้คำทั้งหมดที่มีรากเดียวกันมาตลอด เช่น *charis* (ในความหมายของการขอบคุณ), *eucharisteō*, *eucharistia* ในการขอบคุณพระเจ้าพระบิดา และไม่เคยขอบคุณพระเยซูคริสต์โดยยกเว้นหนึ่งครั้ง

ในอีกด้านหนึ่งนั้น ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะเป็นเป้าหมายเดียวของการขอบพระคุณ เราก็กอบพระคุณพระเจ้า *โดยทางพระคริสต์* (โรม 1:8; 7:25; โคโลสี 3:17)⁴⁷ เพราะโดยทางพระเยซูคริสต์นั้นพระสัญญาของพระเจ้าล้วนแต่เป็น “จริง” (2 โครินธ์ 1:20)⁴⁸ และโดยทางพระคริสต์นั้นเราจึงถวายคำ

⁴⁷ โรม 1:8 “ขอขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าสำหรับพวกท่านทุกคน โดยทางพระเยซูคริสต์”

⁴⁸ 2 โครินธ์ 1:20 “เพราะว่าพระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้าล้วนแต่เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอาเมนโดยพระองค์ ซึ่งเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า”

สรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า (ฮีบรู 13:15)⁴⁹ และโดยทางพระคริสต์ ที่พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่ง
คืนดีกับพระ องค์เอง (โคโลสี 1:20)⁵⁰

⁴⁹ ฮีบรู 13:15 “เพราะฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น”

⁵⁰ โคโลสี 1:20 “และโดยพระคริสต์ พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่บนสวรรค์”

บทที่ 8

การนมัสการและการอธิษฐาน มุ่งไปที่พระเยซูหรือไม่?

เมื่อใช้คำ *Proskyneō* กับพระเยซู มันหมายความว่านมัสการพระเจ้าหรือไม่?

นมัสการพระเยซูหรือว่ากราบบังคมพระเยซูกันแน่?

ในมัทธิว 2:11 เมื่อพวกนักปราชญ์เข้ามาพบพระกุมารเยซู พวกเขา “นมัสการพระเยซู” (ฉบับ ESV) หรือว่าพวกเขา “กราบบังคม” พระองค์ (ฉบับ NJB) กันแน่? ตรงนี้เราจะเห็นการแปลคำภาษากรีก *proskyneō* สองแบบที่ค่อนข้างจะแตกต่างกัน

เราจะเห็นพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษให้สองคำนิยามหลักของคำว่า *proskyneō* คำนิยามหนึ่งเป็นคำนิยามอันดับแรกและอีกคำนิยามหนึ่งเป็นคำนิยามรองและแตกแขนงมาจากรากศัพท์ ความหมายพื้นฐานของคำนี้คือ “คุกเข่าต่อหน้าใครบางคน” หรือ “หมอบราบตรงหน้าใครบางคน” เป็นการแสดงออกทางกายในการ “กราบไหว้ใครบางคน” โดยไม่จำเป็นต้องอ้างว่าคนที่ได้รับการกราบไหว้จะต้องเป็นพระเจ้า (เช่น การกราบลงตรงหน้าผู้บัญชาการทหารโรมัน) แต่ในบางบริบท *proskyneō* อาจมีความหมายที่แตกแขนงมาของ *การนมัสการ* ในขณะที่ความหมายแรกและเป็นความหมายพื้นฐานไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการบ่งชี้ถึงพระเจ้า ความหมายรองอาจเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า

เมื่อเราเจอคำ *proskyneō* ในพระคัมภีร์ใหม่ ข้อสงสัยว่าอันไหนเป็นความหมายที่มุ่งหมายไว้นั้น มักจะตัดสินจากการดูว่าใครเป็นเป้าหมายของ *proskyneō* นั้น ถ้าพระเจ้าทรงเป็นเป้าหมาย คำนิยามของ *proskyneō* ก็จะหมายถึงการนมัสการพระเจ้า (เช่น ในมัทธิว 4:10 “จงกราบนมัสการองค์

ผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน”) แต่ถ้าเป้าหมายของ *proskyneō* เป็นมนุษย์ซึ่งมีตำแหน่งสูง *proskyneō* ก็จะหมายถึงการคุกเข่าหรือการกราบเคารพโดยไม่ได้บ่งชี้ถึงพระเจ้า

ดังนั้นความหมายที่มุ่งหมายไว้ของ *proskyneō* มักจะขึ้นกับว่าใครเป็นเป้าหมายของ *proskyneō* และคนนั้นถูกมองว่าเป็นพระเจ้าหรือไม่ การใช้ *proskyneō* เฉยๆ นั้น ไม่ได้ทำให้คนนั้นเป็นพระเจ้า เพราะการที่คุกเข่านั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า

ในสมัยโบราณแถบตะวันออกใกล้นั้น การคุกเข่าหรือก้มกราบเป็นอาภักดิ์ปฏิกิริยาทั่วไปของความเคารพนับถือและความนอบน้อม และไม่ได้เข้าใจกันว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า เราจะเห็นสิ่งนี้ไม่เฉพาะแต่ในพระคัมภีร์ใหม่เท่านั้น แต่ยังเห็นในพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกฉบับ LXX อีกด้วย (แปลจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู) เราจะให้เพียงแค่สองตัวอย่างที่อับราฮัมโน้มตัวลงคำนับต่อหน้าคนฮิตไทต์ (ปฐมกาล 23:12) และดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ซาอูล (1 ซามูเอล 24:8; ข้อ 9 LXX) ในฉบับ LXX ของทั้งสองข้อนี้ใช้ *proskyneō* ดังนั้นมันจึงเป็นความผิดพลาดที่จะสรุปว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะการใช้ *proskyneō* กับพระองค์

Proskyneō มีความหมายว่าอย่างไรเมื่อใช้กับพระเยซู?

มีคำ *proskyneō* ปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งมี 17 ครั้งถูกใช้กับพระเยซู (ที่เป็นกรรมของกริยา¹ *proskyneō* ในทั้ง 17 ตัวอย่าง) รายการทั้ง 60 ตัวอย่างจะมีให้ในภายหลัง

เมื่อมีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูที่ไหน พระคัมภีร์ฉบับ ESV มักจะแปลคำนี้ว่า “นมัสการ” (เช่น เหล่าสาวก “นมัสการ” พระเยซู หลังจากที่พระองค์ได้ทรงทำให้พายุสงบลง, มัทธิว 14:33) แต่บางครั้งก็แปลว่า “คุกเข่า” (เช่น มารดาของบุตรเศเบดีก็คุกเข่าต่อพระเยซู, มัทธิว 20:20) ฉบับ ESV, NIV, NASB มีแนวโน้มที่จะแปล *proskyneō* ว่า “นมัสการ” เมื่อใช้กับพระเยซูโดยสันนิษฐานความเป็นพระเจ้าของพระองค์

แต่พระคัมภีร์อีกหลายเล่มก็แปล *proskyneō* แตกต่างจากที่ฉบับ ESV มักจะแปล เมื่อมีการใช้กับพระเยซู ในขณะที่ฉบับ ESV กล่าวในมัทธิว 2:11 ว่าเหล่านักปราชญ์นมัสการพระกุมารเยซู ฉบับแปลอื่นๆ ไม่ได้บ่งชี้ถึงการนมัสการ เช่นว่า “กราบถวายบังคมพระองค์” (ฉบับ NJB, NAB, NRSV, Darby) หรือ “ถวายเกียรติพระองค์” (ฉบับ CEB) หรือ “เคารพบูชาพระองค์” (ฉบับ Douay-Rheims) หรือ “โน้มตัวลงเพื่อถวายบังคมพระองค์” (ฉบับ REB) หรือ “หมอบกราบด้วยความนับถือพระองค์” (ฉบับ ITNT) ทั้งนี้แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าพระคัมภีร์เหล่านี้บางฉบับมีหนังสือรับรอง

¹ หรือเป็นเป้าหมายของ (ผู้แปล)

ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ว่าจะโดยชื่อเสียง หรือโดย *ไบเบิล* ของคาทอลิก ซึ่งเป็นตรารับรองของคริสตจักรคาทอลิก (สำหรับฉบับ NJB, NAB, Douay-Rheims)

ในขณะที่ฉบับ ESV แปลมัทธิว 2:11 ให้หมายถึงการนมัสการพระกุมารเยซู การแปลแบบนี้ไม่ได้รับการยอมรับแม้แต่จากคู่มืออธิบายพระคัมภีร์หลายฉบับของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในการวิเคราะห่มัทธิว 2:11 ของพวกเขา ตัวอย่างเช่น *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับทีนดัล*² ได้กล่าวไว้ว่า “คำกริยา *นมัสการ* (*proskyneō*) มีความหมายเพียงว่า การแสดงความเคารพมนุษย์ที่มีตำแหน่งสูง” จอห์น คาลวินกล่าวอย่างเน้นย้ำว่าพวกนักปราชญ์ไม่ได้ “มานนมัสการพระคริสต์อย่างศรัทธาแก่กล้า เนื่องจากเป็นพระบุตรของพระเจ้า” แต่พวกเขาตั้งใจจะแสดงความเคารพพระองค์ว่าเป็น “กษัตริย์ผู้มีความสำคัญยิ่ง” *หนังสืออธิบายของคอนสเตเบิล*³ กล่าวว่า คำกล่าวของพวกนักปราชญ์ “ไม่จำเป็นต้องหมายความว่า พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” แต่ “อาจหมายความว่าพวกเขาต้องการจะกราบบังคมพระองค์” *คู่มือพระคัมภีร์ของผู้อธิบาย*⁴ กล่าวว่า คำกล่าวของพวกนักปราชญ์ “แสดงให้เห็นว่าเป็นการถวายบังคมกษัตริย์มากกว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า”

ความคิดเห็นที่แตกต่างนี้ขยายไปยังข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ขณะที่ฉบับ ESV กล่าวว่าเหล่าสาวก “นมัสการ” พระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงทำให้พายุสงบลง (มัทธิว 14:33) และผู้หญิงที่อุโมงค์ซึ่งว่างเปล่า “ได้กราบนมัสการ” พระเยซู (มัทธิว 28:9) นั้น พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ที่ได้กล่าวมาก่อนนั้น พูดถึงการน้อมตัวลงต่อพระเยซูหรือการกราบลงต่อพระองค์ ตัวอย่างเช่น มัทธิว 14:33 ฉบับ NJB ได้ “กราบไหว้พระองค์” และฉบับ NEB กับฉบับ REB ได้ “กราบลงที่พระบาทของพระองค์”⁵

คำถามที่สำคัญ

เนื่องจาก *proskyneō* สามารถหมายถึงทั้งการกราบไหว้หรือการนมัสการ แล้วอันไหนคือความหมายที่ถูกต้องเมื่อใช้กับพระเยซูหรือ? เป็นไปได้ไหมที่เราจะได้คำแปลที่ถูกต้องของ *proskyneō* ที่ไม่ได้ขึ้นกับข้อสันนิษฐานตามหลักคำสอน? เราสามารถผ่าทางตันที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพตีความ *proskyneō* ให้หมายถึงการนมัสการพระเยซู และผู้ที่ไม่เชื่อในตรีเอกานุภาพให้หมายถึงการคุกเข่าลงต่อพระเยซูได้ไหม?

² Tyndale Commentary

³ Constable's Expository Notes

⁴ Expositor's Bible Commentary

⁵ พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับแก้ไข (Revised English Bible) ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เป็นที่รู้จักในสหรัฐอเมริกา นั้น เป็นพระคัมภีร์ที่ยอมรับกันในสหราชอาณาจักร โดยเป็นผลมาจากความพยายามร่วมกันของคริสตจักรแห่งอังกฤษ คริสตจักรโรมันคาทอลิกในอังกฤษและเวลส์ คริสตจักรเมโทดิสต์แห่งสหราชอาณาจักรและคริสตจักรอื่นๆ

การทำให้ปัญหาเลวร้ายลงก็คือว่า มัทธิว 2:11 (ซึ่งพวกนักปราชญ์ “นมัสการ” พระกุมารเยซู) ไม่มีหลักฐานภายใน⁶ที่ชัดเจนในการสนับสนุนการตีความแบบหนึ่งมากกว่าอีกแบบหนึ่ง ถ้าคุณสันนิษฐานว่าพวกนักปราชญ์นมัสการพระเยซู *proskyneō* ก็จะหมายถึง “นมัสการ” กับคุณ แต่ถ้าคุณเชื่อว่าพวกนักปราชญ์กราบไหว้พระเยซู *proskyneō* ก็จะหมายถึง “กราบไหว้” กับคุณ ดังนั้นจะมีปัจจัยภายนอกและปัจจัยที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงอะไรไหมที่จะสามารถผ่าทางตันนี้ได้?

ดีที่เราวิธีผ่าทางตัน เพราะมีข้อเท็จจริงที่ตรวจสอบได้สี่ข้อ ซึ่งไม่ได้ขึ้นกับสมมติฐานตามหลักคำสอน ไม่มีข้อไหนที่เป็นข้อสรุปโดยตัวมันเอง แต่เมื่อนำเอาทั้งสี่ข้อมารวมกัน ข้อเท็จจริงเหล่านี้จะชี้แนะเราไปยังความหมายที่ถูกต้องของ *proskyneō* เมื่อใช้กับพระเยซู

ข้อเท็จจริงที่ 1: การนมัสการไม่ใช่ความหมายพื้นฐานของคำว่า *proskyneō* แต่เป็นความหมายที่แตกแขนงจากรากศัพท์

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษที่ได้มาตรฐานสองฉบับ คือฉบับ BDAG และ Thayer บ่งชี้ว่าการนมัสการเป็นเพียงความหมายรอง หรือความหมายที่แตกแขนงมาจากรากศัพท์ของ *proskyneō* ฉบับ BDAG ให้หมายเหตุภาคคำแปลศัพท์ดังต่อไปนี้ (คำนิยามโดยสรุป) การอ้างอิงตรงนี้เป็นแบบคำต่อคำและในลำดับเหมือนในฉบับ BDAG (คำตัวหนาในที่เดียวเป็นของผม)

- การแสดงท่าทีหรืออากัปกิริยาการพึงพาอย่างสิ้นเชิงของคน ๆ หนึ่ง หรือการยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้มีอำนาจระดับสูง
- (หมอบลง และ) **นมัสการ**
- ก้มค่านับต่อ
- หมอบกราบตรงหน้า
- ให้ความเคารพนับถือต่อ
- ต้อนรับด้วยความเคารพ

⁶ วิธีการประเมินหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เป็นการประเมินเนื้อหาของข้อมูลที่ปรากฏในหลักฐานนั้น ๆ เพื่อดูว่าตรงกับข้อเท็จจริงหรือไม่ (ผู้แปล)

พจนานุกรมฉบับอื่น เช่น ของ Thayer ให้คำนิยาม *proskyneō* ดังต่อไปนี้ การอ้างอิงตรงนี้เป็นแบบคำต่อคำและในลำดับเหมือนในพจนานุกรม (ข้อมูลอ้างอิงถูกเว้นไว้, คำตัวหนาในที่เดียวเป็นของผม)

- การจูบมือใครสักคน เพื่อเป็นการแสดงความเคารพนับถือ
- การคุกเข่าและหมอบลงโดยหน้าผากแตะพื้น เพื่อแสดงความเคารพนับถืออย่างสุดซึ้ง
- การคุกเข่าหรือหมอบกราบเพื่อแสดงความเคารพ (กับใครสักคน) หรือการก้มค่านับ ไม่ว่า จะเพื่อแสดงความนับถือหรือเพื่อวิงวอน
- เป็นการใช้ ก. แสดงความเคารพต่อมนุษย์ที่มีตำแหน่งที่สูง
- ข. การถวายบังคมต่อพระเจ้าและพระคริสต์ที่เสด็จสู่สวรรค์ ต่อทูตสวรรค์ และต่อพวกผี: อย่างแท้จริง (*หรือการ นมัสการ*)

ข้อเท็จจริงที่น่าประหลาดใจก็คือว่า คำเล็ก ๆ สองคำในพจนานุกรมฉบับ BDAG และ Thayer ซึ่งเป็นตัวหนา นั้นเป็นเพียงคำนิยามเดียวของ *proskyneō* ที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการ ในทั้งสองพจนานุกรมนี้อาจให้ความสำคัญกับความคิดเกี่ยวกับการนมัสการน้อยกว่าความคิดเกี่ยวกับการคุกเข่าหรือการกราบไหว้มาก ความจริงแล้ว หนึ่งในสี่ของการอ้างอิงในพจนานุกรมฉบับ BDAG ระบุว่า เป็นการ “นมัสการ” ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ความหมายที่สำคัญกว่าของ *proskyneō* ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นไม่ใช่ การนมัสการ แต่เป็นการคุกเข่าหรือการกราบไหว้ ความหมายของ “การนมัสการ” เป็นคำที่แยกออกมาแม้ว่าจะเป็นไปได้ในบางบริบท นี่หมายความว่า เราไม่สามารถสรุปง่าย ๆ ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะข้อเท็จจริงที่มีการใช้ *proskyneō* กับพระองค์ เราต้องการหลักฐานมากขึ้นที่นอกเหนือจากข้อเท็จจริงดังกล่าวที่แทบไม่พอ

ข้อเท็จจริงที่ 2: แทบจะไม่มีการใช้ *Proskyneō* กับพระเยซูอีกต่อไป หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ แม้จะยังมีการใช้คำนี้อย่างต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่!

คำว่า *proskyneō* มีปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยมีปรากฏ 29 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม และมีปรากฏ 31 ครั้งหลังพระกิตติคุณ ดังนั้นการใช้ *proskyneō* จึงถูกแบ่งออกอย่างเท่า ๆ กันระหว่างพระกิตติคุณและส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นสิ่งนี้ เราได้รวมตารางสองตารางไว้ด้านล่าง มีตารางที่สั้นกว่าและตารางที่ยาวกว่า

การแบ่งที่สมดุล (29 กับ 31 ครั้ง) มีความสำคัญเนื่องจากข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจว่า หลังจากพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มแล้ว ก็ไม่มีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูอีกต่อไป (โดยยกเว้นสองครั้ง) แม้จะมีการใช้ *proskyneō* อย่างต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่! พุดให้ชัดก็คือ *proskyneō* ใช้กับพระเยซู 17 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยใช้ 15 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งสี่ แต่ใช้เพียงสองครั้งหลังจากพระกิตติคุณ เราจะได้เห็นได้ในตารางต่อไปนี้ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าตารางที่ “สั้นกว่า”)

การปรากฏ 17 ครั้งของ <i>proskyneō</i> ที่ใช้กับพระเยซูคริสต์	
พระกิตติคุณทั้งสี่ (15 ครั้ง)	หลังจากพระกิตติคุณ (2 ครั้ง)
มัทธิว 2:2 มัทธิว 2:8 มัทธิว 2:11 มัทธิว 4:9 มัทธิว 8:2 มัทธิว 9:18 มัทธิว 14:33 มัทธิว 15:25 มัทธิว 20:20 มัทธิว 28:9 มัทธิว 28:17 มาระโก 5:6 มาระโก 15:19 ลูกา 24:52 ยอห์น 9:38	สิบรู 1:6 วิวรรณ์ 5:14

ตารางถัดไปที่ยาวกว่า จะแสดงให้เห็นการปรากฏทั้งหมด 60 ครั้งของ *proskyneō* ในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกฉบับ NA28 ตารางแบ่งออกเป็นสองส่วน คือพระกิตติคุณทั้งสี่ (มีปรากฏ 29 ครั้ง) และหลังพระกิตติคุณ (มีปรากฏ 31 ครั้ง) ส่วน 17 ครั้งที่เน้นเป็นตัวหนาก็คือ 17 ครั้งที่อ้างถึงพระเยซู และเหมือนกับ 17 ข้อที่ระบุไว้ในตารางที่สั้นกว่า

การปรากฏทั้งหมด 60 ครั้งของ <i>proskyneō</i> ในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก										
มัทธิว	2:2	2:8	2:11	4:9	4:10	8:2	9:18	14:33	15:25	18:26
	20:20	28:9	28:17							
มาระโก	5:6	15:19								
ลูกา	4:7	4:8	24:52							
ยอห์น	4:20	4:21	4:22	4:22	4:23	4:23	4:23	4:24	4:24	9:38 12:20
กิจการ	7:43	8:27	10:25	24:11						
1 โครินธ์	14:25									
ฮีบรู	1:6	11:21								
วิวรณ์	3:9	4:10	5:14	7:11	9:20	11:1	11:16	13:4	13:4	13:8
	13:12	13:15	14:7	14:9	14:11	15:4	16:2	19:4	19:10	19:10
	19:20	20:4	22:8	22:9						

จากทั้งสองตารางนี้ เราจะเห็นว่าไม่มีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูอีกต่อไปหลังจากพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม โดยยกเว้นสองข้อคือ ฮีบรู 1:6 และวิวรณ์ 5:14 แต่ฮีบรู 1:6 ไม่นับเป็นหลังพระกิตติคุณ เพราะเป็นการอ้างอิงถึงการกำเนิดทางกายภาพของพระเยซู

และอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระองค์” (ฮีบรู 1:6, อังสตุติ 97:7, ฉบับ LXX 96:7)⁷

ข้อนี้อยู่ในตอนหนึ่งในฮีบรูซึ่งประกาศว่าพระเยซูทรงอยู่เหนือกว่าทูตสวรรค์ แต่ในข้อนี้ไม่ได้ยึดความคิดเรื่องการนมัสการ พระคัมภีร์ฉบับ NJB หลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “นมัสการ” เมื่อแปลฮีบรู 1:6 ว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้พระองค์” ฉบับ ITNT ใช้คำว่า “ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้าจะต้องเคารพนับถือพระองค์” และฉบับ REB ใช้คำว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้พระองค์”

แต่ข้อที่สำคัญกว่าสำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือวิวรณ์ 5:14 เพราะมันเป็นข้อเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับการนมัสการพระเยซูอย่างชัดเจนด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า *proskyneō* ได้ใช้กับพระเยซูพร้อมกับพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ เดียวต่อไปเราจะพูดถึงข้อนี้

ทำไมจึงใช้คำนี้ก็ลดลง?

อะไรอาจเป็นเหตุผลของการลดการใช้คำนี้อย่างทันทีทันใด ซึ่งใกล้เคียงกับการหายไปในการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูหลังจากพระกิตติคุณ (มีเพียงสองกรณีซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีเพียงกรณีเดียวเท่านั้น เมื่อเทียบกับ 15 กรณีในพระกิตติคุณ) แม้จะมีการใช้ *proskyneō* อย่างต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่?

ปมประเด็นอยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่า จุดแบ่งระหว่างพระกิตติคุณกับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ก็เป็นจุดแบ่งระหว่างพระเยซูที่อยู่ในโลกกับพระเยซูที่เสด็จสู่สวรรค์ด้วย สิ่งนี้อธิบายได้ว่าทำไมจึงใช้ *proskyneō* กับพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัวตนอยู่ในโลก แต่ไม่ใช่เมื่อพระองค์ไม่มีตัวตนอยู่ในสวรรค์⁸

ความจริงที่น่าประหลาดใจนี้บอกเราว่า เมื่อใดที่ *proskyneō* ใช้กับพระเยซูนั้น ควรจะเข้าใจว่าเป็นการกราบไหว้พระเยซูมากกว่าเป็นการนมัสการพระเยซู หลังจากที่พระเยซูเสด็จสู่สวรรค์แล้วพระกายของพระองค์ไม่ได้อยู่บนโลกอีกต่อไป สิ่งนี้จะอธิบายได้ว่าทำไมผู้คนบนโลกจึงไม่ได้คุกเข่าต่อพระองค์อีกต่อไป

⁷ ฮีบรู 1:6 “เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก ก็ตรัสว่า ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้ากราบไหว้ท่าน” (ฉบับ 1971)

⁸ เมื่อเราพูดถึงการ “ไม่มีตัวตน” ของพระเยซูในสวรรค์นั้น มาจากมุมมองของคนที่อยู่บนโลก เพราะพระเยซูไม่ได้ทรงอยู่บนโลกอีกต่อไป แต่ทรงอยู่ในสวรรค์ แต่เมื่อ *proskyneō* ได้ใช้กับพระเยซูในสวรรค์ (วิวรณ์ 5:14) มันเป็นการมีตัวตนอยู่ของพระองค์ในสวรรค์

แต่ถ้าเราเฝ้าดูมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า *proskyneō* หมายถึงการนมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้า มันก็ไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนที่การนมัสการจะหยุดลงหลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ ดังที่พระองค์ทรงเป็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพละก็ การนมัสการพระเจ้านี้ควรจะดำเนินต่อไปเมื่อพระเยซูไม่ได้ทรงอยู่ เพราะว่าพระเจ้าผู้สถิตอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งได้ทุกที่ในจักรวาลทรงสามารถรับการนมัสการได้ทุกที่ในจักรวาลนี้ อันที่จริง ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เราก็ควรคาดหวังว่าจะมีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูเพิ่มขึ้น ไม่ใช่ลดลงหลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ เพราะพระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ ตอนนี้ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าที่ได้รับการยกย่องสูงสุด ผู้ที่ได้รับพระนามที่เหนือนามทั้งปวง

ตามลำดับเหตุการณ์แล้ว การใช้ *proskyneō* กับพระเยซูครั้งสุดท้ายก่อนวิวรณ์ 5:14 ก็คือลูกา 24:52 ซึ่งเห็นชัดเจนว่าเป็นช่วงเวลาที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์! นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลย ลูกา 24:52 มีความสำคัญที่สุดในการกำหนดจุดตัดอย่างพอดีที่เส้นแบ่งระหว่างพระเยซูที่อยู่บนโลกกับพระเยซูที่เสด็จสู่สวรรค์

ข้อเท็จจริงที่ 3: *Proskyneō* ใช้โดยยอห์นเป็นส่วนใหญ่ แต่เขาแทบไม่เคยใช้คำนี้กับพระเยซูเลย!

จากการปรากฏของ *proskyneō* 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ จะพบ 35 ครั้งในการเขียนของยอห์น กับอีก 25 ครั้งในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งทำให้ *proskyneō* เป็นคำที่ยอห์นใช้มากกว่าใคร แต่ยอห์นใช้ *proskyneō* กับพระเยซูเพียงสองครั้งในการเขียนทั้งหมดของเขา! (ดูตารางที่ยาวกว่าด้านล่าง) สองครั้งที่กล่าวถึงนี้คือ ยอห์น 9:38 (ชายที่เคยตาบอดมาก่อนได้กราบลงตรงหน้าพระเยซู) และวิวรณ์ 5:14 (ข้อที่เราได้อ้างอิงและเดี่ยวจะกล่าวถึง)

ในทางกลับกัน ยอห์นใช้ *proskyneō* สิบครั้งในความหมายที่สมบูรณ์ของการนมัสการกับการนมัสการซาตาน หรือสัตว์ร้าย หรือรูปจำลองของสัตว์ร้าย!⁹

แม้ *proskyneō* จะเป็นคำที่ยอห์นใช้มากกว่าใคร แต่ยอห์นก็แทบจะไม่เคยใช้คำนี้กับพระเยซูเลย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจเมื่อบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมองการเขียนของยอห์นว่าสนับสนุนศาสนศาสตร์เกี่ยวกับองค์พระคริสต์อย่างเต็มที่ แต่จริงๆ แล้วไม่มีอะไรที่น่าตกใจในเรื่องนี้เลย เพราะพระเยซูก็ทรงประกาศในพระกิตติคุณยอห์นว่า พระบิดาของพระองค์เป็นพระเจ้าเพียงแท้

⁹ วิวรณ์ 13:4 (2 ครั้ง); 13:8; 13:12; 13:15; 14:9; 14:11; 16:2; 19:20; 20:4

เพียงองค์เดียว (ยอห์น 17:3)¹⁰ ในพระกิตติคุณเดียวกันนี้ เราเห็นความตั้งพระทัยของพระเยซู เมื่อพระองค์เตือนเราให้นมัสการพระบิดาของพระองค์ว่า “นมัสการพระบิดา” (ยอห์น 4:21)¹¹ และ “คนที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานนมัสการพระองค์” (ข้อ 23)

ข้อเท็จจริงที่ 4: กลุ่มคำ *latreuein* ไม่เคยนำมาใช้กับพระเยซู

เราจะแบ่งออกเป็นข้อย่อยเพื่อช่วยในการอธิบายประเด็นที่สี่ ดังนี้

- โดย “กลุ่มคำ” เราหมายถึงกลุ่มของคำที่มีรากศัพท์คำกรีกเดียวกัน ในกรณีนี้เรากำลังพูดถึงกลุ่มคำซึ่งประกอบด้วยคำที่เกี่ยวข้องสามคำคือ *latreuein*, *latreia*, *leitourgein*
- สามคำนี้มีความหมายตามลำดับคือ (i) การรับใช้หรือการปฏิบัติศาสนกิจ เป็นกิจกรรมทางศาสนา (ii) การอุทิศตัวทางศาสนา (iii) การทำการปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนา คำว่า “ทางศาสนา” เกี่ยวข้องกับการอุทิศตัวทางศาสนาแต่พระเจ้า
- ข้อสังเกตที่สำคัญคือ กลุ่มคำ *latreuein* แสดงถึงการนมัสการพระเจ้ามากกว่ากลุ่มคำอื่นในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ก็ไม่เคยใช้กับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่!

เรื่องนี้ได้อธิบายไว้ในข้อ 1.2 ของหนังสือ “*คริสเตียนเริ่มแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?*” ของ เจมส์ ดี จี ดันน์¹² ข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้เอามาจากหน้า 13-15 ของหนังสือเล่มนี้ (โดยเว้นเชิงอรรถ จงสังเกตคำตัวหนาที่ผมได้เพิ่มไว้)

คำพ้องความหมายที่ใกล้เคียงอีกคำที่พบมากที่สุด คือ *latreuein* ซึ่งโดยทั่วไปหมายถึง “การรับใช้” แต่ในวรรณกรรมเกี่ยวกับพระคัมภีร์นั้น การอ้างอิงมักจะเป็นการปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนาเสมอ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนา เป็น ‘การให้การปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนา’

.....

¹⁰ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

¹¹ ยอห์น 4:23 และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานนมัสการพระองค์

¹² James D.G. Dunn's *Did the First Christians Worship Jesus?*

และในพระคัมภีร์หลายตอนแปล *latreuein* ว่า ‘นมัสการ’ ในฉบับแปลภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ เป็นที่สังเกตได้ว่า กรรมของคำกริยาในแต่ละกรณี ผู้ที่ (รับ) การปรนนิบัติรับใช้/การนมัสการ ก็คือพระเจ้า นอกเหนือจากการอ้างอิงครั้งหรือสองครั้งถึงการนมัสการที่เทียมเท็จแล้ว การอ้างอิงก็มักจะเป็นการปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนา/การนมัสการพระเจ้าเสมอ **ไม่มีในกรณีใดเลยในพระคัมภีร์ใหม่ที่พูดถึงการถวายนมัสการทางศาสนา (*latreuein*) กับพระเยซู**

.....

เช่นเดียวกับ *latreuein* กับคำนามที่เข้าคู่กันคือ *latreia*, ‘การปรนนิบัติรับใช้ การนมัสการ (ทางศาสนา)’ มันหมายถึงการนมัสการพระเจ้าเสมอ ... ในที่นี่เราจะต้องสังเกตว่า จำนวนการอ้างอิงของ *latreia* มีจำกัดมาก และ ‘การปรนนิบัติรับใช้/การนมัสการ’ ตรงนี้ก็เช่นกันที่ไม่เคยมีแนวคิดว่าเป็นการถวายแด่พระเยซู

.....

โปรดจำไว้ว่า กลุ่มคำ *latreuein* คือคำที่ใกล้เคียงที่สุดสำหรับการถวายการ ‘นมัสการทางศาสนา’ ข้อเท็จจริงที่ว่า **คำนี้ไม่เคยนำมาใช้เพื่อ ‘การอุทิศตนทางศาสนา’ กับพระคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่**นั้นค่อนข้างน่าแปลกใจสำหรับบทความวิจัยหลักของเฮอ์ทาโด¹³ และควรให้ความสนใจบ้าง

สรุปข้อเท็จจริงสี่ประการ: พระเยซูไม่ได้รับการนมัสการ

เราได้เสนอข้อเท็จจริงสี่ประการที่สามารถตรวจสอบความเป็นจริงได้อย่างไม่มีอคติ ได้อย่างเด่นชัด และได้อย่างเป็นกลาง ข้อเท็จจริงสี่ประการนี้ไม่มีข้อสรุปโดยตัวของมันเอง แต่เมื่อนำมารวมกัน ข้อเท็จจริงทั้งสี่นี้แสดงให้เห็นอย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อใช้ *proskyneō* กับพระเยซูก็จะมีหมายถึงการคุกเข่าลงต่อพระเยซู หรือให้ความเคารพนับถือต่อพระองค์ หรือแสดงความคารวะต่อพระองค์ และไม่ได้เป็นการนมัสการพระองค์เป็นพระเจ้า ที่จริงพระเยซูทรงเตือนเราให้นมัสการผู้ที่พระองค์ทรงเรียกว่า “พระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน” และ “พระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17) การนมัสการที่แท้จริงไม่ใช่การนมัสการพระเยซู แต่เป็นการนมัสการ **ด้วยกันกับพระเยซู**

¹³ Hurtado นักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่และนักประวัติศาสตร์เกี่ยวกับคริสเตียนในยุคแรก (ผู้แปล)

กรณีพิเศษของวิวรณ์ 5:14

ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พูดกันมาก่อนหน้านี้ในบทที่ 6 แต่กระชับในแบบเป็นบทสรุปที่เหมาะสมกับการพิจารณาของเราในตอนนี้อย่างยิ่ง

คำว่า *proskyneō* มีปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยพบ 24 ครั้ง (40%) ในวิวรณ์ นั่นเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงสำหรับหนังสือเล่มเดียว แต่ก็ไม่มีกรณีใดในวิวรณ์ที่ *proskyneō* ใช้กับพระเยซู นอกจากข้อยกเว้นเดียวของวิวรณ์ 5:14 ที่ผู้อาวุโสทั้ง 24 คน “นมัสการ” พระเจ้าและพระเยซู ในข้อนี้ การนมัสการ (*proskyneō*) ไม่ได้มุ่งไปที่พระเยซูเพียงผู้เดียว แต่ยังมุ่งไปที่พระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ด้วย

นี่เป็นข้อสังเกตที่สำคัญมากกว่า ในหนังสือวิวรณ์ที่นอกจากวิวรณ์ 5:14 แล้ว *proskyneō* มักจะหมายถึงพระเจ้าเสมอและไม่เคยใช้พระเยซูเลย *โดยไม่มีข้อยกเว้น* (ไม่นับการนมัสการสัตว์ร้าย หรือรูปจำลองของสัตว์ร้าย) ดังนั้นจึงเห็นชัดเจนว่า เมื่อมีการใช้ *proskyneō* กับทั้งพระเจ้าและพระเยซู ในวิวรณ์ 5:14 เพียงข้อเดียวนั้น ก็จะเป็นพระเจ้าและไม่ใช้พระเยซู ที่เป็นเหตุผลสำคัญในการใช้ *proskyneō* นี้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในบริบทถัดมาของวิวรณ์ 5:14 ที่ผู้เป็นศูนย์กลางคือพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์

เรานึกถึงวิธีที่ชาวอิสราเอลกราบลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ากษัตริย์ดาวิด (โปรดสังเกตคำที่เน้น)

1 พงศาวดาร 29:20 แล้วดาวิดก็ตรัสกับชุมนุมชนทั้งหมดว่า “บัดนี้ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเถิด!” และชุมนุมชนทั้งหมดก็สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเข และกราบถวายบังคมต่อพระยาห์เวห์และต่อกษัตริย์” (ฉบับ NJB)¹⁴

ข้อนี้ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู มีคำ YHWH ปรากฏสามครั้ง ข้อนี้ในพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ LXX คำว่า “กราบถวายบังคม” ตรงกับคำ *proskyneō* คำเดียวกับที่ใช้ในวิวรณ์ 5:14

การใช้ *proskyneō* ใน 1 พงศาวดาร 29:20 มีความสำคัญเพราะมันบอกเราว่าพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ LXX ไม่ลังเลที่จะใช้ *proskyneō* กับดาวิดเลย เมื่อคำนี้ก็ใช้กับพระยาห์เวห์ด้วย! ความคล้ายคลึงระหว่างดาวิดใน 1 พงศาวดาร 29:20 กับพระเยซูในวิวรณ์ 5:14 ก็เด่นชัดขึ้นด้วยข้อเท็จจริง

¹⁴ New Jerusalem Bible; ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “เขาทั้งปวงก็หมอบกราบต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์” (ผู้แปล)

ที่ว่า พระเยซูคือพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายดาวิด เราสังเกตเห็นอีกว่าใน 1 พงศาวดาร 29:20 ผู้ที่เป็นเป้าหมายหลักให้รับการนมัสการนั้นไม่ใช่ดาวิด แต่เป็นพระยาห์เวห์ จากที่ดาวิดตรัสว่า “บัดนี้ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเถิด” แต่นั่นก็ไม่ได้ตัดโอกาสดาวิด (หรือพระเยซูในวิวรณ์ 5:14) จากการเป็นผู้รับ *proskyneō* ร่วมกับพระยาห์เวห์!

ในพระคัมภีร์ใหม่ คำอธิษฐานกล่าวกับพระเจ้า ไม่ใช่กับพระเยซูคริสต์

ในบทก่อนหน้านี้ เราได้สำรวจพระคัมภีร์ใหม่เพื่อดูว่า คำสรรเสริญและคำขอบพระคุณที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น มุ่งไปที่พระคริสต์ในแบบเดียวกับที่คำสรรเสริญและคำขอบพระคุณมุ่งไปที่พระเจ้าพระบิดาหรือไม่ หลักฐานจากพระคัมภีร์อย่างล้นหลามแสดงให้เห็นว่าไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน

แล้วคำอธิษฐานล่ะ? คำอธิษฐานที่กล่าวกับพระเยซูเป็นแบบเดียวกับที่กล่าวกับหรือควรกล่าวกับพระบิดาไหม? เพื่อตอบคำถามนี้ เราจะมาดูขอบเขตของคำกรีกซึ่งครอบคลุมแง่มุมต่างๆ ของการอธิษฐาน โดยเฉพาะการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน

คำกรีกสำหรับการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน

คำกรีก *erōtaō* (ἐρωτάω, ขอ, ร้องขอ) มีปรากฏ 63 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ มีเจ็ดครั้งที่เป็นการหมายของการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน ทั้งเจ็ดครั้งนี้พบในการเขียนของยอห์น ที่หก ครั้งอยู่ในพระกิตติคุณยอห์นและอีกหนึ่งครั้งอยู่ใน 1 ยอห์น ต่อไปนี้เป็นเจ็ดตัวอย่างดังกล่าว (สองตัวอย่างอยู่ในยอห์น 17:9) ข้อทั้งหมดอ้างอิงจากฉบับ ESV ในแต่ละและในทุกตัวอย่างนั้นเป็นการร้องขอต่อพระเจ้าพระบิดา ไม่ใช่การร้องขอต่อพระเยซูคริสต์

ยอห์น 14:16	เราจะทูลขอพระบิดา
ยอห์น 16:26	เราจะทูลขอพระบิดาเพื่อท่าน
ยอห์น 17:9	ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
ยอห์น 17:15	ข้าพระองค์ไม่ได้ทูลขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก

ยอห์น 17:20 ข้าพระองค์ไม่ได้ทูลขอเพื่อคนเหล่านี้เท่านั้น

1 ยอห์น 5:16 ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าให้อิธษฐานในเรื่องบาปนั้น

คำกริยาอีกคำหนึ่งคือ *aiteō* (αἰτέω, ขอ) มีปรากฏ 70 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยที่ 29 ครั้งมีความหมายของการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน จาก 29 ครั้งนี้ จะพบแปดครั้งในพระกิตติคุณยอห์น ซึ่งทั้งหมดอยู่ในบทที่ 14 ถึงบทที่ 16 และห้าครั้งพบใน 1 ยอห์น¹⁵ นี่ทำให้ที่เหลืออีก 16 ครั้งพบอยู่นอกเหนือจากงานเขียนของยอห์น¹⁶ จะเห็นอีกครั้งว่า ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการร้องขอในการอธิษฐานต่อพระเจ้า ไม่ใช่ต่อพระเยซูคริสต์

เราจะพูดถึงอีกสองคำ คำแรกคือ *deomai* (δέομαι, ขอ, วิงวอน, ร้องขอ, อ้อนวอน) ซึ่งปรากฏ 22 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยส่วนใหญ่จะปรากฏในลูกา-กิจการ (15 ครั้ง) คำนี้มีปรากฏครั้งเดียวในมัทธิวและไม่เคยปรากฏในงานเขียนของยอห์นเลย และมีปรากฏหกครั้งในงานเขียนของเปาโล (โรม 1:10; 2 โครินธ์ 5:20; 8:4; 10:2; กาลาเทีย 4:12; 1 เธสะโลนิกา 3:10) แต่มีเฉพาะในโรม 1:10 และ 1 เธสะโลนิกา 3:10 ที่คำนี้หมายถึงการอธิษฐาน

อีกคำหนึ่งคือคำนาม *deēsis* (δέησις, การวิงวอน, การอธิษฐาน) ซึ่งเปาโลมักจะใช้ในการอธิษฐาน จากการปรากฏทั้งหมด 18 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่นั้นจะพบ 12 ครั้งในจดหมายของเปาโล

สิ่งที่เกี่ยวกับคำสองคำนี้ก็คือ เมื่อใดก็ตามที่ *deomai* หรือ *deēsis* ใช้กับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ใหม่ มันจะหมายถึงการอธิษฐานต่อพระบิดาเสมอโดยไม่มีข้อยกเว้น ในหลายตัวอย่างที่พระเยซูทรงใช้คำนี้อธิษฐานต่อพระบิดา ตัวอย่างเช่น ในลูกา 22:32 ที่พระเยซูทรงใช้ *deomai* อธิษฐานต่อพระบิดาเพื่อเปโตร ในฮีบรู 5:7 คำว่า *deēsis* ที่พระเยซูทรงใช้ “ถวายคำอธิษฐาน และคำร้องขอด้วยเสียงดังและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้”

คำที่ใช้กับการอธิษฐาน

คำว่า *parakaleō* (παράκαλέω, วิงวอน, เตือนสติ, ชูใจ) มีปรากฏ 109 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ แต่มีเพียงสองครั้งในความหมายของการอธิษฐาน คำนี้ไม่ใช่คำตามปกติสำหรับการอธิษฐาน แต่เป็นคำที่ให้ความหมาย “ร้องขอความช่วยเหลือ” (พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG)

¹⁵ แปดครั้งในพระกิตติคุณยอห์นคือ 14:13,14; 15:7,16; 16:23; 16:24 สองครั้ง; 16:26 ส่วนห้าครั้งใน 1 ยอห์นคือ 3:22; 5:14; 5:15 สองครั้ง; 5:16

¹⁶ ใน 16 ครั้งนี้จะกระจายอยู่ในมัทธิว 7 ครั้ง ในลูกา 5 ครั้ง และในจดหมายของเปาโล 3 ครั้ง (เอเฟซัส 3:20, โครินธ์ 1:9, ฟิลิปปี 4:6 ที่มียากคำ *aitēma* ด้วยกัน)

ตัวอย่างแรกของคำนี้ที่มีความหมายของการอธิษฐานคือมัทธิว 26:53¹⁷ ซึ่งพระเยซูตรัสถามอย่างจะฉานขณะเมื่อพระองค์กำลังถูกจับกุมในเกทเสมนีว่า ถ้าพระองค์จะทูลพระบิดาให้ช่วย แล้วพระบิดาจะไม่ประทานทูตสวรรค์ให้พระองค์มากกว่าสิบสองกองพลในทันทีหรือ

อีกตัวอย่างเดียวของ *parakaleō* ในความหมายของการอธิษฐานจะพบได้ใน 2 โครินธ์ 12:8¹⁸ ที่เปาโลกล่าวว่าเขาวิงวอนถึงสามครั้งต่อองค์ผู้เป็นเจ้าของ ไม่ว่าพระเยซูหรือพระเจ้า เพื่อให้หนามออกไปจากเนื้อ แต่เนื่องจาก *parakaleō* ไม่ใช่คำตามปกติสำหรับการอธิษฐาน (ซึ่งใช้เพียงสองครั้งในความหมายนี้) แม้จะเป็นคำทั่วไปในพระคัมภีร์ใหม่ (109 ครั้ง, ที่มักจะเป็นคำวิงวอนขอความช่วยเหลือ) แต่ไม่ได้เป็นตัวกำหนดความเข้าใจของเราเกี่ยวกับการอธิษฐาน อย่างไรก็ตาม เพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ ในการตรวจสอบของเราโดยรวมเกี่ยวกับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ใหม่อาจทำให้เราต้องสังเกตว่า 2 โครินธ์ 12:8 ข้อเดียวนี้ ไม่ได้ปฏิเสธรูปแบบของพระคัมภีร์ที่สอดคล้องกันว่า การอธิษฐานเป็นการกล่าวกับพระบิดาแต่เพียงผู้เดียว

แล้วอะไรคือคำที่ใช้กับการอธิษฐานมากกว่า? ในพระคัมภีร์ใหม่ คำหลักสำหรับการอธิษฐานคือคำกริยา *proseuchomai* (προσεύχομαι) และคำนาม *proseuchē* (προσεύχη) คำเหล่านี้มีปรากฏ 85 และ 36 ครั้งตามลำดับรวมทั้งหมดแล้ว 121 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่¹⁹

เมื่อพิจารณาถึงความมีมากกว่าของสองคำนี้ มันน่าประหลาดใจว่าไม่มีสักตัวอย่าง หรืออย่างมากที่สุดก็หนึ่งหรือสองตัวอย่างที่มีการถกเถียงกันและกล่าวอ้อมๆในพระคัมภีร์ใหม่ เกี่ยวกับคำ *proseuchomai* หรือ *proseuchē* ว่าใช้กล่าวกับพระคริสต์ ในทางกลับกันแล้ว ถ้อยคำเหล่านี้มักใช้โดยพระเยซูในการอธิษฐานต่อพระบิดาในช่วงที่ทรงรับใช้อยู่ในโลก แม้หลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์แล้ว ก็ไม่ได้มีการหนุนใจให้เรากล่าวคำอธิษฐานของเรากับพระเยซูคริสต์เลย แต่ในทางตรงกันข้าม พระองค์ยังทรงอธิษฐานหรือทูลขอเพื่อเราอย่างต่อเนื่อง

โรม 8:34 ใครเล่าจะกล่าวโทษอีก? พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย ผู้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเราอย่างแท้จริง (ฉบับ ESV)

¹⁷ มัทธิว 26:53 “เราจะทูลขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์ก็จะประทานทูตสวรรค์ให้เรามากกว่าสิบสองกองพลในทันที”

¹⁸ 2 โครินธ์ 12:8 “เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า”

¹⁹ คำกริยามีปรากฏ 35 ครั้งในลูกา-กิจการ และ 19 ครั้งในจดหมายของเปาโลในขณะที่คำนามมีปรากฏ 9 ครั้งในกิจการและ 14 ครั้งในจดหมายของเปาโล คำกริยานี้ใช้ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก 19 ครั้ง และเป็นคำนามสองครั้งจากคำอธิษฐานของพระเยซูต่อพระบิดา รวมทั้งหมดมี 21 ครั้งในพระกิตติคุณสามเล่มแรก ไม่พบคำใดคำหนึ่งในพระกิตติคุณยอห์น

ฮีบรู 7:25 เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์ จนถึงที่สุด เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอเพื่อการวิงวอนเพื่อคนเหล่านั้น (ฉบับ ESV)

ในสองข้อนี้คำว่า “วิงวอน” หรือ “การวิงวอน” ได้แปลมาจากคำกริยา *entynchanō* (ἐντυγχάνω, วิงวอน, อ้อนวอน) ในข้อแรก มีการใช้คำนี้ในการทูลอ้อนวอนของพระคริสต์ต่อพระเจ้าแทนเรา นอกจากนี้ยังใช้ในโรม 8:27 ที่พระวิญญาณทรงวิงวอนเพื่อเรา

สุดท้ายนี้ คำว่า *enteuxis* (ἐντευξις, การอ้อนวอน, การวิงวอน) จะพบใน 1 ทิโมธี 2:1 และ 4:5 ใน 1 ทิโมธี 2:1²⁰ คำนี้ใช้กับอีกสามคำที่เกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน (*deēsis, proseuchē, eucharistia*, ตรวจสอบแล้ว) ตามที่คาดไว้ ในทั้งสองข้อนี้ *enteuxis* หมายถึงคำอธิษฐานที่เหล่าสาวกหรือบรรดาผู้เชื่ออธิษฐานกับพระเจ้า

บทสรุป

การสำรวจของเราเกี่ยวกับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ใหม่ ไม่ได้แสดงให้เห็นการแนะนำใดๆเป็นพิเศษให้อธิษฐานกับพระคริสต์ แต่ตรงกันข้ามที่ในยุคนี้พระคริสต์ยังคงทรงอธิษฐานและทูลวิงวอนกับพระบิดาเพื่อเราอยู่เสมอ

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ หลังยุคฟื้นเทออสต์แล้ว มีเพียงตัวอย่างเดียวของการอ้อนวอนที่กล่าวกับพระเยซูคือการที่สเตเฟนมอบจิตวิญญาณของเขาไว้กับพระเยซู (“ข้าแต่พระเยซู องค์ผู้เป็นเจ้า ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” กิจการ 7:59) ตามด้วยคำวิงวอนให้ยกโทษผู้ที่ข่มเหงเขา (“ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่าถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้” ข้อ 60) แต่นี้เป็นกรณีของสาวกที่มอบฝากจิตวิญญาณของเขาไว้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของเขาเมื่อกำลังจะสิ้นใจ เหมือนที่แกะมอบตัวมันเองกับผู้เลี้ยงของมัน และทำตามอย่างพระเยซูขององค์ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงร้องขอให้ยกโทษผู้ที่ข่มเหงพระองค์ในทำนองเดียวกัน (ลูกา 23:34)²¹

อีกตัวอย่างหนึ่งที่พบในวิวรณ์ 22:20 ซึ่งเราจะเห็นคำอุทานที่เป็นการเชื่อเชิญว่า “อาเมน พระเยซูขององค์ผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด!” เพื่อตอบกลับคำประกาศที่ว่า “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้แน่นอน” แต่คำกล่าวนี้แทบจะไม่สามารถจัดว่าเป็นคำอธิษฐานตามความหมายปกติของคำได้

²⁰ 1 ทิโมธี 2:1 เพราะฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด ข้าพเจ้าขอร้องพวงทูลให้วิงวอน อธิษฐาน ทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อทุกคน

²¹ ลูกา 23:34 พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร”

นี่เป็นเพียงสอง “คำอธิษฐาน” ในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งมุ่งไปที่พระเยซูตามคำนิยามที่กว้างสุดที่เป็นได้ของคำว่า “คำอธิษฐาน” ที่จริงแล้วสองคำอธิษฐานนี้จะถูกต้องมากกว่าเมื่ออธิบายว่าเป็น *คำอุทวน* กับพระเยซู ไม่ใช่คำอธิษฐานกับพระเยซู

ร้องออกพระนามของพระเยซูไหม?

แล้วการร้องออกพระนามของพระเยซูล่ะ? ให้เราพิจารณาดังต่อไปนี้

เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่อยู่ในโครินธ์ ผู้ที่ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชนด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกหนทุกแห่ง ที่ร้องออกพระนามพระเยซู คริสตองค์ผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและของเรา (1 โครินธ์ 1:2, ฉบับ ESV)

เราสังเกตเห็นสองอย่าง อย่างแรกตามที่เราเห็นในข้อนี้ว่าสำหรับเปาโลแล้ว คริสตจักรไม่ได้เป็น “คริสตจักรของพระเยซูคริสต์” หรือ “คริสตจักรของพระคริสต์” แต่เป็น “คริสตจักรของพระเจ้า” ซึ่งคำที่มีปรากฏหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (กิจการ 20:28; 1 โครินธ์ 1:2; 10:32; 11:22; 15:9; 2 โครินธ์ 1:1; กาลาเทีย 1:13; 1 ทิโมธี 3:5, 15)²² ในขณะที่มีคำคล้ายกันเพียงตัวอย่างเดียวที่ใช้เกี่ยวกับพระคริสต์ นั่นคือ “คริสตจักรของพระคริสต์” (โรม 16:16)²³ ซึ่งเป็นการอ้างถึงคริสตจักรบางแห่งในภูมิภาคที่ส่งคำท้าทายของพวกเขาไปยังกรุงโรม แต่เมื่อเปาโลกล่าวถึงคริสตจักรโดยรวมนั้น เขาจะใช้ “คริสตจักรของพระเจ้า” และไม่เคยใช้ “คริสตจักรของพระคริสต์”

อย่างที่สอง คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ที่ใช้กับพระเยซูคริสต์ใน 1 โครินธ์ 1:2 นั้นแทบจะไม่สามารถใช้กับพระเจ้าผู้ที่ดำรงนิรันดร์ผู้เป็น “พระเจ้าพระบุตร” พระเจ้าพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ เพราะ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) เป็นคำเรียกในความหมายของการยกย่องที่ทำให้เกียรติพระเยซูเท่านั้น *หลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นจากความตาย* พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำให้พระเยซูเป็น “ทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กิจการ 2:36; เปรียบเทียบ 5:31; โรม 14:9)²⁴ คำเรียกที่ได้รับยกย่องว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) นี้ไม่ควรจะสับสนกับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ตามความหมายในชีวิตประจำวันในพระกิตติคุณ ที่มีผู้คนกล่าวกับพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ในความหมายว่า “พระองค์เจ้าข้า” หรือ “ท่านเจ้าข้า” หรือ “นายเจ้าข้า” หรือ “อาจารย์เจ้าข้า”

²² 1 ทิโมธี 3:15 “ท่านก็จะได้ว่าควรประพฤติอย่างไรภายในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งเป็นคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์”

²³ โรม 16:16 “จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากคำท้าทายมายังพวกท่านด้วย”

²⁴ กิจการ 2:36 “ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบแน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั่นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์”

คำกรีกว่า *kyrios* (“Lord” หรือ “ลอร์ด”) เป็นคำที่ใช้ปกติในชีวิตประจำวันในรูปแบบคำพูดด้วยความนับถือเหมือนกับคำว่า “ท่าน” หรือ “คุณ” โดยไม่มีสิ่งบ่งชี้ถึงความเป็นพระเจ้า พวกฟาริสีใช้ *kyrios* กับปอนทัสปีลาต (มัทธิว 27:63)²⁵ หญิงชาวสะมาเรียใช้คำนี้กับพระเยซูก่อนจะรู้ว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ (ยอห์น 4:11)²⁶ ชาวกรีกบางคนใช้คำนี้กับฟิลิป (ยอห์น 12:21) นายคุกชาวฟิลิปปีใช้คำนี้กับเปาโลและสิลาส (กิจการ 16:30) ยอห์นใช้กับคนหนึ่งในพวกผู้อาวูโส 24 คนในนิมิตแห่งสวรรค์ (วิวรณ์ 7:14)

ในพระคัมภีร์เดิมภาษากรีก (ฉบับ LXX) นางซาร่าที่ใช้ *kyrios* กับอับราฮัม (ปฐมกาล 18:12)²⁷ เธอไม่ได้พูดภาษากรีกกับสามีของเธอแน่นอน ประเด็นอยู่ที่ว่า ผู้แปลชาวยิวของฉบับ LXX (ซึ่งมีมาก่อนคริสต์ศาสนา) ได้ใช้ *kyrios* กับมนุษย์โดยไม่ลังเล ในหนังสือปฐมกาลเพียงเล่มเดียว มีการใช้ *kyrios* โดยเอโฟรน คนฮิตไทต์ (ใช้กับอับราฮัม, 23:11), โดยเรเบคาห์ (ใช้กับคนใช้ของอับราฮัม, 24:18),²⁸ โดยราเชล (ใช้กับบิดาของเธอ, 31:35),²⁹ โดยยาโคบ (ใช้กับเอซาว, 33:13), โดยพี่น้องของโยเซฟ (ใช้กับโยเซฟ, 42:10),³⁰ โดยยูดาห์ (ใช้กับโยเซฟ, 44:16) และโยเซฟ (ใช้กับตัวเอง, 45:8)

เพราะพระเยซูทรงเชื่อฟังพระบิดาของพระองค์จนถึงความตาย พระเจ้าจึงทรงพอพระทัยที่จะยกย่องพระองค์ขึ้นในระดับสูงสุดจน “ทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2:11) การเป็นองค์เจ้านายนี้ไม่ได้เทียบเท่ากับพระเจ้าที่กล่าวถึงแต่อย่างใด ตรงนี้เปาโลพูดถึงการที่พระเยซูทรงได้รับการยกย่องจากพระเจ้า เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า การยอมรับว่า “พระเยซูทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า” ก็คือการยอมรับว่า พระยาห์เวห์ทรงยกย่องพระบุตรด้วยคำเรียกนี้ เนื่องจากความรักภักดีและการเชื่อฟังอย่างไม่มีเงื่อนไขต่อพระบิดาของพระองค์ (เรื่องนี้จะกล่าวถึงต่อไปในบทที่ 10)

เนื่องจากประเด็นเบื้องหลังเหล่านี้ของพระคัมภีร์ใหม่ เราจึงสามารถเข้าใจความหมายของการ “ร้องออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 1:2) ได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ปรากฏเฉพาะในข้อนี้เท่านั้นจากพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม เมื่อพิจารณาถึงการยกย่องพระคริสต์ใน

²⁵ มัทธิว 27:63 “ท่านเจ้าเมืองขอรับ เราจำได้ว่าเมื่อคนล่อลวงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาบอกว่า ‘ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นใหม่’”

²⁶ ยอห์น 4:11 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถึงดักและบ่อนี้ก็ลึกลับ ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน?”

²⁷ ปฐมกาล 18:12 “ฉะนั้นนางซาร่าจึงหัวเราะในใจพูดว่า ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

²⁸ ปฐมกาล 24:18 เธอตอบว่า “นายของดิฉัน เชิญดื่มเถิด” แล้วเธอก็รีบลดเหยือกของเธอลงมาถือไว้ และให้เขาดื่ม

²⁹ ปฐมกาล 31:35 ราเชลก็พูดกับบิดาว่า “ขอให้นายท่านอย่าโกรธเลย ที่ดิฉันลุกขึ้นต่อหน้าท่านไม่ได้”

³⁰ ปฐมกาล 42:10 พวกเขาจึงตอบว่า “นายเจ้าข้า ไม่ใช่อย่างนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร”

ฟิลิปปี 2:9-11 ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าคำกล่าวนี้ไม่ได้ปรากฏบ่อยกว่าที่เป็นอยู่ แม้แต่สิ่งที่คล้ายคลึงกันก็มีน้อยและส่วนใหญ่จะพบในกิจการ (ข้อต่อไปนี้เป็นมาจากฉบับ ESV)

กิจการ 9:14 และที่นี่ (เซาโล) ได้สิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตให้มาจับทุกคน ที่ร้องออกพระนามของพระองค์

กิจการ 9:21 และทุกคนที่ได้ยิน (เซาโล) ก็ประหลาดใจพูดกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำร้ายผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้?”

กิจการ 22:16 และบัดนี้ท่านรื้ออยู่ทำไม? จงลุกขึ้นและรับบัพติศมา และชำระล้างบาปทั้งหลายของท่าน โดยร้องออกพระนามของพระองค์

พระเยซูทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า (โคโลสี 1:15) และเป็นผู้มีอำนาจเต็มและตัวแทนของพระยาห์เวห์ เป็นผู้เสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ การร้องออกพระนามของพระเยซูผู้ทรงได้รับการยกย่องและการถวายเกียรติก็คือการร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์ ผู้ทรงส่งพระองค์มาและสถิตอยู่ในพระองค์ ในทำนองเดียวกันกับการร้องออก “พระนามขององค์ผู้เป็นเจ้า” ในโรม 10:13 (ข้ออ้างอิงจากโยเอล 2:32) อาจหมายถึงการร้องออกพระนามของพระเยซูที่เราก็มาร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์โดยทางพระองค์นั้น

เราสามารถอธิษฐานโดยตรงต่อพระเจ้าพระบิดา

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราได้นมัสการและอธิษฐานต่อพระเยซู บางครั้งเราจะอธิษฐานต่อ “พระบิดา” ที่ไม่ระบุชื่อของตรีเอกานุภาพ แต่จากนั้นก็อธิษฐานในพระนามของพระเยซูเสมอด้วยความเชื่อว่าเราไม่สามารถจะอธิษฐานต่อพระบิดาได้เว้นแต่โดยผ่านพระบุตร การที่เราไม่สนใจพระบิดาไม่ได้ทำให้เราเดือดร้อนก็เพราะเรามีพระเยซูที่ถือว่าเป็นพระเจ้า เราจึงไม่รู้สึกราวเราจะเข้าถึงพระเจ้าไม่ได้ แต่เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มเปิดตาของผมด้วยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ให้มองเห็นจากพระคัมภีร์ในมุมมองที่น่าอัศจรรย์ของความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว ผมรู้สึกประหลาดใจที่เมื่อมองพระคัมภีร์ใหม่อีกครั้งแล้วพบว่า คริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้นมัสการหรืออธิษฐานต่อพระเยซู เหมือนเราที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำ ตามการบันทึกของพระคัมภีร์ใหม่นั้นไม่มีคำอธิษฐานต่อพระเยซู แม้บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะถือว่าคำอุทานใน

กิจการ 7:59 และวิวรณ์ 22:20 เป็นคำอธิษฐานก็ตาม แต่นั่นจะเป็นไปได้ก็โดยขยายคำนิยามของการอธิษฐานให้รวมถึงทุกคำอุทานที่เป็นประโยคเดียวกับพระเยซู

หลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และมีการเทของพระวิญญาณลงมายังคริสตจักรในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้น คำอธิษฐานของผู้เชื่อในยุคแรกๆ ได้ทูลกับพระเจ้า (พระยาห์เวห์) ในขณะที่พระเยซูทรงถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ผู้รับใช้” ของพระองค์ (*pais*, เช่น กิจการ 3:13, 26; 4:27, 30)³¹ ในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ก็ไม่ได้ถึงการอธิษฐานต่อพระเจ้าเท่านั้น แม้ว่าจะมีการกล่าวในฟิลิปปี 2:10 (“เพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกหัวเข่าจะคุกลงกราบพระองค์”) เปาโลก็กล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา” (เอเฟซัส 3:14)

ผู้เขียนสวดได้อธิษฐานโดยตรงต่อพระยาห์เวห์

สวดคือการรวม 150 เพลงที่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญพระยาห์เวห์ ใครที่อ่านสวดดีก็จะรู้ว่าผู้เขียนสวดดีมักจะยอมรับว่า พระยาห์เวห์ทรงสถับฟังและตอบคำอธิษฐานของพวกเขา และด้วยเหตุนี้จึงมีการสรรเสริญและการขอบพระคุณพระองค์อย่างมากมาย

บรรดาคริสเตียนที่ยืนกรานว่า เราไม่สามารถอธิษฐานกับพระเจ้าได้ ถ้าไม่ได้อธิษฐานในพระนามของพระเยซูนั้น อาจต้องอธิบายให้เราฟังว่า ทำไมสวดดีจึงไม่มีการอ้างอิงถึงพระเยซู หรือมีความจำเป็นต้องผ่านคนกลางที่จะทำให้การสื่อสารกับพระยาห์เวห์เป็นไปได้โดยตรงและอย่างพิเศษ ดังที่พบในสวดดีบทต่างๆ นี่แทบไม่ใช่เรื่องของข้อเชื่อแม้แต่แต่น้อย แต่เป็นเรื่องของการสร้างอุปสรรคฝ่ายวิญญาณในชีวิตของคนทั้งหลายมากกว่า จากวิธีที่คริสเตียนบางคนอธิบายถึงการอธิษฐานนั้น มีคนเข้าใจว่าก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมา ทุกคนสามารถอธิษฐานโดยตรงกับพระยาห์เวห์ แต่หลังจากที่พระเยซูเสด็จมา การอธิษฐานโดยตรงกับพระยาห์เวห์ก็ถูกตัดไป แม้แต่ประชากรของพระเจาก็จำเป็นต้องอธิษฐานในพระนามของพระเยซู

เหตุใดในพระคัมภีร์เดิม ทุกคนจึงสามารถอธิษฐานได้โดยตรงกับพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุด แต่สิ่งนี้ตามที่เห็นไม่เป็นที่ยอมรับหลังจากที่พระเยซูเสด็จมา? ในพระคัมภีร์เดิมนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้ายังทรงเต็มพระทัยที่จะตอบคำอธิษฐานของคนต่างชาติที่ไม่ได้เป็นคนของอิสราเอลด้วยซ้ำ

เมื่อคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอลประชากรของพระองค์ มาจากแดนไกลเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ (เพราะพวกเขาจะได้ยินพระนามยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์

³¹ กิจการ 3:13 “พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ประทานพระเกียรติแด่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูผู้ที่ท่านทั้งหลายมอบไว้และปฏิเสธต่อหน้าปilate แม้ว่าปilateตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป”

และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาและอธิษฐานต่อพระนิเวศนี้ ขอทรงสดับฟังจากฟ้าสวรรค์ที่ประทับของพระองค์ และขอทรงทำตามทุกสิ่งที่คนต่างชาติทูลขอพระองค์ (1 พงศกษัตริย์ 8:41-43 ฉบับ ESV)

นี่เป็นเพียงหนึ่งในหลายร้อยตอนในพระคัมภีร์เดิมที่กล่าวถึงความเมตตาของพระเจ้าต่อผู้ที่อธิษฐานโดยตรงต่อพระองค์โดยไม่มีคนกลาง ใครก็ตามที่คุ้นเคยอย่างผิวเผินกับพระคัมภีร์จะรู้ว่าคนที่ทุกข์ใจหรือเจออันตรายก็สามารถร้องออกพระนามพระยาห์เวห์ได้โดยตรง พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สร้างของเราจะทรงทำหуทวนลมกับผู้ที่พระองค์ทรงสร้างหรือ เมื่อพวกเขาทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์อย่างจริงจัง แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ได้รู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา? อันที่จริงสดุดี 36:7 พูดถึงความรักที่มากมายของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคนว่า “บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”

ความเมตตาของพระเจ้ายังมีให้เห็นในเรื่องราวชีวิตจริงเป็นพัน ๆ เรื่องที่ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์ มีคนจำนวนมากเป็นพยานถึงการที่พระเจ้าทรงช่วยกู้พวกเขาให้รอดพ้นจากภัยอันตรายเมื่อพวกเขาเรียกร้องพระองค์ทั้งๆที่ไม่รู้จักพระองค์ ผมมีหนังสือหลายเล่มบนชั้นหนังสือของผมที่เล่าว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยคนที่ร้องทูลพระองค์ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อ้างว่าเป็นคริสเตียนก็ตาม

ในส่วนท้ายนี้ มีบางข้อในสดุดีที่ผู้เขียนอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์*โดยตรง* โดยไม่ได้เอ่ยพระนามของพระเยซูหรือว่าคนกลาง และพระยาห์เวห์ก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาบ่อยครั้ง (ทุกข้อมาจากฉบับ ESV โดยใช้คำ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับภาษาฮีบรูดั้งเดิม)³²

สดุดี 6:9 พระยาห์เวห์ได้ทรงฟังคำวิงวอนของข้า พระยาห์เวห์ทรงรับคำอธิษฐานของข้า

สดุดี 39:12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเมินเฉยต่อน้ำตาของข้าพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 17:1; 84:8; 86:6; 102:1; 143:1)

สดุดี 69:13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ในเวลาอันเหมาะสม โดยความรักมั่นคงอันเหลือล้นของพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยการช่วยกู้อย่างสัตย์ซื่อของพระองค์

³² ภาษาไทยมีฉบับมาตรฐาน 2011 และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยได้กลับมาใช้คำ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู (ผู้แปล)

สดุดี 88:13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์ทูล ต่อพระองค์ ในเวลาเช้า คำอธิษฐานของข้าพระองค์ อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

สดุดี 116:4 แล้วข้าพเจ้าก็ร้องทูลออกพระนามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ อธิษฐาน ขอทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์เถิด!”

สดุดี 118:25 ข้าแต่พระยาห์เวห์! เราอธิษฐาน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ เราอธิษฐาน ขอประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด!

อธิษฐานโดยตรงต่อพระบิดาของเรา

พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้เลิกการสื่อสารโดยตรงแบบตัวต่อตัวระหว่างเรากับพระเจ้า แม้ “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)³³ ทรงเป็นผู้กลางระหว่างเรากับพระเจ้า แต่งานการเป็นคนกลางของพระองค์เสร็จสิ้นลงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) แล้วมานในพระวิหารก็ฉีกขาดออกเป็นสองท่อน (มัทธิว 27:51; มาระโก 15:38; ลูกา 23:45) แต่บัดนี้พระเยซู “ทรงทำให้เราได้คืนดี (แอริสต์)”³⁴ โดยความตายของพระกายเนื้อหนังของพระองค์” (โคโลสี 1:22), เพราะพระเจ้าผู้สถิตอยู่ในพระคริสต์ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 โครินธ์ 5:19 นั่นคือ คืนดีกับพระเจ้าพระบิดา ดังที่เห็นในข้อ 18) และเมื่อเราได้คืนดีกับพระบิดาแล้ว ตอนนี้เราจึงสามารถอธิษฐานต่อพระองค์ได้โดยตรง! หรือเราจะยืนยันว่า การคืนดีกับพระเจ้าพระบิดาของเรานั้นเป็นเพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์ไหม? หรือมาพร้อมกับเงื่อนไขและข้อจำกัดที่ขัดขวางการสื่อสารโดยตรงกับพระองค์โดยไม่มีคนกลาง?

ใครก็ตามที่ใส่ใจเรื่องการอธิษฐานก็จะมีใจเหมือนสาวกคนที่ทูลพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน เหมือนที่โยห์นสอนสาวกของเขา” (ลูกา 11:1) แล้วพระเยซูตรัสว่า “เมื่ออธิษฐาน จงกล่าวว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ...’” คำอธิษฐานนี้ได้รับความนิยมอย่างมากในคริสตจักรจนมักจะเรียกกันว่า “แบบอย่างของการอธิษฐาน” หรือ “คำอธิษฐานตามแบบพระเยซู” และใช้ท่องเป็นประจำในบางคริสตจักร ต่อไปนี้คือคำอธิบายเกี่ยวกับการอธิษฐานจากมัทธิว

³³ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

³⁴ คือการกลียาในไวยากรณ์กรีก เป็นการกระทำที่เกิดขึ้น ณ จุด ๆ หนึ่งในอดีตกาล (ผู้แปล)

จงอธิษฐานดังนี้ว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนในสวรรค์ ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงยกหนี้ให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยกหนี้ให้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเช่นกัน³⁵ และขอย่านำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย” (มัทธิว 6:9-13, ฉบับ ESV)

เราสังเกตเห็นสองสิ่งจากพระคัมภีร์ตอนนี้ และสิ่งนี้แสดงให้เห็นช่องว่างที่กว้างมากระหว่างแนวความคิดแบบดั้งเดิมในการอธิษฐานกับสิ่งที่พระคัมภีร์พูดถึงเกี่ยวกับการอธิษฐาน ประการแรกกับคำถามที่ว่าเราควรอธิษฐานอย่างไรนั้น จะพบคำตอบในถ้อยคำที่มีอำนาจว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย” เราอธิษฐานโดยตรงต่อพระบิดา ไม่ใช่ต่อพระเยซู เรายังเห็นสิ่งนี้ได้ในคำนำคำอธิษฐานของพระเยซูในมัทธิว 6:6 ที่พระเยซูทรงชี้ให้เราให้อธิษฐานต่อพระบิดาว่า “แต่เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเข้าไปในห้องชั้นในและปิดประตู แล้วจงอธิษฐานต่อพระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในที่ลับ และพระบิดาของพวกท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน”

ไม่มีแม้แต่ตัวอย่างเดียวที่อธิษฐานต่อพระเยซูในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เว้นแต่เราจะขยายคำนิยามของคำอธิษฐานให้รวมถึงคำอุทานในกิจการ 7:59-60 และวิวรณ์ 22:20³⁶ ซึ่งสั้นมากและรวมแล้วมีเพียง 17 คำเท่านั้นในภาษากรีก ที่ยังน้อยกว่าในข้อพระคัมภีร์ทั่วไป (เช่น ยอห์น 3:16 ที่รู้จักกันดีก็ยังมีคำในภาษากรีก 25 คำ) การที่ไม่มีคำอธิษฐานต่อพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่นั้น เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจที่ผู้เชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวแทบจะไม่แปลกใจเลย เพราะคำอธิษฐานต่าง ๆ นั้นถูกจำกัดวงว่าเป็นการทูลต่อพระเจ้า ในขณะที่พระเยซูไม่ใช่พระเจ้า³⁷

³⁵ หรือบางฉบับแปลว่า “ยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” (ผู้แปล)

³⁶ กิจการ 7:59 “พระเยซูเจ้า ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”; วิวรณ์ 22:20 “อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด”

³⁷ หมายเหตุทางประวัติศาสตร์: “นักศาสนศาสตร์ในยุคแรกบางคนคัดค้าน [การอธิษฐานต่อพระเยซู] ออริเจนเป็นคนหนึ่งในนั้น เขาโต้แย้งว่าแม้จะเป็นเรื่องถูกต้องที่จะร้องขอและขอบคุณต่ออัครทูตหรือแม้แต่ฆราวาสธรรมดา การอธิษฐานในความหมายที่ถูกต้องก็คือการร้องขอต่อพระเจ้าในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานให้ได้ที่รวมกับการสรรเสริญนั้น อาจร้องทูลต่อพระเจ้าพระบิดาเท่านั้น (*เรื่องการอธิษฐาน*, 14-16) ... พระเยซูไม่สามารถจะเป็นเป้าหมายของการอธิษฐานเช่นนั้นได้ เพราะว่าตัวพระองค์เองก็ได้ทรงถวายคำอธิษฐานในช่วงชีวิตที่พระองค์ทรงอยู่ในโลก... บางทีเนื่องจากผลของการคำวิจารณ์ เช่น ของออริเจน จึงไม่มีหลักฐานมากนักจากศตวรรษต่อมาของคริสตศาสนาในยุคแรกเกี่ยวกับการอธิษฐาน ที่มุ่งไปที่พระเยซูในพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท” (*พระเยซูในปัจจุบันและในสมัยพระคัมภีร์*, ริชาร์ด เบอริจ และ เกรแฮม กุลด์, หน้า 148)

ประการที่สอง คำอธิษฐานตามแบบพระเยซูไม่ได้จบลงตามแบบฉบับด้วยคำว่า “เราอธิษฐานทูลขอสิ่งนี้ในพระนามของพระเยซู เอเมน” ซึ่งเป็นสูตรในการอธิษฐานที่คริสเตียนปฏิบัติกันทั่วไป แต่จะไม่พบที่ไหนเลยในพระคัมภีร์!

การสอนเราให้ทูลต่อพระเจ้าที่ทรงเป็นพระบิดานั้น พระเยซูทรงเมตตาถือว่าเราอยู่ในระดับเดียวกับพระองค์ในแง่ของลำดับเครือญาติ พระเยซูตรัสถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน พระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17)³⁸ ซึ่งหมายความว่า พระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเราและมีพระบิดาองค์เดียวกันกับเรา ในประโยคเดียวกันนี้ พระเยซูทรงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสาวกของพระองค์ว่าเป็น “พี่น้องของเรา”

พระเยซูทรงอธิษฐานโดยตรงต่อพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์อย่างไร เราก็ต้องอธิษฐานโดยตรงต่อพระเจ้าและพระบิดาของเราอย่างนั้น ในครอบครัวๆ หนึ่งนั้น พวกน้องๆ จำเป็นจะต้องได้รับอนุญาตจากพี่ชายคนโตทุกครั้งเพื่อจะเข้าไปหาบิดาของพวกเขามากไหม? พวกเขาจะพูดกับบิดาว่า “ตอนนี้ลูกๆ เข้ามาหาคุณพ่อในนามของพี่ชาย” ไหม? ดูเหมือนเราจะลืมว่าเราได้ “บังเกิดจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:9; 4:7; 5:1, 4, 18)³⁹ 1 ยอห์น 5:18⁴⁰ กล่าวว่าเรา “เกิดจากพระเจ้า” และพระเยซูก็ทรง “บังเกิดจากพระเจ้า” ในประโยคเดียวกัน!

พระเยซูทรงเป็นผู้กลางของเรา และเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ไปถึงพระบิดา (ยอห์น 14:6) แต่หลังจากงานของพระองค์ในการช่วยให้รอดและการคืนดีได้เสร็จสิ้นลงแล้ว ในเวลานี้เราจึงเข้าถึงพระบิดาได้โดยตรง หลังจากที่เรได้คืนดีกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว เราจะยังคงถูกบังคับให้กล่าวว่า “ในพระนามของพระเยซู” ทุกๆ ครั้งที่เราสื่อสารกับพระบิดาของเราไหม? อันที่จริงแล้ว คำอุทานว่า “อับบา! พระบิดา” (โรม 8:15; กาลาเทีย 4:6)⁴¹ เป็นการพูดโดยตรงกับพระบิดา

แต่บรรดาคริสเตียนทำเรื่องนี้ให้กลับกัน โดยที่ไม่ได้ตระหนักว่าเดิมทีพระเจ้าเป็นผู้ทรงส่งพระเยซูมาเพื่อทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าเอง ในท้ายที่สุดแล้ว งานการทำให้คืนดีนั้น ไม่ได้กระทำโดยพระคริสต์ แต่พระเจ้าทรงทำผ่านทางพระคริสต์และทำในพระคริสต์มากกว่า (2 โครินธ์ 5:18-19)⁴²

³⁸ ยอห์น 20:17 พระเยซูตรัสกับนางว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่งไปหาพวกพี่น้องของเราและบอกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน”

³⁹ 1 ยอห์น 4:7 “เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า ทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า”

⁴⁰ 1 ยอห์น 5:18 เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา..

⁴¹ โรม 8:15 แต่พระวิญญาณจะทรงให้ท่านมีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า โดยพระวิญญาณนั้นเราจึงร้องเรียกพระเจ้าว่า “อับบา (พ่อ)”

⁴² 2 โครินธ์ 5:18 สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์

การอธิษฐานร้องขอโดยตรง

การหยุดยั้งการสื่อสารโดยตรงกับพระบิดาด้วยการกำหนดเงื่อนไขที่จะพูดว่า “ในพระนามของพระเยซู” นั้นก็เป็นผลอีกอย่างจากความผิดพลาดของความเชื่อตรีเอกานุภาพในการกีดกันพระบิดาออกไปโดยการทำให้พระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลางรวมของความเชื่อที่มี “พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง”

มีหลักฐานจากพระคัมภีร์ที่โนบับที่บอกว่า เราไม่สามารถจะเข้าถึงพระบิดาได้นอกจากจะเข้ามาในพระนามของพระเยซู? ทำไมพระเยซูเองจึงทรงสอนเราให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์”? ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนก็เพียรพยายามที่จะหาข้อจำกัดมากขึ้น จะชี้ไปที่ยอห์น 15:16 ซึ่งพระเยซูตรัสว่า “เมื่อพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน” เมื่อบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยกอ้างข้อนี้ ก็มักจะมี ความหมายโดยนัยว่า พระบิดาจะไม่ได้ยินคำร้องขอของเรา เว้นแต่จะรับรองทางวาจาด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซู การตีความนี้ค้านกับสิ่งที่พระเยซูเองตรัสเกี่ยวกับการที่พระบิดาทรงมีความเกี่ยวข้องกับบรรดาบุตรของพระองค์ว่า “ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้น สักเท่าใดที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะประทานสิ่งดีแก่ผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์?” (มัทธิว 7:11; เปรียบเทียบลูกา 11:13) จงสังเกตถ้อยคำที่มีอนุภาพว่า “พระบิดาของท่าน” และ “ทูลขอต่อพระองค์” และ “ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร” พระบิดาของเราในสวรรค์ทรงเต็มพระทัยที่จะประทานสิ่งดีแก่เรามากยิ่งกว่าบิดาของเราในโลกนี้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร! แต่ในสถานการณ์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ บุตรมีโอกาสจะเข้าไปหาบิดาของเขาในโลกได้โดยตรงมากกว่าบุตรของพระเจ้าที่มีความเกี่ยวข้องกับพระบิดาในสวรรค์ของเขา!

สองข้อที่เป็นการขอต่อพระบิดาโดยตรงนี้ (มัทธิว 7:11; ลูกา 11:13) ปรากฏหลังจากคำอธิษฐานตามแบบพระเยซู (มัทธิว 6:9-13; ลูกา 11:2-4) ซึ่งสังเกตได้ว่ากล่าวกับพระบิดาโดยตรง (“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” หรือในลูกาที่กล่าวธรรมดา ๆ ว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ”) แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตด้วยว่าไม่มีสูตรตามธรรมเนียมว่า “เราอธิษฐานในพระนามของพระเยซู อาเมน”

พระคัมภีร์สองตอนที่อยู่ล้อมรอบคือมัทธิว 7:7-8 และลูกา 11:9-10 เผยให้เห็นหลักการสามประการของการขอ (เพื่อจะได้รับ) การแสวงหา (เพื่อที่จะพบ) และการเคาะ (เพื่อประตูจะเปิดออก) ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับพระบิดา ไม่ใช่กับพระเยซูคริสต์

พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเองก็ทรงรักพวกท่าน” (ยอห์น 16:27) ซึ่งเป็นถ้อยคำสวยงามที่สะท้อนอยู่ในคำตรัสของพระองค์ต่อพระบิดาว่า “พระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่เราพระองค์ทรง

รักข้าพระองค์” (17:23) เมื่อพิจารณาจากสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสเกี่ยวกับพระบิดาแล้ว ใครละจะยังยืนกรานว่าผู้เชื่อไม่สามารถจะเข้าถึงพระบิดาได้ หรือจะทูลขอสิ่งใดกับพระองค์ได้ เว้นแต่จะได้รับการรับรองด้วยวาจาโดยพระเยซู?

ทั้งนี้ทั้งนั้น ใครหรือมีสิทธิ์ที่จะทำการในพระนามของพระเยซู? คริสเตียนส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์หรือไม่? คริสเตียนโดยทั่วไปที่มีความสามารถในฝ่ายวิญญาณ เช่นนั้นที่เขาหรือเธอสามารถจะขอสิ่งใดหรือทำสิ่งใด “ในพระนามของพระเยซู” ได้อย่างถูกต้องหรือไม่? เมื่อพิจารณาถึงสภาพจิตวิญญาณที่ธรรมดาของคริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันแล้ว ทำไมพวกเขาจึงเข้าใจเอาว่า พวกเขาสามารถใช้พระนามของพระเยซูเพื่อจะได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการจากพระบิดาโดยอ้างคำกล่าวอย่างไม่ละอายว่า “ไม่ว่าพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา” (ยอห์น 15:16)?⁴³

ประการแรก ผู้ที่ดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนธรรมดา แทบจะไม่ได้แสวงหาสิ่งฝ่ายวิญญาณ แต่แสวงหาสิ่งที่ตอบสนองกับประโยชน์ของพวกเขาเองอย่างเต็มที่ เราไม่เคยได้ยินคำอธิษฐานที่เห็นแก่ตัวแบบนี้ตลอดเวลาหรือ? “พระเจ้า ขอทรงอวยพรข้าพระองค์ ขอให้ได้คะแนนดี ๆ และได้งานที่ได้ค่าตอบแทนสูง ๆ” การคิดแบบนี้เป็นการเสี่ยงความเห็นแก่ตัวที่ได้คืบคลานเข้ามาในชีวิตของคริสเตียนจำนวนมาก

และเหตุใดบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงคิดว่า ข้อเดียวในยอห์นนี่จะเป็นเหตุผลที่เพียงพอกับการกล่าวรวม ๆ ของพวกเขาว่า ไม่มีคำอธิษฐานใดที่พระเจ้าจะทรงยอมรับ เว้นแต่จะทำในพระนามของพระเยซู? ถ้าพวกเขาได้ดูบริบทของข้อนี้อย่างละเอียด พวกเขาจะเห็นว่าข้อความทั้งหมดในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 เป็นเรื่องเกี่ยวกับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 14:17, 26; 15:26; 16:13)⁴⁴ ซึ่งในเวลานั้นยังไม่ได้รับ พวกเขาจะต้องรอถึงวันเพ็นเทคอสต์เพื่อจะได้รับของประทานนั้น ในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้ทูลขอของประทานแห่งพระวิญญาณต่อพระบิดาเมื่อพวกเขารวมตัวกันด้วยความป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและร่วมใจกันอธิษฐาน และพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณ (กิจการ 2:1-21)

ในเรื่องการขอพระวิญญาณนั้น ให้เราคิดถึงคำกล่าวของพระเยซูอย่างจริงจังที่ว่า “ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ที่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” (ลูกา 11:13) ไม่ใช่ว่าใครก็สามารถรับของ

⁴³ ยอห์น 15:16 “สิ่งใดที่พวกท่านทูลขอในนามของเรา พระบิดาจะประทานแก่พวกท่าน”

⁴⁴ ยอห์น 16:13 “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น”

ประธานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้โดยเห็นว่าเป็นของตาย เราจะต้องทูล “พระบิดาในสวรรค์” เพื่อขอของประธานอันล้ำค่านี้ คริสตจักรในยุคแรกได้ร่วมกันอธิษฐานขอและรอคอยของประธานนี้ แต่เมื่อคริสตจักรได้รับพระวิญญาณในวันเทศกาลเพ็นเทกอสต์แล้ว คริสตจักรทั้งหมดจะยังคงขอพระวิญญาณอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ ตลอดเวลาต่อมา เหมือนกับว่าพวกเขาไม่เคยได้รับพระวิญญาณเลยหรือ? จากข้อมูลพระคัมภีร์แล้ว ไม่ใช่แน่นอน หากผู้เชื่อได้อธิษฐานขอ แล้วก็ได้รับของประธานแห่งพระวิญญาณ เขายังจะต้องคอยขอของประธานแห่งพระวิญญาณ “ในพระนามของพระเยซู” อยู่เรื่อย ๆ ไหม? เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ แล้วทำไมเรายังคงอธิษฐานขอพระวิญญาณในพระนามของพระเยซู แบบขอแล้วขออีกเล่า เหมือนว่าคำอธิษฐานไม่เคยได้รับคำตอบอย่างนั้นแหละ? อันที่จริง พระวิญญาณได้ประทานให้ก็เพื่อจะอยู่กับผู้เชื่อตลอดไป (ยอห์น 14:16)⁴⁵

แต่ก็เป็นไปได้ว่า คำอธิษฐานขอพระวิญญาณของบางคนนั้นพระเจ้าไม่เคยทรงสดับ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานให้แก่ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า (กิจการ 5:32)⁴⁶ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนส่วนใหญ่ก็กล่าวคำอธิษฐานที่ไม่เกี่ยวข้องกับของประธานแห่งพระวิญญาณ คริสเตียนเช่นนั้นควรสนใจสิ่งที่เปาโลกล่าวว่า ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณ ผู้นั้นก็ไม่ได้เป็นของพระคริสต์ (โรม 8:9)⁴⁷ สิ่งที่น่าเศร้าใจกับคริสตจักรในปัจจุบันนี้ก็คือ คริสตจักรเต็มไปด้วยผู้เชื่อที่อธิษฐานในพระนามของพระเยซู แต่พวกเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า แล้วพวกเขาก็สงสัยว่าทำไมพระเจ้าจึงไม่ทรงได้ยินคำอธิษฐานของพวกเขาแม้ว่าจะใช้สูตร “ในพระนามของพระเยซู”

เรียนการอธิษฐานจากสดุดี

เราเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทางจิตวิญญาณอย่างมาก เมื่อเราใช้สดุดีเพื่อเป็นแนวทางสอนในการอธิษฐาน สดุดีเป็นหนังสือของการอธิษฐานของคนของพระเจ้า สดุดีมีหลายรูปแบบ มีสดุดีแห่งการวิงวอน สดุดีแห่งการขอบพระคุณ และสดุดีแห่งการสรรเสริญ บางคนตกใจเมื่อพวกเขาอ่านสดุดีที่อธิษฐานขอการพิพากษาของพระเจ้าอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ใส่ร้ายป้ายสี ผู้ที่ชั่วร้าย และผู้ที่ข่มเหง เชื่อกันว่านี่ตรงกันข้ามกับใจที่ให้อภัยในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ความเข้าใจเช่นนั้นไม่ถูกต้อง เพราะในพระคัมภีร์ใหม่มีความห่วงใยเกี่ยวกับความยุติธรรมไม่น้อยไปกว่าในพระคัมภีร์เดิมดังที่เห็นได้ในวิวรณ์

⁴⁵ ยอห์น 14:16 “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป”

⁴⁶ กิจการ 5:32 “เราคือพยานของเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานกับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วย”

⁴⁷ โรม 8:9 “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”

โดยเฉพาะในเรื่องของผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมาน (เปรียบเทียบความห่วงใยของเปาโลเกี่ยวกับความยุติธรรมในการลงโทษ, 2 ทิโมธี 4:14-16)⁴⁸

คุณค่าอย่างยิ่งของสดุดีมีอยู่ในความมั่นใจแล้วแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงตอบคำอธิษฐาน นั่นคือความจริงที่เป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณอย่างมากมายจากผู้เขียนสดุดี นี่เป็นการแก้ไขให้ถูกต้องที่จำเป็นอย่างมากกับความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าคำอธิษฐานที่พระเจ้าจะทรงสดับนั้น จำเป็นต้องจบลงในพระนามของพระเยซู ไม่มีสูตรเช่นนั้นที่เคยกล่าวไว้ในสดุดีเลย แต่นั่นก็ไม่ได้หยุดพระยาห์เวห์ที่จะทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรา

หนังสือสุภาชิตก็เป็นพยานถึงความจริงนี้ด้วยว่า “พระยาห์เวห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนอธรรม แต่ทรงไถ่คนอธิษฐานของคนชอบธรรม” (สุภาชิต 15:29) ฤกษ์แจสำคัญในการตอบคำอธิษฐานไม่ได้เป็นเพราะสูตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่เป็นเพราะความชอบธรรม ความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงฟังเราเพราะเราพูด “ในพระนามของพระเยซู” เป็นสูตรในการอธิษฐานนั้น เป็นหนึ่งในหลายข้อผิดพลาดที่เราได้รับมาจากเบื้องหลังความเชื่อในตรีเอกานุภาพของเรา แต่ในสดุดีและเล่มอื่นๆ ของพระคัมภีร์นั้น เงื่อนไขที่จำเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้คำอธิษฐานได้รับคำตอบก็คือความชอบธรรม และโดยพระคุณของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทำให้เราชอบธรรมในพระคริสต์

“ในนามของเรา”

ในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม คำว่า “ในนามของเรา” ที่เกี่ยวข้องกับการขอบางสิ่งจากพระเจ้านั้นมีปรากฏเฉพาะในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 เท่านั้น ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในสามบทนี้ จะมีคำว่า “ในนามของเรา” ปรากฏ 7 ครั้ง (ยอห์น 14:13, 14, 26; 15:16; 16:23, 24, 26) และนี่คือยอห์น 16:23

In that day you will ask nothing of me. Truly, truly, I say to you, whatever you ask of the Father in my name, he will give it to you.

(ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน)

⁴⁸ 2 ทิโมธี 4:14-16 “อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงคนนั้นทำร้ายข้าพเจ้าอย่างมากมาย องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงโทษเขาให้สมกับการกระทำของเขา ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาคัดค้านคำสอนของเรอย่างรุนแรงในการแก้คดีเบื้องต้นของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครอยู่เคียงข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว พวกเขาทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ขออย่าให้พวกเขาต้องรับโทษเลย”

คำว่า “ask” ที่ปรากฏสองครั้งในข้อนี้แสดงให้เห็นคำภาษากรีกสองคำที่แตกต่างกัน คำแรกคือ “ถาม” (*erōtāō*) ซึ่งมักจะเกี่ยวกับการถามคำถาม⁴⁹ คำที่สองคือ “ขอ” (*aiteō*) ซึ่งมักจะเกี่ยวกับการขอบางสิ่ง

พวกสาวกอาจถามพระเยซูหลายคำถาม แต่เมื่อเป็นการถามเพื่อขออะไรบางอย่าง พระเยซูก็จะทรงชี้แนะพวกเขาไปที่พระบิดา ไม่ใช่มาที่พระองค์เอง (ด้วยข้อยกเว้นเดียวที่เป็นไปได้ ซึ่งจะกล่าวถึงในภายหลัง) ในทำนองเดียวกัน มัทธิว 7:11 ก็สอนเราให้ทูลคำขอของเราไปยังพระบิดาโดยตรง ดังที่ว่า “ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็จะประทานสิ่งดีแก่พวกที่ขอต่อพระองค์”

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านขอลสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา” นั้น พระองค์ไม่ได้หมายถึงสิ่งของต่างๆ เช่น รถยนต์และบ้าน เหมือนนักเทศน์ที่สอนเรื่องความมั่งคั่งร่ำรวยชอบเสนอแนะ คำว่า “ถ้าท่านขอลสิ่งใด” มีเงื่อนไขด้วยคำว่า “ในนามของเรา” และนามของพระองค์คืออะไรหรือนามของพระองค์ไม่ใช่ “พระเจ้า” ซึ่งไม่ใช่นามแต่อย่างใด แต่เป็นคำที่อธิบาย นามของพระองค์คือ *เยซู* ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด” หรือ “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด” ในขณะที่ *พระคริสต์* หมายถึงพระเมสสิยาห์ผู้เป็นกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมของพระยาห์เวห์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลก ในที่นี้เราเห็นแนวความคิดเกี่ยวกับความรอด ซึ่งบอกว่า “ถ้าท่านขอลสิ่งใด” ส่วนใหญ่แล้วเกี่ยวข้องกับความรอด

เนื่องจากส่วนทั้งหมดในยอห์น 14 ถึง 16 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณที่เรียกว่า “ผู้ปลอบประโลมใจ” (ยอห์น 14:16) ดังนั้นคำว่า “ถ้าท่านขอลสิ่งใด” จึงเกี่ยวข้องกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าสำหรับความรอดในยุคหลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปเมื่อพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์เสร็จสิ้นสมบูรณ์ หลังจากนั้นทุกสิ่งก็อยู่ภายใต้การดูแลโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่ทำงานอยู่ในคริสตจักร พระเยซูกำลังทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาสามารถได้รับสิ่งที่พวกเขาจำเป็นในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณโดยการขอพระวิญญาณจากพระบิดาในพระนามและสิทธิอำนาจของพระองค์ และเมื่อได้รับของประทานนั้นในวันฟื้นเทคอสต์ เหล่าสาวกก็ได้ประกาศเรื่องความรอดแก่บรรดาประชาชาติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่ชาวยิว แต่ในพระคัมภีร์เดิมนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตอยู่ในคนทั้งหลาย แม้แต่ผู้เผยพระวจนะและผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่ถูกอธิบายให้เห็นว่า “เสด็จมาเหนือ” คนทั้งหลาย (เช่น มาเหนือยาฮาซียาห์ ผู้ที่เผยพระวจนะต่อหน้า

⁴⁹ บางครั้งอาจหมายถึงการขออะไรบางอย่าง เช่น ในยอห์น 14:16; 16:26; 17:9 แต่ในกรณีเหล่านี้ เป็นพระเยซูที่ทูลขอพระบิดา

กษัตริย์เยโฮซาฟัท, 2 พงศาวดาร 20:14)⁵⁰ ทำให้พวกเขาสามารถปฏิบัติภารกิจที่พระยาห์เวห์ทรงใช้ให้พวกเขาไปทำได้สำเร็จ

สถานการณ์เปลี่ยนไปเมื่อพระเยซูเสด็จมาและตั้งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งพระวิญญาณของพระยาห์เวห์มีบทบาทสำคัญ เรื่องนี้ได้มีการเผยพระวจนะไว้ในโยเอล 2:8-32 (“เราจะเทวิญญาณของเราเหนือมนุษย์ทุกคน” ข้อ 28) และเป็นจริงในกิจการ 2:16-22 พระวิญญาณได้ถูกเทลงมา แต่เรายังคงต้องทูลขอพระวิญญาณกับพระบิดา (ลูกา 11:13)⁵¹ เราจะไม่ได้รับพระวิญญาณจนกว่าพระเยซูจะทรงได้รับเกียรติในการสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์ (ยอห์น 7:39)⁵² ความจริงข้อนี้เมื่อรวมกับลูกา 11:13 ทำให้สิ่งที่พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับพระวิญญาณกระจ่างขัดมาก

สาระสำคัญในสามบทนี้จากยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 คือการอยู่ในกันและกันซึ่งสำคัญมากกับยอห์น 15 และเป็นหัวใจสำคัญในการดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญาใหม่ การอยู่ในกันและกันจะเห็นได้ในยอห์น 15:4 (“จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน”) ในยอห์น 14:20 (“เราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน”) ในยอห์น 14:10 (“เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา”) และยังมีในยอห์น 17:21⁵³

ยอห์น 14:14 เป็นข้อยกเว้นในคำสอนของพระเยซูหรือไม่?

ในพระกิตติคุณยอห์น คำว่า “ในนามของเรา” มีปรากฏเฉพาะในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 เท่านั้น ซึ่งเป็นสามบทที่พระเยซูตรัสถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งนี้บ่งชี้ว่าการขอ “ในนามของเรา” จะต้องเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณ ในสามบทนี้ คำ “ในนามของเรา” มีปรากฏเจ็ดครั้งและมักจะเกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน (หรือการขอ) ต่อพระบิดาเสมอ ด้วยข้อยกเว้นยอห์น 14:14 ที่เป็นไปได้แต่ไม่เด่นชัดว่า “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเราในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น”

ข้อแตกต่างที่สำคัญในข้อนี้ก็คือ การขอไม่ได้มุ่งไปที่พระบิดา แต่มุ่งไปที่พระเยซูเอง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากเกี่ยวกับการแปลที่จะทำให้ยอห์น 14:14 สอดคล้องกับข้ออื่น ๆ ในยอห์นที่ “ในนามของเรา” เกี่ยวข้องกับการขอต่อพระบิดา การยอมรับตามที่ปรากฏนี้ ยอห์น 14:14 ดูไม่สอดคล้องกัน

⁵⁰ 2 พงศาวดาร 20:14 “และในท่ามกลางที่ประชุม นั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จมาเหนืออาซาซีเอลบุตรเศคาริยาห์”

⁵¹ ลูกา 11:13 “เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์”

⁵² ยอห์น 7:39 “สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งคนที่วางใจพระองค์จะได้รับ เพราะว่าพระวิญญาณยังไม่สถิตด้วย เพราะพระเยซูยังมิได้รับพระเกียรติ”

⁵³ ยอห์น 17:21 “เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

อย่างเห็นได้ชัด ไม่เพียงเพราะว่าข้ออื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันพูดถึงการขอต่อพระบิดา แต่ยังเป็นเพราะว่า ถ้าเรากำลังขอกับพระเยซูโดยตรง แล้วจะมีเหตุอะไรที่จะต้องขอกับพระองค์ในนามของพระองค์เอง ด้วย? ส่วนคำว่า “เราจะทำสิ่งนั้น” ในยอห์น 14:14 นั้นควรจำไว้ว่า ในที่สุดแล้วพระบิดาทรงเป็นผู้กระทำให้สำเร็จผ่านพระเยซู ดังที่เราเห็นในข้อก่อนหน้านี้ว่า “คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10) ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราจะทำสิ่งนั้น” ก็เป็นพระบิดาที่ทรงทำงานผ่านพระองค์ พระเยซูไม่ทรงกระทำให้สำเร็จตามใจชอบของพระองค์เอง (ยอห์น 5:19) พระองค์ไม่ทรงสามารถทำอะไรตามใจของพระองค์เองได้ (5:30) และพระองค์ไม่ได้ตรัสสิ่งใดด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง (8:28) แต่ทรงทำพระราชกิจของพระบิดาของพระองค์ (14:10)

เป็นเรื่องไม่น่าแปลกใจที่ยอห์น 14:14 มีประเด็นสำคัญเกี่ยวกับใจความ มีความไม่แน่ใจว่าคำว่า “เรา” ใน “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเรา” นั้นมีอยู่ในยอห์น 14:14 ในต้นฉบับเดิมภาษากรีกหรือไม่ มันไม่ปรากฏตัวอักษรกรีกที่สำคัญบางตัวอักษรที่ใช้ในต้นฉบับโบราณ⁵⁴ เช่น A D K L Q Ψ (ดูหมายเหตุเกี่ยวกับการวิจารณ์ของฉบับ NA28) ฉบับ UBS3 (หน้า 390) จัดความไม่แน่ใจไว้ที่ระดับ {B} ซึ่งบ่งชี้ว่า “มีข้อสงสัยอยู่” ระดับความสงสัยยังคงอยู่ที่ {B} ในฉบับ UBS4/UBS5

ยิ่งกว่านั้นยังมีข้อสงสัยเกี่ยวกับทั้งข้อซึ่งบางต้นฉบับเว้นเอาไว้ ดังที่เห็นในเชิงอรรถฉบับ UBS5 ของยอห์น 14:14 (“*เว้นข้อ 14 f¹ 157 565 l 76^{1/2} l 76^{1/2} l 211^{1/2} l 1074^{1/2} it^b vg^{ms} syr^{s,pal} arm geo*”) หนังสือคู่มือของ UBS4, *คู่มืออธิบายตัวบทพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก*⁵⁵ กล่าวว่า “ข้อ 14 ถูกเว้นไว้โดยพยานหลักฐานที่กระจัดกระจาย รวมถึงฉบับโบราณที่สำคัญหลายฉบับ” แม้คู่มืออธิบายจะยอมรับข้อนี้ในที่สุดว่าเป็นส่วนของข้อความต้นฉบับ

ด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึงกันนี้ *คู่มือพระคัมภีร์ใหม่ของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล*⁵⁶ (เล่มที่ 4 เกี่ยวกับยอห์น 14:14) จึงมีข้อสรุปว่าการขอมุ่งตรงไปที่พระบิดา

...ข้อนี้ [ยอห์น 14:14] ต้นฉบับภาษากรีกบางฉบับได้เว้นไว้ทั้งหมด แม้ว่าหลักฐานจะสนับสนุนการรวมกัน... ต้นฉบับบางฉบับไม่มีคำว่า “เรา” ในข้อความ “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเรา”... จึงสามารถสันนิษฐานได้ว่าพระบิดาเป็นผู้ที่คำอธิษฐานมุ่งไปที่พระองค์

⁵⁴ ที่ใช้ตั้งแต่ศตวรรษที่ 1 และไม่ค่อยใช้หลังจากศตวรรษที่ 10 (ผู้แปล)

⁵⁵ UBS4's companion volume, *A Textual Commentary on the Greek NT*

⁵⁶ *United Bible Societies NT Handbooks*

ความไม่แน่ใจของคำว่า “เรา” ใน “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเรา” ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์หลายฉบับ ฉบับ ESV กล่าวในเชิงอรรถเกี่ยวกับยอห์น 14:14 ว่า “บางต้นฉบับเว้นคำว่า *เรา*” ฉบับ HCSB กล่าวในทำนองเดียวกันว่า “..ต้นฉบับอื่นๆเว้นคำว่า *เรา*” ฉบับ KJV, NKJV, RSV, REB เว้นคำว่า “เรา” แม้แต่ในฉบับหลัก เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสฉบับหลุยส์ เซอกอง⁵⁷

ยอห์น 14:14 จึงไม่ได้เป็นปัญหา การแทรกคำว่า “เรา” เข้าไปในตัวบทภาษากรีกน่าจะเป็นผลงานของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ หรือผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเริ่มแรก บางต้นฉบับต่อมาภายหลังมีคำว่า “พระบิดา” แทนคำว่า “เรา” แต่นี่อาจเป็นการเพิ่มเติมความหมายในทิศทางตรงกันข้าม อาจเป็นเพราะเพื่อให้ข้อนี้เข้ากันกับข้ออื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16

*พระคัมภีร์ภาษากรีกของผู้อธิบาย*⁵⁸ (เล่ม 1, หน้า 824) เว้นคำว่า “เรา” ในตัวบทภาษากรีกพระคัมภีร์ฉบับนี้กล่าวถึง “ในนามของเรา” ในยอห์น 14:13 ว่า “ชื่อของบุคคล จะสามารถใช้ได้ก็เมื่อเราพยายามที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามความประสงค์และตามความสนใจของบุคคลนั้นต่อไปเท่านั้น” พระเยซูทรงพยายามที่จะทำตามพระประสงค์ของพระบิดาเสมอ เพราะฉะนั้นการอ้างถึงพระนามของพระเยซูจะต้องให้เป็นไปตามประสงค์ของพระบิดาเสมอ ไม่เช่นนั้นแล้ว จะเป็นการใช้พระนามในทางที่ผิดอย่างร้ายแรง

คริสเตียนจำนวนมากอ้างถึง “ในพระนามของพระเยซู” แบบเป็นสูตรวิเศษที่ใช้ในการอธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าประทานสิ่งที่พวกเขาขอ เป็นการลดความเชื่อตามแบบของคริสเตียน มาเป็นความเชื่อโซคลางที่มีศรัทธามากซึ่งแทบจะไม่เชื่อมโยงกับคำสอนของพระคัมภีร์เลย หลักการที่ชี้แนะว่าพระเยซูทรงตั้งพระทัยให้อ้างถึง “ในนามของเรา” นั้นจะเห็นได้จากข้อก่อนหน้านี้นี้ว่า “สิ่งใดที่พวกท่านขอ [พระบิดา] ในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร” (ยอห์น 14:13) พระทัยปรารถนาของพระเยซูที่จะให้พระบิดาทรงได้รับเกียรติทางพระบุตรนั้น เป็นหลักการที่นำชีวิตและพันธกิจของพระเยซู และก็ควรเป็นหลักการของเราด้วยเช่นกัน

⁵⁷ French Louis Segond Bible

⁵⁸ *The Expositor's Greek Testament*

บทที่ 9

ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์

ในบทนี้เราจะพิจารณาเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์หรือสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ในพระคัมภีร์เรียกว่าบุตรมนุษย์ หรือพระบุตรของพระเจ้า หรือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ แต่ไม่เคยเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เนื้อหาบางส่วนจะคาบเกี่ยวกันเล็กน้อยกับหนังสือเล่มก่อนหน้าของผมที่ชื่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่นำเสนอในรูปแบบที่แตกต่างกันบ้าง และโดยมากเป็นเชิงไตร่ตรองในฝ่ายวิญญาณเพื่อจะตระหนักถึงความเกี่ยวข้องกับความเป็มนุษย์ของพระคริสต์กับชีวิตของเรา

ใครก็ตามที่ศึกษาพระคัมภีร์และได้มีประสบการณ์จริงบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ก็จะมีมองเห็นได้ไม่ยากว่า พระเจ้าไม่สามารถจะมาเป็นมนุษย์ได้ ความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์นั้นไม่อาจเชื่อมโยงกันได้ในแง่ของหลักธรรมชาติ พระเจ้าทรงเป็นอมตะเป็นผู้ที่จะตายไม่ได้ แต่มนุษย์เป็นผู้ที่ต้องตาย ในการที่จะมาเป็นผู้ที่ต้องตายนั้น พระเจ้าจะต้องเปลี่ยนหลักธรรมชาติของพระองค์เพื่อที่จะหยุดเป็นพระเจ้า ซึ่งจะเป็นไปไม่ได้ ความจริงที่สำคัญในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้าก็คือ พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:27; โรม 16:26)¹ และทรงเป็นพระเจ้าจาก “นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (สดุดี 90:2)² มีคำเขียนไว้เกี่ยวกับพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด” (สดุดี 102:27; สิบรูป 1:12)³ และ “เราคือพระยาห์เวห์ผู้ไม่เปลี่ยนแปลง” (มาลาคีย์ 3:6)⁴ “พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์” (กัณดารวิถี 23:19) ที่พระองค์จะต้องเปลี่ยนพระทัย (1 ซามูเอล 15:29)⁵ ฉะนั้นจึงยิ่ง

¹ เฉลยธรรมบัญญัติ 33:27 “พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่อาศัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รองรับท่านอยู่”

² สดุดี 90:2 “ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล”

³ สิบรูป 1:12 “พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นเหมือนม้วนผ้าคลุม และสิ่งเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยน เหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่พระองค์เองยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด”

⁴ มาลาคีย์ 3:6 “เราคือพระยาห์เวห์ผู้ไม่ผันแปร โอ บุตรยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกทำลายหมด”

⁵ 1 ซามูเอล 15:29 “องค์พระสิริแห่งอิสราเอลจะไม่ทรงมุสาหรือเปลี่ยนพระทัย เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนใจ”

ไม่ต้องพูดถึงการเปลี่ยนหลักธรรมชาติของพระองค์ แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่าในกรณีของพระเยซูคริสตนั้นพระเจ้าทรงมาเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะนั่นจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญที่สุดของทุกสิ่ง และพระเจ้าจะทรงหยุดเป็นในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอยู่ แต่นี่เป็นเรื่องเหลวไหลและเป็นการหมิ่นประมาทโดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งเราได้เคยสั่งสอนกันในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ

ถ้าเราประกาศความจริงตามพระคัมภีร์ว่าพระเยซูไม่ได้เป็นพระเจ้า ในมุมมองของบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้วเรากำลังทำให้พระองค์เป็น “เพียงมนุษย์” แต่ในพระคัมภีร์นั้น พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้และเป็นเหมือนมนุษย์ทุกคนที่ “เกิดมาจากสตรีเพศ” (กาลาเทีย 4:4)⁶ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เลื่อมเสียหรือไม่? บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพให้ความสำคัญกับพระเยซูว่าเป็นมากกว่ามนุษย์ พวกเขาต้องการพระเจ้าที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งเป็นคำที่ไม่พบในพระคัมภีร์ เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราไม่ค่อยสนใจเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระเยซู และอาจกล่าวได้ว่า บาทหลวงส่วนใหญ่ที่อยู่ในการสังคายนาแห่งไนเซียก็เช่นกัน

เมื่อคนต่างชาติได้ยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า พระกิตติคุณที่เคยถูกต่อต้านอย่างรุนแรงในหมู่พวกเขาและถูกพวกเขาปฏิเสธว่าเป็นเรื่อง “โง่เขลา” นั้น ไม่นานก็กลายมาเป็นศาสนาอย่างเป็นทางการของกรุงโรม คำสอนเรื่องกษัตริย์ชาวยิวผู้ถูกตรึงตายบนกางเขนว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกที่ถือเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ก็หมดไป ตอนนี้คุณต้องการเพียงแค่เชื่อในพระผู้สร้างผู้ทรงฤทธิ์ที่มาจุติเป็นพระเยซูคริสต์เท่านั้น ในนี้มีที่ไหนหรือที่ “กางเขนเป็นอุปสรรค” (กาลาเทีย 5:11) หรือเป็นผู้ที่ “ถูกดูหมิ่นและมนุษย์ปฏิเสธ” (อิสยาห์ 53:3; 1 เปโตร 2:4)?⁷ มีอะไรที่น่าดูหมิ่นเกี่ยวกับมนุษย์ที่มาเป็นพระเจ้าหรือ? ประเด็นอยู่ที่ว่าลักษณะแรกเริ่มของ “พระกิตติคุณ” ได้เปลี่ยนไปเมื่อพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ได้ถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้า

บรรดาผู้นำคริสตจักรที่อยู่ในการสังคายนาแห่งไนเซียคิดว่าพระเจ้าที่เป็น “พระเจ้าพระบุตร” จะสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ไหม? แต่กลับตรงกันข้ามที่เป็น “พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)⁸ นี่แหละที่ทรงช่วยเราให้รอด “ได้อย่างสมบูรณ์” (ฮีบรู 7:25)⁹ บรรดาผู้เชื่อในตรี

⁶ กาลาเทีย 4:4 “แต่เมื่อถึงกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้บาทบัญญัติ”

⁷ 1 เปโตร 2:4 “จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่กลับเป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่าในสายพระเนตรพระเจ้า”

⁸ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁹ ฮีบรู 7:25 “ฉะนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

เอกานูภาพคิดว่าในแผนการแห่งความรอดของพระเจ้านั้น การสละความเป็นพระเจ้าจะช่วยให้มวลมนุษย์รับความรอดได้อย่างมั่นใจยิ่งขึ้นไหม? แล้วมีที่ไหนที่พระคัมภีร์สนับสนุนแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระบุตรที่เป็นพระเจ้าผู้ถือกำเนิดมาจากพระเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้เตือนพวกเขาหรือหรือว่า พวกเขาจะไม่พบบุคคลดังกล่าวในพระคัมภีร์? แต่กระนั้นพวกเขาก็เชื่อมั่นในผู้ที่ไม่มีอยู่จริง ให้เป็นผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา!

สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความไม่สมเหตุสมผลนี้ก็คือ ผู้เขียนสดุดีชื่นชมยินดีกับสิทธิพิเศษอันน่ามหัศจรรย์ที่ได้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นอย่างประณีตบรรจง ทรงปั้นเขาให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เอง จากนั้นพระเจาก็ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าไปในเขา (ปฐมกาล 2:7)¹⁰ ผู้เขียนสดุดีสรรเสริญพระเจ้าที่ได้ทรงสร้างเขาอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

พระองค์ได้ทรงสร้างชิ้นส่วนภายในข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์อย่างน่าครั่นคร้ามและอย่างน่าอัศจรรย์ บรรดาพระราชกิจของพระองค์ช่างน่าอัศจรรย์ ใจของข้าพระองค์ทราบดี โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ได้ถูกซ่อนจากพระองค์เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างขึ้นในที่ลับ ถูกทอดด้วยรายละเอียดที่ซับซ้อนในส่วนลึกของโลก พระเนตรของพระองค์เห็นข้าพระองค์ตั้งแต่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง วันทั้งสิ้นที่กำหนดให้ข้าพระองค์ทุก ๆ วันนั้นถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ ตั้งแต่ยังไม่วันนั้นเลย ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ล้ำค่ายิ่งสำหรับข้าพระองค์! (สดุดี 139:13-17, ฉบับ ESV)

การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว

เป็นเรื่องยากที่จะพูดเกินจริงถึงความสำคัญมากของโรม 5:19 ต่อหลักคำสอนเกี่ยวกับความรอดจากโรมและพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกันอยู่นั้น เราได้ใช้เวลาและความพยายามอย่างมากที่จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู แต่ไม่ได้ตระหนักว่าการค้นหาวทบในพระคัมภีร์ใหม่มาเป็นหลักฐานสนับสนุนของเรานั้นกำลังทำให้หลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับความรอดอ่อนลงไปเลย

โรม 5:19 เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ทำให้คนจำนวนมากเป็นคนบาปฉันใด การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ก็ทำให้คนจำนวนมากเป็นคนชอบธรรมฉันนั้น

¹⁰ ปฐมกาล 2:7 “พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์... ระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่”

เปาโลกำลังพูดถึงการเชื่อฟังของพระเจ้า หรือว่าการเชื่อฟังของมนุษย์? ในเมื่อเปาโลกำลังพูดอย่างชัดเจนถึงการเชื่อฟังของ “มนุษย์คนเดียว” คือพระเยซูคริสต์ ที่คู่กันกับ “มนุษย์คนเดียว” ซึ่งก็คืออาดัม แล้วทำไมเราจึงกระตือรือร้นอย่างมากที่จะพิสูจน์ว่า “มนุษย์คนเดียว” ผู้นี้คือพระเจ้า? อะไรคือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังความพยายามอย่างมุ่งมั่นของเราหรือ? การเชื่อฟังของพระเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญกับความรอดของเรา หรือจะเป็นการเชื่อฟังของพระเจ้าพระองค์ที่สองที่มีต่อพระเจ้าพระองค์แรกของความเป็นพระเจ้าที่รวมกันสามองค์ ผู้มีความเท่าเทียมกันและมีแก่นแท้เดียวกันก็ตาม

การเชื่อฟังของพระเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์ ซึ่งก็คือความรอดของเขา เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่โรม 5:19 กำลังกล่าว ให้เรามาดูอีกครั้ง เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว (ของอาดัม) ทำให้ “คนจำนวนมาก” (คำเปรียบเทียบกับมนุษย์ทุกคน) เป็นคนบาป ดังนั้นจึงจำเป็นที่ “ด้วยการเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว (ไม่ใช่การเชื่อฟังของพระเจ้า หรือการเชื่อฟังของพระองค์หนึ่งในพระเจ้าตรีเอกภาพ) คนเป็นจำนวนมากจึงเป็นคนชอบธรรม”

คำตอบเช่นเคยของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่พระองค์ที่สองในพระเจ้าตรีเอกภาพได้จุติลงมาเป็นมนุษย์ ประการแรกก็คือ การยอมรับว่าการเชื่อฟังของมนุษย์มีความสำคัญต่อความรอด นอกจากนี้ยังไม่ได้แก้ปัญหาก็ด้วย เพราะการหยิบยกเรื่องการจุติมาบังเกิด ก็คือการยอมรับว่าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์มาแต่เดิมหรือโดยเนื้อแท้ พระองค์ต้องทรงมาเป็นมนุษย์ซึ่งพระองค์ไม่ได้เป็นมาก่อน บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบอกว่า พระเจ้าพระบุตรทรงได้รับ “สภาวะของมนุษย์” ทางการจุติมาเกิด แต่สภาวะของมนุษย์ก็ไม่ได้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ซึ่งหมายความว่าพระเยซูไม่ได้เป็น “มนุษย์อย่างสมบูรณ์” ดังที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพตั้งข้อสันนิษฐานไว้ แต่ถ้าเราจะบอกว่าสภาวะมนุษย์ของพระเยซูที่มีร่างกายเป็นมนุษย์ก็คือคนที่สมบูรณ์ ก็จะมีปัญหาอื่นเกิดขึ้น คือพระเจ้าพระบุตรจะมารวมกับคนที่สมบูรณ์ ทำให้พระเยซูทรงเป็นสองบุคคล

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพในยุคแรกตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้ เมื่อพวกเขาประณามเนสโตเรียส¹¹ว่าเป็นคนนอกกรีตที่ส่งเสริมคำสอนที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเข้าใจว่าหมายถึงการรวมกันของสองบุคคลที่ต่างกัน ซึ่งเป็นความคิดที่พวกเขาปฏิเสธอย่างถูกต้อง¹² แต่เนสโตเรียสเพียงรับเอาความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมาสรุปเชิงตรรกะของการมีสองบุคคลในพระเจ้าที่มาเป็น

¹¹ Nestorius

¹² ไม่มีความชัดเจนจากประวัติศาสตร์เกี่ยวกับข้อเชื่อว่า เนสโตเรียสซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งคอนสแตนติโนเปิลได้สอนไว้จริง ๆ หรือไม่ เพราะงานเขียนส่วนใหญ่ของเขาได้สูญหายไป และสิ่งที่เรารู้จากคำสอนส่วนใหญ่ของเขานั้นมาจากศัตรูของเขา

มนุษย์ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพของศตวรรษที่ 4 และ 5 ได้ถอยจากข้อสรุปนั้นและได้ประณามข้อสรุปนั้น

แต่การปฏิเสธที่จะนำแนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้ามาเป็นมนุษย์มาเป็นข้อสรุปเชิงตรรกะ (เพื่อหลีกเลี่ยงความคิดที่ฟังไม่ขึ้นว่าพระเยซูทรงเป็นสองบุคคล) พวกเขาจึงยอมรับทางเลือกที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มีสภาวะของมนุษย์ แต่การผูกเรื่อง “พระเจ้า + สภาวะของมนุษย์” นี้จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงไปได้อย่างไร? พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ใช่มนุษย์ในแง่ของคำว่า “มนุษย์” แต่อย่างใด พระองค์เพียงแค่มีสภาวะของมนุษย์ที่ดูเหมือนว่าสามารถดำรงอยู่ได้เองอย่างมนุษย์ที่สมบูรณ์เท่านั้น เรื่องนี้เผยให้เห็นถึงแนวความคิดที่สับสนเกี่ยวกับพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ซึ่งเป็นแนวคิดที่ทดสอบไม่ผ่านการวิเคราะห์ขั้นต้น

แนวความคิดเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ซึ่งทำให้เป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงนั้น จะทำให้ต้องเสียความรอดนิรันดร์ไปชนิดที่เลวร้ายจนพูดไม่ออก เมื่อเห็นความจริงตามในโรม 5:19 ที่ผมเขียนในหนังสือ “ความเชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว” ว่าเราไม่จำเป็นต้องมีพระเจ้าอีกองค์หนึ่งเพื่อจะได้ความรอด สิ่งที่เราจำเป็นต้องมีก็คือมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบคนที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

เพื่อแก้ปัญหาความไม่สอดคล้องกันของพระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพกับพระเยซูตามพระคัมภีร์นั้น เราจะต้องเข้าใจก่อนว่า พระเยซูองค์แรกไม่ได้เป็นมนุษย์เหมือนมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกตั้งแต่การสร้างอาดัม พระองค์ไม่เหมือนอาดัมเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่เหมือนมนุษย์คนใดเลย

นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กทางศาสนศาสตร์ เพราะความรอดของเราขึ้นอยู่กับความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงนี้ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เรามองไม่เห็นเมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ถ้าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์ที่แท้จริงเหมือนอาดัม (หรือเหมือนพวกเรา ที่เป็นเชื้อสายของอาดัม) แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ละก็ คำกล่าวที่สำคัญมากในโรม 5:18-19¹³ ก็ไม่สามารถใช้กับพระองค์ได้ เมื่อความตายเข้ามาในโลกด้วยการละเมิดของอาดัมคนแรก (*อาดัม* หมายถึง “มนุษย์”) ดังนั้นในแผนการการไถ่ของพระเจ้า การลบล้างบาปจึงทำโดยโลหิตของอาดัมคนที่สองนี้

¹³ โรม 5:18-19 “ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียว ก็นำความชอบธรรมและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น”

ความสำคัญของอาดัมคนสุดท้ายในคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ไม่ใช่สิ่งที่เราใส่ใจที่จะไขความในสมัยที่ยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น ผมยอมรับว่าในช่วงหลายทศวรรษของการทำพันธกิจรับใช้ ผมซึ่งเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่ง ผมไม่เคยได้สอนเกี่ยวกับหน้าที่สำคัญของอาดัมคนสุดท้ายในพระคัมภีร์ใหม่

สามช่วงของพันธกิจการช่วยให้รอดของพระเยซู

พระคัมภีร์ใหม่โดยพื้นฐานนั้นเกี่ยวข้องกับความเร็ว และได้จัดวางพระเยซูคริสต์ไว้ในกรอบแผนการของพระเจ้าเพื่อความเร็วของมวลมนุษย์ (แม้แต่ชื่อของพระเยซูที่พระเจ้ายกย่องไว้ก็มีความหมายว่า “พระยาห์ว่าห์ทรงเป็นความเร็ว”) แผนการนี้ดำเนินการเป็นสามช่วง ซึ่งสอดคล้องกับสามช่วงของความเร็วที่พูดถึงในพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ช่วงแรก เริ่มจากการประสูติของพระเยซูจนถึงการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เมื่อเสร็จสิ้นพันธกิจของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ก็ “ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (มาระโก 16:19; ฮีบรู 1:3; 10:12)¹⁴ การประทับนั่งของพระองค์แสดงให้เห็นว่าพันธกิจเสร็จสิ้นลงแล้ว การเสร็จสิ้นพันธกิจก็ยังเห็นได้จากการที่พระเยซูทรงใช้คำว่า “ระลึกถึง” เมื่อรับประทานอาหารมื้อสุดท้าย คำนี้ (คำกรีก *anamnēsis*) มีปรากฏเพียงสี่ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยมีสามครั้งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการหักขนมปังเพื่อระลึกถึงองค์ผู้เป็นเจ้าของ (ลูกา 22:19; 1 โครินธ์ 11:24, 25)¹⁵ และพจนานุกรมฉบับ BDAG อธิบายไว้ว่า “เพื่อเป็นที่ระลึกถึง (หรือเพื่อระลึกถึง) เรา” คำว่า “ระลึกถึง” บอกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่มีความสำคัญต่อปัจจุบัน

ช่วงแรกของความเร็วเสร็จสมบูรณ์ด้วยการประกาศว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) แต่ยังคงกล่าวด้วยว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำจนสำเร็จ” (ยอห์น 17:4)

สิ่งที่ทำสำเร็จในช่วงแรกของความเร็วก็คือ การคืนดีกับพระเจ้าในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:19)¹⁶ โดยพระโลหิตแห่งการชดใช้ของพระเยซูพระเมสโปดกของพระเจ้า ที่หลั่งลงบนแท่นบูชาแห่งกางเขนนั่น ตอนนี้มวลมนุษย์จึงสามารถคืนดีกับพระเจ้าได้ กำแพงที่ขวางกั้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้ถูก

¹⁴ มาระโก 16:19 “หลังจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งพวกเขาแล้ว พระเจ้าก็ทรงรับพระองค์ขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

¹⁵ ลูกา 22:19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง เมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงหักส่งให้พวกเขาตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา [ซึ่งให้ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย จงทำอย่างนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา]”

¹⁶ 2 โครินธ์ 5:19 “คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

ทลายลง ดังที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนจากการที่ม่านในพระวิหารฉีกขาด (ได้บันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มคือมัทธิว 27:51; มาระโก 15:38; ลูกา 23:45) ที่ได้ปิดกั้นส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดออกจากส่วนอื่นทั้งหมดของพระวิหาร ในการปรนนิบัติรับใช้ในพระวิหารนั้น มหาปุโรหิตที่เป็นตัวแทนของประชาชน จะเข้าสู่ส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดนี้ซึ่งเรียกว่าอภิสุทธิสถานปีละหนึ่งครั้ง (ฮีบรู 9:7) เพื่อเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ของพระเจ้าพร้อมกับเลือดของเครื่องสัตวบูชา

คำว่า *schizō* ในมัทธิว 27:51 ซึ่งแปลว่า “ฉีกออก” ที่อ้างอิงถึงม่านในพระวิหารนั้นก็ยังใช้ในข้อเดียวกันกับศิลาที่แตกออกจากกัน กำแพงระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ที่สร้างขึ้นจากความบาปของมนุษย์และแทนด้วยม่านนั้น ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้เช่นเดียวกับศิลาในแง่ของความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณอย่างที่ใครก็ตามที่พยายามเข้าไปถึงพระเจ้าจะค้นพบอีกไม่นานว่าเป็นเช่นนั้น มันไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถผลึกออกไปได้ง่าย ๆ เหมือนกับม่านของจริง

แต่เพื่อให้การคืนดีสำเร็จ พระเจ้าจำเป็นต้องมาหาเราในพระคริสต์ ก่อนที่เราจะสามารถไปหาพระองค์ได้ ในพระคริสต์นั้นพระยาห์เวห์ทรงตอบคำวิงวอนที่กล่าวอย่างเจ็บปวดในอิสยาห์ 64:1 ว่า “โอ ขอให้พระองค์ทรงแหวกฟ้าสวรรค์และเสด็จลงมา” ซึ่งเป็นข้อที่แสดงให้เห็นว่าฟ้าสวรรค์เป็นเหมือนม่าน หรือผ้าที่ซ่อนพระยาห์เวห์จากสายตาของเรา นี่ก็เช่นกัน คือภาพของม่านที่ถูกฉีกออก และพระยาห์เวห์เสด็จมาหาเรา นอกจากนี้ยังเป็นภาพที่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาบนพระเยซูเมื่อทรงรับบัพติศมา (“ทันใดนั้น พระองค์ทรงเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุนนกพิราบก็ลงมาประทับบนพระองค์” มาระโก 1:10) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์และสถิตในพระองค์

ช่วงที่สอง ของความรอดเกี่ยวข้องกับช่วงปัจจุบันที่พระเยซูทรงอยู่ในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาที่ว่า “จงนั่งที่เบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่รองเท้าของท่าน” (ฮีบรู 1:13) ในช่วงนี้เป็นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ซึ่งก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นผู้ที่กำลังทำงานอยู่ใน “คริสตจักรของพระเจ้า” (คำที่ใช้ในกิจการ 20:28; 1 โครินธ์ 1:2; 10:32; 11:22; 15:9; 2 โครินธ์ 1:1; กาลาเทีย 1:13; 1 ทิโมธี 3:5, 15)¹⁷ ในการชักนำคนทั้งหลายให้มาถึงความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดในพระคริสต์ พระเจ้าทรงทำงานนี้ผ่านประชากรของพระองค์และคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์

ช่วงที่สาม ของความรอดเกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับสู่โลกของพระเยซูในฐานะกษัตริย์และพระเมสสิยาห์ ตามที่เหล่าทูตสวรรค์ได้บอกกับเหล่าสาวกว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลาย

¹⁷ 1 โครินธ์ 1:2 “เรียน คริสตจักรของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์”

ขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:11)

สามช่วงของความรอด สามารถแสดงให้เห็นในอีกทางหนึ่งจากมุมมองของพระยาห์เวห์

ช่วงแรก พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาสถิตอยู่ในมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ จนกระทั่งว่าความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ (โคโลสี 2:9)¹⁸ พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 โครินธ์ 5:19) ช่วงแรกนี้มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม

ช่วงที่สอง ตอนนี้พระยาห์เวห์ทรงอยู่ในโลกโดยสถิตอยู่ในคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งก็คือพระกายของพระคริสต์และพระวิหารของพระเจ้า และงานการคืนดีของพระองค์กำลังดำเนินต่อไปผ่านทางคริสตจักร ช่วงนี้เป็นจุดสำคัญหลักๆ ของส่วนจากกิจการไปจนถึงยูดา เนื่องจากส่วนนี้ของพระคัมภีร์มีส่วนเกี่ยวข้องกับช่วงปัจจุบัน สิ่งสำคัญคือเราต้องเข้าใจให้ถูกต้อง เพราะถ้ามีข้อผิดพลาดใด ๆ ตรงนี้ก็จะส่งผลทางจิตวิญญาณที่ร้ายแรง บัดนี้พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในคริสตจักรของพระองค์ “ทางกาย” ในลักษณะเดียวกับที่พระองค์สถิตในพระคริสต์ (ที่ตอนนี้คือศีรษะของคริสตจักร) เมื่อพระคริสต์ทรงอยู่บนโลก ข่าวสารของคริสตจักรที่มาถึงโลกก็คือ “จงคืนดีกับพระเจ้า” (2 โครินธ์ 5:20, 18; โรม 5:10)¹⁹ เช่นเดียวกับที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรง “นำเราไปถึงพระเจ้า” (1 เปโตร 3:18)²⁰

ตอนนี้พระกายของพระคริสต์อยู่ในโลกในแบบที่ศีรษะ ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ ได้อยู่ในโลก กล่าวได้ว่าในเวลานี้คริสตจักรเป็นเหมือนพระคริสต์เมื่อทรงอยู่ในโลก ที่ไม่ใช่เฉพาะเป็นชุมชนหรือร่างกายในฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่ยังเป็นแต่ละบุคคลอีกด้วย กายของผู้เชื่อแต่ละคนที่ได้รับพระวิญญาณของพระเจ้า ตอนนี้ก็คือพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือพระวิหารของพระเจ้า ที่โดยหลักๆ แล้วอยู่ในลักษณะเดียวกับที่พระเยซูทรงเป็นพระวิหารของพระเจ้า ยกเว้นความแตกต่างที่สำคัญมากกว่าในเวลาที่พระเยซูทรงบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงโดยพระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระองค์ แต่เรา (ยัง) ไม่บรรลุถึง “ระดับความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์” ถึงอย่างนั้นเราก็สามารถมีประสบการณ์กับพระคริสต์ในตัวเราได้ ไม่ใช่แค่รู้แบบลอยๆ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงสามารถ

¹⁸ โคโลสี 2:9 “เพราะในพระคริสต์ พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” (ฉบับอมตธรรม)

¹⁹ 2 โครินธ์ 5:18 “สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์”

²⁰ 1 เปโตร 3:18 “คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อจะนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า ฝ่ายกายพระองค์จึงสิ้นพระชนม์ แต่ฝ่ายจิตวิญญาณทรงคืนพระชนม์”

พูดว่า “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” เหตุนี้เองที่ “การตายก็ได้กำไร” (ฟิลิปปี 1:21)

ช่วงที่สาม พระยาห์เวห์จะเสด็จมากลับมายังโลกในพระคริสต์ พระคริสต์ของพระยาห์เวห์ (“พระคริสต์ของพระเจ้า,” ลูกา 9:20)²¹ และคริสตจักรของพระยาห์เวห์ (“คริสตจักรของพระเจ้า,” กิจการ 20:28)²² จะปกครองโลกนี้ ทุกคนที่ปฏิเสธการคืนดีกับพระเจ้าจะถูกพิพากษา ช่วงที่สามนี้ ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายของยุคนี้ เป็นจุดสำคัญของหนังสือวิวรณ์ รวมถึงสองสามบทในพระกิตติคุณสามเล่มแรกและพระคัมภีร์บางตอนของจดหมายในพระคัมภีร์ใหม่ โดยเฉพาะ 2 เธสะโลนิกา

ในช่วงนี้ พระคริสต์จะทรง “ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:21)²³ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของช่วงที่สามในแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดในพระคริสต์ การเปลี่ยนแปลงทางกายที่กล่าวถึงในข้อนี้คือความพ่ายแพ้ของความตายและการที่ต้องตาย การสวมความเป็นอมตะที่ไม่ต้องตายนั้น ร่างกายที่ได้รับการไถ่จะเปลี่ยนเป็นร่างกายที่เต็มด้วยสิริและไม่มีวันเสื่อมสลาย เช่นเดียวกับของพระคริสต์ การให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์นั้นจะรวมถึงความพ่ายแพ้ของความตายและความตายถูกขจัดออกไปจากสิ่งทรงสร้างที่ทรงไถ่ไว้

นอกจากนี้ยังมีการอยู่ใต้อำนาจของวิญญาณที่มีฤทธิ์ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าซึ่งถูกเรียกว่า “เทพผู้ครองและเทพที่มีฤทธิ์” (ฉบับ KJV) หรือ “เทพผู้ปกครองและเทพที่มีอำนาจ” (ฉบับ ESV) ที่ “พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิเทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานพวกมัน และชนะพวกมันโดยทางเขนนั่น” (โคโลสี 2:15) เราเห็นสิ่งที่คล้ายกันในพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้

ได้มีการเป็นพยานในที่หนึ่ง (คือ สดุดี 8:4-6) ว่า “มนุษย์เป็นใครหรือ ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นใครหรือ ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา? พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง พระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งสง่าราศีและเกียรติให้แก่เขา ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา (ของมนุษย์)” เรื่องที่พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา ในขณะนี้เรายังไม่เห็นว่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา แต่เราก็เห็นพระองค์ซึ่งก็คือพระเยซู ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่งนั้น ได้ทรงสวมสง่าราศีและพระเกียรติ

²¹ ลูกา 9:20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเองคิดว่าเราเป็นใคร?” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า”

²² กิจการ 20:28 “ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และให้เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์”

²³ ฟิลิปปี 3:21 “พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายของพระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี ตามพลังอำนาจที่ทำให้พระองค์สามารถให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์”

เป็นมงกุฎ เพราะความทุกข์ทรมานจากการสิ้นพระชนม์ เพื่อว่าโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ ล้มรสความตายเพื่อทุกคน (ฮีบรู 2:6-9 ฉบับ ESV)

จุดประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับการสร้างนั้น รวมถึงการให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของมนุษย์ หลังจากการไม่เชื่อฟังของอาดัม พระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินตามแผนการนิรันดร์ของพระองค์ทางการ ไถ่ซึ่งอยู่ใน “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” ผู้เป็น “คนกลางแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับ มนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)²⁴ แต่ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าดังที่พระองค์เป็นตามความเชื่อในตรีเอกา นุภาพแล้ว แผนการของพระเจ้าก็จะไม่ได้ดำเนินการและถูกล้มไป เพราะจะเป็นว่าทุกสิ่งจะอยู่ใต้ อำนาจของ “พระองค์ที่สองของพระเจ้าในตรีเอกภาพ” ไม่ใช่ทุกสิ่งจะอยู่ใต้อำนาจของมนุษย์

โยบครุ่นคิดหนักถึงคุณค่าที่พระยาห์เวห์ทรงรักมนุษย์และให้ความสนใจในตัวเขา (“มนุษย์เป็น ผู้ใดเล่า พระองค์จึงทรงถือว่าเขาคำคัญนัก และเป็นผู้พระองค์ใส่พระทัย” โยบ 7:17) ความท่วงไหยที่ พระเจ้ามีต่อมนุษย์นั้นมองเห็นได้จากความตั้งพระทัยของพระองค์ตั้งแต่ “ก่อนทรงสร้างโลก” ที่ “ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา” นั่นก็คือ ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของมนุษย์ เป็นมนุษย์นั่นเอง ซึ่งก็คือ พระเยซูคริสต์ผู้ที่ดีเลิศ ผู้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ที่จะปกครองเหนือสิ่งที่พระเจ้าทรง สร้าง ในฐานะตัวแทนและผู้มีอำนาจเต็มของพระองค์

1 โครินธ์ 15:24-27 แล้ววาระสุดท้ายก็มาถึง เมื่อพระองค์ทรงถวายอาณัติแก่พระเจ้าพระบิดา หลังจากทรงทำลายการปกครอง อำนาจ และอำนาจทุกอย่าง เพราะพระองค์จะต้องทรงปกครองจน กว่าพระองค์ได้ทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายก็ คือความตาย เพราะ “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระองค์” (ฉบับ ESV)

เอเฟซัส 1:18-23 ขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้น เพื่อท่านจะรู้ถึงความหวังที่พระองค์ (พระเจ้า, ข้อ 17) ได้ทรงเรียกท่าน รู้ถึงมรดกอันมีสง่าราศีของพระองค์สำหรับพวกธรรมิกชนว่าบริบูรณ์เพียงไร และรู้ถึง ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่ามากมายเพียงไรสำหรับเราที่เชื่อ ตามพระราชกิจอันทรงานุ ภาพและทรงพลังของพระองค์ที่ได้ทรงทำในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจาก ตาย และทรงให้พระคริสต์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถาน สูงส่งเหนือกว่า เทพที่ครอบครอง เทพที่มีอำนาจ เทพที่มีฤทธิ์เดชและเทพที่ปกครองทั้งมวล และเหนือกว่านามทั้ง หมดที่ถูกเอ่ยชื่อ ไม่เฉพาะในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย พระเจ้าทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้พระบาท

²⁴ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับมอดธรรมร่วมสมัย)

ของพระคริสต์ และทรงให้พระคริสต์เป็นศิระเหนือทุก ๆ สิ่งของคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ ที่ความบริบูรณ์ของพระองค์จะเต็มเปี่ยมอยู่ในทุกสิ่ง (ฉบับ ESV)

พระเจ้าผู้ทรงเป็นอมตะไม่สามารถตายได้

พระเจ้าผู้ทรงเป็นอมตะ ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าไม่สามารถตายได้และจะไม่ตาย แต่ความจริงข้อนี้หายไปกับผู้พูดภาษาอังกฤษส่วนมาก เพราะคำว่า “เป็นอมตะ” สำหรับคนส่วนใหญ่แล้วไม่ได้สื่อความหมายชัด ๆ หรืออย่างชัดเจนว่าจะ “ไม่สามารถตายได้” หรือ “จะไม่ตาย” เหตุผลหนึ่งก็คือคำว่า “ที่ต้องตาย” และ “เป็นอมตะ” จะเห็นเป็นรูปธรรมสำหรับคนส่วนใหญ่น้อยกว่าคำว่า “ตาย” และ “ความตาย” อีกเหตุผลหนึ่งก็คือคำว่า “เป็นอมตะ” มักถูกใช้ในความหมายของ “ควรเป็นที่จดจำตลอดไป” (*พจนานุกรมฉบับอ็อกฟอร์ด*) เช่นเดียวกับใน “เช็กส์เปียร์ไม่มีวันตาย”²⁵ แต่ก็มีอีกเหตุผลหนึ่งก็คือคำว่า “ที่ต้องตาย” (หมายถึงมนุษย์) บางครั้งก็ใช้พูดถึงคนบางจำพวก เช่น “พวกเอกอัครราชทูตใช้ชีวิตแบบที่คิดว่าตนเองเหนือมนุษย์” (ตัวอย่างจากพจนานุกรม *ฉบับอ็อกฟอร์ด*)

แต่ในภาษากรีก ความหมายว่า “ไม่สามารถตายได้” จะเห็นได้ชัดเจนในคำ *athanasia* (ความเป็นอมตะ) ซึ่งเป็นการผสมของพยัญชนะตัวต้นคือ “a” ที่เสริมหน้า กับคำ *thanatos* (“ความตาย”) ซึ่งโดยทั่วไปหมายความว่า “ไม่ตาย”

คำภาษาอังกฤษว่า *mortal* จะเหมือนกับคำภาษาฝรั่งเศสว่า *mort* และคำภาษาละตินว่า *mortuus* ซึ่งทั้งคู่หมายถึง “ตาย” อันที่จริงแล้วพระคัมภีร์บางฉบับแปล 1 ทิโมธี 6:16 ไว้ชัดเจนว่า พระเจ้าไม่สามารถตายได้คือ “พระองค์เพียงผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย”²⁶ (พระคัมภีร์ฉบับขยายความ), “พระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้เดียวที่ไม่สามารถตายได้” (ฉบับ NIRV), และ “พระองค์เพียงผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย” (ฉบับ NLT) นี่จะเห็นได้จากพระคัมภีร์ภาษาอื่น ๆ พระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสกล่าวว่า “Il est le seul qui ne meurt pas” (“พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้เดียวที่ไม่ตาย”, La Bible: Parole de Vie) พระคัมภีร์ภาษาจีนฉบับ Chinese Union ก็มีความชัดเจนพอ ๆ กันว่า “พระองค์เพียงผู้เดียวที่ไม่ตาย” (就是那独一不死)

พวกเราที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมาก่อน เราไม่ได้เข้าใจว่า ตามคำนิยามแล้ว ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงเป็นอมตะและไม่สามารถตายได้ ฉะนั้นพระเยซูก็ไม่ใช่พระเจ้าและสามารถตายเพื่อความบาปของมวลมนุษย์ได้ หรือไม่เช่นนั้นพระองค์ก็เป็นพระเจ้าและไม่สามารถตายได้ ผมไม่รู้จักนักศาสนศาสตร์คนไหนที่ได้ให้คำตอบที่เป็นไปได้กับสิ่งที่เป็ปริศนาในเรื่องนี้

²⁵ In *Oxford Dictionary*; as in “the immortal Shakespeare”

²⁶ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นองค์อมตะ” (ผู้แปล)

นักศาสนศาสตร์ชาวเยอรมันชื่อเจอร์เกน มอลท์มานน์ ยังอวดถึงเรื่องนี้ด้วยซ้ำ โดยตั้งชื่อหนังสือเล่มหนึ่งของเขาว่า “พระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงตายบนกางเขน”²⁷

แนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งนั้น เป็นสิ่งที่โลกของคนนอกศาสนาคุ้นเคยที่คริสตจักรของชาวต่างชาติได้หยั่งราก นั่นแทบไม่น่าแปลกใจที่นักวิชาการบางคนได้ให้ภาพคริสต์ศาสนาว่าเป็นคำสั่งสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ของคนนอกศาสนา (เช่น *พระคริสต์ของคนนอกศาสนา* เขียนโดยทอม ฮาร์ปัวร์)²⁸ คำวิจารณ์ของพวกเขาไม่ใช่ว่าไม่มีบรรทัดฐาน เพราะพระเจ้าของพระคัมภีร์ทรงเป็นอมตะอย่างไม้อาจโต้แย้งได้ ตรงกันข้ามกับบรรดาพระเจ้าของคนนอกศาสนาที่ถูกกล่าวหาว่าตายและฟื้นขึ้นมาอีก เพราะพวกเขาทำให้ลักษณะของธรรมชาติเป็นตัวบุคคลที่ตายในฤดูหนาวและฟื้นขึ้นใหม่ในฤดูใบไม้ผลิ มีพระเจ้าแห่งความอุดมสมบูรณ์อยู่มากมายในวัฒนธรรมโบราณของคนนอกศาสนา และตัวอย่างที่รู้จักกันดีก็คือ พระบาอัลที่กราบไหว้กันในประชาชาติคานาอัน และต่อมาคนจำนวนมากในอิสราเอลก็พากันกราบไหว้²⁹

อาจกล่าวได้ว่า คริสตจักรของชาวต่างชาติไม่ได้ยกพระเยซูให้เท่าเทียมกับพระเจ้าของพระคัมภีร์ผู้ที่เป็นอมตะ แต่ให้อยู่ในระดับเดียวกับบรรดาพระเจ้าของคนนอกศาสนาที่ต้องตาย!

ตรงกันข้ามกับแนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าต่างๆของคนคานาอัน ตำนานเทพเจ้ากรีกนำเสนอมุมมองทางเลือกของคนนอกศาสนาเกี่ยวกับความเป็นอมตะของพระเจ้าต่างๆ ในวัฒนธรรมกรีก-โรมันแล้ว จะมีวิหารของ “พระเจ้าและเจ้ามากมาย” (1 โครินธ์ 8:5) ที่เรียกว่าพระเจ้ามากมาย เพราะพระเจ้าเหล่านั้นล้วนกันว่าเป็นอมตะ ความเป็นอมตะเป็นคุณสมบัติของเทพเจ้าของกรีกที่ไม่อาจทำให้เป็นอื่นได้³⁰ ใครที่ตายได้ก็ไม่ใช่พระเจ้า ตามหลักเกณฑ์นี้พระเยซูก็ทรงเป็นมนุษย์แน่นอน เว้นแต่ว่าบรรดาคริสเตียน (โดยไม่รู้ตัว) จะจัดให้พระองค์เป็นพระเจ้าแห่งเกษตรกรรมที่ “ตายและฟื้นขึ้นมาอีก” ซึ่งการดำรงอยู่ของพระเจ้าเหล่านั้นจะคล้ายกับฤดูกาลต่างๆ (ตายไปในฤดูใบไม้ร่วงและมีชีวิตขึ้นมาใหม่ในฤดูใบไม้ผลิ)³¹ บรรดาพระเจ้าของกรีกจะเป็นเหมือนมนุษย์ที่ถูกบูชาเป็นพระเจ้า

²⁷ Jürgen Moltmann; “The Crucified God”

²⁸ Tom Harpur's *The Pagan Christ*

²⁹ โลกของชาวกรีกในสมัยการสังคายนามีเขียนนั้นคุ้นกับบรรดาเทพเจ้าที่กล่าวกันว่าได้ตายและกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ เช่น เทพเจ้าแอพทิส (ต้นกำเนิดจากกรีก), เทพเจ้าไดโอนิซุส (กรีก), เทพเจ้าอดินิส (กรีกกับตะวันออกใกล้โบราณ), เทพเจ้าโอซิริส (อียิปต์), เทพเจ้ารา (อียิปต์), เทพเจ้าทัมมุส (ซูเมอร์กับบาบิโลน), และเทพเจ้าซัลโมซิส (กรีก) ดูบทความวิกิพีเดียที่เกี่ยวข้องภายใต้ชื่อเหล่านี้

³⁰ *เรื่องตำนานเทพเจ้าของกรีก* วิกิพีเดียอ้างถึงหนังสือ *ศาสนากับตำนานเทพเจ้าของชาวกรีก* ของเฮซ ดับบลิว สโกลล์ว่า “บรรดาพระเจ้าของกรีกโบราณมีความสามารถที่ยอดเยี่ย่มาก ที่สำคัญมากที่สุดก็คือบรรดาพระเจ้าจะไม่ได้รับผลกระทบจากความเจ็บป่วยและจะบาดเจ็บได้เฉพาะในสถานการณ์ที่ไม่ปกติอย่างมาก ชาวกรีกถือว่าความเป็นอมตะเป็นลักษณะที่โดดเด่นของบรรดาพระเจ้าของพวกเขา”

³¹ สำหรับงานเขียนทางวิชาการเกี่ยวกับบรรดาพระเจ้าที่ตายและฟื้นขึ้นอีก จะดูได้จากหนังสือของที เอ็น ดี เม็ตทิงเจอร์ ที่ชื่อ *ปริศนาของการเป็นขึ้นจากความตาย: บรรดาพระเจ้าที่ตายและฟื้นขึ้นอีกในแถบตะวันออกใกล้สมัยโบราณ*

เสียมากกว่า ซึ่งผิดกับบรรดาพระเจ้าที่ตายและเป็นขึ้น พระเจ้าเหล่านี้ทำตัวเหมือนมนุษย์และในบางกรณีก็เลวทรามกว่าพวกมนุษย์

วัฒนธรรมกรีกโบราณไม่มีตำนานหรือเรื่องเล่าการทรงสร้างที่เป็นจุดสำคัญ ซึ่งตรงกันข้ามกับพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ในตำนานเทพเจ้าของกรีกนั้น บางด้านของโลกโดยธรรมชาติถือกำเนิดมาจากหรือขอบเขตการครอบครองของบรรดาพระเจ้าต่างๆ เช่น ไกอา เป็นเทพธิดาแห่งดินหรือแม่พระธรณี และยูรีโนม³² เป็นเทพธิดาแห่งมหาสมุทร ไม่มีผู้สร้างสูงสุดและไม่มีความพยายามที่จะอธิบายถึงต้นกำเนิดที่สุดของทุกสิ่ง

พระเยซูจะสิ้นพระชนม์บนกางเขนได้อย่างไร ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ในเมื่อโดยธรรมชาติแล้วพระเจ้าทรงเป็นอมตะ? ไม่มีทั้งสองทางในเรื่องนี้ พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า ความเป็นอมตะเป็นพระลักษณะที่แท้จริงของพระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้าในพระคัมภีร์ ส่วนพระเจ้าผู้สามารถทำให้ตายได้โดยการตรึงตายบนกางเขนนั่นไม่ใช่พระเจ้าในพระคัมภีร์ แต่เป็นหนึ่งในบรรดาพระเจ้าที่ตายไปและเป็นขึ้นอีกของคณนอกศาสนาที่บรรดาบรรพชนของคริสตจักรคุ้นเคย แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการที่จะมีทั้งสองทางโดยพูดให้มีความหมายสองด้านอย่างซ้ำซ้อน นี่แทบไม่น่าแปลกใจเลยที่หนังสือที่มีชื่อเช่น *พระคริสต์ของคณนอกศาสนา* จึงขายได้จำนวนมาก

ในยุคปัจจุบันนี้ ความเป็นจริงเกี่ยวกับการมีชีวิตของมนุษย์ก็คือการที่มนุษย์ต้องตาย “ตามที่มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษา” (ฮีบรู 9:27) มนุษย์ไม่ได้เป็นอมตะโดยกำเนิด แต่จะถูกทำให้เป็นอมตะเมื่อเป็นขึ้นจากความตาย (1 โครินธ์ 15:53-54) ความเป็นอมตะของเราในอนาคตไม่ใช่ความเป็นอมตะที่มีอยู่ในตัว แต่เป็นความเป็นอมตะที่มอบให้ มนุษย์ต้องได้รับความเป็นอมตะ เพราะว่าในที่สุดแล้วชีวิตของเขาก็มาจากชีวิตของพระเจ้าเช่นเดียวกับชีวิตของพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “เรามีชีวิตเพราะพระบิดา” (ยอห์น 6:57); “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น” (ยอห์น 5:26)

และแน่นอนว่าเมื่อเราได้รับความเป็นอมตะ เราจะไม่ตายอีก และความตายจะพ่ายแพ้ (“ความตายถูกกลืนด้วยชัยชนะแล้ว” 1 โครินธ์ 15:54) ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงเป็นอมตะชั่วนิรันดร์ พระองค์ไม่สามารถตายได้ พระองค์ไม่เคยตาย และจะไม่มีวันตาย

³² Gaia (goddess); Eurynome

สำหรับเราแล้ว ความตายไม่ใช่จุดจบของเรื่อง เพราะข้อถัดไปคือฮีบรู 9:28 ก็มีข่าวดีอยู่บ้างว่า “พระคริสต์ได้ทรงถูกถวาย (โดยพระเจ้า) เป็นเครื่องบูชาครั้งเดียว เพื่อทรงแบกบาปของคนจำนวนมากไว้ แล้วจะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อจัดการกับบาป แต่เพื่อให้บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยใจจดจ่อได้รอด” (ฉบับ RSV)

ในฐานะที่เป็นมนุษย์ พระเยซูคริสต์จึงทรงสามารถตายได้ แต่การที่ทรงปราศจากความบาปนั้น ตามบทบัญญัติแล้วพระองค์ไม่จำเป็นต้องตาย แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ประทานชีวิตของพระองค์ด้วยความสมัครพระทัยเพื่อความรอดของเราดังที่ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดซึ่งชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง” (ยอห์น 10:18) ความตายเข้ามาในโลกทางความบาปของอาดัมและด้วยความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน แต่พระคริสต์ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่เพื่อไถ่มนุษย์ (มัทธิว 20:28)

ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จะไม่สามารถตายเพื่อเราได้ และเราก็จะถูกทิ้งให้อยู่ในบาปของเราโดยปราศจากความหวังในความรอด พระลักษณะของพระเจ้าที่ไม่อาจทำให้เป็นอื่นได้ก็คือว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่ในรันดร์ (“พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์” เฉลยธรรมบัญญัติ 33:27) และเพราะฉะนั้นจึงทรงเป็นอมตะ (1 ทิโมธี 1:17) พระเจ้าต้องนำความรอดมาสู่เราด้วยวิธีการเดียวที่เป็นไปได้ นั่นคือ โดยการตายของมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ ความรอดโดยทางพระคริสต์ไม่ได้เป็นความคิดในภายหลัง เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินการตามแผนการแห่งความรอดอันน่ามหัศจรรย์ของพระองค์ตั้งแต่ “ก่อนทรงสร้างโลก” (เอเฟซัส 1:4; 1 เปโตร 1:20)³³

ความพยายามที่จะหลีกเลี่ยง “ความเป็นอมตะ”

เราจะพูดในส่วนนี้สั้น ๆ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนทราบดีว่าคำว่า “ความเป็นอมตะ” เป็นปัญหาต่อหลักคำสอนของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงโดยบอกว่า เราจะต้องเข้าใจความเป็นอมตะว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงไม่ได้ของจิตวิญญาณ มากกว่าการที่จะไม่สามารถตายได้ ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ คนที่ตายไปยังสามารถกล่าวได้ว่าเป็นอมตะ แต่มุมมองของความเป็นอมตะนี้ขัดแย้งกับมุมมองของพระคัมภีร์ตามที่เปาโลขยายความไว้ว่า

เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสิ่งที่ต้องตายสวมด้วยความเป็นอมตะ เมื่อนั้นสิ่งที่เขียนไว้จะสำเร็จดังนี้ว่า “ความตายก็ถูกกลืนด้วยชัยชนะแล้ว” และ “ความตายเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? ความตายเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน?” (1 โครินธ์ 15:54-55 ฉบับ ESV)

³³ 1 เปโตร 1:20 “พระคริสต์ทรงถูกกำหนดไว้ก่อนการสร้างโลก แต่ทรงปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้เพื่อพวกท่าน”

เมื่อมนุษย์ที่ต้องตายสวมด้วยความเป็นอมตะ เขาจึงไม่ต้องเนาเปื่อยอีกต่อไปแต่ไม่เสื่อมสลาย เพราะความตายถูกกลืนด้วยชัยชนะ (เปรียบเทียบอิสยาห์ 25:8 “พระองค์จะทรงกลืนความตาย ตลอดไปเป็นนิรันดร์”) ดังนั้นเมื่อคนๆหนึ่งกลายเป็นอมตะ เขาจะไม่มีวันตาย! โรม 2:7 เชื่อมโยง ความเป็นอมตะกับชีวิตนิรันดร์เมื่อกล่าวว่า พระเจ้าจะประทานชีวิตนิรันดร์แก่ผู้ที่ “แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความเป็นอมตะ” ความเป็นอมตะของเราไม่ได้ทำให้เราเป็นพระเจ้า เพราะมันเป็นของ พระทานที่ให้กับเรา มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นอมตะอย่างแท้จริง ดังที่อธิบายไว้ใน *พจนานุกรม พระคัมภีร์พร้อมภาพประกอบของโฮลแมน*³⁴ (“ความเป็นอมตะ”) ดังนี้

ตามความหมายที่แท้จริงของคำกล่าวแล้ว พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ทรงเป็นอมตะ (1 ทิโมธี 6:16; 1:17; 2 ทิโมธี 1:10) เพราะว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ดำรงอยู่ตามความหมายที่แท้จริงของคำกล่าว มนุษย์ทั้งหลายอาจถือว่าเป็นอมตะก็เมื่อตราบไต่ที่ความเป็นอมตะเป็นของประทานจากพระเจ้า เปาโลชี้ให้เราเห็นในทิศทางเดียวกันนี้ ในโรม 2:7 เปาโลกล่าวว่า “ผู้ที่เพียรทำความดี แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้” (ฉบับ NRSV) เปาโลยังได้อธิบายอีกว่า ธรรมชาติที่เสื่อมสลายได้ของชีวิตมนุษย์จะถูกสวมด้วยสภาพที่ไม่เสื่อมสลาย และธรรมชาติที่ต้องตายของชีวิตมนุษย์จะถูกสวมด้วยความเป็นอมตะ เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น คำกล่าวถึงชัยชนะเหนือความตายก็จะสำเร็จ (1 โครินธ์ 15:53-55; อิสยาห์ 25:8; โสเสยา 13:14)

เปาโลกล่าวว่า “ไม่มีผู้ปกครองคนใดในยุคนี้เข้าใจเรื่องนี้ เพราะถ้าได้เข้าใจแล้ว พวกเขาก็จะไม่ได้เฝ้าองค์ผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริไปตรึงกางเขน” (1 โครินธ์ 2:8) ในที่นี้คำว่า “ตรึงกางเขน” ชี้ไปที่ความตายของพระเยซูบนไม้กางเขน เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราเพิกเฉยต่อความจริงที่ไม่สามารถกำจัดทิ้งได้ว่า พระเจ้าทรงเป็นอมตะและไม่สามารถจะถูกตรึงตายบนไม้กางเขนได้ ความเป็นอมตะของพระเจ้าคือพระลักษณะของพระเจ้าที่ทำให้เป็นอื่นไม่ได้ และไม่เปิดช่องให้ต่อรองหรือประนีประนอม (เช่น โดยพูดว่าพระเจ้า “สิ้นพระชนม์บนกางเขนไม่ก่นาที่เอง”) พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ “ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” ทรงเป็นอมตะ ส่วนการที่ต้องตายนั้นคือความเป็นจริงโหดโหดที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ

พระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ มนุษย์ที่มองเห็นได้

เป็นเรื่องปกติที่พระคัมภีร์จะเริ่มจากความเป็นอมตะของพระเจ้าไปสู่การไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้ตามลำดับ เพราะทั้งสองมีความเชื่อมโยงกันในคำกล่าวต่อไปนี้

³⁴ Holman Illustrated Bible Dictionary

...พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและทรงฤทธานุภาพสูงสุดเพียงผู้เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือบรรดากษัตริย์ และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ สถิตในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้ ผู้ที่ไม่เคยมีใครเคยได้เห็นหรือสามารถจะเห็นได้ ขอพระเกียรติและการปกครองนิรันดร์จงมีแด่พระองค์ อาเมน (1 ทิโมธี 6:15-16 ฉบับ ESV)

เปาโลกล่าวถึงประเด็นสำคัญสองประเด็นคือ พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ (“พระองค์ผู้เดียวทรงเป็นอมตะ”) และพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ (“พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่เคยมีใครได้เห็นหรือสามารถจะเห็นได้”) การที่ไม่สามารถมองเห็นตัวตนของพระเจ้าได้นั้นตัดโอกาสพระเยซูที่จะเป็นพระเจ้าได้ เพราะเราสามารถมองเห็นพระเยซูได้ ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่ว่าพระเจ้า “ผู้เดียวที่เป็นอมตะ” ได้ตัดโอกาสคนอื่น ๆ รวมทั้งพระเยซูว่าเป็นอมตะ และเพราะฉะนั้นจึงตัดโอกาสที่จะเป็นพระเจ้า ถ้าหากเราใช้คำว่า “ผู้เดียวที่เป็นอมตะ” กับพระเยซู เราก็ตัดโอกาสพระเจ้าพระบิดาว่าเป็นอมตะตามรากฐานของคำว่า “ผู้เดียว”

ความพยายามที่จะช่วยให้พระเยซูเป็นพระเจ้าจากพระคัมภีร์ตอนนี้ คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ที่ได้รับความนิยมให้คำกล่าวที่แปลกประหลาดว่า “พระเยซูทรงถูกอ้างถึงว่าเป็นอมตะ สถิตในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้ และไม่สามารถจะมองเห็นได้” ไม่สามารถจะมองเห็นได้หรือไม่? พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้หรือไม่? ตรงนี้เราจะเห็นความรอบคอบของเปาโลที่เชื่องมูประโยชน์ “พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ” กับ “ผู้ที่ไม่เคยมีใครเคยได้เห็นหรือสามารถจะเห็นได้” ในแบบที่ไม่สามารถจะแยกทั้งสองอนุประโยคจากกันได้ ซึ่งเป็นการบังคับให้เราเลือกระหว่างพระเยซูที่มองเห็นได้และตายได้ (พระเยซูตามพระคัมภีร์) กับพระเยซูที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้และไม่สามารถตายได้ (พระเยซูที่เป็นไปไม่ได้)

พระเยซูทรงเป็นผู้ที่เรามองเห็นได้อย่างเด่นชัด เปาโลกล่าวว่าเขาได้เห็นพระเยซู “ข้าพเจ้ามีเสรีภาพไม่ใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตไม่ใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าเห็นพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าของเราแล้วไม่ใช่หรือไม่?” (1 โครินธ์ 9:1) คำตอบคือ “ใช่แล้ว” กับคำถามเชิงโวหารทั้งสามข้อ แม้ว่าเราจะถือว่าคำกล่าวของเปาโลเป็นคำเปรียบเปรย แต่การมองเห็นพระเยซูที่ฟื้นคืนพระชนม์ก็ไม่มีข้อสงสัยเมื่อพระองค์ได้ทรงปรากฏกับเคลฟาส กับสาวกสิบสองคนและกับพี่น้องกว่า 500 คน (1 โครินธ์ 15:5-6)³⁵

เรารู้ได้อย่างไรว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์? หรือรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นมนุษย์? พระคัมภีร์พูดถึงมนุษย์ที่ต้องตายว่าเป็น “เนื้อและเลือด” (มัทธิว 16:17; 1 โครินธ์ 15:50; เอเฟซัส 6:12; ฮีบรู

³⁵ 1 โครินธ์ 15:5-6 “พระองค์ทรงปรากฏต่อเคลฟาส แล้วต่ออัครทูตสิบสองคน ต่อจากนั้น พระองค์ทรงปรากฏต่อพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในเวลาเดียวกัน ที่ส่วนมากยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางก็ล่วงลับไปแล้ว”

2:14)³⁶ สิ่งนี้เผยให้เห็นความเสื่อมสภาพของมนุษย์และการที่มนุษย์ต้องตาย อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีร่างกาย จึงมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) และโดยธรรมชาติแล้วจะไม่สามารถมองเห็นได้ การไม่สามารถมองเห็นได้เป็นพระลักษณะหนึ่งของพระยาห์เวห์ (1 ทิโมธี 1:17)³⁷ แม้จากการปรากฏของพระเจ้าหลายครั้งที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม เราทราบว่าพระองค์ทรงสามารถทำได้และบางครั้งก็ทรงทำเช่นนั้น ที่ทรงทำให้พระองค์มองเห็นได้เพื่อให้บรรลូវัตถุประสงค์เฉพาะนั้น พระองค์ทรงปรากฏกับอาดัมและเอวาในสวนและพูดคุยกับพวกเขา พระองค์ทรงปรากฏกับผู้คนในรูปร่างมนุษย์ บางครั้งก็อาศัยตัวกลางผ่านทูตสวรรค์ขององค์ผู้เป็นเจ้า (คำตรงตัวคือ “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์”) จนบางคนเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์เป็นมนุษย์

ประเด็นก็คือว่า โดยธรรมชาติแล้ว เราจะไม่สามารถมองเห็นพระยาห์เวห์ได้ แม้ว่าพระองค์จะสามารถทำให้มองเห็นพระองค์ได้เพื่อบรรลូវัตถุประสงค์เฉพาะนั้น แต่มนุษย์ไม่สามารถจะทำอะไรได้เกี่ยวกับการมองเห็นได้ของตัวเอง และที่ใกล้เคียงกับการทำให้ไม่สามารถมองเห็นได้มากที่สุดก็คือการซ่อนตัวเองเหมือนในกรณีของอาดัมกับเอวา หลังจากที่พวกเขาได้ทำบาปก็หาทาง “ที่จะทำให้ไม่มีใครมองเห็นพวกเขาได้” โดยพยายามจะซ่อนตัวจากพระเจ้า คนบาปทั้งหลายพยายามจะวิ่งหนีจากพระเจ้า แต่พวกเขาก็เป็นทุกข์ เพราะการเป็นมนุษย์นั้นหมายความว่า พวกเขาไม่สามารถจะทำให้ใครมองไม่เห็นตัวพวกเขาได้ และไม่ใช้กับพระเจ้าอย่างแน่นอน

พระเยซูก็เป็นเหมือนกับมนุษย์ทุกคนที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า พระองค์ก็เหมือนกับมนุษย์ทุกคนที่สามารถไปยังที่ซึ่งอยู่นอกกระแสนายตาของเรา เหมือนในยุคปัจจุบันเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา แต่ทั้งโลกจะได้เห็นพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้ง

เป็นเพราะเรามองเห็นพระเยซูได้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) ถ้าเราสามารถมองเห็นพระเจ้าได้ตามปกติวิสัย พระองค์ก็คงไม่ต้องการพระเยซูหรือใครอื่นที่จะมาทำให้มองเห็นพระองค์ได้ และพระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยพระสิริของพระองค์เอง “บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)³⁸ ในทางกลับกัน ถ้า

³⁶ ฮีบรู 2:14 “บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้น พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย”

³⁷ 1 ทิโมธี 1:17 “ขอพระเกียรติและพระสิริมีแด่จอมราชันองค์นี้รันดร์ผู้ทรงอมตะและเราไม่อาจมองเห็นได้ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียวนั้นตลอดกาลสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

³⁸ 2 โครินธ์ 4:6 “เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์”

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เราก็จะไม่สามารถจะมองเห็นพระองค์ได้ตามปกติวิสัยเช่นกัน ซึ่งในกรณีนี้ก็จะเป็นการเข้าซ้อนสำหรับพระเจ้าพระบุตรที่จะทำให้มองเห็นพระเจ้าพระบิดาได้

ในการเป็นขึ้นจากความตายครั้งสุดท้าย³⁹ ร่างกายที่เสื่อมสลายจะถูกเปลี่ยนเป็นกายที่ไม่เสื่อมสลาย ร่างกายที่ไร้เกียรติจะเป็นขึ้นในสง่าราศี ร่างกายที่อ่อนแอจะเป็นขึ้นด้วยพลัง ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังจะเป็นขึ้นเป็นกายวิญญาณ (1 โครินธ์ 15:42-44)⁴⁰ “ร่างกายอันต่ำต้อย” ของเราจะเปลี่ยนไปเหมือนพระกาย “ที่เต็มด้วยพระรัศมี” ของพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 3:21)⁴¹ เมื่อพระเยซูทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนเป็นกายวิญญาณในขณะที่ยังคงมีร่างกายอยู่ ตอนนี้จะสามารถมองเห็นพระองค์หรือมองไม่เห็นพระองค์ตามแต่พระองค์จะทรงเลือก ดังที่เห็นในเรื่องราวพระกิตติคุณในการปรากฏตัวหลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย ร่างกายที่เปลี่ยนไปของบรรดาผู้เชื่อจะเกิดขึ้นเมื่อบรรดาธรรมิกชนเป็นขึ้นจากความตาย “เพราะว่าจะมีการเป่าแตร และพวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่อย่างที่ไม่เสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่” (1 โครินธ์ 15:52)

“เบน อาดัม” (บุตรมนุษย์) หมายถึงมนุษย์

เมื่อผมกำลังศึกษาพระคัมภีร์ (ศาสนศาสตร์) ในประเทศอังกฤษ ผมได้ไปพักอยู่ในเยรูซาเล็มช่วงหนึ่งเพื่อเรียนการสอนภาษาฮีบรูสมัยใหม่

สองสามเดือนที่ผมศึกษาอยู่ที่นั่น ผมได้เดินทางไปทางเหนือ ไปยังกาลิลีโดยรถโดยสารประจำทาง รถโดยสารมีผู้โดยสารอัดเต็มและแน่น แต่คนก็ยังร้องตะโกนที่จะขึ้นไปบนรถทั้ง ๆ ที่มีผู้โดยสารยืนตามช่องว่างระหว่างกระเป๋าเดินทางตามช่องทางเดิน มีชายชราคนหนึ่งขึ้นมาบนรถและไม่มีที่นั่ง มีคนเห็นว่าเป็นเด็กสองคนนั่งเต็มสองที่นั่ง เขาจึงขอให้เด็กคนหนึ่งเชยิบให้ชายชราไปนั่งด้วย แต่ทันใดนั้นหนึ่งในพ่อแม่ของเด็กก็ตะโกนว่า “เยลาดีม กัม เบน อาดัม”⁴² ซึ่งมีความหมายว่า “เด็กก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน”

คำที่พ่อแม่ใช้คือ *เบน อาดัม* (บุตรอาดัม, บุตรมนุษย์) เป็นคำที่ใช้ในพระคัมภีร์เพื่อกล่าวถึงคน ๆ หนึ่งหรือมนุษย์คนหนึ่ง คำว่า “อาดัม” หมายถึง “มนุษย์” ซึ่งก็เหมือนกับคำว่า “บุตรอาดัม”

³⁹ วิวรณ์ 20:6 “ใครที่มีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกก็สุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือเขาทั้งหลาย”

⁴⁰ 1 โครินธ์ 15:44 “สิ่งที่ถูกหว่านลงนั้นเป็นกายเนื้อหนัง สิ่งที่เป็นขึ้นมานั้นเป็นกายวิญญาณ ถ้ามีกายเนื้อหนัง กายวิญญาณก็มีด้วย”

⁴¹ ฟิลิปปี 3:21 “พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายของพระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี”

⁴² Yeladim gam ben Adam

(“บุตรมนุษย์”) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนรถโดยสารคันนั้นฝังใจผม เพราะผมได้ยินภาษาที่ใช้พูดในพระคัมภีร์!

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าคำว่า “บุตรมนุษย์” ยังคงใช้กันอยู่ในภาษาฮีบรูสมัยปัจจุบันนี้ว่า หมายถึง “มนุษย์” เราไม่จำเป็นต้องแปลว่า “บุตรมนุษย์” เพราะมันสามารถแปลตรง ๆ ว่า “มนุษย์” นั่นเอง

ความเหมือนกันของคำว่า “มนุษย์” กับ “บุตรมนุษย์” นั้นเห็นได้ในความคล้ายคลึงกันของภาษาฮีบรูจากกันดารวิถี 23:19 ที่ว่า “พระเจ้าทรงไม่ใช่มนุษย์ที่จะมุสา หรือเป็นบุตรมนุษย์ที่จะเปลี่ยนใจ” อีกทั้งสดุดี 8:4 ที่ว่า “มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?”

ความเหมือนกันยังเห็นได้ในพระคัมภีร์ใหม่อีกด้วย เช่น โดยการเปรียบเทียบพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกันในมัทธิว 12:31 ที่ว่า “บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้” (*tois anthrōpois*, “มนุษย์”) และมาระโก 3:28 “บาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงยกให้มนุษย์ได้” (*tois huiōis tōnanthrōpōn*, “บุตรมนุษย์”)

การสลับเปลี่ยนกันได้ระหว่าง “มนุษย์” กับ “บุตรมนุษย์” ในภาษาฮีบรูสมัยใหม่ (*เบน อาดัม*, บุตรอาดัม) นั้นจะเห็นได้ในหนังสือ *ไวยากรณ์ของภาษาฮีบรูสมัยใหม่* (ลูอิส โกลเนิร์ต, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์, 1989, หน้า 390)⁴³ ในทางที่เข้าใจกันดีว่า *เบน อาดัม* หมายถึง “คน” และตามโครงสร้างและความสัมพันธ์ของคำในประโยคแล้วสามารถใช้เป็นคำผสมคำเดียวที่หมายถึงมนุษย์ คำอ้างอิงถึงต่อไปนี้จากหนังสือเล่มนี้เป็นเชิงวิชาการและอาจอ่านข้ามได้

คำหรือวลีหลายคำสามารถผูกเป็น ‘คำผสม’ ที่รู้สึกว่าเป็นการอ้างถึงแนวความคิดเดียวและดังนั้นจึงกลายเป็นโครงสร้างประโยคและความสัมพันธ์ของคำที่ตายตัวมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การผูกคำ *בן-אדם* ~ *בן-אדם* *ben-adam* ~ (พหูพจน์) *bney-adam* ‘(หลาย) คน’ เป็นคำผสมที่ใช้เป็นครั้งคราวในลักษณะที่มาเป็นการใช้ที่แน่นอน: *הבן-אדם* *ha-ben-adam* (ฮา-เบน-อาดัม) ‘คนนั้น’ มากกว่า *בן-האדם* *ben ha-adam* (เบน ฮา-อาดัม)

ความเหมือนกันของความหมายของคำของ “บุตรมนุษย์” และ “มนุษย์” จะเห็นได้จากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ นอกเหนือจากไวยากรณ์ภาษาฮีบรู โปรแกรมแปลภาษาของกูเกิ้ลที่ <http://translate.google.com> (18 พฤษภาคม 2013) แปลคำภาษาอังกฤษ “human being” (มนุษย์) เป็นภาษาฮีบรู

⁴³ *Grammar of Modern Hebrew*; Lewis Glinert, Cambridge University Press, 1989, p.390

ของอิสราเอลว่า אָדָם (“บุตรอาดัม”) หากคุณป้อนคำว่า “human being” (เอกพจน์) โปรแกรมแปลของกูเกิ้ลจะกลับไปคำ אָדָם (อาดัม) พร้อมด้วยคำแปลอีกอย่างว่า אָדָם בן (เบน อัดัม, บุตรอาดัม) ซึ่งโปรแกรมแปลของกูเกิ้ลได้ให้คำนิยามไว้ว่า “บุคคล, คน, มนุษย์, ผู้ที่ต้องตาย”

แหล่งข้อมูลของชาวยิวที่อีกตัวอย่างก็คือ หัวข้อ *Mensch* (Yiddish สำหรับ “มนุษย์”) ในวิกิพีเดียซึ่งกล่าวว่า “ในภาษาฮีบรูของชาวอิสราเอลสมัยปัจจุบัน คำว่า *“เบน อัดัม”* หรือ *บุตรอาดัม*⁴⁴ (אָדָם בן) ใช้เป็นคำแปลที่ตรงกับ *Mensch* (มนุษย์)”

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับทั่วไป (ฉบับ CEB)⁴⁵ คงการแปล “บุตรมนุษย์” ไว้ว่า “ผู้เป็นมนุษย์” (เช่น “ใครก็ตามมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา ผู้เป็นมนุษย์ก็มีความอายเพราะคนนั้น” ลูกา 9:26)⁴⁶ โดยส่วนตัวแล้ว เรารู้สึกว่าฉบับ CEB ไม่จำเป็นต้องทิ้งสำนวนของชาวยิวว่า “บุตรมนุษย์” ที่มีมายาวนาน แต่ในขณะเดียวกันเราก็เห็นใจกับความกังวลของพวกเขาคือความหมายที่แท้จริงของสำนวนนี้ได้สูญหายไปในหมู่คริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้

พระเยซูทรงเรียกตัวเองว่าบุตรมนุษย์

ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก (มัทธิว, มาระโก, ลูกา) คำที่พระเยซูทรงใช้เรียกตัวพระองค์เองมากกว่าใครทั้งหมด อันที่จริงแทบจะผูกขาดเพียงคนเดียวก็คือ “บุตรมนุษย์” บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแทบจะไม่ให้ความสำคัญกับคำเรียกนี้ ทั้งยังให้ความสำคัญน้อยมากกับความหมายพื้นฐานที่จะอธิบายว่าทำไมพระเยซูจึงทรงเลือกคำเรียกนี้สำหรับตัวพระองค์เองมากกว่าคำอื่นใดทั้งหมด ความจริงแล้ว พระเยซูไม่เคยเรียกพระองค์เองว่า “บุตรของพระเจ้า” เลยในพระกิตติคุณสามเล่มแรก

ในภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาหลักที่พระเยซูทรงใช้และเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในอิสราเอลในสมัยของพระองค์นั้น คำว่า “บุตรมนุษย์” มีความหมายแคว่ว่ามนุษย์คนหนึ่งเหมือนกับในภาษาฮีบรู

ความจริงที่ “บุตรมนุษย์” เป็นคำเรียกที่พระเยซูทรงใช้กับตัวพระองค์เองมากกว่าคำอื่นนั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงระบุตัวของพระองค์เองอย่างชัดเจนและไม่คลุมเครือว่าทรงเป็นมนุษย์ ดังนั้นเปาโลจึงเรียกพระเยซูว่า “อาดัมคนสุดท้าย” และ “มนุษย์คนที่สอง” (1 โครินธ์ 15:45, 47)⁴⁷

⁴⁴ Ben Adam 'Son of Adam'

⁴⁵ Common English Bible

⁴⁶ ฉบับภาษาไทยแปลว่า “บุตรมนุษย์” (“ถ้าใครอับอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายเพราะคนนั้น”) ผู้แปล

⁴⁷ 1 โครินธ์ 15:47 “มนุษย์คนแรกนั้นมาจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์คนที่สองนั้นมาจากสวรรค์”

เมื่อพระเยซูกำลังจะรักษาคนง่อยต่อหน้าฝูงชนที่มาก่อวุ่น ซึ่งรวมถึงผู้นำทางศาสนาที่ไม่เป็นมิตร พระองค์ทรงประกาศกับพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

“แต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปได้” พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า “จงลุกขึ้น ยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” แล้วเขาจึงลุกขึ้นและกลับไปบ้าน เมื่อฝูงชนเห็นดังนั้น พวกเขาก็เกรงกลัว แล้วพวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย (มัทธิว 9:6-8 ฉบับ ESV)

การตอบสนองของฝูงชนต่อการรักษานี้บอกเราว่า พวกเขาตีความคำ “บุตรมนุษย์” ซึ่งพระเยซูทรงใช้กับตัวพระองค์เองเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขาให้หมายความว่า พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าในการรักษาให้หาย (“พวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย”) เว้นแต่พระเยซูผู้เป็นบุตรมนุษย์และอาดัมคนสุดท้ายจะเป็นตัวแทนของมนุษย์ทั้งหลาย ไม่เช่นนั้นฝูงชนก็ไม่มีเหตุผลที่จะสรรเสริญ “พระเจ้าผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย” ความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องที่พระเจ้าประทานสิทธิอำนาจแก่มนุษย์นั้นสอดคล้องกับสิ่งที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “สิ่งใดที่พวกท่านผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดที่พวกท่านจะปลดปล่อยในโลก จะถูกปลดปล่อยในสวรรค์” (มัทธิว 18:18)

“บุตรมนุษย์” ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากหัวข้อ “บุตรมนุษย์” ในสารานุกรมพระคัมภีร์ ISBE ฉบับแก้ไข (เล่มที่ 4, หน้า 574-581) หัวข้อนี้กล่าวจากประโยคแรกว่า “บุตรมนุษย์” มักถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษตรงๆว่า “มนุษย์” และกล่าวว่าภาษาอาราเมคเป็น “ภาษาหลักของปาเลสไตน์ที่พูดกัน ในคริสต์ศตวรรษที่ 1”

ข้อความที่ตัดตอนมานี้ ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับความบ่อยครั้งของการใช้คำว่า “บุตรมนุษย์” (*ho huioi tou anthrōpou*) ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก เราอ้างอิงก็เพื่อประโยชน์ของผู้ที่สนใจในเรื่องสถิติและหมวดหมู่ของความหมาย แต่ผู้อ่านคนอื่น ๆ อาจต้องการอ่านซ้ำในครั้งแรก

คำเรียก “บุตรมนุษย์” มีปรากฏ 82 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งหมด; 69 ครั้ง (ใน 39 ตอน) ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก (14 ครั้งในมาระโก, 30 ครั้งในมัทธิว และ 25 ครั้งในลูกา) และ 13 ครั้ง (ใน 11 ตอน) ในยอห์น ในพระกิตติคุณทั้งหมดระบุให้เห็นว่ามีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ทรงใช้เอง ยกเว้นใน

ข้อความเดียวซึ่งเป็นการอ้างอิงคำตรัสของพระองค์ ในยอห์น 12:34 ผู้ชนตอบสนองพระเยซูด้วยการถามว่า “ท่านพูดได้อย่างไรว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น? บุตรมนุษย์ผู้นี้คือใคร?” นอกจากนี้คำว่า “บุตรมนุษย์” มีปรากฏครั้งเดียวในกิจการ โดยสเทเฟนที่กำลังจะตายเป็นผู้กล่าว (กิจการ 7:56)⁴⁸ ...

ในพระกิตติคุณไม่ได้พยายามที่จะอธิบายความหมายของถ้อยคำนี้ การไม่มีคำนิยามหรือคำอธิบายใดๆ อาจแสดงให้เห็นว่า การระบุดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันดีของคนในสมัยของพระเยซูจนไม่จำเป็นต้องอธิบาย อีกทางหนึ่งก็คือ ปรากฏการณ์เดียวกันนี้อาจจะอธิบายได้โดยเชื่อว่าคำเรียกนี้เป็นคำที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐคุ้นเคยมาก จนพวกเขาคิดว่าผู้อ่านของพวกเขาไม่ต้องการคำอธิบายหรือคำนิยาม...

มาระโก ในมาระโกจะระบุคำ “บุตรมนุษย์” สิบสี่ครั้ง ซึ่งรวมสองคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *โลก* (2:10, 28) แก่คำกล่าวที่เกี่ยวกับ *ความทุกข์ทรมาน* (8:31; 9:9, 12, 31; 10:33, 45; 14:21 [สองครั้ง], 41) และสามคำกล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นใน *อนาคต* (8:38; 13:26; 14:62) สิบสองครั้งจากคำกล่าวเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากเปโตรประกาศที่ซาคารียาฟิลิปปีว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ (8:27-30) เมื่อพระเยซูทรงเริ่มบอกถึงความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์ที่จะเกิดขึ้น ...

มัทธิว คำว่า “บุตรมนุษย์” มีปรากฏสามสิบครั้งในมัทธิว ซึ่งรวมถึงเจ็ดคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *โลก* (8:20; 9:6; 11:19; 12:8, 32; 13:37; 16:13) สิบคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *ความทุกข์ทรมาน* (12:40; 17:9, 12, 22; 20:18, 28; 26:2, 24 [สองครั้ง], 45) และสิบสามคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *วาระสุดท้าย* (10:23; 13:41; 16:27, 28; 19:28; 24:27, 30 [สองครั้ง], 37, 39, 44; 25:31; 26:64) มีสองคำกล่าวเพิ่มเติมที่อ่านแตกต่างกัน (18:11; 25:13) มีการปรากฏหกครั้งของ “บุตรมนุษย์” ที่มีเฉพาะในมัทธิวเท่านั้น (10:23; 13:37, 41; 24:30; 25:31; 26:2) เห็นได้ชัดว่ามัทธิวเข้าใจสำนวนฮีบรูเพราะเขาเปลี่ยนคำว่า “บุตรทั้งหลายของมนุษย์” ในมาระโก 3:28⁴⁹ เป็น “มนุษย์ทั้งหลาย” ในมัทธิว 12:31⁵⁰ ...

ลูกา จะระบุการปรากฏของคำ “บุตรมนุษย์” ยี่สิบห้าครั้งในลูกา ซึ่งรวมถึงแปดคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *โลก* (5:24; 6:5, 22; 7:34; 9:58; 12:10; 17:22; 19:10) เจ็ดคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *ความทุกข์ทรมาน* (9:22, 44; 11:30; 18:31; 22:22, 48; 24:7) และสิบคำกล่าวที่เกี่ยวกับ *วาระสุดท้าย* (9:26; 12:8, 40; 17:24, 26, 30;

⁴⁸ กิจการ 7:56 “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และเห็นบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

⁴⁹ มาระโก 3:28 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าความผิดบาปทุกอย่าง และคำหมิ่นประมาทที่เขาเหล่านั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

⁵⁰ มัทธิว 12:31 “เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ทั้งหลายได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดอภัยให้ไม่ได้”

18:8; 21:27, 36; 22:69) เจ็ดคำกล่าวเกี่ยวกับ “บุตรมนุษย์” ที่มีปรากฏเฉพาะในลูกาเท่านั้น (17:22, 30; 18:8; 19:10; 21:36; 22:48; 24:7; เปรียบเทียบกิจการ 7:56)

มนุษย์คนที่สองและอาดัมคนสุดท้าย

1 โครินธ์ 15:45-49 ⁴⁵ดังนั้นจึงมีเขียนไว้ว่า “อาดัมมนุษย์คนแรกจึงเป็นผู้มีชีวิต” อาดัมคนสุดท้ายจึงเป็นวิญญาณผู้ให้ชีวิต ⁴⁶แต่กายที่มาก่อนนั้นไม่ใช่กายที่เป็นวิญญาณ แต่เป็นกายเนื้อหนัง กายต่อจากนั้นจึงเป็นกายวิญญาณ ⁴⁷มนุษย์คนแรกนั้นเกิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน ส่วนมนุษย์คนที่สองมาจากสวรรค์ ⁴⁸มนุษย์ดินคนนั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น และ**มนุษย์สวรรค์คนนั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น** ⁴⁹เราที่เกิดมามีลักษณะของมนุษย์ดินอย่างไร เราก็จะมีลักษณะของมนุษย์สวรรค์อย่างนั้น (ฉบับ ESV)

ความแตกต่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ขยายมากขึ้นไม่ใช่ในโรม แต่ใน 1 โครินธ์ 15 ที่เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้จากมุมมองที่แตกต่างกัน คือระหว่างอาดัมมนุษย์คนแรกกับพระเยซูมนุษย์คนที่สอง นี่เป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการเทียบให้เห็นความแตกต่าง เพราะการพูดถึงพระเยซูว่าเป็นมนุษย์คนที่สอง เป็นการตัดโอกาสทุกคนไม่ให้เข้ามาแทรกระหว่างคนที่สองที่มีความเกี่ยวข้องกับความรอดของมนุษย์ ดังนั้นชะตากรรมของมนุษย์จึงขึ้นอยู่กับมนุษย์สองคนนี้และการกระทำของพวกเขา ในขณะที่มนุษย์คนแรกได้นำความตายมาให้ด้วยการไม่เชื่อฟัง มนุษย์คนที่สองก็ได้นำชีวิตมาให้ด้วยการเชื่อฟัง ในศาสนายิวจะเรียกมนุษย์คนแรกว่า “บุตรหัวปีของโลก”⁵¹ ในขณะที่เปาโลเรียกมนุษย์คนที่สองว่า “บุตรหัวปีของการทรงสร้าง” (โคโลสี 1:15)⁵² ซึ่งกล่าวถึงการที่ถูกสร้างใหม่

พระเยซูไม่เพียงแต่เป็นมนุษย์คนที่สองเท่านั้น แต่ยังเป็นอาดัมคนสุดท้ายที่เป็น “วิญญาณผู้ให้ชีวิต” อีกด้วย (1 โครินธ์ 15:45) เนื่องจาก “อาดัม” หมายถึง “มนุษย์” พระเยซูจึงทรงเป็นทั้งมนุษย์คนที่สองและเป็นมนุษย์คนสุดท้าย คำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นมนุษย์คนสุดท้ายนั้นตัดโอกาสทุกคนที่มาหลังจากพระองค์ว่าเกี่ยวข้องกับความรอดของมวลมนุษย์

มนุษย์สวรรค์

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราใช้คำ “มนุษย์สวรรค์” ในข้อ 48 (คำอ้างอิงที่เป็นตัวเน้นด้านบน) ให้หมายความว่าพระเจ้าพระบุตรผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนได้เสด็จลงมาจากสวรรค์จริงๆ นี่เป็นการเข้าใจเปาโลผิดๆ เพราะในข้อเดียวกันนี้ เปาโลก็ใช้คำเรียกที่เหมือนกันว่า “มนุษย์จากสวรรค์

⁵¹ อาดัมคนสุดท้าย: การศึกษาในเรื่องมนุษย์ในจดหมายของเปาโล, โรบิน สกร็อกส์, หน้า 38 (สำนักพิมพ์ฟอร์เทรส, 1966)

⁵² โคโลสี 1:15 “พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”

ทุกคน” กับคนของพระเจ้าซึ่งเชื่อมโยงแนวความคิดทั้งสองด้วยคำเชื่อมว่า “ก็เป็นอย่างนั้น” ถ้า “มนุษย์สวรรค์” ถูกเข้าใจในความหมายว่ามาจากอวกาศ เหมือนที่บรรดาความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เข้าใจ แล้วพวกเขาจะอธิบายอย่างไรกับคำกล่าวของเปาโลที่ว่า ผู้เชื่อทุกคน “ก็เป็นมนุษย์สวรรค์ อย่างนั้น” (ไวยากรณ์ในกาลปัจจุบัน ไม่ใช่กาลอนาคต)?

คำว่า “สวรรค์” นั้นไม่ได้เกี่ยวกับที่มาของการดำรงอยู่ของคนนั้น แต่ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่าง ในข้อ 48 ระหว่างฝ่ายโลก (“มนุษย์ดิน”) กับฝ่ายวิญญาณ (“มนุษย์สวรรค์”) ความแตกต่างนี้ถูก ยืนยันอีกครั้งในข้อ 46 ว่า “กายที่มาก่อนนั้นไม่ใช่กายที่เป็นวิญญาณ แต่เป็นกายเนื้อหนัง กายต่อ จากนั้นจึงเป็นกายวิญญาณ”

พระคัมภีร์ข้อนี้ (ข้อ 46) ไม่ได้สนับสนุนการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ เพราะข้อนี้กล่าวว่า มนุษย์เนื้อหนังมา “ก่อน” มนุษย์วิญญาณ การ “มาก่อน” จะมีความเป็นไปได้ก็เมื่อเป็นการเรียง ลำดับก่อนหลัง (อาดัมมาก่อนช่วงเวลาเร็วกว่าพระเยซู) ไม่ใช่ในแง่ของความเหนือกว่า (ซึ่งจะทำให้ อาดัมเป็นใหญ่กว่าพระเยซู) ดังนั้นข้อนี้จึงไม่ได้สนับสนุนการดำรงอยู่ก่อนของพระเยซู การ เรียงลำดับก่อนหลังยังเห็นได้จากการเปรียบเทียบของเปาโลให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “มนุษย์ คนแรก” กับ “มนุษย์คนสุดท้าย” อีกด้วย

พระเยซูตรัสถึงสาวกของพระองค์ว่า “พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ยอห์น 17:16) พระองค์ยังตรัสอีกว่า “ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักพวกท่าน แต่เพราะพวก ท่านไม่ได้เป็นของโลก แต่เราเลือกพวกท่านออกจากโลก เพราะฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกท่าน” (ยอห์น 15:19, เปรียบเทียบ 1 ยอห์น 3:13) แต่ถ้าพวกสาวกไม่ได้เป็นของโลก แล้วพวกเขาเป็นของ พวกไหนหรือ? คำตอบก็คือ พวกเขาเป็นของ “สวรรค์” เช่นเดียวกับที่พระเยซูไม่ใช่ของโลก ดังนั้น พวกสาวกของพระองค์จึงไม่ใช่ของโลกเช่นกัน แต่เป็นของสวรรค์ เราได้เห็นสิ่งนี้ใน 1 โครินธ์ 15:48 และสนับสนุนด้วยข้อ 49 ซึ่งกล่าวว่า ผู้เชื่อทุกคนจะ “มีลักษณะของมนุษย์สวรรค์อย่างนั้น”

สวรรค์เป็นนามนัยของพระเจ้าที่รู้จักกัน เมื่อพระเยซูตรัสถามพวกผู้นำศาสนาว่า บัพติศมาของ ยอห์น “มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” (มัทธิว 21:25; มาระโก 11:30; ลูกา 20:4)⁵³ นั้น แท้ที่จริง พระองค์กำลังถามว่า บัพติศมาของยอห์นได้รับสิทธิอำนาจมาจากพระเจ้าหรือมาจากมนุษย์ มนุษย์ที่ “มาจากสวรรค์” เป็นมนุษย์ที่ “มาจากพระเจ้า”

⁵³ มาระโก 11:30 “คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์? จงตอบเราเถิด”

พระเยซูเป็นมนุษย์แท้ในสวรรค์

“จงดูมือและเท้าของเรา นี่เป็นเราเอง จงจับดูที่ตัวเรา เพราะว่าวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนที่พวกท่านเห็นว่าเรามี” (ลูกา 24:39)

พระเยซูที่ฟื้นคืนพระชนม์ได้ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์ไม่ใช่วิญญาณเพราะ “วิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูก เหมือนที่พวกท่านเห็นว่าเรามี” ถ้อยคำที่เด่นชัดเหล่านี้เป็นรากฐานของข้อสันนิษฐานว่ามนุษย์ไม่ใช่ “วิญญาณ” ซึ่งตรงกันข้ามกับธรรมชาติทางวิญญาณของพระเจ้าที่ “พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ” (ยอห์น 4:24)⁵⁴ ดังที่พระเยซูทรงให้ตัวพระองค์เองอยู่ในฝั่งของมนุษย์ ซึ่งตรงกันข้ามอย่างเด่นชัด (“เนื้อและกระดูก”) แทนที่จะให้ตัวพระองค์เองอยู่ในฝั่งของพระเจ้า (“วิญญาณ”) แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย

เวลานี้พระเยซูกำลังประทับในสวรรค์อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ในแบบที่ไม่ได้เป็น “วิญญาณ” แต่เป็นมนุษย์ที่มีเนื้อหนังและกระดูก! พระคัมภีร์ไม่ได้บ่งชี้เลยว่าพระเยซูเคยเปลี่ยนไปเป็น “วิญญาณ” ก่อนพระองค์จะเสด็จสู่สวรรค์ ก็จริงอยู่ที่พระเยซูทรงสามารถเสด็จผ่านผนังและประตูห้องด้วยพระกายที่เต็มด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์หลังจากที่ทรงฟื้นจากความตาย แต่ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็ยังทรงมี “เนื้อและกระดูก”⁵⁵ ความจริงก็คือว่า พระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์ทรงมีร่างกาย กำลังประทับอยู่ข้างๆพระบิดาในสวรรค์และกำลังทรงทูลขอเพื่อเรา ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยคิดถึงการมี “กาย” จริงๆอยู่ในสวรรค์ แต่นี่อาจเป็นความจริงอีกอย่างหนึ่งที่แปลกกว่านิยาย

ในพระคัมภีร์ใหม่ คำที่คล้ายคลึงกันมากกว่าสำหรับมนุษย์ก็คือ “เนื้อและเลือด” พระเยซูทรงใช้คำนี้ในมัทธิว 16:17 เมื่อพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า “เนื้อและเลือด⁵⁶ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน [ว่าเราเป็นพระคริสต์] แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ” ในยอห์น 6:53-56 พระเยซูตรัสถึงเนื้อและโลหิตของพระองค์เองว่าเป็นความจริงที่สำคัญฝ่ายวิญญาณ ที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องกินและดื่มเพื่อเป็นอาหารแท้ ไม่ใช่ในแง่ของวัตถุปัจจัย แต่เป็นการดำรงชีวิตทางจิตวิญญาณ คำสอนนี้พิสูจน์ให้เห็นว่า เป็นเรื่องยากเกินกว่าที่สาวกบางคนของพระองค์จะรับได้ ดังนั้นพวกเขาจึงทิ้งพระองค์ไป (ยอห์น 6:66)

⁵⁴ ยอห์น 4:24 “พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

⁵⁵ เพื่อนนักฟิสิกส์ของผมที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศอังกฤษได้อธิบายกับผมว่า พระกายของพระเยซูสามารถทะลุกำแพงและสิ่งกีดขวางอื่นๆได้ในแง่ของความเป็นพลังงานจากการแผ่รังสีและการทำงานของความถี่ของการแผ่รังสีนั้น แต่สิ่งนี้เกินความรู้ด้านฟิสิกส์ของผม

⁵⁶ หรือ “มนุษย์” (ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า เนื้อและเลือด)” (ผู้แปล)

“เนื้อและเลือด” จะเสื่อมสลายและไม่ยั่งยืน ในขณะที่อาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่มีวันเสื่อมสลายและดำรงนิรันดร์ ซึ่งเป็นเหตุที่เนื้อและเลือดไม่สามารถจะมีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้าได้ (1 โครินธ์ 15:50)⁵⁷ เมื่อเป็นเช่นนั้น พระเยซูทรงมีร่างกายในสวรรค์ได้อย่างไร? การทรงอยู่ของพระองค์ในสวรรค์จะบ่งชี้ว่าพระกายของพระองค์ถูกทำให้เป็นกาย “วิญญาณ” หรือ “กายที่เต็มด้วยพระเกียรติสิริ” (ฟิลิปปี 3:21) แต่ไม่ใช่ในลักษณะที่ร่างกายกลายมาเป็น “วิญญาณ” (พระเยซูทรงปฏิเสธว่าพระองค์ทรงเป็น “วิญญาณ” แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย) พวกเขาสามารถจับดูพระองค์ได้ ซึ่งจะทำให้ไม่ได้ในกรณีกับผู้ที่เป็น “วิญญาณ”

ลูกา 24:39⁵⁸ เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีคำว่า “เนื้อและกระดูก” ปรากฏ ในเรื่องราวรอบข้างข้อนี้จะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่เหล่าสาวกจะจับดูพระเยซูได้เท่านั้น พระองค์ยังได้ทรงเสวยปลาอีกด้วย (ข้อ 43)⁵⁹ เพื่อพิสูจน์ให้สาวกของพระองค์เห็นว่า พระองค์ทรงทำได้ทุกอย่างเหมือนมนุษย์แม้หลังจากที่ได้ทรง “เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระบิดา” (โรม 6:4)⁶⁰ ความเป็นมนุษย์ของพระองค์เองเห็นได้ชัดว่า เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงถือว่าสำคัญที่จะทำให้เหล่าสาวกของพระองค์เข้าใจก่อนที่พระองค์จะเสด็จสู่สวรรค์ ดังนั้นมันจึงคุ้มค่าที่จะอ่านเรื่องราวไม่ธรรมดา

ขณะที่พวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่นั้น พระเยซูเองประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า “ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย!” แต่พวกเขาสะดุ้งตกใจกลัวและคิดว่าพวกเขาเห็นวิญญาณ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงหวาดกลัว? และทำไมพวกท่านจึงคิดสงสัยอยู่ในใจ? จงดูมือและเท้าของเรา นี่เป็นเราเอง จงจับดูที่ตัวเรา เพราะว่าวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนที่พวกท่านเห็นว่าเรามี” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ และในขณะที่ยังเชื่อไม่ถึงด้วยความตื่นเต็นยินดีและประหลาดใจอยู่นั้น พระองค์ก็ตรัสถามพวกเขาว่า “ที่นี่มีอะไรให้กินไหม?” พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา (ลูกา 24:36-43 ฉบับ ESV)

นี่คือครั้งแรกของเรื่องราว มันน่าสนใจที่เรื่องราวครั้งหลังดำเนินต่อไปโดยไม่หยุดชะงักการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ซึ่งหมายความว่าพระเยซูเสด็จเข้าสวรรค์ด้วยกายเดียวกันที่มีเนื้อและกระดูก! ผมไม่เคยได้ยินใครพูดถึงข้อเท็จจริงอันน่าอัศจรรย์นี้ ดังนั้นให้เราอ่านส่วนที่เหลือของ

⁵⁷ 1 โครินธ์ 15:50 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดไม่สามารถมีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า”

⁵⁸ ลูกา 24:39 “จงคลำตัวเรา เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนอย่างที่คุณเห็นว่ามี”

⁵⁹ ลูกา 24:42-43 “พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา”

⁶⁰ โรม 6:4 เพราะฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราจะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน

เรื่องราวที่น่าอัศจรรย์นี้ ต่อไปนี้เป็นการบอกเล่าอย่างไม่หยุดชะงักโดยเริ่มตั้งแต่เวลาที่พระเยซูเสวยปลาอย่างจนถึงเวลาที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์

พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “นี่คือถ้อยคำที่เราบอกพวกท่านเมื่อเรายังอยู่กับพวกท่านว่า ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับเราในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส หนังสือผู้เผยพระวจนะและในหนังสือสดุดีนั้น จะต้องสำเร็จ” แล้วพระองค์ทรงเปิดใจของพวกเขาก็เข้าใจพระคัมภีร์ และบอกพวกเขาว่า “มีคำเขียนไว้ดังนี้ว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานและในวันที่สามจะเป็นขึ้นจากความตาย และจะต้องประกาศเรื่องการกลับใจใหม่และการยกโทษบาปในพระนามของพระองค์แก่ทุกประชาชาติ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านคือพยานของสิ่งเหล่านี้ และนี่แหละ เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ลงมาให้เหนือพวกท่าน แต่จงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน” แล้วพระองค์จึงทรงพาพวกเขาออกไปจนถึงหมู่บ้านเบธานี และยกพระหัตถ์อวยพรพวกเขา ขณะที่พระองค์ทรงอวยพรพวกเขาอยู่นั้น พระองค์ก็เสด็จจากพวกเขาไปและทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ (ลูกา 24:42-51 ฉบับ ESV)

นี่คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่หยุดจนถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู การบอกเล่าดำเนินต่อไปในหนังสือกิจการและสรุปปิดท้ายในกิจการ 1:9 ด้วยคำพูดว่า “เมื่อพวกเขากำลังจ้องมองท้องฟ้าขึ้น พระองค์ได้ทรงถูกรับขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆปกคลุมพระองค์จนพ้นสายตาของพวกเขา” เหล่าสาวกของพระองค์เพ่งมองขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์จนกระทั่งพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระองค์เพราะพระองค์ถูกรับขึ้นไปกับเมฆ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาพวกเขาก็ยังคงมองเห็นพระเยซูได้ด้วยตาเปล่าของมนุษย์ ไม่เคยมีการกล่าวไว้ว่าพวกเขาสามารถมองเห็นในทางวิญญาณ เพราะพวกเขากำลังจ้องมองพระองค์ด้วยตาเปล่าของพวกเขา เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จเข้าสู่สวรรค์ในแบบที่เป็นวิญญาณ แต่ในแบบที่เป็นพระเยซูองค์เดียวกันกับที่พวกเขาสามารถจับดูตัวพระองค์ได้และรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพลังงานในการแผ่รังสี (ซึ่งในกรณีนั้นจะยังคงอยู่ในขอบเขตของปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ) พระกายของพระองค์ยังคงเป็นร่างกายที่สามารถจับดูได้ มีมนุษย์ที่มี “เนื้อและกระดูก” อยู่ในสวรรค์!

พระกิตติคุณลูกาจบลงได้เหมาะเจาะที่สุดด้วยคำพูดว่า “พวกเขาอยู่ในพระวิหารทุกวัน พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า” (ลูกา 24:53)

ข้อสรุปที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือว่า พระกายของพระเยซูที่สามารถเสวยปลาได้และที่สาวกของพระองค์สามารถจับดูได้นั้น เป็นพระกายเดียวกันกับที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ใน

ขณะนี้ มีมนุษย์แท้จริงในสวรรค์! มนุษย์ซึ่งเคยเดินอยู่บนโลก ขณะนี้อยู่ท่ามกลางมวลหมู่ชาวสวรรค์เบื้องบน นี่คือข้อความที่ลูกาต้องการจะถ่ายทอดกับเราอย่างไม่ต้องสงสัย

ขณะนี้พระคริสต์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาด้วย “พระกายที่เต็มด้วยพระเกียรติสิริ”⁶¹ ของพระองค์ (ฟิลิปปี 3:21) ในพระกายเดียวกันนี้แหละที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาสู่โลกในแบบเดียวกับที่พระองค์ทรงถูกรับไปจากโลก (กิจการ 1:11)⁶²

“เนื้อและเลือด” บอกให้รู้ถึงสภาพตามธรรมชาติที่ไม่ยั่งยืนของร่างกายมนุษย์ บางครั้งคำนี้จะถูกย่อเป็นคำเดียวว่า “เนื้อ” เช่น “บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า” (อิสยาห์ 40:6; 1 เปโตร 1:24)⁶³ ในอีกด้านหนึ่ง กระดูกเป็นส่วนที่คงทนที่สุดของร่างกายมนุษย์ นักโบราณคดีมักพบกระดูกที่มีอายุนับพันปี นี่อาจเป็นเหตุผลที่พระเยซูทรงใช้คำที่ผิดธรรมดาว่า “เนื้อและกระดูก” เพื่อกล่าวถึงพระกายของพระองค์ เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะ พระองค์ได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์จนหมดแล้วเพื่อยกโทษบาป (มัทธิว 26:28)⁶⁴ ดังนั้นสิ่งที่ยังเหลืออยู่ในตัวพระองค์หลังจากพระโลหิตของพระองค์ได้หลั่งออกหมดก็คือ “เนื้อและกระดูก”

พระคัมภีร์ประกาศว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ ไม่มีการสนับสนุนในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งตรงกันข้ามกับคำยืนยันที่อาจหาญและไม่มีมูลความจริงของคนต่างชาติถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ที่เริ่มตั้งแต่ราวกลางศตวรรษที่สอง ร้อยกว่าปีหลังจากช่วงสมัยของพระเยซู

ภาพความเป็นมนุษย์ของพระเยซูเห็นได้ชัดเจนในช่วงสำคัญสุดของการไถ่สวนพระองค์ที่ “เมื่อพระเยซูเสด็จออกมา ทรงสวมมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีม่วง ปิลาตเจ้าเมืองกล่าวกับพวกเขาว่า ‘คนนี่ไฉไลละ’” (ยอห์น 19:5) คำพูดของปิลาตแปลให้ดีกว่าได้ว่า “จงดุ! ผู้ชายคนนี่!” ไม่ว่าปิลาตอาจหมายถึงอะไรจากถ้อยคำนี้ เขาอาจพูดโดยที่เขาไม่เข้าใจ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นพระเยซู**ผู้เป็นมนุษย์**นี้แหละที่มนุษย์ชาติจะต้องพึ่งเพื่อความรอด คือ “ในผู้อื่นไม่มีความรอดเลย เพราะว่า (พระเจ้า) ไม่ได้ประทานนามอื่นทั่วได้ฟ้า *ท่ามกลางมนุษย์*ที่จะช่วยเราทั้งหลายให้รอด”⁶⁵ (กิจการ 4:12)

⁶¹ หรือ “พระกายอันทรงพระสิริ” (ฉบับ 1971) และ “พระกายอันทรงสง่าราศี” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

⁶² กิจการ 1:11 สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิเลเอีย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

⁶³ 1 เปโตร 1:24 เพราะว่า “*มนุษย์ทุกคน* (ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า เนื้อหนังทั้งปวง) เป็นเสมือนต้นหญ้า และดั่งดอกไม้ที่ร่วงโรยไป”

⁶⁴ มัทธิว 26:28 “เพราะว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนจำนวนมาก”

⁶⁵ กิจการ 4:12 “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

การตอบสนองตามปกติต่อการยืนยันว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าก็คือ จันพระเยซูก็ทรงเป็น “แค่” มนุษย์นะสิ? หรือว่า “จะมีอะไรพิเศษเกี่ยวกับพระองค์หรือที่นอกเหนือจากการเป็นพระเมสสิยาห์ ผู้เผยพระวจนะ และอาจารย์?” การคิดแบบนี้แสดงให้เห็นว่าเราที่แม้จะเป็นคริสเตียนก็ให้คุณค่ากับมนุษย์น้อยนิดเพียงใด และความเข้าใจของเรานั้นขึ้นต้นเพียงใดที่มนุษย์มีคุณค่าเพียงใดต่อพระเจ้า

เราประเมินคุณค่าของคนๆหนึ่งด้วยวิธีต่างๆ หลายคนประเมินคุณค่าของคนๆหนึ่งด้วยระดับความเป็นเพื่อนกับคนนั้น ถ้าเขาไม่ใช่เพื่อนที่ดีของเรา เขาก็จะมีค่าน้อยในสายตาของเรา บางคนประเมินคุณค่าของคนตามรายได้ของพวกเขา และกับบางคนแล้ว ชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งยังมีค่าไม่คุ้มกับราคาของลูกกระสุนหนึ่งนัดด้วยซ้ำ

คริสเตียนทุกคนคุ้นกับความจริงที่ว่า “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” นั่นไม่ได้บอกอะไรเราบางอย่างถึงคุณค่าของมนุษย์ในสายตาของพระเจ้าหรือ? พระเจ้าทรงให้คุณค่ากับมนุษย์ในแบบที่เราไม่เข้าใจ เราไม่ได้มองมนุษย์ในแบบที่พระเจ้าทรงมองมนุษย์ “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของเราก็มิใช่ทางของเจ้า” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ (อิสยาห์ 55:8)

“เป็นแค่มนุษย์หรือ”? นั่นหมายความว่าอย่างไร? นั่นหมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากไปกว่ามนุษย์ที่แท้จริงหรือ? นั่นหมายความว่าพระองค์ไม่ได้มาจากโลกอื่น เช่นจากนอกโลกอย่างนั้นหรือ? มีอะไรผิดแปลกกับการที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหรือ? เราทุกคนไม่ใช่มนุษย์กันหรือ? มีปัญหาอะไรกับการที่พระองค์ทรงเป็นพวกเดียวกับเราไหม? ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) ทรงเป็นหนึ่งในพวกเรา และพระองค์ไม่ได้ทรง “ละอาย” ที่จะเรียกเราว่าพี่น้องของพระองค์⁶⁶ แม้ว่าเราจะยังห่างไกลจากความสมบูรณ์แบบเหมือนพระองค์

ประเด็นนี้เป็นปัญหาเฉพาะกับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเท่านั้น เพราะพวกเขาไม่คิดว่าพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในพวกเดียวกับเราทั้งหมด เพราะตามหลักคำสอนของพวกเขาแล้ว พระเยซูทรงมีสองสถานะ คือสถานะที่เป็นพระเจ้าและสถานะที่เป็นมนุษย์ เป็นที่ชัดเจนว่า ใครก็ตามที่มีสถานะของพระเจ้าก็จะไม่ใช่มนุษย์เหมือนอย่างเรา ไม่มีใครในพวกเราที่มีสองสถานะอยู่ในตัวเรา หรือจะพูดแบบสุภาพๆก็คือ ถ้ามีเราจะถูกมองว่าเป็นผู้ป่วยจิตเภท!

⁶⁶ สิบรูป 2:11 “เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง”

สภาวะของคน ๆ หนึ่งนั้น ไม่เท่ากับตัวของคนนั่นเอง แต่เป็นเพียงส่วนประกอบสำคัญของคน ๆ นั้นเท่านั้น นี่เป็นเรื่องที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับโดยปริยายเมื่อพวกเขาบอกว่าพระเยซูทรงมีสองสภาวะ คือเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ แต่ก็ยังเป็นบุคคลเดียว ไม่ใช่สองบุคคล

พระเยซูจะทรงเป็นคนประเภทไหนหรือ ถ้าพระองค์ทรงเป็นรูปผสมของพระเจ้าและมนุษย์? นี่เป็นปัญหาที่ยากและจัดการได้ยากซึ่งคุกรุ่นมานานหลายปีที่เรียกกันว่าข้อโต้แย้งเรื่องศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระเยซู สุดท้ายแล้วสิ่งที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพสามารถจะพูดเกี่ยวกับพระเยซูได้ก็คือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์โดยการรวมกันของสภาวะทั้งสอง แต่พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นี้เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนเหมือนอย่างพวกเราเลย เนื่องจากการตั้งพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ขึ้นนั้น ไม่ได้ทำให้พระเยซูเป็นมนุษย์ที่แท้จริง นี่จะไม่เป็นการกันพระเยซูจากการเป็นพระเจ้าที่แท้จริงด้วยหรือ?

ตามคำนิยามแล้ว พระเจ้าจะมีสภาวะของพระเจ้า ไม่ได้มีสภาวะของมนุษย์ แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะโต้แย้งว่า สภาวะพระเจ้าของพระเยซูนั้นมาจากการที่พระองค์ที่สองในพระเจ้าตรีเอกภาพมาบังเกิดเป็นพระเยซู แต่ทำไมจึงต้องหยุดอยู่ที่สภาวะพระเจ้าของพระองค์ ซึ่งมีแต่จะทำให้เกิดความสับสนในประเด็นนี้? ถ้าทุกส่วนของพระองค์ที่สองของพระเจ้าในตรีเอกภาพอยู่ในพระเยซูแล้ว เราจะแปลความเกี่ยวกับสภาวะมนุษย์ของพระเยซูได้อย่างไร? พระเยซูยังคงเป็นมนุษย์ทุกส่วนไหม? มีสองบุคคลอยู่ในพระเยซูไหม? ความคิดที่ว่ามีสองบุคคลอยู่ในพระเยซูเป็นเรื่องที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต่อต้านอย่างมาก ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มีสภาวะของมนุษย์เพิ่มเข้ามา ไม่ใช่ตัวมนุษย์ แต่ผู้ที่ยังคงเป็นพระเจ้าอยู่นี้จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงได้อย่างไร?

แต่ตรงกันข้ามที่พระเยซูตามพระคัมภีร์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงเหมือนกับเราทุกคน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ได้ทรงเลือกที่จะสถิตอยู่ในมนุษย์คนนี้ “ความบริบูรณ์” ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ใน “พระกาย” ของพระเยซู (โคโลสี 2:9)⁶⁷ โดยที่ทั้งสองรวมกันเป็น “จิตวิญญาณเดียวกัน” (1 โครินธ์ 6:17)⁶⁸ นี่เป็นภาพที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ใหม่ในการรวมกันของพระเจ้าที่แท้จริงกับมนุษย์ที่แท้จริง

ข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้เราชินที่จะคิดว่า ถ้าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า พระคัมภีร์ใหม่ก็จะไม่มีถ้อยคำอะไรเกี่ยวกับพระองค์ที่มีค่าควรประกาศ สำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว คุณค่าของพระคริสต์จะอยู่ที่การเป็นพระเจ้าของพระองค์ หรือการเป็นพระเจ้าที่มาเป็น

⁶⁷ โคโลสี 2:9 “เพราะในพระคริสต์พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) ฉบับไทยคิงเจมส์และฉบับ 1971 แปลว่า “เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” (ผู้แปล)

⁶⁸ 1 โครินธ์ 6:17 “แต่คนที่รวมตนเองเป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นหนึ่งกับพระองค์ในจิตวิญญาณ”

มนุษย์ ไม่ใช่การเป็นแค่มนุษย์เท่านั้น แต่ความจริงที่เข้าใจได้ง่ายก็คือ พระสิริของพระคริสต์ตามพระคัมภีร์นั้นบดบังรัศมีพระสิริที่เราคิดว่าเป็นของพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแบบทิ้งห่าง เราถูกชักนำผิด ๆ ให้เชื่อว่าพระคัมภีร์ใหม่มีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ เมื่อตามความเป็นจริงแล้วเราไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่าบุคคลดังกล่าวมีอยู่จริงในพระคัมภีร์ใหม่ด้วยซ้ำ ความจริงที่เข้าใจได้ง่ายนี้สามารถยืนยันได้โดยการค้นหาในคอมพิวเตอร์ว่า คำสำคัญของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “พระเจ้าพระบุตร” นั้นไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์

“ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตกเห็นพระบิดา”

เปาโลพูดถึง “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) พระสิริของพระเจ้าถูกสำแดงในพระเยซู ซึ่งแม้แต่คำพูดและการกระทำของพระเยซูก็มาจากพระบิดา ผู้สถิตอยู่ในพระองค์ พระเยซูทรงเป็นเหมือนหน้าต่างโปร่งแสงที่มองผ่านได้ง่ายให้กับพระเจ้าตั้งที่ว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตกเห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)⁶⁹

แต่คำกล่าวนี้อาจหมายถึงสิ่งที่ต่างไปเลยถ้าพระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระบิดาทุกประการและทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระองค์ เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ดังนั้น การที่ได้เห็นพระเยซูก็คือการได้เห็นพระเจ้าพระบุตร ไม่ได้เห็นพระเจ้าพระบิดา ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้วเราไม่จำเป็นต้องเห็นพระบิดา เพราะการเห็นพระเจ้าพระบุตรก็เท่ากับการเห็นพระเจ้าพระบิดา ด้วยวิธีการที่เรียบง่ายเหมือนนี้เอง พระบิดาจึงถูกความเชื่อในตรีเอกานุภาพกำจัดออกไปด้วยความตั้งใจและด้วยความมุ่งหมายโดยแท้ สำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่แล้ว พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว ที่พวกเขามั่นใจและอธิษฐานกับพระองค์ แม้ว่าบรรดาคริสตชนจากกลุ่มคริสตเมตอดิกจะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นพระองค์ที่สามในพระเจ้าตรีเอกภาพมาเป็นศูนย์กลางของความเชื่อของพวกเขา ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่ไม่มีความสนใจพระเจ้าพระบิดาอย่างแท้จริง เพราะนอกจากการส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกและการชุบพระบุตรให้เป็นขึ้นจากความตายแล้ว พระองค์ได้ทรงทำอะไรบ้าง? เหมือนที่เพลงหนึ่งสรุปเอาไว้ว่า “พระเยซูทรงทำทุกสิ่ง”!

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตกเห็นพระเจ้า” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่บางคนอาจจะใช้เป็นสมการอัตลักษณ์ที่ พระเยซู=พระเจ้า สิ่งที่พระเยซูตรัสจริง ๆ ก็คือ “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตกเห็นพระบิดา” เราไม่สามารถใช้คำกล่าวนี้อเป็นสมการของอัตลักษณ์ได้ (พระบุตร=พระบิดา) นอกเสียจากว่าเราจะ

⁶⁹ ยอห์น 14:9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิป เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเรามากหรือ? คนที่ได้เห็นเราก็ตกเห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น?’”

เข้าใจตามอย่างความเชื่อแบบโมดาลิสซึม (ซึ่งบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะไม่เชื่อเช่นนั้น) ดังนั้นเมื่อเราเห็นพระเยซู เราก็จะไม่เห็นพระบิดาอยู่ตรงหน้าเรา (นี่เป็นความเชื่อแบบโมดาลิสซึม)⁷⁰ สิ่งที่เราจะเห็นก็คือความบริบูรณ์ของพระบิดาดำรงอยู่ในพระกายของพระเยซู (โคโลสี 2:9) นี่เองที่ทำให้พระเยซูเป็นพระฉายาของพระเจ้า พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นพระบิดาที่เห็นได้ชัด เพราะพระองค์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:1)

การเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูและการสร้างใหม่

การเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูได้ถูกบันทึกไว้ในมัทธิวและลูกา (มัทธิว 1:18-25; ลูกา 1:26-38; 2:1-38) แต่ไม่มีพระกิตติคุณฉบับใดอธิบายความหมายของการเกิดนี้ การไม่มีคำอธิบายเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจเพราะการเกิดจากหญิงพรหมจารีไม่ใช่เหตุการณ์ธรรมดา เราควรจะเข้าใจเรื่องนี้อย่างไรถ้าไม่มีคำอธิบายให้ไว้? แต่ถึงอย่างนั้นก็มีข้อหนึ่งในลูกาที่เด่นชัดในเรื่องการเกิดจากหญิงพรหมจารีนี้

ลูกา 1:35 และทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ ดังนั้นเด็กที่จะเกิดมาจะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์และพระบุตรของพระเจ้า” (ฉบับ ESV)

ปฐมกาล 1:2 แผ่นดินไม่มีรูปร่างและว่างเปล่า ทั้งความมืดอยู่เหนือพื้นผิวของที่ลึก และพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังปก [หรือ กำลังโอบ] อยู่เหนือผิวน้ำนั้น (ฉบับ ESV)

การปกของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือมารีย์ในลูกา 1:35 นั้นมีความคล้ายคลึงกับในปฐมกาล 1:2 ซึ่งกล่าวว่าในการทรงสร้างโลกนั้น “พระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” นักวิชาการพระคัมภีร์เดิมหลายคนชี้ให้เห็นในข้อความภาษาฮีบรูว่า “กำลังปกอยู่เหนือ” นั้นหมายถึง “กำลังโอบอยู่เหนือ” (คำว่า “กำลังโอบ” หมายถึงการที่นกกำลังโอบหรือกักไข่เพื่อฟักไข่)⁷¹

⁷⁰ Modalism คือความเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นบุคคลเดียวที่ไม่แตกต่างกันที่สำแดงพระองค์เองในสามสถานะ

⁷¹ คีลและเดลิทซ์ (ปฐมกาล 1:2): “ทุกา ใน *Piel* ใช้กับการปกและการกักของนกเหนือลูกอ่อนของมันเพื่อให้ความอบอุ่นและการเจริญวัยด้วยพลกำลังที่จำเป็นสำหรับลูกนก (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:11) ในลักษณะเช่นเดียวกับที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวเหนือที่ลึก ในการทรงสร้างนั้นทุกชีวิตได้รับลมหายใจแห่งชีวิตของพระองค์เพื่อเติมเต็มพลกำลังที่จำเป็นสำหรับพวกเขา” นอกจากนี้ก็มีข้อมูลใน *คู่มือวิเคราะห์และอธิบายปฐมกาลของจอห์น สกินเนอร์* หน้า 17-18 (“...พระวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งปรากฏเหมือนนกที่กักอยู่เหนือรังของมัน และอาจเป็นการแสดงให้เห็นหลักการภายในของชีวิตและแบบแผนที่ยังไม่ยุ่งเหยิง”); นอกจากนี้ยังมีข้อมูลของฟาร์ราและคอปทเทอร์ล ใน *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์: ปฐมกาล* (“พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหว (คำตรงตัว, กำลังกัก) อยู่เหนือผิวน้ำ”)

การเปรียบเทียบที่คล้ายคลึงกันของทั้งสองข้อระหว่างลูกา 1:35 กับปฐมกาล 1:2 (คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ // พระวิญญาณของพระเจ้า และการปกคลุม // การปก/การโอบ) เผยให้เห็นความจริงที่สำคัญคือ การปกมารีย์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเกี่ยวข้องกับการสร้างใหม่ ส่วนการที่พระวิญญาณโอบอยู่เหนือแผ่นดินที่ยังไม่มีรูปร่างนั้นเกี่ยวข้องกับการสร้าง “เก่า” (กายหรือโลกแห่งวัตถุ) การปกมารีย์โดยพระวิญญาณของพระเจ้านี้ ชี้ให้เห็นว่าการสร้างใหม่เป็นส่วนสำคัญของการสร้างในฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นโดยการ “เกิดจากพระวิญญาณ”

ความหมายของการเกิดจากหญิงพรหมจารีนั้นไม่ได้เผยให้เห็นเฉพาะในคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับ “การเกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5) เท่านั้น แต่ยังเห็นได้อีกในคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับ “การสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15) ซึ่งเป็นคำที่เหมือนกันกับการเกิดจากหญิงพรหมจารี ที่จะไม่สามารถเข้าใจได้ดีหาก “อยู่ดี ๆ” ก็ให้ไว้โดยไม่มีคำอธิบายหรือแบบอย่างที่มีมาก่อน

ไม่มีข้อสงสัยเลยเลยที่คำว่า “ปก” (*episkiazō*) ในเรื่องราวของการเกิดจากหญิงพรหมจารีนี้นี้ชี้กลับไปที่การมีส่วนร่วมของพระวิญญาณในการสร้างในปฐมกาล (“พระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” ปฐมกาล 1:2) คำว่า “ปก” ตรงนี้ (ภาษาฮีบรู *rachaph* ที่ใช้ที่อื่นก็มีแต่เฉพาะในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:11) เผยให้เห็นความคิดเรื่องของการ “ปก”⁷²

พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำให้เกิดการสร้างใหม่ในมารีย์ โดยแทนที่สเปิร์มจากเชื้อสายของอาดัม ด้วยวิธีนี้พระเยซูจึงทรงเป็นเชื้อสายของอาดัมผ่านทางมารีย์ อีกทั้งยังเป็นจุดเริ่มต้นของ *การสร้างใหม่* โดยฤทธิ์เดชแห่งการสร้างสรรค์ของพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ สิ่งนี้จะอธิบายคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับ “ผู้ที่ถูกสร้างใหม่” ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15; เปรียบเทียบวิวรณ์ 21:5)⁷³ และเกี่ยวกับพระเยซูที่เป็น “มนุษย์จากสวรรค์” หรือเป็น “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” (1 โครินธ์ 15:45-49)

พระเยซูได้ทรงบังเกิดโดยฤทธิ์เดชแห่งการสร้างสรรค์ของพระวิญญาณของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้บรรดาผู้เชื่อซึ่งเป็นผลมาจากการอยู่ในพระคริสต์จึงถูกรวมเข้าไว้ในการสร้างใหม่ มาเป็นคนใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทำการเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงบังเกิดจากพระวิญญาณเมื่อพระองค์ประสูติ ดังนั้นทุกคนจึงต้องเกิดจากพระวิญญาณดังที่กล่าวไว้ในคำพูดที่รู้จักกันดีกับนิโค

⁷² คู่มืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์ กล่าวว่าลูกา 1:35 “เตือนให้เรานึกถึงคำเริ่มต้นของปฐมกาล ที่ผู้เขียนบอกถึงต้นกำเนิดของชีวิตในการสร้างในถ้อยคำว่า ‘พระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหว (หรือ โอบ) อยู่เหนือพื้นผิวน้ำที่ลึกนั้น’” นอกจากนี้ก็ยังมีคู่มืออธิบายของ เอช เอ ดับบลิว มายเออร์ เกี่ยวกับลูกา 1:35

⁷³ 2 โครินธ์ 5:17 ฉะนั้นถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

เดิมส์ว่า “ท่าน (พหุพจน์) ต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:7) และ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) นั่นก็คือ เขาจะไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำสำเร็จในพระเยซูนั้น พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำการสร้างใหม่ในมนุษย์ทุกคนเพื่อให้เขาหรือเธอเป็นสิ่งสร้างใหม่หรือคนที่ถูกสร้างใหม่โดยการบังเกิดจากพระวิญญาณเข้ามาในชีวิตใหม่ที่ดำเนินชีวิตโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่ภายในเขา (1 โครินธ์ 3:16; 2 โครินธ์ 6:16)⁷⁴ พระเจ้าทรงเห็นว่าเราจะเติบโตเป็น “ผู้ใหญ่เต็มที่ จนถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13)⁷⁵ การเป็นคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่นั้น ไม่ใช่แค่เรื่องของ การเชื่อในพระเยซู หรือแค่เชื่อว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา แต่เป็นเรื่องที่สำคัญเกี่ยวกับการมาเป็นคนใหม่ที่เป็นเหมือนพระเยซูในการดำเนินชีวิตและในความคิดของเขา นี่คือสิ่งที่ถือเป็นการเชื่ออย่างแท้จริงหรือเหมือนสิ่งที่เปาโลเรียกว่า “การเชื่อฟังตามความเชื่อ” (โรม 1:5; 16:26)⁷⁶ ความเชื่อที่แท้จริงจะรวมถึงการเชื่อฟังพระบิดาที่สะท้อนให้เห็นจากการที่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระบิดาอย่างสมบูรณ์ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น การอ้างใด ๆ ก็ตามที่ไม่ได้มีการเชื่อฟังจนหมดหัวใจ ก็จะเป็นความเชื่อที่จอมปลอม

พระกิตติคุณทั้งหมดพูดถึงการที่เราเป็นสาวกของพระเยซู แต่ตอนนี้พระเยซูทรงอยู่ในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา แล้วเราจะติดตามพระองค์ได้อย่างไร? การติดตามพระเยซูในยุคปัจจุบันนี้หมายถึงการมีชีวิตที่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระบิดา เหมือนที่พระเยซูทรงมีชีวิตที่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระบิดา “พระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราในโลกนี้ก็เช่นนั้น” (1 ยอห์น 4:17)

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราก็คิดว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าที่มีสถานะของมนุษย์ ผนวกเข้ามาด้วย มนุษย์อย่างเรา ไม่สามารถหมายรวมว่าพระเยซูที่เป็นพระเจ้านี้จะมาเป็นหนึ่งในพวกเราได้ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ละก็ นอกจากเราจะไม่สามารถถือรวมว่าพระองค์เป็นพวกเดียวกับเราแล้ว ก็ยังเป็นเช่นนั้นไม่ได้ด้วยซ้ำ ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแต่เราไม่ได้เป็น การหมายรวมตัวของเรากับผู้ที่เป็นพระเจ้า จะกลายเป็นการหมิ่นประมาทที่เทียบตัวของเราเสมอพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าไม่ได้ถูกนับรวมว่าเป็นหนึ่งในมนุษย์เหมือนพวกเรา แต่เป็นเป้าหมายในการนมัสการของเรา

⁷⁴ 1 โครินธ์ 3:16 “พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่าน”

⁷⁵ เอเฟซัส 4:13 “จนกว่าเราทุกคน...จะบรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ คือโตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์”

⁷⁶ โรม 1:5 “โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ให้ชนชาติต่าง ๆ เชื่อฟังตามความเชื่อนั้น” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เรามองไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการเกิดจากพระวิญญาณพระเยซูในการเกิดจากหญิงพรหมจารี กับการที่เราจำเป็นต้องเกิดจากพระวิญญาณ นอกจากนี้เรายังมองไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างที่พระเยซูทรงเป็นหัวปีของการสร้างใหม่กับการที่เราเป็นผู้มีส่วนในการถูกสร้างใหม่ นอกจากนั้นเราก็มองไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างที่พระเยซูทรงมี “ความบริบูรณ์ทั้งหมดของพระเจ้า” ดำรงอยู่ในพระองค์ (โคโลสี 1:19)⁷⁷ กับการที่พระวิญญาณสถิตอยู่ในเราจนเรา “เต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 3:19)⁷⁸

ดังนั้นเราจึงมองไม่เห็นพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ชีวิตในฝ่ายวิญญาณของเราถอดแบบชีวิตของพระเยซู เราก็มองไม่เห็นเช่นเดียวกันว่าเป้าหมายในชีวิตของผู้เชื่อคือการเป็นพระฉายาของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ เหมือนที่พระเยซูทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า เพื่อชีวิตของพระเจ้าจะได้สำแดงผ่านทางเราในแบบเดียวกับที่ได้สำแดงผ่านทางพระเยซู นั่นเป็นความล้มเหลวที่มองไม่เห็นว่าเป็นแผนการนิรันดร์ของพระบิดานั้นเรา “ถูกกำหนดให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29)⁷⁹

ความล้มเหลวของเราที่มองไม่เห็นความจริงที่สำคัญเหล่านี้ ได้ส่งผลให้ความเชื่อของคริสเตียนถูกจำกัดวงไว้ในแง่ของการยอมรับตามหลักความเชื่อมากกว่า ซึ่งเป็นการมีความเชื่อแต่เปลือกนอก โดยที่ไม่เห็นความจำเป็นในการดำเนินชีวิตของเราให้เหมือนอย่างที่เราเชื่อได้ทรงดำเนินชีวิตของพระองค์ ในทุกวันนี้ เป็นเรื่องยากที่จะหาผู้ติดตามพระเยซูจนหมดหัวใจ ผู้ที่เต็มด้วยพลังและจิตวิญญาณที่มีพลัง แต่เปาโลกล่าวว่า “นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้พวกท่านเป็นคนบริสุทธิ์” (1 เธสะโลนิกา 4:3) และการเป็นคนบริสุทธิ์นี้คืออะไรหรือไม่ใช่กระบวนการทั้งหมดในการเป็นเหมือนพระเยซูที่เป็นพระเยซูตามพระคัมภีร์ โดยการ “เกิดจากพระวิญญาณ” และจากนั้นเป็นการถูกทำให้สมบูรณ์แบบโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่สถิตอยู่ภายใน?

เรื่องราวการเกิดจากหญิงพรหมจารีได้อ้างไว้โดยมัทธิวและลูกา แต่เหตุการณ์ที่ถือว่าสำคัญที่ทำให้เข้าใจตัวของพระเยซูคริสต์นั้น นำสังเกตว่าการเกิดจากหญิงพรหมจารีไม่ได้มีกล่าวไว้ที่ไหนอีกในพระคัมภีร์ใหม่ ในคำกล่าวที่สำคัญในกาลาเทีย 4:4 ที่เปาโลสามารถจะกล่าวถึงการเกิดจากหญิงพรหมจารี แต่เปาโลก็ไม่ได้กล่าว เขากล่าวแต่เพียงว่าพระเยซู “ประสูติจากสตรีเพศ” โดยใช้คำกริ

⁷⁷ โคโลสี 1:19 “เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ในพระองค์”

⁷⁸ เอเฟซัส 3:19 “ให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม”

⁷⁹ โรม 8:29 “เพราะทุกคนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้ว พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก”

ธรรมดาว่า “ผู้หญิง” (*gynē*, เปรียบเทียบ gynecology) เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่คิดว่าจำเป็นจะต้องพูดว่า “เกิดจากหญิงพรหมจารี”

แต่ความจริงที่เกิดจากหญิงพรหมจารีปรากฏในพระกิตติคุณสองเล่มนั้นหมายความว่า ไม่สามารถจะมองข้ามเรื่องนี้ไปได้ ความจริงนี้หนุนคำสอนของเปาโลอย่างไม่มีข้อสงสัยในเรื่องที่พระเยซูทรงเป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:45) และเรื่องการสร้างใหม่ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17) เพื่อให้เข้าใจว่าการสร้างใหม่นี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เราจะมาดูเรื่องราวของการเกิดจากหญิงพรหมจารี เรื่องราวจากมัทธินั้นมีความกระชับ

นี่คือเรื่องราวการประสูติของพระเยซูคริสต์ คือมารีย์มารดาของพระองค์ได้ตกปากรับคำจะแต่งงานกับโยเซฟ แต่ก่อนที่จะทั้งสองจะอยู่กินด้วยกัน ก็พบว่ามารีย์กำลังจะมีบุตรโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธ 1:18 ฉบับ NIV)

มารีย์ตั้งครรภ์โดยทาง (ภาษากรีกคือคำว่า *ek*) พระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ใช่โดยทางโยเซฟ เพราะโยเซฟกับมารีย์ยังไม่ได้ “อยู่กินด้วยกัน” ในข้อ 20 มีรายละเอียดเพิ่มเติมว่า “เพราะว่าเธอได้ตั้งครรภ์สิ่งที่อยู่ในเธอโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ฉบับ NJB) คำว่า “ตั้งครรภ์” ตรงนี้จะต้องเข้าใจว่าเป็นการตั้งครรภ์ทางสายเลือด ความจริงแล้วคำว่า “มดลูก” ปรากฏในข้อ 18 แต่ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้แปลไว้ เพราะจะทำให้ภาษาอังกฤษแปลกไปจากปกติ หากแปลตามตัวอักษร⁸⁰

มารีย์ตั้งครรภ์ในมดลูกของเธอ เหมือนที่ผู้หญิงทั้งหลายตั้งครรภ์เพื่อเริ่มต้นกระบวนการของการเกิด (เปรียบเทียบกาลาเทีย 4:4, “ประสูติจากสตรีเพศ”)⁸¹ ในกรณีของมารีย์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแหล่งกำเนิดของการตั้งครรภ์ มีรายละเอียดเพิ่มเติมบางอย่างให้ไว้ในลูกา 1:35

ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือ (*epeleusetai epi*) เธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปก (*episkiasei*) เธอ เพราะฉะนั้นเด็กที่จะเกิดมานั้นจะถูกเรียกว่าบริสุทธิ์ และได้ชื่อว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ฉบับ ESV)

⁸⁰ มัทธ 1:18 มีข้อความ *ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου* แปลคำต่อคำก็คือ “ในมดลูกของเธอมารจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” ตรงนี้คำกรีกสำหรับ “มดลูก” (*gastēr*) ยังพบในลูกา 1:31 (“เธอจะตั้งครรภ์ในมดลูกของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง”) ที่โครงสร้างประโยคช่วยให้แปลเป็นภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีคำว่า “มดลูก” ปรากฏอยู่ในฉบับภาษาอังกฤษส่วนใหญ่

⁸¹ หรือแปลตรงตัวว่า “บังเกิดจากผู้หญิงคนหนึ่ง” (ผู้แปล)

พระคัมภีร์กล่าวถึงพระวิญญาณที่มาอยู่เหนือคนของพระเจ้าในถ้อยคำเช่น “พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาอยู่เหนือ” (กันดารวิถี 24:2; 1 ซามูเอล 19:20, 23; 2 พงศาวดาร 15:1) หรือ “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จลงมาเหนือ” (2 พงศาวดาร 20:14) หรือ “พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิต” (กิจการ 19:6) พระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่เหนือคนเหล่านั้น เพื่อให้สามารถทำกิจที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้พวกเขาทำ คำกรีกว่า “มาอยู่เหนือ” ก็ใช้ในกิจการ 1:8 ที่พระวิญญาณมาอยู่เหนือเหล่าสาวกในวันเพ็นเทคอสต์ เพื่อให้พวกเขาสามารถทำพันธกิจซึ่งมีความสำคัญอย่างมากในการนำความรอดมาสู่โลกนี้

“การปก” (*episkiazō*) ในลูกา 1:35 เผยให้เห็นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า คำเดียวกันนี้ก็ใช้ในอพยพ 40:35 (ฉบับ LXX)⁸² ที่เมฆแห่งการสถิตอยู่ของพระเจ้าปกคลุมเต็มเต็นท์นัดพบ คือเต็มพลับพลา คำว่า “ปก” (หรือ “ปกคลุม”) ก็ใช้ในที่อื่นอีกเมื่อเมฆปกคลุมเบโตร ยาขอบ และยอห์น ในเหตุการณ์ที่พระกายของพระเยซูเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา (มาระโก 9:7; มัทธิว 17:5; ลูกา 9:34) คำนี้ใช้ในสดุดี 91:4 (90:4 ในฉบับ LXX)⁸³ ที่พระยาห์เวห์จะทรง “ปก” และปกป้องประชากรของพระองค์ เหมือนเช่นนกอินทรี

การเกิดจากหญิงพรหมจารีและลำดับวงศ์ตระกูล

เกชา เวอร์มีส⁸⁴ชี้ให้เห็นว่าปัญหาสำคัญในเรื่องสองลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูที่ระบุในมัทธิว และลูกา (มัทธิว 1:1-17; ลูกา 3:23-38) ก็คือข้อเท็จจริงที่ลำดับวงศ์ตระกูลทั้งสองยึดทางเชื้อสายของโยเซฟ ไม่ใช่ของมารีย์ แต่ถ้าโยเซฟไม่ใช่บิดาทางสายเลือดของพระเยซู ลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้ก็จะไม่มีส่วนสำคัญในการสืบเชื้อสายของพระเยซูจากดาวิด แล้วเช่นนั้นจะมีประโยชน์อะไรที่จะลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้เสียยืดยาว?

หากลำดับวงศ์ตระกูลจะมีความหมายใด ๆ การเกิดจากหญิงพรหมจารีนั้นไม่สามารถจะเข้าใจได้ง่ายๆ ในแบบที่กันโยเซฟออกจากความเป็นพ่อของพระเยซูในลักษณะที่สำคัญบางอย่าง ข้อเสนอแนะต่างๆ เช่นว่า โยเซฟเป็นพ่อบุญธรรมของพระเยซู นั่นก็คือ เป็นพ่อตามกฎหมายแต่ไม่ใช่ตามสายเลือดนั้นเป็นข้อเสนอที่ไม่น่าเชื่อถือ เวอร์เมสชี้ให้เห็นว่า “ความเป็นพ่อ” แบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับในกฎหมายของชาวยิวเกี่ยวกับเชื้อสาย การยอมรับดังกล่าวจะมีความสำคัญอย่างยิ่งในกรณี

⁸² อพยพ 40:35 “โมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบไม่ได้ เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และพระรัศมีของพระยาห์เวห์ก็อยู่เต็มพลับพลา”

⁸³ สดุดี 91:4 “พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะลี้ภัยอยู่ที่ปีกของพระองค์”

⁸⁴ การประสูติ: ประวัติศาสตร์และพงศาวดาร, หน้า 26-47, เกชา เวอร์เมส เป็นผู้รอบรู้ที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับม้วนหนังสือเดดซี และเบื้องหลังการเป็นชาวยิวของพระเยซู

ของพระกิตติคุณมัทธิว เพราะถูกเขียนขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านทั้งหลายที่เป็นชาวยิวเห็นถึงการรับรองพระเยซู พระเมสสิยาห์ว่าเป็นเชื้อสายของดาวิด

หากการเกิดจากหญิงพรหมจารีจะมีความหมายที่สำคัญใด ๆ นั้น จะต้องเข้าใจในแง่จิตวิญญาณก่อน ความตั้งใจของพระเจ้าในการเกิดจากหญิงพรหมจารีก็คือ ทำให้เกิดการสร้างใหม่โดยที่พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปี (เปรียบเทียบ “บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง” โคโลสี 1:15) เพื่อชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีของการสร้างใหม่ การสร้างใหม่นี้ตรงกันข้ามกับการสร้างเก่าซึ่งสิ้นสุดในการสร้างอาดัมมนุษย์คนแรก ที่คล้ายกันมากกับพระเยซู ผู้เป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:45)

อาดัมไม่ได้ถูกสร้างจาก *ex nihilo* (จากความว่างเปล่า) แต่จากธุลี หรือพูดได้ว่าเขาถูกสร้าง ถูกปั้น และทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากธุลีดินมากกว่า ตรงกันข้ามกับเอวาที่ไม่ได้ถูกสร้างจากธุลีดินในลักษณะเดียวกับอาดัม แต่ถูกสร้างขึ้นจากซี่โครงของอาดัม จะเห็นว่านี้คือมนุษย์สองคนที่ถูกสร้างด้วยวิธีที่ต่างกัน แต่ทั้งสองก็มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์และอย่างเท่าเทียมกัน

จุดประสงค์ของการพูดเช่นนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การเกิดของพระเยซูตราบเท่าที่พระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับโยเซฟ (เป็นที่เข้าใจว่ามีความเกี่ยวข้อง) ทำให้เกิดความเป็นไปได้ว่า ในการสร้างใหม่ในครรภ์ของมารีย์นั้น องค์ประกอบบางอย่างของโยเซฟ “ถูกดึงมา” ซึ่งสร้างโครงสร้างพื้นฐานสำหรับร่างกายของพระเยซู ในลักษณะที่คล้ายกับการสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม

เราน่าเสนอสิ่งนี้เป็นไปได้โดยไม่ได้นัดหมายในเรื่องนี้ และยินดีรับคำอธิบายอื่น ๆ ที่อาจเพิ่มความเข้าใจของเราเกี่ยวกับการเกิดจากหญิงพรหมจารี แต่คำอธิบายนี้ดูเหมือนจะสอดคล้องกับข้อมูลในพระคัมภีร์โดยไม่ขัดกับหลักการพระคัมภีร์แต่อย่างใด มันแก้ปัญหาปริศนาการสืบเชื้อสายของพระเยซูผ่านทางโยเซฟทันทีและให้คำชี้แจงเหตุผลในการลำดับวงศ์ตระกูลที่ยืดยาวนี้ ยิ่งกว่านั้นเท่าที่ผมรู้จักคือ จนถึงตอนนี้ก็ไม่พบข้อเท็จจริงที่ดีกว่าหรือน่าเชื่อกว่านี้

ข้อวินิจฉัยนี้ช่วยแก้ปัญหา คือถ้าไม่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างพระเยซูกับโยเซฟ ไม่เช่นนั้นแล้วพระเยซู “บุตรของดาวิด” (มัทธิว 1:1) จะถูกกล่าวถึงว่าสืบเชื้อสายมาจากเชื้อวงศ์ของดาวิดได้อย่างไร? คำอธิบายทางเลือกใด ๆ เกี่ยวกับการเกิดจากหญิงพรหมจารี จะต้องตอบคำถามนี้เกี่ยวกับเชื้อสายของดาวิด

แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ที่พระเจ้าพระบุตรผู้เสด็จมาจากสวรรค์และเป็นผู้ขับเคลื่อนสำคัญในพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น จะมีเชื้อสายทางโลกที่สามารถสืบย้อนกลับไปถึง

อาดัม หรือแม้แต่เชืวงศ์ของดาวิดได้อย่างไร? ลำดับวงศ์ตระกูลเป็นการสืบย้อนเชื้อสายของผู้สืบเชื้อสายของมนุษย์มากกว่าผู้สืบเชื้อสายของพระเจ้าผู้ดำรงนิรันดร์จากต้นกำเนิดในสวรรค์ หากพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ พระองค์ก็จะไม่สามารถมีลำดับวงศ์ตระกูลได้

ความจริงที่ว่าลำดับวงศ์ตระกูลทั้งสองได้ให้เราไว้ในลักษณะที่ชัดเจนและตามความจริง ทั้งยังเป็นมนุษย์และคนเดินดินนั้น เป็นข้อบ่งชี้มากขึ้นว่าพระเยซูตามในพระคัมภีร์ไม่เหมือนกับพระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ยิ่งกว่านั้นลำดับวงศ์ตระกูลไม่สามารถจะมีขึ้นเพียงเพื่อ “สถานะมนุษย์” ของพระคริสต์ เพราะสถานะไม่ได้แทนตัวของคน ๆ นั้น

ลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิวและลูกาประกาศว่า พระเยซูตามในพระคัมภีร์เป็นมนุษย์อย่างแท้จริงในทุกแง่ของคำ ในเวลาเดียวกันลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านั้นจะตัดโอกาสพระคริสต์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าเป็นมนุษย์ที่แท้จริง เพราะว่าพระเจ้าพระบุตรที่แม้จะมีสถานะของมนุษย์ก็ไม่สามารถมีลำดับวงศ์ตระกูลของมนุษย์ได้ ดังนั้นตั้งแต่เริ่มต้นของพระคัมภีร์ใหม่จะเห็นได้ว่าพระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ใช่มนุษย์ที่แท้จริง

ลำดับวงศ์ตระกูลของลูกาจบลงด้วยอาดัมที่ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” (ลูกา 3:38)⁸⁵ นี่เป็นทีเดียวนในพระกิตติคุณสี่เล่มที่อาดัมถูกเรียกด้วยคำเรียกนี้ แต่ในพระกิตติคุณลูกา (1:35)⁸⁶ พระเยซูก็ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” เนื่องจากว่าพระองค์ทรงบังเกิดจากพระวิญญาณ เห็นได้ชัดว่าลูกาไม่มีปัญหาในการเรียกทั้งอาดัมและพระคริสต์ด้วยคำเรียกเดียวกันว่า “บุตรของพระเจ้า” ผู้เชื่อทั้งหลายที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นบุตรของพระเจ้าเช่นกัน (กาลาเทีย 4:6; โรม 8:14)⁸⁷ ดังนั้นจึงไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ใหม่กับการกลับคำ “พระบุตรของพระเจ้า” มาเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ให้เป็นคำเรียกของพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทุกคนจะกล่าวพูดว่า “พระเจ้าพระบุตร” เป็นคำกำหนดใหม่ที่ถูกต้องของ “พระบุตรของพระเจ้า” แต่การที่พวกเขาไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือการยอมรับโดยปริยายว่า การใช้คำกลับกันนี้มีแรงจูงใจมาจากหลักคำสอน

การที่อาดัมถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” เหมือนกับพระเยซูนั้น ไม่ได้ทำให้อาดัมเท่าเทียมกับพระเยซู พระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าอาดัมมาก เพราะพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบแต่กระนั้นทั้งสองก็มีบางสิ่งที่เหมือนกัน คือทั้งสองเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและทั้งสองเป็นพระฉายาของ

⁸⁵ ลูกา 3:38 “โคนานเป็นบุตรของเอโนส เอโนสเป็นบุตรของเซท เซทเป็นบุตรของอาดัม อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า”

⁸⁶ ลูกา 1:35 ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่เกิดมานั้นจะได้อธิว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

⁸⁷ โรม 8:14 เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนนั้นก็บุตรของพระเจ้า

พระเจ้า แต่ในขณะที่อาดัมเป็นหัวปีของมนุษยชาติในด้านกายภาพนั้น พระเยซูทรงเป็นหัวปีของมนุษยชาติใหม่ คือการถูกสร้างใหม่ ซึ่งประชากรของพระเจ้านั้นมีส่วนในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ และโดยการบังเกิดจากพระวิญญาณองค์เดียวกันของพระยาห์เวห์เช่นเดียวกับพระเยซู

บทเพลงสรรเสริญของมารีย์

ลูกา 1:46-55 (บทเพลงสรรเสริญ, ฉบับ ESV)

- 46 มารีย์จึงกล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้า ยกย่ององค์ผู้เป็นเจ้า
47 และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
48 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรฐานะอันต่ำต้อยของผู้รับใช้ของพระองค์ ดูเถิด เพราะต่อแต่นี้ไป
คนทุกยุคจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร
49 เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์
บริสุทธิ
50 และพระเมตตาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ในทุกชั่วอายุ
51 พระองค์ได้ทรงสำแดงอำนาจด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้คนที่มัวเฝ้าอยู่
ในความคิดส่วนลึกของเขาให้กระจัดกระจายไป
52 พระองค์ได้ทรงปลดผู้มีอำนาจลงจากบัลลังก์ของพวกเขา และได้ทรงยกผู้ต่ำต้อยขึ้น
53 พระองค์ได้ทรงให้ผู้ที่หิวโหยได้อิ่มด้วยสิ่งดี และทรงส่งผู้ที่มั่งมีไปมือเปล่า
54 พระองค์ได้ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ ในการระลึกถึงพระเมตตาของพระองค์
55 ตามที่พระองค์ตรัสไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา และกับพงศ์พันธุ์ของท่านเป็นนิตย์”

บทเพลงที่รู้จักกันดีของมารีย์เริ่มต้นด้วยคำว่า “จิตใจของข้าพเจ้า ยกย่ององค์ผู้เป็นเจ้า” มีหลายประเด็นให้เห็นเมื่อพิจารณาบทเพลงนี้ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือพระยาห์เวห์ “ผู้สูงสุด” (ตามที่เรียกพระองค์ในบทเพลง, ข้อ 32, 35; เปรียบเทียบข้อ 76)⁸⁸ เป็นศูนย์กลางที่แท้จริงในการสรรเสริญของมารีย์ ประการที่สองบทเพลงนี้ท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกขอบพระคุณต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้สูงสุด เพราะความจริงที่ว่าพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจทุกอย่างได้ทรงให้ความสนใจกับมารีย์

⁸⁸ ลูกา 1:32 “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน”

หญิงต่ำต้อยที่ไม่มีฐานะทางสังคม ประการที่สาม สิ่งที่น่าทึ่งสำหรับคุณแมที่กำลังจะตั้งครรภ์ก็คือ ไม่มีที่ไหนเลยในบทเพลงของเธอที่เธอเอ่ยถึงทารกที่จะเกิดกับเธอ ธรรมดาแล้วหญิงที่ตั้งครรภ์มักจะมุ่งความสนใจไปที่ลูกน้อยของเธอที่จะมาเกิด แต่เป็นที่ชัดเจนว่าบทเพลงของเธอไม่ได้กล่าวถึงพระเยซู แต่บทเพลงนี้กลับมุ่งเน้นอยู่ที่พระยาห์เวห์แทน มารีย์เป็นหญิงที่มีพระยาห์เวห์เป็นจุดศูนย์กลางอย่างน่าอัศจรรย์ใจ และนี่ช่วยอธิบายการที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกเธอให้เป็นมารดาทางเนื้อหนังผู้ให้กำเนิดพระเยซู เราจะเห็นว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกมารีย์แบบสุ่มเลือกหรือไม่มีเหตุผล

สิ่งที่เกิดขึ้นจากข้อสังเกตเหล่านี้ก็คือ ความเข้าใจอันน่าทึ่งของมารีย์ถึงพระลักษณะของพระยาห์เวห์ที่ดึงดูดใจเธอให้อุทิศตนเต็มที่ต่อพระองค์ เธอรู้จักพระยาห์เวห์ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ในทางปฏิบัติจริงมากที่สุด

เมื่อบรรดานักศาสนศาสตร์พูดในทางทฤษฎีถึงความรอบรู้ทุกสิ่ง การสถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ และ ฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้านั้น คุณลักษณะเหล่านี้ของพระเจ้ามีความหมายอะไรในชีวิตจริงหรือ? สำหรับมารีย์แล้ว ความรอบรู้ทุกสิ่งของพระเจ้าหมายความว่า ท่ามกลางผู้คนมากมายที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินโลกและโดยเฉพาะในอิสราเอล พระองค์ทรงให้ความสนใจกับหญิงสาวคนหนึ่งที่ไม่มีความสำคัญในสังคม เพราะพระองค์ทรงให้ความสนใจคนที่ไม่มีค่าของโลกล้วนนี้ มารีย์จึงเป็นคนหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้น สำหรับเธอแล้ว นั่นคือความหมายที่แท้จริงของความรอบรู้ทุกสิ่งของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ความรอบรู้ทุกสิ่งเท่านั้นแต่ทั้งการสถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ด้วย ที่พระเจ้าทรงให้ความสนใจพระทัยกับมารีย์ไม่ใช่จากที่ไกลโพ้นในสวรรค์เบื้องบน แต่จากเบื้องล่างในอิสราเอลที่เธออยู่ การที่เธอพูดกับพระเจ้าโดยตรงในบทเพลงอธิษฐานของเธอนั้น แสดงให้เห็นว่าเธอตระหนักถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ และมั่นใจว่าพระองค์ทรงเจียพระกรรมของพระองค์ฟังเธอ

ในบทเพลงของมารีย์นั้น ฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้าเห็นได้จากฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทำให้มีการบังเกิดของมนุษย์ทางหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง และในการทำเช่นนั้นก็สำเร็จตามพระสัญญาของพระองค์ที่ทำไว้มานานกับอับราฮัมซึ่งเธอได้เอ่ยชื่อ การรู้ซึ่งถึงความรักของพระยาห์เวห์จากประสบการณ์ของเธอนั้นมากกว่าการเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้าจากทฤษฎีของนักศาสนศาสตร์ทั้งหลายที่ไม่ได้รู้จักพระองค์จากประสบการณ์

มีคำกล่าวอื่น ๆ ในบทเพลงสั้น ๆ แต่ลึกซึ้งของมารีย์ ที่เผยให้เห็นถึงความเข้าใจของเธอเกี่ยวกับฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ เช่น การที่พระองค์ทรงปลดปล่อยผู้ที่มีอำนาจและผู้ที่ถูกกักขังและทรงยกคนยากจนและคนต่ำต้อยขึ้น แต่จะเป็นใครเล่า ถ้าไม่ใช่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่ได้สอนความจริงเช่นนี้แก่เธอ และให้ความเข้าใจอันยอดเยี่ยมเช่นนี้เกี่ยวกับพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวแก่เธอได้?

แม้ว่าพระเยซูจะไม่ได้ถูกกล่าวถึงมากนักในบทเพลงของเธอ แต่ก็ชัดเจนจากบริบทว่าบทเพลงนี้มุ่งไปที่พระเยซูผู้เป็นเครื่องมือที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้ แต่กระนั้นก็เป็นพระยาห์เวห์ ไม่ใช่พระเยซู ที่ยังคงเป็นศูนย์กลางตลอดเวลาของบทเพลงแห่งความจงรักภักดีของมารีย์ แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไปในทิศทางตรงกันข้ามโดยการกีดกันพระยาห์เวห์และยกย่องพระเยซูให้เท่าเทียมกับพระองค์ มารีย์คงจะพบว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องน่ารังเกียจและแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของคริสเตียนแตกต่างไปไกลแค่ไหนจากความเชื่อของคนของพระเจ้าอย่างเช่นมารีย์

ความจงรักภักดีที่มอบให้กับมารีย์ในคริสตจักรคาทอลิก แม้กระทั่งตั้งชื่อให้เธอเป็นพระมารดาของพระเจ้านั้น ก็ยังจะเป็นเรื่องน่ารังเกียจมากขึ้นต่อสตรีที่มีความเชื่อและถ่อมตน ผู้ที่ “ได้รับพรในบรรดาสตรีทั้งหมด” (ข้อ 42, 48)⁸⁹

บรรดาคริสเตียนในทุกวันนี้ที่มี “พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง” ไม่ได้เป็นครอบครัวในฝ่ายวิญญาณเดียวกับมารีย์ นั่นก็คือครอบครัวของบรรดาผู้ที่มีพระยาห์เวห์เป็นจุดศูนย์กลาง ในขณะที่ถวายพระเกียรติพระเยซูที่ทรงสมควรได้รับ

“การขยายความ” ของมารีย์เกี่ยวกับพระลักษณะของพระยาห์เวห์ที่ให้ความสนพระทัยกับสถานการณ์ของโลกแบบปฏิบัติจริง แม้แต่การยกชูคนยากจนขึ้นและทำให้คนเย่อหยิ่งต่ำลงนั้น ก็สะท้อนให้เห็นในคำเทศนาบนภูเขาซึ่งพระเยซูจะทรงสอนในเวลาต่อมาเมื่อเริ่มพันธกิจของพระองค์

การเลี้ยงดูพระเยซูของมารีย์

ในศาสนาของยิวนั้น แม้จะมีหน้าที่เลี้ยงดูลูกๆ ในครอบครัวของเธอ และเนื่องจากความสำคัญอยู่ที่การอบรมเลี้ยงดูเด็กใน *ทางศาสนา* ของยิว เด็กจะได้ชื่อว่าเป็นเด็กยิว หากแม่ของเขาหรือของเธอเป็นยิวในขณะที่ไม่ได้นับเชื้อชาติ สัญชาติ เผ่าพันธุ์ ฯลฯ ของพ่อ

นี่คือความเป็นคนฝ่ายจิตวิญญาณที่ไม่ธรรมดาของมารีย์ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในการอบรมเลี้ยงดูพระเยซู แต่นี่เป็นเรื่องที่ไม่สำคัญในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจริง พระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องได้รับการอบรมสั่งสอนจากมารดาของพระองค์ และก็คงไม่มีความจำเป็นที่จะให้มารีย์ทำหน้าที่สำคัญนี้ซ้ำซ้อนในการอบรมเลี้ยงดูลูกๆ ตามศาสนายิว

⁸⁹ ลูกา 1:48 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรฐานะอันต่ำต้อยของทาสีของพระองค์ ดุเถิด ต่อแต่นี้ไปคนทุกยุค จะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร (ฉบับ ESV) พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับอื่นๆ แปลว่า “จะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก” ยกเว้นฉบับอมตธรรมร่วมสมัย (ผู้แปล)

คริสตจักรยุคแรกมีเรื่องเล่าที่ไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับวัยเด็กของพระเยซู เช่น เรื่องที่พระองค์ทรงปั้นนกจากโคลนแล้วระบายลมหายใจให้พวกมัน แล้วก็ปล่อยพวกมันให้บินไป นี่เป็นการเล่าเรื่องในแบบเพื่อคนที่ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติบางคนชอบ โดยลดระดับความคิดเรื่องการทรงสร้างให้เด็กสนุก

แต่ถ้าเราเข้าใจความคิดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับครอบครัว เราจะชื่นชมบทบาทที่สำคัญของมารีย์ในชีวิตช่วงต้นของพระเยซู นั่นคือ जबจนพระองค์ทรงมีอายุ 13 ปี ซึ่งเป็นอายุที่ถือว่าโตเป็นผู้ใหญ่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพระเยซูในวัย 12 ปีที่พระวิหาร (ลูกา 2:41-52) พระองค์ทรงสนทนาโต้ตอบกับพวกอาจารย์ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมพระคัมภีร์นั้น เป็นผลอย่างมากจากอิทธิพลที่พระองค์ทรงได้รับจากมารดาของพระองค์ในการอบรมเลี้ยงดู เพราะว่าพระเยซูไม่น่าจะสามารถโต้ตอบได้อย่างมีความหมายกับบรรดาอาจารย์ในพระวิหาร ถ้าพระองค์ไม่ได้มีความเข้าใจพระคัมภีร์มาอย่างดีเยี่ยม แต่ตามหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเยซูทรงมีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แล้วตั้งแต่เริ่มแรกเนื่องจากถูกตั้งให้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ทำให้เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในพระวิหารจึงเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้น ไร้ประโยชน์ และตามจริงแล้วน่าเบื่อ เพราะมันไม่ได้พิสูจน์อะไรนอกจากประเด็นที่เห็นได้ชัดมากกว่าพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าน่าจะรู้ทุกสิ่ง

ความจริงที่ว่าเด็กชายอายุสิบสองปีสามารถสนทนาโต้ตอบคำถามลึกๆเกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้นั้นอย่างน้อยที่สุดก็พิสูจน์ได้ว่า พระองค์เป็นเด็กที่มีสติปัญญาสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกับพระองค์ แม้ว่าไม่จำเป็นที่พระองค์จะต้องมีลักษณะที่พิเศษกว่าใครในแง่

พระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา

เพื่อให้มีความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ การศึกษาคำเรียกต่างๆที่เรียกพระองค์ในพระคัมภีร์ใหม่จะเป็นประโยชน์ แต่คำเรียกหนึ่งน่าจะโดดเด่นโดยไม่ปรากฏให้เห็นก็คือ *พี่น้อง* คำเรียกนี้มีปรากฏให้เห็นในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ไม่ปรากฏให้เห็นในหนังสือต่างๆที่เกี่ยวกับคำเรียกพระคริสต์ ผมมีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ *คำเรียกพระเยซู* ที่เขียนโดยนักวิชาการชื่อวินเซนต์ เทย์เลอร์⁹⁰ อันที่จริงมีหนังสือหลายเล่มที่มีชื่อเดียวกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นหนังสือเกี่ยวกับการให้ข้อคิดในฝ่ายวิญญาน ไม่ใช่งานเขียนทางวิชาการ แต่ไม่ว่าจะเกี่ยวกับวิชาการหรือให้ข้อคิดในฝ่ายวิญญาน มันก็ยากที่คุณจะเจอหนังสือสักเล่มเกี่ยวกับคำเรียกพระเยซูที่มีคำเรียกพระองค์ว่า “พี่น้อง” รวมอยู่ด้วย

⁹⁰ “The Titles of Jesus” เขียนโดย Vincent Taylor

เหตุผลที่ชัดเจน คือเมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราได้หลีกเลี่ยงสิ่งที่เราไม่ชอบในการคิดว่าพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้นจะเป็นพี่น้องของเรา ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ปิดตาเราจนไม่เห็นสิทธิพิเศษที่พิเศษในการเกี่ยวข้องกับพระเยซูในฐานะพี่น้องของเรา และทำให้เราต้องสูญเสียความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดของเรากับพระองค์ไป หนังสือของเทย์เลอร์มีคำเรียกพระเยซูอย่างละเอียดในพระคัมภีร์ใหม่ถึง 42 คำเรียก แต่คำเรียกว่า “พี่น้อง” ไม่ได้เป็นหนึ่งนั้น เราอาจคิดว่า “พี่น้อง” เป็นหนึ่งในคำเรียกที่มีค่าที่สุดที่จะทำให้พระองค์เป็นที่รักของเรา แต่หลักคำสอนของการเป็นพระเจ้าพระบุตรได้ขวางเราจากการคิดว่าพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา ยกเว้นในทางทฤษฎี และซึ่งเอาความเข้าใจในความเกี่ยวข้องของเรากับพระเยซูที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับเราไปเสีย เรากลายเป็นคนยากจนทางจิตวิญญาณจากการสูญเสียความใกล้ชิดนี้ เป็นความจริงที่พระเยซูทรงเป็นศิระและองค์เจ้านายของเรา แต่ถ้าเราเน้นคำเรียกเหล่านี้โดยกันคำเรียกสำคัญอื่น ๆ ออกไป เราก็จะตั้งระยะห่างระหว่างพระเยซูกับตัวเราเองที่จะเป็นการสูญเสียทางจิตวิญญาณอย่างมหันต์ของเรา คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการสอนเรื่องพื้นฐานของพระคัมภีร์ว่าพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา ดังนั้นอะไรคือหลักฐานทางพระคัมภีร์ในเรื่องนี้?

เราถูกเรียกอย่างชัดเจนว่าเป็นพี่น้องของพระเยซู มีการกล่าวถึงบรรดาผู้เชื่อว่า พระเยซู “ไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าพี่น้อง” (ฮีบรู 2:11) นี่แม้ว่าพระเยซูจะทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่ตรงกันข้ามกับบรรดาผู้เชื่อของพระองค์ที่ไม่สมบูรณ์แบบซึ่งรวมถึงเปาโลด้วย สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงพระทัยอันสูงส่งของพระเยซู ซึ่งเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งของความสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวหรือหนึ่งเดียว⁹¹ ของพระเจ้าเพราะพระองค์เพียงผู้เดียวทรงสมบูรณ์แบบ แต่ถึงอย่างนั้นเราก็เป็นบุตรของพระเจ้าด้วยและเพราะฉะนั้นเราจึงเป็นพี่น้องของพระเยซู ดังจะเห็นได้ในข้อต่อไปนี้ (ทั้งหมดมาจากฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น)

โรม 8:29 บรรดาคนที่พระองค์ (พระเจ้า) ได้ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามแบบอย่างพระบุตรของพระองค์ เพื่อว่าพระองค์ (พระเยซู) จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก (ฉบับ CJB)

มัทธิว 25:40 “สิ่งที่พวกท่านทำกับคนใดคนหนึ่งที่เราเลือกน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา ก็เหมือนทำกับเรา”

มัทธิว 28:10 “อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปที่กาลิลี”

⁹¹ หรือไม่เหมือนใคร

ยอห์น 20:17 พระเยซูตรัสกับนางว่า “อย่าหวังเห็นเราได้เลย เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จะไปหาพวกพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า ‘เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน’”

แม้หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และหลังจากที่พระองค์ได้รับพระกายที่เต็มด้วยพระรัศมีซึ่งสามารถผ่านผนังและประตูที่ปิดได้ พระเยซูก็ยังคงตรัสถึงเหล่าสาวกของพระองค์ว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ ก่อนหน้านั้นผมไม่ได้ตระหนักว่าพระเยซูได้ทรงกล่าวบ่อยแค่ไหนถึงเหล่าสาวกของพระองค์และผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าว่าเป็นพี่น้อง ไม่ว่าจะเป็นพี่น้องของพระเยซูเอง (มัทธิว 12:49, 50; 25:40; 28:10; มาระโก 3:33, 34, 35; ลูกา 8:21;⁹²ยอห์น 20:17) หรือเป็นพี่น้องต่อกัน (มัทธิว 5:47; 7:3, 4, 5; 18:15, 35; 23:8; ลูกา 6:41, 42; 17:3; 22:32)⁹³ พระเยซูตรัสถึงผู้หญิงที่สูงอายุว่า “มารดา” และผู้หญิงที่อายุน้อยว่า “น้องสาว” ของพระองค์ดังนี้

แต่พระองค์ตรัสกับชายที่ทูลพระองค์ว่า “ใครเป็นมารดาของเราหรือ? และใครเป็นพี่น้องของเราหรือ?” และทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ไปทางเหล่าสาวกของพระองค์แล้วตรัสว่า “นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา เพราะใครก็ตามที่ทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ก็เป็นพี่น้องชายและพี่น้องหญิงและมารดาของเรา” (มัทธิว 12:48-50 ฉบับ ESV)

มีเพลงชีวิตคริสเตียนที่ยืนยันไว้อย่างดีว่า พระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา บทเพลงที่มีชื่อเสียงที่ชื่อ “แสนยินดี แสนยินดี เรายกย่องพระองค์” ที่แต่งเนื้อร้องโดยเฮนรี แวน ไดก์ และเรียบเรียงเสียงดนตรีโดยบีโธเฟ่น⁹⁴ กล่าวไว้ในท่อนที่สามว่า

พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา พระคริสต์ทรงเป็นพี่ชายของเรา
ทุกคนที่ดำเนินในความรัก ก็เป็นของพระองค์⁹⁵

เต็มด้วยพระวิญญาณตั้งแต่เกิด

พระเยซูได้ทรงบังเกิดในครรภ์ของมารีย์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทรงเต็มด้วยพระวิญญาณตั้งแต่พระองค์ประสูติ นี่หมายความว่าพระเยซูจะปราศจากบาปได้ง่ายกว่ามนุษย์คนอื่นๆ ที่ไม่มี

⁹² ลูกา 8:21 “มารดาของเราและพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและทำตาม”

⁹³ มัทธิว 23:8 อย่าให้ใครเรียกว่า ‘ท่านอาจารย์’ เพราะพวกท่านมีพระอาจารย์เพียงผู้เดียว และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน

⁹⁴ “Joyful, We Adore Thee,” with lyrics by Henry van Dyke and music by Beethoven

⁹⁵ Thou our Father, Christ our Brother, All who live in love are Thine

โอกาสเกิดมาแบบนี้หรือ? แต่ก็มีคนหนึ่งคือยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เต็มด้วยพระวิญญาณตั้งแต่เกิดเช่นกัน

...เพราะเขาจะยิ่งใหญ่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า⁹⁶ และเขาจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา แล้วเขาจะเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาของเขา (ลูกา 1:15 ฉบับ ESV)

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาชี้ให้คนอิสราเอลไปหาพระเยซู โดยประกาศว่าพระองค์ทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29) แต่ต่อมา เมื่อเขากำลังอธิษฐานอยู่ในคุก เพราะกล่าวโทษบาปของเฮโรดอันทิปาส ยอห์นก็ยังกล้าถามว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ การเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิดนั้น ไม่ได้ทำให้เขาได้เปรียบที่ชัดเจนว่าจะปราศจากบาป หรือมีความสมบูรณ์แบบ

การเต็มด้วยพระวิญญาณไม่ได้เป็นประสบการณ์ครั้งเดียว แต่เป็นประสบการณ์ที่ต่อเนื่อง ที่เราจำเป็นต้องให้เต็มต่อไป “อย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต่อไป” (เอเฟซัส 5:18) การแปลของฉบับ CJB นี้เผยให้เห็นลักษณะของกาลปัจจุบันทางไวยากรณ์ที่ต่อเนื่อง⁹⁷ ของคำว่า “เต็ม” ในภาษากรีก ซึ่งฉบับแปลอื่นๆ ส่วนใหญ่จะแปลเพียงคำว่า “จงเต็มด้วยพระวิญญาณ”

พระวิญญาณของพระเยซู

หลายคนสับสนกับสมการที่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ = พระวิญญาณของพระเยซู = พระวิญญาณของพระคริสต์ = พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนใช้ความเท่าเทียมกันนี้ให้หมายความว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่นี่เป็นข้อสรุปที่ถูกต้องหรือไม่?

คำเหล่านี้ที่ไม่ค่อยพบ เช่น “พระวิญญาณของพระเยซู” จะมีปรากฏเฉพาะในกิจการ 16:7⁹⁸ คำว่า “พระวิญญาณของพระคริสต์” จะมีปรากฏเฉพาะในโรม 8:9 และ 1 เปโตร 1:11⁹⁹ คำว่า “พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์” จะมีปรากฏเฉพาะในฟิลิปปี 1:19 และคำว่า “พระวิญญาณของพระบุตร

⁹⁶ เสดรียาห์หมายถึง “พระเจ้าหรือพระยาห์เวห์” ตามในพระคัมภีร์เดิม (ผู้แปล)

⁹⁷ present continuous

⁹⁸ กิจการ 16:7 “เมื่อมาถึงแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะเข้าไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป”

⁹⁹ โรม 8:9 “ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็มิเป็นของพระองค์”

ของพระองค์” จะมีปรากฏเฉพาะในกาลาเทีย 4:6 รวมกันทั้งหมดแล้วมีปรากฏห้าครั้งในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ในกิจการ 16:6-7 เป็นการเปรียบเทียบระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระวิญญาณของพระเยซูคือเปาโล “ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามไม่ให้กล่าวพระคำในเอเชีย” (ข้อ 6) และ “พระวิญญาณของพระเยซูไม่ให้” เปาโลไปแคว้นบิธีเนีย (ข้อ 7)

น่าแปลกใจที่ “พระวิญญาณของพระเยซู” ก็มีความคล้ายคลึงกันใน “วิญญาณของเอลียาห์” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:15) ที่ทั้งสองหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระวิญญาณของพระยาห์เวห์อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าอ้างถึง “ตัววิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์” (ลูกา 1:17)¹⁰⁰ กับยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้ “เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาของเขา” (ลูกา 1:15)

เอลียาห์เป็นที่รู้จักในอิสราเอลในสมัยของเขาว่า เป็นคนที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงทำงานอย่างเต็มด้วยฤทธิ์เดชในเขา ฤทธิ์เดชนั้นมองเห็นได้ ตัวอย่างเช่น น้ำในแม่น้ำจอร์แดนแยกออก¹⁰¹เมื่อเอลียาห์เอาเสื้อคลุมของเขาฟาดลงในน้ำ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:8) เอลีชาผู้เป็นสาวกของเขารู้ว่า การที่น้ำแยกออกนั้นเกิดขึ้นโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่โดยวิญญาณมนุษย์ของเอลียาห์เอง ดังที่เห็นได้จากข้อเท็จจริงว่า ไม่นานหลังจากเอลียาห์ถูกรับไป เอลีชาได้ทำสิ่งที่เหมือนกันในการแยกน้ำในแม่น้ำจอร์แดนโดยร้องทูลต่อ “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเอลียาห์” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:14)¹⁰²

ก่อนที่เอลียาห์จะถูกรับขึ้นสวรรค์โดยพายุ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:1) เอลีชาผู้เป็นศิษย์เอกของเขาได้ขอวิญญาณของเขาสองเท่า

เอลียาห์เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนแล้วฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปข้างขวาและซ้าย แล้วทั้งสองก็เดินข้ามไปบนดินแห้ง เมื่อข้ามไปแล้ว เอลียาห์ก็พูดกับเอลีชาว่า “จงบอกมาเถิดว่าท่านอยากให้เราทำอะไรให้ ก่อนที่เราจะถูกรับไปจากท่าน?” เอลีชาตอบว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับวิญญาณของท่านสองเท่าใด?” และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีชาก็เดินข้ามไป”

¹⁰⁰ ลูกา 1:17 “เขาจะนำหน้าพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูก”

¹⁰¹ เราจะไม่พูดถึงความหมายทางจิตวิญญาณของการแยกน้ำในแม่น้ำจอร์แดนออก การแยกน้ำออกที่คล้าย ๆ กันได้เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นในประวัติศาสตร์เมื่อชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา (โยชูวา 3:13-17)

¹⁰² 2 พงศ์กษัตริย์ 2:14 “แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำ กล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลียาห์สถิตที่ใด?” และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีชาก็เดินข้ามไป”

เท่า” เอลียาห์ตอบว่า “ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นเราถูกรับไปจากท่าน ท่านก็จะได้สิ่งนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ท่านก็จะไม่ได้รับ” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:8-10 ฉบับ NIV)

สองเท่าคือส่วนที่บุตรหัวปีจะได้รับเป็นส่วนแบ่งในมรดกของเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17)¹⁰³ เอลีชากำลังขออะไรหรือเมื่อเขาร้องขอ “วิญญาณของท่านสองเท่า”? ขอวิญญาณมนุษย์ของเอลียาห์หรือ? แต่ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่ยอมให้มนุษย์คนหนึ่งมอบวิญญาณของตนเองให้กับคนอื่นได้ บริบทชี้ให้เห็นว่าเอลีชาคงจะอยู่ที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ (เช่น 2 พงศ์กษัตริย์ 2:14 “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลียาห์อยู่ที่ไหน?”) สิ่งที่เขาเรียกร้องจากเอลียาห์ก็คือ เขาอาจได้รับส่วนแบ่งนี้ให้แก่บุตรหัวปีในบรรดา “บุตรทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (คำที่คุ้นกันใน 2 พงศ์กษัตริย์) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้สืบทอดของเอลียาห์

ไม่นานก่อนที่เอลียาห์จะถูกรับขึ้นไปโดยพายุ เขาใช้เสื้อคลุมของเขาฟาดลงในแม่น้ำจอร์แดน และน้ำก็แยกออกจากกัน ดังนั้นเอลียาห์กับเอลีชาจึงเดินข้ามไปบนดินแห้ง ต่อมาเมื่อเอลียาห์ถูกรับไปแล้ว เอลีชาจำเป็นต้องรับการยืนยันว่าเขาได้รับวิญญาณของเอลียาห์สองเท่าตามคำขอของเขาหรือไม่ ดังนั้นเขาจึงใช้เสื้อคลุมฟาดลงในแม่น้ำจอร์แดนขณะที่กล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลียาห์อยู่ที่ไหน?” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:14) ความจดจ่อของเขานั้นอยู่ที่พระยาห์เวห์ ไม่ใช่ที่เอลียาห์ ในสองข้อถัดมา (ข้อ 15, 16) บุตรทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง “วิญญาณของเอลียาห์” ที่เกี่ยวข้องกับ “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์”

ถ้าเรายืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าด้วยสมการ “พระวิญญาณบริสุทธิ์ = พระวิญญาณของพระเยซู” แล้วเราจะยอมรับด้วยเช่นกันไหมว่า เอลียาห์เป็นพระเจ้าด้วยสมการ “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ = วิญญาณของเอลียาห์”?

เมื่อเอลีชาขอวิญญาณของเอลียาห์สองเท่า นั้น เขาไม่ได้ขอวิญญาณมนุษย์ของเอลียาห์ แต่เขาขอพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่ให้ฤทธิ์อำนาจกับเอลียาห์ ในที่สุดเอลีชาก็ได้รับตามคำร้องขอของเขาและจากนั้นผู้คนก็ยอมรับว่าเขาเป็นคนที่ทำหน้าที่ด้วยฤทธิ์เดชเดียวกันของพระยาห์เวห์ที่เคยทำงานในเอลียาห์นายของเขา (2 พงศ์กษัตริย์ 2:15; 3:11-12)¹⁰⁴ ผลก็คือว่า พันธกิจของเอลีชาได้สะท้อนให้เห็นถึงพันธกิจของเอลียาห์ ทั้งสองได้ชุบคนตายให้ฟื้นขึ้น (1 พงศ์กษัตริย์ 17:21-22; 2

¹⁰³ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17 “แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรของภรรยาคนที่ตนไม่ชอบ โดยแบ่งทุกสิ่งที่มีให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าคนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา”

¹⁰⁴ 2 พงศ์กษัตริย์ 2:15 ผู้เผยพระวจนะที่อยู่เมืองเฮรีโคเห็นท่านอยู่แต่ไกล เขาทั้งหลายพูดว่า “ฤทธิ์เดชของเอลียาห์อยู่กับเอลีชา”

พงศ์ษัตริย์ 4:33-34) และทั้งสองได้ทำหน้าที่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ (“พระยาห์เวห์ที่เข้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด” 1 พงศ์ษัตริย์ 17:1; 18:15; 2 พงศ์ษัตริย์ 3:14; 5:16)¹⁰⁵

เปาโลอาจจะนึกถึงเอลียาห์และเอลีชาก็ได้เมื่อเขากล่าวว่า ถ้าเราเป็นบุตรของพระเจ้า เราก็คือเป็น “ทายาทของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17) ในฐานะที่เป็นบุตรหัวปีของการทรงสร้าง (โคโลสี 1:15) พระคริสต์ทรงได้สองเท่า แต่เราในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้ายิ่งได้หนึ่งเท่าด้วย การที่พระคริสต์ทรงมีพระสิริและความมีอำนาจมากกว่าสองเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้รับการเต็มบริบูรณ์ด้วยพระวิญญาณเพียงครั้งเดียว พระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตในพระคริสต์นั้นเป็นพระวิญญาณที่ไม่ได้ถูกแบ่งส่วนซึ่งสถิตอยู่ในเรา และประทานกำลังให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ

การทำอัศจรรย์ต่าง ๆ

พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ด้วยการอัศจรรย์ในเหตุการณ์นับไม่ถ้วนตั้งแต่เริ่มต้นของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ (ในปฐมกาลนั้นอับราฮัมและซาราห์มีบุตรในวัยชรา ส่วนในอพยพ พระเจ้าทรงปลดปล่อยชนอิสราเอลออกจากอียิปต์ด้วยการอิทธิฤทธิ์) และสิ่งนี้มีไปจนถึงวิวรณ์หนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ ซึ่งจะเห็นการสำแดงอิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าในช่วงท้ายของยุคปัจจุบันของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

มักเป็นเรื่องที่เชื่อกันว่า คนที่ทำการอัศจรรย์จะต้องเป็นพระเป็นเจ้าหรือผู้ที่เหนือมนุษย์ธรรมดา และผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจำนวนมากได้ชี้ให้เห็นถึงการทำอัศจรรย์ต่างๆ ของพระเยซูว่าเป็นหลักฐานถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่เอลียาห์และเอลีชาก็ทำการอัศจรรย์ต่างๆ คล้ายกับที่พระเยซูได้ทรงทำ รวมถึงการชุบคนตายให้ฟื้นและการเพิ่มทวีอาหารเพื่อเลี้ยงคนมากมาย ในเหตุการณ์เหล่านี้ ฤทธิ์เดชที่สำแดงการอัศจรรย์ต่างๆ ทั้งหมดมาจากพระยาห์เวห์ แม้แต่ในกรณีของพระเยซูที่ตรัสว่า “พระบุตรไม่อาจทำสิ่งใดโดยลำพังพระองค์เอง” (ยอห์น 5:19)¹⁰⁶ และ “พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา ทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10)¹⁰⁷

¹⁰⁵ 1 พงศ์ษัตริย์ 17:1 เอลียาห์ชาวทิชบีอาศัยอยู่ในกิเลอาดได้ทูลอาหับว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ฉนั้น นอกจากตามคำของข้าพเจ้า”

¹⁰⁶ ยอห์น 5:19 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พระบุตรไม่อาจทำสิ่งใดโดยลำพังพระองค์เอง พระองค์สามารถทำได้แต่เพียงสิ่งที่เห็นพระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹⁰⁷ ยอห์น 14:10 “ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา? คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์”

เปโตรกล่าวในทำนองเดียวกันว่า พระเจ้าได้ทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ ส่วนพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ ดังนี้ “พระเยซูชวามาซาเรีคือผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองโดยการอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน” (กิจการ 2:22 ฉบับ NIV)

ไม่ใช่ว่าการอัศจรรย์ทั้งหมดจะทำโดยฤทธิ์เดชของพระยาห์เวห์ บรรดาผู้ที่ชั่วร้ายก็มีฤทธิ์ทำการอัศจรรย์ได้ด้วย ดังที่กล่าวว่า “เพราะพระคริสต์ปลอมและผู้เผยพระวจนะเท็จจะปรากฏขึ้นและแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เพื่อให้หลงผิด ถ้าเป็นไปได้แม้กระทั่งกับผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้” (มัทธิว 24:24 ฉบับ NIV)

ในหนังสืออพยพ มีพวกนักเล่นอาคมชาวอียิปต์ได้ทำสิ่งอัศจรรย์บางอย่างเหมือนที่โมเสสและอาโรนได้ทำ (อพยพ 7:9-13) ให้เราเข้าไปถึงอนาคตมาจนถึงช่วงปฏิบัติของพระคริสต์¹⁰⁸ ที่เรียกว่า “สัตว์ร้าย” ในวิวรณ์โดยเฉพาะในบทที่ 13 ถึง 17 สัตว์ร้ายจะเลียนแบบสิ่งที่เอลียาห์ทำบนภูเขาคารเมล “มันทำหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นทำให้ไฟตกจากฟ้าลงมายังแผ่นดินโลกต่อหน้าคนทั้งหลาย” (วิวรณ์ 13:13; 1 พงศกษัตริย์ 18:38) การกระทำอันชั่วร้ายของมันยังมีอธิบายต่อไปอีกว่า “สัตว์ร้ายตัวที่สองได้รับอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปจำลองของสัตว์ร้ายตัวแรก เพื่อให้รูปจำลองนั้นพูดได้ และทำให้ทุกคนที่ไม่ยอมบวชรูปจำลองนั้นถูกฆ่าตาย)” (วิวรณ์ 13:15 ฉบับ NIV)

ฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์ต่างๆ ถ้าไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์ พระผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ก็มาจากผู้ที่ชั่วร้ายคือมารหรือซาตาน (ชื่อซึ่งหมายถึง “ปฏิปักษ์” หรือ “ศัตรู”) ผลสุดท้ายปฏิปักษ์ของพระยาห์เวห์จะถูกโยนลงไปในบึงไฟกำมะถัน (วิวรณ์ 20:10) เพราะการอัศจรรย์ต่างๆ ของซาตานมักจะเลียนแบบการอัศจรรย์ของพระยาห์เวห์ ดังนั้นจึงต้องใช้การมองเห็นในฝ่ายวิญญาณเพื่อจะบอกได้ว่าการอัศจรรย์ใดมาจากพระยาห์เวห์ และการอัศจรรย์ใดมาจากซาตาน

พระคัมภีร์ไม่รู้จักผู้ที่ถูกเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” หรือ “พระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพ” ดังนั้นจึงยังไม่ต้องพูดถึงการทำการอัศจรรย์ของบุคคลดังกล่าวเลย แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำการอัศจรรย์อย่างมหัศจรรย์ผ่านทางพระเยซูของพระคัมภีร์ ซึ่งไม่ใช่แค่การกระทำที่สำแดงฤทธิ์เดชอย่างยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ยังได้กระทำการที่สำแดงความเมตตาด้วย คือการเลี้ยงดูประชาชนในถิ่นทุรกันดารที่หาอาหารได้ยาก การรักษาผู้ทุกข์ทรมานจากโรคต่างๆ การปลดปล่อยคนที่ถูกผีสิงให้เป็นอิสระ และการทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นเหมือนกรณีของชายหนุ่มที่ตายไป ทั้งให้มารดาเป็นทุกข์ที่ไม่มีใครเลี้ยงดู (ลูกา 7:12-15) ความเมตตาเป็นส่วนสำคัญของพระลักษณะของพระยาห์เวห์และปรากฏให้

¹⁰⁸ พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยบางฉบับแปลว่า “ศัตรูของพระคริสต์” (ผู้แปล)

เห็นเป็นอย่างดีในพระเยซู แต่กระนั้นพวกฟาริสีก็กล่าวอย่างไม่เกรงกลัวใครว่า พระเยซูได้ทรงทำการอัศจรรย์ด้วยฤทธิ์อำนาจของซาตานที่พวกเขาเรียกว่าเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผี

²²แล้วเขาก็พาชายที่ถูกผีสิงคนหนึ่งซึ่งทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาเขา คนนั้นก็พูดได้และมองเห็น ²³ฝูงชนทั้งหมดก็อัศจรรย์ใจและพูดว่า “คนนี้ใช้บุตรดาวิดไหม?” ²⁴แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นจึงพูดกันว่า “คนนี้ขับผีออกได้เพราะใช้ฤทธิ์อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผี” ²⁵พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขาจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ราชอาณาจักรใดซึ่งแตกแยกกันเองก็ถูกทิ้งให้รกร้างไร้ผู้คน ไม่มีเมืองใดหรือบ้านใดซึ่งแตกแยกกันเองแล้วจะตั้งอยู่ได้” ²⁶และถ้าซาตานขับซาตานด้วยกันออกไป มันก็จะแตกแยกกันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร? ²⁷และถ้าเราขับผีออกด้วยฤทธิ์อำนาจเบเอลเซบูล แล้วคนของพวกท่านขับมันออกด้วยฤทธิ์อำนาจของใครเล่า? ฉะนั้นคนของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินพวกท่าน ²⁸แต่ถ้าเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาถึงพวกท่านแล้ว (มัทธิว 12:22-28 ฉบับ ESV)

มีข้อสังเกตหลายประการจากพระคัมภีร์ตอนนี้คือ

1. การอัศจรรย์เป็นหมายที่ประกาศถ้อยคำฝ่ายวิญญาณ ในการขับผีออกนั้น ถ้อยคำก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูมาปลดปล่อยผู้ถูกจองจำให้พ้นจากพลังอำนาจแห่งความมืด พันธกิจของพระเยซูคือการประกาศถ้อยคำแห่งอิสราเอลแก่มวลมนุษย์ดังนี้ “พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาประกาศอิสราเอลแก่บรรดาชน และให้คนตาบอดมองเห็นได้อีก ให้ผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหงเป็นอิสระ” (ลูกา 4:18 ฉบับ NASB)
2. เมื่อผู้คนเห็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงทำก็ตะลึงและประหลาดใจ ปฏิบัติของพวกเขามิใช่การร้องอุทานว่าพระองค์เป็นพระเจ้าหรือพระเจ้าพระบุตร แต่ถามว่าพระองค์อาจจะเป็น “บุตรดาวิด” หรือไม่ (มัทธิว 12:23) นั่นก็คือพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของอิสราเอลและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกตามพระสัญญา การถามเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าความคิดของชาวยิวแตกต่างจากความคิดของชาวต่างชาติอย่างสิ้นเชิง นั่นจึงเป็นเหตุที่เป็นไปไม่ได้ว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะมาจากชาวยิว แต่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากวิถีคิดของชาวต่างชาติ
3. พระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงสองอาณาจักรที่เป็นปรปักษ์ต่อกัน นั่นก็คืออาณาจักรของซาตานและอาณาจักรของพระยาห์เวห์ (ข้อ 26, 28) พระเยซูทรงมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะตั้งอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกนี้ พระองค์จึงทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อิฐฐานต่อพระบิดาว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” (มัทธิว 6:10) แต่ในมัทธิว 12:28 นี้ พระเยซูตรัส

บางสิ่งที่มากขึ้นว่า การอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำนั้นแสดงให้เห็นว่า “อาณาจักรของพระเจ้ายิ่งมาถึงพวกท่านแล้ว” การมาถึงของอาณาจักรได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว และความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้ปรากฏให้เห็นแล้วในพระราชกิจอันทรงอำนาจที่พระเยซูได้ทรงกระทำโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

เมื่อชาวยิวบางคนอ้างว่าการอัศจรรย์ของพระเยซูมาจากฤทธิ์อำนาจของซาตานที่พวกเขาเรียกว่า เบเอลเซบูล (มัทธิว 12:24, 31, 32 = มาระโก 3:22, 28, 29)¹⁰⁹ พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า การกล่าวร้ายพระเยซูนั้นก่อให้เกิด (เช่น “สิ่งดี ๆ จะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ?” ยอห์น 1:46) แต่การที่ซาตานกล่าวร้ายสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้กระทำผ่านพระเยซูนั้นเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดไม่ได้ เพราะเป็นการหมิ่นประมาทที่เลวร้ายที่สุด

หัวข้อสำคัญเกี่ยวกับการทำอัศจรรย์ของพระเยซูอยู่นอกขอบเขตเนื้อหาหนังสือของเรา มีหนังสือหลายเล่มที่เขียนในหัวข้อนี้ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ *พระเยซูผู้ทำการอัศจรรย์* ซึ่งเป็นการศึกษาอย่างละเอียดโดยเกรแฮม เอช ทเวลฟ์ทรี¹¹⁰ ที่มีรายชื่อเอกสารอ้างอิงมากมาย ผมอ้างอิงข้อสังเกตที่สามารถเข้าใจได้ของเขามาสองข้อ (คำตัวเอนเป็นของผม)

... การรื้อฟื้นที่จำเป็นใด ๆ เกี่ยวกับพระเยซูในประวัติศาสตร์จะต้องไม่เพียงแต่รวมถึง แต่แท้จริงแล้วยังเน้นด้วยว่า พระองค์ทรงเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ที่ทรงอำนาจและมีผลมากที่สุด โดยคำนึงถึงว่าในการทำอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์นั้น *พระเจ้าสถิตอยู่ด้วยฤทธิ์อำนาจ* ในการทรงนำเข้าสู่ขั้นแรกของการรอคอยยุคสุดท้ายของ *ประสบการณ์การสถิตอยู่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์* (หน้า 358)

สิ่งที่เห็นในปัจจุบันว่าเป็นศาสนาคริสต์ อย่างน้อยที่สุดก็ในคริสตจักรแบบดั้งเดิมในประเทศตะวันตกว่าเป็นถ้อยคำและข้อความหลักที่ต้องได้รับการยอมรับและเผยแพร่ต่อไปนั้น จะต้องถูกแทนที่ด้วยศาสนาคริสต์ที่เกี่ยวข้องและถูกรอบำด้วยความเข้าใจใน *ฤทธิ์อำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าที่ดำเนินการเป็นพิเศษในพระเยซู* และในเหล่าสาวกของพระองค์ด้วยในการทำอัศจรรย์ (หน้า 359)

“เป็นใหญ่กว่า”

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราคิดว่าสิ่งที่พระเยซูทรงอ้างว่า “เป็นใหญ่กว่า” บุคคลหรือสิ่งที่ระบุไว้นั้น เป็นการอ้างถึงความเป็นพระเจ้า มีตัวอย่างคำกล่าวของพระเยซูถึงตัวของพระองค์

¹⁰⁹ มัทธิว 12:24 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “คนนี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

¹¹⁰ Graham H. Twelftree, Jesus the Miracle Worker

เองว่า “เราบอกท่านว่า สิ่งที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่ที่นี้” (มัทธิว 12:6) ดังนั้นการให้เหตุผลก็เป็นแบบนี้ว่า ใครเล่าจะเป็นใหญ่กว่าพระวิหารของพระเจ้าได้หรือ เว้นแต่พระเจ้าเอง?

วิหารบนโลกเป็นสถานที่ที่มีการลบหลู่บาปเกิดขึ้น แต่การเป็นวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์นั้นไม่สามารถให้การลบหลู่ที่แท้จริงและที่จำเป็นได้ แต่มีอีกวิหารหนึ่งให้เห็นก็คือ พระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นพระวิหารของพระเจ้า (ยอห์น 2:21)¹¹¹ ที่สามารถตอบสนองความต้องการมากมายทางจิตวิญญาณของมวลมนุษย์ได้ จดหมายถึงชาวฮีบรูอธิบายในรายละเอียดว่า ทำไมพระเยซูจึงเป็นใหญ่กว่าพระวิหารบนโลกและการเป็นปุโรหิตของพระวิหาร ทั้งพระวิหารบนโลก หรือมหาปุโรหิต หรือเลือดของวัวและแพะที่เป็นเครื่องบูชา ก็ไม่สามารถลบหลู่ความบาปของมนุษย์ได้อย่างแท้จริง มีก็แต่เครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น ที่จะสามารถบรรลุถึงความรอดนิรันดร์ได้ ดังนั้นจึงไม่มีความรอดในนามอื่นใดเลยท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟา เว้นแต่ในพระนามของพระเยซู (กิจการ 4:12,10) ความรอดเป็นเรื่องสำคัญในคำประกาศของพระเยซูว่า “เป็นใหญ่กว่า”

การมุ่งเน้นกับความรอดนี้จะเห็นได้อีกในบทเดียวกัน คือมัทธิว 12 ที่พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่าโยนาห์และซาโลมอน

ชาวนีเนเวห์จะยืนขึ้นในวันพิพากษากับคนในยุคนี้และกล่าวโทษพวกเขา เพราะชาวนีเนเวห์กลับใจใหม่โดยคำเทศนาของโยนาห์ และบัดนี้ผู้ที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้ ราชนิแห่งแดนใต้จะลุกขึ้นวันการพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้และกล่าวโทษพวกเขา เพราะพระนางมาจากสุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อฟังสติปัญญาของโซโลมอน และบัดนี้ผู้ที่เป็นใหญ่กว่าโซโลมอนก็อยู่ที่นี้ (มัทธิว 12:41-42, ฉบับ NIV 1984, เปรียบเทียบลูกา 11:31-32)

โยนาห์ไม่ได้เป็นผู้เผยพระวจนะคนสำคัญในพระคัมภีร์เดิม เขาไม่ต้องการจะให้ชาวนีเนเวห์ซึ่งเป็นศัตรูของอิสราเอลได้กลับใจใหม่ด้วยซ้ำ แต่อยากให้พวกเขาพินาศด้วยการพิพากษาของพระยาห์เวห์ เขาทนไม่ได้ที่พระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยพวกเขา หรือการกลับใจในที่สุดของพวกเขาซึ่งทำให้พระเจ้าทรงไว้ชีวิตพวกเขาจากการถูกทำลาย ชาวนีเนเวห์มีความสำนึกที่จะกลับใจจากคำเทศนาของผู้เผยพระวจนะน้อยผู้นี้ที่ไม่ต้องการให้พวกเขาได้รับความรอด

กษัตริย์ซาโลมอนอธิษฐานขอสติปัญญามากกว่าความมั่งคั่งหรือชีวิตยืนยาว และพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานสติปัญญาให้อย่างที่ไม่มีใครเทียบพระองค์ได้ (1 พงศกษัตริย์ 3:5-15) มีคนมากมายเดินทางมาจากแดนไกล โดยเฉพาะพระราชินีจากทางใต้พร้อมด้วยข้าราชการมากมาย

¹¹¹ ยอห์น 2:21 “แต่วิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์”

ของพระนางเพื่อฟังสติปัญญาที่ล้ำเลิศของซาโลมอน แต่ต่อมาในสมัยของพระเยซู มีบางคนไม่ยอมรับสติปัญญาของผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอน การที่พวกเขาไม่ยอมรับพระเยซูและถ้อยคำของพระองค์ พวกเขาก็ได้ปฏิเสธพระปัญญาที่ให้ชีวิตที่ซึมซับชีวิตและคำสอนของพระองค์ และหันไปจากทางแห่งชีวิตนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดเหนือกรุงเยรูซาเล็ม (มัทธิว 23:37)

ตัวอย่างของโยนาห์และซาโลมอนแสดงให้เห็นว่าคำกล่าว “เป็นใหญ่กว่า” เกี่ยวข้องกับความรอด ในคำกล่าวเหล่านี้ พระเยซูไม่ได้ทรงยกระดับความเป็นใหญ่ของพระองค์เองตามที่ทรงต้องการ เพราะนั่นจะเป็นการยกย่องตนเอง แต่พระเยซูต้องเป็นใหญ่กว่ามวลมนุษย์ แม้กระทั่งไปถึงระดับของความสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง เพื่อให้ความรอดของมวลมนุษย์สำเร็จผลเพราะไม่มีใครอื่นสามารถทำได้ แต่พระเยซูไม่ได้ยกย่องพระองค์เองดังคำที่ตรัสว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระบิดาของเราคือผู้ยกย่องเรา” (ยอห์น 8:54)

มีสิ่งใดที่พระเยซูไม่ได้ทรงรับจากพระเจ้าไหม?

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราได้ยกระดับพระเยซูให้เป็นพระเจ้า แต่ไม่ได้ตระหนักว่า ถ้าพระองค์ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ก็จะไม่สามารถถูกจัดได้อย่างถูกต้องว่าเป็นมนุษย์ เหมือนที่ความเป็นมนุษย์ของเราจะกันเราจากการเป็นพระเจ้าฉันใด ความเป็นพระเจ้าที่เข้าใจกันของพระเยซูก็จะกันพระองค์จากการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงฉันนั้น

อะไรคือคำนิยามของความเป็นมนุษย์? การนิยามมนุษย์ในแง่สรีรวิทยานั้นไม่ได้อยู่ในการพิจารณาของเรา ดังนั้นคำนิยามของเราจึงต้องครอบคลุมในแง่จิตวิญญาณ ลักษณะสำคัญของการเป็นมนุษย์จะเห็นได้จากคำพูดของเปาโลที่ว่า “สิ่งที่คุณมีอยู่นั้นมีอะไรบ้างที่คุณไม่ได้รับมา? และถ้าคุณได้รับสิ่งเหล่านั้นมาจริงแล้ว ทำไมจึงพูดโอ้อวดราวกับว่าคุณไม่ได้รับมา?” (1 โครินธ์ 4:7) คำภาษากรีกว่า “ได้รับมา” (*lambanō*) ปรากฏสามครั้งในข้อนี้

สิ่งที่บอกลักษณะของมนุษย์ก็คือ ไม่มีอะไรเลยที่เขาไม่ได้รับจากพระเจ้า ผู้เดียวที่แตกต่างกันในข้อนี้ก็คือพระเจ้าเอง เป็นผู้ประทานทุกสิ่งที่เราได้อยู่ เป็นผู้ที่เราได้รับ “ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่าง” (ยากอบ 1:17)

ในแง่นี้เราขอถามว่า พระคัมภีร์ใหม่เคยกล่าวไหมว่า พระเยซูทรงมีสิ่งที่พระองค์ไม่ได้รับมาจากพระเจ้า? พระเยซูตรัสเองว่า “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา” (มัทธิว 11:27; เปรียบ

เทียบยอห์น 17:7)¹¹² แม้แต่ชีวิตของพระองค์เองก็ได้รับจากพระบิดา (ยอห์น 5:26; 6:57)¹¹³ สิทธิอำนาจสูงสุดของพระองค์ทั้งในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็เช่นกัน (มัทธิว 28:18)¹¹⁴

ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลในดาเนียล 7:13

ดาเนียลบทที่ 7 เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่เรียกพระเจ้าว่า “ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล” (สามครั้ง, ข้อ 9, 13, 22) และยังเรียกพระองค์ว่า “ผู้สูงสุด” 14 ครั้งในดาเนียลที่มากกว่าหนังสือเล่มใด ๆ ในพระคัมภีร์เว้นสวดที่ยาวกว่ามาก (17 ครั้ง) จากนั้นในข้อ 13 เราจะเห็นใครบางคน “เหมือนบุตรมนุษย์” ที่ปรากฏตัวต่อองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล

ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ และท่านมาเฝ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล และอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ (ดาเนียล 7:13 ฉบับ ESV)

อะไรน่าจะเป็นจุดประสงค์ของการอธิบายให้เห็นภาพพระเจ้าว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล แต่ให้เห็นว่าบุตรมนุษย์นั้นตรงกันข้ามที่เป็นผู้มีอายุน้อยกว่ามาก? คำเรียกผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลยังหมายถึงว่า พระเจ้าทรงมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากบุตรมนุษย์ เพราะบุตรมนุษย์จะต้องตาย ไม่มีความเป็นอมตะ เป็นมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้า ในอิสราเอลแม้จนถึงทุกวันนี้ สำนวนฮีบรูว่า “บุตรมนุษย์” จะหมายถึง “มนุษย์”

ทำไมจึงให้ภาพของอายุที่แตกต่างระหว่างผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลกับบุตรมนุษย์ไว้อย่างสวยงาม? นี่ไม่ใช่ด้วยพระปัญญาของพระเจ้าหรือที่สิ่งนี้อาจค้ำค้ำสอนเกี่ยวกับการเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์? ถ้าบุตรมนุษย์ทรงเป็นพระเจ้าเหมือนที่ทรงเป็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพละก็ สิ่งที่เราเห็นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในดาเนียล 7:13 ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ระหว่างพระเจ้าที่อายุน้อยกับพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล

ภาพที่เห็นในดาเนียล 7:13 เป็นภาพของบุตรมนุษย์ซึ่งไม่ได้ถูกเรียกด้วยคำเรียกนี้ในที่อื่นในดาเนียล กำลังเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล เมื่อดาเนียลเห็นสิ่งนี้ในสวรรค์นั้นสิ่งนี้ยังไม่เกิดขึ้นเพราะเขาได้ภาพนี้ใน “ความฝันและนิมิต” (ข้อ 1) เนื่องจากดาเนียลเป็นผู้เผยพระวจนะคนสำคัญ นิมิตของเขาจึงเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูพระเมสสิยาห์ผู้เป็นบุตรมนุษย์ซึ่งในวันหนึ่งจะถูกรับขึ้นไปอยู่ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล นี่เป็นคำ

¹¹² ยอห์น 17:7 “บัดนี้พวกเขารู้ว่าทุกสิ่งที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์”

¹¹³ ยอห์น 5:26 “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น”

¹¹⁴ มัทธิว 28:18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดั่ง ในแผ่นดินโลกก็ดั่งทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

พยากรณ์ถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ที่จะเข้าเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์ของพระบิดา และประทับอยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระองค์ เหตุการณ์นี้ยังไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงที่พระเยซูทรงทำพันธกิจอยู่ในโลกนี้ (“เรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” ยอห์น 20:17) แต่ได้เกิดขึ้นไม่นานหลังจากนั้น (กิจการ 1:9-11)¹¹⁵

นิมิตในดาเนียล 7:13 มีความคล้ายคลึงกันที่ไปไกลกว่าการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์ โดยไม่ได้ตามลำดับวันเวลา คำว่า “มากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ถูกอ้างถึงในมัทธิว 26:64 และมาระโก 14:62 ที่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และมากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (เปรียบเทียบมัทธิว 24:30; มาระโก 13:26)¹¹⁶ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง

อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้เห็นสิ่งใดในดาเนียลบทที่ 7 ที่ชี้ให้เห็นว่าบุตรมนุษย์เป็นพระเจ้า หรือเป็น “พระเจ้าองค์ที่สอง” เว้นแต่ว่าผู้อ่านจะอ่านเกินจากตัวบท ในหนังสือที่ชื่อ *พระกิตติคุณของชาวยิว: เรื่องราวของพระคริสต์ของชาวยิว* ของดาเนียล โบยาริน¹¹⁷ เขาโต้แย้งในเรื่องหลักฐานอ้างอิงที่น่าเคลงใจว่าบุคคลที่พูดถึงในดาเนียล 7:13 ว่าเป็น “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” ตามที่พูดถึงนั้นคือพระเจ้าและเป็นพระเจ้าองค์ที่สอง แต่โบยารินก็ไม่ได้กล่าวถึงว่าในหนังสือเอเสเคียล ผู้เผยพระวจนะเอเสเคียล ผู้เป็นมนุษย์ที่แท้จริงก็ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “บุตรมนุษย์” มากกว่า 90 ครั้ง ซึ่งเป็นการละไว้อย่างน่าประหลาดใจในผลงานทางวิชาการที่พูดถึง “บุตรมนุษย์” เอาไว้มาก ในหนังสือดาเนียลมีคำว่า “บุตรมนุษย์” ปรากฏสองครั้งในดาเนียล 7:13 (“มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์”) และในดาเนียล 8:17 ที่ “บุตรมนุษย์”¹¹⁸ คราวนี้กล่าวถึงดาเนียลผู้เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่งที่โบยารินไม่ได้กล่าวถึง

ดาเนียล 7:13 คือหัวใจสำคัญของข้อสรุปของโบยารินว่า “บุตรมนุษย์” เป็นพระเจ้าและเป็นพระเจ้าองค์ที่สอง ข้อสรุปของเขาโดยหลักแล้วยึดจากคำกล่าวเดียวในข้อนี้ว่า บุตรมนุษย์มาเฝ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลโดย “มากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ซึ่งตามความคิดโบยารินแล้ว นี่เป็นวิธีเช่นเคย

¹¹⁵ กิจการ 1:9 เมื่อตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

¹¹⁶ มัทธิว 24:30 “เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะทุกข์โศก แล้วจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ทรงฤทธานุภาพและทรงพระรัศมีอย่างยิ่ง”

¹¹⁷ *The Jewish Gospels: The Story of the Jewish Christ*, Daniel Boyarin

¹¹⁸ ดาเนียล 8:17 “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเกี่ยวกับกาลอวสาน” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ที่พระเจ้าหรือบรรดาพระเป็นเจ้าทั้งหลายพาขึ้นไป ตามหลักเหตุผลของโยยารินแล้ว โยเซฟก็น่าจะเป็นฟาโรห์อีกองค์หนึ่งในอียิปต์เพราะเขาใช้ราชรถคันที่สองของฟาโรห์ (ปฐมกาล 41:43)¹¹⁹

โยยารินกล่าวว่าความคิดเกี่ยวกับพระเป็นเจ้าสององค์ (ทวิเอกานุภาพ) นั้นเป็นความคิดของชาวยิวที่ย้อนกลับไปราวเกือบสองศตวรรษก่อนพระคริสต์เมื่อหนังสือดาเนียลถูกเขียนขึ้น (161 ปีก่อน ค.ศ.) โยยารินยังกล่าวด้วยว่า ความคิดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพมีต้นกำเนิดมาจากวิถีทางความคิดของชาวยิว!

แต่หลังจากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ โยยารินก็กลับล้างข้อสรุปของเขาเองตามความเป็นจริง โดยบอกว่าเขาไม่ได้หมายความว่า “บุตรมนุษย์” เป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ แต่เพียง *ทำหน้าที่* ของพระเจ้าเท่านั้น น่าจะเป็นไปได้ว่าเป็นผู้ทำการแทนหรือหรือผู้สำเร็จราชการของผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล! ข้อแม้หรือเงื่อนไขที่สำคัญนี้อยู่ในเชิงอรรถในหน้า 55! ผู้อ่านที่ไม่ได้อ่านเชิงอรรถก็จะไม่ทราบถึงข้อจำกัดของความมุ่งหมายนี้ แต่ถ้าเป็นข้อจำกัดที่มุ่งหมายไว้ มันก็ควรจะถูกเขียนไว้ในคำนำของหนังสือหรือในที่อื่น ๆ ที่เด่นชัด มากกว่าจะเขียนเอาไว้ในเชิงอรรถที่อยู่ในส่วนหนึ่งในสามของหนังสือ

ทั้งสองฝ่ายที่ถูกกล่าวถึงในดาเนียล 7:13 คือ “มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” กับ “ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล” ไม่มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าทั้งสองฝ่ายคุ้นเคยกันมาก่อนเมื่อพบกันครั้งแรก ซึ่งตรงกันข้ามกับความเข้าใจว่าทั้งสองมี “แก่นแท้เดียวกัน” (*homoousios*) จริง ๆ หรือถ้าทั้งสองเป็นพระบิดาและพระบุตรในพระเจ้าตรีเอกภาพ บุตรมนุษย์ “ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระองค์” อย่างเป็นพิธีรีตอง (ฉบับ NASB) นั่นก็คือ ถูกนำมาเฝ้าต่อพระพักตร์ของผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล หรือ “ถูกนำมาปรากฏตัวต่อพระพักตร์ของพระองค์” (ฉบับ NIV) ภาพไม่ได้อยู่ที่ว่าบุตรมนุษย์มาปรากฏพระองค์เองต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่ทรงถูกนำมาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ภาพเหตุการณ์นี้จะดูเป็นไปได้หากบุตรมนุษย์จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและสมบูรณ์แบบ ที่ในเวลาแห่งชัยชนะของพระองค์นั้นทรงถูกนำเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์ของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ทรงเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความถ่อมพระทัยและด้วยการขอบพระคุณ และมาพร้อมด้วยชาวสวรรค์หมู่หนึ่ง พระบิดาทรงเป็นผู้ที่ยกย่องพระองค์ เพราะบุตรมนุษย์ไม่ได้ยกย่องตัวพระองค์เอง

หัวใจสำคัญในข้อสรุปของโยยารินก็คือ การยืนยันว่าบุตรมนุษย์ในดาเนียลบทที่ 7 คือพระเป็นเจ้าที่เป็น “พระเป็นเจ้าองค์ที่สอง” (แต่ไม่ใช่พระเป็นเจ้าที่ดำรงอยู่) ซึ่งเป็นพระเป็นเจ้าที่มีอายุน้อยกว่าเมื่อเทียบกับผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล โยยารินกล่าวว่าเนื่องจากการกล่าวถึง “บัลลังก์ต่าง ๆ”

¹¹⁹ ปฐมกาล 41:43 “ให้โยเซฟใช้ราชรถคันที่สองที่เป็นของพระองค์ มีคนร้องประกาศข้างหน้าว่า “คุกเข่าลง” ดังนั้นแหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้อยู่เหนือดินแดนอียิปต์ทั้งหมด”

(พหุพจน์) ในดาเนียล 7:9¹²⁰ จะต้องมีบัลลังก์หนึ่งสำหรับบุตรมนุษย์และอีกบัลลังก์หนึ่งสำหรับผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล สำหรับโยยารินแล้ว นี่หมายความว่าทั้งคู่เป็นพระเจ้าหรือพระเป็นเจ้า แต่ก็ มีหลายบัลลังก์ในวิวรณ์ (24 บัลลังก์ในวิวรณ์ 4:4) ดังนั้นการที่มีบัลลังก์จำนวนมากจึงไม่ได้หมายถึงว่าจะมีพระเป็นเจ้าเป็นจำนวนมาก บรรดาภคัตริย์ที่เป็นมนุษย์ก็ประทับบนบัลลังก์เช่นกัน

เนื่องจากบุตรมนุษย์ได้รับราชอำนาจอันยิ่งใหญ่ในตอนท้ายของดาเนียลบทที่ 7 ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ก็มีบัลลังก์ด้วย แต่นี่ก็ไม่ใช่ข้อพิสูจน์การเป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ของพระองค์ ถ้าสิ่งที่โยยารินต้องการจะพูดทั้งหมดคือ บุตรมนุษย์ทำหน้าที่เป็นผู้ทำการแทนพระเจ้าละก็ ข้อสรุปของเขาก็จะถูกต้อง (ดาเนียล 7:14)¹²¹ แต่มันห่างไกลจากข้อพิสูจน์ของการเป็น “พระเป็นเจ้าพระองค์ที่สอง” แล้วนับประสาอะไรกับข้อพิสูจน์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

การที่บุตรมนุษย์ผู้นี้เป็นมนุษย์อย่างแท้จริงและไม่ใช่พระเจ้านั้น ได้รับการยืนยันจากความคล้ายคลึงกันอย่างน่าทึ่งระหว่างการที่พระองค์ได้รับ (จากผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล) “ราชอำนาจ ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักรที่นิรันดร์” (ดาเนียล 7:14) และความจริงที่ “บรรดาธรรมิกชนขององค์ผู้สูงสุด” ก็ได้รับการยกย่องอย่างเดียวกันให้ “ครอบครองราชอาณาจักรตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ดาเนียล 7:18, 22, 27) อันที่จริงข้อ 27 พูดถึงบรรดาผู้บริสุทธิ์ด้วยคำศัพท์สูงคล้ายศัพท์ที่ใช้กับพระเจ้า

และราชอาณาจักรกับราชอำนาจ และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น จะมอบให้แก่บรรดาธรรมิกชนผู้เป็นประชากรขององค์ผู้สูงสุด ราชอาณาจักรของพวกเขาจะเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรทั้งหลายจะปรนนิบัติและเชื่อฟังพวกเขา (ดาเนียล 7:27 ฉบับ ESV)

ด้วยเหตุนี้ศักดิ์ศรี ราชอำนาจ และราชอาณาจักรที่แทบจะเหมือนกันเลยจึงได้มอบให้แก่บุตรมนุษย์และบรรดาธรรมิกชน ที่สำคัญที่สุดก็คือ คำว่า “มอบให้” ได้ใช้เหมือนกันกับทั้งบุตรมนุษย์และบรรดาธรรมิกชน บุตรมนุษย์ได้รับราชอำนาจ ศักดิ์ศรี และราชอาณาจักรอย่างไร (ดาเนียล 7:14) บรรดาธรรมิกชนก็ได้รับ “ราชอาณาจักรกับราชอำนาจ และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น” อย่างนั้นเช่นกัน (ข้อ 27) สิ่งเหมือนกันนี้ ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพอ่อนลงไปเลย ไม่เพียงเพราะจะทำให้บุตรมนุษย์เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังไม่

¹²⁰ ดาเนียล 7:9 “ขณะข้าพเจ้ามองดู ข้าพเจ้าก็เห็นบัลลังก์ต่าง ๆ จัดตั้งไว้แล้ว และองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลประทับที่บัลลังก์ของพระองค์ ฉลองพระองค์ขาวเหมือนหิมะ พระเกศาเหมือนขนสัตว์ที่ขาวสะอาด (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹²¹ ดาเนียล 7:14 “ราชอำนาจ ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักร ทรงมอบไว้กับท่าน เพื่อชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษา จะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ ซึ่งจะไม่มามีที่สิ้นสุด”

สามารถนำมาใช้กับพระคริสต์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในฐานะที่เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่ไม่สามารถเป็นผู้ “รับมอบ” สิ่งที่พระองค์ได้ทรงครอบครองอยู่แล้วตั้งแต่นิรันดร์กาลมาแล้วนั้นได้

เนื่องจากทั้งบุตรมนุษย์และบรรดาธรรมิกชน ได้รับราชอำนาจ คักดีศรี และราชอาณาจักร มันจึงชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นศิระและเป็นตัวแทนของบรรดาธรรมิกชน ในทำนองเดียวกันกับในพระคัมภีร์ใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นศิระของพระกายซึ่งก็คือคริสตจักร ซึ่งประกอบด้วยธรรมิกชนทั้งหลาย

ลักษณะ “การหมิ่นประมาท” ของพระเยซู

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพโต้แย้งว่า ที่จริงพระเยซูได้ทรงอ้างว่าเป็นพระเจ้าเพราะสภาแซนเฮดรินซึ่งเป็นสภาสูงของยิวตัดสินโทษพระองค์ถึงตายในข้อหาหมิ่นประมาท โดยเฉพาะการหมิ่นประมาทที่อ้างว่าเป็นพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนในเรื่องราวการไต่สวนพระเยซูตามที่แจ้งไว้ในพระกิตติคุณ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความหมายทั้งหมดของคำว่า “หมิ่นประมาท” เพราะพวกเขาจำกัดวงความหมายไว้ที่การอ้างว่าเป็นพระเจ้า เราสามารถตรวจสอบได้ง่ายๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ว่าคำ “หมิ่นประมาท” ในภาษากรีกแทบจะ *ไม่เคย* ถูกใช้ในความหมายที่อ้างว่าเป็นพระเจ้า แต่มักจะหมายถึงการจาบจ้วงบุคคลมากกว่า หลักฐานในเรื่องนี้มีมากมายและสรุปไว้ในเชิงอรรถนี้¹²²

เรื่องราวการไต่สวนพระเยซูในพระกิตติคุณนั้น พระเยซูไม่เคยอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า หรือแม้สภาสูงก็ไม่เคยกล่าวหาพระองค์ว่าทรงกล่าวอ้างเช่นนั้น นี่คือเรื่องราวในมาระโกบทที่ 14

⁶⁰แล้วมหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมและถามพระเยซูว่า “ท่านไม่แก้ตัวหรือ? คนพวกนี้เป็นพยานปรักปรำอะไรท่านหรือ?” ⁶¹แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ไม่ได้ตอบอะไร มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?” ⁶²และพระเยซูตรัสว่า

¹²² คำว่า “หมิ่นประมาท” ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงการอ้างว่าเป็นพระเจ้าหรือเท่าเทียมกับพระเจ้า ที่จริงคำนี้แทบจะ *ไม่เคย* ถูกใช้ในแง่ที่เป็นเรื่องปกติที่จะใช้ในการสบประมาทหรือจาบจ้วงพระเจ้าหรือผู้คน ในภาษากรีกของมัทธิว 26:65 นั้น มหาปุโรหิตใช้ทั้งคำกริยา “*blasphēmō*” และคำนาม “*blasphēmia*” เกี่ยวกับพระเยซู (“เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า” และ “ตอนนี้ท่านก็ได้ยินคำพูดหมิ่นประมาทของเขาแล้ว”) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG นิยามคำแรกว่า “การพูดแบบไม่เคารพ ที่ทำให้เสียเกียรติ ลบหลู่ ใส่ร้าย” และนิยามคำที่สองว่า “คำพูดที่ลบหลู่ หรือทำให้เสียชื่อเสียง *จาบจ้วง การลบหลู่* พูดแบบ *ไม่เคารพ การใส่ร้าย*” มันน่าประหลาดใจที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ไม่เคยใช้คำว่า “พระเจ้า” ในคำอธิบายคำนิยามใดๆ แต่ใช้เฉพาะในการอ้างอิงเท่านั้น นั่นก็เพราะการหมิ่นประมาทสามารถใช้กับผู้มีชีวิตทุกประเภท เช่น กับเปาโล (กิจการ 13:45; 18:6; โรม 3:8; 1 โครินธ์ 10:30); กับคนทั่วไป (ทิโมธี 3:2); กับคริสเตียน (1 เปโตร 4:4); กับทูตสวรรค์ (2 เปโตร 2:10; ยูดา 1:8); และกับพระเจ้า (ข้ออ้างอิงมากมาย) คำว่า *blasphēmō* ถูกใช้ในข้อเหล่านี้ทั้งหมด

“เราเป็นผู้นั้น และพวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธิ์ และมาพร้อมกับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ⁶³มหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เรายังต้องการพยานอะไรอีกหรือ?” ⁶⁴พวกท่านก็ได้ยินคำห่มันประมาทของเขาแล้ว พวกท่านคิดเห็นอย่างไร?” และพวกเขาทุกคนเห็นว่าพระองค์ควรรับโทษถึงตาย ⁶⁵แล้วบางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์และปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วพูดกับพระองค์ว่า “ท่านายสิ” (มาระโก 14:60-65 ฉบับ ESV)

ในข้อ 62 พระเยซูทรงยอมรับกับมหาปุโรหิตว่า พระองค์คือพระคริสต์ ผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของ “ผู้ทรงฤทธิ์” (นามนัยของพระเจ้า) พระองค์จึงประกาศตัวว่าเป็น “บุตรมนุษย์” ที่พยากรณ์ไว้ในดาเนียล 7:13

แต่ในเรื่องราวของการไต่สวนพระเยซูที่จบลงด้วยการตัดสินโทษถึงตายนั้น มีตรงโหนหรือที่พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า และตรงโหนหรือที่พระองค์ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กล่าวอ้างเช่นนั้น? เนื่องจากไม่พบการกล่าวอ้างดังกล่าวในเรื่องราวนั้น แล้วอะไรที่เป็นลักษณะของการห่มันประมาทของพระเยซูตามที่ผู้กล่าวหาพระองค์เข้าใจ?

ถ้าเราหยุดการอ่านที่เกินจากตัวบท เราก็จะเห็นว่าพระองค์ถูกตั้งข้อหาว่าห่มันประมาทในทันทีที่พระองค์ยอมรับว่าทรงเป็นพระคริสต์หรือพระเมสสิยาห์ (ข้อ 61-64) การยอมรับของพระองค์ที่ประกอบกับคำอธิบายของพระองค์เองว่าเป็นบุตรมนุษย์ที่ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธิ์และมาพร้อมกับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์นั้น เข้าใจได้ว่าเป็นการอ้างถึงการเป็นกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ ซึ่งก็คือพระเมสสิยาห์ *การที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์ เป็นเหตุผลโดยตรงที่พระองค์ทรงถูกตั้งข้อหาห่มันประมาท* ดูเหมือนเราจะลืมไปว่าพระองค์ทรงกำลังตอบคำถามที่ว่า “ท่านเป็นพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?” พระองค์ทรงตอบยืนยันโดยประกาศว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ กษัตริย์ของอิสราเอลและเป็นผู้ปกครองโลกที่พระยาห์เวห์ได้ทรงแต่งตั้ง ผู้เป็นบุตรของพระเจ้าที่กล่าวไว้ในสดุดีบทที่ 2 สำหรับมหาปุโรหิตและสภาแซนเฮดรินแล้วนี่เป็นการกล่าวอ้างที่ออกอาจ ซึ่งถ้าเป็นความจริงละก็ จะทำให้พวกเขาต้องอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์!

เรื่องราวของการไต่สวนพระเยซูในพระกิตติคุณสามเล่มแรกมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก โดยเฉพาะมีมุมมองที่เหมือนกันเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นบุตรมนุษย์ ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มนี้ ประเด็นที่พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่าทรงเป็นบุตรมนุษย์จากดาเนียล 7:13 นี้แหละทำให้พระองค์

ถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท (มัทธิว 26:64; มาระโก 14:62; ลูกา 22:69)¹²³ พระเยซูไม่เคยอ้างความเท่าเทียมกันกับพระเจ้า ที่จริงแล้วคำว่า “หมิ่นประมาท” แทบ *ไม่เคย* มีความหมายนี้ในพระคัมภีร์ (ดูเชิงอรรถก่อนหน้านี้)

สุดท้ายแล้ว อะไรคือความสำคัญของคำพูดสบประมาทที่มุ่งร้ายว่า “จงทำนายสิ!” ในตอนท้ายของการไต่สวนพระองค์? สิ่งนี้ถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มแรก (มัทธิว 26:68; มาระโก 14:65; ลูกา 22:64)¹²⁴ และมีความเชื่อมโยงที่สำคัญกับพระคัมภีร์เดิม ชาวยิวเชื่อว่าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่จะมาถึงจะเป็นผู้เผยพระวจนะที่โมเสสได้พยากรณ์เอาไว้ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จะโปรดให้ผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับข้าพเจ้านี้ เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15) นั่นก็คือ ผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างโมเสสที่เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า ผู้เผยพระวจนะนี้ ชาวยิวได้กล่าวถึงในหลายที่ในพระกิตติคุณยอห์น

ยอห์น 1:21, 25 “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้นหรือ?” ยอห์น (ผู้ให้บังเกิดมา) ตอบว่า “ไม่ใช่”... “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือผู้เผยพระวจนะคนนั้น แล้วทำไมท่านถึงให้บังเกิดมา?”

ยอห์น 6:14 เมื่อคนทั้งหลายเห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทรงทำ พวกเขาจึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้นที่จะมาในโลก”

ยอห์น 7:40 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น บางคนก็พูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะ” (เปรียบเทียบกับยอห์น 4:19 และ 9:17)

คำกล่าวหาจากฝูงชน: พระเยซูทรงตั้งตัวเองเป็นพระเจ้าหรือไม่?

ที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณยอห์นนั้นเป็นข้อกล่าวหาต่อหน้าสาธารณชนที่พุ่งมาที่พระเยซูคริสต์ เรื่องหมิ่นประมาท (ยอห์น 10:33) ว่า “เราจะเอาหินขว้างท่านไม่ใช่เพราะการดีใดๆ แต่เป็นเพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” นี่เป็นทีเดียวนในพระกิตติคุณยอห์นที่พระเยซูทรงถูกฝูงชนกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท ข้อกล่าวหาดังกล่าวเกิดขึ้น “บนถนน” และไม่ใช่ในศาล

¹²³ มัทธิว 26:64 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านได้พูดแล้ว แต่เราจะบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ตั้งแต่นี้ไปพวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

¹²⁴ มัทธิว 26:68 “เจ้าพระคริสต์ จงทำนายให้เรารู้ว่าใครดีเจ้า”

ยอห์น 10:30-38 ³⁰เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ³¹พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีก หมายถึงจะขว้างพระองค์ ³²พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้แสดงให้เห็นการดีมากมายจากพระบิดา พวกท่านจะขว้างเราให้ตายเพราะการดีข้อไหนหรือ?” ³³พวกยิวก็ตอบพระองค์ว่า “เราจะเอาหินขว้างท่านไม่ใช่เพราะการดีใดๆ แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” ³⁴พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ในบทบัญญัติของท่านมีเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า ‘เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นพระเจ้า’ ¹²⁵กันทุกคน?” ³⁵ถ้าคนเหล่านั้นที่รับพระวจนะของพระเจ้าถูกเรียกว่าพระเจ้า และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ ³⁶แล้วพวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้เป็นพิเศษและทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกำลังกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเรากล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ? ³⁷ถ้าเราไม่ได้ทำพระราชกิจของพระบิดาของเรา พวกท่านก็อย่าเชื่อเราเลย ³⁸แต่ถ้าเราทำพระราชกิจเหล่านั้น แม้ว่าท่านไม่ได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อในพระราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” (ฉบับ ESV)

เพื่อช่วยให้เข้าใจเหตุการณ์นี้ ให้เราสังเกตลักษณะที่มีคนชุมนุมอยู่มาก ผู้คนประกอบด้วย “ชาวยิว” (พหูพจน์, ข้อ 31) ที่ชุมนุมกันอยู่ตรงจุดที่สำคัญที่สุดในกรุงเยรูซาเล็ม (พระวิหาร, ข้อ 23) ในช่วงเทศกาลที่สำคัญของชาวยิว (ฉลองพระวิหาร, ข้อ 22) ด้วยจำนวนผู้คนที่ชุมนุมกันอยู่ที่นี่น่าจะมีคุณสมบัติมากพอที่จะตั้งข้อกล่าวหาได้เพราะมีพยานมากกว่าสองหรือสามปาก ถ้าพระเยซูทรงอ้างว่าเป็นพระเจ้าต่อหน้าฝูงชนเหล่านี้จริงๆ ก็จะมีพยานเกินสองหรือสามปากที่นับได้หลายสิบคนอย่างสบายๆ ที่สามารถยืนยันเรื่องนี้ตามความจริงในศาลได้

ที่สำคัญกว่านั้นคือ ถ้าพระเยซูกล่าวอ้างต่อหน้าพวกเขาจริงๆ ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ควรเห็นพ้องกับพวกเขาตามจริง *ด้วยความยินดี และกระตือรือร้น* ในเมื่อนี้เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการจะบอกกับพวกเขาถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ตามที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเข้าใจ แต่พระเยซูไม่เคยถูกกล่าวหาว่าพระองค์ทรงอ้างตัวเป็นพระเจ้าในการไต่สวนพระองค์!

เหตุการณ์ที่มีฝูงชนรวมตัวกันบนท้องถนน การมุ่งร้ายอย่างรุนแรงต่อพระเยซู (พวกเขาพร้อมจะเอาหินขว้างพระองค์, ข้อ 31) นั้นหมายความว่า เป็นเรื่องง่ายที่สภาแซนเฮดรินจะรวบรวมพยานที่มุ่งร้าย เพื่อจะกล่าวหาว่าพระเยซูทรงเจازงหมิ่นประมาทโดยอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า แต่เรื่องนี้ก็ไม่เคยเกิดขึ้นแม้ว่าในการไต่สวนนี้จะมีการจัดเตรียมพยานเท็จไว้อย่างรอบคอบหลายคน (มัทธิว 26:60)¹²⁶ ความจริงแล้วไม่จำเป็นจะต้องมีพยานเท็จ ถ้าหากพระเยซูทรงบอกกับฝูงชนบนท้องถนน

¹²⁵ คำกรีกของ “god” กับ “God” คือคำเดียวกันว่า “theos” จึงแปลเหมือนกันว่า “พระเจ้า” (หรือถูกแปลว่า “พระ” หรือ “เจ้า”) และข้อนี้อ้างอิงมาจากสดุดี 82:6 ว่า “เราได้กล่าวว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด เจ้าทุกคนนั่นแหละ’” (ผู้แปล)

¹²⁶ มัทธิว 26:60 “แต่ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็ยังไม่พอสืบหาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีสองคนมาให้การ”

จริง ๆ ว่าพระองค์คือพระเจ้า ในกรณีเช่นนี้ พระองค์ก็น่าจะได้ประกาศอย่างเปิดเผยไปเลยต่อหน้าสภาแซนเฮดรินว่าพระองค์เป็นพระเจ้า!

ทำไมพระเยซูจึงไม่เคยถูกกล่าวหาว่าทรงอ้างตัวเป็นพระเจ้าเมื่อมีการไต่สวนพระองค์? หรือนี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พยานไม่เห็นด้วย หรือเป็นเพราะคำตอบของพระเยซูในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฝูงชนนั้นน่าเชื่อมากจนไม่สามารถจะตั้งข้อกล่าวหาพระองค์ได้? อันที่จริง พระเยซูทรงปฏิเสธความเท่าเทียมกับพระบิดาอย่างชัดเจนเมื่อพระองค์ตรัสกับฝูงชนในโอกาสอื่นว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พระบุตรจะทำได้ตามใจไม่ได้ นอกเสียจากที่ได้เห็นพระบิดาทำ” (ยอห์น 5:19)

สุดท้ายแล้วก็ไม่มีข้อกล่าวหาอย่างเป็นทางการที่จะตัดสินพระองค์ว่าทรงอ้างตัวเป็นพระเจ้า แต่นำแปลกทีเดียวที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็เห็นด้วยกับกลุ่มผู้กล่าวหา ว่าพระเยซูได้ทรงประกาศเช่นนั้นจริง ๆ และเพราะฉะนั้นจึงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทตามบทบัญญัติของชาวยิว! และนี่ทั้ง ๆ ที่มีข้อเท็จจริงว่ามหาปุโรหิตและสภาแซนเฮดรินก็ไม่ได้ตั้งข้อกล่าวหาเช่นนั้นกับพระองค์!

บรรพบุรุษของศาสนจักรบางคนสอนว่า การยกพระคริสต์เป็นพระเจ้า มีจุดประสงค์ในการยกมนุษย์เป็นพระเจ้า

สำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนในสมัยแรก ๆ รวมทั้งบรรพชนผู้มีความเชื่อของศาสนจักรบางคนที่ยุติกันดินั้น การยกพระคริสต์เป็นพระเจ้ามีจุดประสงค์ในการยกบรรดาผู้เชื่อทั้งหลายขึ้นเป็นพระเจ้าทั้งหลาย ต่อไปนี้คือบางตัวอย่าง

- **ออกัสติน:** “ถ้าเราถูกทำให้เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เราก็ถูกทำให้เป็นพระเจ้าทั้งหลายด้วย”
- **อธานาเซียส:** “เพราะฉะนั้นพระองค์จึงไม่ใช่มนุษย์ แล้วก็มาเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แล้วก็มาเป็นมนุษย์ และนั่นจะทำให้เราเป็นพระเจ้า”
- **จัสตินผู้พลีชีพ:** “ให้การตีความสดุดี [82] ถูกหยิบยกตามที่คุณต้องการ ด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่า มนุษย์ทุกคนสมควรที่จะเป็นพระเจ้ายกกัน”
- **ไอเรเนียส:** “เราไม่ได้ถูกทำให้เป็นพระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรก แต่ในตอนแรกเป็นเพียงมนุษย์ แล้วก็มาเป็นพระเจ้ายกกันที่สุดในที่สุด”

- **เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย** (สามเครื่องหมายคำพูดที่แยกกัน) ดังนี้ “พระวณะของพระเจ้ามาเป็นมนุษย์เพื่อคุณจะได้เรียนรู้จากมนุษย์ว่า มนุษย์อาจมาเป็นพระเจ้าได้อย่างไร” และ “เพราะถ้าผู้ใดรู้จักตัวเอง เขาก็จะรู้จักพระเจ้า และการรู้จักพระเจ้า ก็จะทำให้เขาเป็นเหมือนพระเจ้า” และ “มนุษย์มาเป็นพระเจ้า เพราะพระเจ้าประสงค์เช่นนั้น”

ทั้งหมดนี้อ้างอิงมาจากบทความ “การทำให้มีลักษณะของพระเจ้า (คริสเตียน)” ในวิกิพีเดียเมื่อวันที่ 9 เมษายน 2013 ผมขอยืนยันว่าคำอ้างอิงเหล่านี้อ้างอิงถูกต้องแบบคำต่อคำ และไม่ได้ถูกดึงออกจากบริบท โดยค้นหาข้อมูลจากหนังสือชุดบรรพชนก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซีย (10 เล่ม) และบรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซีย (28 เล่ม)¹²⁷

เราสามารถสรุปอะไรได้จากคำกล่าวที่เข้าใจยากเหล่านี้? มีสามสิ่งที่เราเรียนรู้ได้ดังนี้

ประการแรก คำกล่าวเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่คนต่างชาติชอบที่จะยกมนุษย์และมนุษย์ที่สวดอวยวาทพระเยซูคริสต์ขึ้นเป็นพระเจ้า ถึงแม้ว่าบรรดาบรรพชนของคริสตจักรที่เราอ้างอิง (อากัสติน, อธานเซียส, จัสติน, ไอเรเนียส, เคลเมนต์)¹²⁸ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาดูเหมือนจะหมายถึง ความจริงที่ว่าคำกล่าวดังกล่าวอาจทำให้ไม่มีข้อโต้แย้งในสมัยของพวกเขา บ่งชี้ให้เห็นการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นโดยทั่วไปแม้แต่ภายในคริสตจักร กับภาษาที่ยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้า ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือกับพระคริสต์

ประการที่สอง แม้ว่าบรรดาบรรพชนของคริสตจักรเหล่านี้ไม่ได้ตั้งใจจะยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้าในคำกล่าวของพวกเขา (สิ่งที่พวกเขาหมายถึงเรื่องแนวคิดของการทำให้มีลักษณะของพระเจ้านี้คือการที่มนุษย์มีส่วนร่วมพระลักษณะของพระเจ้าในกระบวนการของการได้รับความรอด) ความจริงก็ยังคงมีอยู่ว่า คำกล่าวของพวกเขากล่าวถึงการยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้า *ตรงตามคำ* อันที่จริงภาษาในการยกขึ้นเป็นพระเจ้าที่พวกเขาใช้นั้น จะบอกว่าภาษาที่หลายคนใช้ยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า

ประการที่สาม แม้ว่าบรรดาบรรพชนของคริสตจักรเหล่านี้ไม่ได้ตั้งใจจะยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้า แต่ความจริงที่พวกเขาได้ใช้ภาษาในการยกขึ้นเป็นพระเจ้านี้ จะช่วยลดการตีความยอห์น 10:33-36

¹²⁷ ข้อมูลอ้างอิงมีดังนี้: อากัสติน (NPNF1, เล่ม 8, สดุดี L, ย่อหน้า 2); อธานเซียส (NPNF2, เล่ม 4, ข้อความอธิบาย, บท XI, ย่อหน้า 39); จัสตินผู้พลีชีพ (ANF, เล่ม 1, บท CXXIV, บรรดาคริสเตียนเป็นบุตรของพระเจ้า); ไอเรเนียส (ANF, เล่ม 1, บท XXXVIII, ทำไมจึงไม่ทำให้มนุษย์สมบูรณ์แบบตั้งแต่แรก, ย่อหน้า 4); เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย (ANF, เล่มที่ 2, การตกเดือนให้ละทิ้งสิ่งเร้นลับที่ไม่น่าเลื่อมใสของการไหว้รูปเคารพ, บท I; ความงามที่แท้จริง, บท I) ANF แสดงถึงบรรพชนก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซีย (10 เล่ม), NPNF1 แสดงถึงบรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซีย (ชุดที่ 1, 14 เล่ม), และ NPNF2 แสดงถึงบรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งในเซีย (ชุดที่ 2, 14 เล่ม)

¹²⁸ Augustine, Athanasius, Justin, Irenaeus, Clement

ตามแบบฉบับของตรีเอกานุภาพ (เหตุการณ์การชุมนุมของฝูงชนที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้) ซึ่งผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนตีความ (อย่างไม่ถูกต้อง) ว่าพระเยซูทรงถือว่าพระองค์เองเท่าเทียมกับพระเจ้า

พวกเขาก็ตอบพระองค์ว่า “เราจะเอาหินขว้างท่านไม่ใช่เพราะการดีใดๆ แต่เป็นเพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ในบทบัญญัติของท่านมีเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า ‘เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นพระเจ้ากันทุกคน?’”¹²⁹ [สดุดี 82:6] ถ้าคนเหล่านั้นที่รับพระวาระของพระเจ้าถูกเรียกว่าพระเจ้าและจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ แล้วพวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้เป็นพิเศษและทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกำลังกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเรากล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ?” (ยอห์น 10:33-36, ฉบับ ESV)

จอห์น แมคอาร์เธอร์ ผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพได้พุดถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ว่า

ข้อโต้แย้งของพระเยซูก็คือ [สดุดี 82:6] ที่พิสูจน์ว่าคำว่า “พระเจ้า” สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องสมควรในการอ้างถึงคนอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากพระเจ้าเอง การให้เหตุผลของพระองค์ก็คือ ถ้ามีคนอื่น ๆ ที่พระเจ้าทรงสามารถกล่าวได้ว่าเป็น “พระเจ้า” หรือ “บรรดาบุตรของผู้สูงสุด” แล้วเหตุใดชาวยิวจึงควรคัดค้านคำตรัสของพระเยซูที่พระองค์ทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 36) ละ? (*พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของแมคอาร์เธอร์*, หน้า 1571, เกี่ยวกับยอห์น 10:34-36)¹³⁰

¹²⁹ ฉบับภาษาไทยส่วนใหญ่จะแปลว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ’ (ผู้แปล)

¹³⁰ John MacArthur; MacArthur Study Bible, p.1571, on Jn.10:34-36

บทที่ 10

ฟิลิปปี 2 พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม

พระคัมภีร์ตอนหลัก ๆ สองตอนในพระคัมภีร์ใหม่ ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้เป็นข้อกำหนดว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น นักวิชาการทั้งหลายยอมรับว่าพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้เป็นบทกวีหรือเพลงสรรเสริญ คนส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยจะคุ้นเคยกับบทกวีกัน จึงยังไม่ต้องพูดถึงบทกวีที่เป็นลักษณะของพระคัมภีร์และฝ่ายวิญญาณ ความไม่คุ้นเคยนี้จึงทำให้บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมีโอกาสตีความคำและสำนวนที่เป็นบทกวีในแบบที่เหมาะสมกับหลักคำสอนของพวกเขา

นอกเหนือจากคำขึ้นต้นของยอห์นแล้ว (ยอห์น 1:1-18) พระคัมภีร์อีกตอนที่เป็นบทกวีที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้ก็คือฟิลิปปี 2:5-11 โดยเฉพาะข้อ 6 ซึ่งกล่าวว่าพระเยซู “อยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า” (หรือที่แปลกันว่า “อยู่ในสภาพของพระเจ้า”)¹

⁵พวกท่านจงมีจิตใจเช่นนี้ เหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ⁶ผู้ที่แม้จะทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า² แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า ⁷แต่กลับทรงทำให้พระองค์เองหมดความสำคัญ โดยอยู่ในรูปลักษณะของคนรับใช้โดยถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย ⁸และในรูปลักษณะมนุษย์นั้น พระองค์ทรงยอมพระองค์ลง โดยการยอมเชื่อฟังจนถึงความตาย แม้กระทั่งความตายบนกางเขน ⁹ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูง และประทานพระนามที่อยู่เหนือทุกนามแก่พระองค์ ¹⁰เพื่อว่าโดยพระนามของพระเยซู ทุกเข่าในสวรรค์ บนพื้นโลกและใต้พื้นโลก จะคุกลงกราบ ¹¹และทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา (ฟิลิปปี 2:5-11, ฉบับ ESV)

¹ “was in the form of God”, ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “อยู่ในสภาพพระเจ้า”, ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ทรงสภาพเป็นพระเจ้า”, และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “ผู้ทรงสภาพพระเจ้า” (หรือ “เป็นเหมือนพระเจ้า”) ผู้แปล

² หรือ “อยู่ในรูปที่ให้เห็นพระเจ้า” (“was in the form of God”) ภาษากรีกของคำว่า μορφή (form, external appearance) แปลได้อีกว่า “รูปลัทธิฐาน รูปโฉม การปรากฏให้เห็นภายนอก ลักษณะภายนอก มองเห็น รูปพิมพ์” (ผู้แปล)

มีความเห็นพ้องกันทั่วไปว่า ฟิลิปปี 2:6-11 เป็นเพลงสรรเสริญหรือส่วนหนึ่งของเพลงสรรเสริญที่เขียนขึ้นเป็นภาษากรีกและใช้ในคริสตจักรยุคแรกๆ พระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็มกล่าวในหมายเหตุว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ “อาจเป็นเพลงสรรเสริญของคริสเตียนยุคแรกๆที่เปาโลอ้างอิง” พระคัมภีร์หลายฉบับที่มีคอลัมน์เดียวจะจัดเรียงให้ข้อในตอนนี้อยู่ในรูปของโคลงกวี ลักษณะที่เป็นเพลงสรรเสริญนี้ถูกตั้งข้อสังเกตโดยนักวิชาการหลายคน เช่น ผู้มีส่วนสิบคนที่ให้ข้อคิดเห็นในหนังสือชื่อ *จุดเริ่มต้นของคริสตศาสนา: ข้อเขียนเกี่ยวกับฟิลิปปีบทที่ 2*⁴ อันที่จริง ฟิลิปปี 2:6-11 มักถูกเรียกว่า “คาร์เมน ตริสตี” (คำละติน, “เพลงสรรเสริญพระคริสต์”)⁵

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยึดอยู่กับคำกล่าวที่เป็นโคลงกวีว่า “ในรูปลักษณะของพระเจ้า” มาเป็นหลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แม้ว่าพจนานุกรมคำศัพท์กรีก-อังกฤษทุกฉบับจะบอกเราว่าคำกรีกของ “รูปลักษณะ (form)” นั้นเกี่ยวข้องกับรูปพรรณสัณฐานภายนอก แต่พระเจ้าไม่มี “รูปลักษณะ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15) เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) ดังนั้นเปาโลจึงกำลังใช้คำ “รูปลักษณะ” ไม่ตรงตามคำแต่เป็นคำอุปมาอุปไมย ต่อมาเราจะเห็นว่าคำว่า “รูปลักษณะ” ในเพลงสรรเสริญนี้เป็นคำพ้องความหมายของ “รูปเหมือน” (image) เพราะพระเยซูทรงเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้า”⁶ (2 โครินธ์ 4:4; โคโลสี 1:15)

เปาโลกำลังอธิบายการที่พระเยซูทรงมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ

เมื่อผมไตร่ตรองถึงช่วงเวลาครึ่งศตวรรษที่ยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ และการอุทิศตัวอย่างร้อนรนให้กับพระคริสต์นั้น ตอนนี้ผมตระหนักชัดขึ้นเรื่อยๆว่าพระคริสต์ที่ผมอุทิศตัวให้นั้นผมไม่เคยเห็นจริงๆว่าทรงเป็นมนุษย์ ในความเป็นจริงแล้ว ผมเห็นว่าพระองค์เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ผู้เป็นพระองค์ที่สองของพระเจ้าตรีเอกภาพ ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเจ้าพระบุตรที่ดำรงอยู่ก่อนนั้นได้รับธรรมชาติของมนุษย์ทางการจุติลงมาเกิดและมีร่างกายมนุษย์ แต่สำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว ไม่เคยสงสัยเลยว่าบุคคลที่แท้จริงที่อยู่ในร่างกายมนุษย์ของพระเยซูก็คือพระเจ้าผู้เป็น “พระเจ้าพระบุตร” การพยายามที่จะมองพระเยซูว่าทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ ก็เหมือนการพยายามมองเห็นภาพที่ซ้อนกัน ดังนั้นเราจึงแก้ปัญหาด้วยการคิดในลำดับแรกว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า และลำดับรองลงมาว่าเป็นมนุษย์

³ New Jerusalem Bible

⁴ *Where Christology Began: Essays on Philippians 2*

⁵ “Carmen Christi” (Latin, “Christ Hymn”)

⁶ หรือ “รูปร่าง” หรือพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับต่างๆ แปลว่า “พระฉาย” หรือ “พระฉายา” ของพระเจ้า (ผู้แปล)

ถึงแม้ว่าเราจะเชื่อมั่นและยึดมั่นในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เราก็ยังรู้สึกว่าเป็นจะต้องพิสูจน์จากพระคัมภีร์ให้ได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่สุดท้าย เราก็ไม่เคยสรุปได้อย่างแน่นอนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เราจึงกลับมาที่พระคัมภีร์สองสามข้อเดิมอยู่ตลอด เช่น ยอห์นบทที่ 1 และฟิลิปปีบทที่ 2 เพื่อจะ “พิสูจน์” ว่าพระเยซูคือพระเจ้า ปัญหานี้ดูเหมือนจะสรุปไม่ได้ ดังนั้นจึงมีหนังสือและบทความต่าง ๆ เขียนเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา แต่กระนั้นก็ไม่มีคำตอบหรือความพยายามคล้าย ๆ กันนี้จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระยาห์เวห์ นั่นก็คือ พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมคิดขึ้นได้ว่า ข้อเหล่านี้ที่เราพยายามนำมาใช้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูแท้ที่จริงแล้วกลับพิสูจน์ให้เห็นสิ่งที่ต่างออกไป นั่นคือ พระเยซูทรงกลายมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว และเนื่องจากการบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบอย่างงดงามนี้ พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูง เมื่อได้อ่านฟิลิปปี 2:6-11 ใหม่จากมุมมองนี้ ความเข้าใจความจริงแบบใหม่จึงเริ่มปรากฏขึ้น ซึ่งให้ความกระจ่างกับสิ่งที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำให้คลุมเครือ ปิดบังไว้ และเบี่ยงเบนไปในตลอดหลายปีที่ผ่านมา

นี่คือบทสรุปของการที่พระเยซูทรงกลายมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ดังที่เห็นในฟิลิปปี 2:6-11

1. พระเยซูเหมือนกับอาดัม ที่อยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า (รูปเหมือนของพระเจ้า, เหมือนอย่างพระเจ้า)
2. พระเยซูไม่เหมือนกับอาดัม ที่ไม่ได้ทรงพยายามจะยึดฉวยความเท่าเทียมกันกับพระเจ้าด้วยการผิด (นั่นก็คือ โดยไม่เชื่อฟัง ซึ่งเป็นการกระทำที่กบฏ)
3. พระเยซูทรงถ่อมพระองค์ ทรงอ้าแขนรับความเป็นมนุษย์ของพระองค์แทนที่จะแสวงหาพระเกียรติของพระเจ้า
4. พระเยซูทรงแสวงหาการเป็นทาสรับใช้ มากกว่าที่จะเป็นผู้มีอำนาจเหนือหมู่เพื่อนมนุษย์ของพระองค์
5. พระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะสตัยซื้อต่อพระเจ้าในชีวิตทุกด้านของพระองค์
6. พระเยซูทรงสตัยซื้อจนถึงความตาย
7. ...แม้แต่ความตายที่น่าอัปยศที่สุด ซึ่งก็คือความตายบนไม้กางเขน

ถ้าใครสามารถดำเนินตามวิถีชีวิตนี้ได้โดยไม่ทำบาปสักอย่าง (“ปราศจากบาป” ฮีบรู 4:15) เริ่มจากอายุที่รู้จักผิดชอบชั่วดี (ซึ่งชาวยิวกำหนดไว้ที่ 13 ปีกับหนึ่งวัน) โดยได้รับกำลังจากการสถิตของพระยาห์เวห์ตลอดเวลา ในทางทฤษฎีแล้ว บุคคลเช่นนั้นก็สมารถบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบได้ แต่ใครก็ตามที่เคยพยายามดำเนินชีวิตภายในหนึ่งวันโดยไม่ทำบาปสักอย่างทั้งในการกระทำหรือในความคิด เขาก็จะรู้ว่าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้เลยในทางปฏิบัติ แม้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นวิหารของพระวิญญาณของพระเจ้าด้วย (1 โครินธ์ 6:19)⁷ จากการที่คนพยายามจะดำเนินชีวิตโดยปราศจากบาปด้วยความพยายามของตนเอง คนๆนั้นจะซาบซึ้งกับความมหัศจรรย์ที่เปรียบไม่ได้ของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ และจะตระหนักว่าการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คนใหม่ขึ้นมาคนหนึ่งนั้น เป็นความมหัศจรรย์ที่เหนือจินตนาการ เป็นผลงานการสร้างที่น่าประทับใจมากกว่าความงดงามของจักรวาลจริงนัก

ในอีกแง่หนึ่ง เราไม่สามารถจะมองข้ามในด้านความสมัครพระทัยของการมาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูได้ แม้ว่าเราจะรู้ว่าการอัศจรรย์ของความสมบูรณ์แบบไม่สามารถบรรลุผลได้นอกเหนือจากฤทธิ์อำนาจที่คอยช่วยเหลือของพระเจ้าในพระองค์ ความรักแบบให้ตนเองของพระเยซูแม้จะได้รับการตลึงและการเสริมกำลังจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก ถึงกระนั้นก็เป็นทางเลือกของพระเยซูเองที่เป็นความรักของพระองค์เองอย่างแท้จริงและอย่างเต็มบริบูรณ์ คำกล่าวที่ว่า “พระองค์ได้ทรงรักข้าพเจ้า และประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”⁸ (กาลาเทีย 2:20) เป็นหนึ่งในคำกล่าวที่สำคัญมากที่สุดเกี่ยวกับพระเยซูที่มีในพระคัมภีร์ หากปราศจากความรักที่ลึกซึ้งอย่างแท้จริงนี้ พระเยซูก็ไม่มีวันเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบได้เลย

แต่สถานการณ์จะต่างกับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่เรียกว่าพระเจ้าพระบุตร เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นความรักโดยพระลักษณะเฉพาะของพระองค์ (1 ยอห์น 4:8,16)⁹ นั่นจึงเป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูผู้เป็นพระเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าพระบุตรที่จะไม่รัก สิ่งนี้ทำให้ความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงทำสำเร็จใน “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” ถูกลดทอนลงอย่างมาก

ใครก็ตามที่เคยพยายามจะรักผู้อื่นต่อไปได้เรื่อยๆและรักได้ในทุกสถานการณ์ โดยเฉพาะกับผู้ที่รักยาก ก็จะซาบซึ้งถึงความรักวิเศษของพระเยซูที่ไม่สามารถบรรยายได้ เพราะพระเยซูเป็นผู้ที่ความรักของพระเจ้าสำแดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์แบบอยู่ในตัวพระองค์ ดังที่กล่าวไว้ในคำกล่าวที่รู้จักกันดี

⁷ 1 โครินธ์ 6:19 “ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน”

⁸ พระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 ฉบับนิวคิงเจมส์ และฉบับ 1971 แปลว่า “ได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (ผู้แปล)

⁹ 1 ยอห์น 4:8 “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก”

ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

เพราะความปราศจากบาปที่สมบูรณ์ของพระเยซู และเพราะพระองค์ทรงรักเราอย่างถึงที่สุดจนสละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงยกย่องพระองค์ให้อยู่ในฐานะสูงสุดเท่าที่เป็นได้ในบรรดาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ที่ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ (กิจการ 2:33; 5:31; เอเฟซัส 1:20) ในการยกย่องอย่างทรงเกียรตินี้ได้บอกไว้อย่างชัดเจนในฟีลิปปี 2:8-11 ที่พระนามของพระเยซูได้รับการยกขึ้นสูงสุดในจักรวาล ที่โดยพระนามนี้ ทุกเข่าจะคุกลงกราบพระองค์ และทุกลิ้นจะยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระบิดา แต่การที่ทุกเข่าจะคุกลงกราบพระเยซูนั้น จะเป็นการถวายเกียรติแด่พระบิดาได้อย่างไร? ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เพราะ “พระสิริของพระเจ้าได้ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)

“รูปลักษณะของพระเจ้า”

เพื่อให้เห็นสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขากล่าวว่าพระเยซูคริสต์ “ทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า” เราจะพิจารณาเรื่องนี้แบบย่อๆในสี่ประเด็น

ประเด็นที่ 1: พระเจ้าเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้

พระคัมภีร์ใหม่แสดงให้เห็นมาตลอดว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้ พระองค์ผู้เป็น “อมตะและไม่อาจมองเห็นได้ ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว” (1 ทิโมธี 1:17) พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เราไม่สามารถมองเห็นได้โดยปกติวิสัย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นเพราะว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ” (ยอห์น 4:24) แต่จะไม่สามารถพูดแบบเดียวกันนี้กับพระคริสต์ได้ เพราะเรามองเห็นพระองค์ได้อย่างชัดเจนและทรงเป็น “รูปเหมือน¹⁰ของพระเจ้าผู้ที่เราไม่สามารถมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) พระคริสต์ได้ทรงทำให้จุดประสงค์ที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นนั้นสำเร็จ ที่ทำให้มองเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ แต่ว่าส่วนมากมนุษย์ล้มเหลวที่จะเป็นเช่นนั้น

ยอห์นพูดให้รู้ถึงการไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้ไม่ว่าจะแง่ใดก็ตามเมื่อเขากล่าวว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย” แต่พระเยซู “ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18) เนื่องจากพระเยซูได้ทรงสำแดงพระเจ้าให้เห็น มันจึงมีความหมายที่ถูกต้องที่เรามองเห็นพระเจ้าด้วยการมองเห็นทางจิต

¹⁰ พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับต่างๆ แปลว่า “พระฉาย” หรือ “พระฉายา” ของพระเจ้า (ผู้แปล)

วิญญาณไม่ใช่ด้วยการมองเห็นทางกาย พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงโมเสสว่าเขา “ได้เห็นพระองค์ผู้ไม่อาจมองเห็นได้” ด้วยตาแห่งความเชื่อ (ฮีบรู 11:27)

แม้ว่าเราจะไม่สามารถมองเห็นพระยาห์เวห์ได้ แต่บางครั้งพระองค์ก็ทำให้พระองค์มองเห็นได้ เพื่อให้พระประสงค์เฉพาะนั้นสำเร็จ ดังในการปรากฏตัวของพระเจ้าที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม บางครั้งพระองค์ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ให้ประชากรของพระองค์คือชนอิสราเอลได้มองเห็น “พระสิริของพระยาห์เวห์” ปรากฏอยู่ในเมฆ (อพยพ 16:10) และเอเสเคียลได้เห็น “การปรากฏเหมือนพระสิริของพระยาห์เวห์” (เอเสเคียล 1:28)

การไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้นั้น มีระบุไว้ในการอ้างอิงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น *พจนานุกรมใหม่เกี่ยวกับศาสนศาสตร์*, หัวข้อ “การกำหนดคุณลักษณะความเป็นมนุษย์ให้แก่สิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์”¹¹ ดังนี้

พระเจ้าเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้ ไม่มีขอบเขตที่จำกัดพระองค์ได้ และไม่มีร่างกาย แต่บ่อยครั้งที่ลักษณะของมนุษย์จะถูกอ้างกับพระเจ้า เพื่อสื่อข้อมูลเกี่ยวกับพระลักษณะหรือการกระทำต่างๆ ของพระองค์ มีตัวอย่างให้เห็นมากมายในพระคัมภีร์ แม้ว่าพระเจ้าจะไม่มีร่างกาย แต่การกระทำต่างๆ ของพระองค์นั้นได้กล่าวไว้ว่าเป็นผลมาจาก ‘พระกรที่เต็มด้วยฤทธานุภาพของพระองค์’ (อพยพ 15:16)

ประเด็นที่ 2: “รูปลักษณะ” (form) ในฟิลิปปี 2:6 หมายถึงลักษณะภายนอก รูปลักษณะที่มองเห็นได้

ในฟิลิปปี 2:6 (“ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า”) คำภาษากรีกของ “รูปลักษณะ” ก็คือ *morphē* คำที่จะเห็นในภาษาอังกฤษ¹² *Morphē* ถูกนิยามโดยพจนานุกรมกรีก-อังกฤษมาตลอดว่าเป็นรูปลักษณะหรือภาพลักษณ์ภายนอก ที่เป็นลักษณะภายนอกและมองเห็นได้ ยกตัวอย่างเช่น พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์ได้นิยามคำ *morphē* ว่า “รูปลักษณะซึ่งบุคคลหรือสิ่งนั้นปรากฏให้มองเห็น, ภาพลักษณ์ภายนอก”

คำว่า *morphē* ไม่ได้มีหลายความหมาย และพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ได้ให้เพียงคำนิยามเดียวว่าเป็น “รูปลักษณะ ภาพลักษณ์ภายนอก รูปพรรณสัณฐานทั่วไปของรูปร่าง” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กล่าวว่าการใช้ *morphē* ในฟิลิปปี 2:6 “ตรงกันข้ามกับ

¹¹ *New Dictionary of Theology*, article “Anthropomorphism”

¹² ตัวอย่างเช่น จะพบในคำภาษาอังกฤษว่า *morphology* (การศึกษารูปแบบของคำ หรือของสิ่งมีชีวิต) และ *morph* (การเปลี่ยนรูปร่างหรือรูปลักษณะในลักษณะที่ราบรื่นและค่อยเป็นค่อยไป)

การแสดงให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าในพระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อน” นี่เป็นคำกล่าวที่น่าคิดที่สุด แม้พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จะมีข้อสันนิษฐานต่างๆของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่รองรับคำกล่าวนี้ แต่ก็ระบุความหมายไว้อย่างถูกต้องที่ไม่ใช่พระเจ้าและไม่ใช่วินัยเชื่อในตรีเอกานุภาพกับคำ *morphē* ว่าใน “รูปลักษณะของพระเจ้า”!

ประเด็นที่ 3: “รูปลักษณะของพระเจ้า” หมายถึง “รูปเหมือนของพระเจ้า”

แต่มีปัญหาหนึ่งเกิดขึ้น เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้ (1 ทิโมธี 1:17) และทรงเป็นวิญญาณ (ยอห์น 4:24) เพราะฉะนั้นพระองค์ก็ไม่อาจมีรูปพรรณสัณฐานภายนอกหรือรูปร่างได้ สิ่งนี้ยืนยันได้จากคำที่โมเสสเตือนชาวอิสราเอลว่า “ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นท่านไม่เห็นรูปสัณฐาน¹³ใดๆเมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับท่านที่โฮเรบจากท่ามกลางไฟ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15) ถ้าพระเจ้าไม่มีรูปลักษณะ แล้วเปาโลจึงพูดถึง “รูปลักษณะของพระเจ้า” ในฟิลิปปี 2:6 ได้อย่างไร?

เนื่องจาก *morphē* (“form, รูปลักษณะ”) เกี่ยวข้องกับลักษณะที่เห็นภายนอก และเนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ ไม่มีรูปลักษณะดังกล่าว (ที่ภูเขาโฮเรบ พระองค์ไม่ได้ถูกมองเห็นด้วยตามนุษย์) เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังใช้คำว่า “form, รูปลักษณะ” เป็นคำเปรียบเทียบ

ปัญหานี้จะหมดไปเมื่อเราเข้าใจว่า “รูปลักษณะของพระเจ้า” หมายถึง “รูปเหมือนของพระเจ้า” เหมือนเช่นการที่เราเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้า” ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองเห็นพระเจ้าได้ ดังนั้นการที่พระเยซูทรงอยู่ใน “รูปลักษณะของพระเจ้า” ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองเห็นพระเจ้าได้เช่นกัน พระคริสต์ทรงเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้าที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) เช่นไร พระคริสต์ก็ทรงอยู่ใน “รูปลักษณะของพระเจ้า” ผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้เช่นกัน พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ แต่ถูกทำให้เห็นได้ผ่านพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าและอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า

ความเหมือนกันของ “รูปลักษณะของพระเจ้า” กับ “รูปเหมือนของพระเจ้า” สามารถยืนยันได้ทั้งตามพระคัมภีร์และตามคำศัพท์

ตามพระคัมภีร์แล้วคำว่า “รูปลักษณะ” และ “รูปเหมือน” ใช้ในความหมายแบบเดียวกันในพระคัมภีร์เดิมโดยเฉพาะเกี่ยวกับรูปเคารพ ตัวอย่างเช่น คำสามคำว่า “รูปเหมือน” และ “รูปลักษณะ” และ “เหมือน” ใช้ในความหมายแบบเดียวกันในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:16 “จงระวังเถิด เกรงว่าท่าน

¹³ “form” ยังหมายถึง “รูปพรรณ รูปร่างลักษณะ รูปโฉม การปรากฏให้เห็นภายนอก มองเห็น รูปลักษณะ เป็นต้น (ผู้แปล)

จะทำผิดด้วยการทำรูปสลักสำหรับตัวเอง ในรูปลักษณะใด ๆ เหมือนชายหรือหญิง” (ฉบับ ESV, เปรียบเทียบข้อ 23, 25) การทำหน้าที่เหมือนกันของสามคำนี้ที่พิมพ์ตัวหนาคือคำว่า *รูป, รูปลักษณะ, และเหมือนนั้น* เผยให้เห็นการทำหน้าที่เหมือนกันของคำว่า “รูปเหมือนของพระเจ้า”, “รูปลักษณะของพระเจ้า”, และ “เหมือนพระเจ้า”

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปเหมือนของเรา เหมือนกับเรา” (ปฐมกาล 1:26)¹⁴ เนื่องจากเราถูกสร้างให้ “เหมือน” พระเจ้า เราจึงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าเหมือนที่พระคริสต์ทรงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า สิ่งนี้บอกเราว่าปฐมกาล 1:26 เป็นพื้นฐานในการเข้าใจ “รูปลักษณะของพระเจ้า” ในฟิลิปปี 2:6¹⁵

ตามคำศัพท์แล้ว ความเหมือนกันของ “รูปลักษณะของพระเจ้า” และ “รูปเหมือนของพระเจ้า” จะเห็นได้ในพจนานุกรมฉบับ HALOT (พจนานุกรมพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูและอาราเมค ซึ่งเป็นพจนานุกรมศัพท์ภาษาฮีบรูที่ดีที่สุดสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์)¹⁶ คำสำคัญสองคำในปฐมกาล 1:26 คือ “รูปเหมือน” (*tselem*, צֶלֶם, image) และ “เหมือน” (*dmot*, דְּמוּת, likeness) พจนานุกรมฉบับ HALOT นิยามคำแรกว่า “เหมือน, รูปพรรณสัณฐาน, ตัวแทน” และนิยามคำหลังว่า “เหมือน, รูปลักษณะ, รูปพรรณสัณฐาน” ดังนั้นโดยหลัก ๆ แล้วทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกัน (โปรดสังเกตคำว่า “รูปลักษณะ” ด้วย) นี่เป็นพื้นฐานทางคำศัพท์ในการใช้ “รูปลักษณะของพระเจ้า” เพื่อหมายถึง “เหมือนพระเจ้า” หรือ “รูปเหมือนของพระเจ้า” ในปฐมกาล 1:26 นั้น การใช้ “รูปเหมือน” และ “เหมือน” ภายในประโยคเดียวกันนั้นเป็นการเน้นย้ำความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นรูปเหมือนที่มองเห็นได้ของพระเจ้าที่เราอาจมองเห็นได้ นั่นก็คือ เป็น “เหมือน, รูปพรรณสัณฐาน, ตัวแทน” (พจนานุกรมฉบับ HALOT) ของพระเจ้า¹⁷

¹⁴ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” (ผู้แปล)

¹⁵ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า “รูปเหมือน” และ “เหมือน” มีความหมายเหมือนกันในปฐมกาล 1:26 (“ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปเหมือนของเรา เหมือนกับเรา”) หนึ่งในนั้นกล่าวว่า “รูปเหมือน” และ “เหมือน” ในข้อนี้เป็น “คำที่มีความหมายกัน” (*หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของคอนสแตนติน*) พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของ NIV เกี่ยวกับปฐมกาล 1:26 กล่าวว่า “ไม่ควรให้ข้อแตกต่างระหว่าง ‘รูปเหมือน’ กับ ‘เหมือน’ ซึ่งเป็นคำพ้องความหมายทั้งในพระคัมภีร์เดิม (5:1; 9:6) และพระคัมภีร์ใหม่ (1 โครินธ์ 11:7; โคโลสี 3:10; ยากอบ 3:9)”

¹⁶ Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament (HALOT)

¹⁷ คำว่า “เหมือน” ในปฐมกาล 1:26 ไม่ได้หมายความว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ได้ทรงกอบกู้ตัวของพระองค์เองแต่ในทางตรงกันข้าม มนุษย์ได้ถูกเข้าใจอย่างถูกต้องมากกว่าเป็น *ตัวแทน* ของพระเจ้าที่เราไม่อาจมองเห็นได้ (“ตัวแทน” เป็นหนึ่งในคำนิยามของ *tselem* จากพจนานุกรมฉบับ HALOT) มนุษย์เป็นตัวแทนของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ตามรูปพรรณสัณฐานทางกาย หรือรูปลักษณะภายนอก การสร้างมนุษย์ให้มีความงามนั้น พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมองเห็น; หูของมนุษย์ก็ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงได้ยิน แขนก็ชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงกระทำการต่างๆ เป็นต้น การเป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างเหมาะสมนั้น มนุษย์จะได้รับใจปรารถนา อารมณ์ความรู้สึก และความสามารถที่จะคิด ในตะวันออกใกล้สมัยโบราณจะมีรูปเคารพและรูปปั้นเทพเจ้าเต็มไปหมด

ความเกี่ยวพันกันอย่างชัดเจนทางคำศัพท์ระหว่างคำว่า “รูปลักษณ์ (form)” และ “รูปเหมือน (image)” ไม่เพียงแต่มีเฉพาะในภาษาฮีบรูเท่านั้น แต่ยังมีในภาษากรีกด้วย ดังที่เห็นสามคำนิยามของ *eikōn* (คำภาษากรีกโดยทั่วไปสำหรับ “image” ดังใน “the image of God, รูปเหมือนของพระเจ้า”) ในพจนานุกรมฉบับ HALOT ดังนี้

1. สิ่งที่มีรูปพรรณสัณฐานเหมือนกับ**รูปลักษณ์** หรือภาพลักษณ์ที่เห็นภายนอกของบางสิ่ง, *เหมือน, ภาพเหมือน*
2. สิ่งที่มี**รูปลักษณ์**แบบเดียวกับสิ่งอื่น, *รูปเหมือนที่มีชีวิต*
3. สิ่ง que แสดงถึงสิ่งอื่นเกี่ยวกับ**รูปลักษณ์**และลักษณะพื้นฐาน, *รูปลักษณ์, ภาพลักษณ์*

สิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตก็คือคำว่า “รูปลักษณ์” (ดูตัวหนา) มีปรากฏอยู่ในทั้งสามคำนิยามของ *eikōn* (“image”) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จะไม่มีคำนิยามของ *eikōn* ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับรูปลักษณ์ สิ่งนี้แสดงให้เห็นความเหมือนกันของ “รูปเหมือนของพระเจ้า” กับ “รูปลักษณ์ของพระเจ้า”

จากความเหมือนกันตามคำศัพท์ทั้งในภาษาฮีบรูและภาษากรีก มันก็ชัดเจนว่า ในเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงอยู่ใน “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” (ฟิลิปปี 2:6) พระองค์จึงทรงเป็น “*รูปเหมือนของพระเจ้า*” ด้วย (2 โครินธ์ 4:4) และเป็น “*รูปเหมือนของพระเจ้าที่เราไม่อาจมองเห็นได้*” (โคโลสี 1:15)¹⁸

“รูปลักษณ์ของพระเจ้า” ในฟิลิปปี 2:6 นั้นมาจากแนวความคิดที่อาดัมเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้า” ในปฐมกาล 1:26, 27 ที่จริงแล้วพระเยซูก็ทรงถูกเรียกว่าอาดัมคนสุดท้ายและมนุษย์คนที่สอง (1 โครินธ์ 15:45, 47, “อาดัม” เป็นคำฮีบรูสำหรับ “มนุษย์”) และมี “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” ที่เหมือนกันกับอาดัมคนแรก นี่เป็นวิธีของบทกวีที่บอกถึงรูปเหมือนและความเหมือนกันกับพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26-27) ที่อาดัมได้ถูกสร้าง

มีความจริงที่น่าฟังที่จะไม่พบคำ “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” ที่ไหนในพระคัมภีร์นอกจากฟิลิปปี 2:6 ทำให้เป็นไปได้ว่าเป็นเพียงสำนวนกวีของแนวความคิดที่มีอยู่แล้วในพระคัมภีร์เช่นว่า มนุษย์เป็นรูปเหมือนของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเจ้า ข้อเท็จจริงนี้สนับสนุนว่าฟิลิปปี 2:6-11 เป็นบทกวีที่

(เปรียบเทียบ “พระเจ้ามากมาย”, 1 โครินธ์ 8:5) บรรดาผู้ที่กราบไหว้รูปเหล่านี้ไม่ได้ไร้เดียงสาคนที่คิดว่าเหล่าวิญญาณที่พวกเขา กำลังกราบไหว้นั้น ที่จริงแล้วมองดูเหมือนรูปปั้นไม้หรือหิน รูปเคารพบางรูปก็มีหลายศีรษะและมีหลายแขน ที่แสดงถึงพลังและสติปัญญาของเหล่าวิญญาณที่ได้รับการกราบไหว้

¹⁸ หรือแปลตามฉบับภาษาไทยว่า “เป็นพระฉายาของพระเจ้า ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (ผู้แปล)

แม้แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ยอมรับ ภาษาของบทกวีนั้นมีการแทนสิ่งต่างๆ ด้วยสัญลักษณ์ และคำพูดเป็นนัยอยู่มาก ดังนั้นการใช้คำอุปมาที่แตกต่างกันของเพลงสรรเสริญว่ารูปลักษณะของพระเจ้าสำหรับรูปเหมือนของพระเจ้า จึงแทบไม่น่าแปลกแต่อย่างใด

ความจริงคำว่า “formed” (ปั้นให้เป็นรูปร่าง) ถูกใช้ในการสร้างมนุษย์ในปฐมกาล 2:7 ที่ “พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ให้มีรูปร่างขึ้นจากผงคลีดิน” พูดอีกอย่างก็คือ เมื่อมนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามรูปเหมือนของพระเจ้า¹⁹ (image of God) เขาก็ถูกพระเจ้า “ปั้นให้เป็นรูปร่าง” ในเวลาเดียวกัน คำภาษาฮีบรูของ “formed” (yatsar) ก็ใช้ในที่อื่นกับช่างปั้นที่ปั้นภาชนะจากดินเหนียว (อิสยาห์ 29:16)²⁰

ไม่มีหลักฐานของพระคัมภีร์ในการใช้ “รูปลักษณะของพระเจ้า” (รูปเหมือน หรือเหมือนกับพระเจ้า)²¹ ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเพื่อเป็นข้อโต้แย้งการเป็นพระเจ้าของพระเยซู ความพยายามใดๆ ที่ไปในแนวทางนี้ควรถูกหยุดยั้งด้วยคำตรัสของพระยาห์เวห์ในอิสยาห์ 43:10 ว่า “ก่อนหน้าเราไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นให้เป็นรูปร่างขึ้น และหลังจากเราก็ไม่มีเลย” (ฉบับ ESV) พระยาห์เวห์กำลังตรัสว่า ไม่มีพระเจ้าใดที่เคย “ถูกปั้น” หรือจะมีอีกเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่มีใครที่อยู่ใน “รูปลักษณะของพระเจ้า” จะสามารถเป็นพระเจ้าได้ พระเยซูทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้าในความหมายเดียวกันกับที่อาดัมถูกสร้างหรือ “ปั้น” ขึ้น (ปฐมกาล 2:7) ตาม “รูปเหมือน” หรือ “เหมือน” กับพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26)²²

สำหรับการถกเถียงทางศาสนศาสตร์ในหัวข้อนี้ ให้ดูในภาคผนวก 6 ของหนังสือเล่มนี้ (“คาร์ล-โจเซฟ คุเชล เกี่ยวกับพระคริสต์กับอาดัม”)²³

¹⁹ การที่คำว่า “รูปเหมือน” และคำว่า “เหมือน” มีความหมายเหมือนกันในปฐมกาล 1:26 (“ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปเหมือนของเรา เหมือนกันกับเรา”) และการที่คำว่า “รูปเหมือน ภาพลักษณะ และเหมือน” มีความหมายเหมือนกันในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:16 (“จงระวังเถิด เพราะเกรงว่าท่านจะทำผิด โดยการทำรูปสลักสำหรับตัวเอง เป็นรูปลักษณะใดๆ เหมือนชายหรือหญิง”) อย่างไรก็ตาม ลักษณะและเหมือนก็เป็นคำที่มีความหมายแบบเดียวกันอย่างนั้นในฟิลิปปี 2:7 “แต่กลับทรงทำให้พระองค์เองหมดความสำคัญ โดยอยู่ในภาพลักษณะของคนรับใช้ ทรงถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย” คำเหล่านี้ทั้งหมดเป็นคำพ้องความหมายและสามารถใช้แทนกันได้ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเชื่อมโยงฟิลิปปี 2:6-11 อย่างเหนียวแน่นกับปฐมกาล 1:26-27 และปฐมกาล 2:7 การใช้คำพ้องความหมายที่สามารถใช้แทนกันได้เป็นเรื่องปกติในเพลงสรรเสริญ ดังเช่น เพลงสรรเสริญในฟิลิปปี 2:6-11 เนื่องจากลักษณะที่เป็นบทกวีและคำอุปมาของข้อเหล่านี้

²⁰ อิสยาห์ 29:16 จะถือว่าช่างปั้นเท่ากับดินเหนียวหรือ? และสิ่งถูกสร้างจะพูดถึงผู้สร้างมันว่า “เขาไม่ได้สร้างข้า” หรือสิ่งถูกปั้นจะพูดถึงผู้ปั้นมันว่า “เขาไม่มีความเข้าใจ” อย่างนี้หรือ?

²¹ “form of God” (image of God or likeness of God)

²² ปฐมกาล 1:26 “ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบเรา ตามอย่างเรา” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

²³ “Karl-Josef Kuschel on Christ and Adam”

ประเด็นที่ 4: การกราบไหว้รูปเหมือนเป็นการไหว้รูปเคารพ

พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาหรือ “รูปเหมือนของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:4; โคลโลสี 1:15) เราก็เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าด้วย แต่พระคริสต์ทรงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า *ที่ยอดเยี่ยม* เพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบแต่เพียงผู้เดียวที่เคยมีชีวิตอยู่ เมื่อเราเห็นพระเยซูผู้เป็นรูปเหมือนที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า เราก็จะเห็นพระเจ้าในพระสิริ ความงดงาม และความสูงส่งทั้งสิ้นของพระองค์

ในประเด็นที่ 3 เราได้เห็นว่าสามคำนิยามของ *eikōn* (“รูปเหมือน”) ของพจนานุกรมฉบับ BDAG ทั้งหมดมีคำว่า “form” (รูปลักษณะ) ที่ให้หลักฐานของคำมากขึ้นว่า “รูปลักษณะของพระเจ้า” จริงๆ หมายถึง “รูปเหมือนของพระเจ้า” สิ่งนี้ช่วยอธิบายความหมายของ “ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า”²⁴

จากคำ *eikōn* เราจึงได้คำภาษาอังกฤษว่า “icon” (ไอคอน) การใช้คำนี้ในคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งที่น่าทึ่งกับความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายพื้นฐานของคำไอคอน โปรแกรมไมโครซอฟท์ เอ็กซ์เซล 2010 เป็นแฟ้มกระทำการ 20,000,000 ไบต์²⁵ ในขณะที่ไอคอนเป็นไฟล์ขนาดเล็ก 3,000 ไบต์ โปรแกรมนั้นจะแตกต่างจากไอคอนที่ชี้ไปที่โปรแกรม แต่ไอคอนก็ยังเป็นตัวแทนของโปรแกรมที่เราคลิกที่ไอคอนเหมือนว่าเป็นโปรแกรมเอง และก็โดยทางไอคอนนี้เองที่เราเข้าถึงโปรแกรม

คำว่า *eikon* ถูกใช้กับรูปเหมือนที่อยู่บนเหรียญ เช่น รูปของซีซาร์ที่อยู่บนเหรียญที่พระเยซูทรงให้พวกฟาริสีดู ตามที่บันทึกไว้ในมัทธิว 22:20 ที่แปล *eikōn* ไว้ว่า “เหมือน” (“รูปในเหรียญนี้เหมือนของใคร” ฉบับ ESV) หรือ “รูปเหมือน” (ฉบับ NIV) หรือ “ภาพเหมือน” (ฉบับ NJB) *eikōn* (ไอคอน, รูปสัญลักษณ์) นี่เป็นภาพเหมือนของซีซาร์ที่เหมือนซีซาร์ สิ่งที่เราเห็นในเหรียญนั้นไม่ใช่ตัวตนจริงของซีซาร์แต่เป็นรูปเหมือนของซีซาร์ ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ผู้เป็นรูปเหมือนของพระเจาก็ไม่ใช่ตัวพระเจ้าเอง แต่เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราดูไม่ออกเลยว่าเป็นรูปเหมือนของผู้ที่รูปเหมือนนั้นเป็นตัวแทนให้เห็น ดังนั้นเราจึงไม่ได้สังเกตที่จะนมัสการพระเยซูผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้า เราจะต้องจำไว้เสมอว่ามนุษย์ก็เป็นรูปเหมือนของพระเจ้า แต่มนุษย์ไม่ควรได้รับการนมัสการว่าเป็นพระเจ้า

พระคัมภีร์ห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้กราบไหว้รูปเหมือนต่างๆ โมเสสได้เตือนชาวอิสราเอลว่า “เพราะในวันนั้นท่านไม่เห็นรูปสัญลักษณ์ใดๆ เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับท่านที่ไฮเรบจากท่ามกลางไฟ

²⁴ ฟิลิปปี 2:6 “ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า” (ฉบับ ESV)

²⁵ executable file of 20,000,000 bytes; Byte หน่วยเก็บข้อมูลในคอมพิวเตอร์ 1 ไบต์เท่ากับ 8 บิต (ผู้แปล)

จระวังเกิด เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเหมือนแกะสลักสำหรับตนเอง เป็นรูปสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15-16; เปรียบเทียบเอเสเคียล 16:17) ข้อห้ามตรงนี้ในการกราบไหว้รูปเหมือนนั้นครอบคลุมทุกอย่าง ครอบคลุมทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ “รูปเหมือน” หรือ “รูปลักษณ์” หรือ “รูปสลัก” หรือ “สิ่งที่ทำเหมือน”

ถึงแม้จะมีข้อห้ามในการกราบไหว้รูปเหมือนเหล่านั้น บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ลังเลที่จะกราบไหว้ “พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์” (เหมือนที่พระองค์ถูกเรียกใน 1 ทิโมธี 2:5) ผู้เป็นรูปเหมือนที่เป็นมนุษย์และมองเห็นได้ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดเราจึงถูกห้ามไม่ให้กราบไหว้มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าเช่นเดียวกัน? (*พจนานุกรมพระคัมภีร์ฉบับใหม่*, หัวข้อ “รูปเหมือน”,²⁶ อ้างถึงปฐมกาล 9:6 และยากอบ 3:9, กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “มนุษย์ยังคงถูกพูดถึงว่าเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า หลังจากการไม่เชื่อฟังของอาดัม”)

ในข้อแรกของบัญญัติสิบประการ พระยาห์เวห์ทรงห้ามกราบไหว้ผู้ใดโดยเด็ดขาด (นี่จะรวมถึงพระเยซู) ที่นอกเหนือจากหรือต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ รวมถึงกราบไหว้รูปเหมือนใดๆ (รวมถึงพระเยซูผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้า)

‘ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา ‘ห้ามทำรูปเคารพสำหรับตน เป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน ห้ามกราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้นเพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:7-9)²⁷

เราจะจบส่วนนี้ด้วยคำกล่าวของเจมส์ ดี จี ดันน์²⁸ ที่ต่อต้านการกราบไหว้นั้สการพระเยซูผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าว่า

นี่คืออันตราย (ของการกราบไหว้นั้สการพระเยซูแทนพระเจ้า) ที่ช่วยอธิบายว่าทำไมพระคัมภีร์ใหม่จึงกล่าวถึงพระเยซูด้วยคำว่า ‘ไอคอน’ (*eikon*) – ทรงเป็น ‘ไอคอน’ ของพระเจ้าที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ เพราะการถกเถียงอย่างยืดเยื้อในศาสนาคริสต์ทางตะวันออกทำให้ความแตกต่างระหว่าง ‘ไอดอล’ (*idol*, รูปเคารพ) กับ ‘ไอคอน’ (*icon*, รูปเหมือน) จึงมีสำคัญมาก ‘ไอดอล’ คือการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ตาจับจ้อง เป็นกำแพงที่บิการกราบไหว้นั้สการหยุดอยู่ตรงนั้น ในทางกลับกันที่ ‘ไอคอน’ เป็นหน้าต่างที่ตามองผ่านทะลุซึ่งสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ไกลออกไปได้ ที่สามารถมองเห็นความเป็นจริงของความเป็นพระเจ้าได้ ดังนั้นอันตรายในการกราบไหว้นั้สการซึ่งได้กลายมาเป็นการ

²⁶ New Bible Dictionary, article “Image”

²⁷ จากฉบับมาตรฐาน 2011 ที่กลับมาใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู

²⁸ James D.G. Dunn

กราบไหว้นมัสการพระเยซูเสียมากกว่า ทำให้การกราบไหว้นมัสการที่พระเจ้าควรจะได้รับนั้นกลับมาหยุดอยู่ที่พระเยซู และการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูและการกราบไหว้นมัสการพระเจ้าผ่านทางพระเยซู จึงถูกกั้นและถูกขวางทาง (*คริสเตียนในยุคแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?*,²⁹ หน้า 147)

การไหว้รูปเคารพของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและวัฏทองคำ

การคิดผิด ๆ ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ และการกราบไหว้นมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้า มีความคล้ายคลึงหลายอย่างกับรูปแบบและการกราบไหว้นมัสการวัฏทองคำของชาวอิสราเอล

อพยพ 32:3-4 ดังนั้นประชาชนทั้งหมดจึงปลดตุ้มหูของพวกตนมามอบให้อาโรน เขาจึงใช้สิ่งที่พวกเขายื่นให้ แล้วนำมาหล่อเป็นรูปวัวหนุ่ม แล้วพวกเขาต่างพูดกันว่า “อิสราเอลเอ๋ย นี่คือพระของพวกเรา ซึ่งนำเจ้าออกมาจากอียิปต์” (ฉบับ NIV)

กิจการ 7:41 แล้วพวกเขาก็หล่อรูปวัวหนุ่มขึ้น และนำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และร้องยินดีกับสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นด้วยมือของพวกเขา (ฉบับ ESV)

มีความคล้ายคลึงกันหลายอย่างระหว่างการกราบไหว้นมัสการพระเยซูกับการกราบไหว้นมัสการวัฏทองคำ คือว่าการกราบไหว้นมัสการทั้งสองอย่างเป็นผลมาจากอิทธิพลของการเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของคนต่างชาติ กรณีหนึ่งคือชาวอียิปต์ อีกกรณีหนึ่งคือชาวกรีก กรณีหนึ่งเริ่มขึ้นหลังจากที่โมเสสขึ้นไปพบกับพระยาห์เวห์บนภูเขาซีนาย อีกกรณีหนึ่งเริ่มขึ้นหลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นไปหาพระบิดา วัฏทองคำได้มาแทนที่พระยาห์เวห์ผู้เป็นเป้าหมายของการนมัสการอย่างไร พระเจ้าพระบุตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ได้มาแทนที่พระยาห์เวห์ในศาสนาคริสต์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างนั้น โทสะของโมเสสพลุ่งขึ้นเมื่อเขากลับลงมาจากภูเขาเขายังเหมือนกับพระพิโรธของพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง

ผลที่ตามมาของการสังคายนาแห่งไนเซียก็คือ การที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเปลี่ยนเป็น “เยซูอิสซึม”³⁰ ทำให้อีกสองพระองค์ คือพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกจัดให้มีความสำคัญน้อยกว่าในคริสตจักรของคนต่างชาติ นี่จะคล้ายกับสิ่งที่เจมส์ ดี จี ดันน์เรียกว่า ‘การกราบไหว้พระเยซูเป็นรูปเคารพ’³¹ แม้ว่าเขาจะใช้คำนั้นกับคริสตจักรสมัยใหม่มากกว่ากับคริสตจักร

²⁹ *Did the First Christians Worship Jesus?*

³⁰ Jesusism คือความเชื่อว่าคำสอนของพระเยซูตามศาสนายิวแตกต่างจากคำสอนของเปาโล (ผู้แปล)

³¹ ‘Jesus-olatry’

ยุคแรกว่า “ผมใช้คำว่า ‘การกราบไหว้พระเยซูเป็นรูปเคารพ’ ในความหมายที่สำคัญว่าคล้ายกันหรือยังใกล้เคียงกับ ‘การไหว้รูปเคารพ’” (*คริสเตียนในยุคแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?*, หน้า 147)

บิชอปเกือบ 300 คนที่ประชุมกันในการสังคายนาแห่งไนเซีย ภายใต้การชี้แนะและการอุปถัมภ์ของจักรพรรดิคอนสแตนตินที่ยังไม่ได้เป็นคริสเตียน บิชอปเหล่านี้ได้ยกพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ขึ้นเท่าเทียมกับพระเจ้า หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงกลายเป็นศูนย์กลางของการนมัสการในคริสตจักร โดยให้ความสนใจต่อพระบิดาและพระวิญญาณเพียงน้อยนิด สถานการณ์เช่นนี้ยังคงมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ในคริสตจักรคาทอลิกและคริสตจักรโปรเตสแตนต์

ในคริสตจักรคาทอลิกมีการพัฒนาอย่างอื่นตามมาติด ๆ กับการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า ก็คือการเชิดชูมารีย์ที่ได้รับการขนานนามว่า *theotokos* หรือ “ผู้ให้กำเนิดพระเจ้า” นั่นก็คือพระมารดาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อมีก้าวหนึ่งของการไหว้รูปเคารพในไม่ช้าก็มีอีกก้าวหนึ่งตามมา ซึ่งในกรณีนี้เกี่ยวกับการไหว้มารีย์เป็นรูปเคารพ³² ที่ลัทธิบูชามารีย์เป็นรูปเคารพ มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะรู้สึกว่ามีอำนาจของความเป็นแม่ในการโน้มน้าวบุตรของเธอ เพื่อให้คำอธิษฐานของเรามีโอกาสจะได้รับคำตอบมากกว่า ถ้าพวกเขาจะพูดกับพระแม่มารีย์มากกว่าจะพูดกับพระเยซู สิ่งที่ทำต่อพระบิดาด้วยการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า พวกเขาก็กำลังกระทำกับพระเยซูด้วยการยกระดับมารีย์ให้เป็นจุดศูนย์กลางของการนมัสการในคริสตจักรคาทอลิก

เราจะได้เห็นกันว่า พระเยซูทรงอยู่ในฐานะที่ได้รับการยกย่องสูงสุดในพระคัมภีร์ แต่ไม่ใช่ในทางที่บิดบังพระสิริของพระยาห์เวห์พระบิดา ในทางตรงกันข้ามที่ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงเป็นและทรงกระทำก็เพื่อ “ถวายพระเกียรติสิริแด่พระบิดา” (ฟิลิปปี 2:11 ฯลฯ)

พระคริสต์ไม่ได้ทรงแสวงหาการเท่าเทียมกับพระเจ้า

เปาโลแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการใช้พระเยซูทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า กับการที่พระองค์ไม่ได้ทรงแสวงหาการเท่าเทียมกับพระเจ้าที่ “ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า” (ฟิลิปปี 2:6 ฉบับ ESV) อะไรคือความเชื่อมโยงที่มีเหตุผลระหว่างสองสิ่งนี้? เมื่อมองแวบแรก ดูเหมือนว่าจะไม่มีการเชื่อมโยงอยู่ในตัวหรือมีสาเหตุว่าเพราะเหตุใดคนที่อยู่ในรูปลักษณะหรือเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า จึงคิดที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า? มนุษย์ทุกคนก็เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าอยู่แล้ว และไม่เคยสูญเสียภาพลักษณ์นั้นเรื่องนี้สอนโดยเปาโล (1 โครินธ์ 11:7) และยากอบ (3:9) และยืนยันไว้ในพระคัมภีร์เดิมแม้หลังจาก

³² Mariolatry

ที่อาดัมได้ทำบาป (ปฐมกาล 9:6)³³ นอกจากนี้มันก็ยังคงมุมมองทางศาสนศาสตร์ของศาสนาวยอู๋ ประสบการณ์ของเราเองที่เป็นมนุษย์ซึ่งถูกสร้างตามรูปเหมือนของพระเจ้านั้นบอกเราว่า เราไม่มี ความปรารถนาใดโดยเฉพาะหรือเหตุผลโดยธรรมชาติที่จะเรียกร้องความเท่าเทียมกับพระเจ้า เว้น แต่เราจะพินเพื่อนหรือทำเช่นนั้นด้วยเหตุผลทางการเมืองเหมือนกรณีของซีซาร์ของอาณาจักรโรมัน

ถ้าหากไม่มีความเชื่อมโยงที่ชัดเจนระหว่างสองสิ่งนี้ในฟิลิปปี 2:6 (มีรูปลักษณ์ของพระเจ้าและการยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า) แล้วทำไมเปาโลจึงเชื่อมโยงสองสิ่งนี้? นี่เป็นเพราะฟิลิปปี 2:6 เป็นต้นไปเป็นเสียงสะท้อนที่ลึกซึ้งทางฝ่ายวิญญาณของการสร้างมนุษย์ในปฐมกาล

เราได้เห็นว่า “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” มีความเชื่อมโยงอยู่แล้วกับปฐมกาล (รูปเหมือนและเหมือนอย่างพระเจ้า และข้อเท็จจริงที่ว่าอาดัมได้ถูก “ปั้น” ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง) ความเชื่อมโยงยิ่งลึกซึ้งขึ้นเมื่อเรานำเอาส่วนสำคัญของการยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้าเข้ามา คือฟิลิปปี 2:6 นำเรากลับไปยังเรื่องราวของการทดลองในปฐมกาล ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของอาดัม และยังคงคล้อยกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของพระเยซูด้วย (แม้จะในเวลาและสถานที่ที่ต่างกัน และมีผลที่ตามมาต่างกัน)³⁴

ในความคล้ายคลึงกันนี้ก็ยังมีความแตกต่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ เราจะเห็นการแยกแยะที่ชัดเจน คือคนหนึ่งเป็นมนุษย์คนแรกและอีกคนเป็นมนุษย์คนที่สอง คนหนึ่งคืออาดัมคนแรก อีกคนหนึ่งคืออาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:47, 48) แต่กระนั้นทั้งสองคนก็เริ่มต้นจากการเป็นมนุษย์ที่ปราศจากบาป ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์นั้นมีเฉพาะอาดัมและพระเยซูที่เผชิญกับการทดลองขั้นสูงสุดที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า แม้ว่ามนุษย์เราเผชิญกับการทดลองต่างๆตลอดเส้นทางชีวิต แต่การทดลองเหล่านั้นจะไม่เหมือนแบบที่อาดัมและพระเยซูได้เผชิญในฐานะที่เป็นมนุษย์ผู้ *ปราศจากบาป* เพราะว่าเราได้ทำบาป เราจึงไม่คิดที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า เราไม่เคยมีประสบการณ์และจะไม่ได้มีประสบการณ์การทดลองในระดับเดียวกับการทดลองที่อาดัมและพระเยซูเผชิญ

³³ ปฐมกาล 9:6 “เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามพระฉายาของพระองค์” (หรือ สร้างมนุษย์ “ตามอย่างเรา” ในปฐมกาล 1:26)

³⁴ ความเชื่อมโยงระหว่างฟิลิปปีบทที่ 2 กับปฐมกาลนี้ไม่ได้หายไปในบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ คำอ้างอิงของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น *คู่มือการใช้พระคัมภีร์เดิมในพระคัมภีร์ใหม่* เกี่ยวกับฟิลิปปี 2:6-8 กล่าวว่า “มีขอบข่ายความคิดเชื่อมโยงที่ไม้อาจโต้แย้งได้ระหว่างฟิลิปปีบทที่ 2 กับปฐมกาลบทที่ 1 ถึง 3”, *พจนานุกรมเกี่ยวกับภาพในความคิดของพระคัมภีร์*, ใน “ฟิลิปปี”, กล่าวว่า “คำกล่าวอ้างว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า (ฟิลิปปี 2:6) อาจเป็นการอ้างถึงความบาปของอาดัม ที่พยายามยึดฉวยความเป็นพระเจ้า (ปฐมกาล 3:4-6)”

เริ่มแรกนั้น อาดัมเป็นผู้ที่ไม่มีบาปโดยข้อเท็จจริงเพียงว่าไม่ได้ทำบาป แต่เขาก็ไม่สมบูรณ์แบบในคุณธรรม เพราะความสมบูรณ์แบบในคุณธรรมนั้นโดยธรรมชาติแล้วไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นด้วยการที่พระเจ้าตรัสสั่ง แต่จะต้องบรรลุถึงโดยการทดสอบความเชื่อ อาดัมไม่มีบาปในลักษณะเดียวกับที่เด็กทารกไม่มีบาป เพราะว่าทารกยังไม่ได้กระทำความบาปและไม่สามารถที่จะแยกแยะถูกผิดได้ จะอย่างไรก็ตามในประเด็นสุดท้ายนี้ อาดัมกับเอวาแตกต่างจากเด็กทารกเพราะพวกเขาเข้าใจดีว่า พวกเขาจะต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่จะไม่กินผลไม้ต้องห้าม เพราะฉะนั้นความบาปของพวกเขาจึงเทียบได้กับการจงใจไม่เชื่อฟัง ซึ่งไม่เหมือนกับการกระทำที่ไม่รู้ของเด็ก การไม่เชื่อฟังของอาดัมกับการเชื่อฟังของพระเยซูเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรอดของมวลมนุษย์ “เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น” (โรม 5:19)

ความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการไม่เชื่อฟังของอาดัมกับการเชื่อฟังของพระคริสต์ จะถูกเผยให้เห็นในการเผชิญกับการทดลองจากซาตานตามลำดับ ในกรณีของพระเยซูนั้น ความสำคัญของการทดลอง (มัทธิว 4:1-11; ลูกา 4:1-13) อยู่ที่ข้อเท็จจริงว่า การทดลองเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ซึ่งเหมือนกับข้อเท็จจริงที่ว่า อาดัมกับเอวาถูกทดลองไม่นานหลังจากที่พวกเขาเริ่มเข้าไปอยู่ในสวน

ฟิลิปปี 2:6-9 เป็นภาพของพระเยซูคริสต์มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ผู้ไม่ยิตฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า การเชื่อฟังพระเจ้าของพระองค์ก็คือการปฏิเสธความบาปอย่างเด็ดเดี่ยว ในทางกลับกันก็เหมือนที่ความบาปก็คือการปฏิเสธการปกครองของพระเจ้า และการยืนยันความเท่าเทียมกับพระเจ้า ความบาปของอาดัมถือเป็น “การละเมิด” (โรม 5:14)³⁵ ซึ่งเป็นการ “ไม่สนใจ การฝ่าฝืน” คำสั่งของพระเจ้า (เยเยอร์, *parabasis*)³⁶ และมีรากฐานมาจากการไม่เชื่อฟัง (“การละเมิดหรือการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง” ฮีบรู 2:2)³⁷

แต่พระเยซูทรงแตกต่างจากอาดัมตรงที่ “ทรงถ่อมพระองค์ลง โดยการยอมเชื่อฟังจนถึงความตายบนกางเขน” (ฟิลิปปี 2:8) ความสมบูรณ์แบบของพระองค์อยู่ที่การเชื่อฟังอย่างแน่วแน่ของพระองค์ต่อพระบิดาตลอดชีวิตของพระองค์ และยังสัตย์ซื่อไปจนถึงการสิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานและอย่างน่าอดสูบนกางเขน การที่พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะยิตฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า

³⁵ โรม 5:14 “ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง”

³⁶ Thayer หรือพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเยเยอร์

³⁷ ฮีบรู 2:2 “เพราะหากพระดาร์สซึ่งบรรดาทูตสวรรค์กล่าวไว้นั้นปรากฏเป็นความจริง และการล่วงละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับโทษตามที่ควรแล้ว”

ไม่ได้เป็นการต่อสู้เพียงแค่ครั้งเดียว แต่เป็นสิ่งที่ต่อสู้ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ที่อยู่บนโลกนี้ ดังที่พระองค์ได้ทรงเผชิญกับการทดลองทีละอย่าง แม้กระทั่งตั้งแต่ตอนเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์

ในขณะที่มนุษย์คนแรกยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า (ปฐมกาล 3:5 “เจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า”) แต่มนุษย์คนที่สองซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ได้ทรงปฏิเสธความคิดเช่นนั้น

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะอ่านฟิลิปปี 2:6 ให้หมายความว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้วคือเป็น “พระผู้เป็นเจ้าพระบุตร” ในขณะที่พระองค์ปฏิเสธที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว เหตุใดพระองค์จึงจำเป็นต้องยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้าถ้าหากว่าพระองค์ทรงมีความเท่าเทียมกับพระเจ้าในทุกด้านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ? การโต้แย้งว่าพระองค์เต็ม *พระทัย* ที่จะสละความเท่าเทียมของพระองค์กับพระเจ้านั้นดูไม่น่าเชื่อถือ เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะทิ้งธรรมชาติที่เป็นเนื้อแท้ของตนเอง ตัวอย่างเช่น ไม่มีใครที่สามารถจะถ่อมตัวเองลงให้เป็นสุนัขได้ เขาสามารถเลียนแบบการเห่าของสุนัขได้ แต่ไม่มีมนุษย์คนไหนจะมาเป็นสุนัขได้ และเนื่องจากพระเจ้าทรงไม่สามารถจะหยุดการเป็นพระเจ้าได้ ฉะนั้นการตีความฟิลิปปี 3:3 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงดูไม่สอดคล้อง

การแปลข้อนี้ของฉบับ ESV (“ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณ์ของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า”) เป็นตัวแทนของพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษทั้งหลาย แต่ฉบับ NIV ยกเลิกการแปลและกล่าวถึงที่จะตีความทางศาสนศาสตร์เมื่อกล่าวว่า “ผู้ทรงธรรมชาติพระเจ้า แต่ไม่ได้ทรงยึดในความเท่าเทียมกับพระเจ้า” คำว่า “ทรงธรรมชาติพระเจ้า” นี้ไม่พบในข้อความภาษากรีกจากฟิลิปปี 2:6 นี่แสดงให้เห็นว่าผู้แปลทั้งหลายของฉบับ NIV คงไม่ได้คิดว่าคำกล่าวเดิมของเปาโลเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่เคยคิดหกรอกหรือว่า ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว ทำไมพระองค์จึงยังต้อง “ยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า” ด้วย? การตีความของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจากฟิลิปปี 2:6 เป็นการทำความเข้าใจความหมายที่ถูกต้องของคำ เป็นการดูถูกสติปัญญาของเรา และแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์กล่าวคำที่ไม่สมเหตุสมผล

เมื่อก่อนนี้ความคิดของเราถูกปรับให้เข้ากับคามผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่การตีความเช่นนี้ไม่ได้ดูเหมือนว่าไม่สมเหตุสมผล ตอนนี้อย่างนี้ฉันเห็นว่าการที่ด้านหนึ่งที่นำตกใจของความเคยชินกับข้อผิดพลาดก็คือ การไม่สามารถมองเห็นได้ชัด นี่คือนสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่าตาบอด เพราะมันชิงเอาความสามารถของเราที่จะมองเห็นความจริงที่ชัดแจ้งไปเสีย ผลของความตาบอดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ทำให้ความงดงามของข้อนี้และพระคัมภีร์ทั้งตอนจากฟิลิปปี 2:6-11

ซึ่งเปาโลกล่าวถึงความถ่อมพระองค์และการเชื่อฟังพระเจ้าของพระเยซูและเป็นผลให้พระองค์ทรงได้รับการถวายเกียรติจากพระบิดานั้นถูกทำลายไปหมด นี่คือสิ่งที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำกับพระคัมภีร์หลายตอน

การตีความของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ทำให้เกิดปัญหาทำนองเดียวกันในตอนท้ายของเพลงสรรเสริญ (ข้อ 8 ถึง 11) ซึ่งกล่าวว่า พระเจ้าทรงยกพระเยซูขึ้นสูงสุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น จนกระทั่งว่าโดยพระนามนี้ ทุกเข่าในสวรรค์ ที่แผ่นดินโลก ใต้พื้นแผ่นดินโลกจะคุกลงกราบพระเยซู และทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า

แต่คำกล่าวนี้จะนำมาใช้กับพระเจ้าพระบุตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้อย่างไร? ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว ทุกเข่าก็จะคุกลงกราบพระองค์อยู่แล้ว และทุกสิ่งก็จะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าอยู่แล้ว นี่คือสิ่งที่ฟิลิปปีบทที่ 2 ยกย่องพระเกียรติสิริของพระเจ้าที่พระเยซูผู้เป็นพระเจ้านิรันดร์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทรงมีอยู่แล้ว? จะมีใครไหมที่จะสามารถถูกยกย่องได้สูงมากขึ้นกว่านี้ในเมื่อรู้ความจริงแล้วว่าผู้นั้นเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด? การยกย่องพระเยซูในคำสอนของเปาโลก็คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงให้กับพระองค์ แต่จะไม่มี ความจำเป็นต้องการให้การยกย่องเช่นนั้นถ้าพระเยซูทรงมีพระเกียรติสิริของความเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว การตีความของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงดูเป็นไปไม่ได้

พระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็ม (NJB) เป็นพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการของคาทอลิกนอกประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวไว้นำประทับใจในความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง แต่ที่น่าประทับใจยิ่งขึ้นก็คือความสมัครใจที่จะทิ้งการตีความฟิลิปปี 2:6-11 ตามแบบฉบับของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ และนอกจากนี้ยังตระหนักถึงความเหมือนกันของรูปลักษณะของพระเจ้ายกย่องกับพระฉายาของพระเจ้า ข้อที่ตัดตอนต่อไปนี้อาจจากฉบับ NJB ที่คำว่า *kenosis* หมายถึงการทำให้ตัวเองไม่มีความสำคัญ³⁸

[ฟิลิปปี 2:6-11] เข้าใจกันว่าเป็น *kenosis* ของพระคริสต์ในการทิ้งพระเกียรติสิริความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองเพื่อจะมีชีวิตอย่างมนุษย์และรับการทนทุกข์ เป็นไปได้อย่างมากว่า ตรงนี้พระเยซูทรงเป็นอาดัมคนที่สองที่แตกต่างจากอาดัมคนแรก อาดัมคนแรกที่อยู่ในรูปลักษณะหรือรูปเหมือนของพระเจ้านั้นได้พยายามที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า และด้วยความทะนงตนนี้จึงตกลงในบาป แต่ตรงกันข้ามกับพระเยซูที่ด้วยการถ่อมตนของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า ในการตีความแบบดั้งเดิมแต่น่าจะเป็นไปได้น้อยกว่า ที่การทำให้ตัวเองไม่มีความสำคัญหรือ *kenosis* นี้แสดงให้เห็นถึงการปฏิเสธความปรารถนาของตนเองโดยสมัครใจของพระเยซู

³⁸ หรือการทิ้งตัวเองจนไม่เหลืออะไร (ผู้แปล)

ในช่วงชีวิตที่พระองค์ทรงอยู่ในโลกเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติพระเจ้า แต่การตีความแบบนี้ไม่เพียงแต่จะไม่ค่อยตรงตามพระคัมภีร์แล้ว ก็ยังผิดยุคสมัยอีกด้วยกับการพัฒนาศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ตามความคิดของเปาโลในตอนนี (ฉบับ NJB, เซิงอรรถฟิลิปปี 2:5d และฟิลิปปี 2:7g)

กษัตริย์เมืองไทรออดตัวเป็นพระเจ้า

การพิพากษาของพระยาห์เวห์ต่อกษัตริย์แห่งไทรให้แก่งัดกับเราว่า การที่คนๆหนึ่งอยากจะ เป็นเหมือนพระเจ้านั้นหมายความว่าอย่างไร พระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้นำใจยากเพราะใช้การอ้างอิงสั ะดับ ฉะนั้นเพื่อจะเข้าใจความคิดกว้างๆ ให้อ่านสามประโยคที่เป็นตัวเอนก็พอ

พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าผู้ครองแห่งไทรว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะใจของเจ้าหิ่งผยอง และเจ้ากล่าวว่า “ข้าเป็นพระเจ้า ข้านั่งบนที่นั่งของพระเจ้าทั้งหลาย ในใจกลางท้องทะเล” แต่เจ้าเป็นแค่มนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะทำให้ใจของเจ้าเหมือนใจของพระเจ้า... เจ้าได้เพิ่มพูนทรัพย์สมบัติของเจ้า และใจของเจ้าก็ผยองในทรัพย์สมบัติของเจ้า ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้านายจึงตรัสว่า เพราะเจ้าทำให้ใจของเจ้าเหมือนใจของพระเจ้า ดังนั้น จงดูสิ เราจะนำคนต่างชาติมาต่อสู้เจ้า เป็นชนชาติที่โหดเหี้ยมที่สุดในบรรดาประชาชาติ และพวกเขาจะชักดาบของพวกเขากำขึ้น... พวกเขาจะผลักเจ้าลงไปในขุมนรก แล้วเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในใจกลางท้องทะเล เจ้ายังจะกล่าวอีกไหมว่า “ข้าเป็นพระเจ้า” ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า? แม้เจ้าจะเป็นแค่มนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า ในมือของคนที่ฆ่าเจ้า?” (เอเสเคียล 28:1-9, ฉบับ ESV, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

พระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงกษัตริย์แห่งไทรเป็นคำกวีว่าเป็นเสมือนพระเจ้า แต่พระองค์ก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งที่คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้า สิ่งนี้คล้ายคลึงกับการอวดตัวในอิสยาห์ 14:13-14 (“ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า...ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด”) และการไหว้รูปเคารพที่เห็นในกิจการ 12:22-23 (ทูตสวรรค์ทำให้เฮโรด อากริปปาเป็นโรคร้ายและสิ้นพระชนม์ เพราะทรงรับการยกย่องให้เป็นรูปเคารพจากฝูงชนที่ประกาศว่าพระองค์เป็นพระเจ้า)

จากตัวอย่างเหล่านี้เราจะเห็นว่ามนุษย์โดยเฉพาะที่อยู่ในฐานะที่มีอำนาจทางโลก ทะเยอทะยานที่จะเป็นเหมือนพระเจ้า นี่คือการทะเยอทะยานของอาดัมและเอวา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถูกสร้างให้

เหมือนอย่างพระเจ้า แต่พวกเขาก็อยากจะได้ความรู้ และความรู้คือพลังอำนาจ ที่จะเป็น “เหมือนอย่างพระเจ้า” (ปฐมกาล 3:5)³⁹ มนุษย์มักต้องการที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้าเสมอ

อยู่ในรูปลักษณะของคนรับใช้

เหตุการณ์ในพระชนม์ชีพของพระเยซูตามภาพคร่าว ๆ ในฟิลิปปีบทที่ 2 ได้เกิดขึ้นบนโลกและไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่มีอยู่ก่อน (ก่อนเป็นมนุษย์ หรือก่อนเกิด) ตามการคาดการณ์ของบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ การที่พระเยซูทรงอยู่ในรูปลักษณะหรือรูปเหมือนของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนก็เป็น เมื่อเขาหรือเธอเกิดเข้ามาในโลก (หรือในกรณีของอาดัมกับเอวาเมื่อถูกสร้าง) พระเยซูก็ทรง “เกิดจากครรภ์ของผู้หญิง” (กาลาเทีย 4:4)⁴⁰ เช่นเดียวกับมนุษย์อย่างเรา แม้ว่าพระองค์จะทรง “บังเกิดจากพระวิญญาณ” ด้วยเมื่อทรงบังเกิดมา (ลูกา 1:35, เปรียบเทียบยอห์น 3:5, 6, 8)⁴¹ พระองค์ก็ไม่ได้เป็นมนุษย์น้อยลงเพราะเหตุนี้ ในทำนองเดียวกันเมื่อเราบังเกิดจากพระวิญญาณ เราก็ไม่ได้เป็นมนุษย์น้อยลง ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ใหม่ที่เกิดจากการหญิงพรหมจารีของพระเยซู ถูกใช้เป็นข้อโต้เถียงในการยืนยันการเป็นพระเจ้าของพระองค์ เป็นเรื่องน่าสนใจที่คัมภีร์กรออ่านของศาสนาอิสลามให้เนื้อที่ส่วนใหญ่มากกับหัวข้อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู โดยไม่เคยนำมาเป็นหลักฐานในการเป็นพระเจ้าของพระองค์

เนื่องจากเหตุการณ์อื่น ๆ ในเพลงสรรเสริญของฟิลิปปีบทที่ 2 ที่เกิดขึ้นบนโลกนั้นชัดเจนเพียงพอ เช่น การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน ภาษากรีกของเพลงสรรเสริญนี้สะท้อนให้เห็นในคำ เช่น “รูปลักษณะ” และ “เหมือน” ปรากฏซ้ำอีกในข้อ 7 ว่า “อยู่ในรูปลักษณะของคนรับใช้ ทรงถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย (ฉบับ ESV)” ภาษาของ “รูปลักษณะ” ยังปรากฏในข้อถัดไปว่า “และเมื่อทรงปรากฏในรูปลักษณะของมนุษย์นั้น” (ข้อ 8) การใช้คำ “รูปลักษณะ” ชำนาญมีจุดมุ่งหมายมากกว่าการแค่พูดซ้ำ เพราะภาษาของ “รูปลักษณะ” หรือ “รูปลักษณะมนุษย์” มุ่งหมายเพื่อจะสะท้อนให้เห็นเรื่องราวของการสร้างอาดัมในปฐมกาล (อาดัมถูก “ปั้นให้มีรูปร่าง” โดยพระเจ้า)

ความเต็มพระทัยของพระเยซูที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ต่ำต้อย เป็นกุญแจสำคัญในการทำพันธกิจทั้งสิ้นของพระองค์ การตัดสินใจพระทัยที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยเป็นการตัดสินใจพระทัยที่จะเชื่อฟังพระเจ้า

³⁹ ปฐมกาล 3:5 “เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

⁴⁰ กาลาเทีย 4:4 “แต่เมื่อถึงกำหนด พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาประสูติจากครรภ์ของผู้หญิง ถือกำเนิดภายใต้บาปญัตติ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁴¹ ลูกา 1:35 ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่เกิดมานั้นจะได้ชื่อว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

การแสดงให้เห็นถึงการเชื่อฟังอย่างสูงสุดของพระเยซู ทำให้ส่วนนี้ของเพลงสรรเสริญมาถึงจุดสูงสุดที่ “พระองค์ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความตาย แม้แต่ความตายบนกางเขน” พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะทนทุกข์ทรมานและตายเหมือนผู้ร้ายทั่ว ๆ ไปโดยไม่เหลือเกียรติไว้เลย “ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตตามที่เรที่ตั้งใจเอง” (ยอห์น 10:18)

ด้วยการเชื่อฟังอย่างทั้งหมดของพระองค์ ทำให้พระเยซูทรงทิ้งห่างอาดัมที่อ่อนกำลังในการไม่เชื่อฟังไว้ข้างหลัง จนอาดัมแทบจะมองไม่เห็นเมฆคลุมรอบแห่งชัยชนะของพระเยซูที่ลอยขึ้นสู่สวรรค์ (ใช้ภาพของเอลีชาที่เฝ้าดูเอลียาห์ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์)

สิ่งที่อาดัมไปไม่ถึงก็คือในการเป็น “เหมือนพระเจ้า” นั้น ตอนนี้พระเจ้าพระบิดาทรงมอบให้กับพระเยซู การเป็นเหมือนพระเจ้าหมายความว่าอะไรหรือ? มันจะรวมถึง “การมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” อย่างไม่มีข้อสงสัยเลย (เปรียบเทียบ 2 เปโตร 1:4)⁴² นอกจากนี้ยังรวมถึงการได้รับสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกด้วย (มัทธิว 28:18)⁴³

ความถ่อมพระทัยของพระเยซูเป็นภาพสะท้อนของความถ่อมพระทัยของพระเจ้า ที่แสดงให้เห็นในการรับใช้ประชากรของพระองค์ มีพวกเรากี่คนที่สามารถคาดคิดว่าพระเจ้าจะทรงทำงานของคนรับใช้หรือคนงาน? ผมได้อธิบายถึงแง่มุมนี้ของพระเจ้าพร้อมรายละเอียดพอควรในหนังสือพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว (TOTG) บทที่ 5 โดยเข้าไปที่งานอย่างคนใช้ที่พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะทำเพื่อมนุษย์ คือพระเจ้าได้ทรงปลุกสวนในเอเดนสำหรับมนุษย์ ได้ทรงจัดเตรียมหนังสือไว้ให้อัดัมกับเอวาสวมใส่หลังจากที่พวกเขาได้ทำบาป และได้ทรงฝังร่างที่ไร้ชีวิตของโมเสสไว้บนเขาปิสกาห์! การทำงานหุ้มหม่อมเหล่านี้ของคนรับใช้โดยเฉพาะการฝังศพโมเสส ที่บรรดานักปรัชญาศาสนาหลายคนถือว่าไม่เหมาะสมกับพระเจ้า ความคิดและใจของพวกเขาไม่กว้างพอที่จะปรับความคิดที่ว่าพระเจ้าผู้ “สถิตอยู่ไกลโพ้น” จะยอมให้ “พระหัตถ์ของพระองค์เปราะเปื้อน” กับงานต่ำ ๆ อย่างคนใช้ แม้แต่งานที่เปราะเปื้อนอย่างการฝังศพโมเสส แม้ว่าเหล่าทูตสวรรค์จะไม่ได้ปรากฏตัวในเรื่องราวที่พระเจ้าทรงทำงานของคนใช้จากตั้งแต่ปฐมกาลไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ ผู้อธิบายบางคนได้กล่าวโดยไม่มีการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ว่า แท้จริงแล้วพระเจ้าได้ทรงบัญชาพวกทูตสวรรค์ให้ทำงานเหล่านี้ จากทั้งหมดนี้เราจะเห็นว่าพระยาห์เวห์ทรงดงามด้วยพระสิริและความถ่อมพระทัยอย่างไม่มีใครเทียบได้ของพระองค์ เกินกว่าที่ปัญญาอันน้อยนิดของเรานึกคิดได้

⁴² 2 เปโตร 1:4 “โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า”

⁴³ มัทธิว 28:18 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดั่ง ในแผ่นดินโลกก็ดั่งทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

นี่เป็นท่าทีเดียวกันของคนรับใช้ที่ยอดเยียม ที่เราเห็นในพระเยซูผู้สิ้นคืนพระชนม์ไม่ใช่หรือ เมื่อพระองค์ประทับนั่งข้างกองไฟ ขณะพระองค์ทรงเริ่มเตรียมอาหารเข้าให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ที่แคว้นกาลิลี (ยอห์น 21:9-13)? คำกล่าวของเปาโลเป็นความจริงที่เดียวที่พระเยซูทรงทำให้พระเจ้าผู้ที่เรามองไม่เห็นปรากฏให้เห็นได้ ผู้ที่ดูหมิ่นเรื่องราวในพระคัมภีร์เดิม ที่พระยาห์เวห์ทรงทำงานของคนรับใช้ จะดูหมิ่นเรื่องราวในพระคัมภีร์ใหม่ด้วยไหม ที่พระเยซูทรงทำอาหารมื้อเช้าที่กาลิลี หรือเหตุการณ์ที่สรุปรวมชีวิตของพระเยซูในฟิลิปปีบทที่ 2 ที่พระองค์ทำให้พระเจ้าผู้ที่เรามองไม่เห็นปรากฏให้เห็นได้? ถ้าเราเอาเหตุการณ์ในฟิลิปปี 2 ออกไปจากชีวิตของพระองค์ แล้วจะเหลืออะไรไว้หรือ? ฟิลิปปีบทที่ 2 ไม่ใช่การสรุปชีวิตและพันธกิจทั้งหมดของพระเยซูหรือ? ชีวิตในทุกด้านของพระองค์และความตายของพระองค์ ไม่ได้สรุปไว้อย่างสมบูรณ์ในเพลงสรรเสริญที่ยอดเยียมนี้ ที่พระเยซูทรงสำแดงพระสิริของพระยาห์เวห์จนเราเห็น “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (หัวข้อย่อยของหนังสือเล่มนี้) หรือหรือ?

องค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริ

ฟิลิปปีบทที่ 2 แสดงให้เห็นการยกย่องพระเยซู ซึ่งเป็นผลมาจากการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ พระเจ้าพระบิดาทรงยกพระเยซูขึ้นให้ประทับอยู่ข้างๆพระองค์เอง เพื่อที่พระเยซูจะทรงมีส่วนกับพระสิริของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ และเนื่องจากเป็นพระสิริของพระยาห์เวห์เองที่ส่องออกมาจากพระคริสต์ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อ “เป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา” (ข้อ 11)⁴⁴

คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” (“Lord”) ได้มอบให้โดยเฉพาะกับพระเยซูพระเมสสิยาห์ดังที่ “พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของและพระเมสสิยาห์” (กิจการ 2:36) คำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” ที่นำมาใช้กับพระเยซูนั้นไม่ใช่คำเรียกพระเจ้า แต่เป็นคำเรียกที่ยกย่องที่พระบิดาทรงมอบให้พระองค์เป็นพิเศษ เราจะต้องไม่สับสนกับคำ “Lord” ที่นำมาใช้กับพระเยซูและคำ “LORD” ที่ใช้แทนคำ “YHWH” (พระยาห์เวห์) ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ ข้อพระคัมภีร์เดิมต่างๆที่ยกมาอ้างอิงในพระคัมภีร์ใหม่มักมีคำว่า “Lord” ในพระคัมภีร์เดิม (เมื่อควรถูกแปลว่า “YHWH” หรือ “Yahweh”) และมีคำว่า “Lord” ในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นความสับสนที่ทำให้เข้ากับความสำเร็จในตรีเอกานุภาพ ความเท็จเติบโตจากการเอามาใช้ปนกันและจากความคลุมเครือ แต่ความจริงไม่มีความคลุมเครือ

⁴⁴ ฟิลิปปี 2:11 “เพื่อทุกคนจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา”

พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริ” (1 โครินธ์ 2:8, ยากอบ 2:1)⁴⁵ เพราะทรงได้รับการยกย่องจากพระบิดา คำเรียกนี้ไม่ได้ใช้กับพระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์เดิมและไม่มีปรากฏในพระคัมภีร์เดิมเลย อย่างไรก็ตามพระยาห์เวห์ไม่ได้ถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริ” แต่พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “กษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ” ในบทเพลงสดุดี 24:7-10 ที่ดงามเหล่านี้

ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น!

บานประตูโบราณเอ๋ย จงยกขึ้นเถิด! เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา

กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?

คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเข้มแข็งและทรงอำนาจ พระยาห์เวห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม!

ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น!

บานประตูโบราณเอ๋ย จงยกขึ้นเถิด! เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา

กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?

คือพระยาห์เวห์จอมทัพ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ!

ในทางกลับกัน พระเยซูทรงถูกเรียกว่าองค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ดังที่ว่า “ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระสิริตรึงกางเขน” (1 โครินธ์ 2:8) ในสมัยที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราไม่เห็นปัญหาที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะเป็นผู้ที่ถูกตรึงตายบนกางเขน ไม่ได้ตระหนักว่าเนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นอมตะที่ไม่สามารถตายได้และทรงดำรงอยู่ “ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล” พระองค์ไม่สามารถตายได้โดยการถูกตรึงกางเขนหรือโดยวิธีอื่นใดที่จะทำให้ตายได้

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่ในทิศทางเดียวกับพระคัมภีร์เมื่อพวกเขาบอกว่าพระเยซูทรงได้รับพระเกียรติและพระสิริเพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความตาย แต่ดูเหมือนพวกเขาได้มองข้ามหลักการพื้นฐานของข้อเชื่อในตรีเอกานุภาพเรื่องการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ คือถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ก่อนตามที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นในฟิลิปปี 2:6 (“ผู้ที่แม้จะทรงอยู่ในรูปลักษณ์ของพระเจ้า”) ดังนั้นด้วยเหตุที่บุคคลผู้นี้เป็นพระเจ้า ฉะนั้นจึงต้องเป็นอมตะ และเพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถตายบนกางเขนได้ เมื่อดูตามการให้เหตุผลในแนวนี้อีก ก็จะทำให้เห็นว่าการยกย่องซึ่งเป็นผลมาจากการเชื่อฟังของพระองค์จนถึงความ

⁴⁵ 1 โครินธ์ 2:8 “ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้วจะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระสิริตรึงกางเขน”

ตายนั้น ไม่สามารถมอบให้กับพระองค์ได้ถ้าพระองค์ไม่สามารถจะตายได้ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้สองอย่างที่อยู่ตรงหน้าเราคือ พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ (และไม่ใช่แค่พระเจ้าที่มีร่างกายเนื้อหนังเท่านั้น) และสามารถตายบนกางเขนได้ หรือไม่พระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าตามที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบอกว่าพระองค์เป็น ซึ่งพระเยซูก็จะไม่สามารถถูกตรึงตายบนกางเขนหรือถูกอธิบายให้เห็นว่า ได้ทรงเชื่อฟัง “จนถึงความตาย” ได้ เราไม่สามารถมีทั้งสองทางได้

ถ้าเราจะบอกว่าแค่ร่างกายเนื้อหนังของพระเยซูเท่านั้นที่ตาย นั่นก็แก้ปัญหาไม่ได้ เพราะร่างกายเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้ดำรงอยู่ก่อน แม้แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ร่างกายเนื้อหนังของพระองค์ก็ไม่ได้ดำรงอยู่ก่อน ซึ่งในกรณีนี้ผู้ที่ตายบนกางเขนก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ก่อนตามที่ทักท้อจากฟิลิปปี 2:6 ถ้าที่ตายไปนั้นเป็นแค่ธรรมชาติของมนุษย์ แล้วใครกันหรือที่พระยาห์เวห์จะทรงยกย่องโดยที่ทุกเข้าจะคุกกลางกราบพระองค์ หรือจะให้คุกกลางกราบ “ธรรมชาติของมนุษย์”? พระเจ้าจะทรงยกย่องพระกายของพระเยซูที่ตายแล้วจริง ๆ หรือว่าจะทรงยกย่องผู้ที่เป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ในร่างกายนั่น นั่นคือพระเจ้าพระบุตรผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนที่ได้จุติลงมาเกิดในพระเยซูไหม? ตรงนี้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพติดอยู่ในปัญหาอันยุ่งยากที่สร้างขึ้นมาจากความไม่ถูกต้องที่เผยออกมาให้กับทุกคนที่เปิดรับความจริง

พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม

บทกวีอันงดงามในฟิลิปปีบทที่ 2 สรุปด้วยคำว่า “เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ข้อ 11) แต่การยกย่องพระเยซูจะนำพระเกียรติมาสู่พระเจ้าพระบิดามากกว่าที่จะเบนความสนใจของเราไปที่พระเยซูอย่างที่เกิดขึ้นในความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้อย่างไร?

คำตอบที่สรุปได้ของคำถามนี้อยู่ในข้อเท็จจริงที่เราได้เห็นในบทที่ 7 ว่ามีเพลงสรรเสริญพระเจ้าอยู่มากมายในพระคัมภีร์ใหม่ แต่กับพระเยซูนั้นมีอย่างมากที่สุดก็หนึ่งหรือสองแห่ง (เช่น โรม 9:5 ที่ถกเถียงกัน)⁴⁶ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นพระเยซูไม่ได้รับการนมัสการเป็นพระเจ้า (ถึงแม้พระองค์จะทรงได้รับการยกย่องอย่างสูง) แม้แต่หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายและได้รับ “พระนามเหนือทุกนาม” (ฟิลิปปี 2:9) แต่การประทานพระนามเหนือทุกนามให้แก่พระเยซูนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระนามของพระเยซูสูงที่สุดในจักรวาล ถัดจากพระนามของพระองค์

⁴⁶ ฉบับไทยคิงเจมส์แปลโรม 9:5 ว่า “พระคริสต์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดถวายพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน”, ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสรรพสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์! อาเมน” และฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “คือพระองค์ผู้ทรงรับการสรรเสริญว่าเป็นพระเจ้าเหนือสารพัดเป็นนิรันดร์ อาเมน” (ผู้แปล)

เอง เพื่อว่าโดยพระนามของพระเยซูนั้นทุกเข้าจะคุกลงกราบ ให้เรามาจุดอนทัยของเพลงสรรเสริญในฟิลิปปีบทที่ 2

ฟิลิปปี 2:9-11

- ⁹ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นสูง และได้ประทานพระนามเหนือทุกนามแก่พระองค์
- ¹⁰ เพื่อว่าโดยพระนามของพระเยซูนั้น ทุกเข้าในสวรรค์ บนพื้นโลก และใต้พื้นโลก จะคุกลงกราบ
- ¹¹ และทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา (ฉบับ ESV)

พระเจ้าได้ประทาน “พระนามเหนือทุกนาม” ให้แก่พระเยซู (ข้อ 9)⁴⁷ พระนามอะไรหรือที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พระองค์? เป็นพระนามพระยาห์เวห์ของพระเจ้าเองไหม? ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะมีส่วนบุคคลที่ถูกเรียกว่าพระยาห์เวห์ แต่ฟิลิปปี 2:9 ไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าได้ประทานพระนามพระยาห์เวห์ของพระองค์เองให้แก่พระเยซู นาม ๆ หนึ่งจะระบุถึงบุคคล ๆ หนึ่งโดยเฉพาะและไม่สามารถจะมอบให้กับคนอื่นได้

“ยาห์เวห์” เป็นนามเฉพาะและเป็นนามโดยสิทธิ์ ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นแค่คำเรียกเช่น “องค์ผู้เป็นเจ้า” หรือ “กษัตริย์” ซึ่งสามารถมอบให้กับหลายบุคคลได้ นามเฉพาะนามหนึ่ง ๆ นั้นจะชี้เฉพาะบุคคลเมื่อมีวัตถุประสงค์เพื่อทำหน้าที่อ้างอิง ในกรณีนี้นามก็เป็นอัตลักษณ์ด้วย บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะไม่สามารถมอบอัตลักษณ์ของตนเองให้กับบุคคลอื่นได้ ไม่เช่นนั้นก็จะมีสองบุคคลที่ถูกอ้างถึงด้วยนามเดียวกัน ในเมื่อความเป็นจริงแล้วมีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นบุคคลที่ถูกอ้างถึงอย่างถูกต้อง (ผู้อ้างอิง) ยิ่งกว่านั้นในขณะที่มีดาวิด เปโตร และมัทธวอยู่มากมายในสังคมมนุษย์ แต่ก็มีเพียงพระยาห์เวห์เดียวเท่านั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4)⁴⁸

พระนามของพระยาห์เวห์ไม่สามารถจะมอบหรือถ่ายโอนให้คนอื่นได้ เพราะนาม ๆ หนึ่งอ้างถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ ผมไม่สามารถจะมอบนามอีริค ชาง⁴⁹ ของผมไปให้กับคนอื่นได้ (ซึ่งอย่างไรเขาก็มีชื่อของตัวเองอยู่แล้ว) หรือแม้หากว่านามของเขาจะเป็นอีริค ชาง ที่เหมือนกันโดยบังเอิญ พุดง่าย ๆ ก็คือ ผมไม่สามารถจะมอบนามของผมเอง *ที่มีเพื่ออ้างอิงถึงตัวผมเอง* นั้นเอาไปให้คนอื่นได้ นามของผมคือ วิธีที่ระบุถึงตัวผม ฉะนั้นผมจะเอาไปมอบให้กับคนอื่นได้อย่างไร? ที่สำคัญ

⁴⁷ ต้นฉบับภาษากรีกส่วนใหญ่ไม่มีคำนำหน้านามที่ระบุแน่นอนใน “พระนาม *นั้น* ที่อยู่เหนือทุกนาม (*the name that is above every name*)” ดังนั้นฉบับคิงเจมส์ซึ่งยึดตามต้นฉบับนี้จึงใช้ “พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม” (*a name which is above every name*)

⁴⁸ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา”

⁴⁹ Eric Chang

ยิ่งกว่านั้นก็คือ ยะห์เวห์เป็นนามที่มีความหมายไม่ซ้ำกับใคร ที่ใช้เฉพาะกับพระองค์เท่านั้นและไม่มีใครอื่นอีก ดังนั้นจึงถ่ายโอนไม่ได้

ผู้มีชีวิตทั้งหลายมีนามซึ่งระบุอัตลักษณ์ของตน ไม่ว่าผู้มีชีวิตเหล่านั้นจะเป็นมนุษย์บนโลกหรือสิ่งที่เป็นวิญญาณในแดนสวรรค์ ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์กล่าวถึงนามของหัวหน้าทูตสวรรค์มีคาเอลและกาเบรียล (ยูดา 1:9; ลูคา 1:19)⁵⁰ พระเยซูก็ยังถามนามของผีโสโครด้วย (มาระโก 5:9)⁵¹

เราขอถามอีกครั้งว่า เมื่อพระยะห์เวห์ประทาน “พระนามเหนือทุกนาม” ให้แก่พระเยซู นั่นคือนามอะไรหรือ? ในการรับมือกับคำถามนี้ เรากำลังเผชิญกับความจริงว่า พระนามของพระเจ้า “ยะห์เวห์” ถ้าจะพูดให้ถูกต้องแล้ว อาจเป็นนามเดียวที่สามารถกล่าวได้ว่า “เหนือทุกนาม” ดังนั้นเราจึงพยายามจะบ้ายเบี่ยงโดยบอกว่าที่จริงนามที่มอบให้พระเยซูก็คือ “ยะห์เวห์” แต่แฝงอยู่ในนาม “เยซู” อย่างนั้นไหม? ปัญหาในการอธิบายเรื่องนี้ก็คือว่านาม “เยซู” (ที่หมายถึง “พระยะห์เวห์ทรงช่วยให้รอด” หรือ “พระยะห์เวห์ทรงเป็นความรอด”) ได้มอบให้กับพระเยซูตอนที่ทรงบังเกิด ไม่ใช่ตอนที่พระองค์ทรงถูกยกขึ้นสูงในฟิลิปปี

เราเคยถามกันว่า นอกจาก “ยะห์เวห์” แล้วมีนามอะไรหรือที่เหนือนามอื่นทุกนาม? นั่นอาจเป็นคำถามที่ผิดที่จะถาม เพราะจริงๆ แล้วพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการยกตัวบุคคลของพระเยซูเองขึ้นสูงและดังนั้นจึงยกพระนามของพระองค์ขึ้นสูงด้วย การยกพระนามของพระเยซูเหนือนามอื่นทุกนามหมายความว่า พระเยซูเองทรงถูกยกขึ้นเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เพื่อว่าสิ่งทรงสร้างทั้งหมดจะ “ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า” (เปรียบเทียบกิจการ 10:36 “องค์ผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย”)⁵²

ฟิลิปปี 2:10-11 พุดคล้ายกับอิสยาห์ 45:23 ที่พุดถึงพระยะห์เวห์ว่า “ทุกเข่าจะกราบลงต่อเรา และทุกลิ้นจะปฏิญาณต่อเรา” นี่จะหมายความว่าพระเยซูทรงได้รับพระนามว่า “ยะห์เวห์” หรือไม่? ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะหมายความว่า พระเยซูก็ได้กลายมาเป็นพระยะห์เวห์แล้ว แต่นี้เป็นไปไม่ได้เลย เพราะมันจะหมายความว่า พระยะห์เวห์ได้สูญเสียอัตลักษณ์ของพระองค์ หรือไม่มีพระยะห์เวห์สององค์ ในขณะที่พระคัมภีร์กล่าวว่ามิมีพระยะห์เวห์เพียงองค์เดียว (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) เรากำลังลืมอีกครั้งว่าฟิลิปปี 2:6-11 เป็นคำกวี เปาโลแค่กำลังยืนยันด้วยภาษากรีกว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูและยกพระนามของพระเยซูเหนือบรรดาสิ่งมีชีวิตถึงขนาดว่า พระเยซูทรงใช้สิทธิอำนาจของพระยะห์

⁵⁰ ลูคา 1:19 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงตอบว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และพระองค์ทรงใช้ให้มาพุดกับท่าน”

⁵¹ มาระโก 5:9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร?” มันตอบว่า “ข้าชื่อกองพล เพราะว่าพวกเรามีหลายตนด้วยกัน”

⁵² กิจการ 10:36 “เรื่องที่พระองค์ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอลคือการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย”

เวทีในฐานะตัวแทนของพระองค์ อันที่จริงเปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าเป็นพระนามของ “พระเยซู” ที่ทุกเข้าจะคุกลงกราบ เพราะฉะนั้นพระเยซูจึงยังคงมีพระนามของพระองค์ว่า “เยซู” แต่ตอนนี้นามนั้นได้ถูกยกขึ้นเหนือนามทั้งปวง

ในสมัยของพระเยซูนั้น ชื่อ “เยซู” เป็นชื่อธรรมดาที่เหมือนกับโยชูวา แม้ว่าชื่อนี้จะเป็นชื่อธรรมดาในอิสราเอล แต่พระเจ้าก็ประทานให้แก่พระเยซูเมื่อทรงบังเกิดเพราะความหมายของชื่อว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด” ที่เปิดเผยให้เห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์จะทรงทำให้สำเร็จผ่านพระองค์ และเพราะว่าพระเยซูยังคง “เชื่อฟังจนถึงความตาย แม้กระทั่งความตายบนกางเขน” ไม่นานพระยาห์เวห์ก็ทรงยกย่องพระนาม “เยซู” ของพระองค์เหนือนามอื่นทุกนาม เพื่อว่าโดยพระนามของพระองค์นั้นทุกเข้าจะคุกลงกราบ เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ ในท่ามกลางเหตุผลอื่น ๆ นั้น พระยาห์เวห์ทรงได้รับการถวายพระเกียรติก็เพราะโดยการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมาจากตายของพระเยซูที่พระเจ้าได้มาเป็นความรอดของเรา (“ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว” อิสยาห์ 12:2)⁵³

พระเยซูในฐานะองค์ผู้เป็นเจ้าที่ถูกยกขึ้นสูง

การประทานพระนามเหนือทุกนามในฟิลิปปินั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น *หลังจาก* การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู นั่นคือเหตุผลที่ก่อนการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูจึงไม่ได้ทรงถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” เว้นแต่ในสามความหมายต่อไปนี้

1. วิธีเรียกพระเยซูแบบสุภาพและให้ความนับถือนั้นตรงกับคำว่า “Sir” หรือ “Mister” หรือ “ท่าน” (มัทธิว 8:6, 8, 21; 15:22, 25, 27; ยอห์น 4:11, 15, 19, 49 ฯลฯ)⁵⁴
2. พระเยซูที่เป็นอาจารย์หรือรับบีกับเหล่าสาวกและผู้ติดตามที่อยู่ภายใต้พระองค์ (ยอห์น 6:68; 13:13, 14)⁵⁵
3. การอ้างอิงทางอ้อมถึงพระเยซูว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าด้วยคำอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมในพระคัมภีร์ใหม่ เช่น “The Lord said to my Lord” (“พระเจ้าตรัสกับองค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

⁵³ อิสยาห์ 12:2 “ดูสิ พระเจ้าเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระยาห์เวห์ คือพระยาห์เวห์เองทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว”

⁵⁴ ยอห์น 4:19 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริง ๆ แล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ”

⁵⁵ ยอห์น 13:13 “พวกท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น”

ว่า” ในมัทธิว 22:44⁵⁶ ซึ่งเป็นคำอ้างอิงมาจากสดุดี 110:1 ที่ “Lord” คำแรกหมายถึงพระยาห์เวห์ ส่วน “Lord” คำที่สองหมายถึงพระคริสต์)

คำเรียกว่า “Lord” (องค์ผู้เป็นเจ้า) ที่ใช้กับพระเยซูก่อนการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์นั้น ไม่ได้มีความหมายของการถูกยกขึ้นสูงเช่นเดียวกับ “Lord” ที่ใช้กับพระองค์หลังจากทรงคืนพระชนม์ ซึ่งสามารถยืนยันได้ด้วยการตรวจสอบคำ *kyrios* (Lord) ในศัพท์สัมพันธ์หรือโปรแกรมพระคัมภีร์ ในไม่ช้าก็จะเห็นได้ชัดว่าคำเรียก “Lord” ที่ใช้กับพระเยซูก่อนการคืนพระชนม์นั้นแท้จริงแล้วแตกต่างจากหลังการคืนพระชนม์

ในหนังสือกิจการ พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “Lord” ในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงของฟิลิปปี 2:9 (“พระนามเหนือทุกนาม”) เปโตรรู้สึกปลาบปลื้มใจอย่างมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ในคำเทศนาของเขา ที่เขาประกาศโพล่งออกมากลางประโยคว่า “พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง” (กิจการ 10:36) เนื่องจากการพูดโพล่งออกมาด้วยความปลาบปลื้มยินดีนี้ ทำให้ชะงักการสิ้นไหลของประโยค ในฉบับแปลส่วนใหญ่จึงใส่ไว้ในวงเล็บ ในพระคัมภีร์ใหม่หลังหนังสือกิจการ พระเยซูถูกพูดถึงว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงนี้

เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่ “Lord” ในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงของฟิลิปปี 2:9 นี้ ไม่เคยถูกนำมาใช้กับพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์น และก็มีเพียงครั้งเดียวในการเขียนทั้งหมดของยอห์น (วิวรณ์ 17:14)⁵⁷ แต่ *kyrios* (Lord) ในความหมายทั่วไปของ “Sir” ถูกใช้กับพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์นโดยหญิงสะมาเรีย (ยอห์น 4:11, 15, 19), โดยข้าราชการที่ถูกชายป่วย (ยอห์น 4:49),⁵⁸ โดยคนป่วยที่ประตูกะ (5:7), โดยหญิงล่องประเวณี (8:11),⁵⁹ โดยมารีย์ (11:32) และโดยมารธา (11:27) เหล่าสาวกของพระเยซูเรียกพระองค์ว่า “Lord” ในความหมายของ “อาจารย์” (ยอห์น 6:68; 13:13,14)⁶⁰

ข้อเท็จจริงในงานเขียนของยอห์น ที่พระเยซูแทบไม่เคยถูกเรียกว่า “Lord” ในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงของฟิลิปปี 2:9 ทำให้ยิ่งโดดเด่นมากขึ้น เพราะงานเขียนของยอห์นเป็นสัดส่วนที่สำคัญของพระคัมภีร์ใหม่ ตรงกันข้ามกับจดหมายสั้นๆ เช่นยูดา ซึ่งมีแค่ 25 ข้อเท่านั้นก็ยังคงกล่าวถึง

⁵⁶ มัทธิว 22:44 ‘พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา...”’

⁵⁷ วิวรณ์ 17:14 “พวกเขาจะต่อสู้กับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย”

⁵⁸ ยอห์น 4:49 ข้าราชการผู้นั้นทูลว่า “ท่านเจ้าข้า โปรดมาก่อนที่บุตรของข้าพเจ้าจะตาย” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁵⁹ ยอห์น 8:11 นางทูลว่า “ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเลย” แล้วพระเยซูตรัสว่า “เราก็คงไม่เอาโทษเหมือนกัน”

⁶⁰ ยอห์น 13:13 ท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น (ฉบับไทยคิงเจมส์)

พระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) สี่ครั้งในความหมายของการถูกยกขึ้นสูง อาจมีคนสงสัยว่าทำไม ยอห์นจึงหลีกเลี่ยงการใช้คำเรียก “Lord” กับพระเยซูในความหมายของการถูกยกขึ้นสูง สิ่งนี้ทำให้ง่ายขึ้น เพราะงานเขียนของยอห์นได้รับการยกย่องจากบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพว่า สนับสนุน ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตและงานของพระคริสต์อย่างมาก ข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจนี้ควรกำหนด ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับยอห์น 20:28⁶¹

คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้า” (Lord God) จะไม่พบในพระกิตติคุณหรือจดหมายของยอห์น แต่กระนั้นก็มีปรากฏแปดครั้งในวิวรณ์ โดยทั้งหมดหมายถึง “พระยาห์เวห์พระเจ้า” (LORD God) ของพระคัมภีร์เดิม (วิวรณ์ 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 18:8; 21:22; 22:5)⁶²

ตัวอย่างของ “Lord” ที่หมายถึงพระยาห์เวห์ก็คือวิวรณ์ 11:15 ที่ว่า “อาณาจักรของโลกนี้กลับ กลายเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรง ครองครองตลอดไปเป็นนิรันดร์” คำ “Lord” (“องค์ผู้เป็นเจ้า”) ตรงนี้หมายถึงพระยาห์เวห์ (LORD) อย่างชัดเจน ไม่ใช่พระคริสต์ และอาจพูดได้อย่างเดียวกันถึง “พระองค์” ใน “พระองค์จะทรงครอบ ครองตลอดไปเป็นนิรันดร์” พระยาห์เวห์ไม่เพียงเป็นบุคคลหลักของข้อนี้และของข้อที่เหลือในบท นี้เท่านั้น ยังเป็นการแยกความแตกต่างของสองบุคคลอย่างชัดเจน ระหว่างพระเจ้าฝ่ายหนึ่งและ พระคริสต์อีกฝ่ายหนึ่ง

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เรามองข้ามความแตกต่างระหว่างความหมายธรรมดากับความหมายของการยก “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ขึ้นสูง เพราะเราถือว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าพระ บุตร และใช้ทุกการอ้างอิงถึงพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในความหมายของพระเจ้า สิ่งนี้ทำให้เรา มองไม่เห็นว่ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ พระองค์ก็จะมี “พระนามเหนือทุกนาม” อยู่แล้ว การยกขึ้นสูงแบบไหนหรือที่พระบิดาจะสามารถประทานแก่พระองค์โดยประทานสิ่งที่พระองค์มีอยู่ แล้วในฐานะที่เป็นพระเจ้า?

แต่ในพระคัมภีร์ พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงถูกยกขึ้นให้เท่าเทียมกับพระยาห์เวห์ แต่ ให้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ซึ่งเป็นตำแหน่งรองจากพระยาห์เวห์เท่านั้นในทั้ง จักรวาล แต่เราก็อ้างอิงว่านี่ยังไม่ดีพอสำหรับ “พระเจ้าบุตร” ที่เรามองว่าทรงเท่าเทียมกับพระ บิดาทุกประการแม้ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกยกขึ้นสูง ความจริงก็คือว่าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ได้ยกพระเยซูขึ้นในตำแหน่งที่สูงมากอยู่แล้วจนไม่สามารถจะยกให้สูงขึ้นอีกได้! การที่ได้อยู่ใน

⁶¹ ยอห์น 20:28 โธมัสพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์!” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁶² วิวรณ์ 11:17 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ที่ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่”

ตำแหน่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดานั้น ที่จริงแล้วเป็น *การลดตำแหน่ง* ของพระเยซูในเรื่องความเท่าเทียมกับพระเจ้าตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ การได้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของกษัตริย์เป็นตำแหน่งที่มีเกียรติสูงสุดและเป็นตำแหน่งที่พระราชนิจะประทับนั่ง (สดุดี 45:9; 1 พงศกษัตริย์ 2:19)⁶³ แต่ก็ไม่ได้เป็นตำแหน่งที่เท่ากับของกษัตริย์เอง การที่ได้อยู่ในตำแหน่งเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์นั้นถือว่ามีความเกียรติน้อยกว่าอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ก็ยังคงเป็นตำแหน่งที่ประทับที่มีเกียรติมากเพราะมีความใกล้ชิดกับกษัตริย์ (มัทธิว 20:21, 23)⁶⁴

การที่พระเยซูคริสต์ประทับนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้านั้นเป็นใจความสำคัญในพระคัมภีร์ใหม่ ดังจะเห็นในข้อต่อไปในบรรดาข้ออื่นๆ อีกมากมาย⁶⁵ (ทุกข้อยกมาจากฉบับ ESV)

โรม 8:34 พระเยซูคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากความตาย ผู้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ทรงอธิษฐานขอเพื่อเราอย่างแท้จริง

โคโลสี 3:1 ถ้าพวกท่านถูกชุบให้เป็นขึ้นมามีชีวิตร่วมกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน ที่พระคริสต์ทรงอยู่ คือประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ฮีบรู 8:1 เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ที่ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระผู้ทรงเดชานุภาพในสวรรค์

ฮีบรู 10:12 แต่เมื่อพระคริสต์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพื่อลบบาปเพียงครั้งเดียวสำหรับตลอดไปแล้ว พระองค์ก็ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

1 เปโตร 3:22 ผู้ได้เสด็จสู่สวรรค์ และประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยมีเหล่าทูตสวรรค์และเหล่าเทพผู้มีอำนาจ และเหล่าเทพผู้มีฤทธิ์เดช อยู่ใต้อำนาจของพระองค์

การยกพระเยซูขึ้นสูงได้เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ (คำว่า “ยกขึ้นสูง” และ “ได้ประทาน” ในฟิลิปปี 2:9 อยู่ในกาลกริยาแอริสต์⁶⁶) ในตำแหน่งที่พระองค์ถูกยกขึ้นสูงเหนือโลกนั้น พระเยซู

⁶³ 1 พงศกษัตริย์ 2:19 “พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้าพระราชราชาโลมอน และพระราชาทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง รับสั่งให้นำพระแก้วมาถวายพระราชมารดา พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์”

⁶⁴ มัทธิว 20:21 พระองค์จึงตรัสถามนางว่า “ท่านปรารถนาอะไร?” นางทูลว่า “ขอพระองค์รับสั่งตั้งบุตรทั้งสองของข้าพระองค์ให้นั่งเบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และเบื้องซ้ายคนหนึ่ง ในราชอาณาจักรของพระองค์”

⁶⁵ มัทธิว 22:44; 26:64; มาระโก 12:36; 14:62; ลูกา 20:42; 22:69; กิจการ 2:33,34; 5:31; 7:55,56; โรม 8:34; เอเฟซัส 1:20; โคโลสี 3:1; ฮีบรู 1:3, 13; 8:1; 10:12; 12:2; 1 เปโตร 3:22

⁶⁶ aorist คือกาลกริยาในไวยากรณ์กรีก เป็นการกระทำที่เกิดขึ้น ณ จุดๆหนึ่งในอดีตกาล (ฟิลิปปี 2:9 “ดังนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นสูง และได้ประทานพระนามเหนือทุกนามแก่พระองค์” ฉบับ ESV) ผู้แปล

จะต้องปกครองจนกว่าพระองค์จะทรงปราบศัตรูทั้งหมดของพระเจ้าไว้ได้อำนาจ (1 โครินธ์ 15:25-28) เราเข้าร่วมการสู้รบครั้งนี้โดยนำความเยอหยิ่งทุกรูปแบบให้อยู่ได้อำนาจของพระคริสต์ (2 โครินธ์ 10:4-5) พระคริสต์ทรงทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่มองเห็นได้ของพระเจ้า ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีชื่อย่อว่า “พระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) นี่จะช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ตอนต่อไป

... พระองค์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และทรงให้ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถาน สูงส่งยิ่งเหนือเทพที่ปกครอง เทพที่มีอำนาจ เทพที่มีฤทธิ์เดช และเทพที่ครอบครอง และเหนือทุกนามที่ถูกเอ่ยถึง ไม่เพียงในยุคนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคหน้าด้วย และพระองค์ (พระเจ้า) ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์ และตั้งพระองค์ให้เป็นเจ้านายเหนือทุกสิ่งต่อคริสต์จักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เติมบริบูรณ์ด้วยพระองค์ผู้ทรงเติมให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ในทุกทาง (เอเฟซัส 1:20-23 ฉบับ ESV)

พระยาห์เวห์ทรงตั้งมนุษย์คนหนึ่งซึ่งเป็นมนุษย์ที่แท้จริง ให้อยู่จุดที่สูงที่สุดของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง โดยให้เขานั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เอง พระองค์ได้มอบตำแหน่งเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นที่ทรงสร้างที่จุดสูงสุดของจักรวาลให้แก่พระเยซู ผู้เป็นมนุษย์เพียงผู้เดียวที่สมบูรณ์แบบ นี่ทำให้เรานึกถึงคำพูดที่น่าประหลาดใจว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 โครินธ์ 2:9 ข้อที่อ้างอิงจากอิสยาห์ 64:4)⁶⁷

พระเยซูทรงเป็นผู้มีอำนาจเต็มของพระเจ้า

การยกพระเยซูให้อยู่ในตำแหน่งที่เหนือคนอื่น ๆ ทุกคน แม้แต่บรรดาเจ้านายและบรรดากษัตริย์นั้นหมายความว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูเป็น “เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย” วิวรรณ์ 17:14 กล่าวว่า “พวกเขาจะต่อสู้กับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย” คำเรียก “เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย” นี้ก็ใช้กับพระยาห์เวห์ด้วย (1 ทิโมธี 6:15; เปรียบเทียบข้อ 16; สดุดี 136:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17)⁶⁸

⁶⁷ อิสยาห์ 64:4 “ตั้งแต่โบราณมา ไม่มีใครเคยได้ยิน หรือได้รับทราบด้วยหู หรือได้เห็นพระเจ้าสักองค์ด้วยตานอกเหนือพระองค์”

⁶⁸ 1 ทิโมธี 6:15 “ซึ่งพระเจ้าจะทรงให้ปรากฏขึ้นในเวลาที่เหมาะสม พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและทรงฤทธานุภาพสูงสุด แต่เพียงพระองค์เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย”

พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระคริสต์เป็นผู้มีอำนาจเต็ม และเป็นผู้แทนของพระองค์ที่ได้รับมอบอำนาจสูงสุดของพระองค์และทั่วจักรวาล และทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (ข้อต่อไปนี้เป็นจากฉบับ ESV)

สดุดี 8:6 พระองค์ได้ทรงมอบอำนาจให้เขาครอบครองเหนือผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าเขา

มัทธิว 11:27 “พระบิดาของเราทรงมอบทุกสิ่งให้แก่เรา”

มัทธิว 28:18 “สิทธิอำนาจทั้งหมดทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ได้ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

ยอห์น 3:35 “พระบิดาทรงรักพระบุตรและได้ทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ข้อ 13:3)⁶⁹

ฮีบรู 2:5-8 บัดนี้ พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ที่เรากำลังกล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์ แต่ได้มีคำพยานในบางที่ (สดุดี 8:4-6) ว่า *“มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงนึกถึงเขา หรือ บุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงห่มหยาเขา? พระองค์ได้ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์ เพียงระยะเวลาหนึ่ง พระองค์ยังได้ประทานมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา”* เรื่องที่พระองค์ประทานทุกสิ่งให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา

พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์ แต่ทรงให้อยู่ใต้อำนาจของมนุษย์ (ซึ่งเรียกอีกอย่างว่า “บุตรมนุษย์”) เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราไม่ได้เห็นขีดขนาดของความรักอันอัศจรรย์ของพระเจ้าต่อมนุษย์ ดังนั้นเราจึงกำหนดการปกครองเหนือทุกสิ่งให้กับผู้ที่ไม่มีอยู่จริงที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งจะไม่มีพบที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ นำแปลกที่การปกครองและการมีอำนาจเหนือที่เราผู้เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้กำหนดให้กับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ไม่มีอยู่จริงนั้น ตามพระคัมภีร์แล้วได้ให้กับพระเยซูของพระคัมภีร์ (ทุกข้ออ้างอิงจากฉบับ ESV)

โคโลสี 2:10 [พระคริสต์] ทรงเป็นศีรษะ เหนือเหล่าเทพที่ปกครองและเทพที่มีอำนาจ

1 เปโตร 3:22 ผู้เสด็จสู่สวรรค์ และประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว มีเหล่าทูตสวรรค์เหล่าเทพผู้มีอำนาจ และเหล่าเทพผู้มีฤทธิ์เดช อยู่ใต้อำนาจของพระองค์

⁶⁹ ยอห์น 13:3 “พระเยซูทรงทราบว่พระบิดาประทานทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

1 โครินธ์ 15:27-28 เพราะว่า “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็เห็นชัดว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระคริสต์ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว พระบุตรเองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง

ดาเนียล 7:13-14 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ และท่านเข้ามาใกล้องค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลนั้น และถูกนำมาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และท่านได้รับราชอำนาจ เกียรติสิริ และราชอาณาจักร เพื่อทุกชนทุกชาติ ทุกภาษา จะปรนนิบัติท่าน ราชอำนาจของท่านเป็นราชอำนาจนิรันดร์ ซึ่งจะไม่สิ้นสุด และราชอาณาจักรของท่านจะไม่มีวันถูกทำลาย

พระเยซูเสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์

ข้อต่อไปนี้มีหนึ่งข้อจากพระคัมภีร์เดิมและมีห้าข้อจากพระคัมภีร์ใหม่ที่มีคำพูดที่รู้จักกันดีคือ “ขอท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ (หรือ the Lord)⁷⁰ จงได้รับพระพร” เป็นการเปล่งเสียงสรรเสริญที่ปรากฏครั้งแรกในสดุดี 118:26 ในข้อต่อไปนี่เราใช้ “พระยาห์เวห์” แทน “องค์ผู้เป็นเจ้า” เพื่อให้สอดคล้องกับคำฮีบรูของสดุดี 118:26 ซึ่งเป็นรากฐานของห้าข้อจากพระคัมภีร์ใหม่

สดุดี 118:26 ขอท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร! เราอวยพรพวกท่านจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์

มัทธิว 21:9 และฝูงชนที่ไปข้างหน้าพระองค์กับผู้ที่ตามมาข้างหลังพระองค์ก็โห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่บุตรของดาวิด ขอท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร! โฮซันนาในที่สูงสุด!”

มารโก 11:9 โฮซันนา! ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร!

ยอห์น 12:13 พวกเขาก็ถือทางอินทผลัมและออกไปต้อนรับพระองค์โห่ร้องว่า “โฮซันนา! ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล จงได้รับพระพร!”

มัทธิว 23:39 “เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร’”

ลูกา 13:35 “ดูเถิด นิเวศของพวกเจ้าจะถูกทิ้งร้าง และเราบอกพวกเจ้าว่า เจ้าจะไม่เห็นเราจนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร’”

⁷⁰ ซึ่งมักจะแปลเป็นว่า พระเจ้า (ผู้แปล)

พระเยซูตรัสซ้ำๆ ในพระกิตติคุณยอห์นว่า พระองค์ไม่ได้มาด้วยความริเริ่มและสิทธิอำนาจของพระองค์เอง แต่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มา (“เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา” ยอห์น 8:42; เปรียบเทียบ 5:36-38; 8:16-18; 10:36; 12:49)⁷¹ พระองค์เสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ในพระนามของพระองค์เอง ซึ่งกล่าวได้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการด้วยอำนาจของพระองค์เอง แต่ทรงกระทำการทุกอย่างในฐานะตัวแทนของพระยาห์เวห์

สิทธิอำนาจของนาม

อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่าง การเสด็จมาของพระเยซูในพระนามพระบิดาของพระองค์กับการที่พระบิดาประทานพระนามเหนือทุกนามแก่พระองค์ (ฟิลิปปี 2:9)? เราได้เห็นแล้วว่าพระนามของพระเยซูไม่ได้เปลี่ยนเป็น “พระยาห์เวห์” ซึ่งไม่ว่ากรณีใดก็ไม่สามารถมอบให้กับบุคคลอื่นได้ トラบเท่าที่นาม หนึ่งเป็นการระบุอัตลักษณ์ถึงบุคคล หนึ่ง และตราบที่มีพระยาห์เวห์เพียงองค์เดียว (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4)⁷² อันที่จริง พระเยซูยังคงพระนามของพระองค์เองว่า “เยซู” แต่ตอนนี้ได้รับสิทธิอำนาจแห่งพระนามของพระยาห์เวห์ ในฐานะตัวแทนของพระยาห์เวห์นั้น พระเยซูเป็นผู้มีพระนามของพระยาห์เวห์⁷³ แม้ว่าพระองค์จะยังคงมีอัตลักษณ์ของพระองค์เองว่าเป็นพระเยซู

มีสิ่งที่คล้ายกันนี้จากในพระคัมภีร์เดิม ที่พระยาห์เวห์ทรงตั้งทูตสวรรค์ให้นำชาวอิสราเอลผ่านถิ่นทุรกันดารไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา พระยาห์เวห์ตรัสถึงทูตสวรรค์องค์นี้ว่า “นามของเราอยู่ในเขา”

“ดูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมานำหน้าพวกเจ้า เพื่อปกป้องพวกเจ้าตามทาง และเพื่อนำพวกเจ้าไปถึงที่ที่เราได้จัดเตรียมไว้ จงใส่ใจและฟังเสียงของเขา อย่าขัดขืนเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดของพวกเจ้า เพราะนามของเราอยู่ในเขา⁷⁴” (อพยพ 23:20-21, ฉบับ ESV)

ทูตสวรรค์องค์นี้มีอำนาจที่จะยกโทษหรือไม่ยกโทษ และเพราะฉะนั้นจึงมีอำนาจแห่งชีวิตและความตายเพราะเขามีพระนามของพระยาห์เวห์ แม้ว่าเขาจะมีพระนามของพระยาห์เวห์ในเขาและได้รับสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่ทูตสวรรค์ก็ไม่ได้รับการกราบไหว้นมัสการจากคนอิสราเอล

⁷¹ ยอห์น 8:42 พระเยซูตรัสว่า “เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา”

⁷² “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา” (ฉบับมาตรฐาน 2011) ภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์องค์เดียว และเป็นหนึ่งเดียว” (ผู้แปล)

⁷³ หรือถูกเรียกชื่อตาม โดยทำหน้าที่ในพระนามของพระยาห์เวห์ (ผู้แปล)

⁷⁴ หรือฉบับอื่นๆแปลว่า “เขาทำในนามของเรา” (ผู้แปล)

เราจะเห็นสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้ในเรื่องราวของฟาโรห์กับโยเซฟ โดยฟาโรห์ทรงสวมแหวนตราของพระองค์ (ซึ่งมีพระนามและตราสัญลักษณ์ของพระองค์) ที่มือโยเซฟ ทำให้โยเซฟเป็นผู้มีพระนามและสิทธิอำนาจของพระองค์ นี่ไม่ได้หมายความว่าตอนนี้โยเซฟจะถูกเรียกว่าฟาโรห์ (เขายังคงถูกเรียกว่าโยเซฟ) แต่ตอนนี้เขาสามารถจะทำหน้าที่ของผู้มีอำนาจเต็มของฟาโรห์ได้

³⁸และฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า “เราจะหาใครที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ?” ³⁹แล้วฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องทั้งหมดนี้แก่เจ้า จึงไม่มีผู้ใดที่มีความเข้าใจและมีสติปัญญาเหมือนเจ้า ⁴⁰เจ้าจะเป็นผู้ดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหมดของเราจะทำตามคำสั่งของเจ้า เว้นก็แต่เฉพาะบัลลังก์เท่านั้นที่เราจะเป็นใหญ่กว่าเจ้า” ⁴¹และฟาโรห์ก็ตรัสกับโยเซฟว่า “ดูสิ เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วแผ่นดินอียิปต์” ⁴²แล้วฟาโรห์จึงทรงถอดแหวนตราประจำพระองค์ออกจากพระหัตถ์และสวมที่มือโยเซฟ ทรงสวมเสื้อผ้าป่านเนื้อดีและสวมสร้อยทองคำที่คอให้ ⁴³และให้โยเซฟใช้ราชรถคันที่สองของพระองค์ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าว่า “คุกเข่าลง!” ดังนั้นพระองค์ได้ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วแผ่นดินอียิปต์ ⁴⁴ยิ่งกว่านั้น ฟาโรห์ยังตรัสกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ และถ้าเจ้าไม่อนุญาตก็ไม่มีผู้ใดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้” (ปฐมกาล 41:38-44, ฉบับ ESV)

ความคล้ายคลึงกันระหว่างเรื่องนี้กับฟีลิปปี 2:9-11 นั้นน่าประหลาดใจ แม้กระทั่งคำสั่งที่ให้ทุกคน “คุกเข่าลง” เมื่อโยเซฟนั่งในราชรถที่เรียกว่า “ราชรถคันที่สอง”⁷⁵ ของฟาโรห์ (ข้อ 43) ด้วยคำสั่งของฟาโรห์ ทุกคนในอียิปต์ต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของโยเซฟ (ข้อ 40, 44) แต่ราชบัลลังก์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดเหนืออียิปต์ก็ยังคงเป็นของฟาโรห์ “เว้นก็แต่เฉพาะบัลลังก์เท่านั้นที่เราจะเป็นใหญ่กว่าเจ้า” (ข้อ 40; เปรียบเทียบยอห์น 14:28 “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา”) โยเซฟเป็นรองกับฟาโรห์เท่านั้นในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ในเวลานั้น

การเชื่อฟังพระเยซูก็คือการเชื่อฟังพระยาห์เวห์ ไม่ใช่เพราะว่าพระเยซู (หรือทูตสวรรค์ในอพยพ 23:20) เป็นพระเจ้า แต่เพราะพระเยซูเป็นผู้มีพระนามของพระยาห์เวห์ ในทำนองเดียวกัน การรักพระเยซูคือการรักพระยาห์เวห์ ยิ่งเรารักพระเยซูมากเท่าใด (ไม่ใช่พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่เป็นพระคริสต์ของพระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้รับการเจิม) เราก็ยิ่งรักพระยาห์เวห์มากขึ้น การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ผู้ที่มีพระนามของพระยาห์เวห์ ก็คือการมีชีวิตอยู่เพื่อพระยาห์เวห์ การยอมรับพระเยซูคือการยอมรับพระยาห์เวห์ผู้ทรงใช้พระองค์มา (มัทธิว 10:40; ยอห์น 13:20)⁷⁶

⁷⁵ หรือหมายถึง “ในฐานะผู้มีอำนาจรองจากพระองค์” (ผู้แปล)

⁷⁶ มัทธิว 10:40 “ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลายก็ต้อนรับเรา และผู้ที่ต้อนรับเราก็ก่อนรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา”

การปฏิเสธพระเยซูก็คือการปฏิเสธพระยาห์เวห์ (ลูกา 10:16)⁷⁷ ถ้าเราเป็นสาวกของพระเยซูที่ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ โดยเฉพาะความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างชัดเจนของพระองค์ (มาระโก 12:28-29; ยอห์น 5:44; 17:3)⁷⁸ ซึ่งอยู่ในพระบัญญัติข้อแรก ดังนั้นผู้ที่ปฏิเสธเราก็ปฏิเสธพระเยซูและท้ายที่สุดก็ปฏิเสธพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ทรงชุบพระเยซูคริสต์ให้เป็นขึ้นจากความตายและทรงยกพระองค์ขึ้นสูงให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ พระเยซูทรงได้รับตำแหน่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกให้เป็นที่สองรองจากพระยาห์เวห์เองเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ ผู้เป็นมนุษย์คนที่สองและเป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:47,45) รองจากพระองค์เองในจักรวาลทั้งหมด!

พระยาห์เวห์จะทรงปกครองจักรวาลทางพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทรงให้อำนาจพระเยซูที่จะปกครองในพระนามของพระองค์ ทรงให้สิทธิอำนาจทั้งหมดกับพระองค์ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก (มัทธิว 28:18) “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา” (ลูกา 10:22, เปรียบเทียบมัทธิว 11:27);⁷⁹ “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 15:27)⁸⁰

พระเยซูไม่มีสิ่งใดที่มาจากพระองค์เอง เพราะทุกสิ่งที่พระองค์ทรงครอบครองนั้นก็ได้รับจากพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งให้พระเยซูที่พระเยซูทรงต้องมีการปกครองในฐานะที่เป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์เหนือบรรดาราชอาณาจักรทั้งหมดของโลก และจะทรงปกครองจนกว่าพระองค์จะทรงให้ทุกสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้าอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เมื่อได้ทรงทำทุกสิ่งแล้ว พระเยซูเองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระยาห์เวห์เพื่อว่า “พระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง”

เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (พระเยซู) แล้ว พระบุตรเองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (พระเจ้า) ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (พระเยซู) เพื่อพระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง (1 โครินธ์ 15:28, ฉบับ ESV)⁸¹

⁷⁷ ลูกา 10:16 “ผู้ที่ยอมฟังพวกท่านก็ยอมฟังเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับพวกท่านก็ไม่ยอมรับเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับเราก็ไม่ยอมรับผู้ที่ใช้เรา”

⁷⁸ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

⁷⁹ ลูกา 10:22 “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา ไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นใครนอกจากพระบิดา”

⁸⁰ 1 โครินธ์ 15:27 “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็รู้ชัดเจนอยู่แล้วว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์

⁸¹ 1 โครินธ์ 15:28 “เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง”

คำว่า “อยู่ใต้อำนาจ” เป็นกรรมาจก⁸²ของ *hupotassō* ซึ่งพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ระบุไว้ว่า “อยู่ในความสัมพันธ์ที่ยอมจำนน, *อยู่ภายใต้, อยู่ใต้อำนาจ*” ตรงนี้เราจะเห็นการอยู่ใต้อำนาจของพระบุตรต่อพระบิดา ซึ่งเป็นคำสอนที่เห็นทั่วไปในพระคัมภีร์ใหม่ รวมถึงคำสอนของพระเยซูเองและคำสอนของคริสตจักรในยุคแรก ก่อนการสังคายนาแห่งไนเซีย ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูมุ่งอยู่ด้วยความปรารถนาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระบิดา ไม่ใช่ตามความประสงค์ของพระองค์เอง (ยอห์น 5:30; 6:38; 4:34; โรม 15:3; ฮีบรู 10:7,9 เปรียบเทียบสดุดี 40:7,8)⁸³

⁸² passive คือรูปแบบที่กระทำโดยคนอื่น (ผู้แปล)

⁸³ ยอห์น 5:30 “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไรเราก็พิพากษาอย่างนั้น...เพราะเราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา”

การไตร่ตรองมากขึ้น เกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ในหนังสือเล่มก่อนของผมที่ชื่อ *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว* พูดถึงเรื่องความเชื่อที่ว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ และเนื้อหาส่วนใหญ่มีความแตกต่างกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ สิ่งที่ผมต้องพูดส่วนใหญ่เกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ได้พูดครอบคลุมอยู่ในหนังสือเล่มนั้นแล้วและในบทก่อน ๆ ของหนังสือเล่มนี้ โดยเฉพาะในบทที่เกี่ยวกับสี่เสาหลักของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในบทนี้ผมจะไตร่ตรองอีกสองสามสิ่งเกี่ยวกับคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

คริสตจักรใช้เวลาานแค่ไหน ในการเปลี่ยนจากความเชื่อที่ว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียวที่แท้จริง ไปเป็นความเชื่อที่ว่าพระเจ้านั้นมีหลายองค์ของคนนอกศาสนา?

บรรดานักวิชาการพูดถึง “การแยกทางกัน” ระหว่างคริสตจักรกับศาสนายิวว่าประมาณปี ค.ศ. 135 นั่นก็คือ ในช่วงเวลาที่บาร์คอบา¹ ล้มเหลวในการต่อต้านการปกครองของโรมัน เป็นการจลาจลที่นำเศร้าที่ได้รับพระพรจากรับบิบัติบา² ผู้มีชื่อเสียง แต่ “การแยกทางกัน” นี้โดยหลักแล้วเป็นวิธีที่เหมาะสมในทางประวัติศาสตร์ในการอ้างถึงการแยกคริสตจักรออกจากศาสนายิว ผลที่นำเศร้าก็คือ ไม่นานหลังจากนั้น คริสตจักรก็ขาดการติดต่อกับรากเหง้าของชาวยิว โดยเฉพาะกับการยึดมั่นในความเชื่อที่ว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียวของชาวยิว

แต่ก่อนที่จะแยกทางกันนั้น ความเชื่อที่ว่าพระเจ้านั้นมีหลายองค์ของคนนอกศาสนาได้เริ่มมีอิทธิพลแล้วกับคำสอนของพระกิตติคุณในเกือบจะทันทีที่พระกิตติคุณตกลงบนดินของคนนอกศาสนา สัญญาณเริ่มต้นของกระบวนการนี้เห็นได้ในหนังสือกิจการ ในช่วงเริ่มต้นพันธกิจของเปาโลกับบาร์นาบัสในการประกาศข่าวประเสริฐนั้น พวกเขาเชื่อมั่นในหลักการ “ประกาศกับพวกยิวก่อน” แต่เมื่อ

¹ Bar Kochba

² Rabbi Akiba

พวกยิวปฏิเสธคำสอนของพวกเขา พวกเขาจึงแจ้งกับพวกยิวว่าตั้งแต่นี้ไป พวกเขาจะหันไปประกาศข่าวประเสริฐกับคนต่างชาติ (13:46) แต่ในกิจการ 14:1 เราพบว่าพวกเขาก็ประกาศกับพวกยิวอีกครั้งว่านี่ประกาศในธรรมศาลาในอีโคเนียม คำสั่งสอนของพวกเขาได้ทำให้เกิดการมุ่งปองร้ายจากทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติจนเปาโลกับบารนาบัสต้องหนีไปเมืองลิสตรา (14:5-6) ในเมืองลิสตรานี้เอง เปาโลได้รักษาชายคนหนึ่งที่เป็นนอญมาตั้งแต่กำเนิด (ข้อ 10) การรักษาได้ดึงดูดความสนใจของผู้คน แต่ไม่ใช่แบบที่เปาโลยินดี เพราะพวกเขาไม่ได้รื้อที่จะกราบไหว้บารนาบัสเป็นพระซุส และเปาโลเป็นพระเฮอร์เมส (ข้อ 12)

พระซุสไม่ใช่พระย่อยๆ ชาวกรีกบูชาให้เป็นบิดาแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย ในขณะที่เชื่อกันว่าพระเฮอร์เมสมีฤทธิ์อำนาจในการรักษา³ จะเห็นได้ชัดว่าในสองคนนี้บารนาบัสดูแก่กว่า และอาจมีหมวดเคราเต็มคางจนทำให้เขาดูคล้ายกับพระซุสที่เห็นบนเหรียญหรือรูปปั้น ตรงกันข้ามกับพระเฮอร์เมสที่มักเป็นภาพที่ไม่มีหมวดเครา และนี่เข้ากับภาพลักษณ์ของเปาโลอย่างชัดเจน แม้แต่ปุโรหิตในวิหารของพระซุสก็เชื่อว่าบารนาบัสเป็นพระซุส จึงออกมาถวายเครื่องบูชาแก่เขา (ข้อ 13)!

ประเด็นก็คือว่า พวกต่างชาติในเมืองลิสตราซึ่งตั้งอยู่ทางใต้ของตุรกีในปัจจุบัน พวกเขาต่างเต็มใจอย่างยิ่งที่จะยกย่องบารนาบัสกับเปาโลและกราบไหว้พวกเขาเป็นเทพเจ้า ตอนนี้เราก็เข้าใจได้ว่าทำไมพวกต่างชาติจึงยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าได้ง่ายๆ ในประวัติศาสตร์ต่อมาและเชื่อในพระองค์ว่าเป็นพระเจ้า เหตุการณ์ในลิสตรานี้เกิดขึ้นก่อนมีการประชุมของพวกอัครทูต (กิจการ 15) ในกรุงเยรูซาเล็มราวปี ค.ศ. 60 ประมาณ 30 ปีหลังจากพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้ ดังนั้นจึงไม่แปลกใจที่เมื่อถึงปลายศตวรรษที่สอง พวกผู้นำของคริสตจักรตะวันตกก็ได้ประกาศว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าแล้ว⁴

การยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าอย่างเป็นทางการ ไม่ได้เกิดขึ้นจนกระทั่งศตวรรษที่สี่นั้นอาจเป็นเพราะพวกยิวยังคงมีอิทธิพลค่อนข้างมากอยู่เป็นเวลานานในคริสตจักรตามเมืองใหญ่ๆ เช่น กรุงโรม และยังคงเป็นปากเสียงที่หนักแน่นให้กับความเชื่อว่าพระเจ้ามามีเพียงองค์เดียว พวกเขาเป็นเสียงส่วนใหญ่ที่ค่อยๆ ลดลงและในเวลาต่อมากลายเป็นเสียงส่วนน้อยอยู่ในคริสตจักรต่างๆ แต่กระนั้นก็ไม่อาจมองข้ามพวกเขาได้ เมื่อมาถึงปลายศตวรรษที่สามหรือต้นศตวรรษที่สี่ ชาวยิวก็ไม่ได้เป็นปากเสียงให้กับความเชื่อว่าพระเจ้ามามีเพียงองค์เดียวในคริสตจักรตะวันตกอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้ข้อเสนออย่างอาจหาญของคริสเตียนที่เชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของคนนอกศาสนาจึงปรากฏให้เห็นในหลักข้อ

³ ดูบทความ “พระซุส” และ “พระเฮอร์เมส” ในวิกิพีเดียสำหรับการโต้ตอบอย่างเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเทพเจ้ากรีกสององค์ที่มีชื่อเสียงนี้

⁴ ตัวอย่างของการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าช่วงแรกๆ ในศตวรรษที่สอง: “แต่กระนั้นก็ตาม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า โดยที่พระองค์ทรงเป็นผู้บังเกิดก่อน (บุตรหัวปีของ) สรรพสิ่งที่ทรงสร้าง” (จัสตินผู้พลีชีพ, ราว ค.ศ. 160); “พระเจ้าผู้ถูกปลงพระชนม์” (เมลิโต, ราว ค.ศ. 170); “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เพราะชื่ออิมมานูเอลซึ่งสิ่งนี้” (ไอเรเนียส, ราว ค.ศ. 180) *พจนานุกรมเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนยุคแรก*, หน้า 94, 95, เดวิด ดับบลิว เบิร์คอท ผู้รวบรวม

เชื่อในเชีย⁵ ค.ศ. 325 และหลักข้อเชื่อไนซีน-คอนสแตนติโนโพลิแทน⁶ ค.ศ. 381 ในขณะที่ยืนหยัดกับความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวพอเป็นพิธีและเป็นเพียงในนามนั้น ในความเป็นจริงแล้วหลักข้อเชื่อเหล่านี้กำลังประกาศคำบิดเบือนเกี่ยวกับความเชื่อที่ว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวในพระคัมภีร์

การใช้ “พระเจ้าพระบุตร” ผิดสมัย

พระเยซูไม่ได้ถูกประกาศอย่างเป็นทางการว่าเท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดาจนกระทั่งการประชุมสภาสังคายนาแห่งไนเซียในปี ค.ศ. 325 ดังนั้นหลังจากการประชุมสภาสังคายนาแห่งไนเซียนี่เองที่พระเยซูจึงถูกพูดถึงอย่างเป็นทางการว่า “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งกลับกันกับ “พระบุตรของพระเจ้า” ในพระคัมภีร์ ฉะนั้นการใช้คำว่า “พระเจ้าพระบุตร” ในช่วงเวลาใดก่อนการประชุมสภาสังคายนาแห่งไนเซียก็จะผิดสมัย นอกจากนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ถูกประกาศให้เท่าเทียมกันกับพระบิดาและพระบุตรจนอีกครั้งศตวรรษต่อมาในปี ค.ศ. 381 โดยพวกบาทหลวงที่สภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลครั้งที่หนึ่ง โดยมีจักรพรรดิโรมันอีกองค์ที่ชื่อธีโอโดเซียสที่ 1⁷ เป็นผู้เรียกประชุม ยิ่งกว่านั้นก็ยังออกข้อบังคับให้ศาสนาคริสต์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นเพียงศาสนาเดียวเท่านั้นของจักรวรรดิโรมัน เนื่องจากความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ได้ถูกตั้งขึ้นตามหลักการและอย่างเป็นทางการจนกระทั่งปี ค.ศ. 381 การใช้คำ “ตรีเอกานุภาพ” กับพระคัมภีร์ใหม่จึงผิดสมัยเช่นเดียวกัน

การที่เราจะศึกษาเกี่ยวกับพระเยซูของพระคัมภีร์ใหม่นั้นหมายความว่าอะไร? ความพยายามใด ๆ ที่จะทำให้การศึกษาเปรียบเทียบพระคริสต์ของพระคัมภีร์ใหม่กับพระคริสต์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้ที่ไม่มีใครในช่วงสมัยพระคัมภีร์ใหม่เคยได้ยินมาก่อน ซึ่งได้มีขึ้นอย่างเป็นทางการในอีก 300 ปีต่อมานั้น จะเป็นการดำเนินการผิดสมัยที่ไม่สมเหตุผล อะไรคือรากฐานในการเปรียบเทียบพระคริสต์ของพระคัมภีร์ใหม่กับพระคริสต์ที่ถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าของคริสตจักรตะวันตกที่พูดภาษากรีกในราว 300 ปีต่อมา? เป็นไปได้อย่างไรหรือที่พระคริสต์ผู้ทรงถูกปั้นแต่งขึ้นหลายศตวรรษหลังจากพระคัมภีร์ใหม่นั้น จะถูกเปรียบเทียบอย่างเชื่อถือได้กับพระคริสต์ที่มหัศจรรย์และมีหนึ่งเดียวที่เปิดเผยให้เห็นในพระคัมภีร์ใหม่?

สิ่งที่เราซึ่งรวมทั้งตัวผมได้ทำเมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นานหลายสิบปีก็คือ การค้นหาความเชื่อถือได้หรือการยืนยันบางอย่าง *ในพระคัมภีร์ใหม่* ให้กับพระคริสต์ของศตวรรษต่อมาของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่ “หลักฐาน” ของพระคัมภีร์ใหม่ที่เราใช้เพื่อสนับสนุนพระคริสต์ตาม

⁵ Nicene creed of 325

⁶ Niceno-Constantinopolitan creed of 381 คือหลักข้อเชื่อไนเซียที่แก้ไขในปี ค.ศ. 381 (ผู้แปล)

⁷ Council of Constantinople; Theodosius I

แบบความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่มาภายหลังนานมากนั้น ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นหลักฐานที่ไม่เพียงพอ และฟังไม่ขึ้นอย่างมากในทางเทววิทยาที่ตอนนี้นัมนัสรู้สีกว่าต้องประกาศต่อสาธารณชนตามจิตสำนึก ผิดชอบว่า พระคริสต์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นพระคริสต์ที่ผิดไปจากพระคัมภีร์ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมักพูดซ้ำ ๆ มาตลอด กับข้อพระคัมภีร์ไม่กี่ตอนมาสนับสนุน เช่น ยอห์น 1:1-18, ฟิลิปปี 2:6-11 และมีข้ออื่นอีกเล็กน้อยในพระคัมภีร์ใหม่ที่สามารถช่วยพวกเขาได้ยามคับขัน

แม้ว่านี่อาจเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเราที่สนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างกระตือรือร้น มาตลอดชีวิตส่วนใหญ่ของเรา แต่ถึงเวลาแล้วที่เราจะตระหนักว่าหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นผิด และชั่วร้ายกว่านั้นที่หลักคำสอนนี้ยังได้ปกปิดพระเกียรติสิริของพระคริสต์ตามพระคัมภีร์ ในลักษณะที่อาจทำให้ความรอดของเราตกอยู่ในความเสี่ยง

ผลร้ายอีกประการหนึ่งของข้อเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ มันได้กีดกัน ไม่ให้ความสำคัญ และก่อกวนพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวของพระคัมภีร์ออกไปอย่างแท้จริง จนคริสเตียนส่วนใหญ่แทบไม่มีใครรู้ว่าพระยาห์เวห์เป็นใคร แต่ตรงกันข้ามกับคนยิวเมื่อพูดถึงพระเจ้าว่า *ฮาโดนาย* (Adonai)⁸ นั้น เขาว่าเขากำลังหมายถึงพระยาห์เวห์ (YHWH) เขาอาจไม่แน่ใจกับการออกเสียงที่ถูกต้องของ YHWH แต่เขารู้ว่าพยัญชนะสี่ตัวนี้แทนชื่อของพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่คริสเตียนคิดไม่ออกเลยว่าพระบิดาเป็นใคร เพราะตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเจ้าพระบิดาไม่ได้เป็นพระเจ้าเดียวและเพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่เป็นหนึ่งในสามพระองค์ของพระเจ้าตรีเอกานุภาพ และเพราะฉะนั้นจึงมีอัตลักษณ์ที่คลุมเครือและไม่มีใครรู้จักโดยทั่วไป

ทำไมจึงเป็นพระเจ้าที่มีสามพระภาค?

การมีพระเจ้าที่มีสามพระภาคหมายความว่าอะไรหรือ? พระเจ้าที่เปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์นั้น ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง สถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ ทรงมีอำนาจทุกอย่าง และทรงดำรงนิรันดร์ แล้วบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็เข้ามาและประกาศว่ามีสามพระองค์ดังกล่าว ไมลี ที่จริงพวกเขาประกาศว่ามีสองพระองค์ แล้วต่อมาจึงมีสามพระองค์ สิ่งนี้เกิดขึ้นในช่วงต้นของประวัติศาสตร์คริสตจักรสืบเนื่องจากอิทธิพลของความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของชาวกรีกและชาวโรมันที่กราบไหว้เทพเจ้ามากมายตามหลักเกณฑ์ในการเชื่อพระเจ้าหลาย ๆ องค์ของพวกเขาแล้ว พระเยซูทรงมีคุณสมบัติอย่างเด่นชัดที่จะเป็นพระเจ้า ดังนั้นในการสังคายนาแห่งไนเซียในปี ค.ศ. 325 พวกเขาจึงได้ยกพระองค์ขึ้นเป็นพระเจ้าอย่างเป็นทางการ ก่อนจะถึงจุดนั้นคริสตจักรโดยรวมได้ดำเนินมาโดยมีพระเจ้าพระองค์เดียว แต่ตอนนี้พวกเขามีสองพระองค์ อีกสองสามทศวรรษต่อมา พวกเขาก็ตระหนักว่าพวกเขา

⁸ คำฮีบรูที่แปลว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (ผู้แปล)

ไม่ได้รวม “พระเจ้าพระวิญญาณ” เข้าไปด้วย ดังนั้นในการสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิล พวกเขาจึงได้รวมพระวิญญาณให้เป็นพระเจ้าพระองค์ที่สาม จงสังเกตว่านี่เป็นการตัดสินใจของสภาสังคายนา! ดังนั้นเราจึงกำลังพูดถึงพระเจ้าที่ *มนุษย์สร้างขึ้น* มา ซึ่งไม่ใช่พระเจ้าในพระคัมภีร์

อะไรคือจุดประสงค์ของการยกผู้ที่ถูกเรียกว่า “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) ขึ้นเป็นพระเจ้า? ถ้าพระเจ้ายกผู้ที่มีอำนาจทุกอย่างอยู่แล้ว ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง สถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ และทรงดำรงนิรันดร์แล้ว การมีสองพระองค์แบบนี้จะต่างกันอย่างไรหรือ นี่ยังไม่ต้องพูดถึงการมีสามพระองค์เลย? ถ้าองค์หนึ่งมีอำนาจทุกอย่าง พระเจ้ายกผู้ที่มีอำนาจทุกอย่างอยู่แล้ว ถ้าองค์หนึ่งมีความรอบรู้ทุกสิ่ง อีกสององค์ก็จะไม่รู้อะไรเกินจากที่พระองค์แรกรู้อยู่แล้ว ถ้าองค์หนึ่งสถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ อีกสององค์ก็ไม่สามารถจะอยู่ในที่ที่องค์แรกไม่ได้อยู่ ในส่วนของอำนาจทุกอย่างนั้น การที่จะมีหนึ่งหรือสองหรือสามพระองค์จะมีความแตกต่างอะไรหรือ? การเพิ่มทวีความมีอำนาจทุกอย่างด้วยความมีอำนาจทุกอย่างที่เท่า ๆ กันสามพระองค์ ก็เหมือนกับการเพิ่มทวีความไม่มีที่สิ้นสุดด้วยความไม่มีที่สิ้นสุดที่เท่า ๆ กันสามพระองค์

การที่คริสตจักรได้ดำเนินมาโดยไม่มีพระองค์ที่สองหรือพระองค์ที่สามอย่างเป็นทางการจนกระทั่งศตวรรษที่ 4 ทำให้เกิดสองสามคำถามขึ้นมาว่า ถ้าคริสตจักรได้ดำเนินมาโดยไม่มีสองพระองค์เพิ่มเข้ามา แล้วทำไมพวกเขาถึงได้เริ่มที่จะเพิ่มสองพระองค์เข้ามาด้วย? และถ้าคริสตจักรสามารถเพิ่มหนึ่งพระองค์ให้รวมอยู่ในพระเจ้าได้ตามต้องการโดยออกข้อกำหนด แล้วจะมีหลักการอะไรมาป้องกันไม่ให้เพิ่มพระองค์อื่นอีกในอนาคตหรือ? ผู้ที่เข้ามาในความคิดตอนนี้ก็คือพระแม่มารีย์ที่คนจำนวนมากในความเชื่อของนิกายโรมันคาทอลิกกราบไหว้บูชาและเป็นที่รู้จักในฐานะของผู้กลางที่เป็นหญิงเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงเป็นผู้กลาง⁹ จากการที่ผู้หญิงได้รับการยกสถานะมากขึ้นในสังคมสมัยใหม่นั้น การจะผลักดันให้ผู้หญิงรวมอยู่ในพระเจ้า จึงอาจไม่ไกลจากความจริง

หลักพื้นฐานทางศาสนศาสตร์ในการเพิ่มพระเจ้าที่เป็นหญิงนั้น อาจพบได้ในข้อสังเกตของเจมส์ ดี จี ดันน์ (NIGTC,¹⁰ โคโลสี 1:16) ที่ “โซเฟีย” (Sophia, ปัญญา) เป็นหลักการที่เทียบเท่ากันกับ

⁹ หรือ “ผู้ไกล่เกลี่ย”; ผู้ที่ไม่ใช่ชาวคาทอลิกส่วนใหญ่จะไม่รู้ถึงสถานะที่สูงของชื่อเรียก “ผู้กลางที่เป็นหญิง” ซึ่งวิกิพีเดียได้อธิบายไว้ดีมากในหัวข้อ “Mediatix”: “ชื่อเรียกผู้กลางที่เป็นหญิงนี้ถูกใช้ในศาสนศาสตร์คริสเตียนส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระแม่มารีย์ของนิกายโรมันคาทอลิก เพื่ออ้างถึงบทบาทของพระแม่มารีย์ในการทูลวิงวอนในฐานะของคนกลางในการไถ่ที่นำไปสู่ความรอดโดยพระเยซูคริสต์บุตรของเธอ และที่พระองค์ประทานพระคุณผ่านทางเธอ” หัวข้อเดียวกันนี้กล่าวถึงคำกล่าวเรื่อง “ผู้กลางหญิงแห่งความเมตตา” โดยพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่สองว่า: “ด้วยเหตุนี้จึงมีคนกลางมาไกล่เกลี่ย: มารีย์เป็นคนกลางระหว่างบุตรของเธอกับมวลมนุษย์ในความเป็นจริงตามความต้องการ ความจำเป็น และความทุกข์ยากของพวกเขา เธอเอาตัวเองมาอยู่ตรงกลาง กล่าวคือเธอทำหน้าที่เป็นผู้กลางที่ไม่ใช่ในฐานะของคนนอก แต่ในฐานะของเธอที่เป็นแม่”

¹⁰ James D.G. Dunn (The New International Greek Testament Commentary, Col.1:16)

“โลโกส” (Logos, ถ้อยคำ) ตราบเท่าที่สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีการที่ทำให้จักรวาลเกิดขึ้น (เปรียบเทียบกับ สุภาษิต 8 และ *เดอ เครูบิม* ของไฟโล¹¹) ถ้า “โลโกส” สามารถถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าได้ และก็ได้ถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าจริง ๆ แล้วทำไมจะยก “โซเฟีย” ขึ้นเป็นพระเจ้าไม่ได้ล่ะ? “โซเฟีย” จะเป็นแก่นแท้ของพระเจ้าด้วยไม่ได้หรือ? ถ้าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่เห็นปัญหาในการมีพระเจ้าสององค์ และต่อมาก็มีพระเจ้าสามองค์ที่เรียกเป็น *พระองค์ต่าง ๆ* แล้วทำไมจะเป็นปัญหากับการมีสี่พระองค์ด้วย? อย่างไรก็ตาม ใครก็ตามที่คิดว่าคาทอลิกจำนวนมากก็กราบไหว้พระแม่มารีย์ไปเรื่อยเรื่อยแล้ว ตั้งแต่สมัยโบราณมาแล้วที่ได้มีการสร้างคริสตจักรมากมายสำหรับเธอ ถ้าเธอเป็นจุดหมายของการกราบไหว้ที่แท้จริง ขั้นตอนต่อไปที่ “สมเหตุสมผล” ก็คือการยกเธอขึ้นเป็นพระเจ้า ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว คาทอลิกจำนวนมากได้ทำเช่นนั้นแล้วว่าหลักคำสอนอย่างเป็นทางการของคาทอลิกจะไม่ได้ไปไกลขนาดนั้น ดังนั้นความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงก้าวจากข้อผิดพลาดอย่างหนึ่งไปสู่ข้อผิดพลาดอย่างอื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นเป็นการขัดพระยาห์เวห์พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวออกไป และแทนที่พระองค์ที่ละนิดด้วยพระเจ้าองค์อื่น ๆ ที่เรียกเป็น “พระองค์ต่าง ๆ”

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นแบบที่ “เชื่อว่าพระเจามีเพียงองค์เดียว” ที่มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวในสามส่วนที่เหมือนกัน แต่ถ้าส่วนที่หนึ่งและส่วนที่สามเท่ากันแล้ว ก็จะไม่มีความแตกต่างจริง ๆ ระหว่างทั้งสอง ยกเว้นชื่อและการทำหน้าที่ การมีส่วนหนึ่งก็คือการมีทั้งหมด การให้ชื่อแต่ละพระองค์แตกต่างกันก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรในความเป็นจริง บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะมีข้อได้เปรียบอะไรกับการมีพระเจ้าสามองค์ของพวกเขา หรือมีสามองค์ที่แต่ละพระองค์ก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ มากกว่าการมีพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์? จะไม่มีข้อได้เปรียบแต่อย่างใด! ที่แย่ไปกว่านั้น พวกเขาได้บิดเบือนความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงพระสิริดังที่ได้เปิดเผยในพระคัมภีร์ สิ่งที่พวกเขาสอนเป็นเรื่องโกหกเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระผู้สร้างทุกสิ่ง และพวกเขาจะต้องรับผิดชอบกับการบิดเบือนนี้ในวันพิพากษา

แต่สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายขึ้นในแง่ของความรอดของมวลมนุษย์ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีสามองค์อยู่ในพระเจ้าเดียว ที่เท่าเทียมกัน ดำรงอยู่ในนิรันดร์ด้วยกัน และเป็นอมตะ ถ้าอย่างนั้น “พระเจ้าพระบุตร” จะสิ้นพระชนม์เพื่อความผิดบาปของเราได้อย่างไรถ้าหากพระองค์ทรงเป็นอมตะ? ตามหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพนั้น พระเจ้าพระบุตรได้เสด็จมาในร่างมนุษย์ของพระเยซูโดยการจุติลงมาเกิด แต่ตามคำสอนที่มีชัยในสภาสังคายนาแรก ๆ ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น วิญญาณมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ได้ถูกแทนที่ด้วยวิญญาณของ “พระเจ้าพระบุตร” (แม้จะกล่าวกันว่าเป็น “มนุษย์”) ซึ่งส่งผลให้เชื่อกันว่าเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้อยู่ในบุคคลเดียวกัน แต่มนุษย์แท้จะมี

¹¹ Philo's De Cherubim

เพียงแค่ว่าร่างกายมนุษย์โดยไม่มีวิญญาณมนุษย์แท้และไม่ขึ้นกับใครไม่ได้ เหตุผลของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ปฏิเสธวิญญาณมนุษย์ที่ไม่ขึ้นกับใครในพระเยซูก็คือ ถ้ามีวิญญาณมนุษย์ด้วย ก็จะมีสองบุคคลอยู่ในพระเยซู ซึ่งเป็นความคิดที่แม้แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็เห็นด้วยว่าฟังไม่ขึ้น (ยังเป็นที่ยอมรับด้วยว่าพระกายของพระเยซูเพียงอย่างเดียว หรือธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์เพียงอย่างเดียว ไม่ได้ทำให้เป็นมนุษย์ ไม่เช่นนั้น การมีสองธรรมชาติของพระคริสต์ก็จะหมายถึงการมีสองบุคคลอยู่ในพระคริสต์) ด้วยเหตุนี้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงไม่ยอมให้ส่วนที่เป็นมนุษย์ของพระเยซูมีวิญญาณของมนุษย์ที่แท้จริง แต่ร่างกายมนุษย์ที่ไม่มีวิญญาณของมนุษย์ที่แท้จริงนั้น จะไม่สามารถลบล้างความผิดบาปของเราได้ ความผิดบาปของอาดัมและเอวาไม่ได้กระทำโดยทางร่างกายเป็นหลัก แต่กระทำโดยทางใจและความคิด

ในเมื่อพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ใช่มนุษย์แท้แต่เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ผู้เป็นพระเจ้าที่เป็นอมตะ แล้วพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความผิดบาปของมนุษย์ได้อย่างไร? ดังนั้นความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงปล่อยให้มนุษย์ปราศจากความรอด ปราศจากการยกโทษบาป ปราศจากความหวังในชีวิตนิรันดร์ นี่คือความจริงที่น่าเศร้าเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ปัญหาที่เราเผชิญไม่ใช่แค่การถกเถียงในเรื่องหลักคำสอน แต่เป็นเรื่องของชีวิตนิรันดร์และความตายนิรันดร์

หากมีตรีเอกานุภาพใด ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ มันก็จะเป็นตรีเอกานุภาพที่ชั่วร้ายของพญานาค (ซาตาน) สัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเท็จ (วิวรณ์ 16:13; 20:10)¹² สิ่งที่ออกมาจากปากของตรีเอกานุภาพที่ชั่วร้ายก็คือวิญญาณโสโครกสามดวง (วิวรณ์ 16:13) ผู้สร้างตรีเอกานุภาพที่ชั่วร้ายของตนเอง ที่วิญญาณเหล่านี้ถูกอธิบายว่าเป็น “วิญญาณชั่ว” ที่มีฤทธิ์อำนาจในการทำหมายสำคัญต่าง ๆ ได้น่าประทับใจ ฤทธิ์อำนาจของพวกมันมีมากจนสามารถโน้มน้าวผู้นำของโลกให้ต่อสู้กับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดที่อาร์มาเกตโดน (วิวรณ์ 16:14,16)¹³ พวกมันได้รวมพลังและได้รวมใจกันทำสงครามกับพระยาห์เวห์พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว ความจริงที่ว่า มีเพียงตรีเอกานุภาพเดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์คือตรีเอกานุภาพที่ชั่วร้ายนี้ เผยให้เห็นถึงความรุนแรงและระดับการหลอกลวงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมักจะค้นหาเศษเสี้ยวของหลักฐานใดก็ได้ให้กับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ แต่สิ่งที่พวกเขาต้องการจริง ๆ ก็คือหนึ่งหรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งสองคำกล่าวที่ไม่มี

¹² วิวรณ์ 16:13 “และข้าพเจ้าเห็นวิญญาณโสโครกสามดวง รูปร่างเหมือนงูอย่างกบ ออกมาจากปากพญานาค จากปากสัตว์ร้าย และจากปากผู้เผยพระวจนะเท็จ”

¹³ วิวรณ์ 16:14,16 “เพราะว่าวิญญาณเหล่านี้เป็นผีที่ทำหมายสำคัญ พวกมันออกไปหาษัตริย์ทั้งหลายทั่วโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์เหล่านั้นไปทำสงคราม (ยังสถานที่หนึ่งซึ่งเรียกตามภาษาฮีบรูว่า อาร์มาเกตโดน) ในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”

ทางโต้แย้งได้และไม่คลุมเครือจากพระคัมภีร์ เช่น “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าจากนิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” หรือ “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” หรือ “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์ของอิสราเอล” หรือ “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” หรือ “พระเยซูคริสต์คือพระยาห์เวห์พระเจ้า” หรือ “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นพระเจ้าพระองค์ที่สองในพระเจ้าตรีเอกภาพ” และนั่นก็คงจะทำให้หมดปัญหา แต่ข้อเท็จจริงที่แน่ชัดก็คือ ไม่มีคำกล่าวเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเยซู แต่มีคำกล่าวเช่นนั้นเป็นร้อยๆ เกี่ยวกับพระยาห์เวห์พระเจ้า (แน่นอนว่ายากเว้นคำกล่าวสุดท้ายที่เกี่ยวกับพระเจ้าตรีเอกภาพ) ทำไมเราจึงไม่เห็นข้อเท็จจริงนี้? หากข้อเท็จจริงต่างๆ ไม่สำคัญ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมีสิ่งอื่นที่มีอิทธิพลต่อหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพอะไรหรือที่ทำให้เราปฏิเสธคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์? บางทีมันอาจจะจะเป็นความบอดในฝ่ายวิญญาณ หรือความจงรักภักดีแบบหลบลี้หลบตาไปกับคำสอนสืบทอดที่เราได้รับมาและที่เรายืนยันยึด แม้ว่าจะทำให้พระเจ้าของพระเจ้านั้นเป็นโมฆะ (เปรียบเทียบมัทธิว 15:3,6, มาระโก 7:9,13)¹⁴

ข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

จากสิ่งที่บาทหลวงจอห์น แอล แมคเคนซี¹⁵ ผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับเกี่ยวกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือว่า คำศัพท์ที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้กับพระเจ้าเป็นคำศัพท์ทางปรัชญากรีกมากกว่าคำศัพท์ในพระคัมภีร์ และคำศัพท์อย่างเช่น “แก่นแท้” และ “เนื้อแท้” ถูกนำมาใช้ “อย่างผิดๆ” กับพระเจ้าโดยนักศาสนศาสตร์ยุคแรกๆ จึงเป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นไม่ใช่พระเจ้าของพระคัมภีร์ เมื่อบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพพูดถึงพระเจ้า พวกเขาไม่ได้พูดถึงพระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียวของพระคัมภีร์ แต่พูดถึงตรีเอกานุภาพของสามพระองค์ที่เท่าเทียมกัน ซึ่งไม่พบในพระคัมภีร์เดิมหรือพระคัมภีร์ใหม่ เว้นแต่จะบิดเบือนพระคัมภีร์บางข้อ

ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นพระองค์แรกของตรีเอกานุภาพ แต่ในพระคัมภีร์แล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเดียวและเพียงองค์เดียวเท่านั้น ที่มีพระนามว่าพระยาห์เวห์ (ถูกแปลว่า Lord ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่) มีพระองค์เดียวเท่านั้นในตรีเอกานุภาพที่มีชื่อ คือพระองค์ที่สองซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ และยังถูกเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” อีกด้วย (คำกลับกันกับ “พระบุตรของพระเจ้า” ของพระคัมภีร์) ชื่อ “เยซู” ในภาษาฮีบรูหมายถึง “พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด” หรือ “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด” แต่พระยาห์เวห์ของพระคัมภีร์ไม่ได้มีความสำคัญในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ! พระยาห์เวห์ทรงเป็นใครหรือ? มีบางคนไปไกลถึงขนาดพูดว่าพระเยซูคือพระยาห์เวห์ แต่นี่จะหมายความว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพื่อจะกันพระบิดาออกไป เพราะไม่

¹⁴ มาระโก 7:13 “พวกท่านจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะด้วยคำสอนจากบรรพบุรุษที่พวกท่านรับและสอนต่อ ๆ กันมา”

¹⁵ Father John L. McKenzie

มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระยาห์เวห์ ดังที่มีกล่าวไว้ว่า “เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีใครอื่น นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (อิสยาห์ 45:5)

การบิดเบือนคำพูดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพครอบคลุมถึงคำว่า “พระวิญญาณ” ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระองค์ที่สาม แต่ในเมื่อ “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ” (ยอห์น 4:24)¹⁶ แล้วมีความจำเป็นตรงไหนที่จะต้องตั้งพระองค์ที่สามที่เรียกว่า “พระเจ้าพระวิญญาณ” (ซึ่งเป็นอีกคำเรียกหนึ่งที่ไม่พบในพระคัมภีร์)? เปาโลไม่ได้คิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นอีกองค์บุคคลที่เป็นพระเจ้า แต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้าเอง

ใครเล่าจะหยั่งรู้ถึงความคิดของมนุษย์ นอกจากจิตวิญญาณของคนนั่นเอง? พระดำริของพระเจาก็เช่นเดียวกัน ไม่มีใครหยั่งรู้ได้นอกจากพระวิญญาณของพระเจ้า (1 โครินธ์ 2:11 ฉบับ ESV)

เปาโลกำลังพูดว่า “พระวิญญาณของพระเจ้า” เกี่ยวข้องกับตัวของพระเจ้าในลักษณะเดียวกับที่วิญญาณของมนุษย์เกี่ยวข้องกับตัวของมนุษย์ ข้อนี้ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ (ฉบับ ESV, NASB, NIV, NJB, HCSB) จะขึ้นต้นคำว่า “พระวิญญาณ” ด้วยอักษรตัวใหญ่ (“Spirit”) ในคำ “พระวิญญาณของพระเจ้า” (“Spirit of God”) เป็นการบ่งชี้ว่าพวกเขาใช้คำนี้เพื่อจะอ้างถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นพระองค์ที่สามของตรีเอกานุภาพ ถ้าเป็นเช่นนั้น พระดำริของพระเจาก็จะถูกซ่อนไว้จากอีกสองพระองค์ในตรีเอกานุภาพ คือพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร เพราะเปาโลกล่าวไว้อย่างเจาะจงว่า ไม่มีใครหยั่งรู้ถึงพระดำริของพระเจ้าได้นอกจากพระวิญญาณของพระเจ้า! แต่ปัญหานี้จะหมดไป เมื่อเราเข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือพระวิญญาณของพระเจ้าเอง เหมือนที่วิญญาณมนุษย์ก็คือวิญญาณของมนุษย์เอง

เราต้องตระหนักว่า พระคัมภีร์ใช้คำว่า “วิญญาณ” (“spirit”) ในความหมายที่เกี่ยวข้องกันหลายอย่าง แต่เมื่ออธิบายเป็นคำเฉพาะแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่พระองค์ที่สามที่เป็นคนละคนกับพระเจ้าพระบิดา แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาเอง ดังที่เราจะเห็นในข้อพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกันต่อไปนี้ที่เน้นเป็นตัวหนา

...อย่ากังวลไปก่อนว่าจะพูดอะไรดี แต่จงพูดไปตามที่ประทานแก่ท่านในเวลาอันนั้น เพราะว่าไม่ใช่ตัวท่านเองที่พูด แต่เป็น**พระวิญญาณบริสุทธิ์** (มาระโก 13:11 ฉบับ ESV)

¹⁶ ยอห์น 4:24 “พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

...อย่ากังวลว่าท่านจะพูดอะไรหรือท่านจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลานั้นสิ่งที่ท่านต้องพูด ก็จะประทานให้แก่ท่านในเวลานั้น เพราะว่าไม่ใช่ตัวท่านเองที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของท่านที่ตรัสผ่านท่าน (มัทธิว 10:19-20 ฉบับ ESV)

ความเกี่ยวข้องที่สำคัญระหว่างพระบิดาและพระวิญญาณยังปรากฏให้เห็นในข้อที่สำคัญจากยอห์น 15:26 ที่พระเยซูตรัสถึง “พระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งมาจากพระบิดา” (หรือ “ออกมาจากพระบิดา” ฉบับ NIV)¹⁷ ในต้นฉบับภาษากรีกคำว่า “มาจาก” อยู่ในรูปไวยากรณ์กาลปัจจุบันที่ต่อเนื่อง เป็นความหมายที่ใกล้เคียงกันที่สื่อได้อย่างถูกต้องในพระคัมภีร์ยอห์นฉบับสมบูรณ์¹⁸ (“พระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งยังคงออกมาจากพระบิดา”) ด้วยเหตุนี้พระบิดาจึงทรงเป็นแหล่งของพระวิญญาณที่ไม่ขาดสาย เหมือนที่น้ำพุเป็นแหล่งของน้ำที่ไม่ขาดสาย (เปรียบเทียบยอห์น 7:38-39 ซึ่งพูดถึงพระวิญญาณว่าเป็น “แม่น้ำที่มีน้ำที่ให้อชีวิต”)¹⁹ นั่นหมายความว่า พระวิญญาณไม่ได้ดำรงอยู่ด้วยตัวเองโดยแยกจากพระบิดาผู้ทรงส่งพระวิญญาณออกมาอย่างไม่ขาดสาย พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าพระวิญญาณออกมาจาก “พระเจ้า” แต่ออกมาจาก “พระบิดา” ดังนั้นการยืนยันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ว่า “พระเจ้าพระวิญญาณ” เป็นบุคคลผู้ดำรงอยู่ซึ่งแยกจากพระเจ้าพระบิดา จึงไม่ได้มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์

พระคัมภีร์เดิมมักให้ภาพพระวิญญาณว่า เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่กระทำการอยู่ เช่น เศคาริยาห์ 4:6 (“ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธิ์เดช แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพรัสดังนี้แหละ”) และมีคาห์ 3:8 (“ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์เดช คือด้วยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์”) ข้อเท็จจริงนี้นักวิชาการของความเชื่อในตรีเอกานุภาพหลายคนต่างรู้จักกันดี²⁰ พระคัมภีร์ใหม่มักให้ภาพพระวิญญาณบริสุทธิ์ในแง่ที่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า²¹ พระเยซูเองก็ทรงกระทำการ “ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ” (ลูกา 4:14)²²

¹⁷ ยอห์น 15:26 “เราจะส่งองค์ที่ปรึกษาจากพระบิดามาหาพวกท่าน คือพระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งออกมาจากพระบิดา”

¹⁸ The Complete Jewish Bible

¹⁹ ยอห์น 7:38-39 “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเรา สายธารซึ่งมีน้ำที่ให้อชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

²⁰ พจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับอ็อกซ์ฟอร์ด (1984), หัวข้อ *พระวิญญาณบริสุทธิ์* กล่าวว่า “ในพระคัมภีร์เดิม พระวิญญาณขององค์ผู้เป็นเจ้านั้น (*ruach yhwah*; LXX, *to pneuma kyriou*) โดยทั่วไปแล้วเป็นการแสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เป็นส่วนขยายของพระองค์เอง โดยที่พระองค์ทรงกระทำการที่ยิ่งใหญ่มากมายของพระองค์”

²¹ ลูกา 1:35; 4:14; กิจการ 1:8; 10:38; โรม 15:13, 19; 1 โครินธ์ 2:4; เอเฟซัส 3:16; 1 เธสะโลนิกา 1:5

²² ลูกา 4:14 “พระเยซูเสด็จกลับไปแคว้นกาลิลีด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ”

พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็น “พระเยซูอีกองค์หนึ่ง”

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพบิดเบือนคำในพระคัมภีร์ (เช่น โดยการกลับคำ “พระบุตรของพระเจ้า” ที่ตรงตามพระคัมภีร์ มาเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์) และรับเอาคำจากปรัชญาและปรัชญาตามหลักเทววิทยา (เช่น “*แก่นแท้เดียวกัน*” จากหลักความเชื่อแบบนอสติค²³) นี่ไม่น่าแปลกใจที่คำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงมี *วิถียุทธ* ที่ต่างจากคำสอนในพระคัมภีร์ และที่พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็มี *วิถียุทธ* ที่ต่างจากพระเยซูของพระคัมภีร์ใหม่

การมี “*วิถียุทธที่ต่างกัน*” เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์ให้ความสำคัญอย่างยิ่ง และมันอาจเป็นสิ่งที่ดีหรือสิ่งที่เลวร้ายได้ เป็นสิ่งที่ดี ถ้าวิถียุทธที่ต่างกันนั้นแตกต่างจากวิถีของโลก และเป็นสิ่งที่เลวร้ายถ้ามันแตกต่างจากวิถีของพระเจ้า ในแง่บวกของคำนั้น พระยาห์เวห์ตรัสว่า “แต่คาเลบผู้รับใช้ของเรา...มีวิถียุทธที่แตกต่าง และได้ติดตามเราอย่างสุดใจ” (กันดารวิถี 14:24) ส่วนในแง่ลบเปาโลพูดถึง “*วิถียุทธที่ต่างกัน*” ที่เกี่ยวข้องกับ “*ชาวประเสริฐที่ต่างกัน*” และ “*พระเยซูอีกองค์หนึ่ง*”

เพราะถ้าใครมาประกาศถึง **พระเยซูอีกองค์หนึ่ง** ซึ่งไม่ใช่องค์ที่เราเคยประกาศนั้น หรือถ้าพวกท่านรับ **วิถียุทธอื่นซึ่งแตกต่าง**จากที่ท่านเคยได้รับนั้น หรือถ้ารับ **ชาวประเสริฐซึ่งแตกต่าง**จากที่ท่านเคยยอมรับ ท่านก็ช่างทนรับภัยตายเสียจริง ๆ (2 โครินธ์ 11:4 ฉบับ ESV)

เหตุใดชาวโครินธ์จึงหัวอ่อนมากที่จะยอมรับ “*พระเยซูอีกองค์หนึ่ง*” ที่พวกเขาจะทนรับการหลอกลวงได้ “อย่างง่ายดาย” เช่นนั้น? ตรงนี้คำกรีกสำหรับคำว่า “*อีกองค์หนึ่ง*” หมายถึง “*ต่างจำพวกกัน*” (BDAG, *allos*)

เราเห็นสถานการณ์ที่เลวร้ายกว่านั้นในคริสตจักรกาลาเทีย มันเลวร้ายเพราะสิ่งอันตรายที่ใกล้เข้ามาในหมู่ชาวโครินธ์นั้นได้กลายเป็นความจริงในหมู่ชาวกาลาเทีย (กาลาเทีย 1:6-9) พวกเขากำลังละทิ้งพระเจ้าและหันกลับไปหาชาวประเสริฐอื่นที่ต่างกัน “ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่พวกท่านด่วนละทิ้งพระองค์ผู้ซึ่งทรงเรียกท่านมาโดยพระคุณของพระคริสต์ และหันไปหาชาวประเสริฐอื่นเสีย” (ข้อ 6) เห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้ยังไม่ได้เกิดขึ้นในโครินธ์ แต่เกิดขึ้นเฉพาะในกาลาเทีย ด้วยเหตุนี้จึงมีคำว่า *ถ้า* สามครั้งใน 2 โครินธ์ 11:4 แต่เปาโลเล็งเห็นว่า ถ้าและเมื่อมีการประกาศพระคริสต์ที่ต่างกัน ในหมู่ชาวโครินธ์ พวกเขาก็จะยอมรับพระองค์อย่างง่ายดายเช่นเดียวกับที่ชาวกาลาเทียได้ยอมรับ นี่เป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นกับคริสตจักรใดก็ได้เมื่อเวลาผ่านไป ความท่วงใยของเปาโลในเรื่องนี้เห็นได้จากคำว่า “*กลัว*” ในข้อ 3

²³ Gnosticism คือความเชื่อที่ว่าความรู้เป็นทางไปสู่ความรอด (ผู้แปล)

2 โครินธ์ 11:2-3 ² เพราะข้าพเจ้ารู้สึกหวงแหนท่านอย่างที่เราเจ้าทรงหวงแหน เพราะข้าพเจ้าได้ห่มนํ้าท่านไว้กับสามัคคีเดียว เพื่อถวายท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์ ³ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านนั้นได้ล่องลอยไปด้วยอุบายของมันอย่างไร ความคิดของท่านก็จะถูกนำไปหลงไปจากการอุทิศตัวที่จริงใจและบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์อย่างนั้น (ฉบับ ESV)

เปาโลมองชาวโครินธ์ว่าเป็นคริสตจักรที่ได้ห่มนํ้าไว้กับพระคริสต์ ซึ่งใกล้จะหันเหไปจากพระองค์ นี่เป็นคำเตือนที่ไม่เพียงใช้กับคริสตจักรในโครินธ์เท่านั้น แต่ใช้กับคริสตจักรของพระเจ้าทุกแห่งด้วย เพราะได้ห่มนํ้ากับพระคริสต์ด้วยเช่นกัน คริสตจักรในโครินธ์ก็เหมือนกับเจ็ดคริสตจักรในวิวรณ์ เป็นคริสตจักรที่เป็นตัวแทนในพระคัมภีร์ ในการเปรียบเทียบของเปาโลนั้น เธอถูกเปรียบกับคริสตจักรซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ และอาดัมถูกเปรียบกับพระเยซู ซึ่งเปาโลเรียกว่าอาดัมคนสุดท้ายในสองสามบทต่อมา (1 โครินธ์ 15:45)

คำกล่าวที่น่ากลัวของเปาโลเกี่ยวกับคริสตจักรในโครินธ์นั้น ในที่สุดก็เป็นจริงในคริสตจักรโดยรวม ดังที่อาจเห็นได้ล่วงหน้าในคำกล่าวว่า “ท่านก็ช่างทนรับภัยตายเสียจริงๆ” นั้น ในที่สุดการหลอกลวงของงูก็เป็นจริงในหมู่ผู้เชื่อคนต่างชาติในคริสตจักร ความกลัวของเปาโลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธออาจเกิดขึ้นกับคริสตจักรโดยรวมด้วยนั้นเป็นตามการพยากรณ์ ผลสุดท้ายก็หนีไม่พ้นเพราะชาวโครินธ์ได้เอนเอียงที่จะทนรับพระคริสต์ที่ต่างกัน พระวิญญาณที่ต่างกัน และข่าวประเสริฐที่ต่างกัน หากนั่นเป็นจริงในสมัยของเปาโล แล้วจะยังไม่เป็นอย่างนั้นในศตวรรษต่อมาหรือ เมื่อบรรดาผู้เชื่อต่างชาติเริ่มมีจำนวนมากกว่าผู้เชื่อชาวยิว (ผู้เชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวที่แท้จริง) ซึ่งลดจำนวนพวกเขาลงให้เหลือเป็นเพียงชนกลุ่มน้อย?

ทำไมชาวโครินธ์และชาวกาลาเทียจึงยอมรับพระคริสต์ที่ต่างกัน ข่าวประเสริฐที่ต่างกัน และวิญญาณที่ต่างกัน (คือแตกต่างจากพระวิญญาณของพระยาห์เวห์) ได้ง่าย ๆ จากคนเหล่านั้นที่เปาโลได้เทศนาสั่งสอนพวกเขา มันไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้ยอมให้ตัวเองถูก “งู” (ซาตาน) หลอกลวงด้วยอุบายและถูกนำไป “หลงไป” (ข้อ 3) เหมือนกับเอวาทรอกหรือ?

มันต้องมีบางสิ่งที่ทำให้พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูที่ต่างองค์กันนี้ ดีกว่าพระเยซูที่เปาโลได้สั่งสอนพวกเขา เมื่อพิจารณาถึงภูมิหลังของผู้เชื่อชาวต่างชาติส่วนใหญ่แล้ว (ซึ่งในสมัยของเปาโลนั้น เป็นชนกลุ่มน้อยที่มีขนาดใหญ่พอควรในคริสตจักรต่างๆ ที่อยู่นอกปาเลสไตน์ เช่น คริสตจักรโครินธ์ในกรีซ และคริสตจักรกาลาเทียในเอเชีย) สิ่งนี้สามารถพิสูจน์ได้ง่ายกว่าที่คาดไว้ ส่วนชาวกาลาเทียที่เปาโล “รู้สึกประหลาดใจ” ที่พวกเขากำลังละทิ้งพระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาและหันไปหาข่าวประเสริฐอื่น ข่าวประเสริฐที่ต่างกันในสาระสำคัญ เช่นเดียวกับพระเยซูที่ต่างกัน เปาโลเห็นว่าชาว

กาลาเทียได้หลงไปจากความเชื่อ และชาวโครินธ์ก็กำลังจะหลงไปจากความเชื่อในแบบเดียวกัน การหลงไปจากความเชื่อเป็นหมายสำคัญหลักของยุคสุดท้าย แต่มันเป็นความจริงที่เกิดขึ้นใน 30 ปี หลังจากพระเยซูทรงมีชีวิตอยู่ในโลก (เปรียบเทียบฮีบรู 6:4-6; 10:26-31)

มีหลายคนเทียบการละทิ้งพระเจ้าและการละทิ้งความเชื่อของคริสเตียนกับการมาเป็นผู้เชื่อว่าเป็นพระเจ้าหรือไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า แต่ตรงนี้เราไม่ได้เห็นแบบนั้น ในกาลาเทีย 1:6 คำพูดว่า “ละทิ้งพระองค์ผู้ซึ่งทรงเรียกท่าน” หมายถึง “หันไปหาชาวประเสริฐที่ต่างกัน” และยอมรับ “พระเยซูอีกองค์หนึ่ง” (2 โครินธ์ 11:4) มันแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ละทิ้งพระเจ้าย่อมจะยังคงถือศาสนาและไม่ได้กลายเป็นผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า

เราไม่รู้ข้อมูลเฉพาะถึงพระเยซูองค์ที่ต่างกันนี้ นอกเหนือจากที่พระองค์ทรงเป็นบุคคลสำคัญของพระกิตติคุณที่ต่างกัน เนื่องจากชาวกาลาเทียได้หันไปหาพระเยซูองค์อื่นนี้ พวกเขาก็คงพอจะรู้ว่าพระองค์เป็นอย่างไร เราอาจกล่าวแบบเดียวกันนี้กับกรณีของชาวโครินธ์ซึ่งเห็นว่าพระเยซูที่ต่างกันนี้น่าดึงดูดใจมากกว่าพระเยซูที่เปาโลได้สั่งสอนพวกเขา จากที่เข้าใจถึงปัญหาหลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรแล้ว ในกรณีของชาวโครินธ์นี้เราสามารถคาดการณ์ได้ว่า พระเยซูองค์ที่ต่างกันที่ตรงกันข้ามกับพระเยซูในพระคัมภีร์ น่าจะเป็นพระเจ้า เพราะความเป็นพระเจ้าของหลาย องค์บุคคล เป็นสิ่งที่ดึงดูดความคิดที่ฝังหัวของคนต่างชาติดังอย่างมาก ถ้าพวกเขายังสามารถกราบไหว้บูชาบรรดาจักรพรรดิโรมันเป็นพระเจ้าได้ แล้วทำไมจะกราบไหว้บูชาพระเยซูเป็นพระเจ้าไม่ได้ล่ะ? อันที่จริง ภายในหนึ่งร้อยปีหลังจากสมัยของเปาโล ก็ได้มีการประกาศอย่างโจ่งกล้าในโลกของคนต่างชาตินี้แล้วว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า

การที่คน ๆ หนึ่งมีความเชื่อในพระเยซูที่ต่างกันก็หมายถึงการเปลี่ยนความจงรักภักดี การอุทิศตัว และความซื่อสัตย์ เปาโลประหลาดใจที่ชาวกาลาเทียกำลังจะ “ละทิ้ง” พระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกพวกเขา มาด้วยพระคุณของพระคริสต์ (กาลาเทีย 1:6)²⁴ คำกรีกของ “ละทิ้ง” (*metatithēmi*) พจนานุกรมภาษากรีกฉบับ BDAG ระบุว่า “การเปลี่ยนใจในความจงรักภักดี, การเปลี่ยนใจของคน ๆ หนึ่ง, หันเหไป, ละทิ้ง”

เปาโลกลัวว่าคริสตจักรจะถูกชาตานหลอกลวงเหมือนที่เท่ากับเอวา ให้หันเหไปจากการอุทิศตนอย่างเต็มที่และจริงใจต่อพระคริสต์ เพื่อให้เข้าใจการหลอกลวงนี้ เราต้องดูเนื้อหาของมัน ลักษณะ

²⁴ กาลาเทีย 1:6 “ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่พวกท่านด่วนละทิ้งพระองค์ผู้ซึ่งทรงเรียกท่านมาโดยพระคุณของพระคริสต์ และหันไปหาชาวประเสริฐอื่นเสีย”

ที่ซาตานหรือ “งู” หลอกลวงเอวาคืออะไร? ในการตอบคำถามนี้ เราจะดูเรื่องราวของการทดลองในปฐมกาล นี่เป็นคำสั่งของพระยาห์เวห์ที่ตรัสสั่งอาดัม

แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “เจ้าจะกินผลจากต้นไม้ในสวนนี้ก็ได้ตามใจชอบ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันวันใด เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:16-17)

ในบทต่อมาได้ระบุถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับเอวาเกี่ยวกับผลของต้นไม้และคำตอบที่งูตอบเธอ

แล้วหญิงนั้นจึงพูดกับงูว่า “เราน่าจะกินผลของต้นไม้ในสวนนี้ได้ แต่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามเจ้ากินผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้นและห้ามแตะต้อง ไมเช่นนั้นเจ้าจะตายแน่นอน’” แต่งูได้พูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายแน่นอน” (ปฐมกาล 3:2-4 ฉบับ ESV)

ซาตานกล่าวแย้งคำประกาศของพระเจ้าว่า “เจ้าจะต้องตายแน่นอน” ด้วยคำประกาศโต้กลับว่า “เจ้าจะไม่ตายแน่นอน” เป็นการบังคับให้เอวาเลือกระหว่างสองคำกล่าวที่ขัดกัน และเลือกระหว่างการเชื่อพระเจ้ากับการเชื่อซาตาน สุดท้ายเธอก็เลือกที่จะเชื่อซาตาน!

ยิ่งไปกว่านั้น การเลือกที่จะเชื่อซาตาน ก็เป็นการบอกเป็นนัยๆ จากเอวาว่า พระเจ้ากำลังหลงสิ่งดีๆ ที่ซาตานอยากจะทำให้เธอได้รับ “เพราะพระเจ้าทรงทราบ ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ถึงความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:5) งูได้สลับเปลี่ยนระหว่างร่างกายกับจิตวิญญาณ โดยรู้ว่าอาดัมและเอวาจะไม่ตายทางร่างกายอย่างน้อยก็ไม่ได้ตายทันที

อะไรคือเหยื่อที่ซาตานใช้ล่อ? สิ่งนั้นคือ “เจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า” แต่อาดัมและเอวาได้ถูกสร้างไว้แล้วตามพระฉายาของพระเจ้าไม่ใช่หรือ? ก็ใช่ แต่เอวาต้องการจะ “ยืดยาย” สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นก็คือ ความเท่าเทียมกับพระเจ้า ในทางตรงกันข้าม มีการกล่าวถึงพระเยซูในฟิลิปปี 2:6 ที่พระองค์ไม่ได้ทรง “ยืดยาย” ที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า เป็นคำที่ให้เห็นการกระทำที่ชัดเจนที่อาจใช้อธิบายการเติบโตผลไม้นอกจากนี้ ความเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นมากกว่าการมี “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” (พระเยซู) หรือการถูกสร้างตาม “รูปเหมือนของพระเจ้า”²⁵(อาดัม) อาดัมและเอวาอยากได้ปัญญา (“ต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว”) ที่จะทำให้พวกเขา “เป็นเหมือนพระเจ้า” ใน

²⁵ “form of God”, “image of God”

ระดับที่ลึกขึ้น ดังนั้นสิ่งล่อใจสำคัญของการทดลองก็คือ*การทำให้มนุษย์กลายเป็นพระเจ้า* และนี่ทำให้เราเห็นคร่าว ๆ ถึงลักษณะของ “พระเยซูอีกองค์หนึ่ง”

อาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวงเหมือนกับเอวา (1 ทิโมธี 2:14)²⁶ นี่จะหมายความว่าอะไร ถ้าไม่ใช่ว่าอาดัม*คง*จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้าหรือ? สิ่งที่ตรงกันข้ามกับการกระทำที่กบฏนี้ก็คือท่าทีของพระคริสต์ที่อธิบายไว้ในฟิลิปปี 2:6 (“ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า”) ซึ่งหมายความว่า เราจะไม่สามารถจะเข้าใจฟิลิปปี 2 ได้ถ้าเราแยกฟิลิปปี 2 ออกจากเหตุการณ์ในปฐมกาล 2 และ 3 แต่ไม่ว่าจะถูกหลอกลวงหรือไม่ก็ตาม อาดัมกับเอวาก็ได้ก้าวครั้งสำคัญสู่การยกตัวของพวกเขาเองเป็นพระเจ้าโดยการไม่เชื่อฟัง พระเจ้าเองตรัสว่า แท้จริงแล้วพวกเขาได้รู้ถึงความดีและความชั่ว (ปฐมกาล 3:22)²⁷

บาร์บัสอยู่ในการไต่สวนพระเยซู

เมื่อเปาโลบอกกับชาวกาลาเทียว่าพวกเขากำลังละทิ้งพระเจ้านั้น เปาโลไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้เลิกเชื่อในพระเจ้า แล้วกลายมาเป็นผู้เชื่อว่าไม่มีพระเจ้าหรือไม่เชื่อในพระเจ้า แต่ว่าพวกเขากำลังติดตามพระเยซูที่ต่างกันและเชื่อข่าวประเสริฐที่ต่างกัน ในกรณีของชาวโครินธ์นั้น ข่าวประเสริฐนี้สั่งสอนโดย “อัครทูตปลอม” ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงแต่งตั้ง (2 โครินธ์ 11:13) การละทิ้งความเชื่อไม่ได้เป็นการปฏิเสธความเชื่อและศาสนาเลยทีเดียว แต่มักจะเป็นการปฏิเสธพระเยซูในพระคัมภีร์

มีลักษณะบางอย่างที่คล้ายกันเกิดขึ้นในการไต่สวนพระเยซู ซึ่งปอนทิอัสปีลาตเจ้าเมืองโรมันไม่พบว่าพระเยซูมีความผิดอุกฉกรรจ์ที่จะถูกลงโทษแต่อย่างใด และยังไม่สมควรกับการลงโทษด้วยการถูกตรึงบนกางเขน บาร์บัสนักโทษอุกฉกรรจ์ก็อยู่ในการไต่สวนนี้ด้วย (มัทธิว 27:16) ฝูงชนถูกพวกผู้นำศาสนายูงให้ตรึงพระเยซู แม้ว่ามันจะหมายถึงการปล่อยบาร์บัสไป

เป็นที่น่าสังเกตว่าบาร์บัสถูกเรียกว่า “เยซูบาร์บัส” ในมัทธิว 27:16, 17 ตามต้นฉบับโบราณที่ระบุไว้ในสารานุกรมพระคัมภีร์ ISBE²⁸ การระบุว่าการคัดลอกหรือคัดสำเนาว่า “เยซูบาร์บัส” ผิดพลาดนั้นไม่น่าเชื่อถือ มันเป็นไปได้มากกว่าที่คำว่า “เยซู” ได้ถูกขีดฆ่าออก

²⁶ 1 ทิโมธี 2:14 “และอาดัมไม่ได้ถูกล่อลวง แต่ผู้หญิงถูกล่อลวงและทำบาป”

²⁷ ปฐมกาล 3:22 แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูสิ มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราแล้ว โดยที่รู้ความดีและความชั่ว”

²⁸ สารานุกรมพระคัมภีร์ ISBE (The International Standard Bible Encyclopedia), หัวข้อ “บาร์บัส” กล่าวว่า: “ออริเจน [นักวิจารณ์ตัวบทที่มีชื่อเสียงที่สุดของคริสตจักรยุคแรก ๆ] รู้และไม่ได้คัดค้านการอ่านมัทธิว 27:16,17 ที่มีชื่อ “เยซูบาร์บัส” เลย ... นอกจากนี้ก็ยังพบในฉบับคัดลายมือไม่กี่ฉบับและในฉบับภาษาอาราเมค และฉบับเยรูซาเล็มภาษาซีเรียโบราณ”

หลักฐานต้นฉบับเกี่ยวกับ “เยชูบาร์บัส” ในมัทธิว 27:16 นั้นมีน้ำหนักพอที่ชื่อนี้จะรวมอยู่ในพระคัมภีร์สมัยใหม่บางฉบับ เช่น NRSV (“เยชูบาร์บัส”), NET (“เยชูบาร์บัส”), CJB (“เยชูวา บาร์-อับบา”) และ NIV 2011²⁹ (“เยชูบาร์บัส” แต่ไม่ใช่ในฉบับ NIV 1984)

เมื่อพระเยชูทรงถูกไต่สวนต่อหน้าปอนทียัสปีลาตนั้น ชาวยิวได้เลือก “เยชูอื่น” แม้จะด้วยเหตุผลที่แตกต่างจากทางเลือกของคนต่างชาติที่เลือกพระเยชูอื่น ดูเหมือนว่าทุกคนไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติต่างก็ต้องการพระเยชูองค์อื่น มากกว่าองค์ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ การปฏิเสธพระเยชูเพื่อเห็นแก่บาร์บัสได้ถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ซึ่งแสดงถึงความสำคัญในฝ่ายวิญญาณของการปฏิเสธนี้ และถูกเปโตรเตือน (กิจการ 3:14)

แต่การเปรียบเทียบไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น คำว่า “บาร์บัส” มาจากภาษาอาราเมคว่า “บาร์-อับบา” ซึ่งหมายถึง “บุตรของบิดา” ในกรณีของ “บาร์บัส” ไม่ได้จำกัดว่า “บิดา” จะเป็นใคร (หัวข้อในสารานุกรมพระคัมภีร์ ISBE ที่กล่าวมาข้างต้นเสนอว่าเป็น “นาย หรือ ครู”) เป็นความคล้ายคลึงกันระหว่าง “บุตรของบิดา” กับพระเยชู “พระบุตรของพระเจ้า” ที่ไม่ผิดพลาด นี่เป็นเรื่องบังเอิญแท้ๆหรือไม่? ไม่มีเรื่องบังเอิญในพระคำของพระเจ้า ในการไต่สวนพระเยชูซึ่งพวกยิวได้เลือก “บุตรของบิดา” อีกคนหนึ่งมากกว่าบุตรที่พระเจ้าทรงตั้งไว้นั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงบอกไว้ล่วงหน้าว่า วันหนึ่งคริสตจักรจะเลือกพระเยชูองค์ที่ต่างจากที่พระองค์ได้ทรงเลือกให้เป็นพระคริสต์ของพระองค์ คือกษัตริย์ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้

ปฏิบัติของพระคริสต์ในจดหมายของยอห์น บังคับเกี่ยวกับความเชื่อแบบนอสติก

ไม่ใช่แต่เฉพาะแต่ในจดหมายของเปาโลที่เราเห็นการอ้างอิงถึงศัตรูของคริสตจักร ที่ทำงานอยู่ภายในคริสตจักร เช่น ผู้ที่สอนพระเยชูอีกองค์หนึ่ง หรือชาวประเสริฐอื่น ยอห์นเองก็ต้องเผชิญหน้ากับพระคริสต์อีกองค์หนึ่งที่ทำหน้าที่เป็น “ปฏิบัติของพระคริสต์” ซึ่งเป็นคำที่ยังรวมถึงผู้ที่ประกาศปฏิบัติของพระคริสต์และชาวประเสริฐที่แตกต่างกัน (ทุกข้อมูลจากฉบับ ESV)

1 ยอห์น 2:18 ลูกทั้งหลาย นี่เป็นวาระสุดท้าย และตามที่ท่านได้ยินมาว่า ปฏิบัติของพระคริสต์กำลังจะมานั้น บัดนี้ปฏิบัติของพระคริสต์จำนวนมากก็มาแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงรู้ว่านี่เป็นวาระสุดท้าย

1 ยอห์น 2:22 ใครเป็นคนโกหกหรือ ถ้าไม่ใช่คนที่ปฏิเสธว่าพระเยชูไม่ใช่พระคริสต์? นี่คือนิปฏิบัติของพระคริสต์ คือผู้ที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร

²⁹ CJB (Complete Jewish Bible), NIV (New International Version), NET (New English Translation), NRSV (New Revised Standard Version) - ผู้แปล

1 ยอห์น 4:2-3 ท่านจะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้าโดยข้อนี้ คือทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงกำเนิดเป็นมนุษย์ ก็มาจากพระเจ้า และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับพระเยซู ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า นี่เป็นวิญญาณของปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ซึ่งท่านได้ยินว่าจะมา และขณะนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว

2 ยอห์น 1:7 เพราะมีผู้ล่องลงจำนวนมากได้เข้าไปในโลก คนเหล่านี้ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงกำเนิดเป็นมนุษย์ คนเช่นนี้แหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์

ยุคที่ผ่านมา นักวิชาการบางคนเชื่อว่า “ผู้ล่องลง” เหล่านี้มาจากกลุ่มความเชื่อแบบนอสติคที่เป็นชาวยิวและไม่ใช่ชาวยิวที่เคยกระตือรือร้นมาก่อน ในระหว่างและหลังช่วงสมัยคริสตจักรของอัครทูต ความเชื่อแบบนอสติค ซึ่งเป็นการคาดคะเนของความคิดทางปรัชญาตามหลักเทววิทยาที่ถูกขับเคลื่อนโดยปรัชญากรีก และสอนข่าวประเสริฐโดยอาศัย “ความรู้” (*gnōsis*) ที่เร้นลับนั้น ได้จูงใจให้มีผู้ติดตามอย่างกว้างขวางและกลายเป็นภัยคุกคามต่อคริสตจักร

“อัครทูตพิเศษ” ที่โครินธ์ (2 โครินธ์ 11:5; 12:11)³⁰ กำลังท้าทายสิทธิอำนาจของอัครทูตเปาโล และได้รับการสนับสนุนจากคนจำนวนมาก นักวิชาการเยอรมันชื่อวอลเตอร์ ชมิตัลส์ เขียนเอาไว้ว่า “แทบไม่มีข้อสงสัยเลยว่าฝ่ายตรงข้ามที่เชื่อแบบนอสติคและ ‘พวกอัครทูตพิเศษ’ นั้นเหมือนกัน” (*หน้าที่ของอัครทูตในคริสตจักรยุคแรก ๆ, หน้า 178*)³¹ แต่บรรดานักวิชาการในปัจจุบันนี้ ไม่ค่อยมั่นใจเกี่ยวกับลักษณะที่แท้จริงของความเชื่อแบบนอสติคในช่วงสมัยคริสตจักรของอัครทูต

ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนกล่าวว่า ผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงกำเนิดเป็นมนุษย์ (1 ยอห์น 4:2-3) ก็คือ “พวกโดซีดิสต์” นั่นคือบรรดาผู้ที่สอนว่าพระเยซูมีแต่รูปลักษณะของมนุษย์เท่านั้น แต่ไม่ได้เป็นมนุษย์ แต่คำว่า “โดซีดิสต์” เป็นเพียงคำบอกลักษณะที่ไม่ได้ระบุชื่อหรือระบุกลุ่มเฉพาะใดๆ “พวกโดซีดิสต์” ที่ถูกกล่าวถึงในสมัยของยอห์นนี่คือใครกันหรือ? เป็นพวกนอสติคหรือ? ยอห์นกำลังอธิบายถึงใครด้วยคำที่รุนแรงว่า “ผู้ล่องลง” และ “ปฏิปักษ์ของพระคริสต์”?

แต่พระเยซูของหลักคำสอนในตรีเอกานุภาพได้ “กำเนิดเป็นมนุษย์” จริงๆหรือ? หรือจะพูดอีกอย่างว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหรือไม่? พระองค์จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงได้อย่างไร ถ้าพระองค์เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ผู้ที่เท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา? จะเป็นได้อย่างไรที่พระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อน จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงได้? มันจะเป็นไปได้ก็ด้วยการมาจุติใหม่เท่านั้น ความแตกต่างที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวระหว่างการดำรงอยู่ก่อนในการมาจุติใหม่ กับการดำรงอยู่ก่อนในความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ ความหวังและความประสงค์ ในกรณีของการมาจุติใหม่นั้น เราหวัง

³⁰ 2 โครินธ์ 11:5 “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าไม่ต้อยกว่าอัครทูตพิเศษเหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย”

³¹ Walter Schmithals (*The Office of Apostle in the Early Church*, p.178)

จะเริ่มจากที่ต่ำกว่าไปสู่ที่สูงกว่าในการไต่เต้าของการดำรงอยู่ ในกรณีของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ นั้นความประสงค์ก็คือการเริ่มจากที่สูงกว่าไปสู่ที่ต่ำกว่าเพื่อจะเป็นคนรับใช้

ความเกี่ยวโยงต่อมาของความเชื่อแบบนอสติคกับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ไม่เพียงแต่ขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า คำดั้งเดิมของความเชื่อแบบนอสติคว่า *homoousios* (แก่นแท้เดียวกัน) ได้กลายเป็นคำสำคัญยิ่งของการสังคายนาแห่งไนเซีย เหนือคำคัดค้านของบาทหลวงบางส่วนเท่านั้น แต่ความเชื่อแบบนอสติคยังปฏิเสธว่าพระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงผู้ที่ได้มา “กำเนิดเป็นมนุษย์” ความเชื่อแบบนอสติคก็เหมือนกับความเชื่อที่เรียกว่าโดซีติซึม³² ที่สอนว่า พระกายของพระเยซูมีภาพลวงตาของการเป็นมนุษย์ แต่ไม่ใช่มนุษย์ ด้วยเหตุนี้ ความเชื่อแบบนอสติคจึงไม่ค่อยใช้กับการสอนเรื่องไม้กางเขน

แต่เปาโลกล่าวว่า “เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น เป็นสิ่งที่พวกยิวสะดุดและพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่” (1 โครินธ์ 1:23) แสดงให้เห็นว่าผู้ที่สั่งสอน “ข่าวประเสริฐที่ต่างกัน” ไม่ได้สั่งสอนเรื่องกางเขน ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสอนของเปาโลที่เน้นเกี่ยวกับกางเขนว่า “แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดอะไร นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (กาลาเทีย 6:14)

ความน่าดึงดูดของความเชื่อแบบนอสติคในคริสตจักรยุคแรกนั้นอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ว่า แม้ว่าโดยพื้นฐานแล้วคำสอนนั้นจะขัดแย้งกับคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ก็ใช้คำซึ่งมาจากคำศัพท์ของพระคัมภีร์ใหม่โดยตรง เช่น ความรู้ (*gnōsis*, 1 โครินธ์ 8:1,7), ปัญญา (*sophia*, 1 โครินธ์ 2:7), ความเต็มบริบูรณ์ (*plērōma*, เอเฟซัส 1:23), ปรัชญา (*philosophia*, โครินธ์ 2:8, ข้อที่ตามหัวข้อ *ปรัชญา* ในสารานุกรม ISBE แล้วระบุว่า “เป็นจุดเริ่มแรกของความเชื่อแบบนอสติคในคริสตจักรของคริสเตียน”; เปรียบเทียบ 1 ทิโมธี 1:4)

ข้อที่ข้อเสียไม่ดีของซีโมนคนเล่นคาถาอาคมมีความเกี่ยวข้องทางประวัติศาสตร์กับความเชื่อแบบนอสติค หนังสือสารานุกรมพระคัมภีร์เล่มหนึ่งกล่าวว่า “ข้อของซีโมนคนเล่นคาถาอาคมมีปรากฏบ่อยครั้งในประวัติศาสตร์ยุคต้น ๆ ของความเชื่อแบบนอสติคของ ‘คริสเตียน’ และได้มีการถกเถียงกันมากกว่าผู้ติดตามคำสอนของซีโมนคนเล่นคาถาอาคม ซึ่งเป็นนิกายที่คงอยู่จนถึงศตวรรษที่ 3 นี้มีต้นกำเนิดมาจากคนเล่นคาถาอาคมในกิจการ 8 หรือไม่”³³ ซีโมนคนเล่นคาถาอาคมผู้เข้าร่วม

³² Docetism คือความเชื่อว่าพระคริสต์ไม่ได้มีร่างกายของมนุษย์ แต่เป็นกายวิญญาณที่ทุกข์ทรมานและตายบนกางเขน (ผู้แปล)

³³ สารานุกรมพระคัมภีร์ของซอนเดอร์มาน, “ซีโมนคนเล่นคาถาอาคม” สำหรับซีโมนคนเล่นคาถาอาคมที่เป็นผู้เชื่อแบบนอสติคผู้โด่งดังในคำสอนที่ตกทอดของคริสตจักรยุคแรกนั้นให้ดูหัวข้อ “ซีโมนคนเล่นคาถาอาคม” และ “หลักความเชื่อแบบนอสติคกับพระคัมภีร์ใหม่” ในวิกิพีเดีย

กับคริสตจักรของอัครทูตและยังได้รับบัพติศมาในคริสตจักรนั้น เป็นผู้ทำการอัศจรรย์ หรือ “คนเล่นคาถาอาคม” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อมูลนอกพระคัมภีร์สมัยต้นๆ ความโด่งดังของเขาในสมัยของเขานั้นเห็นได้ในหนังสือกิจการ

มีคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยเล่นคาถาอาคมในเมืองนั้นมาก่อน เขาทำให้ชาวสะมาเรียแปลกประหลาดใจ เขาอ้างตัวว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ พวกเขาทุกคนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดไปจนถึงคนใหญ่โตที่สุดต่างสนใจฟังคนนั้น แล้วกล่าวว่า “คนนี่คือฤทธานุภาพที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”¹¹ และพวกเขาทั้งหลายสนใจฟังเขา เพราะเขาทำวิทยาคมให้ผู้คนแปลกประหลาดใจมานานแล้ว¹² แต่เมื่อฟิลิปประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว พวกเขา ก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ แม้ซีโมนเองก็เชื่อ และหลังรับบัพติศมาแล้วเขาก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และเมื่อเขาเห็นการทำหมายสำคัญกับการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เกิดขึ้น เขาก็ประหลาดใจไม่หยุด (กิจการ 8:9-13 ฉบับ NASB)

ในที่นี้ซีโมนถูกเรียกว่า “ฤทธานุภาพของพระเจ้า” (ข้อ 10) ซึ่งในลูกา 22:69³⁴ เป็นนามนัยของพระเจ้า นี่อาจเป็นเพราะหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่ซีโมนทำโดยการ “เล่นคาถาอาคม” (ข้อ 9) และ “วิทยาคม” (ข้อ 11) โดยที่เขาถูกมองว่าเป็นการสำแดงของพระเจ้า นี่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์สามารถถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าหรือถูกมองว่าเป็นการปรากฏของพระเจ้าได้อย่างง่ายดายเพียงใด

พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพแตกต่างจากพระเยซูในพระคัมภีร์

การประชุมสังคายนาแห่งไนเซีย ซึ่งเป็นชัยชนะสูงสุดของความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของชาวต่างชาติ นั้น เป็นวิธีคิดที่แตกต่างจากหัวใจและลักษณะของพระคัมภีร์ใหม่อย่างสิ้นเชิง และมาถึงจุดสูงสุดในการยกพระคริสต์ขึ้นเป็นพระเจ้า สิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงก็คือ พระเยซูของพระคัมภีร์ใหม่ไม่แสวงหาความเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่คนต่างชาติได้ประกาศอย่างมีชัยให้พระองค์เท่าเทียมกับพระเจ้าโดยคำมั่นกับพระทัยของพระคริสต์ มันเป็นการค้านโดยตรงกับวิญญาณของพระเยซูของพระคัมภีร์ ผู้ไม่เคยอ้างความเท่าเทียมกับพระบิดาของพระองค์เลย แต่ได้ตรัสตรงกันข้ามว่า “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา” (ยอห์น 14:28)³⁵ นี่เป็นคำกล่าวที่ผมกระตือรือร้นจะอธิบายให้ดูสมเหตุสมผลเมื่อครั้งยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ถึงแม้จะมีข้อความพระคัมภีร์ใหม่ตอนอื่นๆ หลายตอนที่กล่าวถึงความจริงแบบเดียวกัน แต่เนื่องจากคริสเตียนชาวต่างชาติกระตือรือร้นที่จะทำให้พระเยซูเป็นศูนย์กลางของการนมัสการ พวกเขาจึงถูกขับเคลื่อนด้วยความร้อนรนของการไหว้รูป

³⁴ ลูกา 22:69 “อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งด้านขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ”

³⁵ ยอห์น 14:28 “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา”

เคารพของพวกเขาก็จะยกย่อง “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) ให้อยู่ในระดับของพระเจ้า

พระเยซูยังได้ปฏิเสธว่าตัวของพระองค์เองไม่ได้ประเสริฐแต่อย่างใดเมื่อตรัสว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม? ไม่มีใครประเสริฐ เว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว” (มาระโก 10:18; ลูกา 18:19; เปรียบเทียบมัทธิว 19:17) พระเยซูตรัสตรงๆ กับเศเรฐฐีห์หนุ่มว่าคำว่า “ประเสริฐ” เป็นคุณสมบัติของพระเจ้าเท่านั้น และจะสามารถนำมาใช้กับคนอื่นได้ก็เฉพาะในความหมายที่แตกออกมาและมีข้อจำกัดจากสิ่งนี้เราจะเห็นว่าพระเยซูจะไม่ยอมรับคุณสมบัติที่เป็นของพระเจ้าอย่างชอบธรรมแต่เพียงผู้เดียว (“ไม่มีใครประเสริฐ เว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว”)

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่สามารถจะปฏิเสธและไม่ปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ แล้วปัญหาของพวกเขาคืออะไรหรือ? ปัญหาของพวกเขาก็คือพวกเขาต้องการจะบอกว่าพระเยซู “ไม่ได้เป็นแค่” มนุษย์ แต่เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งเป็นพระองค์ที่สองของพระเจ้าในตรีเอกานุภาพที่จุติลงมาในพระเยซู นั่นเป็นเพราะตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว ผู้ทำงานตัวจริงที่อยู่ในพระเยซูก็คือ “พระเจ้าพระบุตร” (ซึ่งกลับกันกับ “พระบุตรของพระเจ้า”) ในขณะที่พระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์เป็นเพียงธรรมชาติมนุษย์ที่พัวอยู่กับพระเจ้าพระบุตรทางการจุติลงมาเกิด นี่เป็นหนึ่งในหลายสาเหตุที่ทำให้เราเมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น จึงไม่ค่อยได้สนใจมากกับเรื่องที่พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ ตามความคิดของเราแล้ว พระเจ้าพระบุตรที่ตัวจริงอยู่ในพระเยซูนั้น ทรงเป็นทุกสิ่งที่เราจำเป็นหรือต้องการให้พระเยซูเป็น

แต่เรามองข้ามสิ่งที่สำคัญยิ่งก็คือ พระเจ้าผู้ทรงสามารถตายได้นั้น ไม่ใช่พระเจ้าของพระคัมภีร์ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นอมตะและไม่สามารถตายได้ นี่หมายความว่าพระเจ้าของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่สามารถจะเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพระคัมภีร์ได้ พระเจ้าที่ตายและเป็นขึ้นมาอีก จะมีความคล้ายคลึงกับบรรดาเทพเจ้าที่ตายไปและเป็นขึ้นอีกตามความเชื่อของคนนอกศาสนาที่แพร่หลายในโลกของคริสตจักรยุคแรกๆ

สูตรต่างๆ ของข้อเชื่อในเซีย อย่างเช่น “พระเจ้าจากพระเจ้า ความสว่างจากความสว่าง” และการอธิบายอื่นๆ ที่เลืกลอยนั้นเป็นแค่การสะท้อนตรงๆ ให้เห็นถึงปรัชญาและศาสนากรีก แนวคิดที่สำคัญยิ่งในความเชื่อแบบนอสดิกก็คือ การมีต้นกำเนิดของพระเป็นเจ้าต่างๆ ซึ่งตามปกติแล้วสิ่งที่เล็กน้อยกว่าจะมาจากสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า นอกจากนั้นที่การประชุมแห่งในเซียก็มีข้อกำหนดว่าถ้าไม่เชื่อจะถูกแช่งสาป ที่พระเจ้าพระองค์ที่สองเกิดมาจากพระเจ้าพระองค์แรก เหมือนที่ความสว่างเกิดมาจากแหล่งของความสว่าง คำสอนนี้มาจากปรัชญากรีกโดยตรง

ถ้าหาก “พระเจ้าพระบุตร” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมีความเกี่ยวข้องที่น่าเชื่อถือกับ “พระเจ้าพระบิดา” ภายในกรอบของความนิรันดร์กาล เราก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงข้อสรุปที่ว่าพระบุตรมีชีวิตมาจากพระบิดาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีเหตุผลใดที่พระองค์จะถูกเรียกว่าพระบุตร ความยุ่งยากแท้จริงซึ่งผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนยอมรับ ได้นำไปสู่แนวคิดเกี่ยวกับการบังเกิดมาจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยตั้งแต่นิรันดร์กาล³⁶ โดยที่พระบุตรเกิดมาจากพระบิดาตั้งแต่นิรันดร์กาล เหมือนที่ความสว่างส่องออกมาจากดวงอาทิตย์อย่างต่อเนื่อง แต่แนวคิดทางปรัชญานี้ไม่ได้แก้ปัญหาเพราะยังคงไม่ได้อธิบายการใช้คำว่า “บุตร” ข้อเท็จจริงยังคงมีอยู่ว่า การดำรงอยู่ของพระบุตรมาจากพระบิดาในทางใดทางหนึ่งที่มีนัยสำคัญ และสิ่งนี้เป็นความจริงถึงแม้ว่าเราจะเสนอความคิดเรื่องการบังเกิดมาจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยตั้งแต่นิรันดร์กาล ดังนั้นในความเข้าใจที่สำคัญนี้พระบุตรจึงไม่ได้เท่าเทียมกับพระบิดา

ตามจักรวาลวิทยาทางวิทยาศาสตร์แล้ว ในอนาคตอันยาวไกลนั้นดวงอาทิตย์จะสิ้นสลายและจะไม่ส่องแสงเหมือนที่ส่องในขณะนี้ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ที่ดวงอาทิตย์จะดำรงอยู่ในภาวะเอกเทศ³⁷โดยไม่ส่องแสง เมื่อพิจารณาถึงอายุขัยที่มีขีดจำกัดของดวงอาทิตย์แล้ว การเปรียบเทียบเกี่ยวกับดวงอาทิตย์นั้นไม่เพียงพอที่จะตั้งหลักคำสอนเกี่ยวกับ “การบังเกิดมาจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยตั้งแต่นิรันดร์กาล” หรือแนวคิดที่พระเยซูเป็น “ความสว่างจากความสว่าง” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์นี้ อีกทั้งในยุคของคริสตจักรยุคแรกๆ (ในมุมมองของ 2 เปโตร 3:10 “ฟ้าสวรรค์จะถูกเผาจนมอดไหม้และสลายไป”)³⁸ พระเจ้าทรงเป็นความสว่างอย่างไม่มีข้อสงสัย แต่นั่นเป็นหลักในแง่ของความบริสุทธิ์ในคุณธรรมและการเห็นแจ้งทางวิญญาณ คุณลักษณะที่มีคุณธรรมของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบได้อย่างเหมาะสมกับแสงที่ส่องออกมาจากวัตถุที่กำลังเผาไหม้ เช่น ดวงอาทิตย์ แต่ท้ายที่สุดแล้ว สิ่งที่สำคัญจริงๆ ก็คือ หลักคำสอนเรื่อง *การบังเกิดมาจากพระบิดาและดำรงอยู่ด้วยตั้งแต่นิรันดร์กาล* นั้น เป็นแนวคิดที่ไม่พบในพระคัมภีร์

พระคริสต์ทรงอยู่ได้อำนาจพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของเราผู้ประทานแก่นั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง” (ยอห์น 10:29) ตรงนี้พระองค์ตรัสเฉพาะเจาะจงว่า พระเจ้าพระบิดาทรง “เป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง” (เปรียบ

³⁶ *eternal generation* คำสอนว่าพระบุตรบังเกิดมาจากพระบิดาตั้งแต่นิรันดร์กาล ดังนั้นจึงดำรงอยู่นิรันดร์ด้วยกันกับพระบิดา

³⁷ สตีเฟน ฮอว์คิง, *ประวัติโดยย่อของกาลเวลา* (หน้า 66) และ *จักรวาลโดยย่อ* (หน้า 23), ฉบับรวมเล่ม, สำนักพิมพ์แบนตัม, นิวยอร์ก, 2010

³⁸ 2 เปโตร 3:10 “แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมย และในวันนั้น ฟ้าจะหายนับด้วยเสียงดังก็ก้อง และโลกธาตุมสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่บนนั้นจะถูกเผาจนหมดสิ้น”

เทียบ “ใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งหลาย” สดุดี 95:3)³⁹ นี่จะหมายความว่าพระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู เพราะคำว่า “ทุกสิ่ง” จะรวมถึงพระเยซูซึ่งเป็นคนละคนกันกับพระบิดาแม้ในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ (เปรียบเทียบหลักข้อเชื่อออร์ทอดอกซ์) นี่ไม่ใช่คำกล่าวเดียวๆ แต่มีการยืนยันจากคำกล่าวอื่นๆ เช่น “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา” (ยอห์น 14:28) พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าพระเยซูด้วยเหตุผลพื้นฐานที่ว่า พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์

“บ่าวจะเป็นใหญ่กว่านายไม่ได้ ทั้งผู้ส่งข่าวจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ส่งเขาไปก็ไม่ได้” (ยอห์น 13:16) เมื่อพูดถึงตัวพระองค์เองว่าเป็นบ่าวและผู้ส่งข่าวนั้น พระเยซูกำลังอธิบายว่าทรงทำงานเกี่ยวข้องกับพระบิดาอย่างไร เพราะพระองค์ตรัสถึงตัวพระองค์เองซ้ำๆว่าทรงเป็นบ่าว (*doulos*) ของพระบิดาของพระองค์ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่พระบิดาทรงใช้มา⁴⁰ พระเยซูทรงใช้คำ “เป็นใหญ่กว่า” เพื่ออธิบายความเกี่ยวข้องทั้งสองกับพระบิดา

พระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า “พระบิดาทรงเป็นใหญ่กว่าเรา”? คำกล่าวนั้นไม่อาจเป็นจริงได้ในความเชื่อตรีเอกานุภาพที่ “พระเจ้าพระบุตร” จะทรงมีความเท่าเทียมกันทุกประการกับพระเจ้าพระบิดา คำกล่าวของพระเยซูและคำกล่าวที่คล้ายๆกัน เช่น “พระเจ้าทรงเป็นศิระของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:3)⁴¹ ทำให้ผมลำบากใจขณะเมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะมันขัดแย้งโดยตรงกับหลักการสำคัญของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั่นก็คือ ความเท่าเทียมกันของพระบุตรกับพระบิดา แต่หลักคำสอนเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันเป็นความเท็จอย่างชัดเจนตามคำกล่าวที่ว่า “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา” พระเยซูทรงปฏิเสธที่จะยึดถือหรือยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า (ฟิลิปปี 2:6) แต่เราที่เป็นผู้เชื่อตรีเอกานุภาพได้หวนนึกฝ่ายวิญญาณในความมุ่งมั่นของเราที่จะแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด⁴²

คำที่เอเลัสเตียนโยบว่า “พระเจ้ายิ่งใหญ่กว่ามนุษย์” (โยบ 33:12)⁴³ เห็นได้ชัดว่าเป็นเพียงคำซ้ำซาก แต่คำซ้ำซากนี้ดูจะเป็นวิธีเดียวที่สมเหตุสมผลที่จะให้เข้าใจคำกล่าวของพระเยซูว่า “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา” มันกลายเป็นการยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า คำโต้แย้งของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่ว่าด้านความเป็นพระเจ้าของพระเยซูยิ่งใหญ่กว่าด้านความเป็นมนุษย์

³⁹ สดุดี 95:3 “เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย”

⁴⁰ “Doulos” คือ “ทาส” หรือ “คนรับใช้” และคำประกาศว่า “ผู้ทรงใช้เรามา” มีปรากฏหลายครั้งในพระกิตติคุณยอห์น รวมถึง 10 ครั้งแค่ในบทที่ 6 ถึง 8 อย่างเดียว: 6:38, 39, 44; 7:16, 28, 33; 8:16, 18, 26, 29

⁴¹ 1 โครินธ์ 11:3 “แต่ขอให้ท่านตระหนักว่าพระคริสต์ทรงเป็นศิระของชายทุกคนและชายเป็นศิระของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นศิระของพระคริสต์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁴² เปรียบเทียบยอห์น 6:15 “ทรงทราบว่าคุณเขาจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาอีกตามลำพัง”

⁴³ โยบ 33:12 “ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่านผิด ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์”

ของพระเยซูนั้นเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเลย เพราะว่าการเปรียบเทียบนั้นไม่ใช่ระหว่าง “สองสถานะ” ที่ถูกกล่าวถึงของพระเยซู แต่ระหว่างพระเยซูกับ “พระบิดา”!

คำกล่าวที่ว่า “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา” เป็นการปฏิเสธความเท่าเทียมกันของพระบุตรกับพระบิดาอย่างชัดเจน พระคัมภีร์ใหม่ยืนยันว่าพระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์ *หลังจากการเป็นขึ้นมาจากความตาย* “พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน สามีเป็นศีรษะของภรรยา และพระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:3 ฉบับ ESV) ซึ่งค้านกับการอ้างของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าพระคริสต์เป็นพระเจ้าและเท่าเทียมกับพระบิดา ไม่มีการเอ่ยถึงความเท่าเทียมกันของสามพระองค์ในตรีเอกานุภาพแต่อย่างใด เปาโลกล่าวว่าพระคริสต์ทรงอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้า (พระยาห์เวห์) เช่นเดียวกับที่บรรดาผู้เชื่ออยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ เปาโลไม่ได้กล่าวว่า ศีรษะของพระคริสต์ก็คือ “พระเจ้าพระบิดา” แต่กล่าวว่าศีรษะของพระคริสต์คือ “พระเจ้า”

การกล่าวว่าพระคริสต์ทรงอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้านั้น เราไม่ได้ปฏิเสธอำนาจสูงสุดและอำนาจทั้งหมดของพระคริสต์ จริง ๆ แล้วพระองค์เองตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีได้ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มัทธิว 28:18) แต่โปรดสังเกตคำเล็กๆ แต่ทรงพลังว่า “มอบไว้” มีผู้ที่ให้อำนาจสูงสุดแก่พระองค์ตั้งแต่แรก ดังนั้นจึงมีข้อยกเว้นอย่างหนึ่งกับอำนาจสูงสุดของพระองค์และอยู่ในความจริงที่ว่า พระคริสต์ไม่มีอำนาจเหนือพระเจ้า

เพราะ “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ “ทุกสิ่ง” อยู่ใต้อำนาจนั้น ก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า นี่ไม่ได้รวมพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (1 โครินธ์ 15:27 ฉบับ NET)

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในตรีเอกานุภาพต่างเห็นพ้องกับสิ่งที่เปาโลกำลังพูดตรงนี้ว่า อำนาจที่เหนือทุกสิ่งของพระคริสต์นั้นยกเว้นพระเจ้า เรื่องนี้ไม่ได้มีการโต้แย้งและยังทำให้ชัดเจนโดยการแปลข้อนี้ของฉบับ NIV ว่า “เป็นที่ชัดเจนว่า นี่ไม่รวมถึงพระเจ้าเอง ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้พระคริสต์”

จากบริบทโดยตรงของข้อนี้ เรารู้ว่าเปาโลกำลังพูดถึงสองบุคคล นั่นคือ “พระเจ้าพระบิดา” (ข้อ 24) กับ “พระบุตร” (ข้อ 28) ดังนั้นจึงเป็นการเจาะจงถึงพระเจ้าพระบิดา ผู้ทรงให้ทุกสิ่ง (ยกเว้นพระเจ้าเอง) อยู่ภายใต้พระบาทของพระบุตร

เราสังเกตเห็นสามสิ่งจากข้อนี้ (15:27) ประการแรกคือ อำนาจของพระคริสต์ไม่ใช่อำนาจที่มีโดยกำเนิด แต่เป็นสิ่งที่ได้มอบให้กับพระองค์นั่นก็คือ พระเจ้าทรง “มอบไว้” แก่พระองค์ (มัทธิว

28:18) ประการที่สองก็คือ เปาโลใช้ภาษาที่แยกความแตกต่างของสองบุคคลอย่างชัดเจนว่า ผู้หนึ่งคือพระเจ้าและอีกผู้หนึ่งคือพระคริสต์ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าพระเจ้ายกกับพระคริสต์เป็นสองบุคคลที่ต่างกัน ประการที่สามก็คือ คำว่า “ทุกสิ่ง” ซึ่งปรากฏสองครั้งในข้อ 1 โครินธ์ 15:27 นี้ ช่วยในการอธิบายความหมายของคำว่า “ทั้งหมด” ในคำกล่าวที่ว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มัทธิว 28:18) โดยมีข้อจำกัดว่า “อำนาจทั้งหมด” ที่ได้มอบไว้กับพระเยซูนั้นไม่ได้รวมถึงอำนาจเหนือพระเจ้า หรือจะพูดอีกอย่างว่า สิ่งที่บอกเป็นนัยในมัทธิว 28:18 ว่าพระคริสต์ทรงอยู่ใต้อำนาจของพระบิดาเนื่องจากคำว่า “มอบไว้” นั้นได้อธิบายไว้ชัดเจนใน 1 โครินธ์ 15:27 นอกจากนี้ก็ยังได้อธิบายไว้ชัดเจนในวิวรณ์ 2:28 โดยพระเยซูที่เป็นขึ้นจากความตายว่า “เหมือนอย่างที่เราได้รับอำนาจจากพระบิดาของเราแล้ว”

ในข้อถัดมา เปาโลก็พูดอีกว่าพระคริสต์จะอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า

เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว พระบุตรเองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (พระเจ้า) ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง (1 โครินธ์ 15:28 ฉบับ ESV)

เปาโลไม่เพียงกล่าวว่า พระคริสต์ไม่มีอำนาจเหนือพระเจ้า (คำกล่าวที่อาจยอมให้มีความเท่าเทียมกันในทางทฤษฎี) แต่กล่าวอย่างหนักแน่นยิ่งขึ้นว่า พระคริสต์จะต้องอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิเสธอย่างชัดเจนถึงความเท่าเทียมกันของพระเยซูกับพระบิดาของพระองค์ตามที่เชื่อกันโดยทั่วไป

ในที่สุดข้อสรุปที่โดดเด่นอาจมาจากข้อ 24

แล้วเวลาอวสานก็มาถึง เมื่อพระองค์ทรงถวายอาณาจักรแด่พระเจ้าพระบิดา หลังจากที่ทรงทำลายเทพผู้ปกครองอาณาจักร เทพผู้ทรงอำนาจและเทพผู้ทรงเดชานุภาพทั้งปวง (1 โครินธ์ 15:24)

“เวลาอวสาน” ตรงนี้เป็นการอ้างอิงเกี่ยวกับยุคสุดท้ายถึงช่วงเวลาในอนาคต ในอนาคตเมื่อไรหรือ? บริบท (ข้อ 21-23) กล่าวไว้ชัดเจนว่า “เวลาอวสาน” (ข้อ 24) จะมาถึงก็เมื่อหลังจาก “การเป็นขึ้นจากความตาย” (ข้อ 21) เป็นเหตุการณ์ที่ปลัมปิตีซึ่งยังไม่เกิดขึ้นในสมัยของเรา แต่เมื่อเวลาอวสานมาถึง พระคริสต์จะทรงถวายอาณาจักรให้กับพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ (ข้อ 24) และตามด้วยการที่พระบุตรจะทรงอยู่ใต้อำนาจพระบิดา (ข้อ 27) ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังมีความสำคัญมากเพราะมันบอกเราว่า เวลาอวสานจะเริ่มเปิดฉากอย่างถาวร ที่การอยู่ใต้อำนาจของพระบุตรต่อ

พระบิดา (ข้อ 27) จะดำเนินต่อไปเป็นนิรันดร์! แม้แต่ *พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของ ESV*⁴⁴ ที่มีความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างมากก็ยอมรับว่า “ข้อนี้ (1 โครินธ์ 15:28) แสดงให้เห็นว่า การอยู่ได้อำนาจของพระองค์ต่อพระบิดาจะยังคงดำเนินต่อไปเป็นนิรันดร์”

เฟรเดริก หลุยส์ โกเดท⁴⁵ นักศาสนศาสตร์ชาวสวิสและผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ประณามบรรดาผู้ที่ใช้ “วิธีแยกย่อย” เพื่อหลบเลี่ยงคำสอนที่ชัดเจนของเปาโลเกี่ยวกับพระบุตรทรงอยู่ได้อำนาจของพระบิดา ผู้อ่านบางคนอาจต้องการอ่านข้ามข้อความต่อไปนี้

“ถ้าเช่นนั้นพระบุตรเองก็จะทรงอยู่ได้อำนาจด้วย” เป็นต้น คำกล่าวนี้สามารถใช้ได้ตามที่กล่าวไว้เท่านั้น ความพยายามที่จะอธิบายคำกล่าวนี้มักจะไม่มีอะไร นอกจากจะมีวิธีแยกย่อยในการอธิบายให้ดูสมเหตุสมผล ในวิธีทั้งหลายนี้ วิธีที่เหล่าบรรพบุรุษมักนำมาใช้นั้นจะจำกัดคำกล่าวถึงธรรมชาติมนุษย์ของพระคริสต์ (ยอห์น 5:26, 27, 30)⁴⁶ และการที่พระเจ้าทรงปกครองมนุษย์บนโลกโดยมีตัวแทนที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง (1 โครินธ์ 11:3 “พระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์”) ในการจัดการกับเรื่องนี้ เราสามารถ “ให้คำแนะนำที่คลุมเครือด้วยถ้อยคำที่ปราศจากความรู้” ได้ง่าย ๆ และซ่อนความไม่รู้อะไรเลยไว้ภายใต้ความรู้ที่คล้ายคลึงกัน แต่ทั้งหมดที่เราสามารถพูดใน “คำอธิบาย” ของการที่พระบุตรยอมให้ตัวเองอยู่ได้อำนาจพระบิดานี้เกี่ยวข้องกับคำพูดที่ตามมาว่า “เพื่อพระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง” ทุกสิ่ง...จะอยู่ใต้บังคับบัญชาของพระบุตร และพระบุตรจะอยู่ใต้บังคับบัญชาของพระบิดา (โครินธ์, เล่ม 1, เกี่ยวกับ 1 โครินธ์ 15:28 จากภาษาฝรั่งเศส)

การเริ่มขึ้นของความเชื่อในตรีเอกานุภาพและความสับสนในคำว่า “Lord”

ในสมัยของพระคัมภีร์ใหม่นั้น ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์จะพูดภาษาอาราเมคเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งภาษาฮีบรู นอกจากนี้ยังมีชาวยิวที่พูดภาษากรีกเป็นส่วนใหญ่หรือพูดแต่เฉพาะภาษากรีก ชาวยิวเหล่านี้ที่พูดภาษากรีกถูกเรียกว่า “พวกกรีก” ในกิจการ 6:1; 9:29; 11:20⁴⁷ มีหลายคนในพวกเขาใช้พระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์ (ฉบับ LXX) ซึ่งเป็นการแปลพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูมาเป็นภาษากรีก การอ้างอิงส่วนใหญ่จากพระคัมภีร์เดิมในพระคัมภีร์ใหม่เอามาจากฉบับ LXX ซึ่งเป็นพระคัมภีร์หลักของบรรดาผู้เชื่อที่พูดภาษากรีกในคริสตจักรยุคแรก ๆ ผลของความกำกวมในเรื่องนี้

⁴⁴ ESV Study Bible (English Standard Version)

⁴⁵ Frédéric Louis Godet

⁴⁶ ยอห์น 5:27 “และทรงให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะทำการพิพากษาเพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์”

⁴⁷ กิจการ 9:29 “ประกาศตอกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดและโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดกรีก แต่พวกนั้นพยายามหาทางฆ่าท่านเสีย”

ควบคู่กับการระงับการใช้พระนามยาห์เวห์ของฉบับ LXX ทำให้พระนามของพระยาห์เวห์หายไปจากคริสตจักรในที่สุด

ดีที่ชาวยิวที่พูดภาษาอาราเมคและภาษาฮีบรู ซึ่งมีความคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ฮีบรูรู้จักพระนามยาห์เวห์ (YHWH) แต่ไม่เป็นเช่นนั้นกับบรรดาผู้เชื่อที่พูดภาษากรีก ถึงกระนั้นก็ยังไม่เป็นปัญหาร้ายแรง เพราะคริสตจักรยังคงยึดมั่นอยู่ในความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ แม้จะมีคำ “Lord” (“องค์ผู้เป็นเจ้า”) มาแทนที่คำ “Yahweh” (“ยาห์เวห์”) ในฉบับ LXX ผู้เชื่อชาวยิวส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะพูดภาษาอาราเมคหรือพูดภาษากรีกต่างก็รู้ว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นบางครั้งจะหมายถึงพระยาห์เวห์ โดยเฉพาะในข้ออ้างอิงที่มาจากพระคัมภีร์เดิม อีกทั้งในบริบทอื่น ๆ อีกมากมาย พวกเขายังรู้ด้วยว่าพระเยซูทรงเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ในความหมายที่ต่างกัน หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เปโตรประกาศในวันเพ็นเทคอสต์ว่า “ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบแน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กิจการ 2:36) เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้พระเยซูเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า พระเยซูจึงทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง

ปัญหาที่ร้ายแรงเกิดขึ้นในช่วงกลางศตวรรษที่สอง เมื่อการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าเริ่มจะฝังรากในคริสตจักรต่างชาติ ดังที่สะท้อนให้เห็นในคำกล่าวของเมลิตแห่งซาร์ดีส และไม่นานหลังจากนั้นก็ในคำกล่าวของเทอร์툴เลียน⁴⁸ บุคคลที่รู้จักกันดีตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 3 เมื่อพระเยซูได้ทรงถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าแล้ว ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติบางคนก็เริ่มเชื่อในพระเจ้าสององค์ที่มีอำนาจเท่าๆ กันหรือพระเจ้าเดียวในสองบุคคล (ทวิเอกานุภาพ)⁴⁹ ความเชื่อทั้งสองนี้เหมือนกันอย่างแท้จริง สิ่งนี้สร้างความสับสนอย่างมากในการใช้คำ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ซึ่งถูกนำมาใช้อย่างไม่เจาะจงกับพระยาห์เวห์และกับพระเยซูคริสต์ ผลกลับเป็นว่า ต่อมาบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะใช้คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) มาใช้กับพระเยซูเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า! การขึ้นนำข้อสรุปนี้ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกำลังใช้ข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่พวกเขาสร้างขึ้นแต่แรก ที่จะพิสูจน์ข้อผิดพลาดเดียวกันของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

คริสตจักรต่างชาติตัดชื่อ “พระยาห์เวห์” (Yahweh) ออก เพราะชื่อนี้ไม่เข้ากับสถานการณ์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเจ้าพระบิดาเป็นพระเจ้าหนึ่งในสามพระองค์ ในขณะที่พระคัมภีร์บอกว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระยาห์เวห์ (อิสยาห์ 45:5)⁵⁰

⁴⁸ Melito of Sardis; Tertullian

⁴⁹ ditheism; binitarianism

⁵⁰ อิสยาห์ 45:5 “เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีใครอื่น นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

การยกระดับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพขึ้นเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ก็ได้ตัดความจำเป็นใดๆ ในทางปฏิบัติที่จะต้องมีพระเจ้าอื่นที่ไม่ใช่พระเยซู ยิ่งกว่านั้น พระเยซูทรงมีชื่อ แต่พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระวิญญาณไม่มีชื่อ พระเจ้าพระบิดาเป็นเพียงพระบิดาของพระเยซูคริสต์ และบทบาทของพระองค์ถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้าพระบุตร และเนื่องจากการกล่าวถึงพระบุตรว่าทรงเท่าเทียมกับพระบิดาทุกประการ ฉะนั้นถ้าเรามีพระบุตรอยู่แล้ว เราจะต้องการพระบิดาไปทำไม? เมื่อยังเป็นบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราให้ความเคารพพระบิดา แต่ไม่ได้ต้องการพระองค์จริงๆ เพราะพระเยซูทรงเป็นทุกสิ่งเพียงพอแล้ว ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ นั้น จะเห็นว่าชื่อของพระยาห์เวห์ได้หายไปอย่างสิ้นเชิง ยกเว้นบางฉบับ เช่น NJB และ HCSB⁵¹

เพราะความสับสนในการใช้ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ที่ปนกันในคริสตจักร จึงเป็นการดีที่สุดที่จะกลับมาพูดถึงพระเจ้าว่าพระยาห์เวห์ แทนที่จะพูดแค่ว่าองค์ผู้เป็นเจ้า ไม่มีข้อห้ามในพระคัมภีร์ที่จะพูดถึงพระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียวว่าพระยาห์เวห์

การที่พระเยซูทรงมีพระบิดาก็เป็นการตัดโอกาสพระองค์ที่จะเป็นพระเจ้าแล้ว

พระคัมภีร์ใหม่พูดถึงพระยาห์เวห์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นพระเจ้าและพระบิดาของผู้เชื่อทั้งหลาย ที่สำคัญคือพระยาห์เวห์ทรงเป็นทุกสิ่งนี้กับพระเยซู เช่น “เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17) ในพระคัมภีร์ไม่ได้มีปัญหาในการกล่าวถึงพระยาห์เวห์โดยสามคำเรียกนี้ (องค์ผู้เป็นเจ้า, พระเจ้า, พระเจ้าพระบิดา) แม้แต่ในความเกี่ยวข้องกับพระเยซู

เปาโลก็พูดอย่างเดียวกันถึง “พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 15:6; 2 โครินธ์ 1:3; 11:31; เอเฟซัส 1:3; เปรียบเทียบกับ 1 เปโตร 1:3)⁵² ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริงๆ ฉะนั้นพระเจ้าย่อมจะเป็นพระเจ้าของพระเจ้า

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงมีพระบิดา นี่ก็เป็นการตัดโอกาสพระองค์ที่จะเป็นพระเจ้าเสียแล้ว นั่นเป็นเพราะเปาโลกล่าวถึง “พระเจ้าองค์เดียวและเป็นพระบิดาของทุกคน” (เอเฟซัส 4:6)⁵³ พูดอีกอย่างก็คือ มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและพระเจ้าองค์นั้นก็คือพระบิดาของทุกคน เพราะฉะนั้นใครก็ตามที่ไม่ใช่พระบิดาของทุกคนก็ไม่ใช่พระเจ้า แต่พระเยซูไม่ใช่พระบิดาอย่างแน่นอน (ไม่ใช่พระ

⁵¹ New Jerusalem Bible and Holman Christian Standard Bible

⁵² 2 โครินธ์ 11:31 “พระเจ้าคือพระบิดาของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญเป็นนิตย์”

⁵³ เอเฟซัส 4:6 “พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของทุกคน ทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง ทรงทำการผ่านสรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน”

บิดาแม่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพ) จึงยังไม่ต้องพูดถึงว่าจะเป็นพระบิดาของทุกคน เราไม่ได้เรียกประชากรของพระเจ้าว่า “บรรดาบุตรของพระเยซู” หรือ “ลูกของพระคริสต์” และพวกเขาก็ไม่ได้ร้องว่า “อับบา พระคริสต์!” ตรงกันข้ามกับ 1 ยอห์น 5:18⁵⁴ ที่กล่าวว่าเรา “เกิดจากพระเจ้า” และกล่าวว่าพระเยซูทรง “บังเกิดจากพระเจ้า” ในประโยคเดียวกัน!

เมลิตแห่งชาร์ดิส ผู้บุกเบิกในยุคแรก ๆ ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

เพียงแค่อายุปีหลังจากที่บาร์นาบัสกับเปาโลถูกรับไว้เป็นพระเจ้าในแผ่นดินของคนต่างชาติ (กิจการ 14:12)⁵⁵ เมลิโตแห่งชาร์ดิสก็อยู่ครั้งทางของความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว เนื่องจากวัฒนธรรมของการเชื่อพระเจ้าหลายองค์ของคนนอกศาสนาที่เขาเติบโตขึ้น เมลิโตจึงสามารถพูดถึง “พระเจ้าที่ถูกฆ่าตาย” ได้โดยไม่ได้ตระหนักแม้แต่่น้อยว่า การพูดถึงความตายของพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวนั้นคือการหมิ่นประมาท

เมลิตแห่งชาร์ดิส ไม่ได้เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่เป็นผู้เชื่อในทวิเอกานุภาพ (ผู้ที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นสองบุคคลในพระเจ้าเดียว) เพราะเขาไม่ได้มองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระองค์ที่สาม เมลิโตยังสอนอีกด้วยว่าในพระเยซูมีสอง “ธรรมชาติ” คือมนุษย์และพระเจ้า สิ่งนี้ทำให้เมลิตเป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกยุคต้น ๆ ของหลักข้อเชื่อในตรีเอกานุภาพที่มีขึ้นในศตวรรษที่ 4 และ 5

เมลิตมีชีวิตอยู่ประมาณกลางศตวรรษที่สองและเขาเสียชีวิตราว ๆ ปี ค.ศ. 190 เขาเป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งชาร์ดิสในภูมิภาคเอเชียที่พูดภาษากรีกซึ่งปัจจุบันอยู่ในตุรกี งานเขียนมากมายของเขาก่อนหน้านี้ได้สูญหายไปนั้น เป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าได้เริ่มขึ้นแล้วในศตวรรษที่ 2 แท้จริงแล้วก็เพียงร้อยกว่าปีหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และก่อนการสังคายนาแห่งไนเซียในปี ค.ศ. 325 อย่างแน่นอน

สองข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้จากงานเขียนของเมลิตซึ่งรวบรวมไว้ที่ <http://www.cogwriter.com/melito.htm> นำมาจาก *หนังสือชุดเกี่ยวกับบรรพชนก่อนการประชุมแห่งไนเซีย*⁵⁶ (เล่ม 8) ในข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้ เมลิโตสอนเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่ถูกฆ่าตาย:

⁵⁴ 1 ยอห์น 5:18 “เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา”

⁵⁵ กิจการ 14:12 “เขาทั้งหลายจึงเรียกบาร์นาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส”

⁵⁶ Ante-Nicene Fathers

พระเจ้าผู้มาจากพระเจ้า พระบุตรผู้มาจากพระบิดา พระเยซูคริสต์ผู้เป็นกษัตริย์ที่ดำรงนิรันดร์... พระองค์ผู้ทรงทนทุกข์บนโลกได้ทนทุกข์อยู่บนต้นไม้ องค์ผู้เป็นเจ้าของทรงรับความน่าอดสูด้วยร่างกายที่เปลือยเปล่า พระเจ้าที่ถูกฆ่าตาย กษัตริย์ของอิสราเอลที่ถูกสังหาร! (การอภิปรายเรื่องกางเขน,⁵⁷ ข้อ IV, VI)

ในข้อความที่ตัดตอนถัดมา เมลิโตกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ในเวลาเดียวกัน และความเป็นพระเจ้าของพระองค์นั้นซ่อนอยู่ในกายมนุษย์ของพระองค์

เพราะสิ่งที่กระทำโดยพระคริสต์หลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ ได้ชี้ให้เห็นและให้ความมั่นใจกับโลกถึงความเป็นพระเจ้าที่ซ่อนอยู่ในเนื้อหนังของพระองค์ เพราะในทำนองเดียวกัน การเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์อย่างสมบูรณ์ในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์ได้ทรงบ่งชี้แน่นอนถึงสองสถานะของพระองค์ นั่นคือความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โดยการทำอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ในช่วงสามปีที่ผ่านไปหลังจากบัพติศมาของพระองค์ และความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ในช่วงสามสิบปีไล่เลี่ยก่อนการรับบัพติศมาของพระองค์ เพราะด้วยฐานะที่ต่ำต้อยของพระองค์เกี่ยวกับกายเนื้อหนังนั้น พระองค์ทรงซ่อนร่องรอยการเป็นพระเจ้าของพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงที่ดำรงอยู่ก่อนทุกยุคสมัย (*สถานะของพระคริสต์*, 760)

บ๊อบ อีล⁵⁸ผู้รวบรวมข้อมูลข้างต้นกล่าวดังนี้ว่า:

เมลิโตไม่ได้เป็นผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว เขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า (แม้ว่าจะเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนร่องรอยบางส่วนในความเป็นพระเจ้าของพระองค์) และเห็นว่าพระบิดาทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งเป็นมุมมองของผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้าสององค์ เราควรสังเกตว่า เมลิโตไม่เคยกล่าวถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็นพระเจ้า ... เนื่องจากนักวิชาการที่เชื่อถือได้ทุกคนต่างยอมรับว่าผู้นำคริสเตียนยุคแรกๆไม่ได้สนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพสมัยใหม่ คือบรรดาผู้ที่สนใจ*ในความเชื่อซึ่งได้มอบให้กับธรรมิกชนทั้งหลายในที่สุดนั้น* จะไม่ยอมรับความคิดที่ว่า ความเชื่อที่แท้จริงได้*ค่อย ๆ ถูกเปิดเผยออกมา* (คำตัวเอนเป็นของอีล)

ในคำบรรยายที่แปลจาก *หลักสูตรสำคัญ*ของบาร์ต แอร์แมน⁵⁹กล่าวถึงเมลิโตแห่งชาร์ดิสและคำเทศนาวันอีสเตอร์ของเขา การยกพระคริสต์ขึ้นเป็นพระเจ้าได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่ในคำสอน

⁵⁷ *The Discourse on the Cross*

⁵⁸ Bob Theil

⁵⁹ Bart Ehrman

ของเมลิโต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในช่วงกลางศตวรรษที่สอง พระเยซูที่ถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้าได้กลายเป็นที่ยึดมั่นในคริสตจักรของคนต่างชาติ ดังนั้น “การแยกคนละทางกัน” ต้องเริ่มเร็วกว่าที่คาดคิดไว้

การยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้าและการต่อต้านชาวยิว

ผลตามมามากลัวของการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้านี้คือ ข้อหาการต่อต้านชาวยิวอย่างรุนแรงที่เมลิโตแห่งชาร์ติสได้กล่าวหาชาวยิวว่าฆ่าพระเจ้า นั่นไม่ใช่เรื่องยากเลยที่เราจะนึกภาพผลที่ตามมาของข้อกล่าวหานี้จากเมลิโตและบรรพบุรุษคนอื่น ๆ ของคริสตจักรยุคแรก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเกลียดชังและความรุนแรงกับชาวยิวที่ต่อมามีการปลุกปั่นขึ้นในยุโรป การยกพระคริสต์ขึ้นเป็นพระเจ้าพร้อม ๆ กับการเบี่ยงเบนอย่างสุดขีดไปจากความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียวของชาวยิวได้กลายเป็นสถานการณ์ที่ส่งเสริมให้มีการต่อต้านชาวยิวอย่างกว้างขวาง แน่ใจว่าต้นตอของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อยู่ที่นั่นเอง

บางคนตั้งข้อสังเกตว่า การต่อต้านชาวยิวในหมู่บรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก ๆ ได้ขยายตัวขึ้นอย่างเห็นได้ชัดตั้งแต่ศตวรรษที่ 4⁶⁰ นี่เป็นศตวรรษที่มีสภาสังคายนาแห่งไนเซียปี ค.ศ. 325 (ซึ่งกำหนดความเชื่อในตรีเอกานุภาพ) และสภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลปี ค.ศ. 381 (ซึ่งกำหนดความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่สังเขปนั้นได้เกิดขึ้น) ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลอื่นใดที่ทำให้การต่อต้านชาวยิวเพิ่มขึ้นหรือไม่นั้น ก็ได้แต่เพียงคาดการณ์เท่านั้น แต่ไม่มีสิ่งอื่นที่สำคัญทางประวัติศาสตร์หรือทางศาสนาในศตวรรษที่ 4 ที่สามารถอธิบายได้อย่างมีเหตุผลในการลุกขึ้นมาต่อต้านชาวยิวอย่างเด่นชัด

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก ๆ บางคน ทั้งที่อยู่ก่อนการสังคายนาแห่งไนเซียและอยู่หลังการสังคายนาแห่งไนเซีย ได้กล่าวต่อต้านชาวยิวอย่างรุนแรงในงานเขียนและคำประกาศอย่างเปิดเผยของพวกเขา งานเขียนที่สำคัญเล่มหนึ่งเกี่ยวกับการต่อต้านชาวยิวจากบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก ก็คือหนังสือของโรเบิร์ต มิเชล เรื่อง*ความเกลียดชังที่น่ากลัว: คริสต์ศาสนา, การต่อต้านชาวยิว, การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์*⁶¹ ข้อความบางส่วนต่อไปนี้ตัดตอนมาจากหนังสือที่เกี่ยวกับบรรพบุรุษของคริสตจักรบางคนผู้มีชื่อเสียงในยุคนั้น

⁶⁰ หนังสือของเดวิด โรกีย์ เรื่อง*การต่อต้านชาวยิวตลอดยุคสมัย* (หน้า 57) และ*ความเกลียดชังที่น่ากลัว: คริสต์ศาสนา, การต่อต้านชาวยิวและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์* ของโรเบิร์ต มิเชล (หน้า 19)

⁶¹ Robert Michel's *Holy Hatred: Christianity, Antisemitism, and the Holocaust*.

... [กับบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรกๆ ส่วนใหญ่แล้ว] ชาวียิวทุกคนต้องเป็นผู้รับผิดชอบตลอดไปกับการฆ่าพระเจ้า ดังนั้นชาวียิวจึงน่ารังเกียจและต้องรับการกระทำทุกอย่างที่อยู่ติดธรรมกับพวกเขาตามความเห็นของออสตินแล้ว การไม่ถึงกับฆ่าก็เป็นเหตุผลอันควร และแม้แต่การฆ่าบางทีก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว (หน้า 2)

เจอโรม⁶²อ้างว่าชาวียิวทุกคนเป็นยูดาส และเป็นสัตว์ร้ายโดยธรรมชาติที่ทรยศองค์ผู้เป็นเจ้าของเงินจ่อห์น คริสซอสตอม⁶³เรียกชาวียิวว่าคนที่ฆ่าพระเจ้า [ฆาตรกรฆ่าพระเจ้า] โดยไม่มีโอกาส “ลบมลทินบาป ยกโทษให้ หรือแก้ตัว” (หน้า 5)

เอฟราอิมแห่งซีเรีย⁶⁴ นักศาสนศาสตร์ในศตวรรษที่สี่ เรียกชาวียิวว่าพวกสุนัขที่เข้าสู่หนัด; จอห์น คริสซอสตอมเรียกพวกเขาว่าพวกสัตว์ร้ายที่เข้าสู่หนัด... เทอร์툴เลียนแนะนำพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้การเข้าสู่หนัดเป็นการระบุว่าเป็นพวกียิว เพื่อที่พวกเขาจะกลับเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มไม่ได้อีก (หน้า 22)

ข้อสรุปในการต่อต้านชาวียิวของเทอร์tulเลียนก็เหมือนกับของพวกบรรพบุรุษส่วนใหญ่ ที่มักจะตั้งสะท้อนอารมณ์และโทดเหี้ยม ใน*เกมการแสดงในอัมจันทร์นั้น*⁶⁵ เขาเพ่งดูด้วยความพอใจและดีอกดีใจ โดยคิดในใจถึงวิธีที่พระเยซูจะทรงลงโทษชาวียิว (หน้า 26)

[เจอโรม] แย้งว่า พระเจ้าได้ประทานบัญญัติแก่พวกียิวเพื่อจงใจหลอกลวงพวกเขา และนำพวกเขาไปสู่ความพินาศ (หน้า 26)

วันอาทิตย์วันหนึ่ง แอมโบรส [หัวหน้าบาทหลวงแห่งมิลานของศตวรรษที่ 4 ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ผู้ทรงคุณวุฒิแรกเริ่มของคริสตจักรคาทอลิก] ได้เทศนาเกี่ยวกับคริสตจักรและธรรมศาลาที่มีจักรพรรดิธีโอโดเซียส⁶⁶เข้าร่วม พระองค์เพิ่งถูกเขาขับออกจากศาสนาไม่นานก่อนหน้านี้และตอนนี้กลับใจและเปิดใจรับอิทธิพลของเขาอย่างมาก แอมโบรสได้โต้เถียงต่อหน้าจักรพรรดิถึงการกระทำของพระองค์ที่สนับสนุนข้อเรียกร้องของชาวียิว โดยอ้างว่าการเผาธรรมศาลาเป็นการกระทำที่ชอบธรรม และถ้ากฎหมายห้ามไม่ให้ทำ ก็แสดงว่ากฎหมายนั้นผิด เขาปฏิเสธการเข้าร่วมกับเขา โดยขู่ว่าจักรพรรดิและพระโอรสของพระองค์ว่าจะถูกขับออกจากศาสนาอีกครั้ง เว้นแต่พระองค์จะทรงยกเลิกบทลงโทษบาทหลวงที่ก่อความไม่สงบ ในที่สุด ธีโอโดเซียสก็สัญญาที่จะทำตามสิ่งที่แอมโบรสเรียกร้อง (p.33)

⁶² Jerome

⁶³ John Chrysostom

⁶⁴ Ephraem of Syria

⁶⁵ De Spectaculis

⁶⁶ Ambrose; Theodosius

จอห์น คริสซอสตอม เป็นนักเทศน์ผู้มีอิทธิพลอย่างมาก ฮิตเลอร์แสดงความชื่นชมต่อความคิดที่ต่อต้านชาวยิวในเรื่องที่ “คริสเตียนแท้ทุกคนมีขีดความสามารถที่โดดเด่น” เชนับจอห์น คริสซอสตอมอยู่ในพวกนี้ (หน้า 35)

คริสซอสตอมต้องการให้ชาวยิวที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ถูกฆ่า สัตว์ที่ไม่ยอมแลกคันไถต้องถูกฆ่าฉันใด ชาวยิวผู้ไร้ประโยชน์ก็ “เกิดมาเพื่อถูกฆ่า” ฉะนั้น นี่เป็นเหตุที่พระคริสต์ตรัสว่า “ส่วนพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราปกครองพวกเขานั้น จงพาเขามาที่นี่ แล้วฆ่าเสียต่อหน้าเรา” ด้วยเกรงว่าเราจะพลาดประเด็นเกี่ยวกับการฆ่าชาวยิวที่ “ไร้ประโยชน์” คริสซอสตอมจึงกล่าวซ้ำโดยเพิ่มข้ออ้างอิงลูกา 19:27 ที่เขากล่าวอย่างเจาะจงถึงคำสั่งของพระเยซูที่จะต้องฆ่าชาวยิวเสีย ต่อมาคริสซอสตอมให้ความโหดร้ายเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง โดยโต้แย้งว่า “สิ่งที่ทำไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของสิ่งทั้งปวง แม้ว่าจะดูเลวร้ายก็ตาม.. สมมติว่ามีใครฆ่าใครสักคนตามพระประสงค์ของพระเจ้า การฆ่านี้ก็เป็นที่ดีกว่าความรักความเมตตาใดๆ” (หน้า 35)

ควรสังเกตว่า โรเบิร์ต มิเชลผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้เป็นปรปักษ์กับพระเยซูคริสต์ และที่จริงแล้วพูดถึงพระองค์ในแง่บวก โดยแสดงความชื่นชมอย่างมากกับคำสอนของพระองค์เรื่องกางเขน การปฏิเสธตนเอง และความรักต่อเพื่อนมนุษย์

... ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับกางเขน⁶⁷ มีพื้นฐานมาจากคำตรัสของพระเยซูในพระกิตติคุณมัทธิว (16:24-25) ว่า “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” ในความเชื่อนี้เรียกร้องให้คริสเตียนเชื่อสัตย์ที่จะปฏิบัติตามคำสอนในทางธรรมของพระเยซูเกี่ยวกับมนุษย์ทุกคน แม้จะเสี่ยงต่อชีวิตของพวกเขาเอง... ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับกางเขนเน้นความทุกข์ยากร่วมกันในหมู่มนุษย์ทุกคน ทั้งคนต่างชาติและชาวยิว ตัวอย่างเช่น การวิเคราะหของพวกคริสเตียนที่ช่วยชาวยิวในช่วงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เผยให้เห็นแรงจูงใจมากมายที่แตกต่างกับพฤติกรรมของพวกเขา แต่แรงจูงใจส่วนใหญ่เหล่านี้มาจากแบบอย่างพฤติกรรมของมนุษย์ที่พบในหลักคุณธรรมของยูเดโอ-คริสเตียน⁶⁸ ของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ

คำกล่าวต่อต้านชาวยิวของเหล่าบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก ๆ สามารถพบกระจัดกระจายอยู่หลายที่ในหนังสือชุด *บรรพชนก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย*⁶⁹ (10 เล่ม) และบรรพชนช่วงการ

⁶⁷ theologia crucis

⁶⁸ Judeo-Christian คือคำนิยามที่เป็นของศาสนายูดาห์และต่อมาได้ปรับใช้ในศาสนาคริสต์ เป็นความเชื่อที่มีรากฐานมาจากพระคัมภีร์เดิมหรือพระคัมภีร์ทานัค (ผู้แปล)

⁶⁹ Ante-Nicene Fathers (10 volumes)

ประชุมและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย⁷⁰ (28 เล่ม) มีสองสามคำกล่าวต่อต้านชาวยิวซึ่งส่วนใหญ่แสดงความเป็นปรีชาทางศาสนศาสตร์ ได้ถูกรวมอยู่ใน *พจนานุกรมเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนยุคแรก* หน้า 375-378 ของ *เดวิด เบร์คอต*,⁷¹ นี่คือการกล่าวบางส่วนโดยบรรดาบรรพบุรุษของคริสตจักรยุคแรก (พร้อมด้วยเล่มและหมายเลขหน้าจากหนังสือชุดบรรพชนก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย)

ชาวยิวเคยอยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้ามาก่อน แต่ภายหลังถูกทอดทิ้งเพราะความบาปของพวกเขา พวกเขาจึงเริ่มอยู่โดยปราศจากพระเจ้า *เทอร์툴เลียน* (c.197), 3.247

หมายสำคัญที่เธอ [อิสราเอล] ได้รับหนังสือหย่าร้าง [จากพระเจ้า] ก็คือ กรุงเยรูซาเล็มได้ถูกทำลายพร้อมกับเธอ สิ่งที่เราเรียกว่าสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ *ออริเจน*⁷² (c.245), 9.507

ตั้งแต่การเสด็จมาของพระคริสต์ ก็ไม่ได้มีผู้เผยพระวจนะในท่ามกลางชาวยิว เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ละทิ้งพวกเขา *ออริเจน* (c.248) 4.614

บัดนี้ธรรมศาลาที่ชั่วร้ายก็ถูกพระเจ้าทอดทิ้ง พระองค์ได้ทรงปฏิเสธพระนิเวศของพระองค์เอง ดังที่พระองค์ตรัสว่า “เราได้ละทิ้งนิเวศของเราเสียแล้ว เราได้เหวี่ยงมรดกของเราทิ้ง” *ข้อปฏิบัติของอัครทูต*⁷³ (c.390), 7.451

การทดลองของพระเยซู

เมื่อพิจารณาถึงหัวข้อสำคัญของการทดลองแล้ว ความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะลดให้หมดความหมายในกรณีของพระเยซู เพราะพระเยซูที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าเป็นพระเจ้านั้น จะไม่สามารถถูกทดลองให้ทำบาปได้เลย เพราะยากอบ 1:13 กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ความชั่วไม่สามารถจะล่อลวงพระเจ้าได้” ความเข้าใจของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับการทดลองของพระเยซู จะขัดแย้งกับข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ได้ทรงถูก “ทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง” (ฮีบรู 4:15)⁷⁴

⁷⁰ *Nicene and Post-Nicene Fathers* (28 volumes)

⁷¹ David Bercot's *Dictionary of Early Christian Beliefs*

⁷² *Origen*

⁷³ *Apostolic Constitutions*

⁷⁴ ฮีบรู 4:15 “เพราะว่าเราได้มีมหาบุรุษที่โศกเศร้าใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป”

การทำให้การถูกทดลองของพระเยซูหมดความหมาย แล้วยังเป็นเรื่องตลกนั้น ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำให้เราตาบอดจนไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

แต่พระคัมภีร์ใหม่ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่แท้จริงที่ถูกทดลองเหมือนเราทุกประการ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พระเยซูจะทรงเผชิญกับการทดลองทุกอย่างในชีวิตโดยไม่เคยล้มเหลวสักครั้งได้อย่างไร? คำตอบที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพตอบคำถามนี้มีผลในการลดความหมายของการทดลอง และการต่อสู้ที่สำคัญกับชีวิตของมนุษย์ให้หมดความหมาย เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่สามารถถูกทดลองได้ จึงยิ่งไม่ต้องพูดถึงการยอมจำนนต่อบาป มันคงไม่น่าเชื่อที่จะบอกว่าพระเยซูทรงเห็นใจในการต่อสู้ทางคุณธรรมและทางจิตวิญญาณของเรา หรือทรงเห็นใจกับความพ่ายแพ้อันเจ็บปวดของเราในการต่อสู้เหล่านี้ ในเมื่อตัวพระองค์เองไม่มีวันจะล้มเหลวได้และไม่จำเป็นต้องต่อสู้ด้วยซ้ำ เพราะไม่มีการทดลองใดจะสามารถทำให้พระเจ้าพ่ายแพ้ได้ สิ่งนี้ทำให้ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูไม่เกี่ยวข้องกับเรา

แม้จะมีคำคัดค้านของบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ พระเยซูของพวกเขาก็เป็นแค่ร่างมนุษย์ที่พระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพเข้ามาแทนที่ พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่มีใจปรารถนาของมนุษย์ แต่แม้หากว่าพระองค์มี ก็จะเป็นการถูกครอบงำด้วยพระประสงค์ของ “พระเจ้าพระบุตร” ที่ใจปรารถนาของมนุษย์จะสามารถทำงานได้ภายในพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้น ดังนั้น ถึงแม้ว่าพระเยซูจะทรงมีใจปรารถนาที่อิสระของมนุษย์ (ซึ่งอย่างไรก็ดีโดยทั่วไปแล้วจะถูกปฏิเสธในความเชื่อตรีเอกานุภาพ) มันก็ไม่ได้ต่างกันเลย เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่ในคน ๆ เดียวกันจะมีใจปรารถนาของมนุษย์ที่ทำงานอย่างอิสระจากพระประสงค์ของพระเจ้าพระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพ ในประวัติศาสตร์คริสตจักรนั้น ปัญหาทางศาสนศาสตร์เช่นนี้เกิดขึ้นจากการตั้งพระเยซูเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ตามที่เชื่อกันทั่วไป และได้นำไปสู่ความขัดแย้งอย่างรุนแรงภายในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ โดยเฉพาะกับคำสอนของเนสโตเรียส⁷⁵ เกี่ยวกับสองบุคคล คือมนุษย์และพระเจ้าในพระคริสต์

แต่การทดลอง ซึ่งเป็นการต่อสู้กับบาปที่หมายถึงชีวิตและความตายนี้ เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้เชื่อจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อเราเอาชนะความบาปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตภายใน เราก็ก้าวไปสู่ความสมบูรณ์แบบที่เราได้ถูกเรียกให้เป็น และพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบก็เพราะทรงมีชัยชนะอย่างสมบูรณ์ต่อบาป

⁷⁵ Nestorius

แต่ความจริงที่มีอานุภาพนี้เปลี่ยนเป็นความยุ่งเหยิงในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ถ้าหากจะถามคริสเตียนว่า ทำไมพระเยซูจึงทรงสมบูรณ์แบบและปราศจากบาป คำตอบที่ได้รับเช่นเคยก็คือ “เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ”⁷⁶ ไม่ว่าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะพยายามจะเสริมแต่งความเป็นมนุษย์ของพระเยซูให้ดูเหมือนกับเรามากแค่ไหน ความจริงก็ยังคงมีอยู่ว่า ในหลักความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น พระเยซูที่เป็นมนุษย์นั้นจริง ๆ แล้วเป็นเพียงแค่ร่างกายมนุษย์ที่พระเจ้าพระบุตรมาสถิตอยู่ภายใน ถ้าถามว่าตามหลักการแล้ว พระเยซูผู้ปราศจากบาปนี้ จะสามารถทำบาปได้หรือไม่ในฐานะที่เป็นมนุษย์ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่จะตอบว่า “ไม่ได้” เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะถูกทดลอง นี่จึงยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่จะทำบาปอย่างไรก็ตามพระเยซูก็ทรงสมบูรณ์แบบอยู่แล้วในทั้งสองสภาวะของพระองค์เนื่องจากการรวมเป็นหนึ่งของความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ดังนั้นความพยายามใด ๆ ที่จะทำลายความสมบูรณ์แบบของพระองค์โดยการทดลองพระองค์ให้ทำบาปก็จะเปล่าประโยชน์และไม่มีผล ซาตานจะต้องโง่แน่ ๆ ถ้าจะพยายามมาทดลอง! นั่นคือเหตุผลที่เราพูดว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพเปลี่ยนเรื่องการทดลองให้เป็นเรื่องตลก

แต่พระเยซูที่แท้จริง คือพระเยซูตามพระคัมภีร์นั้นจะแตกต่างกันมาก เพราะพระองค์ได้ทรงต่อสู้กับความบาปจนถึงกับพระเสโทและน้ำพระเนตรไหล ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเป็นเช่นนี้เลยถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ในคำวิงวอนของพระเยซูตามพระคัมภีร์ต่อพระยาห์เวห์พระบิดาของพระองค์ว่า “พระเจ้าได้ทรงสถับในสิ่งที่พระองค์กลัว” (ฮีบรู 5:7, ฉบับ KJV) พระองค์กลัวอะไรหรือ? กลัวตายหรือ? ไม่ใช่แน่นอน เพราะพระเยซูเป็นผู้ที่ตรัสว่า “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงสามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและกายในนรกได้” (มัทธิว 10:28) สิ่งที่พระเยซูทรงกลัวไม่ใช่ความตาย แต่เป็นอันตรายถึงตายจากการยอมจำนนต่อบาปและทำให้งานในการไถ่มวลมนุษยชาติจากความบาปต้องล้มเหลว ผมเชื่อมั่นว่าไม่ว่าจะมีอะไรที่พระเยซูทรงกลัว มันก็ไม่ใช่เพื่อตัวพระองค์เอง เช่นเดียวกับเปาโล (ผู้มีพระทัยของพระคริสต์ 1 โครินธ์ 2:16)⁷⁷ ก็เต็มใจที่จะถูกสาปแช่งเพื่อเห็นแก่พวกพี่น้องชาวยิวของเขา โดยแลกจิตวิญญาณของเขากับจิตวิญญาณของพวกเขาเหล่านั้น (โรม 9:3)⁷⁸

⁷⁶ หรือแปลว่า “ดีพร้อม” (ผู้แปล)

⁷⁷ 1 โครินธ์ 2:16 “ใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? เพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้” แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

⁷⁸ โรม 9:3 “พร้อมที่จะถูกสาป และถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า”

แต่ด้วยความหนักอึ้งในการไถ่บาปของมวลมนุษย์ที่เป็นความรับผิดชอบของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวนั้น พระเยซูก็สามารถจะล้มเหลวได้ในส่วนของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์จะสถิตอยู่ในพระองค์ก็ตาม เราอาจไม่สามารถเข้าใจถึงความรับผิดชอบอันหนักหน่วงที่ขึ้นอยู่กับจิตวิญญาณของพระองค์ แต่เราก็ตระหนักดีถึงความเป็นไปได้อันน่าสะพรึงกลัวของความล้มเหลวทางคุณธรรม แม้แต่ในกรณีของผู้ที่มีพระวิญญาณของพระยาห์เวห์สถิตอยู่ภายใน ดังนั้นจึงสามารถใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อชดเชยหนี้ความบาป เราจึงเห็นแวบหนึ่งของความน่าอัศจรรย์และความงดงามในชัยชนะของพระเยซูเหนือความบาป ด้วยการผ่านความทุกข์ยากจากการทดสอบและการทดลองหลายครั้งในช่วงหลายปี พระองค์จึงได้ทรงบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบเพื่อเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ

พระเยซูคืออาดัมคนสุดท้ายที่มีชัยชนะ ซึ่งตรงกันข้ามกับอาดัมคนแรก ชัยชนะของพระองค์เหนือความบาปทำให้มวลมนุษย์ได้รับการไถ่ ด้วยเหตุนี้พระเยซูผู้เป็นขึ้นจากความตายจึงได้มาเป็น “วิญญาณผู้ประทานชีวิต” (1 โครินธ์ 15:45)⁷⁹

สุดท้ายนี้เพื่อให้เห็นถึงความสืบสานตามแบบฉบับของความเข้าใจตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับการทดลองของพระเยซู ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ตัดตอนมาเพื่อช่วยเปิดหูเปิดตา จากหนังสือ *ศาสนศาสตร์ระบบ: ความรู้เบื้องต้นในหลักคำสอนของพระคัมภีร์* โดยเวย์น กรูเด็ม⁸⁰ (ซึ่งมีชื่อเสียงว่าเป็นหนังสือศาสนศาสตร์ระบบที่ขายดีที่สุดในโลกทุกวันนี้)

ข้อความที่ตัดตอนนี้มาจากหนังสือศาสนศาสตร์ระบบของเวย์น กรูเด็ม, บทที่ 26, ท่อน A4:

เรายังต้องยืนยันด้วยพระคัมภีร์ว่า “เพราะว่าพระเจ้าจะถูกความชั่วล่อลวงไม่ได้” (ยากอบ 1:13) แต่คำถามนี้จะกลายเป็นเรื่องยาก คือถ้าหากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์...แล้วเราจะต้องยืนยันด้วยหรือว่า (ในบางแง่มุม) พระเยซู “ถูกความชั่วล่อลวงไม่ได้” เช่นกัน?

... ณ จุดนี้ เรากำลังเจอกับภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่คล้ายกับหลายๆ ภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอื่นๆ เกี่ยวกับหลักคำสอนที่ดูเหมือนพระคัมภีร์จะสอนสิ่งที่หากไม่ขัดแย้งกันโดยตรง อย่างน้อยก็ยากมากที่จะรวมเข้าด้วยกันในความเข้าใจของเรา ตัวอย่างเช่น ในส่วนที่เกี่ยวกับหลักคำสอนของตรีเอกานุภาพ เรายืนยันว่าพระเจ้าดำรงอยู่ในสามองค์บุคคล และแต่ละองค์บุคคลก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และมีพระเจ้าองค์เดียว ... พระคัมภีร์บอกเราว่า “พระเยซูทรงถูกทดลอง” และ “พระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์” และ “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์” และ “พระเจ้าไม่สามารถจะถูกทดลองได้”

⁷⁹ 1 โครินธ์ 15:45 ดังที่เขียนไว้ว่า “มนุษย์คนแรกคืออาดัม จึงเป็นผู้มีชีวิต” แต่อาดัมสุดท้ายนั้นเป็นวิญญาณผู้ประทานชีวิต

⁸⁰ Wayne Grudem's *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine*

...คำอธิบายต่อไปนี้เป็นลักษณะวิธีการเสนอแนะของการรวมคำสอนต่างๆ ในพระคัมภีร์มากกว่า และไม่ได้มีคำกล่าวที่ชัดเจนในพระคัมภีร์มาสนับสนุนโดยตรง ด้วยเหตุนี้จึงเหมาะสมที่เราจะกล่าวว่า (1) ถ้าสภาวะมนุษย์ของพระเยซูดำรงอยู่ด้วยตัวเองโดยไม่ขึ้นกับสภาวะพระเจ้าของพระองค์ มันก็จะเป็นสภาวะมนุษย์เหมือนที่พระเจ้าประทานแก่ออดัมและเอวา มันคงจะเป็นอิสระจากบาป แต่กระนั้นก็สามารถทำบาปได้ ดังนั้นหากสภาวะมนุษย์ของพระเยซูดำรงอยู่ด้วยตัวเอง ก็มีความเป็นไปได้ในทางนามธรรมหรือในทางทฤษฎีที่พระเยซูจะสามารถทำบาปได้เช่นเดียวกับสภาวะมนุษย์ของอาดัมและเอวาที่สามารถทำบาปได้ (2) แต่สภาวะมนุษย์ของพระเยซูไม่เคยดำรงอยู่โดยแยกจากการรวมเป็นหนึ่งกับสภาวะพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ทั้งในฐานะพระเจ้าอย่างแท้จริงและมนุษย์อย่างแท้จริงตั้งแต่ช่วงการปฏิสนธิของพระองค์ ทั้งสภาวะมนุษย์และสภาวะพระเจ้าของพระองค์รวมกันเป็นบุคคลเดียว (3) แม้ว่าจะมีบางสิ่ง (เช่น หิว กระหาย หรืออ่อนแอ) ที่พระเยซูทรงประสบในสภาวะมนุษย์ของพระองค์เท่านั้น และไม่ได้ทรงประสบในสภาวะพระเจ้าของพระองค์ (ดูด้านล่าง) ถึงกระนั้น การกระทำบาปก็เป็นการกระทำด้านคุณธรรมที่เห็นได้ชัดว่าเกี่ยวข้องกับตัวบุคคลทั้งหมดของพระคริสต์ ดังนั้นถ้าพระองค์ได้ทรงทำบาป มันก็จะเกี่ยวข้องกับทั้งสภาวะมนุษย์และสภาวะพระเจ้าของพระองค์ (4) แต่ถ้าพระเยซูในฐานะบุคคลๆ หนึ่งได้ทำบาป ซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งสภาวะมนุษย์และพระเจ้าของพระองค์ในบาป ดังนั้นพระเจ้าเองก็คงได้ทำบาป แล้วพระองค์ก็จะหยุดเป็นพระเจ้า แต่นั่นเป็นไปได้อย่างแน่นอน เพราะความบริสุทธิ์ที่ไม่สิ้นสุดของสภาวะของพระเจ้า (5) ดังนั้นหากเราจะถามว่า เป็นไปได้จริงไหมที่พระเยซูจะทรงทำบาป ดูเหมือนเราจะต้องสรุปว่ามันเป็นไปได้ การรวมกันเป็นหนึ่งของสภาวะมนุษย์และพระเจ้าของพระองค์ในคนๆ เดียวนี้ได้กันไม่ให้เป็นไปได้

แต่คำถามยังคงมีอยู่ว่า “แล้วการทดลองของพระเยซูจะเป็นจริงได้อย่างไร?” ตัวอย่างของการทดลองให้เปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปังมีประโยชน์ในเรื่องนี้ พระเยซูทรงมีความสามารถในการทำอัศจรรย์นี้โดยอาศัยสภาวะพระเจ้าของพระองค์ แต่ถ้าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะไม่เชื่อฟังกำลังของสภาวะมนุษย์ของพระองค์เพียงอย่างเดียวอีกต่อไป พระองค์จะทรงล้มเหลวในการทดสอบที่อาดัมก็ล้มเหลวเช่นกัน และพระองค์ก็คงจะไม่ได้ทำให้เราได้รับความรอด ดังนั้นพระเยซูจึงทรงปฏิเสธการพึ่งพาสภาวะพระเจ้าของพระองค์เพื่อให้การเชื่อฟังง่ายขึ้นสำหรับพระองค์ ในลักษณะเดียวกันก็ดูเหมือนเหมาะสมที่จะสรุปว่า พระเยซูทรงเผชิญทุกการทดลองให้ทำบาป ไม่ใช่ด้วยฤทธิ์อำนาจพระเจ้า แต่ด้วยกำลังของสภาวะมนุษย์ของพระองค์เพียงอย่างเดียว (แม้จะไม่ใช่ว่า “เพียงอย่างเดียว” เพราะในการใช้ความเชื่อที่มนุษย์ควรใช้นั้น พระเยซูทรงพึ่งพาพระเจ้าพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ทุกช่วงเวลา) กำลังทางคุณธรรมของสภาวะพระเจ้าของพระองค์มีอยู่ที่นั่น เพื่อเป็น “ปราการด้านหลัง” ที่จะป้องกันพระองค์จากการทำบาปในทุกกรณี (และด้วยเหตุนี้ เราจึงสามารถพูดได้ว่า มันเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงทำบาป) แต่พระองค์ไม่ได้ทรงพึ่งพากำลังของสภาวะพระเจ้าของพระองค์ เพื่อให้พระองค์เผชิญกับการทดลองต่างๆ ได้ง่ายขึ้น และการที่พระองค์ทรงปฏิเสธที่

จะเปลี่ยนก่อนให้เป็นขนมปังในช่วงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ก็เป็นการบ่งบอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ...

แล้วเราจะพูดอย่างไรกับข้อเท็จจริงที่ว่า “พระเจ้าจะถูกความชั่วล่อลวงไม่ได้” (ยากอบ 1:13)? ดูเหมือนว่านี่เป็นหนึ่งในหลายสิ่งที่เราต้องยืนยันว่าเป็นจริงกับสถานะพระเจ้าของพระเยซู แต่ไม่ใช่กับสถานะมนุษย์ของพระองค์ สถานะพระเจ้าของพระองค์ไม่สามารถถูกความชั่วล่อลวงได้ แต่สถานะมนุษย์ของพระองค์สามารถถูกล่อลวงได้และได้ถูกล่อลวงอย่างชัดเจน ทั้งสองสถานะนี้จะรวมกันในบุคคลเดียวในการเผชิญกับการทดลองได้อย่างไร พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายกับเราอย่างชัดเจน

[จบข้อความตัดตอนจากศาสนศาสตร์ระบบของกรูเด็ม]

เราจะพูดอะไรได้อีก? ในการวิเคราะห์สุดท้ายนั้น ความพยายามของกรูเด็มในการแก้ปัญหาที่ตัวเองสร้างขึ้น ไม่ได้เป็นทางแก้ปัญหาเลยจริง ๆ แต่เป็นเพียงการขยายคำอธิบายถึงธรรมชาติของปัญหาในตัวเอง หรือจะพูดว่า ยิ่งกรูเด็มพยายามแก้ปัญหามากเท่าใด เขาก็ยิ่งเปิดเผยธรรมชาติของปัญหาที่ไม่สามารถแก้ได้ ภาพตัวอย่างที่เขาใช้ เช่น พระเยซูที่เป็นมนุษย์ซึ่งต่อสู้ด้วยตัวพระองค์เอง ด้วยความช่วยเหลือบางส่วนจากพระเยซูที่เป็นพระเจ้าซึ่งทำหน้าที่เป็นปราการด้านหลังนั้น ยังคงแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นสองบุคคล คือมนุษย์และพระเจ้า แม้ว่ากรูเด็มจะใช้ภาษาของ “สองสถานะ” มากกว่า “สองบุคคล”

พระบุตรไม่รู้เวลาการเสด็จกลับมาของพระองค์

แล้วเรื่องความรู้ทุกสิ่งของพระเยซูที่เชื่อกันโดยทั่วไปล่ะ? ในฐานะที่เป็นพระเจ้าพระบุตรนั้นพระองค์ทรงทราบทุกสิ่งไหม? ได้มีการหยิบยกคำถามขึ้นจริงในกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ว่า พระเยซูจะทรงนั่งทำข้อสอบมหาวิทยาลัยอย่างไรในวิชาฟิสิกส์หรือเคมีโดยไม่ต้องศึกษา (ใช้สถานการณ์ปัจจุบัน) หรือพระเยซูผู้ทรงรอบรู้ทุกอย่างจะจำเป็นต้องเรียนรู้อะไรเลยหรือไม่ แล้วพระกุมารเยซูทรงรู้ภาษาสันสกฤต ภาษายูการิติก⁸¹ และภาษาจีนโบราณไหม? หรือทรงรู้ภาษาในอนาคต เช่น ภาษาอังกฤษไหม? เราต้องจำไว้ว่า ตามหลักความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระกุมารเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ เว้น กรูเด็มกล่าวว่า “พระองค์ทรงดำรงอยู่ทั้งในฐานะพระเจ้าอย่างแท้จริงและมนุษย์อย่างแท้จริงตั้งแต่ช่วงการปฏิสนธิของพระองค์” (ศาสนศาสตร์ระบบ, 26A4) แต่ผู้รู้ทุกสิ่งจะเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์คนใดจะรู้ทุกสิ่ง? พระเยซูเองทรงให้คำตอบที่ชัดเจนกับคำถามของเรา

⁸¹ เป็นภาษากลุ่มเซมิติก ที่เกี่ยวข้องกับภาษาฮีบรู (ผู้แปล)

“แต่เรื่องวันหรือเวลานั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่บรรดาทูตสวรรค์หรือพระบุตร มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่ทรงทราบ” (มัทธิว 24:36, ฉบับ NIV, และมาระโก 13:32)

พระบุตรไม่รู้เวลาการเสด็จมาของพระองค์เองด้วยซ้ำ! ถ้าพระเยซูเป็น “พระเจ้าพระบุตร” จริง ผู้ทรงเท่าเทียมกับพระบิดาทุกประการและดังนั้นจึงทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ข้อนี้ก็จะไม่สามารถอธิบายได้

มีเพียงพระบิดาเท่านั้นที่รู้วันและเวลานั้น เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้กำหนดการเสด็จมาของพระเยซู ข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้เป็นเรื่องยากสำหรับผู้ที่เราเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริง แต่จะเป็นปัญหากับผู้ที่ยืนยันกันว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า หากมีเพียงรายละเอียดเดียวที่พระเยซูไม่รู้ ก็แสดงว่าพระองค์ก็ไม่ได้เป็นผู้รอบรู้และไม่ใช่พระเจ้า ข้อโต้แย้งของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่านี่เป็นการจัดการภายในพระเจ้าตรีเอกภาพในการส่งผ่านความรู้นั้นไม่สมเหตุสมผล และมันก็ไม่สมเหตุสมผลอีกด้วยที่จะกล่าวว่าภายในบุคคลเดียวกันนี้ สภาวะมนุษย์ของพระเยซูไม่ได้รอบรู้ทุกสิ่งทั้งที่สภาวะพระเจ้าของพระองค์ทรงรอบรู้! คำอธิบายนี้เป็นเรื่องปกติในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ยกตัวอย่างเช่น เวียน กรูเตมกล่าวว่าในหนังสือ*ศาสนศาสตร์ระบบ*⁸² (ส่วน 26C3a) ว่า

ในด้านหนึ่ง ในส่วนสภาวะมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงมีความรู้ที่จำกัด (มาระโก 13:32; ลูกา 2:52)⁸³ ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูทรงรู้ทุกสิ่งอย่างชัดเจน (ยอห์น 2:25; 16:30; 21:17)⁸⁴ เรื่องนี้จะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อพระเยซูทรงเรียนรู้สิ่งต่างๆ และมีความรู้ที่จำกัดในส่วนสภาวะมนุษย์ของพระองค์ แต่ทรงรอบรู้เสมอในส่วนสภาวะพระเจ้าของพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสามารถที่จะ “นึกถึง” ข้อมูลได้ก็ต่อเมื่อเวลาที่ต้องการสำหรับพันธกิจของพระองค์ ด้วยวิธีนี้เราจะสามารถเข้าใจคำตรัสของพระเยซูเกี่ยวกับเวลาที่พระองค์จะเสด็จกลับมาได้ว่า “แต่ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลานั้นแม้แต่พวกทูตในฟ้าสวรรค์หรือพระบุตร มีแต่พระบิดาเท่านั้น” (มาระโก 13:32) การไม่รู้เวลาที่พระองค์จะเสด็จกลับมานี้เป็นความจริงกับสภาวะมนุษย์และจิตสำนึกของมนุษย์ของพระเยซูเท่านั้น เพราะในสภาวะพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งอย่างแน่นอนและทรงรู้เวลาที่พระองค์จะเสด็จกลับสู่โลกอย่างแน่นอน

ปัญหาร้ายแรงจากข้อพิสูจน์ของกรูเตมก็คือ พระเยซูได้ตรัสอย่างเจาะจงว่า “มีเพียงพระบิดาเท่านั้น” ที่รู้ พระเยซูไม่ได้กำลังพูดถึงถึงสภาวะพระเจ้าของพระองค์เองกับสภาวะมนุษย์ของพระองค์ คำประกาศของพระองค์ว่า พระองค์ไม่รู้วันหรือเวลานั้น ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้วจะเป็น

⁸² Wayne Grudem in *Systematic Theology*

⁸³ ลูกา 2: 52 “พระเยซูทรงเติบโตขึ้นทั้งในด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย และทรงเป็นที่ชื่นชมทั้งของพระเจ้าและของคนทั้งหลาย”

⁸⁴ ยอห์น 2:25 “พระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน ไม่จำเป็นที่ใครจะเป็นพยานเรื่องมนุษย์ พระองค์เองทรงทราบว่าอะไรอยู่ในตัวมนุษย์”

จริงจากทั้งสองสภาวะของพระองค์ คือพระเจ้าและมนุษย์ เพราะ “มีเพียง” พระบิดาเท่านั้นที่ทรงรู้คำว่า “มีเพียง” เป็นปัญหาสำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพด้วยเหตุผลอื่นคือ มันตัดโอกาสพระวิญญานบริสุทธิ์ พระองค์ที่สามของพระเจ้าตรีเอกานุภาพว่าเป็นผู้ที่รู้วันและเวลานั้น

เราจึงเหลือความเป็นไปได้สองอย่าง คือพระเยซูไม่ได้เป็นพระเจ้า หรือพระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง! อย่างแรกนั้นถูกต้องตามพระคัมภีร์ แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่สามารถจะยอมรับได้ ในขณะที่อย่างหลังเป็นการหมิ่นประมาท

ยิ่งกว่านั้น ในวิธีที่กรุเต็มแสดงให้เห็นภาพสองสภาวะของพระเยซู คือมนุษย์และพระเจ้านั้น ทั้งสองทำหน้าที่เป็นสองบุคคลที่แยกกันแม้แต่สองวิญญานที่แยกกัน ภายในพระคริสต์องค์เดียว แม้ว่ากรุเต็มจะพูดถึงสองสภาวะ แต่คำที่ถูกต้องมากกว่าในการอธิบายของเขาคือถึงพระคริสต์ก็คือ “สององค์บุคคล” วิธีการที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพสลับไปมาได้อย่างคล่องแคล่วมาก ระหว่างสภาวะมนุษย์ของพระเยซู (ซึ่งสามารถถูกทดลองได้และไม่รู้ถึงเวลานั้น) กับสภาวะพระเจ้าของพระองค์ (ซึ่งไม่สามารถจะถูกทดลองได้และรู้ถึงเวลานั้น) จึงเป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่สามารถจะเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ในเวลาเดียวกันได้ แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพแล้ว ทั้งสองสภาวะมีอยู่ร่วมกันในพระเยซูอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดชะงัก

ถ้าพระบิดาทรงรู้ถึงเวลานั้น แล้วทำไมพระบุตรจะไม่ควรรู้ด้วย? มันไม่ใช่แค่คำถามว่าทำไมโดยหน้าที่แล้วพระเยซูจึงไม่รู้ แต่มีคำถามว่าทำไมพระองค์จึงไม่ควรรู้ แต่ภาพในพระคัมภีร์ทำให้ทุกอย่างชัดเจน เหมือนอย่างที่เราบิดาทรงกำหนดเวลาที่พระเยซูจะบังเกิดมาในโลก “เมื่อถึงกำหนด” (กาลาเทีย 4:4) และตามพระสัญญาของพระเจ้า (ข้อ 23)⁸⁵ ดังนั้นการเสด็จกลับมาของพระเยซูจะเป็นช่วงเวลาที่เราบิดาทรงกำหนดตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์เอง ไม่ใช่ที่พระบุตรจะเสด็จมาในโลกเมื่อใดก็ได้ที่พระองค์ทรงเลือก

การร่วมคุณสมบัติของพระเจ้าและมนุษย์ในองค์พระเยซูคริสต์ เป็นความพยายามที่จะอธิบายพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์

เพื่อให้เข้าใจถึงความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในการจุติลงมาเกิดของพระองค์ที่สองซึ่งกลายเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น เราจำเป็นต้องอธิบายคร่าว ๆ ถึงความพยายามของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่จะอธิบายว่าบุคคลที่เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ในเวลาเดียวกันนั้นจะสามารถทำหน้าที่ได้

⁸⁵ กาลาเทีย 4:4 “แต่เมื่อถึงกำหนด พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาประสูติจากครรภ์ของผู้หญิง ถือกำเนิดภายใต้บทบัญญัติ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

อย่างไร คำถามนี้ทำให้มีการโต้แย้งและถกเถียงกันอย่างมากระหว่างการเกิดความรู้ในช่วงแรกของคริสตจักร ประวัติศาสตร์ของความขัดแย้งนี้ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการพิจารณาของเรา เราบอกได้เพียงว่าสุดท้ายแล้วฝ่ายหนึ่งได้เอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง แต่นำมาซึ่งความขัดแย้งค่อนข้างมาก⁸⁶

ตอนนี้เรากำลังตรวจสอบอย่างคร่าว ๆ เกี่ยวกับแนวคิดของ*การร่วมคุณสมบัติ*⁸⁷ ที่ผู้นำคริสตจักรยุคแรกๆบางคนเสนอไว้เกี่ยวกับ *communicatio idiomatum* ซึ่งเป็นคำละตินที่หมายถึง “การร่วมคุณสมบัติ” โดยที่ “คุณสมบัติ” หมายถึงลักษณะเฉพาะที่มีอยู่อย่างถาวรหรือเป็นธรรมชาติของบุคคลๆหนึ่ง⁸⁸ จี เอ็น ดี เคลลีกล่าวว่า*การร่วมคุณสมบัติ*เป็นวิธีการซึ่ง “คุณสมบัติและประสบการณ์ของมนุษย์และพระเจ้า ฯลฯ อาจถูกสับเปลี่ยนอย่างเหมาะสม” (หลักคำสอนของคริสเตียนในยุคแรก, หน้า 143)

พระเจ้าและมนุษย์จะสัมพันธ์ต่อกันอย่างไรภายในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์? ทั้งสองจะแยกตัวตนกันอย่างไร หากทั้งสองมีความแตกต่างกันในแก่นแท้ หรือเนื้อแท้ หรือธรรมชาติ เนื่องจากฝ่ายหนึ่งเป็นพระเจ้าและอีกฝ่ายหนึ่งเป็นมนุษย์ที่ทั้งสองรวมกันเป็นบุคคลเดียว? แนวคิดนี้ได้เสนอไว้ว่าลักษณะพิเศษของสภาวะหนึ่งจะถูกถ่ายโอนหรือ “ส่งต่อ” ต่อกันกับอีกสภาวะในการรวมกันเป็นหนึ่งในทั้งสองฝ่ายนี้

เป็นเรื่องยากที่จะให้คำนิยามที่ชัดเจนของ *communicatio idiomatum* เพราะงานเขียนโบราณที่นำเสนอแนวคิดนี้แต่แรกนั้นให้คำอธิบายเพียงเล็กน้อยนอกเหนือจากคำกล่าวซึ่งมีเพียงว่า คุณสมบัติพระเจ้าของพระเจ้าพระบุตรได้สื่อสารกับพระเยซูที่เป็นมนุษย์ซึ่งพระองค์มาจุติอยู่ใน และในทิศทางที่กลับกันก็จากพระเยซูที่เป็นมนุษย์กับพระคริสต์ที่เป็นพระเจ้า หากมีใครขอให้เจาะจงถึงคุณสมบัติของการสื่อสาร คนนั้นจะสามารถพูดได้อย่างมากที่สุดว่า คุณสมบัติ (“idioms”) ของพระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพถูกโอนไปยังพระเยซูที่เป็นมนุษย์ ซึ่งรวมถึงคุณสมบัติ เช่น ฤทธานุภาพ พระปัญญา ความเที่ยงธรรมของพระเจ้า เป็นต้น

แต่หนึ่งในคุณสมบัติเกี่ยวกับแก่นแท้ของพระเจ้าที่ไม่สามารถจะถ่ายโอนกันได้อีกก็คือความเป็นอมตะ คุณสมบัติพื้นฐานนี้จะต้องถูกถ่ายโอนไปยังพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ เพราะเป็นไปได้ไหมที่จะ

⁸⁶ เรื่องราวของความขัดแย้งที่ยืดเยื้อนี้ดูได้ในหนังสือของฟิลิป เจนกิน ที่ชื่อ*สงครามเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์: วิธีการที่สี่พระสังฆราชสามพระราชนิและสองจักรพรรดิตัดสินใจว่าคริสเตียนจะเชื่ออะไรในอีก 1,500 ปีข้างหน้า* ชื่อย่อยยาวๆของหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มุ่งหมายเพื่อจะเป็นเรื่องตลกหรือน่าขบขัน แต่เป็นเรื่องจริง; โดยผู้เขียนมีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยถึงสองแห่ง

⁸⁷ *Communicatio idiomatum* เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการทำงานร่วมกันของพระเจ้าและมนุษย์ในองค์พระเยซูคริสต์ (ผู้แปล)

⁸⁸ นักศาสนศาสตร์บางคนนิยาม*การร่วมคุณสมบัติ*ว่า “การส่งต่อคุณสมบัติหรือภาคแสดงที่บอกคุณสมบัติ” (เช่น พจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับเวสมินเตอร์, รวบรวมโดยจัสโต กอนซาเลซ, หน้า 256) ซึ่งเทียบเท่ากับ “the communication of idioms”

ร่วมเฉพาะคุณสมบัติบางอย่างของพระเจ้าและไม่ได้ร่วมคุณสมบัติอื่นๆ? จากการร่วมคุณสมบัติที่รู้กันนั้น ไม่ได้มีข้อเสนอแนะว่าจะถ่ายโอนเฉพาะคุณสมบัติบางอย่างเท่านั้น ในขณะที่คุณสมบัติอื่นๆ ไม่ได้ถูกถ่ายโอน ถ้าสิ่งนี้ยังเป็นไปได้แม้รวมตัวกันในบุคคลเดียว

เราเห็นปัญหาของความคิดเรื่องการร่วมคุณสมบัติชัดเจนมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น ถ้ามนุษย์ผู้หนึ่งที่พระเจ้าพระองค์ที่สองมาจุติอยู่ภายในจึงทำให้เป็นอมตะโดยการรวมกันเป็นหนึ่งนั้น ก็เห็นได้ชัดว่าผู้นี้จะไม่สามารถตายเพื่อความผิดบาปของเราได้ ซึ่งในกรณีนี้ แผนการแห่งความรอดของพระเจ้าจะถูกล้มล้างไป ในความพยายามที่จะแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างความตายกับความเป็นอมตะที่อยู่ในบุคคลเดียวกันนั้น บรรดาผู้นำคริสตจักรต่างชาติไปไกลจนถึงขนาดพูดว่า จะอย่างไรก็ตาม พระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพผู้ที่เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา มันกลับเป็นว่าสำหรับคริสเตียนเหล่านี้ พระเจ้าผู้ทรงอมตะไม่ได้เป็นอมตะเลย!

มีอีกตัวอย่างหนึ่งคือ ในเมื่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทรงมีอำนาจทุกอย่าง แล้วจะไม่เป็นการหมิ่นประมาทหรือที่จะพูดถึงพระองค์ว่าทรงอ่อนแอ? ในทางกลับกัน ถ้าพระเจ้าพระบุตรทรงมีแก่นแท้เดียวกันกับพระเจ้าพระบิดา พระองค์ก็จะทรงมีอำนาจทุกอย่างด้วย และจะไม่สามารถพูดได้ว่าทรงอ่อนแอแต่อย่างใด ประเด็นนี้เป็นเรื่องง่าย ๆ คือถ้าพระเยซูทรงอ่อนแอ พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้า ถ้าพระเยซูทรงเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ก็ไม่ใช่มนุษย์ ถ้าพระองค์ทรงตายได้ พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงเป็นอมตะ พระองค์ก็ไม่ใช่มนุษย์

ในหลักเหตุผลที่บิดเบือนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น พระเจ้าพระบุตรทรงเป็นสองฝ่ายที่ตรงกันข้ามกันซึ่งไม่สามารถจะเป็นพร้อมกันได้จริง ๆ มารวมตัวกันเป็นสองชั่วในพระเยซู คือเป็นทั้งผู้ที่ต้องตายและผู้ที่เป็นอมตะ เป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า และเพราะฉะนั้นจึงเป็นทั้งมนุษย์ที่ต้องตายและเป็นพระเจ้าผู้เป็นอมตะ ใครก็ตามที่สามารถเชื่อหลักคำสอนที่บิดเบือนและขัดแย้งกันนี้ ก็จะเชื่อข้อผิดพลาดใด ๆ ก็ได้ที่ตามมาได้ไม่ยาก นี่จะต้องใช้พลังในการโน้มน้าวอย่างแรงที่จะขจัดการหลอกลวงนี้ออกไปได้ ไม่ใช่แค่กับคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แต่กับคนจำนวนมากตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร สิ่งนี้ทำให้คนสงสัยว่าการโน้มน้าวของการหลอกลวงนี้มาจากพลังบางอย่างที่เหนือธรรมชาติหรือไม่ เรานึกถึงคำกล่าวในวิวรณ์ว่า “คืออู๊ดักดาบรพ ที่เขาเรียกกันว่ามารและซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก” (วิวรณ์ 12:9) ความหมายก็คือ ไม่มีใครที่ไม่ว่าจะฉลาดหรือมีการศึกษาขนาดไหน จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากเงื้อมมือของการหลอกลวงทางจิตวิญญาณไปได้ ในอีกด้านหนึ่ง การมองเห็นในฝ่ายวิญญาณเกี่ยวข้องกับ “การมีตาใจสว่างขึ้น” โดยพระเจ้า (เอเฟซัส 1:18) ทำให้ใจมองเห็นแสงแห่งการปลดปล่อยจากความจริงของพระองค์

พระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ ตามที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นชัดเจนว่าไม่สามารถจะเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งตามคัมภีร์แล้วทรงเป็นอมตะอย่างแน่แท้ที่สุด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วใครล่ะที่เป็นพระองค์นี้ที่เรียกว่าพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ? และใครเป็นผู้ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้นับถือมาตั้งแต่หลักความเชื่อของพวกเขากลายเป็นหลักคำสอนอย่างเป็นทางการของคริสตจักรในศตวรรษที่สี่? คำถามนี้น่ากลัวขึ้นกว่าเดิม

มีคริสเตียนไม่มากที่รู้เกี่ยวกับศาสนศาสตร์ที่น่ากลัวนี้ซึ่งสนับสนุนความเชื่อในตรีเอกานุภาพ มีแง่มุมอื่นๆของศาสนศาสตร์นี้ที่มีความสมเหตุสมผลน้อยมากหรือไม่มีเหตุผลเลย แต่ผมจะไม่พูดถึงในเวลานี้นอกจากจะถามว่า ในการสับเปลี่ยนหรือการแลกเปลี่ยนภายในของคุณสมบัติเหล่านี้ มีคุณสมบัติใดของมนุษย์หรือที่จะสามารถถ่ายโอนจากมนุษย์และไปเพิ่มให้กับพระเจ้าได้? มนุษย์มีคุณสมบัติอะไรในแก่นแท้และสภาวะของเขาที่จะแลกเปลี่ยนกับแก่นแท้และสภาวะของพระเจ้าไหม? มีสิ่งใดที่จะสามารถเพิ่มให้กับพระเจ้าในทางใดทางหนึ่งได้หรือไม่? ตัวอย่างเช่น เป็นไปได้อย่างไรที่ความอ่อนแอของมนุษย์จะสามารถถ่ายโอนไปยังพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจทุกอย่าง โดยที่ความมีอำนาจทุกอย่างของพระองค์นั้นจะลบล้างความอ่อนแอได้ไม่ว่ากรณีใด ๆ? นี่คือนิยามที่ผมหมายถึงลักษณะที่เหลวไหลของหลักคำสอนเกี่ยวกับการร่วมคุณสมบัติ

ความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์เป็นเรื่องที่ไม่สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจนแม้กับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่เสนอความคิดนี้ และพยายามจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของสองสภาวะของพระเยซูด้วยแนวความคิด เช่น *การเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์รวมอยู่ในบุคคลเดียวกัน*⁸⁹ และการร่วมคุณสมบัติที่ทำให้ความขัดแย้งกันนั้นดูมีเหตุผล นี่คือนิยามที่เราเมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ใช้เวลาอย่างมากและใช้ความพยายามอย่างไรผล

แต่สภาวะของพระเยซูตามพระคัมภีร์นั้นมีความสมเหตุสมผลที่สุด พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เราคิดว่าสามารถเป็นเหมือนได้ และมองว่าเป็นตัวอย่างของชัยชนะของเราที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับเรา แม้ว่าเราจะอ่อนแอ แต่พระเจ้าจะทรงเสริมกำลังภายในให้เราและให้กำลังใจเรามีชัยชนะอุปสรรคทั้งสิ้นทางพระเยซูคริสต์ถึงแม้ว่าเราจะมี ความอ่อนแอมากมาย แต่เราจะไม่บรรลุถึงความสมบูรณ์แบบในชีวิตนี้เหมือนที่พระเยซูได้ทรงบรรลุ แม้แต่เปาโลอัครทูตคนสำคัญก็ยอมรับว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าได้รับแล้ว หรือสมบูรณ์แบบแล้ว”⁹⁰... แต่ข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลคือการทรงเรียกจากพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 3:12,14)

⁸⁹ hypostatic union

⁹⁰ หรือ “ดีพร้อมแล้ว” (ผู้แปล)

จากทั้งหมดนี้ เราได้แต่เกรงขามในชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ในพระคริสต์ ผู้ทรงบรรลุนสิ่งที่มนุษย์คนใดทำได้มาก่อนจนกระทั่งบัดนี้ ขณะที่บรรดาผู้เชื่อทุกคนได้รับสิทธิพิเศษในพระคริสต์โดยพระเมตตาของพระเจ้าในการมาเป็นบุตรชายและหญิงของพระเจ้านั้น มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่สามารถเรียกได้อย่างถูกต้องว่า “พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า”

ใจปรารถนาที่แตกต่างกันภายในตรีเอกานุภาพ

ในขณะที่ความรักที่ให้นิยามของพระเยซูของพระคัมภีร์นั้นตรงไปตรงมา และเข้าใจได้ง่ายในแง่ของการกระทำด้วยความสมัครพระทัยตามพระทัยปรารถนาของพระองค์ แต่เราไม่สามารถพูดได้แบบเดียวกันกับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ ตัวอย่างเช่น มันจะเป็นปัญหาถ้าหากเป็นพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้ที่ตรัสในสวนเกทเสมนีว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” ใครเป็นคนพูดถ้อยคำนี้? เป็นพระเจ้าพระบุตรโหมที่กำลังพูดกับพระเจ้าพระบิดา? ถ้าเป็นเช่นนั้น สิ่งนี้จะทำให้เกิดปัญหาของใจปรารถนาที่แตกต่างกันภายในตรีเอกานุภาพ โดยที่พระองค์ที่สองทรงยอมอยู่ใต้พระประสงค์ของพระองค์แรก หลังจากมีการต่อสู้อย่างมาก ด้วยใจปรารถนาที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนภายในตรีเอกานุภาพนี้ เราจะสามารถพูดถึงสามพระองค์ว่ามีแก่นแท้เดียวกันได้อย่างไร ในเมื่อมีสามใจปรารถนาที่แตกต่างกันที่ไม่จำเป็นจะต้องสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์จนกว่าการต่อสู้ภายในจะรวมใจปรารถนาของทั้งสามพระองค์ให้เป็นหนึ่งเดียวเหมือนกรณีที่สวนเกทเสมนี? คำกล่าวที่ตรงกันข้ามว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” จะเข้าใจได้ง่ายถ้ามันมาจากพระเยซูคริสต์ผู้ที่ไม่ใช่พระเจ้าซึ่งเป็นมนุษย์ที่พูดกับพระบิดาของพระองค์ผู้ที่ส่งพระองค์มาทำให้ความรอดของมวลมนุษยบรรลุผล

ปัญหาไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เพราะตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว การเชื่อฟังของ “พระเจ้าพระบุตร” ต่อพระเจ้าพระบิดานั้นเป็นการเชื่อฟังภายในอย่างสมบูรณ์ต่อพระเจ้าที่มีแก่นแท้เดียวกันและไม่สามารถอธิบายได้อย่างถูกต้องว่าเป็น “การเชื่อฟังพระเจ้า” การเชื่อฟังภายในนี้ไม่มีผลกับคำกล่าวที่สำคัญในโรม 5:18-19⁹¹ว่า สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับความรอดของมนุษย์ก็คือการเชื่อฟังในความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้า มากกว่าจะเป็นความสัมพันธ์ภายในตรีเอกานุภาพ

⁹¹ โรม 5:18-19 “ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียว ก็นำความชอบธรรมและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น”

ถ้าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่า ผู้ที่พูดในสวนเกทเสมนี้คือพระเยซูที่เป็นมนุษย์ผู้ที่ “พระเจ้าพระบุตร” มาจัดอยู่ภายใน ผลที่ได้จะเป็นความร้ายแรงพอ ๆ กัน เพราะเมื่อพระเยซูตรัสว่า “ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” พระเยซูกำลังตรัสกับใครหรือ กับพระเจ้าพระบุตรหรือว่าพระเจ้าพระบิดา? ในทั้งสองกรณีจะมีใจปรารถนาสองอย่างที่แตกต่างกันอยู่ภายในพระเยซู คือใจปรารถนาของมนุษย์ที่กล่าวว่า “ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” และพระทัยปรารถนาของพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงสภาวะพระเจ้าของพระเยซูที่ทำให้เกิดสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ของการมีสองใจปรารถนาอยู่ภายในพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ และเนื่องจากว่าใจปรารถนาไม่สามารถดำรงอยู่เองได้โดยปราศจากตัวบุคคล นี่จะหมายความว่า พระเยซูไม่ได้เป็นบุคคลคนเดียว แต่เป็นสองบุคคล⁹²

นี่เป็นหนึ่งในปัญหาที่ยากจะรับมือ ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพในยุคแรก ๆ เข้าไปพัวพันและพยายามที่จะออกมา เพื่อหลีกเลี่ยงความคิดที่ยอมรับไม่ได้เกี่ยวกับการมีสองใจปรารถนาที่เป็น *อิสระ* (โดยที่ใจปรารถนาของมนุษย์ไม่อยู่ภายใต้พระทัยปรารถนาของพระเจ้า) และดังนั้นจึงมีสองบุคคลในพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ซึ่งจะสร้างพระเยซูที่เป็นผู้ป่วยจิตเภท จึงได้กำหนดไว้ว่าเป็นพระเจ้าพระบุตรที่เป็นพระเจ้า แทนที่จะเป็นพระเยซูที่เป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการประกอบขึ้นเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ผู้ที่ใจปรารถนาของพระองค์มีอำนาจเหนือพระเยซูที่เกทเสมนี้ แต่สิ่งนี้ไม่ได้แก้ไขภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก เพราะมันจะหมายความว่าสภาวะมนุษย์ของพระเยซูจะไม่มีใจปรารถนาที่จะทำการใด ๆ ซึ่งในกรณีนี้พระองค์ (หรือสภาวะมนุษย์ของพระองค์) จะไม่ใช่มนุษย์ที่สมบูรณ์เพราะมนุษย์ทุกคนมีใจปรารถนาของมนุษย์ที่เป็นอิสระ (บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการยืนยันที่กำหนดให้พระองค์มีร่างกายของมนุษย์ มีวิญญาณของมนุษย์ และมีใจปรารถนาของมนุษย์ที่เป็นอิสระ) สิ่งนี้แสดงให้เห็นสิ่งที่เราได้พูดมาตลอดว่า พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ใช่มนุษย์ อย่างที่เรารู้ว่ามนุษย์เป็นอย่างไร สิ่งนี้ทำให้เราย้อนกลับไปข้อสังเกตของเราว่า การเชื่อฟังของ “พระเจ้าพระบุตร” ต่อพระเจ้าพระ

⁹² สภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิลครั้งที่ 3 (680-681) กล่าวว่าพระเยซูทรงมีสองใจปรารถนาของพระเจ้าและของมนุษย์ และประณามความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว หลักคำสอนของใจปรารถนาเดียวในพระคริสต์ (สารานุกรมประวัติศาสตร์ของคริสตจักรฉบับนิยม, หน้า 129, สภาสังคายนาของนิกายคริสเตียนทั้งหมด) เรื่องราวเชิงลึกของสภานี้ดูได้ในบทที่ 7 หัวข้อพระเจ้าที่แท้จริงและมนุษย์ที่แท้จริง: เรื่องราวของพระคริสต์และสภาสังคายนาทั้งเจ็ดของนิกายคริสเตียนทั้งหมด แต่จากหลักความเชื่ออย่างเป็นทางการ (ดูหลักความเชื่อ สภาสังคายนา และข้อโต้แย้งต่าง ๆ: เอกสารแสดงภาพประกอบประวัติศาสตร์ของคริสตจักร, ค.ศ. 337-461) เป็นเรื่องยากที่จะเห็นว่า ใจปรารถนาของมนุษย์ของพระเยซูสามารถทำงานอย่างมีอิสระโดยไม่ขึ้นกับพระทัยปรารถนาของพระเจ้าได้อย่างไร ความยุ่งยากของหลักคำสอนเรื่องใจปรารถนาสองอย่างในพระคริสต์ (dyothelitism) ก็คือ มันบ่งบอกถึงสองบุคคลในพระคริสต์ หรือไม่ก็เป็นผู้ป่วยจิตเภทหนึ่งคนในพระคริสต์ นี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่ค่อยมีการกล่าวถึงหลักคำสอนเรื่องใจปรารถนาสองอย่างในพระคริสต์ในปัจจุบัน นอกหนังสือประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสภาสังคายนาต่าง ๆ

บิดานั้นเป็นการเชื่อฟังภายในตรีเอกานุภาพ และไม่มีผลกับเรื่องสำคัญยิ่งของความรอดของมนุษย์ที่กล่าวไว้ในโรม 5:18-19 ว่าขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของมนุษย์ต่อพระเจ้า

ตามศาสนศาสตร์แบบอเล็กซานเดรียที่มีชัยชนะเหนือศาสนศาสตร์แบบอันติโอคีน⁹³ ในคริสตจักรยุคแรก ๆ นั้น ไม่มีการแยกภายในพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ระหว่างพระเจ้าที่เป็นพระเจ้าพระบุตรกับพระเยซูที่เป็นมนุษย์⁹⁴ แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น เป็นพระเจ้าพระบุตรที่เป็นบุคคลจริงในพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ในขณะที่มนุษย์ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงใจปรารถนาของพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ดังที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่รื้อรจนคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงมีรูปร่างหน้าตาและเนื้อหนังมังสาของมนุษย์คนหนึ่ง แต่ทรงมีลักษณะเฉพาะ มีฤทธานุภาพ และมีสภาวะของพระเจ้า”⁹⁵

ความเชื่อในตรีเอกานุภาพต้องเผชิญกับภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกซึ่งแก้ไม่ตกอีกครั้ง ดังนั้นจึงเผยให้เห็นความเท็จของหลักคำสอน เพราะความเท็จทุกอย่างจะมีความขัดแย้งในตัวเองที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งกลายเป็นสิ่งที่จะทำให้ลายตนเองเมื่อถูกตรวจสอบและถูกตีแผ่

สิ่งที่น่าเศร้าก็คือคริสเตียนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น เป็นผู้ที่มนุษย์สร้างขึ้นจากส่วนเสี้ยวของพระคัมภีร์ใหม่ โดยสร้างบุคคลหนึ่งให้เป็นพระเจ้าโดยที่ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์นั่นก็คือ พระเจ้าพระบุตร ซึ่งที่จริงคือ “พระบุตรของพระเจ้า” ที่กลับตาลปัตรกันอย่างแรงหรือไปผิดทาง กล่าวโดยสรุปก็คือ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้สร้างรูปเคารพทางศาสนศาสตร์ที่พวกเขากราบนมัสการและต้องการให้คนอื่น ๆ ทำในแบบเดียวกัน

ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าตามที่พวกคุณบอกว่าพระองค์ทรงเป็น ก็แสดงว่าพวกคุณและผมยังคงอยู่ในความบาปของเรา โดยที่ไม่มีความหวังในความรอด เพราะลักษณะที่สำคัญยิ่งของพระเจาก็คือทรงเป็นอมตะ ซึ่งหมายความว่าพระองค์จะไม่สามารถตายเพื่อความผิดบาปของเราได้ แต่ถ้าพระเจ้าสามารถตายได้ พระองค์ก็จะไม่ใช่พระเจ้า แต่พระองค์ก็ไม่สามารถเป็นมนุษย์ที่แท้จริงได้เพราะคุณบอกว่าพระองค์ก็เป็นพระเจ้าด้วย ในกรณีเช่นนี้ ความตายของพระเยซูไม่สามารถจะลบล้างความบาปของคุณหรือของผมได้

⁹³ Alexandrian theology; Antiochene theology

⁹⁴ หลักคำสอนตามแบบยูที่เคสแห่งคอนสแตนติโนเปิลและความเชื่อตามแบบเนสโตเรียส ที่ถูกประณามในสภาสังคายนาแห่งแคลซีดอน (451) ซึ่งสอนเกี่ยวกับพระคริสต์องค์เดียวในสองธรรมชาติที่รวมเป็นหนึ่งในบุคคลเดียวหรือการดำรงอยู่ร่วมกัน แต่ยังคง ‘ไม่มีความสับสน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีการแตกแยก ไม่มีการแยกจากกัน’” (พจนานุกรมศาสนศาสตร์ฉบับอานเจิลคอล, หัวข้อการศึกษาเกี่ยวกับพระคริสต์, หน้า 225)

⁹⁵ แคลเรนซ์ เอ็ม เบอร์รด์, *พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว*, หน้า 179, 1956 หนังสือเล่มนี้ซึ่งเขียนขึ้นจากมุมมองของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับประเด็นของวิทยาศาสตร์และศาสนาที่แพร่หลายมากกว่าครึ่งศตวรรษก่อน

เหตุใดจึงมีคนจำนวนน้อยที่รอด?

หลังจากที่ได้สอนพระคัมภีร์มาหลายสิบปี อยู่มาวันหนึ่งผมรู้สึกตกใจเมื่อตระหนักว่าทั้งผมหรือผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนไหน ๆ ก็ไม่สามารถจะอ้างอิงพระคัมภีร์สักข้อจากพระคัมภีร์ใหม่หรือพระคัมภีร์โดยรวม ที่เป็นคำเรียกสำคัญของพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “พระเจ้าพระบุตร” ไม่พบเลยสักข้อ! เช่นเดียวกับอีกคำเรียกสำคัญของพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า พระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ การที่ไม่พบคำเรียกนี้ในพระคัมภีร์ก็คาดหมายได้ว่า เป็นเพราะคำว่า “ตรีเอกานุภาพ” เองก็ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์ สรุปก็คือ ในทุกหน้าของพระคัมภีร์นั้น เราไม่สามารถจะแสดงให้เห็นการมีอยู่จริงของ “พระเจ้าพระบุตร” ได้ แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ เราสามารถที่จะพูด ที่จะเทศนา ที่จะสอน ที่จะคิด และเขียนหนังสือได้หลาย ๆ เล่มถึงบุคคลที่เราไม่สามารถแสดงให้เห็นได้จริงว่ามีอยู่ในพระคัมภีร์หน้าต่าง ๆ!

สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรหรือ? ผมสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เมื่อผมมองย้อนกลับไปในงานเทศนา งานสอน และงานเขียนหนังสือมายาวนาน กล่าวกันว่ากว่าจะเข้าใจถึงปัญหาต่างๆ ได้ชัดเจน ก็หลังจากที่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นไปแล้ว และการเข้าใจถึงปัญหาในอดีตจากกรณีเฉพาะนี้จะทำให้คนที่ย้อนดูประวัติศาสตร์ในหน้าต่างๆ ต้องเย็นสันหลังวาบ เมื่อมองดูจากศตวรรษแรกของคริสตจักร เราจะเห็นความเชื่อที่ถูกสร้างขึ้นบนพระเยซูที่ไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์ และเป็นผู้ที่ถูกปั้นแต่งขึ้นอย่างเนียนแหลมในลักษณะที่ปลดพระองค์ออกอย่างถาวรจากรากเหง้าของชาวยิวของพระองค์ที่เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียว สิ่งนี้เตือนเราถึงสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสถึงยุคสุดท้ายว่า บรรดาผู้เชื่อจะต้องเผ่าร้าง เพราะแม้แต่ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกก็ถูกปล่อยได้ (มัทธิว 24:24)⁹⁶

ปัจจุบันมีคริสเตียนประมาณสองพันล้านคนทั่วโลกและคิดเป็น 1 ใน 3 ของประชากรโลก⁹⁷ เมื่อพิจารณาถึงชัยชนะของศาสนาคริสต์ในโลกนี้ก็น้อยก็ในแง่ของจำนวนผู้ติดตาม แล้วทำไมพระเยซูจึงตรัสว่ามี “คนจำนวนน้อย” ที่จะรอด (ลูกา 13:23-24)? เราเข้าใจคำกล่าวของพระองค์อย่างไร? เรื่องที่พูดถึงจำนวนที่มีมากของคริสต์ศาสนิกชนที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น ผมไม่เคยได้ยินผู้

⁹⁶ มัทธิว 24:24 “เพราะว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหลายคนปรากฏขึ้น แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ เพื่อล่อลวงแม้พวกที่พระเจ้าทรงเลือกถ้าเป็นได้”

⁹⁷ ตัวเลขนี้มาจากสารานุกรมสองฉบับเกี่ยวกับศาสนาที่ระบุปี 2007 *สารานุกรมศาสนาต่าง ๆ ของโลก* (หน้า 87) กล่าวว่า “ในช่วงต้นศตวรรษที่ 21 ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีประมาณสองพันล้านคนซึ่งเป็นจำนวนราว ๆ หนึ่งในสามของประชากรโลก ที่อย่างน้อยก็ได้เชื่อว่าเป็นคริสเตียนหรือมีพื้นหลังวัฒนธรรมคริสเตียน “*ศาสนาต่าง ๆ ของโลก: กาลานุกรม* (เล่ม 1, หน้า 119) กล่าวว่า “นอกจากจะเป็นศาสนาที่แบ่งแยกมากที่สุดในโลกแล้ว ศาสนาคริสต์ยังเป็นศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่มีผู้ติดตามถึง 2.1 พันล้านคน มีผู้เชื่ออาศัยอยู่ทั่วโลกแต่ที่มีคริสเตียนหนาแน่นที่สุดคือยุโรป อเมริกาเหนือและใต้ สหรัฐอเมริกามีจำนวนคริสเตียนมากที่สุด โดยมีประชากรร้อยละ 85 หรือ 225 ล้านคนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน พื้นที่อื่น ๆ ส่วนใหญ่ของประชากรคริสเตียนที่รวมยุโรปจะมีประมาณ 550 ล้านคน; ละตินอเมริกามีประมาณ 450 ล้านคน; แอฟริกาที่มีประมาณ 350 ล้านคน; และเอเชียมีประมาณ 310 ล้านคน”

เชื่อในตรีเอกานุภาพคนไหนจะถามคำถามที่ทำให้เย็นสันหลังวาบเช่นนี้เลยว่า เหตุใดคนทั้งหมดจากจำนวนเป็นพันล้าน จึงมีคนที่จะรอดเพียง “จำนวนน้อย” เท่านั้น?

คำถามนี้ตอบได้ไม่ยาก คือถ้าเราเข้าใจข้อเท็จจริงที่น่าตกใจว่า ผู้เชื่อส่วนใหญ่ในโลกทุกวันนี้ถูกหลอกอย่างน่าสลดใจที่สุด มีคำตอบอื่นให้กับคำถามที่น่าสะพรึงกลัวนี้ใหม่ ที่สอดคล้องกับคำกล่าวของพระเยซูว่า มีคนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่จะรอด? ผู้คนมากมายจะรอดหรือเข้าไปประตูแคบแห่งชีวิตได้อย่างไร ถ้าพวกเขาฝากความเชื่อ ความไว้วางใจ ความหวังของพวกเขาไว้กับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้เป็นพระเจ้าพระบุตรซึ่งไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์แห่งชีวิต?

ความเชื่อในพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ จะทำให้ความหวังในความรอดต้องเป็นโมฆะ นี่ไม่ใช่คำกล่าวรวมๆที่จะกล่าวว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทุกคนจะถูกกล่าวโทษ และผู้ที่ไม่เชื่อในตรีเอกานุภาพทุกคนจะรอด เพราะมีหลักการอย่างอื่นทางฝ่ายวิญญาณในการพิพากษาของพระเจ้า (เช่น ลูกา 12:48)⁹⁸ แต่คงเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงในพระคัมภีร์ว่าการไถ่รูปเคารพ รวมถึงการไถ่รูปเคารพของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ จะมีผลทางวิญญาณที่ตามมา

การพิจารณาของเราในเวลานี้ไม่ได้เป็นเพียงการโต้แย้งทางวิชาการเกี่ยวกับหลักคำสอนที่ไม่มีผลต่อสวัสดิภาพนิรันดร์ของเรา เรากำลังพูดถึงเรื่องสำคัญในฝ่ายวิญญาณซึ่งข้อผิดพลาดเล็กน้อยเพียงครั้งเดียวจะมีผลชั่วนิรันดร์ ความจริงที่น่าสะพรึงกลัวเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพซึ่งเรียกอย่างถูกต้องว่านอกรีต ก็คือว่ามันแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความจริงในพระคัมภีร์

ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า

ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น พระเจ้าพระบุตร ผู้ซึ่งเป็นพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ ได้มาจุติเป็นพระเยซูคริสต์ แต่พระเจ้าพระบุตรเป็นเพียงหนึ่งในสามพระองค์ และดังนั้นจึงไม่สามารถแสดงให้เห็นถึง “ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” ได้ดังที่กล่าวถึงในโคโลสี 2:9 ว่า “เพราะในพระคริสต์นั้น ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (ฉบับ NIV)

มีแต่เพียงพระยาห์เวห์ตามพระคัมภีร์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวที่มี “ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” และมีเพียงการสถิตอยู่ของพระยาห์เวห์ในพระเยซูคริสต์ที่เป็นมนุษย์เท่านั้น ที่จะอธิบายโคโลสี 2:9 ได้อย่างถูกต้อง ข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ถูกเปิดเผยอีกครั้ง

⁹⁸ ลูกา 12:48 “แต่คนที่ไม่รู้ แล้วทำสิ่งที่สมควรจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนเพียงเล็กน้อย คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก”

คำกล่าวของเปาโลว่าความบริบูรณ์ของพระเจ้า อันที่จริงความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าที่สถิตอยู่ในพระกายของพระคริสต์นั้น ถูกเปรียบกับข้อเท็จจริงที่ว่า ประชากรของพระเจ้ายิ่งเต็มด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า “เพื่อท่านจะเต็มด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 3:19) การสถิตของพระเจ้าหรือการมาสถิตอยู่ในพระคริสต์เป็นการอยู่ “ในพระกาย” ซึ่งเป็นความจริงอันน่าทึ่งที่ยังเห็นได้ในโคโลสี 1:19 ว่า “เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ในพระคริสต์”

การมาสถิตของพระเจ้าใน “พระกาย” ของพระคริสต์นั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการดำรงอยู่ร่วมกันของสองสภาวะของพระคริสต์ ที่เป็นทั้งพระเจ้าและเป็นมนุษย์ในคนเดียวกัน แนวคิดหลังได้ทำให้เกิดปัญหาว่า พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์จะสามารถทำหน้าที่ได้อย่างไร เป็นความยุ่งยากที่น่าไปสู่หลักคำสอนของ*การร่วมคุณสมบัติ* ซึ่งเป็นแนวคิดทางปรัชญาอย่างมาก ที่พยายามจะอธิบายว่าทั้งสองสภาวะมีความเกี่ยวข้องต่อกันและกันอย่างไร หลักคำสอนนี้ไม่ได้ยึดจากสิ่งใดในพระคัมภีร์ แต่เป็นแนวคิดที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่มนุษย์สร้างขึ้น

พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนหลักคำสอนของสองสภาวะ คือพระเจ้าและมนุษย์ซึ่งรวมเป็นหนึ่งอย่างแยกกันไม่ได้อยู่ในพระคริสต์ โดยที่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริงและเป็นมนุษย์ที่แท้จริง ในปี ค.ศ. 451 หลักคำสอนที่ไม่ตรงตามหลักพระคัมภีร์นี้ได้ประกาศใช้โดยหลักความเชื่อของสภาสังคายนาแห่งแคลซีดอน (เมืองแคลซีดอนตั้งอยู่ในบิธินียาในตุรกีในปัจจุบัน) ความพยายามที่จะพิสูจน์ความคิดนี้โดยใช้อย่อน 1:14 (“และพระวาตะมาเป็นมนุษย์”) นั้นผิดพลาด เพราะบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพสันนิษฐานโดยปราศจากหลักฐานว่าพระวาตะ (*logos*, *โลกอส*) หมายถึงพระคริสต์ที่คิดกันว่าทรงดำรงอยู่ก่อน ความจริงก็คือ ไม่เคยมีการระบุว่า *โลกอส* เป็นพระเยซูไม่ว่าจะในคำขึ้นต้นของยอห์นหรือส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่⁹⁹ การให้ *โลกอส* ที่คิดกันว่าเทียบเท่ากับพระเยซูนั้นเป็นการฝืนพระวจนะของพระเจ้า

⁹⁹ แม้แต่ในวิวรณ์ 19:13 ที่ “พระวจนะ (หรือพระวาตะ) ของพระเจ้า” ไม่ได้หมายถึงพระเยซู แต่หมายถึงพระเจ้าตามภาพที่คุ้น ๆ ของพระเจ้าจากพระคัมภีร์เดิมว่า “พระเจ้าจอมทัพ” หรือ “พระเจ้าแห่งกองทัพ” คำว่า “เลือด” ในข้อเดียวกันไม่ได้หมายถึงเลือดของพระคริสต์ แต่เป็นเลือดของศัตรูของพระเจ้าที่ถูกกำราบ อันที่จริงในสองข้อต่อมา (14,15) ให้ภาพพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นผู้ทรงนำ “กองทัพแห่งสวรรค์” และใช้ดาบของพระองค์เพื่อ “ฟาดฟันประชาชาติต่าง ๆ” ส่งผลให้มีซากศพของกษัตริย์ นายทหาร คนที่มีกำลังมาก และม้า (ข้อ 18) คำเรียก “พระเจ้าจอมทัพ” (คำตรงตัวคือ “พระยาห์เวห์จอมทัพ”) มีปรากฏประมาณ 240 ครั้งในพระคัมภีร์เดิมและในแต่ละกรณีนั้น “องค์ผู้เป็นเจ้า” คำตรงตัวคือ “พระยาห์เวห์” (เกี่ยวกับวิวรณ์ 19:13, ดูในหนังสือพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว, ภาคผนวก 6) ไอ เอช มาร์แชล ซึ่งเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเสนอว่า “พระวาตะของพระเจ้า” ในวิวรณ์ 19:13 ไม่ได้หมายถึงพระคริสต์: “หลังจากคำขึ้นต้น [ของยอห์น] พระเยซูก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึงว่า ‘พระวาตะ’ อีกต่อไป” (*ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ฉบับย่อ*, หน้า 187) ในหน้า 220 มาร์แชลกล่าวว่า “การใช้คำเรียกที่เฉพาะว่า *พระวาตะของพระเจ้า* (วิวรณ์ 19:13) ทำให้เรานึกถึงยอห์น 1:1-14 กับ 1 ยอห์น 1:1-4 แต่มันก็ไม่ชัดเจนว่า เบื้องหลังที่เข้มข้นของทั้งสองข้อนี้ จำเป็นต้องเข้าใจการใช้ในวิวรณ์หรือไม่”

แนวความคิดในการรวมกันเป็นหนึ่งในพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในบุคคลเดียวกันจากสองสภาวะของพระคริสต์ คือสภาวะพระเจ้าและสภาวะมนุษย์นั้น นอกจากจะไม่ตรงตามพระคัมภีร์แล้ว แต่ยังไม่สามารถเข้าใจได้อีกด้วย ในหัวข้อ “การรวมกันเป็นหนึ่งในพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในบุคคลเดียวกัน” จากวิกิพีเดียพูดไว้อย่างสุภาพว่า “การรวมกันเป็นหนึ่งในอยู่ในบุคคลเดียวกันนี้” มีขึ้นเพื่อท้าทายความเข้าใจที่จำกัดของมนุษย์” แต่ความไร้สาระในความหมายอย่างเป็นทางการก็ท้าทายความเข้าใจด้วย เพราะถ้าสิ่งนั้นมีความสมเหตุสมผล มันก็สามารถเข้าใจได้ แต่ความเข้าใจได้ยากของการรวมกันเป็นหนึ่งในพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในบุคคลเดียวกันนั้น ไม่ได้เป็นปัญหาสำคัญกับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะเขามักจะปิดประเด็นนี้ให้เป็นเรื่องของ “ความลึกลับ” แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่า การที่ไม่สามารถเข้าใจได้นั้นไม่ได้เป็นความหมายของความลึกลับตามในพระคัมภีร์ เปาโลใช้คำว่า “ความลึกลับ” เพื่อพูดถึงสิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้ในอดีต แต่ตอนนี้พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยอย่างชัดเจนแล้ว

มีการรวมบุคคลเป็นหนึ่งเพียงสองแบบเท่านั้นที่พบในพระคัมภีร์ นั่นก็คือ การรวมกันเป็นหนึ่งในในการแต่งงานของชายและหญิง โดยที่ทั้งสองมาเป็นเนื้อเดียวกัน และการรวมกันเป็นหนึ่งในพระเจ้าในจิตวิญญาณกับมนุษย์ โดยที่พระเจ้ากับมนุษย์มาเป็นจิตวิญญาณเดียวกัน (1 โครินธ์ 6:17)¹⁰⁰ พระคัมภีร์ไม่เคยพูดถึงการรวมกันเป็นหนึ่งในพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในบุคคลเดียวกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคิดขึ้นเองที่สร้างความขัดแย้งรุนแรงขึ้นในคริสตจักรยุคแรกกับสิ่งที่หมายถึง

ในทางกลับกันนั้น พระคัมภีร์ทำให้เรามองเห็นภาพที่ยอดเยียมที่พระเจ้าสถิตอยู่ในประชากรของพระองค์ ซึ่งร่างกายของพวกเขากำหนดให้เป็นพระวิหารของพระองค์ในโลก เราจะพบพระเจ้าในประชากรของพระองค์ เพราะว่าความบริบูรณ์ของพระยาห์เวห์ที่ดำรงอยู่ในพระเยซู ก็ดำรงอยู่ในประชากรของพระองค์ด้วย ที่กล่าวว่า “ให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะบริบูรณ์ด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” (เอเฟซัส 3:19) ดังที่มักจะอยู่ในคำสอนของเปาโลว่า อะไรที่เป็นจริงกับพระเยซู ก็เป็นจริงกับบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

“เราเป็น”

ในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เมื่อเราเห็นคำกล่าวของพระเยซูว่า “เราเป็น” ในพระกิตติคุณยอห์น เราก็คิดทันทีว่าพระเยซูกำลังประกาศพระองค์เองเป็นพระเจ้า ในความคิดของเรานั้นไม่เห็นจำเป็นต้องพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เพราะพระเยซูได้ทรงประกาศเอง และแน่นอนว่าในพวกเราก็มิมีใครคิดว่าชายตาบอดที่พระเยซูทรงรักษาให้หายนั้น กำลังอ้างตัวว่าเป็น

¹⁰⁰ 1 โครินธ์ 6:17 “แต่คนที่รวมตนเองเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในจิตวิญญาณ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

พระเจ้าเมื่อเขาพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็น” (I am, เราเป็น) กับพวกที่ถามเขาว่า เขาเป็นชายตาบอดคนเดียวกับที่พวกเขารู้จักมาตลอดหรือไม่ (ยอห์น 9:9)¹⁰¹ คำกล่าว “เราเป็น” ที่ถกเถียงกันมากที่สุด ในพระกิตติคุณยอห์นคือคำกล่าวในข้อสุดท้ายของพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้

⁵¹เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย”

⁵²พวกยิวทูลพระองค์ว่า “ตอนนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมตายไปแล้ว พวกผู้เผยพระวจนะก็เหมือนกัน แต่ท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะได้ลิ้มความตายเลย’” ⁵³ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ? และพวกผู้เผยพระวจนะก็ตายไปแล้ว! ท่านเข้าใจว่าท่านเป็นใคร?” ⁵⁴พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย ผู้ที่ทรงให้เกียรติเราก็คือพระบิดาของเรา ผู้ที่พวกท่านกล่าวว่า ‘พระองค์เป็นพระเจ้าของเรา’” ⁵⁵แต่พวกท่านไม่รู้จักร่องค์ เรารู้จักร่องค์ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็คือคนโกหกเหมือนพวกท่าน แต่เรารู้จักร่องค์ และประพฤติตามคำของพระองค์” ⁵⁶อับราฮัมบิดาของพวกท่านชื่นชมยินดีที่เขาจะได้เห็นวันของเรา และเขาได้เห็นและมีความยินดี” ⁵⁷พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปีเลย ท่านได้เห็นอับราฮัมแล้วหรือ?” ⁵⁸พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็น” (ยอห์น 8:51-58 ฉบับ ESV)

การโต้เถียงกับชาวยิว¹⁰² เริ่มต้นด้วยคำประกาศของพระเยซูคริสต์ว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย” (ข้อ 51) คำกล่าวสำคัญคือ “ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา” ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสตั้งที่พระองค์ชี้ให้เห็นหลายครั้งนั้น ไม่ใช่ถ้อยคำของพระองค์เอง แต่เป็นถ้อยคำของพระบิดา การเชื่อฟังคำของพระเจ้าคือชีวิต การไม่เชื่อฟังคำก็คือความตายดังที่ชาวยิวยุติจากบทบัญญัติของพวกเขาก่อน ในคำสนทนาของพระเยซูกับชาวยิวนั้นใจความสำคัญคือการประพฤติตามคำของพระเจ้า พระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจในการประกาศคำของพระเจ้าก็เพราะพระองค์ทรงประพฤติตาม ดังที่ตรัสว่า “แต่เรารู้จักร่องค์ และประพฤติตามคำของพระองค์” (ข้อ 55) พระเยซูทรงประกาศคำของพระเจ้าเช่นเดียวกับโมเสส แต่ในระดับที่สูงกว่า

¹⁰¹ ยอห์น 9:9 บางคนก็พูดว่า “ใช้คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า “ไม่ใช่ แต่เขาเหมือนคนนั้น” ตัวเขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนนั้น”

¹⁰² พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์, Ioudaios (ชาวยิว, ชาวยูเดีย), กล่าวว่ายอห์น “อ้างถึงภาษาของพระเยซูและเหล่าอัครทูตของพระองค์ที่ทำให้พวกเขาแตกต่างจากชาวยิวเหมือนว่าพวกหลังเกิดจากเชื้อสายต่างดาว” เราจำเป็นต้องระวังการกล่าวที่มากเกินไปในลักษณะนี้ซึ่งอาจมีความหมายโดยนัยทางชาติพันธุ์และทางศาสนาที่ไม่พึงประสงค์และยังเป็นอันตรายได้ เราควรนึกถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับชาวยิวว่า “พวกท่านนมัสการสิ่งที่ท่านไม่รู้จักร ส่วนเรานมัสการสิ่งที่เรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) นั้นแทบจะไม่ได้เป็นคำพูดที่เป็นปฏิกิริยากับชาวยิว เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่เห็นสิ่งใดในคำสอนของพระเยซูที่เป็นปฏิกิริยากับชาวยิว เพราะในความคิดของเปาโลแล้ว “ชาวยิวต้องมาก่อน” เสมอ (โรม 1:16; 2:9,10) ทั้งเรื่องบำเหน็จและการลงโทษ

โมเสส อายุของพระเยซูซึ่งชาวยิวประมาณไว้มากไปว่าเกือบจะห้าสิบปีนั้นไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ โมเสสมีอายุประมาณแปดสิบปีเมื่อเขาเผชิญหน้ากับฟาโรห์ (อพยพ 7:7)

สาระสำคัญของเรื่องนี้ก็คือ ถ้อยคำของพระเจ้าได้ไปถึงชาวยิวทางพระเยซู แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกลับสนใจเฉพาะสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นคำสำคัญคือ “ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็น”

การอ่านยอห์น 8:58 ที่ถูกต้องจะต้องพิจารณาถึงข้อเท็จจริงว่า “เราเป็น” ในยอห์น 8:58 ที่อยู่โดด ๆ (โดยไม่มีส่วนเติมเต็มประธาน¹⁰³ที่ชัดเจน) นั้นยังพบในข้อ 24 และ 28 ของบทเดียวกันด้วย (ข้อทั้งหมดมาจากฉบับ ESV) คำว่า “ผู้นั้น” ที่ขีดเส้นใต้ไม่ได้มีอยู่ในตัวบทภาษากรีก

ข้อ 24 “เราบอกพวกท่านแล้วว่า พวกท่านจะตายในการบาปของพวกท่าน เพราะถ้าพวกท่านไม่เชื่อว่า เราเป็นผู้¹⁰⁴ พวกท่านก็จะตายในการบาปของตน”

ข้อ 28 “เมื่อพวกท่านได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้น พวกท่านก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้ และเราไม่ได้ทำสิ่งใดด้วยอำนาจของเราเอง แต่พูดตามที่พระบิดาได้ทรงสอนเรา”

ข้อ 58 “เราบอกความจริงกับท่านว่า เราเป็น¹⁰⁵ก่อนอับราฮัมเกิด”

คำว่า “ผู้นั้น” (ดูที่ขีดเส้นใต้) ในข้อ 24 และข้อ 28 ไม่มีในภาษากรีก ดังนั้นทั้งสามข้อจึงมีคำว่า “เราเป็น” อยู่โดด ๆ ในภาษากรีก พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ (ฉบับ, ESV, KJV, NET, NIV, NRSV) จะเพิ่มคำว่า “ผู้นั้น” ในข้อ 24 และข้อ 28 ให้ดูเชื่อถือได้และพอพิงขึ้นเพื่อให้คำกล่าว “เราเป็น” (“เราเป็นผู้”) เป็นตามความหมายที่ตั้งใจไว้ แต่กระนั้นพระคัมภีร์ฉบับเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำอย่างเดียวกันกับข้อ 58

พระเยซูคริสต์กำลังตรัสอะไรถึงตัวพระองค์เองเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นผู้” ในข้อ 24 และข้อ 28? มีผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนใช้หมายถึง “เราเป็นพระเจ้า” แต่คนอื่นๆ ต่างรู้ดีว่าการอ่านแบบนี้อาจเป็นปัญหาในข้อ 28 เพราะมันจะทำให้ “เราเป็น” มาอยู่ภายใต้ “อำนาจ” ของบุคคลอื่น ซึ่งไม่อาจเป็นจริงได้กับ “เราเป็น” ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ดังนั้นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนจะอ่าน (พอพิงขึ้น) ข้อ 24 และข้อ 28 ให้หมายความว่า “เราคือพระเมสสิยาห์” ซึ่งจะสอดคล้องกับจุดประสงค์ของพระกิตติคุณยอห์นที่ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า “เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่า

¹⁰³ predicate nominative หรือ ภาคแสดงส่วนของกริยาและกรรม ส่วนที่เป็นการกระทำของประธานในประโยค (ผู้แปล)

¹⁰⁴ **I am he**

¹⁰⁵ **I am**

พระเยซูเป็นพระคริสต์” (ยอห์น 20:31)¹⁰⁶ จอห์น คาลวิน ซึ่งเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่า มันน่าจะเป็น “ความผิดพลาด” ที่จะใช้ “เราเป็น” ในข้อ 24 เป็นการอ้างอิงถึง “แก่นแท้ในความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์” คาลวินยอมรับอย่างหนักแน่นว่าเป็น “เราเป็นพระเมสสิยาห์”

ที่จริงถ้าข้อ 24 และข้อ 28 ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แล้วข้อ 58 ละ (“ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็น”)? มันอาจเป็นการประกาศในทำนองเดียวกันใหม่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์? นี่สนับสนุนโดยบริบทที่ว่า “อับราฮัมบิดาของพวกเขาท่านขึ้นชมยินดีที่เขาจะได้เห็นวันของเรา” (ข้อ 56) คำกล่าวที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่เข้าใจว่าอับราฮัมมีนิมิตเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์*ในอนาคต*

แต่ถ้าเราใช้ยอห์น 8:58 เป็นการอ้างอิงถึงพระยาห์เวห์ว่าคือผู้เป็น “เราเป็น” ของอพยพ 3:14 มันก็จะมีสองวิธีหลักๆที่จะเข้าใจเรื่องนี้ วิธีหนึ่งก็คือการบอกว่าพระเยซูเป็นคนเดียวกันกับพระยาห์เวห์ผู้เป็น “เราเป็น” แต่นี่จะเป็นปัญหากับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่มองพระยาห์เวห์อย่างถูกต้องว่าเป็นพระเจ้าพระบิดา และไม่ใช่พระเจ้าพระบุตร ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระยาห์เวห์จริงๆ นั่นจะเป็นการกีดกันพระบิดาว่าเป็นพระยาห์เวห์ (เนื่องจากเจลยธรรมบัญญัติ 6:4¹⁰⁷ ซึ่งกล่าวว่ามีเพียงพระยาห์เวห์เดียว) แล้วยังกีดกันว่าเป็นพระเจ้าอีกด้วย (เนื่องจากอิสยาห์ 45:5 ซึ่งกล่าวว่ามีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระยาห์เวห์)¹⁰⁸

“เราเป็น” ไม่ใช่ชื่อทั่วไปของพระเจ้า แต่เป็นชื่อเฉพาะของพระยาห์เวห์ (“พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย” อพยพ 3:14) ถ้าพระเยซูทรงอ้างว่าเป็นผู้ที่ “เราเป็น” พระองค์ก็กำลังอ้างว่าทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้า พระเยซูผู้ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า (ฟิลิปปี 2:6)¹⁰⁹ ตอนนี้กำลังประกาศตัวพระองค์เองต่อสาธารณชนว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียวของอิสราเอล! ความตั้งพระทัยเช่นนี้ในส่วนของพระเยซูสามารถถูกตัดโอกาสด้วยฟิลิปปี 2:6 แต่ก็ถูกตัดโอกาสพอกันด้วยข้อเท็จจริงที่ว่ามีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้นเป็นพระเจ้า (อิสยาห์ 45:5)

อีกวิธีหนึ่งในการอธิบาย “เราเป็น” จากยอห์น 8:58 ว่าหมายถึงพระยาห์เวห์ก็คือวิธีที่สอดคล้องกับพระกิตติคุณยอห์นทั้งหมด ในยอห์น 8:58 พระยาห์เวห์กำลังตรัส*โดยตรงผ่านพระเยซู*เพื่อตรัส

¹⁰⁶ ยอห์น 20:31 “แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า”

¹⁰⁷ เจลยธรรมบัญญัติ 6:4 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา”

¹⁰⁸ อิสยาห์ 45:5 “เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีใครอื่น นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹⁰⁹ ฟิลิปปี 2:6 ผู้ที่แม้จะอยู่ในภาพลักษณ์ของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า (ฉบับ ESV)

กับชาวยิวว่า “ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็น” นี่เป็นการอ้างอิงโดยตรงถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสโมเสส ก่อนหน้านั้นเกี่ยวกับพระนามของพระองค์

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ก็ตรัสว่า “จงไปบอกประชาชนอิสราเอล อย่างนี้ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’” (อพยพ 3:14)

ในยอห์น 8:58 พระยาห์เวห์ตรัสพระนามของพระองค์กับคนอิสราเอล ไม่ใช่จากพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชน แต่ผ่านทางพระเยซูผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา สิ่งนี้ยืนยันโดยข้อ 28 จากบทเดียวกันที่พระเยซูตรัสว่า พระองค์ “พูดตามที่พระบิดาทรงสอนเรา” (ยอห์น 8:58) นี่คล้ายกับกรณีของยอห์น 2:19 ที่พระเจ้าตรัสโดยตรงผ่านพระเยซูว่า “ทำลายวิหารนี้ แล้วเราจะยกขึ้นใหม่ในสามวัน” (กรณีพิเศษนี้จะกล่าวถึงในบทต่อไป)

ทั้งหมดนี้สอดคล้องกับความจริงที่ได้กล่าวซ้ำ ๆ หลายครั้งในพระกิตติคุณยอห์นว่า พระเยซูตรัสถ้อยคำของพระบิดา

ถ้อยคำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นถ้อยคำของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา (ยอห์น 14:24 ฉบับ ESV)

“เพราะเราไม่ได้พูดด้วยอำนาจของเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงใช้เรามาได้บัญชาเราว่าจะกล่าวอะไรหรือ พูดอะไร และเรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นคือชีวิตนิรันดร์ ดังนั้นสิ่งที่เราพูด เราก็มองตามที่พระบิดาได้ทรงบอกเรา” (ยอห์น 12:49-50 ฉบับ ESV)

ชาวยิวเข้าใจพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าผิด เมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “อับราฮัมบิดาของพวกท่าน ชื่นชมยินดีที่เขาจะได้เห็นวันของเรา และเขาก็เห็นแล้วและมีความยินดี” (ยอห์น 8:56) พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปีเลย ท่านได้เห็นอับราฮัมแล้วหรือ?” (ข้อ 57)

แต่พระเยซูไม่เคยตรัสว่าพระองค์เคยเห็นอับราฮัม แต่ตรัสว่า “อับราฮัมบิดาของพวกท่าน ชื่นชมยินดีที่เขาจะได้เห็นวันของเรา” คือวันที่ยกย่องพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า (มุมมองที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพหลายคนยึดถือ) อับราฮัมได้เห็นพระเมสสิยาห์ในอนาคตแวบหนึ่งและชื่นชมยินดีกับสิ่งที่เขาได้เห็น ท้ายที่สุดอับราฮัมเป็นคนที่เฝ้าคอย “นครที่ตั้งอยู่บนรากฐานซึ่งพระเจ้าทรงเป็นสถาปนิกและทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 11:10) นี่คือนครในสวรรค์ที่พระคริสต์จะทรงปกครองเหนือจักรวาลในฐานะผู้แทนของพระยาห์เวห์

พระเยซูไม่เคยตรัสว่าอับราฮัมได้เห็นพระองค์ด้วยตาเปล่าของเขา แต่ตรัสว่าอับราฮัมเห็น “วันของเรา” ซึ่งบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและผู้ไม่เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับอย่างเดียวกันโดยไม่มีข้อโต้แย้งว่าหมายถึงว่า โดยความเชื่อ อับราฮัมได้เห็นนิมิตที่ปลื้มปิติยินดีเกี่ยวกับพันธกิจแห่งความรอดของพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา¹¹⁰

การเปรียบเทียบคำกล่าวว่า “ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็น” กับ “เราเป็น” ที่กล่าวในพระกิตติคุณยอห์น¹¹¹ แสดงให้เห็นว่า “เราเป็น” คำกล่าวแรกนั้นแตกต่างอย่างแท้จริงจากคำกล่าวอันหลัง คำว่า “เราเป็น” ที่กล่าวโดยทั่วไปเป็นภาพของพระเยซูที่ทรงเป็นความสว่าง เป็นประจักษ์ เป็นผู้เป็นขึ้นจากตาย และอื่นๆ แต่คำกล่าวว่า “เราเป็น” ในยอห์น 8:58 มีลักษณะเฉพาะและอยู่ได้เดี่ยวๆ

ความคิดเห็นเพิ่มเติม (เลือกอ่านได้)

หลายคนใช้คำประกาศว่า “เราเป็น” ของพระเยซูในยอห์น 8:58 เป็นการอ้างถึงความเป็นพระเจ้า เพราะมีความคล้ายคลึงกับคำว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” ที่ตรัสโดยพระยาห์เวห์ในอพยพ 3:14 ถ้าเราจำกัดการวิเคราะห์ของเราเกี่ยวกับต้นฉบับภาษากรีก (พระคัมภีร์ใหม่และพระคัมภีร์เดิมฉบับเซปทัวจินต์) ไม่ใช้กับฉบับภาษาฮีบรู (ฉบับ MT)¹¹² แล้วละก็ การเปรียบ “เราเป็น” ของยอห์น 8:58 (“ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็น”) ให้เท่ากับ “เราเป็น” ของอพยพ 3:14 จะไม่สามารถทำต่อไปได้บนพื้นฐานของคำศัพท์ที่คล้ายคลึงกันเท่านั้น

จากหลายๆ ตัวอย่างของ “เราเป็น” ในพระกิตติคุณยอห์น ตัวอย่างหนึ่งผู้พูดคือชายตาบอดที่พระเยซูได้ทรงรักษาเขาให้หาย เมื่อคนถามเขาว่า เขาเป็นคนตาบอดที่พวกเขารู้จักมาก่อนหรือไม่ เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็น” (“I am” ยอห์น 9:9) ฉบับแปลภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะขยายส่วนนี้เป็น “ข้าพเจ้าเป็นคนนั้น (I am he)” หรือ “ข้าพเจ้าคือผู้นั้น (I am the one)” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นชายคนนั้น (I am the man)” ในภาษากรีกคือคำ *egō eimi* (ἐγώ εἰμι) ที่ชายคนนั้นพูดก็เหมือนกับคำว่า

¹¹⁰ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่ยึดมุมมองนี้ของยอห์น 8:56 พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของ NIV กล่าวว่า “พระเยซูคงไม่ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง แต่กล่าวถึงความยินดีทั่วไปของอับราฮัมกับการที่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเมสสิยาห์ ซึ่งทุกประชาชาติทั่วโลกจะได้รับพระพร” โธมัส คอนสแตเบิ้ลกล่าวว่า พระเยซูทรง “ทำให้สิ่งที่อับราฮัมเฝ้าคอยเป็นจริง” และนิมิตของอับราฮัมเป็น “คำทำนายล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะอวยพรคนทั้งโลกผ่านอับราฮัม” *คู่มือพระคัมภีร์ของผู้อธิบายนความ* กล่าวว่า “อับราฮัมได้เห็นพันธกิจของพระเยซูคริสต์ก่อนและมีความชื่นชมยินดีในเรื่องนี้”

¹¹¹ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต (ยอห์น 6:35), เราเป็นความสว่างของโลก (ยอห์น 8:12), เราเป็นประจักษ์ของแกะทั้งหลาย (ยอห์น 10:7), เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี (ยอห์น 10:11), เราเป็นผู้ที่เป็นขึ้นจากตายและเป็นชีวิต (ยอห์น 11:25), เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต (ยอห์น 14:6), เราเป็นเถาองุ่นแท้ (ยอห์น 15:1)

¹¹² The Masoretic Text คือพระคัมภีร์ฉบับคัดลอกของชาวยิว เป็นภาษาฮีบรูและอารามaic (ผู้แปล)

“เราเป็น” (I am) ที่พระเยซูตรัสในยอห์น 8:58 ในฉบับเซปทัวจินต์ (ฉบับ LXX)¹¹³ เราจะพบการใช้ *egō eimi* โดดๆที่คล้ายกันใน 2 ซามูเอล 2:20 (อาสาเฮลก่ล่าวกับอับเนอร์ว่า “I am”, ข้าเอง)¹¹⁴

แต่มีโครงสร้างภาษากรีกอีกแบบของ “เราเป็น” คือ *ho ōn* (ὁ ὢν) ซึ่งแตกต่างจาก *egō eimi* ที่ตรัสโดยพระเยซู ในอพยพ 3:14 ฉบับ LXX นั้น เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” โดยที่ “เราเป็น” อันแรกคือ *egō eimi* ในขณะที่ “เราเป็น” อันที่สองคือ *ho ōn* พระยาห์เวห์ไม่ได้แค่ตรัสว่า *egō eimi* (“I am”) พระองค์ตรัสว่า *egō eimi ho ōn* ที่มักแปลว่า “เราเป็นอย่างที่เราเป็น (I am that I am)” หรือ “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น (I am who I am)” นั่นคือ “ผู้ที่เป็นอย่างเราอยู่ หรือดำรงอยู่” พูดอีกอย่างหนึ่งคือ คำกล่าวของพระยาห์เวห์ว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” ในอพยพ 3:14 นั้นยาวกว่าคำกล่าวของพระเยซูว่า “เราเป็น” ในยอห์น 8:58 ในคำกล่าวว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” ของอพยพ 3:14 นั้น “เราเป็น” (I am, *egō eimi*) อันแรก เป็นเพียงการเกริ่นถึง “เราเป็น” (*ho ōn*) อันที่สองและอันที่กำหนดไว้ จากข้อมูลที่ผ่านมาเป็น “เราเป็น” (*ho ōn*) อันที่สอง ซึ่งไม่ใช่อันแรก (*egō eimi*) ที่เห็นได้ชัดว่าเป็นคำพูดที่พูดกันบ่อยๆถึง “พระเจ้า” ในหมู่ชาวยิวที่พูดภาษากรีก (เช่น *ชีวิตโมเสสของไฟโล และคู่มือทำความเข้าใจไฟโลของเคมบริดจ์*, หน้า 198)¹¹⁵

ในทำนองเดียวกันกับในอพยพ 3:14 เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสสั่งโมเสสให้พูดกับชนอิสราเอลว่า “เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย” คำว่า “เราเป็น” นี้คือคำที่กำหนดไว้ว่า *ho ōn* แทนที่จะเป็นคำ *egō eimi* ที่พระเยซูตรัสในยอห์น 8:58

ในเมื่อความแตกต่างของเราระหว่าง *egō eimi* และ *ho ōn* ขึ้นอยู่กับภาษากรีก ไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาษาฮีบรู ถ้าเช่นนั้นมันมีความเกี่ยวข้องใด ๆกับอพยพ 3:14 (“เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น”) หรือไม่? ก็อาจเป็นไปได้และด้วยเหตุผลที่นึกไม่ถึง ในวิวรณ์ 1:4 (“ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ตรัส ไม่ใช่พระเยซูตรัส) ยอห์นพ่วงคำ *ho ōn* ในรูปกรรตุการกซึ่งเป็นประธานของประโยคกับคำบุพบท *apo* แม้ว่า *apo* จะเรียกร่องสัมพันธ์การกซึ่งบอกความเป็นเจ้าของ ความผิดปกติทางไวยากรณ์ที่โดดเด่นนี้ อาจเป็นการตั้งใจพาดพิงถึงอพยพ 3:14 ความเป็นไปได้ที่ยอห์นกำลังทำให้เห็นความต่างกันเด่นชัดขึ้นระหว่าง *egō eimi* โดยทั่วไป กับ *ho ōn* ที่ (เป็นไปได้) มีนัยสำคัญทางศาสนศาสตร์ในวิวรณ์ 1:4 นั้นหมายความว่า การใช้ *egō eimi* ของพระเยซูแทนที่จะเป็น *ho ōn* ในยอห์น 8:58 นั้นอาจมีนัยสำคัญ และอาจให้การสนับสนุนมุมมองของผู้เชื่อตรีเอกานุภาพในข้อนี้น้อยกว่าที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้เชื่อกันโดยทั่วไป

¹¹³ พระคัมภีร์เดิมภาษากรีกที่แปลจากพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรู

¹¹⁴ 2 ซามูเอล 2:20 อับเนอร์เหลียวหลังมาพูดว่า “นั่นอาสาเฮลหรือ?” เขาตอบว่า “ข้าเอง”

¹¹⁵ Philo's *Life of Moses*, and *Cambridge Companion to Philo*, p.198

บทที่ 12

พระยาห์เวห์ และความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเยซู

ความงดงามของพระยาห์เวห์: การไคร่ครวญ

ส่วนแรกของบทนี้เป็นการไคร่ครวญ ให้เราเริ่มต้นด้วยความงามและความสง่างามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเสาะแสวงหาสิ่งหนึ่ง
คือที่จะได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของข้าพเจ้า
เพื่อจะชื่นชมความอ่อนหวานของพระยาห์เวห์ เพื่อจะเสาะหาพระวิหารของพระองค์
(สดุดี 27:4 ฉบับนิเวศยาห์)

ผู้เขียนสดุดีพูดถึง “ความอ่อนหวานของพระยาห์เวห์” (ฉบับ NJB) หรือ “ความงดงามของพระเจ้า” (ฉบับ ESV) และจะเห็นความงามของพระองค์ได้ที่ไหนหรือ? สิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งในความรักและความห่วงใยที่พระองค์มีต่อประชากรของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ทุกข์ยากและแร้นแค้น ดังที่เห็นจากการเอาใจใส่ดูแลของพระองค์ในความต้องการทางกายและจิตวิญญาณของพวกเขา

อิสยาห์ 63:9 ในความทุกข์ทั้งหมดของเขานั้น พระองค์ทรงทุกข์พระทัย (ฉบับ ESV)

อพยพ 3:7-8 พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราเห็นความทุกข์ของประชากรของเราที่อยู่ในอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของพวกเขาเพราะการกดขี่ของพวกนายทาส เราไปถึงความทุกข์โศกของพวกเขามา เราลงมาเพื่อจะปลดปล่อยพวกเขา” (ฉบับ KJV, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

ทิตัส 3:4-6 แต่เมื่อความดีและความรักเมตตาของพระเจ้าผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรามาปรากฏ พระองค์ พระองค์ทรงช่วยให้รอด ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราได้ทำ แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์โดยการชำระให้บังเกิดใหม่และสร้างใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่พระองค์ทรงเทให้กับเรา อย่างเหลือล้นทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา (ฉบับ ESV)

1 ยอห์น 4:9-10 นี่คือนิยามที่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ในท่ามกลางพวกเรา คือพระองค์ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อเราจะดำรงชีวิตโดยทางพระบุตร นี่คือการรักที่ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาบาปของเรา (ฉบับ ESV)

พระคัมภีร์เดิมแสดงให้เห็นว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นศูนย์รวมที่สมบูรณ์ของความดี ความรักเมตตา และความสงสาร ภาพนี้ยังเห็นได้ในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีการกล่าวถึงพระองค์ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จึงได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” (ยอห์น 3:16)

ความรักเมตตาของพระยาห์เวห์เป็นตัวอย่างให้เห็นในพระเยซูเมื่อพบหญิงสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ (ยอห์น 4:7 เป็นต้นไป) พระเยซูเป็นคนแปลกหน้าจริง ๆ สำหรับเธอ แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอกลัว พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับเธอในเรื่องความบาปของเธอ โดยไม่ได้ทำให้เธออับอายหรือผลักไสเธอไป แต่ปลดปล่อยเธอให้เป็นอิสระจากความผิดบาปของเธอ นั่นเป็นลักษณะการช่วยเหลือในฝ่ายวิญญาณที่คนบาปอย่างเธอยินดีรับ

1 ยอห์น 4:9-10 หนึ่งในหลายข้อที่เราเพิ่งอ้างอิง เผยให้เห็นถึงความรักที่มากมายไพศาลของพระเจ้าที่มีต่อเราในแผนการความรอดทางพระเยซูคริสต์ แต่แค่ไม่กี่ข้อต่อมา ยอห์นก็เปลี่ยนไปพูดถึงความรักของเราต่อพระเจ้าและต่อประชากรของพระองค์

ถ้าใครจะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังเกลียดชังพี่น้องของตน เขาก็เป็นคนพุดมูสา เพราะผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นได้ จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นได้อย่างไร (1 ยอห์น 4:20)

คนที่พระเจ้าทรงรัก จะต้องรักบรรดาลูกของพระองค์ แต่เราจะนำคำสอนนี้มาใช้อย่างไร? มันเป็นเรื่องที่เราคุ้นกันดีแต่หลายคนก็ยังหนักใจ เพราะความผิดพลาดและความล้มเหลวของพี่น้องชายหญิงบางคนนั้นเด่นชัดเหลือเกิน พวกเขาเป็นพวกที่รักได้ยาก แต่พระเจ้าก็ไม่มีปัญหาที่จะรักพวกเขา พระองค์สถิตอยู่ในผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งเป็นวิหารของพระเจ้า (1 โครินธ์ 3:16) และนั่นจะรวมถึงพี่

น้องชายหรือหญิงที่เราจะรักได้ยาก เรายินดีที่จะรักพระเจ้าที่เรามองไม่เห็น และยินดีที่จะรักพระเยซูคริสต์ที่เราก็มองไม่เห็นเช่นกัน เพราะพระองค์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

แต่ผู้เชื่อหลายคนก็รักพระเจ้าและรักพระคริสต์มากกว่าตัวของพวกเขาเองและคนที่พวกเขารักเสียอีก แม้ว่าพวกเขาจะมองไม่เห็นพระเจ้ายก็ตาม แม้ว่าผู้ที่ไม่เชื่อส่วนใหญ่จะเมินเฉยกับพระเจ้า เพราะพวกเขามองไม่เห็นพระองค์ แต่ผู้เชื่อทุกคนต่างก็เคยเป็นผู้ไม่เชื่อเช่นกัน อะไรหรือที่ทำให้พวกเขาเปลี่ยนใจมาหาพระเจ้าที่พวกเขาไม่สามารถมองเห็น? พระเจ้าที่ไม่เป็นจริงกับพวกเขา แล้วจู่ๆจะกลายมาเป็นจริงได้อย่างไร? นี่เป็นการเปลี่ยนความเชื่อในทางปัญญาไหม หรือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงในทางจิตวิญญาณ ที่ทำให้พวกเขาพูดเหมือนกับเปาโลว่า “เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ” (2 ทิโมธี 1:12)?

ผู้เชื่อที่แท้จริงจะมีประสบการณ์กับการทำงานของพระเจ้า ในการเปลี่ยนแปลงจิตใจและความคิดของพวกเขา เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงที่แสดงให้เห็นในคำกล่าวว่า “เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์ผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 5:8) ฤทธิ์อำนาจในการทำการเปลี่ยนแปลงของพระองค์ให้ชีวิตกับเราและเปลี่ยนแปลงโลกรอบตัวเรา

ความรอดมาจากพระยาห์เวห์ พระศิลาแห่งความรอดของข้าพเจ้า

ศิลารากฐานที่จะสร้างความเข้าใจอย่างครบถ้วนเกี่ยวกับความรอดคือความจริงที่ว่า *ความรอดมาจากพระยาห์เวห์* ความจริงนี้มีให้เห็นอยู่ทั่วพระคัมภีร์และจะเห็นได้จากคำกล่าวในพระคัมภีร์เดิมต่อไปนี้ (ข้อทั้งหมดมาจากฉบับ NJB)

สดุดี 27:1 พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า?

สดุดี 68:20 พระเจ้าของเราองค์นี้เป็นพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอด การหลุดพ้นจากความตายนั้นก็อยู่ที่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย

โยนาห์ 2:9 ความรอดมาจากพระยาห์เวห์!

ความรอดก็เหมือนกับความจริงและความสว่างที่รวมอยู่ในพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงช่วยให้รอดเพราะพระองค์ทรงเป็นความรอดและพระองค์ทรงเป็นความรัก พระองค์ผู้เดียวคือพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เพราะว่า “นอกจากเรา ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก ไม่มีพระเจ้าที่ช่วยให้รอด นอกจากเราไม่มี

ผู้ช่วยให้รอด!” (อิสยาห์ 45:21 ฉบับ NJB) “เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระเจ้าอื่นนอกจากเรา และนอกจากเราก็ไม่มีผู้ช่วยอื่นใด” (โฮเซยา 13:4)

คำกล่าวนี้มีความหมายเมื่อพิจารณาถึงความสมบูรณ์แบบที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระบิดา ความสมบูรณ์แบบของพระเจ้านั้นคงที่ เพราะพระองค์ทรงเป็น “พระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17) ดังที่เห็นในพระคัมภีร์เดิมด้วยว่า “เรา ยาห์เวห์ผู้ไม่ผันแปร” (มาลาคีย์ 3:6)

ความหมายของ “ยาห์เวห์” เป็นหัวข้อถกเถียงกันมากเชิงวิชาการ (ดูภาคผนวก 3) และสื่อความหมายได้ดีในคำอธิบายว่า “พระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” (วิวรณ์ 1:4,8; 11:17; 16:5) และ “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (สดุดี 90:2) และ “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” (โยชูวา 3:10; สดุดี 42:2; เยเรมีย์ 10:10; มัทธิว 16:16; โรม 9:26; 1 ทิโมธี 4:10)

พระเจ้าที่นิรันดร์ ไม่มีทั้งอดีตหรืออนาคต พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอ ในทางตรงกันข้าม มนุษย์ที่มีความจำกัดอย่างเรารู้เวลาว่าเป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคต เพียงพริบตาเดียว หนึ่งวินาทีในอนาคตก็จะเป็นหนึ่งวินาทีในอดีต ปัจจุบันคือการเปลี่ยนอย่างต่อเนื่องของอนาคตที่เคลื่อนไปหาอดีต และเราก็เป็นเหมือนปลาที่กำลังว่ายอยู่ในสายน้ำ เรามีชีวิตอยู่ในกระแสของเวลาและมุ่งที่จะใช้มันให้มากที่สุด

เนื่องจากศิลาเป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคงและความไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าจึงถูกกล่าวถึงว่า ทรงเป็นพระศิลาของเราและผู้ช่วยให้รอดของเราดังนี้

2 ซามูเอล 22:2-4 พระยาห์เวห์ทรงเป็นศิลา และป้อมปราการ และผู้ช่วยกู้ของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า พระศิลาของข้าพเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้าเข้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโล่ เป็นพลังแห่งความรอดของข้าพเจ้า ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งและที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า พระผู้ช่วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าพระองค์จากความทุกข์ ข้าพเจ้าร้องทูลพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสมควรได้รับการสรรเสริญ และข้าพเจ้าได้รับการช่วยให้พ้นจากบรรดาศัตรูของข้าพเจ้า (ฉบับ ESV, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

ข้อ 47 “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ ขอสรรเสริญพระศิลาของข้าพระองค์ และขอยกย่องพระเจ้าของข้าพระองค์ พระศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์”

พระยาห์เวห์ถูกเรียกว่าพระศิลา 30 ครั้งในสวด การพักพิงอยู่กับพระศิลาก็คือการหลบภัยอยู่ในนั้น พระยาห์เวห์ทรงช่วยบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ให้รอด ทรงเป็น “ศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์” (สดุดี 89:26; 95:1) พระศิลานี้ไม่ใช่วัตถุที่ไม่เคลื่อนไหว แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ ขอสรรเสริญพระศิลาของข้าพระองค์ และขอยกย่องพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์” (สดุดี 18:46; 2 ซามูเอล 22:47) นี่คือรากฐานของคำปฏิญาณว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด” ซึ่งมีปรากฏราว ๆ 28 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม พระยาห์เวห์มักจะปฏิญาณหรือประกาศบนพื้นฐานของการทรงพระชนม์อยู่ของพระองค์ดังที่ “พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนใด” ซึ่งเป็นคำประกาศที่ปรากฏ 14 ครั้งในเอเสเคียลเล่มเดียว

ด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงเป็นเหมือนศิลา ที่ไม่เปลี่ยนคุณลักษณะ พระองค์จึงไม่ทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับพระสัญญาที่พระองค์ทรงให้ไว้

กัณดารวิถี 23:19 พระเจ้าทรงไม่ใช่มนุษย์ที่พระองค์จะมุสา หรือไม่ใช่บุตรของมนุษย์ที่จะต้องเปลี่ยนใจ สิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ แล้วพระองค์จะไม่ทรงทำตามหรือ? หรือที่พระองค์ทรงลั่นวาจาไว้แล้ว พระองค์จะไม่ทรงทำให้สำเร็จหรือ? (ฉบับ ESV)

สดุดี 110:4 พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่ทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบฮีบรู 7:21)

ข่าวประเสริฐของพระเจ้า

พระยาห์เวห์ทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ดังนั้นเปาโลจึงพูดถึงข่าวประเสริฐว่าเป็น “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” (โรม 1:1; 15:16; 2 โครินธ์ 11:7; 1 เธสะโลนิกา 2:2, 8, 9)¹ หรือ “ข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24)² พระเยซูก็ทรงสั่งสอน “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” เช่นเดียวกัน (มาระโก 1:14)³ ซึ่งก็คือ ข่าวประเสริฐของพระยาห์เวห์

แต่ข่าวประเสริฐของพระยาห์เวห์มุ่งเน้นที่พระเยซูผู้เป็นพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) เพราะพระเจ้าผู้สถิตในพระคริสต์ ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง (2 โครินธ์ 5:19 ฉบับไทยคิงเจมส์) ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์ใหม่จึงประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เพราะ

¹ โรม 1:1 “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และการตั้งไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า”

² กิจการ 20:24 “ขอให้ข้าพเจ้าได้ทำพันธกิจที่ได้รับจากพระเยซูให้สำเร็จ คือเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า”

³ มาระโก 1:14 “หลังจากยอห์นถูกจับแล้ว พระเยซูเสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า”

โดยมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบผู้นี้ พระเจ้าได้ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง ในการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบนี้เองที่พระเยซูคริสต์จึงทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก

มาระโกพูดถึง “ข้าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์” (มาระโก 1:1)⁴ เปาโลพูดถึง “ข้าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” (2 เธสะโลนิกา 1:8) ซึ่งในบทถัดไปเปาโลกล่าวว่าพระเจ้า “ทรงเรียกพวกท่านเพื่อการนี้โดยทางข้าวประเสริฐของเรา เพื่อท่านจะได้ร่วมในศักดิ์ศรีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (2 เธสะโลนิกา 2:14) ความตั้งพระทัยของพระเจ้ายิ่งก็คือที่ผู้เชื่อจะมีส่วนร่วมในศักดิ์ศรีของพระเยซูโดยทางข้าวประเสริฐ พระเจ้าไม่ได้ทรงให้ศักดิ์ศรีกับพระเยซูเพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้นแต่เพราะเห็นแก่พวกเรด้วยเช่นกัน

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในจิตวิญญาณของพระยาห์เวห์กับพระเยซู

นี่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับเรา ที่จะทำความเข้าใจลักษณะของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในจิตวิญญาณของพระยาห์เวห์กับพระเยซู ผู้เป็นพระบุตรหนึ่งเดียวและเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ พระเยซูทรงกล่าวถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่น พระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย” (ยอห์น 17:21) วรคสตุทัยกล่าวว่า “เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย” แสดงให้เห็นว่าความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้หมายรวมบรรดาผู้เชื่อด้วย สิ่งนี้จะเห็นได้ในคำกล่าวของเปาโลว่า “คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตวิญญาณเดียวกับพระองค์” (1 โครินธ์ 6:17)

แต่ในความเป็นจริงแล้ว เนื่องจากความไม่สมบูรณ์แบบของเรา ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระเจ้าจึงสนิทแน่นน้อยกว่าความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระเจ้ากับพระเยซูดังคำกล่าวว่า “พระองค์ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์” คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่ไม่ได้เข้าใจกันในแง่ของแก่นแท้ร่วมกันภายในตรีเอกานุภาพ ซึ่งเป็นแนวคิดกึ่งสสารที่คิดค้นขึ้นโดยคริสตจักรชาวต่างชาติ แต่จะไม่พบที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในจิตวิญญาณของพระยาห์เวห์กับพระเยซูมีความหมายว่า ทั้งสองไม่สามารถจะแยกจากกันได้ในแผนแห่งความรอดของพระเจ้า ในงานของการช่วยให้รอดนั้น บทบาทของพระเยซูในฐานะพระเมสโปดกของ

⁴ มาระโก 1:1 “ข้าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า เริ่มต้นดังนี้”

พระเจ้ามีความสำคัญมาก เพราะด้วยบทบาทนี้พระองค์จึงมาเป็นเครื่องบูชาลบล้างความผิดบาปของมนุษย์⁵

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์คืนดีกับพระองค์เองโดยการลบล้างบาปในพระคริสต์ และประทานของประทานล้ำค่าคือชีวิตนิรันดร์โดยให้ผู้ที่รับการไถ่ มาเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ การเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูลบล้างผลของความบาปที่ทำให้ต้องตายและให้ชีวิตแก่ทุกคนที่เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นวิญญาณผู้ให้ชีวิต (1 โครินธ์ 15:45) ต่อผู้ที่มีความเชื่อและมาเป็นอวัยวะในพระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักรที่พระองค์ทรงเป็นศีรษะ พวกเขาจะมีส่วนในลักษณะของพระเจ้า (2 เปโตร 1:4) และมาเป็นประชากรของพระองค์และเป็นผู้ที่พระองค์ทรงครอบครองเป็นพิเศษ นี่คือพระพรอันอุดมที่พระยาห์เวห์ประทานแก่บรรดาผู้เชื่อทางพระคริสต์

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดา

พระยาห์เวห์ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ใหม่ว่าเป็น “พระบิดา” นี่เองพระเยซูจึงทรงกล่าวกับพระเจ้าเมื่ออธิษฐานว่า “พระบิดา” ซึ่งเป็นภาษาอาราเมคว่า “อับบา” ที่เหมือนกับ “อาปา” หรือ “พ่อ”

คำกรีกของ “บิดา” (*patēr*) มีปรากฏ 413 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ ประมาณ 60% ของจำนวนครั้งที่ปรากฏจะกล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็นพระบิดา โดยที่ 136 ครั้งจะพบในพระกิตติคุณยอห์น

ในพระคัมภีร์เดิม ชาวอิสราเอลเรียกพระยาห์เวห์ว่าพระบิดา (“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระบิดาของพวกข้าพระองค์” อิสยาห์ 63:16) แต่ในลักษณะที่เป็นทางการบ่อยครั้ง เช่น การกล่าวว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดาของเราเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างของเรา ดังคำกล่าวไว้ว่า “พระองค์ไม่ใช่พระบิดา ผู้ทรงสร้างท่าน ผู้ทรงสรรค์ท่าน และสถาปนาท่านไว้หรือ?” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:6); “เราทั้งหลายมีพระบิดาองค์เดียวไม่ใช่หรือ? พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามีใช่หรือ?” (มาลาคีย์ 2:10) ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ถูกเชื่อมต่อกันในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ก็ไม่ได้ลดความยำเกรงของเราที่มีต่อพระเจ้า หัวใจสำคัญของการมีชีวิตในฝ่ายวิญญาณตามพระคัมภีร์ใหม่นั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์ในแบบใหม่ในฐานะที่เป็นพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักและทรงห่วงใยประชากรของพระองค์

⁵ ดังที่เห็นใน “พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์” (โรม 3:25); “เพื่อจะได้ทรงลบมลทินบาปของปวงประชากร” (ฮีบรู 2:17), “พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา” (1 ยอห์น 2:2), “พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา” (1 ยอห์น 4:10) คำกรีกของ “ลบล้าง” (คำที่ถูกต้องกว่าคือ “การชดใช้”) คือ *hilastērion* ในข้อแรก, *hilaskomai* ในข้อสอง และ *hilasmos* ในสองข้อสุดท้าย

ความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดาของเรา เป็นแรงขับเคลื่อนในชีวิตของผู้เชื่อในพระคริสต์และจะทำได้โดยการอยู่ในกันและกันทั้งสองฝ่าย คือ “เราอยู่ในพระบิดาและพวกท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:20) เมื่อเราอยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์ทรงอยู่ในพระบิดา เราจึงอยู่ในพระบิดา (“เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย” ยอห์น 17:21) สิ่งนี้จะเป็นจริงได้ เราจะต้องมีประสบการณ์จริงที่ไม่ใช่แค่วิเคราะห์ด้วยสติปัญญาเท่านั้น ความสัมพันธ์นี้เป็นไปได้โดยการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เรารู้จักประชากรของพระเจ้าให้ร้องว่า “อับบา” (โรม 8:15, กาลาเทีย 4:6) ถ้าใครไม่ได้สัมพันธ์กับพระเจ้าว่าเป็น “อับบา” เขาก็ไม่ใช่หนึ่งในประชากรของพระเจ้า

ความสัมพันธ์ของเรากับพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นี้เองที่ทำให้ชาวประเสริฐเป็นชาวดีจริงๆ ทั้งศาสนายิวและอิสลามไม่ได้พูดถึงความสัมพันธ์กับพระเจ้าในแบบที่ใกล้ชิดสนิทสนม แต่ความจริงที่น่าเศร้าก็คือว่าแม้แต่ในหมู่คริสเตียน ก็มีส่วนน้อยที่มีประสบการณ์ในลักษณะที่ใกล้ชิดสนิทสนมแบบนี้ เพราะสำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่แล้ว ศาสนาที่เรียกว่าศาสนาคริสต์นี้ก็เป็นความเป็นทางการและเป็นการปฏิบัติแต่ภายนอกเช่นเดียวกับศาสนาอื่นๆ ซึ่งบางครั้งก็มากกว่า แต่ที่เลวร้ายกว่านั้นก็คือ ความเชื่อในทางที่ผิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ได้กำจัดพระยาห์เวห์ผู้ที่พระเยซูทรงเรียกว่าพระเจ้าผู้เที่ยงแท้องค์เดียว ออกไปจากความสนใจและออกไปจากสายตาของเรา

แต่ถ้าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า สิ่งที่น่าอัศจรรย์แล้วยังดีเลิศอีกก็คือ การรวมพระนามอันน่าเกรงขามของพระยาห์เวห์กับความยำเกรงด้วยความรักที่เราแสดงกับพระองค์โดยการเรียกพระองค์ว่า “อับบา” หรือ “พ่อ” มันเป็นความจริงที่น่าทึ่งที่เมื่อวางเทียบเคียงกัน เช่น พระเจ้าผู้ทรงเต็มด้วยอำนาจทุกอย่างกับเด็กที่ไร้อำนาจและช่วยตัวเองไม่ได้ ผู้ทรงอำนาจกับคนอ่อนแอ ผู้สูงส่งกับผู้ต่ำต้อยสุด ผู้ไม่มีขีดจำกัดกับคนที่มีขีดจำกัด พระเจ้านิรันดร์กับผู้ที่มี “วันเวลาของเขาก็เหมือนต้นหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา” (สดุดี 103:15)

สิ่งนี้ให้มุมมองใหม่กับคำกล่าวว่า “ถ้าท่านไม่เปลี่ยนแปลงและเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้เลย” (มัทธิว 18:3) เด็กเล็กๆ เท่านั้นที่จะเรียกบิดาของพวกเขาว่า “อาปา” หรือ “พ่อ” หรือ “อับบา” ในภาษาอาราเมค ใครที่คิดว่าเป็นคริสเตียนมานานจนโตเกินกว่าจะเรียกพระยาห์เวห์ว่า “อาปา” นั้น แสดงว่าเขายังไม่ได้เข้าใจการดำเนินชีวิตที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมนี้ ในช่วงสุดท้ายของพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงอยู่ในวิภฤติ พระเยซูก็ยังเรียกพระยาห์เวห์ว่า “อับบา พระบิดา” (มาระโก 14:36) เราก็เรียกพระเจ้าว่า “อับบา” เช่นเดียวกัน เพราะการทำงานอย่างลึกๆ ภายในเราของพระวิญญาณ

โรม 8:15 ท่านได้รับพระวิญญาณที่让您มีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า โดยพระวิญญาณนั้นเราจึงร้องว่า “อับบา! พระบิดา!” (ฉบับ ESV)

กาลาเทีย 4:6 เพราะท่านทั้งหลายเป็นบุตร พระเจ้าจึงทรงให้พระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา พระวิญญาณผู้ทรงร้องว่า “อับบา พระบิดา” (ฉบับ NIV)

พระเจ้าต้องการให้เราเรียกพระองค์ว่า “อับบา” และดำเนินชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระองค์ สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาหาเราด้วยความรัก และเราก็ตอบสนองพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจสุดจิตและสุดกำลังของเรา (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; มัทธิว 22:37)⁶

ความเคร่งของชาวยิวได้ก้าวไปสู่ความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกับพระเจ้า โดยเลือกที่จะเกี่ยวข้องกับพระองค์ในชั้นที่เป็นทางการ จนถึงขนาดไม่ออกเสียงพระนามของพระยาห์เวห์ ซึ่งนี้ถูกแทนที่ด้วยคำ “อาโดนาย” (Adonai) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียกที่เป็นทางการพอ ๆ กับคำว่า “นายท่าน” หรือ “ท่าน” (“Lord” หรือ “Sir”) มันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะลังเลในการเรียก “นายท่าน” และ “เจ้านาย” ของคนนั้นด้วยชื่อเฉพาะของเขา ดังนั้นเมื่อเวลาผ่านไปจึงมีการสอนว่า จะต้องไม่ออกเสียงพระนามของพระยาห์เวห์ ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะสนับสนุนให้คนของพระเจ้าประกาศพระนามและปฏิบัติตามด้วยนามนั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:20, เยเรมีย์ 12:16) การห้ามออกเสียงพระนามของพระยาห์เวห์พัฒนาขึ้นในศาสนายิวภายหลังการถูกเนรเทศ ในประวัติศาสตร์ช่วงแรกของชาวยิวนั้น พระนามของพระยาห์เวห์ (Yahweh) จะ “เปล่งเสียงปกติด้วยสระเฉพาะ” ตามงานเขียนของชาวยิวใน *สารานุกรมยูเดา*⁷ (ดูภาคผนวก 1 ของหนังสือเล่มนี้) แต่ไม่ว่าเราได้กระทำอะไรไปต่อพระนามของพระเจ้า ความจริงก็ยังคงมีอยู่ว่า พระเยซูทรงสอนวิธีใหม่กับเหล่าสาวกของพระองค์ถึงวิธีที่จะสัมพันธ์กับพระเจ้า นั่นก็คือการพูดกับพระองค์ว่า “อับบา” หรือ “พ่อ”

เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้ข้อยอห์น 14:6 นี้เป็นหลักฐานถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู แต่ความหมายของถ้อยคำเหล่านี้พระเยซูเองได้ทรงอธิบายไว้แล้ว เราจึงไม่จำเป็นต้องทำให้มันมี

⁶ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจ และสุดกำลังของท่าน”

⁷ *Encyclopedia Judaica*

ความหมายในสิ่งที่มันไม่ได้หมายถึง ไม่มีอะไรในข้อนี้ที่บอกว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่สิ่งที่พระเยซูทรงทำก็คือการประกาศว่า การทำหน้าที่สามอย่างในงานของพระองค์คือ ทรงเป็นทางนั้น ทรงเป็นความจริง และทรงเป็นชีวิตนั้น ถูกสรุปรวมด้วยคำกล่าวว่า “ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” จุดหมายปลายทางและเป้าหมายสุดท้ายของเราไม่ใช่พระเยซูคริสต์ แต่เป็นพระเจ้าพระบิดา และเรามาหาพระองค์โดยทางพระเยซูผู้ทรงเป็น “ทางนั้น” ดังนั้นจึงตัดโอกาสทางอื่นๆ

ความจริงและชีวิตก็ถูกกล่าวถึงด้วย เพราะทั้งสองมีความเชื่อมโยงกับทางนั้น คือพระเยซูทรงเป็นทางที่แท้จริงและเป็นทางที่มีชีวิต คำว่า “ความจริง” และ “ชีวิต” นี้ไม่สามารถจะเอาออกไปจากบริบทเพื่อใช้อ้างว่า ในเมื่อพระเยซูทรงเป็นความจริงและเป็นชีวิต พระองค์จึงเป็นพระเจ้า

ข้อเท็จจริงว่า “ความจริง” และ “ชีวิต” เป็นแนวคิดที่สำคัญในพระกิตติคุณยอห์นนั้น สามารถดูได้ในสถิติต่อไปนี้ พระกิตติคุณยอห์นมีตัวอย่างของคำกรีก *alētheia* (“ความจริง”) 20 ครั้ง ซึ่งเป็นจำนวนสูงสุดในพระคัมภีร์ใหม่ จำนวนสูงสุดรองลงมาคือในโรมและ 1 ยอห์น (8 ครั้งในแต่ละเล่ม) คำว่า *zōē* (“ชีวิต”) มีจำนวนปรากฏลดลงตามลำดับคือ 32 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์น, 17 ครั้งในวิวรณ์, 14 ครั้งในโรม, 10 ครั้งใน 1 ยอห์น ทั้งหมดนี้มาจากการเขียนของยอห์นยกเว้นในโรม

สถิติเหล่านี้ยืนยันสิ่งที่เราเพิ่งกล่าวไปว่า ความจริงและชีวิตนั้น เป็นแนวคิดพื้นฐานในพระกิตติคุณยอห์น ดังนั้นการปรากฏของคำเหล่านี้ในยอห์น 14:6 จึงไม่สามารถจะดึงออกจากบริบทที่กว้างขึ้นและเอามาใช้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู การดูตัวอย่างอื่นๆของ “ความจริง” และ “ชีวิต” ในพระคัมภีร์จะลบล้างการใช้สองคำที่สำคัญและแพร่หลายนี้ในทางที่ผิด ความจริงและชีวิตของพระยาห์เวห์ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซู จะนำผู้ที่เชื่อในพระเยซูให้มีความเชื่อที่มีพลังซึ่งรวมถึงความจริงและชีวิต ผู้เชื่อมีส่วนร่วมในความเป็นจริงเหล่านี้ในฝ่ายวิญญาณ ซึ่งในที่สุดจะพบได้ในพระยาห์เวห์ “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้” (1 เธสะโลนิกา 1:9)⁸

คำประกาศของยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า “จงทำทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในยอห์น 1:23 นำมาจากอิสยาห์ 40:3 (“จงเตรียมมรรคาของพระยาห์เวห์”)⁹ ภายหลังพระเยซูตรัสถึง “ทางนั้น” กับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “และท่านรู้จักทางที่เราจะไปนั้น” (ยอห์น 14:4) โธมัสจึงทูลว่า “พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหน” และคำถามนี้ก็นำไปสู่ยอห์น 14:6 ที่ว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” การรู้จักพระเยซูคือการรู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นทางนั้น “ทาง”

⁸ 1 เธสะโลนิกา 1:9 “และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้”

⁹ อิสยาห์ 40:3 เสียงหนึ่งร้องว่า “จงเตรียมมรรคาของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร จงทำทางหลวงในที่ราบแห้งแล้งให้ตรงสำหรับพระเจ้าของเรา”

ไม่ใช่คำสอนที่มาจากนิกายต่าง ๆ ในสมัยของพระเยซู แต่เป็นสิ่งที่รวมอยู่ในองค์พระเยซูผู้ที่เป็นทางนั้น และในผู้ที่ความจริงและชีวิตจะทำให้กำลังด้วยชีวิตใหม่กับผู้ที่เชื่อในพระองค์

สามหลักการนี้คือ ทางนั้น ความจริง และชีวิต มีความเชื่อมโยงกันที่แยกจากกันไม่ได้ สามสิ่งนี้รวมกันนี้จะนำเราไปถึงพระบิดาผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของทั้งสามสิ่ง ความจริงและชีวิตไม่ได้แยกจากกัน แต่เป็นองค์ประกอบสำคัญของทางนั้น แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ดึงข้อนี้ออกจากบริบทและทำให้ “เราเป็นความจริงและชีวิต” มีความหมายของความเป็นพระเจ้าอยู่จริง

แต่พระเยซูไม่สามารถจะเป็น “ชีวิต” ในความหมายนั้นได้จริง เพราะชีวิตของพระองค์เองขึ้นอยู่กับพระบิดา ดังคำกล่าวที่ว่า “และเรามีชีวิตเพราะพระบิดา” (ยอห์น 6:57) “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น” (ยอห์น 5:26)

เมื่อเราเห็นว่าคำสอนของยอห์น 14:6 เป็นเรื่องที่เราจะมาถึงพระบิดา เราจึงสงสัยว่าเหตุใดข้อนี้จึงถูกนำมาใช้เป็นข้อความพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู เพราะว่าพระเยซูไม่ใช่จุดหมายปลายทาง แต่เป็นทางไปสู่จุดหมายปลายทางนั้น

แต่สำหรับเราที่จะไปหาพระบิดา การรู้จุดหมายปลายทางของเรานั้นยังไม่พอ เราจะต้องจัดการกับบาปที่ขัดขวางการก้าวไปข้างหน้าของเรา ก่อน บาบเป็นความจริงที่น่ากลัวทั้งในโลกรอบตัวเราและภายในใจเรา ทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเราล้วนขาดแคลนความจริงฝ่ายวิญญาณและภายในตัวเราก็คาดชีวิต เพราะมนุษย์ “ตายโดยการละเมิดและการบาป” (เอเฟซัส 2:1) แต่พระเยซูทรงนำเราเข้าสู่ความจริงและชีวิตของพระเจ้า เพราะพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ทรงมีคุณสมบัติเหล่านี้รวมอยู่ในตัวพระองค์เอง ถึงแม้ว่าชีวิตของพระองค์เองจะมาจากพระบิดา (“และเรามีชีวิตเพราะพระบิดา” ยอห์น 6:57) พระเยซูทรงเป็นทางไปสู่พระบิดา เพราะชีวิตของพระองค์จดจ่ออยู่กับพระเจ้าอย่างทั้งหมด และพระองค์ทรงเป็นคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ (1 ทิโมธี 2:5)

สามองค์ประกอบใน “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” นั้นเป็นจุดเด่นในสวดและสุภาชิต ในพระคัมภีร์ฉบับ LXX (พระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีก) คำว่า “ทาง” (*hodos, ὁδός*) มีปรากฏ 94 ครั้งในสุภาชิตและ 79 ครั้งในสวดที่มากกว่าในเล่มอื่น ส่วนคำว่า “ความจริง” (*alētheia, ἀλήθεια*) มีปรากฏ 59 ครั้งในสวดที่มากกว่าในเล่มอื่น และคำว่า “ชีวิต” (*zōē, ζωή*) ปรากฏ 38 ครั้งในสุภาชิต และ 25 ครั้งในสวดที่มากกว่าในเล่มอื่นในหนังสือพระคัมภีร์เดิม ดังนั้น “ทาง ความจริง และชีวิต” จึงเป็นแนวคิดสำคัญ 3 ประการของหนังสือหมวดกวี¹⁰ ในสวดและสุภาชิตเช่นเดียวกับใน

¹⁰ wisdom books หรือ คำสั่งสอนแห่งปัญญา

พระกิตติคุณยอห์นด้วย หลักการสามอย่างนี้ (ทาง ความจริง ชีวิต) เชื่อมโยงหนังสือสามเล่ม คือ สดุดี สภาชีวิต และยอห์นเข้าด้วยกัน ทำให้เรามีความเข้าใจใหม่ในคำตรัสของพระเยซูที่พระคัมภีร์ เป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์ (ยอห์น 5:39)¹¹ วินเซนต์ เทย์เลอร์¹² ให้ความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ เกี่ยวกับยอห์น 14:6 ดังนี้

พลังเต็ม ๆ ของชื่อเรียกเหล่านี้จะเข้าใจได้เมื่อนำมารวมกัน เหมือนที่ผู้ประกาศ (ยอห์น) ใช้ชื่อเรียก เหล่านี้... พระเยซูเป็น “ทางนั้น” เป็น “ความจริง” ที่โดยทางพระองค์เราได้รู้เกี่ยวกับพระเจ้า และใน พระองค์เป็น “ชีวิต” ที่ตอนนี้เรามีชีวิตนิรันดร์ ถ้อยคำที่ตามหลังสามชื่อเรียกนี้คือ “ไม่มีใครมาถึง พระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (14:6b) ไม่ได้กล่าวถึงเฉพาะชื่อเรียกแรกเท่านั้น แต่กล่าวถึง ทั้งหมด พระคริสต์ทรงเป็น “ทางนั้น” ที่ไปถึงพระบิดาเพราะพระองค์ทรงเป็น “ความจริง” และ “ชีวิต” ด้วย ...เพราะจะมีใครอื่นอีกที่จะพูดได้ว่าเขาเป็นทางไปถึงพระบิดา เป็นผู้ที่สำแดงพระเจ้าได้ อย่างสมบูรณ์แบบ และเป็นผู้ให้ความบริบูรณ์ของชีวิต? (*ชื่อเรียกต่าง ๆ ของพระเยซู*,¹³ เริ่มหน้า 145)

ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดาจากพระบุตร

“ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดาจากพระบุตร และคนที่พระ บุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” (มัทธิว 11:27 เปรียบเทียบลูกา 10:22)

เมื่อเราพิจารณาถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่ใกล้ชิดสนิทสนมของพระบิดากับพระบุตร เราอดไม่ได้ที่จะตรัสกรองสถานการณ์ของเราเอง และยอมรับว่าความบาปได้แยกคนบาปออกจาก พระเจ้าอย่างแท้จริง ดังที่กล่าวว่า “แต่ความชั่วช้าของเจ้าต่างหากที่ได้แยกเจ้าออกจากพระเจ้าของ เจ้า บาปของเจ้าทำให้พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์จากเจ้า พระองค์จึงไม่สดับฟัง” (อิสยาห์ 59:2 ฉบับ NIV) แต่พระเยซูผู้ทรงปราศจากบาปและเชื่อฟังพระบิดาอย่างสมบูรณ์ สามารถมีสามัคคี ธรรมกับพระบิดาได้โดยไม่มีสิ่งใดขวางกั้นอย่างที่ไม่มีความสามารถทำได้ พระเยซูทรงเป็นบุคคล เดียวในมนุษยชาติที่ปราศจากบาปอย่างสมบูรณ์และกระทำการสิ่งที่พอพระทัยพระเจ้า (ยอห์น 8:29)¹⁴ จึงทรงมีความสัมพันธ์สนิทที่พิเศษนี้กับพระยาห์เวห์

คำสอนอันน่าอัศจรรย์เรื่องความใกล้ชิดระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์นี้ ได้สูญหายไปจากผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่คิดว่าความสนิทสนมดังกล่าวเป็นไปได้เฉพาะระหว่าง

¹¹ ยอห์น 5:39 “พวกท่านค้นดูในพระคัมภีร์เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้กับเรา”

¹² Vincent Taylor นักศาสนศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของศตวรรษที่ 19

¹³ *Names of Jesus*

¹⁴ ยอห์น 8:29 “พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็คงสถิตอยู่กับเรา ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

พระเจ้าสององค์เท่านั้น และเป็นไปไม่ได้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น ความสนิทสนมระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตรถูกมองว่าเป็นของตาย เพราะเป็นความสนิทสนมภายในของพระเจ้าตรีเอกภาพ ความจริงอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้ากับมนุษย์สามารถมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเหมือนที่มีระหว่างพระเจ้ากับพระคริสตนั้นได้ถูกบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพปฏิเสธ ซึ่งเป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงในฝ่ายวิญญาณ ความน่าชื่นใจของความสัมพันธ์สนิทระหว่างพระยาห์เวห์กับพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์นั้นควรสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เชื่อทุกคนเดินใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ปล้นชิงแรงบันดาลใจนั้นไปจากผู้เชื่อด้วยการจัดความจริงอันน่าอัศจรรย์ที่เราสามารถเข้าไปถึงความสัมพันธ์สนิทแบบเดียวกันนี้กับพระบิดาได้ ถ้าเราเดินรอยตามพระเยซู

ความใกล้ชิดระหว่างพระเจ้ากับพระเยซู และระหว่างพระเยซูกับบรรดาสาวกของพระองค์แสดงให้เห็นในคำกรีกว่า *kolpos* ดังต่อไปนี้

ยอห์น 1:18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรง (*kolpos*) ของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว (ฉบับ RSV)

ยอห์น 13:23 สาวกคนหนึ่งของพระเยซูที่พระองค์ทรงรัก กำลังเอนกายอยู่ใกล้พระทรง (*kolpos*) ของพระเยซู (ฉบับ RSV)

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กล่าวถึง *kolpos* ว่า “นอกจากความคิดเรื่องการรับประทานอาหารด้วยกันบนเตียงเดียวกันแล้ว [ยอห์น 13:23] ‘การอยู่ในอ้อมอกของใครบางคน’ นั้นแสดงถึง *ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุด*” (อักษรตัวเอนเป็นของผม)

การสื่อสารภายในระหว่างพระบิดากับพระบุตร

การเห็นคุณค่าที่พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียวนั้น เราจำเป็นต้องเข้าใจการสื่อสารภายในของพระองค์กับพระยาห์เวห์พระบิดาของพระองค์ เราจะต้องประหลาดใจที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้มีการสื่อสารภายในแบบเดียวกันนี้ระหว่างพระเจ้ากับเรา ซึ่งเป็นไปได้โดยการทำงานของพระเยซูคริสต์ การมองไม่เห็นสิ่งนี้ เราก็คงถูกชิงเอาความบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์เสด็จมาทำงานนี้ให้สำเร็จเพื่อเรา อะไรคือจุดประสงค์ในการตายของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าหรือ ถ้าไม่ใช่เพื่อเปิดทางใหม่และทางดำเนินชีวิตใหม่ที่จะนำไปถึงพระยาห์เวห์พระบิดาของเรา?

แต่ปัญหาของนักวิชาการพระคัมภีร์ก็คือว่า การสื่อสารภายในระหว่างพระยาห์เวห์และพระเยซูคริสต์และผู้เชื่อนั้น ไม่เป็นไปตามรูปแบบของการวิเคราะห์ที่ “ศาสนศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์”¹⁵ ต้องการ ถ้าใครพยายามที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการสื่อสารภายในนี้โดยค้นคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับต่างๆ ในไม่ช้าเขาหรือเธอจะผิดหวัง นั่นเป็นเพราะผู้อธิบายพระคัมภีร์ที่ไม่ได้สื่อสารกับพระเจ้าในชีวิตประจำวัน จะไม่สามารถให้ความกระจ่างในเรื่องที่สำคัญนี้ได้มากนัก การสื่อสารภายในกับพระเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับชีวิต ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ชีวิตนิรันดร์ ชีวิตที่ต้องดำเนินตามนั้น ไม่ใช่แค่พูดถึงหรือทำการวิเคราะห์ ผู้ที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตแบบนี้จะไม่รู้เรื่องนี้มากนัก ยกเว้นจากคำบอกเล่าหรือการวิเคราะห์ทางปัญญา การมีคุณสมบัติทางการศึกษาสูงสุดนั้นไม่ได้ทำให้คนหนึ่งคนใดมีคุณสมบัติที่จะพูดเรื่องการสื่อสารภายในกับ “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮีบรู 9:14)¹⁶

ในสถาบันศาสนศาสตร์ปัจจุบันนี้ มีนักวิชาการหลายคนที่สอนวิชา “การรู้จักพระเจ้า” ซึ่งในแง่ของประสบการณ์ชีวิตของพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะสอน คนนั้นจะสามารถสอนเรื่องพลังขับเคลื่อนชีวิตในฝ่ายวิญญาณของพระเยซูได้อย่างไร หากชีวิตของเขาเองไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยพลังขับเคลื่อนในแบบเดียวกัน? สิ่งเดียวที่บรรดานักวิชาการสามารถพูดถึงได้ก็คือประเด็นผิวเผินของพระกิตติคุณ เช่น วันเวลาที่เขียน ผู้เขียน ประเภท ฯลฯ

โดยทั่วไปแล้ว วิทยาลัยศาสนศาสตร์ต่างๆ จะไม่ถามเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเจ้าหน้าที่ด้านวิชาการของพวกเขา ฉะนั้นจึงยังไม่ต้องถามว่าพวกเขาได้สื่อสารกับพระเจ้าหรือไม่ ข้อสำคัญที่สุดในการจ้างงานก็คือ ใบรับรองการศึกษาและมุมมองหลักคำสอนของพวกเขา นี่ดูเหมือนทุกคนจะลืมไปว่า พระเยซูหรือบรรดาอัครทูตก็ไม่มีใบรับรองการศึกษาแต่อย่างใด สิ่งที่พระเจ้ามองหาในคนๆ หนึ่งนั้นไม่ใช่คุณสมบัติทางการศึกษาของเขา แต่อยู่ที่ว่าเขารู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่หรือไม่

ปัญหาเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อเรามาดูหัวข้อของหนังสือเล่มนี้ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว ใครก็ตามที่ไม่ดำเนินชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าจะไม่สามารถเข้าใจหัวข้อนี้ เพราะเขาจะไม่สามารถเข้าใจการที่พระเยซูทรงยึดมั่นการสื่อสารภายในกับพระบิดาอย่างต่อเนื่อง ดังที่กล่าวไว้ใน “พระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย” (ยอห์น 17:21)

การอยู่ในกันและกัน ไม่ว่าจะระหว่างพระเจ้ากับพระเยซู หรือระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์นั้น ในที่สุดแล้วก็จะเป็ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ไม่ใช่ระหว่างพระเจ้ากับพระเจ้า นั่นก็คือ

¹⁵ scientific theology หรือ ธรรมวิทยาทางวิทยาศาสตร์

¹⁶ ฮีบรู 9:14 “มากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ทรงถวายพระองค์เองที่ปราศจากตำหนิแด่พระเจ้าโดยพระวิญญาณนิรันดร์ ก็จะต้องชำระมโนธรรมของเราจากการประทุพฏิกิที่เปล่าประโยชน์ เพื่อเราจะปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

ไม่ใช่ระหว่าง “พระเจ้าพระบิดา” กับ “พระเจ้าพระบุตร” เหมือนในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ไม่มีที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ที่พูดถึงการอยู่ในกันและกันของพระเจ้าในพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นวิหารของพระเจ้าอย่างไร (ยอห์น 2:19) ผู้เชื่อก็เป็นวิหารของพระเจ้าอย่างนั้นด้วย (1 โครินธ์ 3:16)

ความล้มเหลวที่จะเห็นว่าการสื่อสารภายในกับพระบิดานั้นเป็นไปได้ไม่เฉพาะแต่กับพระเยซูเท่านั้น แต่กับเราด้วย เป็นความล้มเหลวที่จะเห็นว่าคำกล่าวมากมายที่เกี่ยวกับพระเยซูในพระคัมภีร์นั้นมีคำกล่าวเกี่ยวกับผู้เชื่อที่คล้ายคลึงกัน เช่น “เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น” (1 ยอห์น 4:17; ฉบับ NIV 2011 แปลว่า “เพราะในโลกนี้เราเป็นเหมือนพระเยซู”)¹⁷ พระเยซูตรัสซ้ำ ๆ ว่าพระบิดาของพระองค์อยู่ในพระองค์ ดังจะเห็นในข้อต่อไปนี้อีกจากพระกิตติคุณยอห์น (ทั้งสองข้อมาจากฉบับ ESV)

ยอห์น 14:20 “ในวันนั้น ท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน” (ในยอห์น 10:38, 14:10-11 ด้วย)¹⁸

ยอห์น 17:21 เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนที่พระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะอยู่ในเราด้วย เพื่อโลกจะเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา

ในยอห์น 17:21 ข้อหลังนี้เผยให้เห็นหลักการเพิ่มเติมคือ เราอยู่ในพระเจ้าและในพระคริสต์ในทางกลับกันนั้น พระเจ้าทรงอยู่ในเราเพราะว่าร่างกายของผู้เชื่อคือวิหารของพระเจ้า

1 โครินธ์ 3:16-17 ท่านไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน? ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์ และท่านเป็นวิหารนั้น (ฉบับ ESV)

1 โครินธ์ 6:19 ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า? (ฉบับ ESV)

พระเยซูยังตรัสถึงพระกายของพระองค์ว่าเป็นวิหารของพระเจ้าด้วย

¹⁷ 1 ยอห์น 4:17 “เช่นความรักจึงเต็มบริบูรณ์ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อเราจะมีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะในโลกนี้เราเป็นเหมือนพระเยซู” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹⁸ ยอห์น 10:38 “จงเชื่อเพราะการนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะรู้และเข้าใจว่าพระบิดาอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”

ยอห์น 2:19-22 ¹⁹พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นใหม่ในสามวัน” ²⁰พวกยิวจึงทูลว่า “วิหารนี้ต้องใช้เวลาร้างถึงสี่สิบหกปี และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ?” ²¹แต่พระองค์กำลังตรัสถึงวิหารที่เป็นพระกายของพระองค์ ²²ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกยกขึ้นจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ตรัสดังนี้...(ฉบับ ESV)

ตรงนี้พระเยซูตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (“ทำลายวิหารนี้” ข้อ 19) และการฟื้นคืนพระชนม์ (“ถูกยกขึ้นจากความตาย” ข้อ 22) ที่กำลังจะมาถึง แต่เรายังเห็นบางอย่างผิดปกติในคำพูดว่า “เราจะยกขึ้นในสามวัน” เพราะดูเหมือนว่าจะขัดแย้งกับคำสอนที่เสมอต้นเสมอปลายของพระคัมภีร์ใหม่ว่า พระเจ้าพระบิดาเป็นผู้ทรงยกพระเยซูขึ้นจากความตาย อันที่จริง นอกจากยอห์น 2:19 แล้ว ทุกข้ออ้างอิงถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่จะพูดถึงพระเจ้าพระบิดาว่าเป็นผู้ที่ยกพระเยซูขึ้นจากความตายโดย *ไม่มีข้อยกเว้น*¹⁹ แต่ในยอห์น 2:19 นี้พระเยซูตรัสว่า “เราจะยกขึ้น” ครั้งนี้ไม่ใช่พระบิดาเป็นผู้ทรงยกพระเยซูเป็นขึ้นจากความตาย แต่เป็นพระเยซูผู้ทรงยกพระองค์เองขึ้นมา

เราจะทำอย่างไรกับข้อยกเว้นเดี๋ยวนี้เมื่อเปรียบกับคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งสอนอย่างเสมอต้นเสมอปลายว่าพระบิดาเป็นผู้ทรงให้พระเยซูทรงเป็นขึ้นมา? เราจะกลบเกลื่อนปัญหาโดยปล่อยมันไปอย่างนั้นหรือ? ฤกษ์แจสำคัญในการแก้ปัญหานี้มีอยู่ในคำประกาศซ้ำๆ ของพระเยซูในพระกิตติคุณเดียวกันนี้ (ยอห์น) ว่าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่ง ตรัสทุกสิ่ง และสอนทุกสิ่งตามที่พระบิดาทรงบัญชา เมื่อเราตระหนักว่าพระเยซูตรัสแต่สิ่งที่พระบิดาทรงบัญชาให้พระองค์ตรัสเท่านั้น เราจะเห็นว่าจะต้องเป็นพระบิดาเองที่ตรัสผ่านพระเยซูในยอห์น 2:19 (“เราจะยกขึ้น”) ข้อสรุปนี้ได้แรงสนับสนุนด้วยถ้อยคำที่ปรากฏในสามข้อต่อมาว่า “ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกยกขึ้นจากความตายแล้ว” คำว่า “พระองค์ทรงถูกยกขึ้น” (หรือ “ถูกทำให้เป็นขึ้นมา”) แปลมาจากคำกรีกว่า *ēgerthē* ซึ่งเป็นกาลกริยาในไวยากรณ์บอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นโดยผู้อื่นเป็นผู้กระทำให้²⁰ ของ *egeirō* เป็นการยืนยันว่าพระเยซูไม่ได้ยกพระองค์เองขึ้นมา (หรือทำให้พระองค์เองเป็นขึ้นมา)

พระเจ้าทรงทำงานและตรัสผ่านพระเยซู

ก่อนที่เราจะสามารถเข้าใจพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา เราต้องเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนกับเราที่เป็นคนของโลกนี้ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำให้เราเริ่มต้นผิดโดยอธิบายว่า

¹⁹ กิจการ 2:24,32; 3:15,26; 13:30; โรม 4:24; 6:4; 8:11; 1 โครินธ์ 15:4,12 (พระเจ้าทรงกระทำให้ เช่นในยอห์น 2:22); กาลาเทีย 1:1; เอเฟซัส 1:20; โดโลสี 2:12; 1 เปโตร 1:21

²⁰ the aorist passive; ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมา” (ผู้แปล)

พระเยซูเป็น “พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์” หรือ “พระเจ้าที่จุติลงมาเกิด” ทำให้พระองค์เป็นผู้ที่เราไม่สามารถเข้าใจได้ อย่าว่าแต่เข้าใจเลย ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ตั้งพระเยซูให้อยู่ต่างระดับจากพวกเรามาตั้งแต่เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดแล้ว เพื่อที่พระองค์จะถูกยกย่องว่าเป็นเป้าหมายของการนมัสการและไม่ใช่มนุษย์อย่างเรา ซึ่งทำให้ความจริงเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีปัญหา ดังนั้นเราจึงอ่านสิ่งที่เกี่ยวกับพระเยซูในพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ ด้วยแว่นตาที่เคลือบสี และมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกระทำว่าเป็นการกระทำของพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ และไม่ใช่มนุษย์อย่างเรา ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่สามารถจะเชื่อมโยงกับเรื่องที่พระกิตติคุณกล่าวเกี่ยวกับพระเยซูในความหมายที่สำคัญของการเลียนแบบชีวิตของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราถูกเรียกให้ทำ

มีสิ่งสำคัญที่ต้องจดจำไว้ก็คือ การงานต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงกระทำนั้น พระบิดาเป็นผู้ทรงกระทำผ่านทางพระองค์ และถ้อยคำที่พระเยซูตรัสก็เป็นถ้อยคำของพระบิดา ผู้ทรงใช้พระองค์มาและสถิตอยู่ในพระองค์ ข้อต่อไปนี้เป็นมาจากพระกิตติคุณยอห์น (ฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น)

ยอห์น 14:10 ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวด้วยสิทธิอำนาจของเราเอง แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์

ยอห์น 3:34 เพราะพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมานั้นกล่าวพระดำรัสของพระเจ้า

ยอห์น 7:16 “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ที่ทรงส่งเรามา”

ยอห์น 8:28 “เราไม่ได้ทำอะไรด้วยสิทธิอำนาจของเราเอง แต่กล่าวตามที่พระบิดาทรงสอนเรา”

ยอห์น 5:19 “พระบุตรไม่อาจทำอะไรโดยพระองค์เอง พระองค์สามารถทำได้แต่สิ่งที่ทรงเห็นพระบิดาทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทำ พระบุตรก็ทำสิ่งนั้นด้วย” (ฉบับ NIV)

ยอห์น 12:49-50 “เพราะเราไม่ได้กล่าวตามใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงส่งเรามาเป็นผู้ตรัสสั่งเราว่าจะกล่าวอะไรหรือจะกล่าวอย่างไร เรารู้ว่าคำตรัสสั่งของพระองค์นั้นนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ ฉะนั้นสิ่งที่เรากล่าวนั้น เรากล่าวตามที่พระบิดาทรงบอกเรา” (ฉบับ NIV 1984)

ในข้อสุดท้ายนี้ พระเยซูตรัสว่าพระบิดา “เป็นผู้ตรัสสั่งเราว่าจะกล่าวอะไรหรือกล่าวอย่างไร”²¹ พระเยซูทรงยอมอยู่ใต้บัญชาของพระบิดาอย่างสมบูรณ์ พระองค์ตรัสตามที่พระบิดาของพระองค์ ต้องการให้พระองค์ตรัสทุกประการ แม้กระทั่งด้วยน้ำเสียงและอากัปกิริยาที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายไว้

ในพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูจะตรัสซ้ำ ๆ ว่าพระบิดาของพระองค์ทรงทำงานและตรัสผ่านพระองค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำและตรัส สิ่งนี้เชื่อมโยงกับความจริงที่ว่าพระบิดาได้ประทานงานของพระองค์ให้พระเยซูทำให้สำเร็จและครบถ้วนสมบูรณ์

เพราะงานที่พระบิดาได้ทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ (*teleioō* สำเร็จ ครบถ้วนสมบูรณ์) เป็นงานที่เรา กำลังทำอยู่นั้น เป็นพยานเกี่ยวกับเราว่าพระบิดาได้ทรงส่งเรามา (ยอห์น 5:36 ฉบับ ESV)

การที่พระเยซูทรงทำงานที่พระบิดาทรงส่งพระองค์มาจนเสร็จสมบูรณ์นั้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ ความรอดของมวลมนุษย์ เพราะงานเหล่านี้รวมถึงคำสอนของพระเจ้าซึ่งเป็นถ้อยคำที่ใช้ชีวิต และการที่พระเยซูทรงสละพระองค์เองเป็นเครื่องถวายบูชาบนกางเขนเพื่อเป็น “ค่าไถ่คนเป็นจำนวนมาก” (มัทธิว 20:28; มาระโก 10:45)

แต่เราจะกระทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเยซูอีก! “ใครก็ตามที่วางใจในเรา เขาจะทำงานที่เราทำ นั้นด้วย และจะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นเสียอีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดาของเรา” (ยอห์น 14:12 ฉบับ ESV) เรื่องนี้สร้างปัญหายิ่งยากให้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เนื่องจากบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพถกเถียงเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูจากเรื่องงานที่พระองค์ทรงทำ แล้วเราจะว่าอย่างไรกับผู้ที่ทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นด้วยฤทธิ์อำนาจเดียวกันของพระเจ้าที่ทำงานผ่านพระเยซูและมีให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์? ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเชื่อว่าการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู เช่น การรักษาคนเจ็บป่วยให้หายและชุบคนตายให้ฟื้นเกิดจากความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ถ้าเป็นเช่นนั้น ทำไมพระเยซูจึงบอกพวกที่ติดตามพระองค์ ซึ่งไม่มีใครเลยเป็นพระเจ้า ว่าพวกเขาจะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์อีก หรือทำซ้ำในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจที่มากกว่าอีก?

พระเยซูทรงกระทำทุกสิ่งในทุกช่วงเวลาโดยการสถิตอยู่ของพระเจ้า และนี่ควรเป็นหลักการชีวิต สำหรับเหล่าสาวกของพระองค์ เหตุผลที่แฝงความเกี่ยวข้องกันนี้ไม่ซับซ้อน แต่ก็มีผลตามมาที่สำคัญ

²¹ ฉบับ NIV 1984 และ CJB แปลว่า “จะกล่าวอะไรและกล่าวอย่างไร” ในตัวบทภาษากรีกคำว่า “อะไร” และ “อย่างไร” แปลมาจากสรรพนามคำถามคำเดียวกันคือ “tis” (อย่าสับสนระหว่าง τίς กับ τις) ความหมายทั่วไปของ “tis” คือการชักถามว่า “อะไร” แม้กระทั่งจะเป็นการอุทานว่า “อย่างไร” ก็เป็นไปได้ (BDAG) ด้วยการแปล “tis” ทั้งสองกรณีแตกต่างกันว่า “อะไร” และ “อย่างไร” การแปลทั้งสองอย่างถูกต้องตามคำ ฉบับ NIV 1984 และ CJB หลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำซากและซ้ำซ้อนว่า “กล่าวอะไรหรือพูดอะไร” ที่พบในการแปลฉบับอื่นๆ

ในฝ่ายวิญญาณ เพราะถ้าพระบิดาทรงกระทำสิ่งทั้งหมดนี้ผ่านพระเยซู แล้วพระองค์จะไม่ทรงทำอย่างเดียวกันนี้ผ่านผู้ที่ตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเยซูให้ติดตามพระองค์หรือ? แนวเหตุผลในฝ่ายวิญญาณนี้จะหมดความหมาย หากพระเยซูทรงแตกต่างจากเหล่าสาวกของพระองค์อย่างสิ้นเชิงเหมือนในหลักความเชื่อของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ด้วยเหตุนี้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงทำลายหลักการสำคัญที่พระเยซูทรงสอนในพระกิตติคุณยอห์น โดยปิดบังความจริงที่ว่าผู้เชื่อจะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู (ด้วยข้อยกเว้นสำคัญของการลบลมทินบาป) โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่มีให้กับผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซู

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ใหม่โดยไม่มีแนวคิดที่บิดเบือนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในยุคต่อมา เราก็จะมองว่าพระเยซูเป็นผู้ที่เราสามารถจะเลียนแบบและเป็นเหมือนได้ และเป็นผู้ที่เราสามารถเรียนรู้จากพระองค์ที่จะให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในเราเหมือนที่พระองค์สถิตอยู่ในพระเยซู เมื่อพระยาห์เวห์สถิตอยู่ในเราแต่ละวัน เราจะรู้ความจริงที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ที่ทำงานอยู่ในผู้เชื่อ ไม่ว่าจะเป็นการเทศนาหรือการสอนของเรา หรือในการรักษาโรคและขับผีออก

พระเยซูและผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม

พระเยซูทรงอธิบายถึงพระองค์เองว่า “เรา (มนุษย์)”²² ผู้บอกความจริงซึ่งเราได้ยินจากพระเจ้าแก่ท่าน” (ยอห์น 8:40)²³ จงสังเกตความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่าง “มนุษย์” กับ “พระเจ้า” และการที่พระเยซูทรงให้ตัวพระองค์เองอยู่ในฝั่งของมนุษย์อย่างเต็มที่ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ผู้ที่ได้รับความจริงจากพระเจ้านั้น ชัดแย้งกับความเข้าใจของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ คำกล่าวว่า “เราได้ยินจากพระเจ้า” สะท้อนถึงสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะทุกคนในอิสราเอลอ้างของการประกาศว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” (คำตรงตัวคือ “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้”)

บรรดาผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมไม่ได้พูดตามความคิดของพวกเขาเอง แต่จะพูดสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสสั่งให้พวกเขาพูด ดังนั้นพวกเขาจึงมักจะขึ้นต้นคำประกาศของพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้” (หรือในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่กล่าวว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้”) ในทำนองเดียวกัน สิ่งที่พระเยซูตรัสก็ไม่ใช่ถ้อยคำของพระองค์เองแต่เป็นถ้อยคำของพระบิดาของพระองค์ (ยอห์น 12:49)²⁴ พระเยซูไม่ได้ใช้คำขึ้นต้นว่า “พระเจ้าตรัสว่า” เพราะพระยาห์เวห์ที่สถิตอยู่ในพระเยซูจะ

²² ฉบับภาษาอังกฤษทุกฉบับใช้คำ “a man” (“But as it is, you are seeking to kill Me, a man who has told you the truth that I heard from God”) ซึ่งเป็นคำ “άνθρωπος”(anthropos) ที่หมายถึง “มนุษย์” (ผู้แปล)

²³ ยอห์น 8:40 “เราผู้บอกความจริงซึ่งเราได้ยินจากพระเจ้าแก่ท่าน อับราฮัมไม่ทำเช่นนั้น” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

²⁴ ยอห์น 12:49 “เพราะเราไม่ได้กล่าวตามใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงใช้เรามาเป็นผู้บัญชาเราว่าจะกล่าวอะไรหรือพูดอะไร”

ตรัสผ่านพระเยซูไม่ว่าจะโดยตรง (เช่น “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นใหม่ในสามวัน” ยอห์น 2:19) หรือโดยอ้อม (เช่น ที่พระเยซูตรัสถึงพระบิดาในรูปบุคคลที่สาม)

ผู้เผยพระวจนะเท็จในพระคัมภีร์เดิมก็ยังขึ้นต้นคำประกาศของพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้” ดังนั้นเราจะระบุได้อย่างไร? พระเยซูตรัสว่า “จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จ... ท่านจะรู้จักพวกเขาโดยผลของพวกเขา” (มัทธิว 7:15-16) เราจะมองเห็นความเทียมเท็จของพวกเขา ถ้าชีวิตของพวกเขาขาดความบริสุทธิ์ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของความสมบูรณ์แบบ

ในสมัยของพระเยซู เป็นที่ยอมรับกันว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลและบางคนก็เปรียบเทียบพระองค์กับเอลียาห์ (มัทธิว 16:14)²⁵ ผู้เผยพระวจนะไม่เพียงแค่บอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตเท่านั้น แต่ยังเป็นอาจารย์ของประเทศด้วย พระเยซูเองก็ถูกเรียกว่า “อาจารย์” (ในมัทธิวฉบับเดียว 8:19, 12:38, 19:16; 22:16,24,36) และศัตรูของพระองค์ก็ยังชื่นชมในพระปัญญาของพระองค์ (พวกเขาประหลาดใจกับคำตอบของพระองค์ ที่ตอบคำถามเกี่ยวกับการเสียส่วยให้ซีซาร์ในมัทธิว 22:17-22) แต่พระเยซูทรงแตกต่างจากผู้เผยพระวจนะสมัยดั้งเดิมตรงที่พระเยซูไม่เพียงแต่พูดความจริงเท่านั้น ชีวิตของพระองค์ยังแสดงให้เห็นความจริงอย่างสมบูรณ์ พระองค์ไม่เพียงแต่ตรัสว่า “เราดำเนินชีวิตตามความจริง” แต่ตรัสว่า “เราเป็นความจริง” นั่นคือความสวยงามและแรงอิทธิพลของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว

พระเยซูคริสต์ผู้ที่พระบิดาทรงส่งมา

สิ่งที่สะท้อนให้เห็นในคำศัพท์ของยอห์นก็คือ การสอนที่เน้นย้ำในแง่ของจำนวนครั้งที่มากกว่า และในแง่ของคำกล่าวที่หนักแน่นจากพระเยซูว่าพระเจ้าทรงส่งพระเยซูมา ตัวอย่างเช่น pempō (πέμπω, ส่ง) มีปรากฏ 79 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยปรากฏ 32 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์น และ 5 ครั้งในวิวรณ์ เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ใหม่ไม่มีเล่มไหนที่มีคำนี้ปรากฏใกล้เคียงกับยอห์นในแง่ของความบ่อยครั้ง ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก คือมัทธิว มาระโก และลูกามีปรากฏรวมกันเพียง 15 ครั้ง ส่วนในกิจการมีปรากฏ 11 ครั้งเป็นที่สองรองจากยอห์นที่จำนวนเท่ากัน

การศึกษาว่ามีการใช้คำ pempō อย่างไรในพระกิตติคุณยอห์นจะทำให้พบว่าคำนี้มักใช้ในคำกล่าวว่า “ผู้ทรงส่งเรามา” หรือคำกล่าวที่เหมือนกัน เช่น “พระบิดาผู้ทรงส่งเรามา”²⁶ หรือ “พระองค์

²⁵ มัทธิว 16:14 เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ ส่วนคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ”

²⁶ ยอห์น 5:37 “ทั้งพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา พระองค์เองได้ทรงเป็นพยานให้เรา ท่านไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงหรือเห็นรูปพรรณสัณฐานของพระองค์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ผู้ทรงส่งเรามา” จากการปรากฏ 32 ครั้งของ *pempō* ในยอห์นนั้น น่าแปลกใจที่จำนวนส่วนใหญ่ 26 ครั้งจะพบในถ้อยคำดังกล่าว²⁷ นี่ทำให้ “พระบิดาผู้ทรงส่งเรามา” เป็นชื่อเรียกของพระเจ้าในพระกิตติคุณยอห์น

อีกคำหนึ่งคือ *apostellō* (ἀποστέλλω, ส่ง) มีปรากฏ 132 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ที่กระจายอยู่ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มและกิจกรรม คือปรากฏในมัทธิว 22 ครั้ง ในมาระโก 20 ครั้ง ในลูกา 26 ครั้ง ในยอห์น 28 ครั้ง ในกิจการ 24 ครั้ง และในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ 12 ครั้ง

จากจำนวนปรากฏ 28 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์น มี 17 ครั้งกล่าวถึงพระเจ้าพระบิดาว่าเป็นผู้ที่ส่งพระเยซูเข้ามาในโลก²⁸ เมื่อรวม *apostellō* 17 ครั้ง และ *pempō* 26 ครั้งซึ่งมีความหมายนี้ เราจะได้จำนวนคำกล่าวทั้งหมด 43 ครั้งเฉพาะในยอห์นเพียงเล่มเดียวเกี่ยวกับพระเยซูผู้ที่พระบิดาทรงส่งมา! นี่ทำให้โดยเฉลี่ยแล้วจะมีคำกล่าวเช่นนี้สองครั้งในหนึ่งบท นอกจากนี้ยังมี *apostellō* ปรากฏสามครั้งใน 1 ยอห์น (4:9,10,14) ซึ่งกล่าวถึงการที่พระบิดาทรงส่งพระบุตรมา ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ฮีบรู 3:1 กล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “อัครทูต (*apostolos*, ผู้ที่ถูกส่งไป) และมหาปุโรหิตที่เราประกาศว่าเชื่อ”²⁹

ภารกิจหลักของผู้ที่ถูกส่งไปก็คือ ทำตามความประสงค์ของผู้ที่ส่งเขาไป ในกรณีของพระเยซูก็มีกล่าวไว้ในยอห์น 4:34 ว่า “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา” ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่คาดหมายว่า *thelēma* (θέλημα, ความประสงค์) เป็นคำที่สำคัญในยอห์น การตรวจสอบคร่าว ๆ ก็ยืนยันว่า *thelēma* เมื่อกล่าวถึงพระประสงค์ของพระเจ้านั้น จะมีปรากฏในมัทธิว 5 ครั้ง ในมาระโกครั้งเดียว และในลูกาครั้งเดียว คำนี้มีปรากฏ 8 ครั้งในพระกิตติคุณยอห์นซึ่งสั้นกว่ามัทธิว 20%

ในฐานะที่พระบิดาเป็นผู้ทรงส่งมา พระเยซูจึงเสด็จมาในพระนามของพระบิดาของพระองค์ (ยอห์น 5:43; 10:25)³⁰ ทรงทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระบิดาของพระองค์ และทำทุกสิ่งในนามของพระเจ้าในฐานะผู้มีอำนาจกระทำการในพระนามของพระองค์ มีแต่เฉพาะผู้ที่ถูกส่งไปโดยอีกคน

²⁷ *pempō* อีก 6 ครั้งที่เหลือในพระกิตติคุณยอห์น ถูกใช้ในลักษณะต่อไปนี้คือ ในการส่งพระวิญญาณ (14:26; 15:26; 16:7); พวกเขาส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวี (ยอห์น 1:22); พระเยซูทรงส่งสาวก (13:20; 20:21)

²⁸ ที่ปรากฏ 17 ครั้งคือ ยอห์น 3:17,34; 5:36,38; 6:29,57; 7:29; 8:42; 10:36; 11:42; 17:3,8,18,21,23,25; 20:21

²⁹ ฮีบรู 3:1 “เพราะฉะนั้นพี่น้องธรรมิกชนทั้งหลาย ผู้มีส่วนร่วมในการทรงเรียกจากสวรรค์ จงพิจารณาดูพระเยซูผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มา และผู้เป็นมหาปุโรหิตที่เราประกาศว่าเชื่อ”

³⁰ ยอห์น 5:43 “เรามาในพระนามพระบิดาของเราและพวกท่านไม่ยอมรับเรา ถ้าคนอื่นมาในนามของเขาเอง พวกท่านก็จะรับคนนั้น”

หนึ่งเท่านั้นที่จะสามารถกระทำการในชื่อของบุคคลนั้นได้ เราจะให้บัณฑิตมาคนหนึ่งคนใดได้โดยชอบตามมัทธิว 28:19 ก็เมื่อตัวเราเองถูกส่งจากพระเจ้าในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์

พระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ทำให้ทุกพันธกิจที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งนั้นมีความซ้ำซ้อน รวมถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ด้วย

ในพระกิตติคุณยอห์นนั้น การทำหน้าที่ของพระเยซูจะคล้ายกับการทำหน้าที่ของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม พวกยิวที่ได้พูดคุยกับพระเยซูก็เห็นได้ทันทีถึงความคล้ายคลึงกันอย่างเด่นชัดระหว่างพระองค์กับพวกผู้เผยพระวจนะสมัยก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอลียาห์ซึ่งถูกกล่าวถึงหลายครั้งในพระกิตติคุณ (มัทธิว 9 ครั้ง, มาระโก 9 ครั้ง, ลูกา 8 ครั้ง, ยอห์น 2 ครั้ง)

ไม่มีสิ่งใดที่พระเยซูได้ทรงกระทำในพันธกิจของพระองค์ในโลกนี้ที่ไม่เหมือนกับพวกผู้เผยพระวจนะ โดยมีข้อยกเว้นสำคัญคือการลบมลทินบาป ความแตกต่างหลัก ๆ ระหว่างพระเยซูกับพวกผู้เผยพระวจนะอยู่ที่ระดับความสัมพันธ์สนิทที่ไม่มีใครเทียบได้ของพระเยซูกับพระบิดา (พระยาห์เวห์) ซึ่งเป็นไปได้โดยที่พระองค์ทรงปราศจากบาปตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ แม้แต่เอลียาห์ผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระคัมภีร์เดิมก็ต้องสารภาพความบาปของเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด” (อิสยาห์ 6:5) แทบไม่มีใครเลยที่ไม่เคยทำบาปในลักษณะนี้ (“ผู้ที่ไม่เคยทำผิดทางวาจา ก็เป็นคนดีเพียบพร้อม” ยากอบ 3:2) นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสื่อสารกับอิสยาห์ ไม่เช่นนั้นเมื่อไม่มีใครที่เพียบพร้อมสมบูรณ์ในโลกนี้ ก็จะไม่มีการที่พระเจ้าจะทรงสื่อสารด้วยได้! อันที่จริง นิमितเกี่ยวกับพระเจ้าที่เต็มด้วยพระสิริ³¹ที่อิสยาห์ได้รับนั้นน่าจะงดงามที่สุดในพระคัมภีร์เดิม

“พระบุตรจะทำได้ตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทำ” (ยอห์น 5:19) คำว่า “ได้เห็นพระบิดา” บ่งบอกว่านิमितทั้งหลายของพระเจ้าเป็นประสบการณ์ปกติสำหรับพระเยซู พระเยซู “สถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดา” (ยอห์น 1:18) ทรงมีชีวิตที่ใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดกับพระเจ้า ในคำกล่าวที่รู้จักกันดีว่า “เป็นคำกล่าวที่ไม่ทันตั้งตัวจากยอห์น” ที่พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” (มัทธิว 11:27 เปรียบเทียบลูกา 10:22)

³¹ อิสยาห์ 6:3 “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์”

ความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูกับพระบิดาของพระองค์ลึกซึ้งมาก จนพระเยซูทรงรับมอบทุกสิ่งจากพระบิดา ผู้ซึ่งพระเยซูเรียกว่าเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก” (มัทธิว 11:25)³²

แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้เรื่องทั้งหมดนี้เกินความจำเป็น เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระบุตร พระองค์ก็จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดกับพระเจ้าพระบิดา “โดยอัตโนมัติ” เนื่องจากการมีแก่นแท้ของความเป็นพระเจ้าร่วมกัน ความสวยงามในความสัมพันธ์สนิระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ที่แสดงถึงจุดสูงสุดของสิ่งที่เราได้สำหรับมนุษย์ด้วยความรักของพระเจ้านั้น ถูกกลบฝังออกไปโดยคำสอนเกี่ยวกับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ มีอะไรที่น่าประหลาดใจใหม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์สนิระหว่าง “พระเจ้าพระบิดา” กับ “พระเจ้าพระบุตร” สององค์บุคคลที่มีเนื้อแท้เดียวกัน?

ปัญหามีมากกว่านั้น เพราะหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้ทุกพันธกิจที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและหน้าที่ที่มอบให้กับมนุษย์มีความซับซ้อนกัน ดังเช่น หน้าที่ของปุโรหิตหรือกษัตริย์เนื่องจากจะต้องเป็นพระเจ้า (เหมือนพระเยซู) ที่ทำงานที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้มนุษย์ทำ

ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์มากกว่าจะเป็นมนุษย์ที่กล่าวว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำชาวตีมายังคนยากจน” (ลูกา 4:18) สิ่งนี้ขัดกับหลักการที่ว่าการประกาศสั่งสอนข่าวประเสริฐเป็นงานที่มอบหมายให้กับนักเทศน์และผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เป็นมนุษย์ สิ่งที่เกิดขึ้นในความเชื่อตรีเอกานุภาพก็คือ พระเจ้าพระบุตรถูกเจิมด้วยกันกับพระเจ้าพระวิญญาณให้เป็นพระเมสสิยาห์ ผู้ที่ถูกเจิมไว้ซึ่งพระเจ้าพระบิดาทรงส่งเข้ามาในโลก ทำไมพระเจ้าพระบิดาจึงต้องส่งผู้ที่เป็นพระเจ้ามาเป็นพระเมสสิยาห์หรือ? นี่เป็นเพราะว่าไม่ยอมให้เป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นมนุษย์หรือ? ทำไมพระเจ้าที่เป็นพระเจ้าพระบุตรจึงทรงทำงานที่พระเจ้าได้ทรงตั้งให้มนุษย์ทำเล่า? เรื่องทั้งหมดนี้กลายเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจะเข้าใจได้ ตามคำสอนของพระคัมภีร์แล้ว พระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกมาสถิตอยู่ในพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเยซูผู้เป็นพระเจ้า พระเจ้าทรงเลิกใช้มนุษย์ในพันธกิจแห่งความรอดหรือ? พระเจ้าผู้ทรงอมตะจะตายเพื่อความบาปของมนุษย์ได้หรือ? ถ้าไม่มีอะไรอื่นอีกที่มนุษย์จะสามารถทำได้ อย่างน้อยที่สุดมนุษย์ก็ตายได้! และการตายบนไม้กางเขนเพื่อความผิดบาปของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำจริง ๆ

³² มัทธิว 11:25 “ข้าแต่พระบิดา ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ ที่พระองค์ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนฉลาด แต่ทรงสำแดงแก่พวกทารก”

พันธกิจหลักในโลกนี้ของพระเยซูในขณะนี้

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ก็ประทับที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระบิดา ในเมื่อขณะนี้พระองค์ประทับอยู่ในสวรรค์ แล้วพันธกิจของพระองค์ในโลกนี้ในขณะนี้คืออะไร หรือ? หนึ่งในพันธกิจหลักของพระองค์ก็คือ การทูลขอเพื่อคนของพระเจ้า

โรม 8:34 พระเยซูคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์ และยิ่งกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย

ฮีบรู 7:25 พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น

ฮีบรู 9:24 เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้น เพื่อทรงปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา

1 ยอห์น 2:1 ลูกที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่านเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ที่ช่วยทูลขอต่อพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น

การทูลขอเพื่อคนของพระเจ้าดูเหมือนจะเป็นพันธกิจหลักของพระคริสต์ หรือเป็นหนึ่งในพันธกิจหลักของพระองค์ในขณะนี้ แต่ถ้าพระคริสต์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือคริสตจักรในฐานะที่เป็นศีรษะของพระกาย แล้วทำไมพระองค์จึงต้องทูลวิงวอนต่อพระบิดาแทนคริสตจักรด้วย? ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะคริสตจักรไม่ใช่คริสตจักรของพระคริสต์ แต่เป็น “คริสตจักรของพระเจ้า” (กิจการ 20:28; 1 โครินธ์ 1:2, 10:32, 11:22, 15:9; 2 โครินธ์ 1:1; กาลาเทีย 1:13; 1 ทิโมธี 3:5,15) พระเจ้าสถิตอยู่ในคริสตจักร ให้อำนาจและนำคริสตจักรโดยพระวิญญาณของพระองค์ เรานึกถึงโมเสสที่ทูลขอเพื่อชนอิสราเอลครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่าโมเสสจะได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้เป็นผู้นำของอิสราเอล แต่เป็นพระเจ้าเองผู้สถิตอยู่ท่ามกลางชนอิสราเอลในพลับพลาหรือพระวิหาร และเป็นผู้ทรงนำชนอิสราเอลไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา

ถ้าพระเยซูจะต้องอุทิศพระองค์เองทั้งหมดให้กับงานการทูลขอเพื่อคริสตจักรละก็ สิ่งนี้จะแสดงให้เห็นถึงความอยู่รอดของคริสตจักรในโลกนี้ที่ล่อแหลมและตกอยู่ในอันตราย ข้อเท็จจริงที่แม้พระเยซูจะทรงทูลขอเพื่อคริสตจักร คริสตจักรก็อาจหลงทางไปสู่ความผิดพลาดอย่างร้ายแรงได้ด้วยการเลือกของคริสตจักรเองในช่วง 1,800 ปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นสาเหตุของความท้อถอย พระยาห์เวห์ทรง

อนุญาตให้สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์บางอย่างที่เราไม่เข้าใจ ถึงกระนั้นตลอดหลายศตวรรษแห่งความมืดมิดนี้ เพราะการทูลขอของพระเยซูจึงทำให้ยังมีคนที่ยึดมั่นหลงเหลืออยู่ เหมือนที่มีคนที่ยึดมั่นหลงเหลืออยู่ในหมู่ชาวยิว (โรม 9 ถึง 11) แม้ว่าการทูลขอของพระเยซูคริสต์เพื่อคนของพระเจ้าไม่ได้เปล่าประโยชน์ แต่ก็มีคริสเตียนจำนวนน้อยที่ตระหนักถึงความเลวร้ายและความรุนแรงของการต่อสู้ในฝ่ายวิญญาณที่ลุกลามในและรอบ ๆ คริสตจักรของพระเจ้า

เนื่องจากขณะนี้พระเยซูประทับอยู่ในสวรรค์และไม่ได้อยู่ในโลก จึงมีคำถามตามมาว่าใครจะเป็นผู้ชี้นำคริสตจักรในโลกนี้ และด้วยการสถิตอยู่ของใครที่คำจูนผู้ยึดมั่นที่เหลือนอยู่ซึ่งถูกเรียกว่า “จำนวนเล็กน้อย” ในมัทธิว 7:14 (เปรียบเทียบกับลูกา 13:23) และผู้ที่เข้าสู่ชีวิตโดยพระคุณของพระยาห์เวห์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่คำจูนคนของพระเจ้าทุกวันในการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณกับมารร้ายที่เป็นผู้ครองโลก (ยอห์น 12:31, 14:30, 16:11) แต่คริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้ก็ยังใจจดใจจ่อกับชีวิตของตัวเองและการทำงานของโลกร มันท้าแค้นที่พวกเขาเป็นผู้ที่รักตัวเองมากกว่าเป็นผู้ที่รักพระเจ้า (2 ทิโมธี 3:2-4) ความสำคัญของการทูลขออย่างไม่หยุดหย่อนของพระเยซูเพื่ออวัยวะในพระกายของพระองค์ซึ่งก็คือคริสตจักรนั้น ตรึงใจและความคิดของเราอีกครั้ง

อะไรคือพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้เมื่อสองพันปีก่อน?

ถ้าการทูลขอเป็นหนึ่งในพันธกิจหลักของพระเยซูที่ประทับอยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระบิดาในยุคปัจจุบัน แล้วอะไรคือพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์เมื่อสองพันปีมาแล้ว และมีความหมายอะไรกับเราในปัจจุบัน? จากภาพของพระเยซูที่เห็นในพระกิตติคุณนั้น พันธกิจของพระองค์ในโลกนี้มีสองส่วนที่สำคัญ

ส่วนสำคัญอย่างหนึ่งก็คือการสอนพระคำของพระเจ้า คือพระคำของพระยาห์เวห์ โดยการเน้นที่อาณาจักรของพระเจ้า (หรืออาณาจักรสวรรค์) ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญที่คริสเตียนน้อยคนจะคุ้นเคยสำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว “ราชอาณาจักร” จะหมายถึงดินแดนที่ปกครองโดยกษัตริย์ (อย่างเช่น “ราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย” ชื่ออย่างเป็นทางการของซาอุดีอาระเบีย) หรือประเทศที่มีระบอบรัฐธรรมนูญที่มีกษัตริย์เป็นประมุข (เช่น “สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ” ชื่ออย่างเป็นทางการของสหราชอาณาจักร)

แต่คำภาษากรีกของ “ราชอาณาจักร” (*basileia*) มีความหมายอันดับแรกเกี่ยวกับการปกครองโดยกษัตริย์ มากกว่าจะหมายถึงดินแดนที่พระองค์ปกครอง ถึงกระนั้นความหมายอย่างหลังก็ไม่ได้ถูกตัดออกไป พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ก็ให้สองคำนิยามหลักของคำนี้ว่า (1) เป็นการปกครอง; ก. *การปกครองโดยกษัตริย์, โดยอำนาจของพระเจ้าแผ่นดิน, การปกครองของ*

กษัตริย์, ข. การครองราชย์ของกษัตริย์, (2) ดินแดนที่ปกครองโดยกษัตริย์, ราชอาณาจักร ความหมายของดินแดนถูกระบุไว้เป็นคำจำกัดความที่สองแทนที่จะเป็นคำจำกัดความแรก แต่ที่บอกได้มากกว่าก็คือ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ให้การอ้างอิงในพระคัมภีร์และนอกพระคัมภีร์สำหรับคำจำกัดความแรก (การปกครองโดยกษัตริย์, การปกครองของกษัตริย์) มากเป็นสิบเท่าของคำจำกัดความที่สอง (ดินแดนของกษัตริย์) สิ่งแรกและสิ่งสำคัญที่สุดคืออาณาจักรของพระเจ้าเป็นการปกครองของพระเจ้าในชีวิตของประชากรของพระองค์

อาณาจักรของพระเจ้ายังเรียกอีกอย่างว่า “อาณาจักรสวรรค์” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในพระกิตติคุณมัทธิวเท่านั้น³³ ความเหมือนกันของอาณาจักรของพระเจ้ากับอาณาจักรสวรรค์นั้นเห็นได้จากข้อเท็จจริงว่าในมัทธิว 19:23-24³⁴ พระเยซูทรงใช้ทั้งสองคำเพื่อกล่าวถึงสิ่งเดียวกัน สำหรับชาวยิวแล้วสวรรค์เป็นคำที่ใช้แทนพระเจ้าในแบบเดียวกับที่ชาวจีนเรียกว่าสวรรค์ (天) เป็นคำที่ใช้แทนพระเจ้า (神 หรือ 上帝)

นอกเหนือจากอาณาจักรแล้ว ส่วนสำคัญอีกอย่างในพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้ก็คือ การตายของพระองค์เพื่อลบมลทินบาป ซึ่งถูกกล่าวถึงหลายครั้งในพระกิตติคุณสามเล่มแรกโดยใช้ภาษาคลายกับการรายงานข้อเท็จจริงที่เข้าใจได้ง่าย คำกล่าวที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความตายของพระองค์และจุดประสงค์ของความตายจะพบได้ในมาระโก 10:45 (และมัทธิว 20:28 ข้อที่เหมือนกัน)³⁵ ที่พระเยซูตรัสว่าพระองค์มา “เพื่อปรนนิบัติ ไม่ใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ และให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” ในคำอุปมาต่าง ๆ พระเยซูตรัสเป็นนัยกว้าง ๆ ถึงการตายของพระองค์ แต่ไม่มีสิ่งใดชัดเจนเหมือนในข้อที่เราเพิ่งอ้างอิงไป

เราจะเห็นการเน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับความตายของพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์น โดยเริ่มจากคำประกาศของยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่าพระเยซูทรงเป็น “พระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29) ไม่มีคำกล่าวถึงจุดประสงค์ของการตายของพระองค์ได้ชัดเจนไปกว่านี้ ส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณยอห์นนั้นให้รายละเอียดของคำประกาศที่สำคัญเกี่ยวกับพระเมสโปดกของพระเจ้า การบอกเล่าถึงการที่พระเยซูคริสต์จะทรงทนทุกข์ทรมานบนกางเขน ซึ่งครอบคลุมช่วง

³³ มัทธิวใช้ “อาณาจักรสวรรค์” 32 ครั้งและ “อาณาจักรของพระเจ้า” 4 ครั้ง (หรือ 5 ครั้ง เปรียบเทียบต้นฉบับที่ต่างกันใน 6:33) แต่ตรงข้ามกับส่วนที่เหลือในพระคัมภีร์ใหม่ที่ใช้ “อาณาจักรของพระเจ้า” 62 ครั้ง และไม่เคยใช้ “อาณาจักรสวรรค์” การปรากฏ 62 ครั้งนี้กระจายอยู่ในเล่มต่อไปนี้คือ มาระโก 14 ครั้ง, ลูกา 32 ครั้ง, ยอห์น 2 ครั้ง, กิจการ 6 ครั้ง จดหมายของเปาโล 8 ครั้ง ตัวเลขเหล่านี้ไม่รวมถึงคำ “อาณาจักร” ซึ่งสั้นกว่าที่พบในถ้อยคำ เช่น “ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักร” (มัทธิว 4:23) หรือ “บรรดาลูกของอาณาจักร” (มัทธิว 8:12)

³⁴ ในมัทธิว 19:23-24 “เราบอกอีกว่าให้อูฐลอดรูเข็มก็ยิ่งง่ายกว่าที่คนรวยจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

³⁵ มาระโก 10:45 “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่นและให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก”

สัปดาห์สุดท้ายของชีวิตในโลกของพระเยซูนั้น ใช้เนื้อที่ประมาณหนึ่งในสามของพระกิตติคุณยอห์น เมื่อเทียบกับหนึ่งในสี่ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก

ดังนั้นพระกิตติคุณทั้งสี่จึงพร้อมเพรียงกันอธิบายให้เห็นจุดสำคัญสองอย่างของพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้ โดยในพระกิตติคุณสามเล่มแรกมีจุดสำคัญคือพันธกิจในการสอนของพระองค์และเนื้อหาหลักของคำสอน นั่นก็คืออาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งก็เป็นหัวข้อสำคัญในคำเผยพระวจนะของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมด้วย อีกจุดสำคัญที่โดดเด่นในพระกิตติคุณทั้งสี่โดยเฉพาะในยอห์นก็คือ งานการไถ่หรือการชดใช้บาปด้วยชีวิตและความตายของพระเยซู

เราจะพบส่วนสำคัญทั้งสองนี้ในจดหมายต่างๆของพระคัมภีร์ใหม่ หลักการของราชอาณาจักรกำลังดำเนินอยู่ในชีวิตของคริสตจักรในขณะนี้ ด้วยเหตุนี้คำที่ชัดเจนว่า “ราชอาณาจักร” จึงปรากฏไม่บ่อยนักในจดหมายต่างๆของพระคัมภีร์ใหม่ คำเทศนาบนภูเขาซึ่งเป็นหัวใจในการดำเนินชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้านั้น ตอนนี้ได้นำมาปฏิบัติใช้ในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์

พันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้มีความหมายสำคัญสำหรับเราในขณะนี้ การตายของพระองค์เพื่อไถ่บาปและการฟื้นฟูพระชนม์ของพระองค์มีผลอย่างมากในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้เชื่อ

โรม 9:26 “และในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘พวกเจ้าไม่ใช่ชนชาติของเรา’ ในที่นั้นเองพวกเขาจะได้ชื่อว่า บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

เอเฟซัส 5:8 เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง

ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดที่ยิ่งใหญ่หรือน่าตกใจไปกว่าสิ่งที่อธิบายไว้ในคำกล่าวเหล่านี้

ลักษณะงานของพระเยซูที่มีเวลาจำกัด

เมื่อได้รับการหล่อเลี้ยงในความเชื่อตรีเอกานุภาพที่มีพระเยซูเป็นพระเจ้า เราจึงอ่านพระคัมภีร์โดยไม่ได้ตระหนักว่าพันธกิจของพระองค์ในแผนการความรอดของพระเจ้านั้น *มีเวลาจำกัด* งานของพระเยซูไม่ได้ทำไปเรื่อย ๆ ตลอดกาลและไม่มีที่สิ้นสุด แต่สิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์ด้วยความสำเร็จและชัยชนะ พระเยซูตรัสว่าคนสุขภาพดีไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วยต้องการ ดังนั้นจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อหมอได้รักษาคนป่วยสำเร็จแล้ว? ตอนนี้คนป่วยคนนั้นก็เป็นคนสุขภาพดีคนหนึ่งที่ไม่ต้องการหมอ

อีกต่อไป พุดอีกอย่างก็คือ หมอที่ดีคือคนที่หมดธุระของตนและหยุดทำหน้าที่หมอ! หมอที่ไม่ดีจะไม่ยอมหยุดเพื่อจะดูเงินทั้งหมดของผู้ป่วยต่อไปโดยไม่ยอมรักษาเขาให้หายสักที เหมือนอย่างกรณีของผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นโรคโลหิตตกมาเป็นเวลาสิบสองปีที่ “เธอทนทุกข์ลำบากมากกับหมอหลายคน และสูญเสียทรัพย์ที่เธอมี แต่โรคนั้นก็ไม่ได้บรรเทา กลับยิ่งกำเริบหนักขึ้น” (มาระโก 5:25-26)

ที่กางเขน พระเยซูทรงทำงานของพระองค์เสร็จสิ้นในฐานะพระเมสโปดกที่เป็นเครื่องถวายบูชาของพระเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) ต่อมาพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และประทับนั่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ซึ่งการนั่งลงของพระองค์แสดงให้เห็นว่างานการไถ่บาปที่พระองค์รับมอบหมายจากพระบิดานั้นพระองค์ได้ทำเสร็จสิ้นแล้ว ประเด็นนี้เห็นได้อย่างชัดเจนในจดหมายถึงชาวฮีบรู (“ครั้งเดียวเป็นพอ” 7:27, 9:12,26; 10:10)³⁶ การถวายเครื่องบูชาของพระเยซู “เพียงครั้งเดียว” นั้นตรงกันข้ามกับการถวายเครื่องบูชาที่ไม่มีวันสิ้นสุดในพระวิหารในเยรูซาเล็ม ซึ่งไม่สามารถลบล้างความบาปได้เพียงพอ และต้องถวายแล้วถวายอีกตลอดไป แต่การถวายเครื่องบูชาของพระเยซูมีผลถาวรในการอภัยบาปให้กับผู้ที่วางใจในพระองค์ ผู้เป็นพระเมสโปดกของพระเจ้าที่ถูกประหารเพื่อความรอดของพวกเขา

ภารกิจของพระเยซูก็คือการนำเรามาหาพระเจ้า และเมื่อสำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว ภารกิจของพระองค์ก็บรรลุตามจุดประสงค์นั้น จะเกิดอะไรขึ้นหรือ หลังจากที่เราได้ทรงนำเรามาถึงพระเจ้า? มันไม่ได้หมายความว่าตอนนี้เราสามารถจะมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าได้โดยตรงหรือ? เมื่อพระเยซูได้ทรงนำเราเข้ามาในความสัมพันธ์สนิทกับพระยาห์เวห์แล้ว งานของพระองค์ก็เสร็จสิ้นลง และเป็นเหมือนกับหมอที่ดีที่พระองค์ไม่จำเป็นต้องเข้าไปก้ำกายอีกต่อไป เว้นแต่เราจะทำบาปและต้องการผู้ช่วยทูลขอ (1 ยอห์น 1:9; 2:1)³⁷

นี่ไม่เหมือนกับงานการไกล่เกลี่ยของคนกลางหรือ? บทบาทของผู้ไกล่เกลี่ยคืออะไร ถ้าไม่ใช่การทำให้สองฝ่ายคืนดีกัน? แล้วเกิดอะไรขึ้นหลังจากมีการคืนดีกันได้แล้ว? หลังจากคืนดีกันแล้ว ผู้ไกล่เกลี่ยก็ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป เปาโลกล่าวว่า “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว และมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) ข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ แทนที่จะให้ภาพพระเยซูคริสต์ว่าเป็นผู้ทำให้มีการคืนดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ครั้งเดียวเป็นพอ แต่กลับให้ภาพของผู้ที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมดโดยทำให้มนุษย์คืนดีกับพระองค์เอง ยิ่งกว่านั้นยังยืนคั่นกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์อีกด้วย!

³⁶ ฮีบรู 10:10 “โดยพระประสงค์นั่นเอง เราจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์ครั้งเดียวเป็นพอ”

³⁷ 1 ยอห์น 2:1 “ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น”

ในข้อ 1 ทิโมธี 2:5 ที่เพิ่งอ้างอิงไปนี้ เปาโลยืนยันในความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวตามพระคัมภีร์ในคำยืนยันของเขาว่า “มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว” ที่ตรงกันข้ามอย่างชัดเจนกับความเป็นมนุษย์ที่กล่าวไว้ในคำพูดว่า “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” คนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าหรือพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ แต่เป็น “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (การแปลตรงตัวแบบคำต่อคำจากภาษากรีก) พระคัมภีร์บางฉบับ (NET, HCSB, NAB, NRSV) ให้ความหมายที่เบาลงว่า “พระเยซูคริสต์ พระองค์เองเป็นมนุษย์” พระคัมภีร์ภาษาจีนฉบับยูเนี่ยนยังพลิกแพลงจาก “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” โดยแปลผิดเป็น “พระเยซูคริสต์ผู้ที่เสด็จลงมาในโลกเพื่อมาเป็นมนุษย์”!³⁸ ซึ่งก็สับสนเหมือนกับหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของ ดร. คอนสเตเบิลที่แทนที่คำว่า “มนุษย์” ด้วยคำว่า “พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์” ในคำกล่าวที่ว่า “พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์เป็นผู้กลางเพียงผู้เดียวของพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์”!

เรื่องนี้ก็เหมือนกับกรณีของหมอผู้ชำนาญการ คือเมื่องานของคนกลางเสร็จสิ้นในครั้งเดียวพอ เขาก็ไม่ต้องทำหน้าที่คนกลางให้สำเร็จอีกต่อไป แล้วเขาจะเสียใจใหม่กับการหมดหน้าที่ (หรือหมดฤทธิ์กับคนไข) ที่ไม่ได้ใช้ความสามารถและการรักษาที่ประสบความสำเร็จของเขาอีกต่อไป? ไม่ใช่เช่นนั้นแน่ๆ ทำไมทุกคนจึงคิดว่าพระเยซูต้องทุกข์พระทัยกับการหมดหน้าที่ที่ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าได้สำเร็จและอย่างมีชัยชนะ โดยที่พระองค์ไม่จำเป็นต้องยืนคั่นกลางระหว่างพระเจ้ากับเราในฐานะคนกลางอีกต่อไป? ฉะนั้นจึงยิ่งไม่ต้องพูดถึงความเป็นไปได้ที่พระเยซูจะทรงใช้สถานการณ์นี้เพื่อทำให้ตัวพระองค์เองเป็นศูนย์กลางของความสนใจและความจงรักภักดี ยกเว้นแต่ในความเชื่อที่ฝังหัวของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

เราอาจกล่าวได้เช่นเดียวกันเกี่ยวกับงานของพระเยซูในการปราบศัตรูของพระเจ้า ในอนาคตซึ่งเป็นวาระสุดท้ายนี้ หลังจากทำงานของพระองค์ได้สำเร็จเสร็จสิ้นอย่างมีชัยชนะ พระเยซูจะทรงมอบฐานะกษัตริย์ของพระองค์คืนให้พระบิดาและจะทรงอยู่ในฐานะที่อยู่ใต้อำนาจของพระบิดาเป็นนิรันดร์ (1 โครินธ์ 15:24-28)³⁹

³⁸ Chinese Union Bible; 降世为人的基督耶稣

³⁹ 1 โครินธ์ 15:24-28 แล้วก็จะเป็นเวลาอวสานซึ่งพระคริสต์จะทรงมอบอาณาจักรแด่พระเจ้าพระบิดา และจะทรงทำลายภูตผีที่ครอบครองทั้งหมด ภูตผีที่มีสิทธิอำนาจและที่มีฤทธานุภาพ เพราะพระคริสต์ทรงต้องครอบครองจนกว่าพระเจ้าจะทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย เพราะว่า “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าการให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็รู้ชัดกันอยู่แล้วว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง

บทที่ 13

พระเยซู มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว

“พระเยซู มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว” ชื่อบทสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ ใช้เหมือนกับชื่อของหนังสือโดยมีคำ “พระเยซู” เพิ่มเข้ามา เนื้อหาของเรื่องนี้กินความในบทก่อนและมีปะปนอยู่ในการพิจารณาของเรามาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระเยซู การยกย่องพระเยซู และงานของพระเจ้าในพระเยซู บทสุดท้ายนี้เป็นความต่อเนื่องของสิ่งที่เราได้พูดไปแล้วถึงพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว มันเป็นส่วนต่อเนื่อง เป็นส่วนใจความสรุป และเป็นส่วนสุดท้ายของหัวข้อเรื่อง “พระเยซู มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว” ที่ทำให้หัวข้อเรื่อง “พระยาห์เวห์ พระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” มีความครบถ้วนสมบูรณ์

นับตั้งแต่การสร้างในปฐมกาลและการล้มลงในบาปของอาดัมและเอวาก็ “ไม่มีผู้ใดเลยเป็นคนชอบธรรม แม้สักคนเดียว” ในบรรดามนุษย์ที่เคยมีชีวิตอยู่บนพื้นแผ่นดินโลก (โรม 3:10) เอลีฟัสกล่าวถึงความจริงนี้เพื่อปฏิเสธคำยืนยันไม่ได้ทำผิดของโยบว่า “มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้? ผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไรเล่า เขาจึงจะชอบธรรมได้?” (โยบ 15:14) แน่แน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็นข้อยกเว้นแต่ผู้เดียวจากคำกล่าวโดยรวมนี้

ในพระคัมภีร์เดิมของพระคัมภีร์บางฉบับ จะมีไม่กี่คนที่ถูกพูดถึงว่าสมบูรณ์แบบ แต่ในกรณีเหล่านี้ คำฮีบรูที่แปลว่า “สมบูรณ์แบบ” นั้นเข้าใจได้เหมาะสมกว่าว่า “ปราศจากตำหนิ” ดังที่เห็นในพระคัมภีร์บางฉบับ ในพระคัมภีร์เดิม คำว่า “สมบูรณ์แบบ”¹ หรือ “ปราศจากตำหนิ” หรือ “ภักดีแน่วแน่”² ถูกใช้กับไม่กี่บุคคล (เช่น โนอาห์ในปฐมกาล 6:9 หรือกษัตริย์อาสา ใน 1 พงศกษัตริย์ 15:14) แต่ความสมบูรณ์แบบที่พวกเขาบรรลุขึ้นไม่ถึงมาตรฐานที่แท้จริงของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คน

¹ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย ฉบับมาตรฐาน 2011 และฉบับ 1971 แปลว่า “ดีพร้อม” ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “ดีรอบคอบ” (ผู้แปล)

² 1 พงศกษัตริย์ 15:14 “แต่พระทัยของอาสาห์ก็ภักดีแน่วแน่ต่อพระยาห์เวห์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ไตนอกจากพระเยซูที่เคยบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบที่แท้จริง แต่เรายังคงพูดได้ว่า บรรดาชายและหญิงที่ปราศจากตำหนิเหล่านี้ได้เข้ามาใกล้ความสมบูรณ์แบบ หรือเข้ามาใกล้ความปราศจากตำหนิเมื่อเปรียบเทียบกับมนุษย์ทั่วไป

แต่เมื่อเราพูดถึงพระเยซูว่าเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบแต่เพียงผู้เดียวนั้น เรากำลังพูดถึงความปราศจากบาปอย่างแท้จริง ความรักอย่างแท้จริง ความชอบธรรมอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นความสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงแบบไม่มีข้อกังขา การบรรลุผลสำเร็จอันน่ามหัศจรรย์นี้เป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าเคยกระทำ เพราะไม่มีใครสามารถจะบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงได้ เว้นแต่พระยาห์เวห์จะทรงเสริมกำลังคนนั้นทุกช่วงขณะในชีวิตของเขา ในอีกด้านหนึ่งนั้น พระเยซูทรงดำเนินชีวิตทุกช่วงขณะของชีวิตพระองค์บนโลก ด้วยการเชื่อฟังพระบิดาของพระองค์อย่างทั้งหมด

พระคัมภีร์กล่าวถึงคนของพระเจ้าบางคนที่โดดเด่น โมเสสเข้ามาใกล้ความสมบูรณ์แบบมากกว่าคนของพระเจ้าส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์เดิม แต่เขาก็ยังล้มเหลวอย่างร้ายแรงในครั้งหนึ่ง (กัณดารวิถี 20:7-12) อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะคนสำคัญเมื่อได้รับนิมิตของพระยาห์เวห์ เขาสารภาพว่าเขาเป็นคนที่ “ริมฝีปากไม่สะอาด” (อิสยาห์ 6:5)

“ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมเลย แม้สักคนเดียว” (โรม 3:10) แต่การเป็นคนไม่ชอบธรรมนั้นไม่เหมือนกับการเป็นคนชั่วร้าย ดังนั้นเปาโลจึงไม่ได้บอกว่าคุณทุกคนชั่วร้ายตามที่เราเข้าใจคำนั้น แต่ไม่มีใครเคยบรรลุถึงความชอบธรรมอย่างแท้จริงและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

มนุษย์จะสามารถบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบด้วยกำลังและความตั้งใจจริงของตนเองได้ไหม? บันทึกที่น่ากลัวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์มนุษย์ของพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นการเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบพระเยซูจึงเป็นการอัศจรรย์ที่น่าประหลาดใจและคาดไม่ถึงที่สุด แต่เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราไม่ได้สนใจเรื่องความเป็นมนุษย์หรือความสมบูรณ์แบบของพระองค์มากนัก เพราะความสนใจเกี่ยวกับความเชื่อของเรามุ่งเน้นอยู่กับการพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ในทางทฤษฎีแล้ว เรายอมรับความคิดเรื่องความสมบูรณ์แบบของพระเยซู แต่ในทางปฏิบัติแล้ว เราไม่ได้คิดอะไรมากนัก เพราะเราสันนิษฐานว่าพระเยซูทรงสมบูรณ์แบบด้วยความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โดยไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ที่เหนือมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นไม่ใช่มนุษย์ในแบบที่มนุษย์ทุกคนเป็น

การเชื่อฟังพระเจ้า: สวนเอเดน

ให้เราเริ่มต้นด้วยปฐมกาล พระเจ้าทรงต้องการอะไรจากอาดัมในเรื่องของการเชื่อฟังหรือ? ทำไมถึงจำเป็นต้องกำหนดข้อกำหนดตั้งแต่แรก? และก็ไม่ได้มีเพียงข้อกำหนดเดียวสำหรับอาดัมและเอวาหรือหรือว่าพวกเขาจะต้องไม่กินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วซึ่งปลูกอยู่กลางสวนเอเดน? (ปฐมกาล 2:8,9,17)³

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าสวนนี้ใหญ่ขนาดไหน แต่เราก็สามารถคาดคะเนได้ว่า มันไม่เหมือนสวนทั่วไปตามบ้านที่เราเห็นในที่ต่างๆ เช่น ในทวีปอเมริกาเหนือ เห็นได้ชัดว่ามันต้องเป็นสวนที่กว้างใหญ่มาก เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่ามันตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสกับยูเฟรติส

ทำไมเราจึงพูดถึงขนาดของสวนหรือ? ที่พูดถึงก็เพราะถ้าเป็นสวนขนาดเล็กที่มีต้นไม้ไม่มากหรือไม่ก็ร้อยต้น ต้นไม้ต้องหามนี้ก็จะอยู่ในระยะสายตาของผู้ที่เดินเที่ยวอยู่ในสวนจะมองเห็นได้แต่จะไม่เป็นเช่นนั้น ถ้าสวนมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งมีต้นไม้เป็นล้าน ๆ ต้นและมีสัตว์ทุกชนิดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างและนำมาให้อาדםตั้งชื่อ

ในพื้นที่ป่าที่กว้างใหญ่ไพศาลซึ่งมีต้นไม้และสัตว์นับล้านนี้ เราอาจคิดว่า ด้วยสัดส่วนที่กว้างใหญ่ไพศาลของสวนนี้น่าจะทำให้อิทธิพลที่จะเกิดการถูกทดลองจากต้นไม้ต้องห้ามเพียงต้นเดียวนี้ลดลงได้ ประเด็นก็คือว่า ในการทดสอบการเชื่อฟังนี้ พระเจ้าทรงทำให้ชีวิตของอาดัมกับเอวาง่ายขึ้นเท่าที่จะเป็นไปได้ที่จะอยู่ห่างจากการทดลอง แต่ถึงกระนั้นก็ยังจำเป็นเช่นกันที่จะต้องทดสอบการเชื่อฟังของมนุษย์เพื่อให้เขาเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระเจ้า การให้อาדםมาอยู่ในสวนนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำในสิ่งที่พระองค์ต้องทำเพื่อจะสอนเรื่องการเชื่อฟังและความผิชอบชั่วดีกับเขาด้วยพระเมตตาของพระองค์ แต่ในขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงทำให้ง่ายมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับเขา สิ่งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงพระปัญญาและพระกรุณาของพระยาห์เวห์ในการจัดเตรียมอย่างรอบคอบ

แต่ปัญหาของความบาปและความชั่วร้ายนั้นมีมานานแล้วก่อนอาดัม ดังที่เห็นได้จากข้อเท็จจริงว่าภูตติศาบรรพ์ (มาร, วิญญาณ 12:9; 20:2) มีอยู่ในสวนแล้ว (ปฐมกาล 3:1,2,3) เปาโลพูดถึงอำนาจของความเสื่อมสลาย (การเปื้อนเน่า) ของสรรพสิ่งที่ถูกสร้าง แต่ก็ยังมีความหวังอันรุ่งโรจน์ที่จะมีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระในอนาคต “สรรพสิ่งที่ถูกสร้างจะได้หลุดพ้นจากอำนาจของความเสื่อมสลาย และจะได้รับอิสรภาพแห่งศักดิ์ศรีของบรรดาบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:21 ฉบับ ESV)

³ ปฐมกาล 2:17 “แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชื่อนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”

การเชื่อฟังพระเจ้า: บทบัญญัติที่ให้กับอิสราเอล

สิ่งต่อมาในพระคัมภีร์ที่เราเห็นพระยาห์เวห์ทรงกำหนดบทบัญญัตินั้นเกี่ยวข้องกับชนชาติหนึ่งที่เป็นทาสซึ่งได้ตกเป็นเชลยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ศตวรรษ พวกเขาใช้ชีวิตที่ถูกกดขี่อย่างต่อเนื่องและกำลังคร่ำครวญหาอิสรภาพ แต่ด้วยพระคุณ พระยาห์เวห์จึงทรงเลือกประชากรของชนชาติที่เป็นทาสนี้ ซึ่งตอนนั้นเจอความทุกข์ยากลำบากอย่างมาก เพื่อจะทำให้พวกเขามาเป็นประชากรและเป็น “กรรมสิทธิ์พิเศษของพระองค์เอง” (อพยพ 19:5; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6)⁴

ในอียิปต์และอารยธรรมโบราณอื่นๆ จะถือว่าทาสเป็นชนชั้นต่ำสุดของสังคม พวกเขาไม่มีสถานะทางสังคมและไม่มีสิทธิหรือการคุ้มครองพิเศษ พวกเขาอาจถูกซื้อขายเหมือนการค้าขายปศุสัตว์ แต่กระนั้นชนชาติที่เป็นทาสซึ่ง “ไม่มีตัวตน” ของสังคมนี้ พระยาห์เวห์ก็ทรงเลือกพวกเขาจากชนชาติทั้งหลายในโลกให้มาเป็นประชากรของพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขาและประทานบัญญัติสิบประการแก่พวกเขาเพื่อเป็นรากฐานทางคุณธรรมแห่งพันธสัญญา

ในขณะที่เราอ่านมีเพียงบัญญัติข้อเดียวที่จะต้องเชื่อฟัง มาตรฐานนี้ถูกยกขึ้นเป็นสิบข้อสำหรับคนอิสราเอล แต่เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องดูว่าข้อบัญญัติเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนกัน คือนอกจากข้อยกเว้นเพียงหนึ่งหรือสองข้อแล้ว ข้อบัญญัติก่อนหน้านี้ทั้งหมดมีลักษณะเป็นข้อห้ามและเริ่มต้นด้วยคำว่า “อย่า” ข้อยกเว้นหนึ่งในนี้คือบัญญัติข้อที่ห้าที่ว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า” ซึ่งไม่ได้มีข้อห้าม แม้พระบัญญัติข้อที่สี่ที่ว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต” จะไม่ได้อยู่ในรูปของข้อห้ามเหมือนกับข้อบัญญัติอื่นๆ แต่โดยพื้นฐานแล้วมันก็ยังคงเป็นข้อห้ามอยู่ เพราะเป็นการห้ามการทำงานตามปกติทั้งสิ้นในวันหยุดพักนี้ วันสะบาโตเป็นวันหยุดที่กำหนดให้ประชาชนหยุดพักจากการประกอบอาชีพประจำของพวกเขา

ในบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตนี้มีคำว่า “บริสุทธิ์” ปรากฏเป็นครั้งแรกในพระบัญญัติสิบประการ แต่คนเราจะบริสุทธิ์โดยไม่ทำงานใดๆ เลยได้อย่างไร? แน่นอนว่าประเด็นก็คือ ในวันหยุดพักนั้นทุกคนจะต้องหันความสนใจของตนทั้งหมดไปที่พระยาห์เวห์ ด้วยเหตุนี้จึงมีการเรียกให้ “รักษาดตนเองให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” (เลวีนิติ 11:44)⁵

⁴ อพยพ 19:5 บัดนี้หากเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเราอย่างหมดใจ และรักษากฎพันธสัญญาของเรา เจ้าก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ล้ำค่าของเราจากประชาชาติทั้งปวงทั่วโลก ถึงแม้ทั้งโลกนี้เป็นของเรา (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁵ เลวีนิติ 11:44 “เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า จงแยกตัวออกมาเพื่อเราและรักษาดตนเองให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ อย่าทำให้ตัวเองเป็นมลทินโดยแตะต้องสัตว์ที่เลื้อยคลานใดๆ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ชนชาตินี้แต่ก่อนเป็นชนชาติที่เป็นทาสซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกออกมาจากการเป็นทาส เป็นพวกที่ไม่มีแผ่นดินบนผืนโลกที่เป็นของพวกเขาเอง พวกที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนบริสุทธิ์ที่อุทิศตนทั้งหมดแต่พระองค์เอง พระยาห์เวห์ทรงเรียกประชากรที่ไม่สำคัญของโลกนี้มาเป็นประชากรพิเศษของพระองค์

ในแง่ของบทบัญญัติที่พระยาห์เวห์ได้ประทานแก่ประชากรอิสราเอล อีกทั้งในแง่ของรูปแบบที่เป็นข้อห้ามส่วนใหญ่ของข้อบัญญัติเหล่านี้ มันดูเหมือนดังในกรณีของอาดัม พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ง่ายเท่าที่จะเป็นไปได้ที่คนอิสราเอลจะบริสุทธิ์ เพราะสิ่งที่เรียกร้องจากพวกเขาไม่ใช่การบรรลุเป้าหมายทางคุณธรรมอันสูงและสูงส่ง แต่เป็นการงดเว้นจากการทำบางสิ่งเท่านั้น แม้กระนั้นพวกเขาก็ล้มเหลวเช่นเดียวกับอาดัม พวกเขาไม่สามารถแม้จะรักษาบทบัญญัติที่เป็นข้อห้ามต่างๆได้ นั่นก็คือ พวกเขาไม่สามารถจะงดเว้นจากการทำสิ่งที่พวกเขาถูกห้ามไม่ให้ทำ ดูเหมือนว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสห้ามหรือไม่อนุญาตให้ทำนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์อยากจะทำ

เราไม่สามารถจะคาดเดาเองง่ายๆว่าบัญญัติที่ให้ไว้ในรูปของการห้าม เช่น ข้อที่ห้ามอาดัม หรือบัญญัติสิบประการส่วนใหญ่ที่ห้ามคนอิสราเอลนั้นจะเชื่อฟังได้ง่ายกว่าบัญญัติที่สั่งให้ทำ บัญญัติที่ห้ามคน ๆ หนึ่งไม่ให้ทำในสิ่งที่เขาอยากจะทำนั้น ไม่ได้ง่ายกว่าคำสั่งให้ทำในสิ่งที่คนนั้นไม่อยากจะทำเลย เอาจมองดูผลไม่ต้องห้ามและเห็นว่ามันน่าดึงดูดใจอย่างยั่วยุซึ่งใจไม่ได้ และสิ่งนี้นำไปสู่การกระทำที่ไม่เชื่อฟังซึ่งเป็นอันตรายถึงชีวิตสำหรับเธอ สำหรับอาดัม และสำหรับมวลมนุษย์

ข้อบัญญัติที่ว่า “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5, มาระโก 12:30) จะรักษาได้ง่ายกว่าไหม? เมื่อเราไตร่ตรองเรื่องนี้ เราจะเห็นว่าในทางปฏิบัติแล้ว บัญญัติข้อนี้รักษาได้ไม่ยากไปกว่าข้ออื่น ๆ ดังที่เห็นในข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าที่คนอิสราเอลและมนุษย์โดยทั่วไปพบว่าตัวเองไม่สามารถจะรักษาบัญญัติทั้งที่สั่งให้ทำและที่สั่งห้ามไม่ให้ทำได้ เมื่อพิจารณาถึงข้อห้ามส่วนใหญ่ของบัญญัติสิบประการ มันดูเหมือนว่าการเป็นคนปราศจากตำหนินั้นไม่น่าจะยากมาก แต่ก็ยังเห็นได้ชัดว่า มันเป็นไปได้ที่มนุษย์จะสมบูรณ์แบบและนี่เป็นเพราะธรรมชาติมนุษย์ของเขา

ความท้าทายอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงเผชิญ

จากหลังของประวัติศาสตร์อันยาวนานของความล้มเหลวในฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลและมวลมนุษย์นี้ ดูชัดกับสิ่งที่เราพยายามจะทำความเข้าใจถึงความท้าทายที่พระเยซูทรงเผชิญเมื่อพระยาห์เวห์ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ และยังเรากำลังคิดถึงพันธกิจของพระองค์ในบริบทของความล้มเหลวทาง

คุณธรรมของมวลมนุษย์มากเท่าไร ดังที่สะท้อนให้เห็นในถ้อยคำว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมเลย แม้สักคนเดียว” (สดุดี 14:3, โรม 3:10) เราก็อ้างสงสัยว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไรที่พระเยซูจะสามารถมีชัยชนะได้ในเมื่อไม่มีใครสามารถทำได้

แม้แต่ผู้เผยพระวจนะคนสำคัญ ๆ ในสมัยก่อนก็ไม่สามารถกล่าวอ้างความเป็นคนสมบูรณ์แบบได้ คงไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดในพระคัมภีร์เดิมที่เป็นที่ยกย่องนับถือมากไปกว่าอิสยาห์ แต่เมื่อเขาได้รับนิมิตเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ เขาก็สารภาพด้วยความเสียใจว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด” (อิสยาห์ 6:5) คำสารภาพว่า “ริมฝีปากไม่สะอาด” ที่อิสยาห์หมายถึงนั้นไม่มีคำอธิบายไว้ แต่ทุกคนที่เคยพยายามมีชีวิตที่บริสุทธิ์ก็จะพอเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร การพุดผัดทางวาจาหรือคำที่ไม่เหมาะสมคำเดียวจะทำให้เราไม่สะอาดและลบล้างความสมบูรณ์แบบ ถ้าเรานึกภาพว่าความสมบูรณ์แบบเป็นเหมือนผ้าขาวที่ไม่มีรอยเปื้อน ผ้าขาวผืนนั้นจะกลายเป็นผ้าที่ไม่สมบูรณ์แบบทันทีเมื่อมีจุดเล็กมากอยู่บนผ้าผืนนั้น

คนที่ควบคุมลิ้นของเขาได้ก็เป็นคนที่สมบูรณ์แบบ (หรือดีพร้อม ยากอบ 3:2)⁶ และมีน้อยคนที่สามารถควบคุมลิ้นของตนเองได้แม้ภายในวันเดียว ที่จะยับยั้งการพุดผัดทางวาจาภายในเวลา 24 ชั่วโมงได้ นั่นก็ยังไม่ต้องพุดถึงการยืดเวลาไปจนถึง 30 ปีเหมือนในกรณีของพระเยซูเลย ข้อเท็จจริงอันน่าอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบ แม้กระทั่งยอมให้ฤทธิ์อำนาจที่ช่วยเหลือของพระยาห์เวห์ดำรงอยู่ในพระองค์ (ซึ่งก็มีให้กับผู้เชื่อทุกคนโดยการที่พระเจ้าสถิตอยู่ภายใน) นี้ อยู่เหนือขีดความสามารถในการจินตนาการของเราที่จะคาดคิดได้

การทำให้พระเยซูสมบูรณ์แบบเป็นการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่มากที่สุดของพระยาห์เวห์ ที่เหนือกว่าความงดงามของการสร้างจักรวาล เมื่อพุดถึงสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น อนุภาคควาร์กที่มีขนาดเล็กกว่าอะตอม และอนุภาคนิวตริโน⁷ ที่มีมวลเล็กกว่าอิเล็กตรอนนั้น ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับสิ่งมีชีวิตที่มีใจปรารถนาและเสรีภาพในการเลือก

ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูบรรลุผลหลังจากการไม่เชื่อฟังของอาดัมกับอวาที่ได้นำความบาปและความตายมาสู่โลก ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมทางจิตวิญญาณที่ไม่เป็นมิตรกับความชอบธรรมและความสมบูรณ์แบบ สิ่งที่อาดัมและเอวาล้มเหลวที่จะบรรลุผลในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยนั้น พระเยซูทรงบรรลุผลในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตร มันจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ตั้งแต่สมัยของอาดัมมาจนถึงสมัยของพระเยซูจึงไม่มีใครเคยบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบ ข้อเท็จจริงอันน่ามหัศจรรย์ที่

⁶ ยากอบ 3:2 “ถ้าใครไม่เคยทำผิดทางคำพูด คนนั้นก็เป็นคนดีพร้อม และสามารถบังคับทั้งตัวได้ด้วย”

⁷ Quarks คือชื่อเรียกอนุภาคมูลฐานที่เป็นหน่วยเล็กที่สุดของสสารตามทฤษฎีใหม่ขององค์ประกอบของสสาร Neutrinos คืออนุภาคมูลฐานที่แยกให้เล็กกว่านี้ไม่ได้แล้ว ซึ่งมีอยู่ทั่วจักรวาลและเดินทางทะลุทุกสิ่งโดยไม่มีอะไรขวางกั้นได้

พระเยซูทรงมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพื่อความรอดของโลก ทำให้พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้นด้อยไปเลยเมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้ว

นอกเหนือจากพระเยซูแล้ว ยังไม่มีใครอื่นที่สมบูรณ์แบบในบรรดาหลายพันล้านคนที่ผ่านเข้ามาในโลกนี้ ไม่มีแม้แต่ในหมู่ผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แม้ अबราฮัม จะมีคุณสมบัติที่โดดเด่นหลายอย่างและอยู่ในฐานะ “สหายของพระเจ้า” (2 พงศาวดาร 20:7, อิสยาห์ 41:8, ยากอบ 2:23) ก็ไม่ได้เป็นข้อยกเว้น (เปรียบเทียบความขัดแย้งที่ร้ายลือมซารัทและฮาการ์) โมเสสซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญาเพราะโทษในครั้งนั้น (กันดารวิถี 20:7-12)

การที่จะถึงความสมบูรณ์แบบนั้นยากแค่ไหน? นั่นไม่ใช่คำถามที่ถูกต้องด้วยซ้ำ เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่จะบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบในชีวิตนี้ได้ แต่นั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จโดยการอยู่ในกันและกันกับพระบิดา ดังคำกล่าว “เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา” (ยอห์น 14:10) ความสัมพันธ์กับพระบิดานี้มีจุดมุ่งหมายที่จะรวมคนอื่นด้วย ไม่ได้ผูกขาดเฉพาะกับคน ๆ เดียว เพราะเราต้องมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างที่เราเชื่อทรงดำรงชีวิตอยู่ (“เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราในโลกนี้ก็เช่นนั้น” 1 ยอห์น 4:17)

ความสมบูรณ์แบบของพระเยซู: แบบอย่างสำหรับประชากรของพระเจ้า

ภาพของกระบวนการที่ยากลำบากและเป็นกระบวนการตลอดชีวิตที่จะบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบ ที่ผู้เชื่อทุกคนซึ่งเกิดจากพระวิญญาณได้ถูกเรียกให้บรรลุถึงนั้นมีรายละเอียดอยู่มากในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ในทางกลับกัน พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้ที่สมบูรณ์แบบโดยเนื้อแท้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้านั้น ไม่ได้เป็นแบบอย่างที่เราจะสามารถทำตามได้ด้วยความบากบั่นของเราเพื่อจะบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบที่เราถูกเรียกให้ “จงเป็นคนสมบูรณ์แบบ เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงสมบูรณ์แบบ”⁸ (มัทธิว 5:48)

คำว่า “จงเป็นคนสมบูรณ์แบบ” หรือ “จงดีพร้อม” นั้นพระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไร? สิ่งนี้มีอธิบายไว้ในคำเทศนาบนภูเขาและยกตัวอย่างไว้ในคำสอนของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นตัวอย่างและแบบอย่างของความสมบูรณ์แบบที่พระองค์ตรัสถึง และพระองค์เคยบอกเราใหม่ว่าพระองค์ทรงบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบได้อย่างไร? ใช่แล้ว พระองค์ทรงบอกเราและบอกในรายละเอียด! แต่คำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้เราตาบอด เราจึงมองไม่เห็นพลังขับเคลื่อนในฝ่าย

⁸ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “จงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ดีพร้อม” (ผู้แปล)

วิญญาณว่าพระเยซูทรงทำหน้าที่อย่างไรในความสัมพันธ์กับพระบิดาตลอดชีวิตของพระองค์ในการบรรลู่ถึงความสมบูรณ์แบบ ข้อเท็จจริงก็คือ พระเยซูได้บอกเราแล้วถึงวิธีที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระบิดา และในแบบที่เราสามารถปฏิบัติตามรอยทางของพระองค์และดำเนินชีวิตเหมือนที่พระองค์ทรงดำเนินได้

พระเยซูได้ทรงกล่าวคำตรัสหลายครั้งที่ให้เห็นว่า สิ่งที่เป็นจริงกับพระองค์ก็เป็นจริงกับบรรดาผู้ติดตามพระองค์ด้วย ก็เหมือนกับที่พระองค์ทรงบังเกิดจากพระวิญญาณของพระเจ้า (ลูกา 1:35 กิจการ 10:38)⁹ ดังนั้นทุกคนก็ต้องเกิดจากพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5,6,8)¹⁰ และเกิดจากพระเจ้า (1 ยอห์น 3:9; 4:7; 5:1,4,18)¹¹ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงเน้นย้ำชีวิตในพระวิญญาณอย่างต่อเนื่อง (โรม 8:9, เอเฟซัส 6:18, Philip 2:1, โคลสี 1:8)

พระเยซูไม่ได้ทรงทำตามใจชอบของพระองค์เองอย่างไร (ยอห์น 4:34, 5:30, 6:38, 8:28) ผู้เชื่อทุกคนก็ต้องทำตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้นเช่นกัน (มัทธิว 7:21, ยอห์น 8:51, 14:21, 1 ยอห์น 5:3) ผู้เชื่อทั้งหลายต้องอยู่ในพระเยซูและในพระบิดาในแบบที่พระเยซูทรงอยู่ในพระบิดา และทรงอยู่ในผู้เชื่อทั้งหลาย (ยอห์น 15:1-10, 1 ยอห์น 2:24, 27; 4:13) โลกเกลียดชังและปฏิเสธพระเยซูอย่างไร โลกก็จะเกลียดชังและปฏิเสธเราที่เป็นสาวกของพระองค์อย่างนั้นเช่นกัน (ยอห์น 15:18-19) พระเยซูทรงได้รับเกียรติอย่างไร ผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ก็จะได้รับเกียรติร่วมกับพระองค์อย่างนั้นเช่นกัน (ยอห์น 17:1,5,10, โรม 8:17)

พลังขับเคลื่อนเหล่านี้ในฝ่ายวิญญาณมาจากการรวมเป็นหนึ่งทางจิตวิญญาณที่พระเยซูตรัสซ้ำ ๆ ว่า พระบิดาทรงอยู่ “ในเรา” (ยอห์น 10:38, 14:10,11, 17:21) นั่นก็คือ พระบิดาทรงดำรงอยู่ในพระเยซูและทรงทำงานของพระองค์ผ่านพระเยซู (ยอห์น 14:10) พระเยซูทรงเป็นพระวิหารของพระยาห์เวห์ (ยอห์น 2:19) เช่นเดียวกับบรรดาผู้เชื่อของพระองค์ (1 โครินธ์ 3:16-17, 6:19) วิธีที่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระบิดาก็เหมือนกับวิธีที่ผู้เชื่อจะต้องดำเนินชีวิต

⁹ ลูกา 1:35 ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่เกิดมานั้นจะได้ชื่อว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

¹⁰ ยอห์น 3:5 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าใครไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ คนนั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

¹¹ 1 ยอห์น 5:18 เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา...

การฝึกทางความคิด: สังคมที่ปราศจากบาปและสมบูรณ์แบบ

เนื่องจากไม่เคยมีใครในมวลมนุษย์ที่ปราศจากบาปนอกจากพระเยซู มันจึงเป็นเรื่องยากที่เราจะเข้าใจว่าอะไรคือความปราศจากบาป เราจึงจากคำนิยามว่าคือการไม่มีบาป แต่นั่นเป็นคำนิยามในทางลบ แล้วอะไรคือคุณสมบัติในทางบวกของลักษณะที่ปราศจากบาป? แน่นอนว่ามันต้องรวมถึงความบริสุทธิ์และความสมบูรณ์แบบ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นแนวคิดที่เป็นนามธรรมสำหรับเรา

มันอาจช่วยให้เข้าใจ ถ้าเราจะคิดถึงประเทศที่ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีความขัดแย้ง และไม่มีการทุจริต มันคงจะเป็นประเทศในอุดมคติและเป็นรัฐในฝัน แต่ประเทศดังกล่าวนี้จะจัดตั้งขึ้นและปกครองอย่างไร? ประเทศที่ปราศจากอาชญากรรมน่าจะมีระบบเศรษฐกิจที่ทุกคนมีความเท่าเทียมในความมั่งคั่งใกล้เคียงกัน จึงไม่มีใครที่จะต้องขโมยเพราะความทุกข์ยากและความยากจน แต่การลักขโมยและการโจรกรรมก็ไม่ได้เกิดขึ้นจากแรงจูงใจด้วยเหตุของความยากจนเสมอไป แต่ว่าบ่อยครั้งความอยากที่จะครอบครองบางอย่างก็ได้มาโดยวิธีโจรกรรมเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นงานศิลปะที่ไม่ได้มีไว้ขาย รากของปัญหาจึงไม่ได้อยู่ที่ความยากจนแต่อยู่ที่ความโลภและความเห็นแก่ตัว

ประเทศที่สมบูรณ์แบบนั้นไม่สามารถจะจัดตั้งขึ้นได้ด้วยระบบเศรษฐกิจที่ดีที่มีการกระจายความมั่งคั่งให้พอ ๆ กันเท่านั้น เพราะสังคมดังกล่าวจะต้องมีพลเมืองที่แต่ละคนมีอุปนิสัยที่ดีเลิศจึงจะช่วยจัดความเห็นแก่ตัว ความโลภ และตัณหา สรุปก็คือพลเมืองแต่ละคนจะต้องมีคุณธรรมอยู่ภายในประเทศที่ปลอดอาชญากรรมอย่างสมบูรณ์แบบจะต้องให้พลเมืองแต่ละคนปราศจากบาป ดังนั้นมันจึงกลับมาที่จุดเริ่มต้นจากสภาพภายนอกของประชาชาติมาสู่สภาวะทางคุณธรรมของแต่ละบุคคล

การฝึกทางความคิดแบบนี้แสดงให้เห็นว่า การสร้างสังคมที่ปราศจากบาปจะต้องมีอะไรที่มากกว่าการยับยั้งหรือการขจัดสิ่งที่เป็นทางลบ ซึ่งต้องใช้คุณสมบัติในทางบวกที่จำเป็นในการแสดงให้เห็นความปราศจากบาป ได้แก่ สติปัญญาในการแยกแยะสิ่งที่ถูกกับสิ่งที่ผิด มีความกล้าที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้องถึงแม้ต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ผิด และยึดมั่นความชอบธรรมเมื่อแรงดึงหรือแรงดึงดูดที่มีพลังของความไม่ชอบธรรม

คุณสมบัติทั้งหมดนี้มีอยู่ในพระยาห์เวห์และมีอยู่ในพระองค์แต่ผู้เดียว แต่กระนั้นพระองค์ก็มีพระทัยกว้างที่จะให้คุณสมบัติทั้งหมดนี้กับทุกคนที่เชื่อฟังและทำตามพระองค์ สิ่งนี้เห็นได้อย่างครบถ้วนในพระเยซูคริสต์และในพระองค์แต่ผู้เดียวจนถึงบัดนี้ เมื่อมีการกล่าวว่าพระเยซูทรงปราศจากบาปนั้น การไม่มีบาปไม่ใช่สิ่งที่กล่าวในรูปเชิงลบ แต่บ่งชี้ว่าทุกคุณสมบัติเชิงบวกในฝ่ายวิญญาณมีอยู่ในพระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น ความหวังเรื่องประเทศที่สมบูรณ์แบบซึ่งปลอดอาชญากรรมนั้นไม่ใช่ความเพ้อฝัน แต่เป็นความจริงที่พระเยซูประกาศว่าเป็นอาณาจักรของพระเจ้า เรื่องราชอาณาจักรนี้เป็นหัวใจสำคัญของคำสอนของพระเยซูในพระกิตติคุณสามเล่มแรก คำประกาศของพระเยซูและยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็คือ “ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” (มัทธิว 3:2, 4:17) นั่นก็คือราชอาณาจักรของพระเจ้าที่กำลังจะจัดตั้งขึ้น นี่เป็นเป้าหมายสำคัญที่พระเยซูทรงคำนึงถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียกให้ “จงเป็นคนสมบูรณ์แบบ เหมือนอย่างที่เราบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ ทรงสมบูรณ์แบบ” (มัทธิว 5:48) ราชอาณาจักรที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งก็คือราชอาณาจักรที่ดีเลิศของพระเจ้าจะสามารถตั้งขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพลเมืองทุกคนของราชอาณาจักรเป็นคนสมบูรณ์แบบ

ในแผนการของพระเจ้าแล้ว การที่พระเยซูทรงมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบนั้นไม่ใช่จุดจบของเรื่อง แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เพื่อที่ “พระองค์จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (โรม 8:29) พี่น้องที่มาภายหลังพระองค์จะต้องเป็นคนสมบูรณ์แบบเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบ ในข้อเดียวกันนี้ยังกล่าวว่าผู้เชื่อทุกคนจะต้อง “เป็นเหมือนพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะบอกว่าพวกเขาจะต้องบรรลุถึงการ “เต็มขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13) เพื่อให้สิ่งนี้เป็นจริง พระยาห์เวห์จึงทรงตั้งให้พระเยซูคริสต์ พระเมสสิยาห์ เป็นกษัตริย์ของราชอาณาจักรของพระองค์ เราจะเห็นพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ในราชอาณาจักรของพระเจ้าได้จากตัวอย่างในมัทธิว 25:34 ว่า “แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสกับพวกผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก’”

การล่อลวงของบาป

เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของการบรรลุถึงการปราศจากบาปของพระเยซูคริสต์ เราจะสังเกตว่า แม้แต่พวกทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์ก็ไม่สามารถต้านทานความบาปได้ ยูดา 1:6 พูดถึงพวกทูตสวรรค์ที่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตน และตอนนี้ถูกจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันนิรันดร์เพื่อรอการพิพากษา ความหมายของ “ละทิ้งถิ่นฐานของตน” ไม่ได้อธิบายไว้ แต่เป็นที่แน่ชัดว่าพวกทูตสวรรค์ได้ลวงล้าหรือพยายามที่จะครอบครองสิ่งที่พวกตนไม่มีสิทธิ

การเปิดเผยที่น่าตกใจที่สุดของเรื่องนี้เห็นได้ในวิวรณ์ 12 ที่บอกว่าจำนวนถึงหนึ่งในสามของทูตสวรรค์ในสวรรค์จะถูกล่อลวงโดยศัตรูเก่าแก่ของเจ้านั้นก็คือพญานาคหรือซาตาน ซึ่งเป็น “ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก” (ข้อ 9) มาต่อสู้กับพระยาห์เวห์ผู้สูงสุด (วิวรณ์ 12:4,7-9) ผลของความบ้าคลั่งของทูตสวรรค์เหล่านี้ก็ได้แต่เพียงจินตนาการเอาหรืออาจจะจินตนาการไม่ได้

มันทำให้ฉันงงว่าจะมีใครเลือกทำบาปในเมื่อเขารู้ถึงผลที่น่ากลัวตามมา เขาทำไปทำไมหรือ? มันเป็นเพราะมีความไม่ยังคิดบางอย่างอยู่ในจิตใจของทุกคนหรือ? หรือเป็นเพราะความเชื่อที่ถูกนำไปในทางที่ผิด เลยทำให้ไม่เชื่อหรือ? เหล่าทูตสวรรค์ที่กบฏต่อพระเจ้าเชื่อว่า พวกตนสามารถจะเอาชนะพระองค์ได้เพราะกองกำลังของพวกตนมีจำนวนมากอย่างนั้นหรือ? หรือว่าพวกทูตสวรรค์เหล่านั้นถูกอำนาจของซาตานสะกดจิตเหมือนกับในกรณีของชาวกาลาเทียหรือ? (กาลาเทีย 3:1) คำถามเหล่านี้จะเกิดขึ้นในใจ เมื่อเราอ่านรายงานข่าวการกระทำด้วยความรุนแรงที่ไร้สติ โดยไม่มีคำอธิบายที่สมเหตุสมผล

เรารู้สึกงงว่าคนที่มีความผิดและโดยทั่วไปแล้วมีเจตนาดีอย่างชาวเยอรมันจะสามารถถูกอดอล์ฟ ฮิตเลอร์¹² คนวิกลจริตผู้มีความสามารถพิเศษ มาหลอกลวงให้ร่วมกระทำการที่สร้างความหายนะให้กับตัวเองและผู้ที่ถูกเป็นเหยื่ออย่างนับไม่ถ้วนจากการกระทำที่น่าสยดสยองของพวกเขา ในฐานะที่เป็นมนุษย์ เรารู้ดีว่าการกระทำที่ไม่สมเหตุสมผลเช่นนี้ อาจเกิดขึ้นได้กับทุกคนไม่ใช่แต่เฉพาะชาวเยอรมัน

พระคัมภีร์พูดถึง “การล่องลงของบาป” (ฮีบรู 3:13) ซึ่งสามารถดักจับใครก็ตามที่ไม่เตรียมพร้อม แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์ มีความรอบรู้และฤทธิ์เดช ก็ไม่สามารถต้านทานการล่องลงของบาปได้ เปาโลมีมุมมองที่น่ากลัวนี้ของบาปอยู่ในความคิดเมื่อเขาเขียนไว้ว่า “ท่านจงอุตส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลาย ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น” (ฟิลิปปี 2:12) แต่คำสอนที่นิยมสอนกันในคริสตจักรเกี่ยวกับ “ความรอดที่มั่นคงตลอดไป” จะมีแต่สนับสนุนให้บรรดาผู้เชื่อไม่ต้องกังวลกับความรอด โดยเชื่อว่าเมื่อพวกเขามาเป็นคริสเตียนแล้ว ความรอดของพวกเขามั่นคงไปตลอด ไม่ว่าพวกเขาจะดำเนินชีวิตอย่างไร

การบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบที่ปราศจากบาปนั้น พระเยซูต้องต่อสู้กับความบาปในหลายลักษณะที่น่ากลัว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการล่องลงในหลายลักษณะที่ทำให้คริสเตียนมากมายล้มลง และเพราะการล่องลงของบาปนี้เอง ความบาปจึงมีโอกาสดักจับเหยื่อของมันได้สบายๆ นานก่อนที่จะรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา ตอนนี้เราเห็นชัดยิ่งขึ้นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีส่วนปัญหาและความฉลาดในการต่อสู้กับบาป ความงดงามในชัยชนะของพระเยซูเหนือศัตรูที่มีหลายลักษณะนี้ ตอนนี้เห็นชัดว่านำความรอดมาสู่มวลมนุษย์

ความบาปไม่ได้ทำงานเฉพาะในมนุษยชาติ แต่เป็นสิ่งที่ทำงานอยู่ในทั้งจักรวาลของสิ่งมีชีวิตซึ่งก็คือมนุษย์และทูตสวรรค์ ชัยชนะของพระเยซูเหนือความบาปมีผลอันยิ่งใหญ่ไม่เฉพาะกับมวลมนุษย์

¹² Adolf Hitler

เท่านั้นแต่กับจักรวาลทั้งหมดด้วย สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดรอคอยความรอดที่จะมาถึงด้วยความคาดหวังและการคร่ำครวญ (โรม 8:22)

ต้นเหตุของความบาปที่เปาโลชี้ให้เห็นนั้น ไม่ได้อยู่ที่พระบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ที่ตัวของมนุษย์เอง มนุษย์ยอมรับว่าพระบัญญัติของพระเจ้านั้นดี แต่ปัญหาที่แท้จริงของเราจะเห็นได้จากคำพูดที่เจ็บปวดของเปาโลว่า “การดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ก็ไม่ได้ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาทำ ก็ยังทำอยู่” (โรม 7:19) เปาโลสอนว่ารากของบาปอยู่ใน “เนื้อหนัง” ของมนุษย์ นี่ไม่ได้หมายความว่าความบาปชั่วอยู่ในกายเนื้อหนังของเรา แต่อยู่ที่ความคิดของเราที่ถูกความปรารถนาชักนำซึ่งถูกควบคุมโดย “ตัณหาทางกาย” ตัณหาเหล่านี้ครอบคลุมหลายองค์ประกอบของจิตใจมนุษย์ เริ่มจากความต้องการและความอยาก ไม่ว่าจะเป็นอาหารหรือความพึงพอใจในทางเพศ แล้วจากนั้นก็ไปสู่ความโลภในอำนาจเพื่อเป็นหนทางให้สมปรารถนาในสิ่งเหล่านี้ ซึ่งมักจะเริ่มต้นอย่างถูกทำนองคลองธรรมแต่ถูกผลักไปทางชั่วช้าอย่างเต็มพิกัด เมื่อความปรารถนามาถึงขั้นนี้ มันจะสามารถเติบโตเป็นความโลภ หรือความละโมภที่ผลักดันมนุษย์ให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการด้วยการโจรกรรมหรือฆาตกรรม และทำสงครามและการรุกรานในระดับสังคมที่กว้างขึ้น ซึ่งเห็นอยู่มากมายเต็มหน้าของประวัติศาสตร์

ถ้ามนุษย์ตกเป็นทาสของเนื้อหนังของเขา เขาจะบรรลุถึงความดีได้อย่างไร แล้วนับประสาอะไรที่จะบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบได้? แต่ก็มีความหวัง

พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล

แนวความคิดเกี่ยวกับความบริสุทธิ์มีกระจายอยู่ทั่วพระคัมภีร์เดิมและใหม่ และเห็นได้จากการยืนยันซ้ำๆว่า พระยาห์เวห์ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล” 25 ครั้งในอิสยาห์เพียงเล่มเดียว คำเรียกในรูปที่สั้นกว่าว่า “องค์บริสุทธิ์” ถูกใช้กับพระยาห์เวห์ในข้อต่างๆ เช่น อิสยาห์ 40:25, ฮาบากุก 1:12, 3:3, สุภาษิต 9:10 (เปรียบเทียบ 1 ยอห์น 2:20) แท้จริงแล้ว มีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้นที่บริสุทธิ์ในความหมายที่จริงแน่นอนดังที่ว่า “เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์” (วิวรณ์ 15:4)

ความบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์มาจากพระลักษณะเฉพาะของพระองค์ที่เป็นพระเจ้า “ไม่มีใครบริสุทธิ์ดังพระยาห์เวห์ ไม่มีใครเปรียบเหมือนพระองค์ ไม่มีใครปกป้องเหมือนพระเจ้าของพวกเรา” (1 ซามูเอล 2:2, เปรียบเทียบอิสยาห์ 40:25) ในทำนองเดียวกัน ข้อต่างๆ เช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 4:35 และอิสยาห์ 45:21-22, 46:9 ก็ทำให้เห็นพระลักษณะเฉพาะของพระยาห์เวห์ที่ทำให้พระองค์แตกต่างจากพระเทียมเท็จทั้งหลาย

พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (มาระโก 1:24, ลูกา 4:34, ยอห์น 6:69) และ “องค์บริสุทธิ์และชอบธรรม” (กิจการ 3:14)

ความสมบูรณ์แบบและความปราศจากบาปของพระเยซู

ฮีบรู 4:15 เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป

ความเป็นจริงเกี่ยวกับบาปและการทดลองที่เราเผชิญอยู่ทุกวัน ถูกเผยให้เห็นในหนังสือฮีบรูในคำกล่าวที่เด่นชัดว่าพระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้ที่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา เพราะพระองค์เองก็เคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง แต่กระนั้นก็ไม่เคยทำบาป ความเข้าใจอย่างเห็นอกเห็นใจของพระองค์แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับทัศนคติที่มีแต่กล่าวโทษของบรรดาผู้นำทางศาสนาต่อหญิงที่ล่วงประเวณี และถูกสรุปไว้ในคำกล่าวถึงการพบได้ทั่วไปของบาปว่า “ใครในพวกท่านไม่มีบาป ให้เอาหินขว้างนางก่อนเป็นคนแรก” (ยอห์น 8:7)

ความเข้าใจอย่างเห็นอกเห็นใจของพระเยซูยิ่งนำขึ้นชมมากขึ้นเมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างความปราศจากบาปของพระองค์กับความบาปหนาของเรา ซึ่งอันหลังเผยให้เห็นในโรม 3:10 ข้อที่มาจากสดุดี 14:1-3

โรม 3:10 “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมเลย แม้สักคนเดียว”

สดุดี 14:1-3 พวกเขาละเลยทรมาน พวกเขากะทำสิ่งที่น่าเกลียดน่าชัง ไม่มีใครสักคนที่ทำดี พระเจ้าทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ดูบรรดาบุตรมนุษย์ว่ามีใครบ้างที่เข้าใจ มีใครไหมที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาหันหนีไปหมด พวกเขาสื่อมทรมานเหมือนกันหมด ไม่มีใครที่ทำดี ไม่มีแม้แต่คนเดียว

สิ่งที่ตรงข้ามกับความบาปหนาของเราก็คือ ความปราศจากบาป ความชอบธรรมและความไว้มลทินของพระเยซู ดังที่เห็นในข้อต่อไปนี้ (ทุกข้อมาจากฉบับ ESV)

ยอห์น 8:46 มีใครในพวกท่านหรือที่ตัดสินว่าเรามีบาป?

ยอห์น 14:30 เพราะผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา

2 โครินธ์ 5:21 พระเจ้าทรงทำให้พระองค์ผู้ไม่มีบาปให้บาป

ฮีบรู 4:15 (อ้างอิงไว้แล้ว)

ฮีบรู 7:26 ...มหาปุโรหิต ผู้ที่บริสุทธิ์ ปราศจากความผิด ไร้มลทิน แยกจากพวกคนบาป และถูกยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์

ฮีบรู 9:14 ...พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ถวายพระองค์เองอย่างปราศจากตำหนิแด่พระเจ้าโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 เปโตร 1:19 ...ด้วยพระโลหิตอันสูงค่าของพระคริสต์ ดังลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดตำหนิ

1 เปโตร 2:22 พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาป และไม่มีคำหยาบคายออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์เลย

พระเยซูถูกเรียกว่า “บริสุทธิ์” หรือ “องค์บริสุทธิ์” ในกิจการ 2:27 และ 13:35 ทั้งสองข้อนี้เป็นคำอ้างอิงจากสดุดี 16:10

กิจการ 2:27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย หรือให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า

กิจการ 13:35 ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสไว้ในที่อื่นอีกว่า ‘พระองค์จะไม่ให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า’

สดุดี 16:10 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย หรือให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า

พระเยซูผู้สมบูรณ์แบบและปราศจากบาป จะทรงแบกบาปของคนเป็นอันมากและทำให้พวกเขาชอบธรรม

อิสยาห์ 53:9-12 ...ท่านไม่ได้ทำการประทุษร้ายใดๆ และไม่มีการหลอกลวงใดๆ ในปากของท่าน แต่พระยาห์เวห์ก็ทรงประสงค์ให้ท่านบอบช้ำ พระองค์ได้ทรงทำให้ท่านเป็นทุกข์.... หลังจากทรงทุกข์ทรมานในจิตวิญญาณของท่าน ท่านจะเห็นและจะพึงพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของเรา จะทำให้คนเป็นอันมากเป็นคนชอบธรรม และท่านจะแบกความบาปผิดทั้งหลายของพวกเขา.... ท่านเทชีวิตของท่านจนถึงความตาย และถูกนับรวมกับผู้ล่วงละเมิด กระนั้นท่านได้แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทูลวิงวอนเพื่อคนที่ล่วงละเมิด (ฉบับ ESV, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

การบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบของพระเยซูโดยการทนทุกข์ทรมานเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความรอดของเรา เพราะในการชดใช้พระองค์จะต้องเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ และเป็นมหาปุโรหิตที่สมบูรณ์แบบ ตามบทบัญญัติแล้ว ไม่มีเครื่องบูชาใดที่พระเจ้าจะทรงยอมรับ เว้นแต่ว่าจะเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์และไม่มีตำหนิหรือต่างพร้อย

อย่าถวายสิ่งใดที่มีตำหนิ เพราะสิ่งนั้นจะไม่ใช่ที่ยอมรับแทนตัวเจ้า และเมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์... สัตว์นั้นต้องสมบูรณ์จึงจะเป็นที่ยอมรับ สัตว์นั้นจะต้องไม่มีตำหนิเลย (เลวีนิติ 22:20-21 เปรียบเทียบเฉลยธรรมบัญญัติ 15:19, 21; 17:1)

พระคริสต์ทรงเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบและปราศจากบาป “พวกท่านได้รับการไถ่...ด้วยพระโลหิตอันสูงค่าของพระคริสต์ ลูกแกะที่ไร้ตำหนิและจุดต่างพร้อย” (1 เปโตร 1:18-19) พระองค์ไม่ได้แค่เป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น แต่ “เป็นมหาปุโรหิตตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” (ฮีบรู 5:10) ในบทบัญญัตินั้น มหาปุโรหิตจะต้องสมบูรณ์แบบด้วยดังที่ว่า “ไม่ให้ผู้ใดจากพงศ์พันธุ์ของอาโรนปุโรหิต ที่มีตำหนิ เข้ามาใกล้เพื่อถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า” (เลวีนิติ 21:21 ฉบับ ESV)

ความสมบูรณ์แบบในความเป็นจริง

คนบาปอย่างเราแทบจะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าการไม่มีบาปเป็นอย่างไร ถ้าเราลองไม่ทำบาปสักวันหนึ่ง ก็อาจช่วยได้! จากนั้นลองนึกดูว่าการไม่มีบาปสัก 20 ปีในวัยที่เป็นผู้ใหญ่จะเป็นอย่างไร (ในกรณีของพระเยซูเริ่มตั้งแต่อายุ 13 ถึง 33) เป็นเรื่องแปลกสักหน่อย คือเมื่อพระเยซูมีอายุสามสิบปีนั้น พระองค์ทรงเหมือนชายที่กำลังใกล้ห้าสิบ (ยอห์น 8:57)¹³ แม้ว่าพระองค์จะรักษาความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าทุกช่วงเวลาในทุกๆวัน แต่แค่คิดถึงความรอดของโลกที่อาจสูญไปได้ในช่วงวินาทีเดียวถ้าไม่ระวังนั้นคงเป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัส ความทุกข์ทรมานเหนือสิ่งอื่นใดนี้ แม้แต่ความทุกข์ทรมานที่ค่อนข้างสั้น ๆ บนกางเขน ซึ่งถือว่าเป็นความทุกข์ทรมานที่แท้จริงที่พระองค์ทรงแบกรับไว้เพื่อความรอดของเรา

ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูคือการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำ พระเยซูคริสต์เป็นการทรงสร้างใหม่ของพระยาห์เวห์ เป็นจุดสุดยอดของผลงานที่งดงามของพระเจ้า ตั้งแต่ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา ซึ่งไม่เคยมีใครเคยเห็นคนแบบนี้และจะไม่เคยเห็นคนที่เหนือกว่านี้

¹³ ยอห์น 8:57 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี ท่านเคยเห็นอับราฮัมแล้วหรือ?”

ตลอดไปเป็นนิตย์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงยกย่องพระเยซู “เหนือฟ้าสวรรค์” (ฮีบรู 7:26) ให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เรื่องที่สมมุติขึ้นของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้นไม่ใช่เรื่องน่าอัศจรรย์ใจ พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ในขณะที่พระเยซูของพระคัมภีร์ใหม่ไม่มีสิ่งใดที่มาจากพระองค์เอง แม้แต่ชื่อของพระองค์ว่า “เยซู” พระยาห์เวห์ก็ประทานให้ ถ้าคำสำคัญสำหรับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพคือแก่นแท้เดียวกัน คำสำคัญสำหรับพระเยซูของพระคัมภีร์ก็คือ *การเชื่อฟัง*

พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่ถือว่าพระองค์ทรงมีความเท่าเทียมกันกับพระเจ้านั้น ไม่สามารถจะรับประกันความรอดของมวลมนุษยได้ มีแต่การเชื่อฟังของพระเยซูตามพระคัมภีร์ ผู้เป็นพระเมสโปดกของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถรับประกันความรอดได้ นั่นเป็นเพราะ “การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว” ทำให้คนเป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรม (โรม 5:19)¹⁴

การเชื่อฟังนั้นจะต้องสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่แค่บางส่วน ยากอบอธิบายถึงเรื่องนี้จากอีกมุมมองหนึ่งว่า “เพราะว่าใครที่รักษารรมบัญญัติทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว คนนั้นก็ทำผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) คนที่ทำผิดธรรมบัญญัติข้อเดียวก็ทำผิดทั้งสิ้นข้อ

พระเยซูมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบได้ทำตามบทบัญญัติอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ โดยเฉพาะบทบัญญัติที่เกี่ยวกับความรัก เพราะ “ความรักเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติอย่างครบถ้วนแล้ว” (โรม 13:10) พระองค์ไม่ได้ทรงล้มล้างบทบัญญัติหรือสอนให้ทุกคนทำเช่นนั้น แต่แท้จริงแล้วตรัสว่า “แม้อักษรที่เล็กที่สุดสักตัวหนึ่ง หรือขีดๆหนึ่ง ก็จะไม่มีความสูญหายไปจากหนังสือบทบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จครบถ้วน” (มัทธิว 5:18) พระองค์มาทำให้บทบัญญัติสำเร็จครบถ้วน และในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่ “ให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มาระโก 10:45)

ในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราคิดว่าความสมบูรณ์แบบของพระเยซูเป็นผลพลอยได้จากความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่แนวคิดที่ว่าคนๆหนึ่งจะสามารถสมบูรณ์แบบหรือปราศจากบาปได้โดยการเป็นพระเจ้าและมนุษย์ในเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นแนวคิดที่พบได้ในบางรูปแบบของความเชื่อทางไสยศาสตร์นั้น เป็นตำนานที่แม้แต่ผู้ใช้เวทมนตร์น้อยคนจะเชื่อ ในชีวิตจริงจะไม่มีทางลัดไปสู่ความสมบูรณ์แบบ เหมือนที่พระเยซูได้ทรงถูกทำให้สมบูรณ์แบบโดยผ่านความทุกข์ยากมาตลอดชีวิตของพระองค์ ไม่ใช่แค่เฉพาะในสัปดาห์สุดท้ายอย่างไร ความสมบูรณ์แบบสำหรับผู้เชื่อจึง

¹⁴ โรม 5:19 “เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ทำให้คนเป็นอันมากเป็นคนบาปฉันใด การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ก็ทำให้คนเป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรมฉันนั้น” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

เป็นกระบวนการที่ยาวนานตลอดชีวิตอย่างนั้นเช่นกัน แม้แต่เปาโลก็ยังไม่เห็นว่าตัวเองบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบแล้ว (ฟิลิปปี 3:12) เขาปล้ำสู้กับความเย่อหยิ่งจนถึงขนาดที่พระเจ้าต้องให้ “หนามในเนื้อหนัง” เพื่อไม่ให้เขายกตัวเอง (2 โครินธ์ 12:7)¹⁵

ตอนนี้เราซาบซึ้งในความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ช่วงสามปีสุดท้ายของพระองค์นั้นเป็นช่วงยากที่สุด การทดลอง 40 วันในถิ่นทุรกันดารโดยไม่ได้กินอาหาร ถูกซาตานโจมตีอย่างไม่ร่ามือนั้นจะเกินกว่าที่คนส่วนใหญ่จะสามารถทนได้ในหนึ่งวัน นี่ยังมีการพูดให้ร้ายสองหรือสามปีตามมาอีก จากบรรดาผู้นำทางศาสนาที่กล่าวหาพระองค์ในทุกเรื่อง พวกเขาตราหน้าพระองค์ว่าเป็นผู้ก่อความวุ่นวาย เป็นพระเมสสิยาห์เทียมเท็จ เป็นผู้พูดหมิ่นประมาทพระเจ้า และเป็นผู้ใช้อำนาจของนายผี ดูเหมือนว่าไม่มีใครจะเชี่ยวชาญในการใส่ร้ายและลอบฆ่าคนได้เท่าคนในศาสนา โดยเฉพาะบรรดาผู้นำทางศาสนาที่มีคนเอาอย่างพวกเขา เป็นเรื่องน่าแปลกใจไม่น้อยที่หลายคนหันหลังให้ศาสนา เราแค่ใช้อินเทอร์เน็ตดูก็จะเห็นการใส่ร้ายป้ายสีที่คนในศาสนาบางคนทำได้เก่งมาก พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ถึงพวกที่รื้อนร่นเช่นนั้น ที่จะฆ่าคุณเพราะพวกเขาคิดว่าจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า

การบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบของพระเยซูเป็นสิ่งที่เหนือจินตนาการแม้เพราะว่าพระเจ้าสถิตอยู่ในพระองค์ และพระเจ้าได้ทรงให้การสถิตอยู่ของพระองค์เช่นนั้นมียูกับผู้เชื่อทุกคน! ผู้ที่พยายามอย่างสุดใจที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ที่เข้าใจการบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบของพระเยซูว่าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เพียงใด คนเช่นนั้นจะเติบโตขึ้นในความรักและการอุทิศตัวของพวกเขากับพระองค์ จะยอมรับว่าพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ความผิดร้ายแรงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ การปิดบังความน่ามหัศจรรย์ของพระเยซูที่ปราศจากบาปและเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ โดยลดความจริงอันน่าอัศจรรย์นี้ให้เป็นความคิดที่ตื้น ๆ และคร่ำครึว่าในเมื่อพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่มีบาปโดยอัตโนมัติ ความสมบูรณ์แบบของพระองค์เป็นผลจากความ เป็นพระเจ้าของพระองค์

แทนที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะอัศจรรย์ใจกับความมหัศจรรย์อันน่าทึ่งของมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ พวกเขา กลับเบนประเด็นมาถกเถียงกันยืดยาวว่า พระเยซูผู้เป็นพระเจ้าทรงสามารถทำบาปได้หรือไม่ เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ยากกว่าทำไมจึงตั้งคำถามนี้ขึ้นมา เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า มันก็

¹⁵ 2 โครินธ์ 12:7 “และเพื่อให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป เนื่องจากการสำแดงอันยิ่งใหญ่ ก็ทรงให้หนามในเนื้อของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นทูตของซาตานที่คอยโบยตีข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะไม่ยกตัวเกินไป”

ชัดเจนว่าพระองค์ไม่สามารถทำบาปได้ อันที่จริงพระองค์ไม่สามารถแม้แต่จะถูกล่อลวง (“ความชั่วไม่อาจล่อลวงพระเจ้าให้ทำบาป” ยากอบ 1:13)¹⁶ เหตุผลที่แท้จริงจากคำถามของพวกเขาก็คือ พวกเขาไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพระเยซูทรงต่อสู้กับบาปจนถึงจุดที่เหงื่อหยดออกมาเป็นเลือด (ลูกา 22:44) เรื่องนี้ทำให้ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนถอนตัวที่จะสรุปว่าพระเยซูไม่สามารถทำบาปได้ แต่นี่เป็นสภาวะที่ขัดแย้งกันที่จะรับได้ เพราะว่าพระเจ้าที่สามารถถูกล่อลวงให้ทำบาปได้นั้นไม่ใช่พระเจ้าของพระคัมภีร์

ในความเชื่อตรีเอกานุภาพนั้น ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูมาพร้อมกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในเมื่อพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและพระเจ้ายกทรงสมบูรณ์แบบ ดังนั้นธรรมชาติมนุษย์ของพระเยซูจึงสมบูรณ์แบบโดยธรรมชาติพระเจ้าของพระองค์ที่มีในบุคคลเดียวกัน¹⁷ แต่คุณลักษณะของความเป็นพระเจ้า เช่น ความบริสุทธิ์และพระปัญญาสามารถจะถ่ายทอดหรือไม่? มีใครไหมที่จะถูกทำให้สมบูรณ์แบบได้ในชั่วพริบตาโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการที่ใช้เวลายาวนานและยากลำบากในการเติบโตและการเรียนรู้ในฝ่ายวิญญาณ?

ไม่มีใครแม้แต่พระเยซูที่เกิดมาหรือถูกสร้างให้สมบูรณ์แบบ เพราะเรากำลังพูดถึงความสมบูรณ์แบบในทาง*คุณธรรม* หนังสือฮีบรูกล่าวว่าพระเยซูทรงมาเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบโดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ (2:10) ทรงเรียนรู้การเชื่อฟังโดยการทนทุกข์ต่าง ๆ (5:8)¹⁸ และทรงถูกทำให้เพียบพร้อมสมบูรณ์ (5:9)¹⁹ เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมนั้น เขาสมบูรณ์แบบในทุกแง่ทั้งร่างกายและจิตใจ เขาไม่มีบาปในแง่ที่ว่าเขายังไม่ได้มีโอกาสทำบาปเหมือนเช่นเด็กทารก แต่ความจริงที่ต่อมาอาดัมล้มเหลวนั้นก็เป็นหลักฐานชัดเจนว่าเขาไม่ได้ถูกสร้างให้สมบูรณ์แบบในทาง*คุณธรรม*

พระเยซูทรงเริ่มเส้นทางไปสู่ความสมบูรณ์แบบเมื่อไร?

พระเยซูทรงเริ่มดำเนินชีวิตที่เชื่อฟังพระบิดาเมื่อไรหรือ? เราไม่มีคำตอบที่แน่ชัดกับคำถามนี้ เพราะนอกจากเหตุการณ์ ๆ เดียวแล้ว พระคัมภีร์ก็ไม่ได้มีบันทึกเกี่ยวกับพระองค์ในช่วง “หลายปีที่ยังไม่มีใครรู้จัก” นั่นคือตั้งแต่แรกเกิดจนถึงช่วงที่เป็นที่รู้จักทั่วไปในอิสราเอลตอนอายุราวสามสิบปี

¹⁶ ยากอบ 1:13 เพราะความชั่วไม่อาจล่อลวงพระเจ้าให้ทำบาป และพระองค์เองก็ไม่ล่อลวงผู้ใดเลย (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹⁷ hypostatic union หมายถึง การมีสองธรรมชาติอยู่ในบุคคลเดียวกันคือเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ (ผู้แปล)

¹⁸ ฮีบรู 5:8 “ถึงแม้ว่าพระองค์เป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังโดยการทนทุกข์ต่าง ๆ”

¹⁹ ฮีบรู 5:9 “และเมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเพียบพร้อมสมบูรณ์แล้ว พระเยซูจึงทรงเป็นแหล่งความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

มีข้อยกเว้นที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งกับความเจ็บของช่วงหลายปีนั้น นั่นก็คือเรื่องราวในลูกา 2:41-50 เมื่อพระเยซูมีอายุ 12 ปีได้เสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มกับครอบครัวของพระองค์เพื่อร่วมเทศกาล ปัสกา เมื่องานฉลองสิ้นสุดลง ครอบครัวของพระองค์ก็เริ่มเดินทางกลับ หลังจากเดินทางไปไกลพอสมควร จึงพบว่าพระเยซูไม่ได้อยู่กับพวกเขา พวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์ และในที่สุดก็พบพระองค์ในพระวิหารขณะกำลังร่วมสนทนาอย่างจดจ่อกับพวกอาจารย์ที่นั่น

เมื่อถามถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระเยซูก็ตรัสตอบว่า “ท่านไม่รู้หรือว่า เราต้องกระทำพระราชกิจของพระบิดาของเรา” (ลูกา 2:49) พระคัมภีร์สมัยใหม่ส่วนใหญ่ (ฉบับ ESV, NASB, NIV) ใช้คำว่า “พระนิเวศของพระบิดา” แทนคำว่า “ทำพระราชกิจของพระบิดา” (ฉบับ KJV, NKJV) แต่นี่จะทำให้คำตรัสของพระองค์เกิดความกำปั้นโหม เพราะมันไม่ใช่พระวิหาร (“พระนิเวศของบิดา”) ที่พ่อแม่ของพระองค์กลับมาตามหาพระองค์? ข้อความที่ปรากฏในต้นฉบับภาษากรีกนั้นไม่มีทั้ง “พระนิเวศ” หรือ “พระราชกิจ” คำที่แปลตรงตัวมากกว่าก็คือ “ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องอยู่ในสิ่งเหล่านั้น (สิ่งต่าง ๆ) ของพระบิดาของเรา?”

หลังจากเหตุการณ์นี้ พระคัมภีร์ก็เงียบไปอีก 18 ปีกับชีวิตของพระเยซู แล้วเหตุใดเหตุการณ์เดิวนี้อาจถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณลูกาหรือ? นั่นเป็นเพราะมันไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงความโตเกินวัยของพระเยซูในความเข้าใจพระคัมภีร์ของพระองค์ตั้งแต่อายุยังน้อยเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงเห็นว่าพระองค์เองมีส่วนเกี่ยวข้องและมุ่งมั่นที่จะทำงานของพระบิดาของพระองค์ด้วย นี่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทั้งหมดของการเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบของพระองค์อย่างแน่นอน

ในศาสนายิวนั้น เด็กผู้ชายไม่ต้องรับผิดชอบต่อบทบัญญัติจนกว่าจะเป็นบาร์ มิทซ์วาท் (“ลูกของพระบัญญัติ”) ในวันเกิดปีที่ 13 บวกกับอีกหนึ่งวันของเขา ตั้งแต่นั้นมาเขาจะต้องรับผิดชอบทางคุณธรรมในการรักษาพระบัญญัติ²⁰

เมื่อเราเข้าใจถึงความสำคัญในการเสด็จเยือนกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูเมื่ออายุ 12 ปี เราจะสามารถให้คำตอบที่ชัดเจนยิ่งขึ้นกับคำถามที่ว่า พระเยซูทรงเริ่มชีวิตที่เชื่อฟังพระบิดาของพระองค์

²⁰ หัวข้อ “Bar Mitzvah, Bat Mitzvah” ในสารานุกรมยูเดคา เล่ม 3 หน้า 164 “คำนี้แสดงถึงทั้งการบรรลุวุฒิภาวะทางศาสนาและทางกฎหมาย รวมทั้งเป็นพิธียอมรับสถานะของเด็กชายชาวยิวอย่างเป็นทางการเมื่ออายุครบ 13 ปีกับอีกหนึ่งวัน... เมื่อถึงวัยนี้ชาวยิวจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติทั้งหมด.. ตามข้อคิดเห็นของเอลิอาชัวร์ บี ลีเมโอน (ศตวรรษที่สองของคริสต์ศักราช) บิดาจะเป็นผู้รับผิดชอบการกระทำของบุตรชายของเขาจนกระทั่งถึงอายุ 13 ปี ตัวอย่างเช่น คำสัตย์สาบานของเด็กชายอายุ 13 ปีบวกกับอีกหนึ่งวันถือเป็นคำสัตย์สาบานที่สมบูรณ์ (Nid.5:6) จากนั้นไปคนนั้นจะสามารถกระทำการที่มีผลทางกฎหมายได้ เช่น การซื้อและขายทรัพย์สิน”

เมื่อไร? ก่อนที่อายุของพระองค์จะถึง 13 ปี พระองค์ก็ทรงมีส่วนร่วมใน “พระราชกิจของพระบิดา” ของพระองค์แล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำพระราชกิจมาก่อนหน้านั้นนานแค่ไหนนั้นไม่ได้มีบันทึกไว้ให้เรา พระองค์อาจเริ่มต้นก่อนหน้านั้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนคือ นับตั้งแต่ช่วงที่พระเยซูทรงสามารถรับผิดชอบที่จะเชื่อฟังพระบิดาได้ พระองค์ก็ได้ทรงดำเนินชีวิตที่พระบิดาทรงพอพระทัยเสมอมา พระองค์ทรงเชื่อฟังไปจนถึงช่วงสุดท้ายเมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนและตรัสด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้ายของพระองค์ว่า “สำเร็จแล้ว” (เสร็จสมบูรณ์แล้ว)

พระเยซูทรงถูกทำให้สมบูรณ์แบบ

ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูไม่ได้มาจากความเป็นพระเจ้าของพระองค์ตามที่เชื่อกัน แต่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเรียนรู้ผ่านความทุกข์ยาก

“ในระหว่างที่พระเยซูทรงอยู่ในโลก พระองค์ได้ถวายเป็นคำอธิษฐานและคำวิงวอนด้วยเสียงอันดังและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถิตเพราะความยำเกรงของพระองค์”⁸ แม้พระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงทนทุกข์⁹ และเมื่อพระเยซูทรงถูกทำให้เพียบพร้อมสมบูรณ์แล้ว พระองค์จึงทรงเป็นแหล่งความรอดนิรันดร์แก่ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์¹⁰ พระเจ้าจึงทรงแต่งตั้งพระองค์ให้เป็นมหาบุรุษโรหิตตามแบบของเมลคีเซเดค (ฮีบรู 5:7-10 ฉบับ ESV)

พระเยซูทรงบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบโดยการสถิตอยู่ของพระยาห์เวห์ แต่ด้วยคำร้องวิงวอน “ด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำพระเนตรไหล” (ข้อ 7) พระคัมภีร์ไม่ได้สอนถึงความสมบูรณ์แบบโดยกำเนิดหรือโดยอัตโนมัติ หรือว่าพระเยซูทรงบังเกิดมาพร้อมกับความสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงอธิษฐานและร้องวิงวอนต่อพระเจ้าด้วยด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำพระเนตรไหล ความเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอของพระองค์ได้แสดงให้เห็นให้เราทุกคนเห็น เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราได้มองข้ามข้อนี้ไปเพราะเราพบว่าข้อนี้เป็นปัญหา แต่ก็ไม่สามารถจะกลบเกลื่อนปัญหาได้ง่ายๆ เพราะมันถูกนำขึ้น มาพูดกลางเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูเป็นมหาบุรุษโรหิต

พระเยซูทรงมาจากเผ่ายูดาห์ ไม่ใช่จากเผ่าเลวีที่เป็นปุโรหิต แล้วพระองค์จะถูกแต่งตั้งให้เป็นมหาบุรุษโรหิตได้อย่างไร? เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกตว่า หลังจากที่พระเยซูทรง “เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงทนทุกข์” (ข้อ 8) และหลังจากที่พระองค์ทรง “ถูกทำให้เพียบพร้อมสมบูรณ์” (ข้อ 9) แล้วเท่านั้น “พระเจ้าจึงทรงแต่งตั้งให้เป็นมหาบุรุษโรหิตตามแบบของเมลคีเซเดค” (ข้อ 10)

เรารู้เรื่องของเมลคีเซเดคว่าเป็น “กษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด” (ฮีบรู 7:1, ปฐมกาล 14:18) เพราะการเป็นปุโรหิตของเมลคีเซเดคจะตอบสนองโดยตรงต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าสูงสุดว่าเป็นปุโรหิตใน*ฝ่ายวิญญาน* ในทำนองเดียวกัน พระเยซูได้ทรง “เป็นปุโรหิตไม่ใช่เพราะการแต่งตั้งตามธรรมเนียมบัญญัติเรื่องเชื้อสาย แต่โดยพลังแห่งชีวิต (ที่สมบูรณ์แบบ) ซึ่งไม่สามารถจะทำลายได้” (ฮีบรู 7:16)

พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยเสียงร้องอันดังและน้ำพระเนตรไหล เพื่อช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตาย ความตายทางร่างกายนี้ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์กลัว เพราะเป้าหมายของพระองค์คือ “ให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มัทธิว 20:28) เราสามารถมั่นใจได้เลยว่า พระองค์จะไม่วันอธิษฐานวิงวอนให้ยกเลิกภารกิจที่ประเสริฐนี้ สิ่งที่พระองค์กลัวอย่างแท้จริงก็คือความตายที่มาจากการไม่เชื่อฟัง เพราะนั่นจะทำลายและทำให้แผนการความรอดของพระเจ้าสำหรับมวลมนุษย์เป็นโมฆะ ดังนั้นพระองค์จึงทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยความรู้สึกที่หนักหน่วงแบบนั้น จนเปล่งเสียงร้องอันดังและด้วยน้ำพระเนตรไหล

การเชื่อฟังพระเจ้าต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ เพราะสิ่งใดที่ถูกบีบบังคับและฝืนใจนั้นไม่ใช่การเชื่อฟัง การเชื่อฟังที่แท้จริงมาจากการตัดสินใจทางคุณธรรมที่เกิดมาจากใจสมัครของคนนั่นเอง เช่นเดียวกับกรณีของพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราสละชีวิตตามที่เรที่ตั้งใจเอง ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเราได้” (ยอห์น 10:18) ความมุ่งมั่นของพระองค์แสดงให้เห็นอย่างมากที่เกทเสมณี เมื่อพระองค์กำลังเผชิญหน้ากับความทุกข์ทรมานและความตาย พระองค์ยังตรัสกับพระบิดาของพระองค์ว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (ลูกา 22:42) แม้ในขณะที่พระองค์กำลังครุ่นคิดถึงสิ่งที่น่ากลัวที่รออยู่ข้างหน้าพระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็สั่นสะท้านกับสิ่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็น แต่พระองค์สมัครพระทัยถวายตัวพระองค์เองเป็นแกะถวายบูชาของพระเจ้าเพื่อเป็นการลบมลทินด้วยเลือด ที่รับประกันความรอดของมวลมนุษย์ ดังนั้นจึงสามารถพูดได้จริงๆ ว่าสิ่งนี้ได้กระทำด้วยความรักดังที่กล่าวไว้ว่า “พระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

พระเยซูทรงถูกทำให้ “เพียบพร้อมสมบูรณ์” (ฮีบรู 5:9) นั้นชี้ให้เห็นว่าความสมบูรณ์แบบของพระองค์เป็นสิ่งที่ได้มา สิ่งนี้ไม่สามารถจะเป็นจริงได้กับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ผู้เป็นพระเจ้าพระบุตร ผู้ที่สมบูรณ์แบบโดยกำเนิดและไม่จำเป็นต้อง “ถูกทำให้สมบูรณ์แบบ” หรือ “มาเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบ” (ทั้งสองความหมายถูกต้องในข้อความภาษากรีกของข้อ 9)

คำอธิษฐานและคำวิงวอนของพระเยซู “พระเจ้าได้ทรงสถับเพราะความยำเกรงของพระองค์” (ข้อ 7) คำกรีกสำหรับ “ความยำเกรง” ในที่นี้คือ *eulabeia* ที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ

BDAG นิยามว่าเป็น “ความเกรงกลัวที่ยำเกรงต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า *ความเกรงขาม ความเกรงกลัวพระเจ้า*”²¹ เนื่องจากความยำเกรงเป็นสิ่งที่แสดงออกต่อพระเจ้า นั่นจึงเป็นคุณลักษณะของมนุษย์มากกว่าจะเป็นคุณลักษณะของพระเจ้า พระคัมภีร์ฉบับ KJV ให้ทางเลือกในการแปลคำ *eulabeia* ในฮีบรู 5:7

ขณะเมื่อพระเยซูดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐานและคำวิงวอนด้วยเสียงร้องอันดัง และน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถับเพราะความเกรงกลัวของพระองค์ (ฮีบรู 5:7)

คำว่า “เกรงกลัว” (*eulabeia*) ตรงนี้หมายถึงความเกรงกลัวที่ยำเกรงและเกรงขามต่อพระพักตร์ของพระเจ้า *พจนานุกรมตีความพระคัมภีร์ใหม่*²² อธิบายความหมายของคำนี้ในฮีบรู 5:7 (ทับศัพท์คำกรีก) ดังนี้

ดังนั้น *eulabeia* (ความกลัว) ในข้อ 7 จึงเกี่ยวข้องกับ *ความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือความยำเกรง “ครั้งเดียวตลอดไป”* (เปรียบเทียบกับ 4:15) ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงสถับฟังพระองค์และทำให้พระองค์สมบูรณ์แบบ (*teleiōtheis*) จึงทรงเป็นจุดเริ่มต้นของความรอด และเป็นมหาปुरुโรหิตที่แท้จริงสำหรับทุกคนที่เชื่อฟัง (ข้อ 9 เป็นต้นไป)

พจนานุกรมตีความพระคัมภีร์ใหม่กำลังบอกว่าพระเยซูถูกทำให้เป็นจุดเริ่มต้นของความรอดด้วยความสมบูรณ์แบบที่มาจากความยำเกรงและความเกรงกลัวพระเจ้า

ในขณะที่ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูรวมถึงความเกรงกลัวหรือความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้น ทำให้แบบนี้ช่างหาได้ยากในสังคมทวีปอเมริกาเหนือในปัจจุบัน เรามักจะได้ยินคำอุทานว่า “พระเจ้า!” หรือ “โอ้พระเจ้า!” หรือคำอุทานแยะๆ และคำสวดเหล่านี้ในร้านอาหาร ในโรงเรียน และในรายการโทรทัศน์ เราจะเห็นผลเสียอันเกิดกับเด็กที่โตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ไม่อยู่ในทางของพระเจ้าได้ไม่ยาก “ในแวตตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า” (โรม 3:18, สดุดี 36:1)²³

²¹ คำนี้ใช้ในฮีบรู 12:28 และสุภาษิต 28:14 เกี่ยวกับความเคารพและความเกรงกลัวของผู้เชื่อ สุภาษิต 9:10 กล่าวว่า “ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา”

²² *Exegetical Dictionary of the New Testament*

²³ โรม 3:18 *เขาไม่เคยคิดจะยำเกรงพระเจ้า*

อะไรคือความเกรงกลัวพระเจ้าหรือ? “ความยำเกรงพระยาห์เวห์คือการเกลียดชังความชั่วร้าย” (สุภาษิต 8:13) นั่นไม่ได้หมายความว่าเราเกลียดชังคนชั่วร้าย พระเยซูทรงเกลียดชังความชั่วร้าย แต่ยังให้ชีวิตของพระองค์เพื่อจะช่วยให้ทุกคนที่กลับใจและวางใจในพระองค์เพื่อจะได้รับความรอด

คำอธิษฐานของพระเยซู พระเจ้าทรงสถับเพราะความเกรงกลัวและความยำเกรงของพระองค์ ถ้าคำอธิษฐานของเราพระเจ้าไม่ทรงสถับ ก็ให้เราถามตัวเองว่า เรามีท่าทีที่ยำเกรงพระเจ้าหรือไม่ ผมเคยได้ยิน “คำอธิษฐาน” มากมายที่ทำให้ผมสะดุ้ง ไม่นานมานี้ผมได้ยินศิษยาภิบาลท่านหนึ่ง “อธิษฐาน” เสียงดังเรียกร้องให้พระเจ้าทำสิ่งนี้สิ่งนั้น ปฏิบัติกับพระเจ้าเหมือนพระองค์ไม่ใช่องค์เจ้านายของเขา แต่เป็นคนรับใช้ของเขา!

ความสมบูรณ์แบบถูกเน้นในพระคัมภีร์

ความสมบูรณ์แบบเป็นความครบถ้วนสมบูรณ์โดยไม่เหลืออะไรให้บรรลุนอกต่อไปเพราะไม่ขาดอะไรอีก มันเป็นจุดสิ้นสุด (*telos*) ของการบรรลุ คือจุดสุดยอดของการบรรลุเป้าหมาย ซึ่งไม่สามารถไปไกลเกินกว่านี้ได้เพราะไม่มีอะไรนอกเหนือจากนี้

1 โครินธ์ 13:10 ชี้ให้เห็นข้อแตกต่างระหว่างความสมบูรณ์แบบกับความสมบูรณ์เพียงบางส่วนว่า “เมื่อความสมบูรณ์ (*teleios*) เข้ามา ที่เป็นเพียงบางส่วน (*meros*) นั้นจะสูญไป” ข้อ 9 กล่าวว่า “เพราะว่าเรารู้เพียงบางส่วน (*meros*)” นั่นก็คือ ความรู้ของเราในเวลานี้ไม่สมบูรณ์

ในบรรดาผู้เชื่อจะมีทารกในฝ่ายวิญญาณซึ่งยังไม่เป็นผู้ใหญ่ในฝ่ายวิญญาณที่ต้องเติบโตขึ้นจนถึงความเป็นผู้ใหญ่และจนถึงความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์

... จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า บรรลุถึงความเป็นคนสมบูรณ์แบบ คือจนถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์ (เอเฟซัส 4:13 ฉบับ KJV)

คำว่า “คนสมบูรณ์แบบ” (*andra teleion*, perfect man หรือ “ผู้ชายสมบูรณ์แบบ”) ตรงนี้หมายถึงถึงพระคริสต์เพราะการอ้างถึง “พระบุตรของพระเจ้า” และ “พระคริสต์” ในประโยคเดียวกัน คำตรงนี้ไม่ใช่ *anthrōpos* ซึ่งเป็นคำโดยทั่วไปสำหรับมนุษย์ แต่ *anēr*²⁴ เป็นคำสำหรับมนุษย์ที่เป็นผู้ชาย ดังนั้นจึงไม่ถูกต้องที่จะแปล “ผู้ชายสมบูรณ์แบบ” (“perfect man”) ในลักษณะทั่วไปว่า “ความเป็น

²⁴ *anēr* หมายถึง ผู้ชาย หรือสามี หรือผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ รูปกรรมการกของ *anēr* คือ *andra* (ผู้แปล)

ชายที่เป็นผู้ใหญ่” (“mature manhood”)²⁵ ดังที่แปลในฉบับ ESV และ RSV (แต่ไม่ใช่ฉบับ HCSB, NASB, NIV) มันใช้ไม่ได้ตามคำที่จะลด *anēr* ให้เป็นแนวคิดเชิงนามธรรมว่า “ความเป็นผู้ชาย” (“manhood”) ซึ่งเป็นการแปลที่ไม่มีการสนับสนุนตามคำจากพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับที่ได้มาตรฐานทั้งหลาย บรรดาผู้เชื่อไม่ได้ถูกเรียกให้มีความเป็นคนที่เปี่ยมนามธรรม แต่เจาะจงกับ “ผู้ชายสมบูรณ์แบบ” ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ สิ่งนี้กล่าวไว้ในสองข้อต่อมาว่า “เราจะเติบโตขึ้นในทุกสิ่งสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:15) เปาโลย้ำถึงความจริงที่สำคัญยิ่งนี้ในโคโลสี 1:28 ว่า “เราประกาศพระองค์ เราตักเตือนและสั่งสอนทุกคนด้วยสติปัญญาทั้งสิ้น เพื่อเราจะถวายทุกคนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบ²⁶ในพระคริสต์” (ฉบับ NIV)

ความสมบูรณ์แบบของผู้เชื่อเป็นแนวคิดที่คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคย นี่อาจเป็นผลมาจากการเน้นที่พระคุณอย่างไม่สมดุลของคริสตจักรหรือไม่? ผู้รับใช้คริสตจักรโดยทั่วไปไม่รู้ว่สิ่งที่เขาต้องทำคือ “ถวายทุกคนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบในพระคริสต์” แต่นี่เป็นเป้าหมายสูงสุดในพันธกิจของเปาโลดังที่เห็นในข้อต่อมาว่า “เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำต่อสู้ตามกำลังที่พระองค์ทรงทำกิจในตัวข้าพเจ้าอย่างมากมาย” (โคโลสี 1:29)

คริสตจักรไม่ได้อยู่ในแนวคิดเดียวกันกับเปาโล เราเคยได้ยินคำเทศนาเรื่องความสมบูรณ์แบบในพระคริสต์ไหม? การเน้นที่ไม่สมดุลเกี่ยวกับการได้รับความรอดโดยความตายของพระคริสต์ได้ทำให้ความสมบูรณ์แบบของเราในพระเยซูคริสต์ซับซ้อน แต่การเน้นในคำสอนของเปาโลและในพระคัมภีร์ใหม่นั้นต่างกัน คือความตายของพระคริสต์ก็เพื่อชำระเราจากบาปและ “ซื้อ” (ไถ่) เราให้กับพระเจ้า เพื่อที่เราจะบริสุทธิ์ “เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว ก็จะไม่มีการได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” (ฮีบรู 12:14) แต่เราถูกสอนไว้มากตามแบบความเชื่อของโปรเตสแตนต์ที่เราต้องการเพียงแค่เชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา แล้วเราจะรอด และเมื่อเรารอดแล้วเราก็จะรอดเสมอไป เมื่อสอนแบบนี้แล้วจะมีใครต้องการความสมบูรณ์แบบหรือความบริสุทธิ์หรือ?

ความเป็นห่วงอย่างมากของเปาโลที่ความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ควรจะเกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อนั้นแสดงให้เห็นจากภาพของความเจ็บปวดของการคลอذبบุตรที่ว่า “ลูกที่รักเอ๋ย ข้าพเจ้ายังต้องเจ็บปวดร้าวกับคลอذبบุตรเพื่อท่านอีก จนกว่าพระคริสต์จะทรงก่อร่างขึ้นในท่าน!” (กาลาเทีย 4:19) ความคล้ายคลึงระหว่างข้อนี้กับโคโลสี 1:28-29 จะเห็นในความสอดคล้องกันระหว่าง “พระคริสต์ในท่าน” และ “พระคริสต์จะทรงก่อร่างขึ้นในท่าน”

²⁵ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ความเป็นผู้ใหญ่” ฉบับไทยคิงเจมส์และฉบับ 1971 แปลว่า “โตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่” (ผู้แปล)

²⁶ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ผู้ที่สมบูรณ์แบบ” ฉบับ 1971 และฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “ที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว” (ผู้แปล)

“เป็นคนสมบูรณ์แบบ” ในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่

ปฐมกาล 17:1 เมื่ออับรามอายุได้เก้าสิบเก้าปี พระยาห์เวห์ทรงปรากฏกับเขาและตรัสว่า “เราเป็น เอลชัดได (พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์) จงดำเนินต่อหน้าเรา จงเป็นคนสมบูรณ์แบบ” (ฉบับ NJB)

เฉลยธรรมบัญญัติ 18:13 ท่านจงเป็นคนสมบูรณ์แบบต่อพระเจ้าของท่าน (ฉบับ KJV)

ในข้อหลัง ฉบับ KJV คงคำว่า “สมบูรณ์แบบ” ไว้ในขณะที่พระคัมภีร์ฉบับอื่นๆ ส่วนใหญ่ใช้คำอ่อนลงว่า “ปราศจากตำหนิ”²⁷ ซึ่งเผยให้เห็นความไม่เต็มใจในพระคัมภีร์สมัยใหม่ที่จะใช้คำว่า “สมบูรณ์แบบ” สิ่งนี้ทำให้ยากขึ้นสำหรับผู้อ่านที่จะรู้ว่าตัวบทกำลังพูดอะไร มีคำ “สมบูรณ์แบบ” ปรากฏ 99 ครั้งในฉบับ KJV และมีเพียง 41 ครั้งในฉบับ ESV ยังมี 36 ครั้งในฉบับ NIV ซึ่งเป็นจำนวนหนึ่งในสามของฉบับ KJV และจาก 36 ครั้งนี้มีเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่อ้างถึงความสมบูรณ์แบบของคน แต่กรณีเพียงไม่กี่ครั้งนี้ก็มีความสำคัญ (ข้อต่อไปนี้นำมาจากฉบับ NIV 1984)

โคโลสี 1:28 เพื่อเราจะถวายทุกคนให้เป็นผู้ที่*สมบูรณ์แบบ*²⁸ในพระคริสต์

ฮีบรู 2:10 เป็นการเหมาะสมแล้วที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งมีอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ จะทรงทำให้ผู้เบิกทางความรอดของพวกเขาสงบ*สมบูรณ์พร้อม*โดยการทนทุกข์

ฮีบรู 5:9 และเมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระเยซู*เพียบพร้อมสมบูรณ์*แล้ว พระองค์จึงทรงเป็นแหล่งความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์

ฮีบรู 7:28 ...พระบุตรผู้ซึ่งทรง*ทำให้สมบูรณ์*แล้วเป็นนิตย์

ฮีบรู 10:14 เพราะโดยการถวายบูชาครั้งเดียว พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาผู้ที่กำลังรับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น บรรลุถึงความสมบูรณ์พร้อมเป็นนิตย์

คำสั่งที่คุ้นกันว่า “จงเป็นคนสมบูรณ์แบบ เหมือนอย่างที่เราบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงสมบูรณ์แบบ” (มัทธิว 5:48) จะไม่พบในพระคัมภีร์เดิม แต่มีคำสั่งที่คล้ายกันว่า “จงบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” มาแทน

²⁷ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:13 “ท่านจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน”

²⁸ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “ผู้ที่ดีพร้อม” (ผู้แปล)

เลวีนิติ 11:44-45 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา จงแยกออกมาเพื่อเราและรักษาตนเองให้บริสุทธิ์ เราคือพระยาห์เวห์ผู้ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเรา ดังนั้นเจ้าจงบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ (ฉบับ ESV, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู; อีกทั้งเลวีนิติ 20:26)²⁹

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ใหม่ก็เรียกร้องให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ (ทุกข้อมาจากฉบับ ESV)

เอเฟซัส 1:4 ...เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ

เอเฟซัส 5:27 เพื่อที่พระองค์จะมีคริสตจักรที่มีสง่าราศี ไม่มีตำหนิ ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย ที่คริสตจักรจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ

1 เปโตร 1:15-16 แต่เมื่อพระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์ ท่านเองก็จงบริสุทธิ์ในการประพฤติทุกอย่าง เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “พวกท่านจงบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์”

ข้อเหล่านี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมุมมองของฮีบรู 10:14 นั้นแสดงให้เห็นว่า “สมบูรณ์แบบ” และ “บริสุทธิ์” มีความหมายเหมือนกัน

ความคล้ายกันระหว่าง “จงสมบูรณ์แบบ เหมือนอย่างที่เราบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงสมบูรณ์แบบ” และ “จงมีใจเมตตา กรุณา เหมือนอย่างที่เราบิดาของท่านมีพระทัยเมตตา กรุณา” (มัทธิว 5:48, ลูกา 6:36) แสดงให้เห็นว่าความสมบูรณ์แบบนี้รวมถึงความเมตตาและความกรุณา (เปรียบเทียบอพยพ 34:6, พระยาห์เวห์ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ) สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบของความรัก และพระลักษณะของพระเจ้าเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8, 2 โครินธ์ 13:11, เอเฟซัส 2:4)³⁰

ข้อต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่าความสมบูรณ์แบบเป็นอย่างไร และจะนั้นแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นอย่างไร

ความสมบูรณ์แบบเป็นความอดทน: “และจงให้ความทรหดอดทนนั้นมีผลอย่างสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่มีสมบูรณ์และดีพร้อม โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย” (ยากอบ 1:4)

²⁹ ฉบับมาตรฐาน 2011 กลับมาใช้ “พระยาห์เวห์” ตามภาษาฮีบรูดั้งเดิม

³⁰ 1 ยอห์น 4:8 “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก”

ความสมบูรณ์แบบเป็นการหยั่งรู้ในฝ่ายวิญญาณ: อาหารแข็งนั้นสำหรับผู้ใหญ่ (ผู้ที่สมบูรณ์แบบ) สำหรับคนที่ฝึกฝนจนมีความสามารถแยกแยะได้ชัดแล้ว (ฮีบรู 5:14)

ความสมบูรณ์แบบเป็นการควบคุมตนเองและควบคุมล้น: “เพราะว่าเราทำผิดพลาดมากมายกันทุกคน ถ้าใครไม่เคยทำผิดทางคำพูด คนนั้นก็เป็นคนดีพร้อมสมบูรณ์และสามารถบังคับทั้งตัวได้ด้วย” (ยากอบ 3:2)

ความสมบูรณ์แบบเป็นความสุภาพอ่อนโยนและใจถ่อม: “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจะพักสงบสุข” (มัทธิว 11:29)

ความอ่อนแอของพระเยซูเผยให้เห็นความเท็จของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

พระคัมภีร์อธิบายลักษณะของมนุษย์ว่าอ่อนแอ เปาโลกล่าวถึง “ความอ่อนแอของเนื้อหนัง” (โรม 6:19)³¹ ซึ่งเป็นคำกล่าวที่ “แสดงถึงความอ่อนแอของธรรมชาติมนุษย์” (พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ Thayer, *astheneia*) และ “ความอ่อนแอที่เนื้อหนังของมนุษย์ทั้งหมดสับสน” (พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG, *astheneia* 2b)

พระเยซูเอง “ทรงถูกตรึงในความอ่อนแอ” (2 โครินธ์ 13:4)³² ในเรื่องคำกล่าวนี้ พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กล่าวว่า “พระองค์ทรงถูกตรึงเนื่องจากความอ่อนแอของพระองค์ (ความอ่อนแอของพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง)” พระเยซูก็เหมือนกับมนุษย์ทุกคนที่ไม่มีพลังอำนาจของชีวิตโดยกำเนิด แต่การดำรงอยู่ของพระองค์ขึ้นอยู่กับพระบิดาของพระองค์ดังที่ว่า “เรามีชีวิตเพราะพระบิดา” (ยอห์น 6:57) และ “เพราะพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น” (ยอห์น 5:26) ซี เค บาร์เร็ตต์ ผู้เขียน *พระกิตติคุณตามคำของเซนต์ยอห์น*³³ ได้กล่าวเกี่ยวกับยอห์น 6:57 ว่า “พระองค์ไม่ได้มีชีวิตโดยที่ไม่ขึ้นกับใคร”

³¹ โรม 6:19 ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เนื่องจากเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยยกอวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและการบาปซ้อนบาปอย่างไร บัดนี้จงยกอวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อการชำระให้บริสุทธิ์อย่างนั้น

³² 2 โครินธ์ 13:4 เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงตายบนไม้กางเขนในความอ่อนแอ กระนั้นพระองค์ก็ทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เช่นเดียวกัน พวกเราอ่อนแอในพระองค์ แต่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พวกเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เพื่อรับใช้พวกท่าน (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

³³ C.K. Barrett, *The Gospel According to St. John*

เนื่องจากพระคัมภีร์ให้ภาพมนุษย์ว่าอ่อนแอโดยกำเนิด ฉะนั้นการยกระดับพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดจึงเป็นการปฏิเสธคุณสมบัติพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แล้วเราจะให้เหตุผลกับความอ่อนแอของพระองค์อย่างไร?

มนุษย์ไม่มีทางเลือกกว่าจะอ่อนแอหรือแข็งแกร่ง แม้จะมีความเข้าใจผิดว่าคน ๆ หนึ่งอาจมีความแข็งแกร่งเมื่อเขาเป็นคนสูงใหญ่ หรือมีสุขภาพดี หรือมีสติปัญญา หรือร่ำรวย หรือได้รับการยกย่องในสังคม ความอ่อนแอและการหมดหนทางของมนุษย์ คือความเป็นจริงในการดำรงอยู่ของมนุษย์ในยุคปัจจุบันแม้ว่าสถานการณ์จะเปลี่ยนไปในยุคที่จะมาถึง เมื่อเราจะ “สวม” กายใหม่ในลักษณะที่ “กายอันต่ำต้อยของเรา” (ฟิลิปปี 3:21, ฉบับ NRSV) จะเปลี่ยนเป็นกายอมตะ

พระเยซูผู้เป็นพระเจ้าจะอ่อนแอได้อย่างไร? เพราะถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ต้องแข็งแกร่งและมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่าง ถ้าพระองค์ทรงอ่อนแอ พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่สามารถจะลบล้างพระลักษณะของพระองค์ได้ พระลักษณะเหล่านี้มีอยู่อย่างถาวรในตัวของพระองค์ในฐานะที่เป็นพระเจ้า พระลักษณะเหล่านี้อธิบายสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น ถ้าพระองค์ขาดพระลักษณะแม้แต่อย่างเดียว พระองค์ก็จะไม่ใช่พระเจ้า ความเท็จของหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซูถูกเปิดเผยอีกครั้ง

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพโต้เถียงว่าพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะสวมสภาพในกายมนุษย์ที่มีข้อจำกัด การที่พระองค์ทรงมีทางเลือกเช่นนั้นตั้งแต่แรกก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ใช่มนุษย์ ในการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้านั้น ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ให้พระองค์พ้นขอบเขตของความเป็นมนุษย์ ซึ่งทำให้ไม่ใช่ทั้งพระเจ้าหรือมนุษย์

ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการจำกัดตนเองโดยสมัครพระทัยของพระเยซูนั้นไม่สมเหตุสมผล เพราะว่าพระเจ้าไม่เหมือนกับนักมวยที่ผูกมือข้างหนึ่งไว้ด้านหลังของเขา เหมือนการต่อสู้ให้คู่แข่งที่อ่อนแอกว่า ข้อโต้แย้งว่าพระเยซูทรงทิ้งฤทธิ์อำนาจในความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองเพื่อจะฟังพาทืออำนาจของพระเจ้านั้นก็ไม่สมเหตุสมผลเช่นกัน เพราะจะเป็นไปได้อย่างไรที่ผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างอยู่ในตัวและมีฤทธานุภาพที่ไม่มีขีดจำกัด แต่หยุดยั้งฤทธิ์อำนาจในความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองนั้นจะเรียกว่าอ่อนแอในความหมายที่แท้จริงหรือไม่? ถ้าผมยับยั้งการใช้พลังอำนาจที่มากมายของผม นั้นจะทำให้ผมอ่อนแอหรือไม่? ก็ไม่เลย ผมยังคงแข็งแกร่งและมีพลังอย่างแท้จริงและอย่างถาวร

ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเยซูทรงเป็นพระองค์ที่สองในพระเจ้าตรีเอกภาพที่มีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างที่เท่าเทียมกับพระบิดา การมีร่างกายมนุษย์ของพระองค์นั้นไม่ได้ลดฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระองค์แม้แต่หนึ่งเดียว เพราะเนื้อหนังจะสามารถหยุดยั้งการมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างได้

อย่างไรถ้าหากการมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างมีความหมายว่าเป็นฤทธาณภาพที่ไม่มีขีดจำกัด? ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้นพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นแค่พระเจ้า แต่ทรงเป็น “พระเจ้าอย่างสมบูรณ์” แม้ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลก

พระเยซูของหลักความเชื่อในตรีเอกานุภาพในศตวรรษที่ 4 ไม่ตรงกับเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของพระยาห์เวห์ และเพราะฉะนั้นจึงเป็นเท็จ แต่ในทางกลับกัน พระเยซูตามพระคัมภีร์นั้นอ่อนแอและไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวของพระองค์เอง พระองค์ทรงมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของพระยาห์เวห์ที่ชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พึ่งพาพระเจ้าอย่างทั้งหมด และไม่มีความสามารถพิเศษของมนุษย์ที่ไม่ได้มีอยู่แล้วกับมนุษย์คนอื่น ๆ

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่แตกต่างจากมนุษย์คนอื่น ๆ พระองค์บังเกิดมาในครอบครัวชาวยิวธรรมดา ๆ มีนักวิชาการบางคนคิดว่าครอบครัวของพระองค์อาจอยู่ในหมู่ชาวยิวที่ยากจนที่สุด เพราะพวกเขายังมีมืออย่างเช่นพวกเขายังไม้ขึ้น ปกติแล้วจะไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง และมีฐานะการเงินยิ่งแย่กว่าผู้ที่มียากจนเสียอีก (โดยทั่วไปแล้วเจ้าของที่ดินจะไม่เอางานของช่างไม้มาทำการค้า แต่พวกเขาจะทำมาหากินด้วยการเกษตรซึ่งมีข้อดีสองอย่าง คือมีความมั่นใจว่าจะมีอาหารของตนเองเพียงพอ และในช่วงฤดูที่บริบูรณ์ก็จะมีผลเก็บเกี่ยวเหลือที่จะขายหรือใช้ค้าขายได้)

เปาโลกล่าวถึงบรรดาผู้เชื่อว่า ตามมาตรฐานมนุษย์แล้วมีคนไม่มากที่ฉลาด หรือมีอำนาจ หรือเกิดมาสูงศักดิ์ เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกผู้ที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย และคนที่โลกถือว่าอ่อนแอเพื่อให้คนที่แข็งแรงอับอาย (1 โครินธ์ 1:26-27) คำกล่าวสำคัญที่สุดของเปาโลที่แสดงให้เห็นความจริงนี้ก็คือ 2 โครินธ์ 12:9 ซึ่งบอกถึงสิ่งที่องค์ผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเขาว่า “ความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธาณภาพของเราก็ปรากฏเต็มในที่นั่น”

คำกล่าวนี้นี้เรียกร้องให้มีการไตร่ตรองอย่างลึกซึ้ง เป็นการกล่าวอย่างชัดเจนว่าตรงกันข้ามกับความคิดของมนุษย์ ที่ความเข้มแข็งใด ๆ ในมนุษย์จะขัดขวางฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจากการสำแดงตัวออกมาอย่างบริบูรณ์ ในการไตร่ตรองจะบอกเราว่า ถ้าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบตามที่พระคัมภีร์ได้ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นนั้น ความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นของพระองค์จะบรรลุผลได้อย่างไร เว้นแต่โดยความอ่อนแอทั้งหมด? ตอนนี้เราเข้าใจสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “พระบุตรไม่อาจทำอะไรโดยลำพังพระองค์เอง” (ยอห์น 5:19) นี่ไม่ใช่คำกล่าวด้วยความถ่อมตน แต่เป็นการประกาศความจริงอย่างหนักแน่นว่าถ้าปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์แล้วพระเยซูจะไม่สามารถกระทำการสิ่งใดได้เลย

เรื่องนี้ทำให้เรานึกถึงเหตุการณ์สำคัญที่เกทเสม³⁴ ที่การต่อสู้อย่างทุกข์พระทัยของพระเยซูได้เผยให้เห็นความอ่อนแอและความทุกข์ระทมอย่างที่สุดของพระองค์ถึงความตายของพระองค์บนกางเขนที่ใกล้เข้ามาซึ่งกำลังจะเป็นจริง พระองค์ไม่ได้เผชิญหน้ากับกางเขนเหมือนนักรบหาญกล้าที่กำลังวิ่งไล่เข้าประจัญบาน มีวีรบุรุษมากมายในประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิและอารยธรรมต่างๆ แต่พระเยซูไม่ได้ทำด้วยความกล้าหาญของมนุษย์หรือด้วยความปรารถนาที่จะได้รับการยกย่องจากโลก พระองค์ไม่ได้แสวงหาความตาย ฉะนั้นจึงไม่ต้องพูดถึงว่าจะทรงกำหนดความตายของพระองค์เองดังที่นักวิชาการบางคนเชื่อ โดยเสนอแนะว่าพระองค์ทรงมีแรงรังใจจากผู้รับใช้ที่ทนทุกข์จากอิสยาห์ 53 ที่ความตายของเขานำการชดใช้มาสู่ประชากรของพระเจ้า แผนการการไถ่ “คนจำนวนมาก” (มัทธิว 20:28, มาระโก 10:45) แรกเริ่มมาจากพระยาห์เวห์ ไม่ใช่จากพระเยซู ในข้อต่อไปนี้จะเห็นความหนักหน่วงของเหตุการณ์ที่เกทเสม

ลูกา 22:44 และเมื่อทรงเป็นทุกข์ พระองค์ก็ทรงอธิษฐานอย่างจริงจังยิ่งขึ้น และเหงื่อของพระองค์หยดเป็นเลือดเม็ดใหญ่ลงถึงดิน (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 5:7 ในช่วงเวลาที่เป็นมนุษย์ พระเยซูทรงถวายคำอธิษฐานและคำวิงวอนด้วยเสียงดังและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าทรงสดับเพราะความยำเกรงของพระองค์ (ฉบับ ESV)

ความหนักหน่วงในความทุกข์ทรมานของพระเยซูไม่นานก่อนพระองค์จะสิ้นพระชนม์เพื่อมวลมนุษยชน แทบจะไม่สามารถแสดงถึงความเจ็บปวดออกมาได้มากกว่านี้ นี่ไม่ใช่วิธีที่จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นวีรบุรุษเหมือนในหนังสือชีวประวัติบุคคลอย่างแน่นอน วีรบุรุษควรเป็นคนที่ยืนหยัดและยึดอึดกับความตาย แต่สิ่งที่พระเยซูแสดงให้เห็นนั้นเป็นความอ่อนแออย่างที่สุด คำกล่าวที่เข้าใจยากของเปาโลที่ว่าพระเยซู “ทรงถูกตรึงตายบนไม้กางเขนในความอ่อนแอ กระนั้นพระองค์ก็ทรงมีชีวิตอยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 13:4) จะเข้าใจได้ก็เมื่อพิจารณาตามหลักการสำคัญที่องค์ผู้เป็นเจ้าให้ไว้กับเปาโลว่า “ความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มทีที่นั่น” (2 โครินธ์ 12:9) นี่เป็นหลักการที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องดำเนินชีวิต ตัวของเปาโลเองกล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (ข้อ 10, เปรียบเทียบ ข้อ 9)

คำว่า “ความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มทีที่นั่น” ไม่สามารถจะเป็นจริงกับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะในเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่สามารถจะอ่อนแอได้ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดจะอ่อนแอได้อย่างไรหรือ? การอ้างเหตุผลว่าพระเยซู

³⁴ มัทธิว 26:36-45, มาระโก 14:32-41, ลูกา 22:39-44 (เปรียบเทียบกับข้อ 18:1-12)

ทรงทำให้พระองค์เองอ่อนแอขึ้นเป็นกรณีเฉพาะในการแก้ต่าง เรากำลังพูดถึงความอ่อนแออย่างแท้จริงและเกิดขึ้นจริง ที่ไม่ใช่การแสดงถึงความอ่อนแอ ที่เกทเสม็นี่ พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้แค่แสดงให้เห็นว่าทรงอ่อนแอ ในขณะที่ความเป็นจริงแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่มี ความจำกัดและทรงเป็นผู้มีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างหรือไม่? เรากำลังพูดถึงการกระทำที่เสแสร้งหรือไม่? ถ้าไม่ใช่ องค์ประกอบสำคัญในความสมบูรณ์แบบของพระเยซูก็คือความอ่อนแอที่สุดในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าทำให้เกิดความเพียบพร้อมสมบูรณ์ในพระองค์

ความอ่อนแอจริง ๆ ของพระเยซูปรากฏให้เห็นในรายละเอียดเช่นว่า “เหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตเม็ดใหญ่หยดลงถึงดิน” (ลูกา 22:44) และพระองค์ทรงอ่อนกำลังจนทูลสวรรค์ต้องมาช่วยชูกำลังพระองค์ (ข้อ 43)³⁵ ก็เหมือนกับที่สามารถเห็นได้ในพระเยซูผู้เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ที่เหงื่อหยดเป็นเลือดและน้ำตาไหล (“ร้องทูลด้วยเสียงอันดังและน้ำพระเนตรไหล” ฮีบรู 5:7) ความยิ่งใหญ่ของพระเยซูไม่ได้อยู่ที่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ตามที่เชื่อกัน แต่อยู่ในความอ่อนแอและหมดหนทางของพระองค์จนถึงขั้นที่ต้องใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าช่วยให้พระองค์ไปสู่ชัยชนะในเวลา ที่พระองค์ตกอยู่ในอันตรายจากการล้มเหลว

กล่าวโดยสรุปแล้ว ภาพของพระเยซูที่เกทเสม็นี่ขัดแย้งกับภาพของพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่เป็นพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจทุกอย่างและทรงฤทธิ์านุภาพสูงสุด

คำกล่าวที่ว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” (มัทธิว 27:46, มาระโก 15:34) ก็เป็นอีกหนึ่งคำกล่าวที่ผมปล้ำสู้ขณะเมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่ทำไมพบข้อสรุป มันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทอดทิ้งพระเจ้า (สำหรับความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว สิ่งนี้สามารถกระทำได้โดยการแยกส่วนเนื้อแท้ในตรีเอกภาพของพระเจ้าเท่านั้น) แล้วทำไมพระเยซูจึงทรงร้องเสียงดังด้วยถ้อยคำอันทุกข์ทรมานอย่างมากที่พบในสดุดี 22:1 หรือ? ในขณะที่ถ้อยคำของสดุดี 22:1 (“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?”) ไม่สามารถนำมาใช้กับพระเยซูที่เป็นพระเจ้าได้ แต่ถ้อยคำนี้กลับใช้อย่างเด่นชัดกับพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ในความอ่อนแอที่สุดของพระองค์บนกางเขน ที่กางเขนนี้ ฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ประทับประคองจิตวิญญาณของพระเยซูและคำชูพระองค์ให้ผ่านพ้นวิกฤติที่อันตรายนี้เพื่อบรรลุชัยชนะ โดยที่พระเยซูทรงสามารถประกาศว่างานของพระองค์ “สำเร็จแล้ว” ซึ่งสำเร็จโดยสมบูรณ์

³⁵ ลูกา 22:43 มีทูตองค์หนึ่งจากฟ้าสวรรค์มาปรากฏต่อพระองค์และช่วยชูกำลังพระองค์

เอกลักษณ์ที่โดดเด่นของพระเจ้า โดยที่งานของพระเจ้าได้รับการยอมรับว่าเป็นงานของพระองค์

วิธีการที่พระเจ้าทรงกระทำสิ่งต่างๆ ในโลกมนุษย์มีกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 1:27 ว่า “แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้พวก他们有ปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย” หลักการนี้ดำเนินมาตลอดประวัติศาสตร์เกี่ยวกับความรอด³⁶ ซึ่งครอบคลุมทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ตัวอย่างของหลักการนี้มีมากเกินที่จะอ้างถึงได้หมด แต่เราสามารถพูดถึงบางกรณีได้

ในแผนการความรอดของพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกนั้น พระองค์ได้ทรงเลือกชนชาติหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อการไถ่มวลมนุษยชาติที่ตกลงในความบาปและความตายเพราะความล้มเหลวของอาดัมและเอวา พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกมหาอำนาจของโลกนี้ เช่น ชนชาติอียิปต์ที่เจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรม โดยเมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้วทำให้อิสราเอลดูเป็นชาติของชนเผ่าพื้นเมือง และพระองค์ไม่ได้ทรงเลือกอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของเมโสโปเตเมีย ศิลปวัตถุของอารยธรรมเก่าแก่เหล่านี้ที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ใหญ่ๆ ในปัจจุบันยังคงน่าตื่นตะลึงและน่าชื่นชม

พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกชนชาติใหญ่โตและก้าวหน้าเหล่านี้ แต่พระองค์กลับทรงเลือกชนชาติเล็กๆ ซึ่งมีสิบสองเผ่าที่ขัดแย้งกันอยู่บ่อยๆ เดิมทีประเทศอิสราเอลไม่มีอารยธรรมไฮเปอร์ขั้นสูง เช่น รถรบสงครามจำนวนมากเหมือนชาวอียิปต์ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่นำกล้าวทางตะวันตกเฉียงใต้ และอิสราเอลก็ไม่ได้มีความสำเร็จในด้านวัฒนธรรมและการจัดระเบียบได้เหมือนอย่างอียิปต์ นั่นจึงเป็นเรื่องไม่น่าแปลกใจเลยที่ชนชาติเล็กๆ ซึ่งค่อนข้างเป็นชนเผ่าพื้นเมืองนี้ ได้ตกไปเป็นทาสในอียิปต์เป็นเวลา 430 ปี (อพยพ 12:40-41) และสุดท้ายแล้ว พระเจ้าทรงช่วยชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่ถูกมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของโลกกดขี่มานานหลายชั่วอายุคนได้อย่างไร?

เรื่องของโมเสสเป็นที่รู้จักกันดีจึงจะไม่กล่าวซ้ำอีกในที่นี้ ยกเว้นเรื่องย่อๆ โมเสสมีแม่เป็นทาสหญิงชาวอิสราเอล ได้ถูกนำไปไว้ริมแม่น้ำไนล์และราชธิดาคนหนึ่งของฟาโรห์ได้ช่วยรับไปอุปการะไว้ (อพยพ 2:1-10) หลายปีต่อมา โมเสสเห็นคนอิสราเอลคนหนึ่งถูกคนอียิปต์ทุบตี เขาจึงหุนหันผ่นคนอียิปต์นั้นและต้องหลบหนีฟาโรห์ (2:11-15) เขาไปอาศัยอยู่ในเทือกเขาทะเลทรายในแผ่นดินมีเดียที่เขาได้แต่งงานกับบุตรสาวของเยโรซึ่งเป็นปุโรหิตและหัวหน้าเผ่า และเขาก็เป็นผู้ดูแลฝูงแกะ (2:16-21) เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารหลายปีและคุ้นเคยกับวิถีชีวิตในทะเลทราย เขาสั่งสมความรู้และประสบการณ์ที่ต่อมากจะเป็นประโยชน์มากในการนำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ ในช่วง

³⁶ Heilsgeschichte

เตรียมการอยู่หลายปีในทะเลทรายนั้น พระยาห์เวห์กำลังทรงสร้างคุณสมบัติของเขาและกำลังเตรียมผู้ชายธรรมดาคนนี้ (ซึ่งไม่มีคุณสมบัติพิเศษนอกจากได้รับการศึกษาพอประมาณในอียิปต์) ให้เป็นคน ที่พระยาห์เวห์ทรงสามารถจะสื่อสารด้วยได้ โดยเริ่มจากการพบกับพระองค์ที่พุ่มไม้ซึ่งมีไฟลุกโชน (อพยพ 3)

ตรงนี้เราเห็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของพระเจ้าในการเลือกคนที่ไม่สำคัญและเป็นทาส แล้วก็เลือกโมเสสจากหมู่คนเหล่านั้นมาเป็นผู้นำ ซึ่งนอกจากมีลักษณะที่สุภาพอ่อนโยนและชอบธรรมแล้ว ก็ไม่เห็นความสามารถหรือลักษณะโดดเด่นอะไร

เราจะเห็นทั้งในพระคัมภีร์เดิมและใหม่ว่า พระเจ้าทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย สำหรับโลกแล้ว ความสุภาพอ่อนโยนไม่ถือว่าเป็นคุณสมบัติของคนเข้มแข็งแต่เป็นของคนอ่อนแอ พวกทาสมีทางเลือกอื่นใหม่นอกจากต้องสุภาพอ่อนโยนต่อพวกเจ้านายของพวกเขา เพราะการแสดงความก้าวร้าวอาจทำให้พวกเขาเสียชีวิตได้?

วิธีที่พระเจ้าทรงเลือกคน จะเห็นได้ครั้งแล้วครั้งเล่าจากช่วงสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงส่งชาโมเอลผู้เผยพระวจนะไปหาเจสซี เพื่อแต่งตั้งบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล พระยาห์เวห์ทรงนึกถึงเด็กหนุ่มชื่อดาวิดซึ่งเป็นตัวเลือกที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ถูกพ่อแม่ของเขาเองมองข้าม (1 ซามูเอล 16:1-13) แต่พระยาห์เวห์ทรงเลือกดาวิดด้วยการเลือกที่สอดคล้องกับวิธีการของพระองค์ในการทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องอย่างแท้จริงกับเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของพระเจ้า

ความสมบูรณ์แบบและการทนทุกข์

พระคัมภีร์ใหม่สอนเกี่ยวกับการทนทุกข์ไว้มากมาย ไม่เฉพาะแต่ของพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังของบรรดาผู้เชื่อในพระคริสต์ด้วย และเต็มไปด้วยความหมายในฝ่ายวิญญาณ ดังที่พระเยซูทรงถูกทำให้ “สมบูรณ์แบบโดยการทนทุกข์” (ฮีบรู 2:10) ดังนั้นผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ที่ทนทุกข์ทางกายก็จะ “เลิखข้องเกี่ยวกับบาป”(1 เปโตร 4:1)

พระกิตติคุณเล่มต่างๆ ไม่ค่อยกล่าวถึงอายุของพระเยซู แต่เมื่อกล่าวถึง พระกิตติคุณเล่มต่างๆ ก็ได้ให้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับชีวิตและแม้กระทั่งการทนทุกข์ของพระองค์ พระเยซูทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์เมื่ออายุประมาณสามสิบ (ลูกา 3:23) แต่ชาวยิวบางคนยังกะอายุของพระองค์ว่าใกล้ห้าสิบ (ยอห์น 8:57) ในยุคที่ช่วงชีวิตของผู้ชายอยู่ในราว ๆ 35 ปีนั้น ชายที่มีอายุเข้าใกล้ 50 ปีจะถือว่าแก่ เหตุใดชาวยิวจึงคิดว่าพระเยซูทรงมีอายุใกล้ถึง 50 ในเมื่อพระองค์ทรงมีอายุราว ๆ 30? จะ

เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงดูแลกว่าอายุของพระองค์ ไม่มีพระกิตติคุณเล่มไหนบอกเลยว่าพระองค์สุขภาพไม่ดี หรือมีโรคที่ทำให้พระองค์ดูแลกว่าปกติสำหรับวัยของพระองค์

การดูสูงวัยที่ปรากฏกับพระเยซูอาจเผยถึงบางอย่างกับช่วงหลายปีก่อนที่พระองค์จะทรงทำพันธกิจต่อสาธารณชน เราว่าการทนทุกข์โดยเฉพาะการทนทุกข์ภายในนั้น สามารถทำให้คนแก่ลงได้อย่างรวดเร็ว การทนทุกข์อันหนักหน่วงของพระองค์ที่เกตเสมนีอยู่ในระดับลึกซึ่งเราเข้าใจได้ยาก แต่นี่ไม่ใช่เพียงโอกาสเดียวที่พระองค์ทรงทนทุกข์อย่างแนบแน่น เรื่องของความเป็นความตายที่พระองค์เผชิญที่เกตเสมนีไม่ใช่เรื่องใหม่หรือเป็นเรื่องที่ไม่คุ้นเคย แต่เป็นจุดสูงสุดของการต่อสู้ตลอดชีวิตของพระองค์ และตอนนี้พระองค์กำลังจะ “ต็มจากถ้วยนี้” (มัทธิว 20:22, ยอห์น 18:11)

พระเยซูได้ตรัสไว้ก่อนหน้านี้ว่า “เพื่อจุดประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงช่วงเวลานี้” (ยอห์น 12:27) การกิจที่จะเป็นลูกแกะเมสโปดกของพระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องถวายบูชา จะต้องอยู่ในพระทัยของพระองค์ตั้งแต่ยอห์นผู้บัพติศมาประกาศเรื่องนี้ในตอนเริ่มต้นพันธกิจของพระเยซู พระเยซูคงรู้ถึงบทบาทของพระองค์ก่อนหน้านี้ แม้ว่าเราจะไม่รู้ว่าทรงรู้มาก่อนหน้านี้นานเท่าไร ดังนั้นพระองค์คงต้องต่อสู้กับพระทัยปรารถนาของพระองค์เป็นเวลานานจนสุดท้าย พระองค์ก็ประกาศยอมรับว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” การทนทุกข์อย่างหนักหน่วงภายในใจและความคิดของพระองค์ไม่นานก่อนที่จะเป็น “ผู้ทรงไม่มีบาป ถูกทำให้มีบาป” (2 โครินธ์ 5:21) นั้นแทบจะจินตนาการไม่ออก มันคงไม่ถูกต้องที่จะคิดเอาว่าการทนทุกข์ของพระองค์เพื่อความรอดของมวลมนุษย์จะจำกัดอยู่เฉพาะช่วงไม่กี่ชั่วโมงบนกางเขน หรือไม่ก็วันก่อนหน้านี้นี้ แต่ตรงกันข้าม พระเยซูทรงผ่านการทนทุกข์มาตลอดชีวิต ไม่นับหลายปีก่อนที่พระองค์จะบรรลุนิติภาวะเมื่ออายุได้ 13 ปี

ในทำนองเดียวกัน เราก็มียบทบาทในงานของความรอด โดยเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ และการสู้ทนที่ได้ทนทุกข์เพื่อ “เห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร ซึ่งยังขาดอยู่นั้น” (โคโลสี 1:24) มิใช่หรือ? นี่ไม่ได้เป็นการเสนอแนะว่า การเป็นเครื่องถวายบูชาในการชดใช้ของพระคริสต์นั้นยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ แต่นั่นก็ไม่ได้ยกเลิกการทนทุกข์สำหรับพระกายของพระคริสต์ซึ่งก็คือคริสตจักรที่จะแบกรับต่อไป ในขณะที่เปาโลกล่าวว่าพระคริสต์ “ผู้ทรงเป็นลูกแกะปัสกาของเรา ถูกถวายบูชาแล้ว” (1 โครินธ์ 5:7) เขายังพูดถึงตัวของเขาเองว่า เขาถูก “เทจเครื่องดื่มบูชาลงบนเครื่องบูชาที่ท่านถวายเพราะความเชื่อ” (ฟิลิปปี 2:17) เปาโลกล่าวในบทก่อนหน้านี้ว่า

เพราะพระเจ้าทรงให้พระคุณแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ไม่ใช่ให้ท่านทั้งหลายเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทุกซ์เพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย คือต่อสู้เหมือนอย่างที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าฝ่าฟันมาแล้ว และบัดนี้ท่านก็ไต่ยืนยันว่าข้าพเจ้ายังต่อสู้อยู่ (ฟิลิปปี 1:29-30)

พระเยซูทรงเรียกให้เราแบกกางเขนของเราและติดตามพระองค์ไป (มัทธิว 16:24, มาระโก 8:34, ลูกา 9:23) เป็นการเรียกให้ท่านทุกซ์เพื่ออาณาจักรของพระเจ้า

พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ไม่ได้สื่อไปทำงานของพระเจ้า ในการทำให้สมบูรณ์แบบในลูกา 13:32

แล้วพระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปบอกหมาจิ้งจอกตัวนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีและรักษาโรคในวันนี้และวันพรุ่งนี้ แล้วในวันที่สามเราจะถูกทำให้สมบูรณ์’”³⁷ (ลูกา 13:32 ฉบับ NKJV)

ฉบับ KJV และ NKJV แปลคำพูดสุดท้ายของข้อนี้ได้ถูกต้องว่า “เราจะถูกทำให้สมบูรณ์” คำว่า “ทำให้สมบูรณ์” ตรงนี้ (เป็นรูปกรรมาจก³⁸ ของ *teleioō*, ทำให้สมบูรณ์) เป็นการกระทำโดยพระเจ้า โดยแสดงนัยว่า พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำให้งานของพระองค์ในการทำให้สมบูรณ์แบบได้เสร็จสมบูรณ์ในพระเยซูที่กางเขน

พระคัมภีร์สมัยใหม่จะแปล “เราจะถูกทำให้สมบูรณ์” เป็นอย่างอื่น โดยมักจะเปลี่ยนจากการกระทำโดยผู้อื่น มาเป็นผู้กระทำเสียเอง เช่น “เราก็จะเสร็จงาน” (ฉบับ ESV) หรือ “เราจะบรรลุเป้าหมาย” (ฉบับ NASB) หรือ “เราจะทำการให้สำเร็จ” (ฉบับ NJB) คำแปลเหล่านี้ไม่ได้สื่อความหมายการที่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระเยซูสมบูรณ์แบบโดยผ่านการทนทุกข์ (ฮีบรู 2:10) ซึ่งเป็นการละไว้ที่น่าเสียดาย เนื่องจากความตายของพระเยซูบนกางเขนนั้น เป็นจุดสูงสุดและเป็นจุดสมบูรณ์ของการทนทุกข์ของพระองค์ ซึ่งเป็นเหตุการณ์สำคัญที่ความสมบูรณ์แบบของพระองค์บรรลุผลและสำเร็จแล้ว

“ความเชื่อในพระเยซูคริสต์” หรือว่า “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์” กันแน่?

ในการค้นหาความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบของพระเยซูนั้น ไม่ช้าก็เร็ว เราก็ต้องเผชิญกับข้อเท็จจริงที่เด่นชัดว่าบางครั้งเปาโลจะพูดถึง “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์” นั่นก็คือความเชื่อที่พระเยซูคริสต์ทรงมี การใช้คำที่ผิดธรรมดานี้ขัดแย้งกับหลักความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่จะให้หมายความว่าพระเยซูทรงมีความเชื่อในพระเจ้า นี่คงเป็นไปได้ถ้าหากพระเยซูเองทรงเป็น

³⁷ พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยต่าง ๆ แปลว่า “จะเสร็จงาน”, “ทำการให้สำเร็จ” และ “บรรลุเป้าหมาย” (ผู้แปล)

³⁸ Passive รูปแบบที่กระทำโดยคนอื่น

พระเจ้าอย่างที่เราองค์เป็นในความเชื่อตรีเอกานุภาพ สิ่งนี้จะอธิบายได้ว่าทำไมพระคัมภีร์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพฉบับต่าง ๆ อย่างเช่น ฉบับ ESV จึงเลือกที่จะแปลถ้อยคำนี้เป็น “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์”³⁹ แทนที่จะเป็น “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์”

สมัยที่เป็นนักศึกษา เมื่อผมเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น ผมได้สังเกตเห็นการแปลที่ผิดธรรมดาอยู่หลายข้อในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (KJV) ว่า “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์” (โรม 3:22, 3:26; กาลาเทีย 2:16, 3:22) หรือ “ความเชื่อของพระคริสต์” (กาลาเทีย 2:16, ฟิลิปปี 3:9) หรือ “ความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) กาลาเทีย 2:16⁴⁰ ถูกระบุไว้สองครั้งตรงนี้ เนื่องจากการปรากฏดังกล่าวสองครั้ง การแปลที่ผิดธรรมดาของฉบับ KJV นี้เป็นข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและคำแปลตรงตามภาษากรีก ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้แปลไว้อย่างถูกต้องเช่นกันในพระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิช (NET) พระคัมภีร์ยิวฉบับสมบูรณ์ (CJB) และพระคัมภีร์ฉบับมาตรฐานสากล (ISV) ต่อไปนี้คือข้อที่เกี่ยวข้องกันจากฉบับ KJV, NET และ CJB

โรม 3:22	โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์ (ฉบับ KJV) ด้วยความเชื่อวางใจของพระเยซูคริสต์ (ฉบับ NET) ด้วยความเชื่อวางใจของเยซูชา พระเมสสิยาห์ (ฉบับ CJB)
โรม 3:26	ผู้ชอบธรรมของพระองค์ที่เชื่อในพระเยซู คนที่มีชีวิตอยู่เพราะความเชื่อวางใจของพระเยซูคริสต์ ชอบธรรมบนพื้นฐานความเชื่อวางใจของเยซูชา
กาลาเทีย 2:16 (ส่วนแรก)	โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์ โดยความเชื่อวางใจของพระเยซูคริสต์ ด้วยความเชื่อวางใจที่วางใจได้ของเยซูชา พระเมสสิยาห์
กาลาเทีย 2:16 (ส่วนหลัง)	โดยความเชื่อของพระคริสต์ โดยความเชื่อวางใจของพระคริสต์ บนพื้นฐานของความเชื่อวางใจที่วางใจได้ของพระเมสสิยาห์
กาลาเทีย 2:20	ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เพราะความเชื่อวางใจของพระบุตรของพระเจ้า

³⁹ พระคัมภีร์ภาษาไทยทุกฉบับแปลว่า “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (ผู้แปล)

⁴⁰ “Knowing that a man is not justified by the works of the law, but by the faith of Jesus Christ, even we have believed in Jesus Christ, that we might be justified by the faith of Christ, and not by the works of the law: for by the works of the law shall no flesh be justified.” (Galatians 2:16 KJV)

ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อวางใจที่วางใจได้แบบเดียวกับพระบุตรของพระเจ้า

- กาลาเทีย 3:22 โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์
 เนื่องจากความเชื่อวางใจของพระเยซูคริสต์
 ความเชื่อวางใจที่วางใจได้ของเยชูวา พระเมสสิยาห์
- เอเฟซัส 3:12 โดยความเชื่อของพระองค์
 เนื่องจากความเชื่อวางใจของพระคริสต์
 ด้วยความเชื่อวางใจของพระองค์
- ฟิลิปปี 3:9 ด้วยความเชื่อของพระคริสต์
 โดยทางความเชื่อวางใจของพระคริสต์
 ด้วยความเชื่อวางใจของพระเมสสิยาห์

การแปลตรงตามคำว่า “ความเชื่อของพระคริสต์” เรียกว่าสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำ (เช่น มีพระคริสต์เป็นประธาน เป็นผู้ที่มีความเชื่อ) ในขณะที่ “ความเชื่อในพระคริสต์” เรียกว่าสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้รับการกระทำ (พระคริสต์เป็นกรรมของความเชื่อ เป็นผู้ที่ถูกเชื่อ) ในเชิงอรรถเกี่ยวกับโรม 3:22 ของพระคัมภีร์ฉบับ NET ให้เหตุผลที่หนักแน่นในการเลือก “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์” มากกว่า “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์” คำอ้างอิงต่อไปนี้อาจอ่านข้ามได้

เป็นที่น่าสังเกตจากจำนวนข้อโต้แย้งเรื่องมุมมองสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำก็คือ เมื่อ πίστις (pistis, “ความเชื่อ”) ใช้สัมพันธการกเฉพาะบุคคลนั้น ก็แทบไม่เคยใช้เป็นสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้รับการกระทำ (เปรียบเทียบมัทธิว 9:2,22,29; มารโก 2:5; 5:34; 10:52; ลูกา 5:20; 7:50; 8:25,48; 17:19; 18:42; 22:32; โรม 1:8,12; 3:3; 4:5,12,16; 1 โครินธ์ 2:5; 15:14,17; 2 โครินธ์ 10:15; ฟิลิปปี 2:17; โคลโลสี 1:4; 2:5; 1 เธสะโลนิกา 1:8; 3:2,5,10; 2 เธสะโลนิกา 1:3; ทิตัส 1:1, ฟีเลโมน 6, 1 เปโตร 1:9,21; 2 เปโตร 1:5)

คำอธิบายนี้อาจดูเหมือนเป็นวิชาการ แต่ประเด็นของมันตรงไปตรงมา ดูกรณีของมัทธิว 9:29 หนึ่งในหลายข้อที่ระบุไว้ตรงนี้ ในมัทธิว 9:29 พระเยซูตรัสกับคนตาบอดที่กำลังจะได้รับการรักษาให้หายว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของพวกท่านเถิด” (“ความเชื่อของพวกท่าน”, *pistin humōn*, สัมพันธการกเฉพาะบุคคล) ความเชื่อที่กล่าวถึงนี่คืออะไรหรือ? เห็นได้ชัดว่าเป็นความเชื่อที่คนตาบอดมี (สัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำ) ไม่ใช่ความเชื่อที่คนอื่นมีกับคนตาบอดสองคนนี้ (สัมพันธ

การเกี่ยวข้องกับผู้รับการกระทำ) พูดอีกอย่างก็คือ คนตาบอดได้รับการรักษาจนหายบอด เพราะพวกเขาวางใจในพระเยซู ไม่ใช่เพราะผู้เห็นเหตุการณ์วางใจในคนตาบอด!

เรื่องการถกเถียงเกี่ยวกับประเด็นนี้จากมุมมองทางไวยากรณ์ ให้ดูหนังสือ *ไวยากรณ์กรีกที่นอกเหนือจากพื้นฐานของดาเนียล วอลเลซ*⁴¹ หน้า 115-116 ซึ่งกล่าวว่า “การโต้แย้งทางไวยากรณ์เรื่องสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้รับการกระทำนั้น แทบไม่มีคำแนะนำ” และ “การพิจารณาทางไวยากรณ์ดูเหมือนจะสนับสนุนสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำ”

สมัยที่ผมเป็นนักเรียนนั้น คำที่ผิดธรรมดาว่า “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์” ในฉบับ KJV ได้ทิ้งข้อสงสัยไว้ในใจของผม แต่ในช่วงเวลานั้นยุ่งมาก ผมจึงต้องทิ้งไว้ตรวจสอบข้อสงสัยนี้ทีหลังหลายปีต่อมาหนังสือออกมาเล่มหนึ่งชื่อว่า *ความเชื่อของพระเยซูคริสต์: บรรยายโครงสร้างพื้นฐานของกาลาเทีย 3:1-4:11* โดยริชาร์ด บี เฮส⁴² ซึ่งเป็นนักวิชาการที่มีชื่อเสียงด้านพระคัมภีร์ใหม่จากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ดุก⁴³ งานเขียนของเขาซึ่งโต้แย้งเรื่องความเชื่อของพระเยซูคริสต์นั้นดึงดูดความสนใจของผมทันที⁴⁴

มีการตั้งข้อสังเกตว่าก่อนปี 1970 ประเด็นของ *pistis Iēsou Christou* เข้าใจกันอย่างกว้างขวางว่าหมายถึง “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (สัมพันธการกเกี่ยวกับผู้รับการกระทำ) แต่ในช่วงไม่กี่สิบปีมานี้ นักวิชาการหลายคนแย้งว่ามันควรจะแปลตรงตามคำว่า “ความเชื่อ หรือ ความเชื่อวางใจของพระเยซูคริสต์” (สัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำ)⁴⁵ นักวิชาการท่านหนึ่งที่ตัวเขาเองชื่นชอบสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้รับการกระทำได้ยอมรับว่า สัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำ (ความเชื่อของพระเยซูคริสต์) ได้กลายเป็นมุมมองส่วนใหญ่ในหมู่นักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่⁴⁶

ประเด็นไม่อยู่ที่ว่า พระเยซูทรงเป็น *จุดหมาย* ของความเชื่อที่ช่วยให้รอด (ซึ่งไม่ได้ถูกปฏิเสธ) แต่อยู่ที่ว่าพระเยซูเองทรงมีความเชื่อในพระเจ้าในงานการช่วยให้รอดของพระองค์ด้วยหรือไม่ ถ้าคำตอบคือ “ใช่” การมีความเชื่อของผู้เชื่อก็จะเป็นการกระทำที่สำคัญที่สุดในการเดินรอยตามพระ

⁴¹ Daniel Wallace's Greek Grammar Beyond the Basics

⁴² The Faith of Jesus Christ: The Narrative Substructure of Galatians 3:1-4:11, by Richard B. Hays

⁴³ Duke Divinity School

⁴⁴ ดูหนังสือ “ความเชื่อของพระเยซู: ข้อโต้แย้งเรื่อง *The Pistis Christou*, ไมเคิล เอฟ เบิร์ด และเพรสตัน เอ็ม สปริงเคิล ผู้รวบรวม 17 ข้อเขียนในหนังสือเล่มนี้แสดงให้เห็นทั้งสองด้านของข้อโต้แย้ง และดู “2 โครินธ์ 4:13: พยานหลักฐานในเปาโลที่พระคริสต์ทรงเชื่อ,” ดักลาส เอ แคมป์เบลล์, เจบีแอล, เล่ม 128, ฉบับ 2, 2009 หน้า 337-356

⁴⁵ *Commentary on the NT Use of the OT*, on Galatians 2:16

⁴⁶ *ความเชื่อของพระเยซู: ข้อโต้แย้งเรื่อง The Pistis Christou*, หน้า 34 อีกทั้ง *ไวยากรณ์กรีกที่นอกเหนือจากพื้นฐาน*, หน้า 115 “มีนักวิชาการมากขึ้นเรื่อยๆ รับรองด้วยเหตุผลว่าเกี่ยวข้องกับสัมพันธการกเกี่ยวกับผู้กระทำ (ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็น ‘ความเชื่อของพระคริสต์’ หรือ ‘ความเชื่อวางใจของพระคริสต์’)”

เยซู ที่ตัวพระองค์เองก็มีความเชื่อด้วย สิ่งสำคัญตรงนี้ก็คือ ความเชื่อไม่ใช่เพียงแค่การเชื่อในพระเยซูเท่านั้น แต่ยังมีความเชื่อ *ร่วมกับ* พระเยซูด้วย ซึ่งเป็นวิธีการสำคัญที่เหมือนกันกับพระเยซูในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าและการแสวงหาความสมบูรณ์แบบ การมีความเชื่อจะผูกพันเราให้มีสามัคคีธรรมที่ลึกซึ้งกับพระเยซูเมื่อเราตามพระองค์ในฐานะสาวกของพระองค์ ความรอดไม่ได้เป็นเพียงความเชื่อในพระคริสต์ตามข้อเชื่อ แต่เป็นการมีส่วนร่วมกับพระคริสต์ทั้งในความเชื่อของพระองค์และการทนทุกข์ของพระองค์ เพราะเราไม่เพียงถูกเรียกให้เชื่อในพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังถูกเรียกให้ “ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์” ด้วย (ฟิลิปปี 1:29) และมีส่วนร่วม “สามัคคีธรรมในการทนทุกข์ของพระองค์” (3:10)

แต่ปัญหาสำหรับผมเมื่อผมยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ ถ้าหากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระเยซูก็ไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อเพราะตัวของพระองค์เองเป็นจุดหมายของความเชื่อ พระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ พระองค์จึงต้องมีความเชื่อไหม? เหตุใดส่วนที่เป็นมนุษย์ของ “พระเจ้าพระบุตร” จึงต้องมีความเชื่อในพระเจ้า ในเมื่อส่วนที่เป็นพระเจ้าของพระองค์ไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อ? มันเป็นความขัดแย้งที่ลึกลับเหมือนเช่นเดียวกับกรณีอื่น ๆ อีกมากมายในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ หลายประเด็นเหล่านี้ได้ถูกกล่าวถึงอย่างละเอียดในงานเขียนของเฮส์ แต่คนที่ไม่มีพื้นฐานการอบรมทางศาสนศาสตร์อาจพบว่าหนังสือของเขาอ่านยาก

เนื่องจากพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ไม่จำเป็นต้องมีความเชื่ออย่างที่มนุษย์มี พระองค์จึงถูกปฏิเสธองค์ประกอบสำคัญที่สุดของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ถ้าเช่นนั้นพระเยซูจะทรงถูกทดสอบเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ “ทุกประการ” ได้อย่างไรในเมื่อการทดลองที่หนักหน่วงที่สุดของเราคือการทดสอบความเชื่อของเรา? ถ้าเช่นนั้นการทดสอบที่พระเยซูทรงสู้ทนในสวนเกทเสมนีคืออะไร หรือ หากไม่ใช่การทดสอบความเชื่อและการเชื่อฟัง? และเสียงร้องอันดังที่พระเจ้าทรงสดับฟัง เพราะความเกรงกลัวพระเจ้าของพระองค์ล่ะ มันคืออะไร? แล้วความตายที่กำลังจะเกิดขึ้นซึ่งทำให้พระองค์ยึดพระเจ้าไว้ด้วยความเชื่อ ที่เป็นความเชื่อของพระเยซูคริสต์ล่ะ?

ในการพิจารณาเกี่ยวกับความเชื่อ เราจำเป็นต้องมองเห็นความเชื่อมโยงภายในกับการเชื่อฟัง สิ่งนี้เผยให้เห็นจากเรื่องของการไม่เชื่อฟังของอาดัม ถ้าความตายเป็นผลที่ตามมาจากการไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ แล้วเหตุใดอาดัมกับเอวาจึงไม่เชื่อฟังพระเจ้าทั้งๆ ที่รู้ถึงผลที่ตามมา (ปฐมกาล 3:3 “เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย”) อะไรที่สามารถอธิบายการกระทำของพวกเขาที่พวกเขาไม่เชื่อฟังคำของพระเจ้า? หากพวกเขาเชื่อพระเจ้า พวกเขาก็คงจะไม่กินผลไม้ที่ถูกห้ามไว้ แต่การที่พวกเขาเพิกเฉยต่อคำเตือนของพระเจาก็แสดงให้เห็นถึงการดูหมิ่นพระองค์และถือว่าพระองค์เป็นผู้ที่โกหกและผู้ที่อ่อนแอ พวกเขา

จะไม่เชื่อพระเจ้าได้อย่างไร เพราะว่าพวกเขาไม่ได้โง่หรือไม่มีสติ? เห็นได้ชัดว่ามีผู้ที่ฉลาดพอที่จะโน้มน้าวพวกเขาได้ว่าพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าพระองค์ตรัส พวกเขาไม่เพียงแต่คิดว่าพวกเขาจะไม่ตาย แต่พวกเขายังจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว (ปฐมกาล 3:4-5)⁴⁷ อาดัมกับเอวาก็ได้เชื่อ (มาร) และไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า

นี่แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมต่อกันหรือความเชื่อมโยงภายในระหว่างการเชื่อฟังกับความเชื่อ และนั่นหมายถึงระหว่างที่ไม่เชื่อฟังกับความไม่เชื่อ อาดัมไม่เชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งเขา แต่ได้เชื่อมาร ดังนั้นจึงมีผลที่ร้ายแรงตามมา ความตายของอาดัมไม่เห็นในทันทีเพราะไม่ใช่การตายในทางร่างกาย

แต่พระเยซูทรงเชื่อฟังพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังอย่างแท้จริงซึ่งมีรากฐานมาจากความเชื่อ ในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เรื่องความเชื่อของพระเยซูไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของเราเลย เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แล้วเหตุใดพระองค์จึงต้องมีความเชื่อ? หรือพระองค์จะต้องเชื่อฟังใคร? แต่ถ้าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ต้องเชื่อในพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์อย่างแน่นอน ถ้าหากความไม่เชื่อและการไม่เชื่อฟังของอาดัมทำให้มนุษย์ทุกคนต้องตาย ฉะนั้นความเชื่อและการเชื่อฟังของพระเยซูก็ทำให้ “คนจำนวนมากเป็นคนชอบธรรม” (โรม 5:19)⁴⁸ ตรงนี้เราจึงเห็นความสำคัญอย่างยิ่งของความเชื่อของพระเยซูคริสต์ แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ปิดบังความจริงนี้ไว้

⁴⁷ ปฐมกาล 3:4-5 จึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

⁴⁸ โรม 5:19 “เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น”

บทส่งท้าย

พระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

เหตุการณ์ที่พิเศษในการจำแลงพระกายของพระเยซูได้ถูกบันทึกไว้ให้เราในมัทธิว มาระโก และลูกา แต่ไม่ได้อธิบายความหมายไว้ในพระกิตติคุณเหล่านี้ เรื่องราวเกี่ยวกับการจำแลงพระกายต่อไปนี้นำมาจากมัทธิว ตามด้วยข้อความที่ตัดตอนมาจากเรื่องราวจากลูกา

มัทธิว 17:1-12 ¹ ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงตามลำพัง ² แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และพระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวเหมือนกับแสงสว่าง ³ ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏตัวกับพวกเขา และพูดคุยกับพระองค์ ⁴ แล้วเปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า ดีจริงที่พวกเราอยู่กันที่นี่ ถ้าพระองค์ทรงประสงค์ ข้าพระองค์จะทำเพิงสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์ หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” ⁵ ขณะที่เปโตรกำลังทูลอยู่นั้น ดูเถิด มีเมฆสุกใสมาปกคลุมพวกเขาไว้ แล้วมีพระสุรเสียงดังมาจากเมฆว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ที่เราพอใจมาก จงเชื่อฟังเขาเถิด” ⁶ เมื่อพวกเขาได้ยิน พวกเขาก็ชบหน้าลงถึงดินและตกใจกลัวยิ่งนัก ⁷ แต่พระเยซูได้เสด็จมาใกล้และทรงสัมผัสตัวพวกเขา ตรัสว่า “ลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” ⁸ และเมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นดูก็ไม่เห็นใคร นอกจากพระเยซู ⁹ เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสสั่งพวกเขาว่า “อย่าเล่าสิ่งที่ท่านเห็นนั้นให้ใครฟัง จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย” ¹⁰ แล้วพวกเขาก็ทูลถามพระองค์ว่า “แล้วทำไมพวกธรรมาจารย์จึงบอกว่า ‘เอลียาห์จะต้องมาก่อน?’” ¹¹ พระเยซูตรัสตอบว่า “เอลียาห์จะมาจริง และจะทำให้ทุกสิ่งคืนสู่สภาพเดิม ¹² แต่เราบอกพวกท่านว่าเอลียาห์นั้นมาแล้ว และพวกเขาไม่รู้จักท่าน แต่พวกเขาได้ทำกับท่านตามใจชอบ ฉะนั้นบุตรมนุษย์ก็จะต้องทนทุกข์ด้วยน้ำมือของพวกเขาเช่นกัน” (ฉบับ ESV)

ลูกา 9:30-32 ³⁰ และดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสสกับเอลียาห์ ³¹ ผู้มาปรากฏกายด้วยสิริ¹ และพูดถึงการจากไปของพระองค์ที่กำลังจะสำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม ³² ส่วนเปโตรกับคนที่

¹ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “รัศมี” และ “พระรัศมี” (ผู้แปล)

อยู่ด้วยนั้นกำลังวังเหงาหวานอน แต่เมื่อพวกเขาตาสว่างขึ้น เขาก็เห็นพระสิริของพระองค์และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์ (ฉบับ ESV)

การจำแลงพระกายของพระเยซูเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในอิสราเอล แม้จะมีความคล้ายคลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนายหลังจากที่พบกับพระเจ้า คือที่ใบหน้าของโมเสสทอแสงจ้าจนไม่มีใครสามารถมองหน้าเขาได้ จึงต้องใช้ผ้าคลุมหน้าเขาไว้ (อพยพ 34:29-35) แต่การแสดงพระสิริที่ยิ่งใหญ่กว่าเกิดขึ้นในการจำแลงพระกาย โดยที่พระพักตร์ของพระเยซูทอแสงเหมือนกับดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ก็เปล่งแสง พระสิริที่ทอแสงผ่านพระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าที่ทอแสงผ่านโมเสสบนภูเขาซีนายมากนัก แม้ว่าในทั้งสองกรณีนั้นจะเป็นพระสิริของพระยาห์เวห์ที่ทอแสงออกมาอย่างไม่ต้องสงสัย

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG² ภายใต้หัวข้อ *metamorphoō* (ถูกเปลี่ยนรูป) ไม่มีเหตุผลที่ดีและปราศจากพื้นฐานของพระคัมภีร์ในการแสดงความเห็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า พระเยซูที่จำแลงพระกายนั้นกำลังแสดงให้เห็นถึงพระสิริของพระองค์เองที่มีอยู่ก่อน ข้อเท็จจริงก็คือว่า “พระสิริ” (*doxa*, ลูกา 9:32) ที่ปรากฏในพระเยซูตอนที่จำแลงพระกายนั้น ไม่ใช่พระสิริของพระองค์ที่อ้างว่ามีอยู่ก่อนแล้ว เช่นเดียวกับ “สิริ” (*doxa*, ข้อ 31) ที่เห็นในโมเสสและเอเลียห์เมื่อพระเยซูทรงจำแลงพระกายนั้นก็ได้เป็นสิริที่มีอยู่ก่อนแล้ว พระเยซูตรัสซ้ำ ๆ ว่าพระองค์ไม่ได้มีสิ่งใดเลย นอกจากสิ่งที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์ และนี่ก็แน่นอนว่าจะรวมถึงพระสิริของพระเยซูซึ่งเป็นพระสิริของพระยาห์เวห์ที่ทอแสงผ่านพระองค์ในคำตรัสและการกระทำของพระองค์มาตลอด

หลายปีต่อมา เปโตรผู้เห็นเหตุการณ์การจำแลงพระกายก็กล่าวอย่างชัดเจนว่า พระสิริของพระเยซูเมื่อทรงจำแลงพระกายนั้น “มาจากพระเจ้าพระบิดา”

.... เราเป็นสักขีพยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ **พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติและพระสิริจากพระเจ้าพระบิดา** เมื่อมีพระสุรเสียงจากพระสิริอันยิ่งใหญ่มาถึงพระองค์ว่า “ผู้นี้เป็นบุตรของเราที่เรารัก เราพอใจเขามาก” (2 เปโตร 1:16-17 ฉบับ NIV)

ตอนที่พระเยซูทรงจำแลงพระกายนั้น พระสิริของพระยาห์เวห์ได้ทอแสงผ่านโมเสสและเอเลียห์ด้วย โมเสสเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ประทานพระดำรัสของพระองค์เป็นบทบัญญัติ และเอเลียห์เป็นผู้ที่ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา และดังนั้นจึงเผยให้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ที่ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต

² พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษของพระคัมภีร์ใหม่และวรรณกรรมคริสเตียนอื่น ๆ ในสมัยแรก ๆ โดย Bauer, Danker, Arndt, Gingrich (ผู้แปล)

แม้ว่าพระสิริของพระเจ้าจะทอแสงอย่างเจิดจ้าในพระเยซูมากกว่าในโมเสสและเอลียาห์ เปโตรก็ไม่ได้ทำเพียงเพียงหลังเดียวสำหรับพระเยซูเท่านั้น แต่ทำเพียงสามหลังสำหรับทั้งสามคน แม้ว่าพระเยซูจะเป็นอาจารย์และเป็นผู้นำของเขา แต่ก็ไม่มี “คำสอนแบบเยซูอิสซึม”³ อยู่ในความคิดของเปโตร! โมเสสในฐานะผู้ให้บทบัญญัติ และเอลียาห์ในฐานะตัวแทนผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลก็ได้รับเกียรติเหมือนกับพระเยซูในแง่ที่เสนอจะทำเพิงให้ นี่ไม่ได้เป็นการปฏิเสธว่าพระสิริของพระเจ้าที่ทอแสงผ่านพระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าที่ทอแสงผ่านอีกสองคน แต่เป็นการปฏิเสธที่พระเยซูจะต้องได้รับยกย่องว่าเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้รับความเคารพนับถือจากเหล่าสาวกของพระองค์

พระพักตร์ที่ทอแสงเจิดจ้าของพระเยซูที่เปล่งประกายเหมือนดวงอาทิตย์ด้วยพระสิริของพระเจ้า นั้น ทำให้เหล่าสาวกตกตะลึงและหมอบกราบกับพื้นอยู่บนภูเขา หากพวกเขาเคยมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการสถิตอยู่ของพระยาห์เวห์ในพระเยซูละก็ ข้อสงสัยเหล่านี้จะหายไปเมื่อได้เห็นความเจิดจ้าของแสงที่เยี่ยมยอดของพระเจ้า

การจำแลงพระกายไม่ได้เป็นเพียงครั้งเดียว ที่พระพักตร์ของพระเยซูได้ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ต่อหน้ายอห์น ต่อมาภายหลังในวิวรณ์ พระเยซูได้ทรงปรากฏกับยอห์นในลักษณะที่คล้ายกับการจำแลงพระกายของพระองค์

พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ มีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนดั่งดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงเจิดจ้า (วิวรณ์ 1:16 ฉบับ ESV)

ในวิวรณ์ ยอห์นเห็นการสำแดงพระสิริที่คล้ายกันในทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์ด้วยใบหน้าที่เปล่งประกายด้วยแสงที่แรงกล้าของดวงอาทิตย์

แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์อีกองค์หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์ มีเมฆห่อหุ้ม มีรุ้งบนศีรษะของท่าน และใบหน้าของท่านเหมือนดั่งดวงอาทิตย์ และขาของท่านเหมือนดั่งเสาเพลิง (วิวรณ์ 10:1 ฉบับ ESV)

ไม่มีใครที่อ่านข้อนี้แล้วจะลืมนึกว่าทูตสวรรค์องค์นี้เป็นพระเจ้าที่เท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา ดังนั้นจึงไม่มีพื้นฐานทางพระคัมภีร์ที่จะทำให้พระเยซูเป็นพระเจ้า จากการจำแลงพระกายของพระองค์ที่ปรากฏให้เห็น

³ Jesusism หรือ Jesuism คือความเชื่อว่าคำสอนของพระเยซูตามศาสนาของยิวแตกต่างจากคำสอนของเปาโล (ผู้แปล)

พระเยซูทรงพาสาวกเพียงแค่สามคนไปกับพระองค์ในการจำแลงพระกาย เหตุใดอีกเก้าคนจึงไม่ได้รวมอยู่ด้วยในการเปิดเผยที่พิเศษนี้ พระกิตติคุณไม่ได้ให้เงื่อนไขอะไรนอกจากข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งสามคนนี้ได้ถูกจัดลำดับให้เป็นสาวกวงในของพระเยซู แต่เราสามารถพิจารณาความเป็นไปได้หนึ่งหรือสองอย่างโดยไม่ต้องมาถึงบทสรุปที่ตันตันทุ้งแต่อย่างใด

เหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือ ยูดาสผู้ที่จะทรยศพระเยซูเป็นสาวกหนึ่งในสิบสองคน ดังนั้นหากจะให้อีกสิบเอ็ดคนรวมอยู่ในเหตุการณ์ของการจำแลงพระกาย ก็จะไม่มีความเป็นไปได้ที่ ยูดาสออกมาโดยไม่สนใจเขา ยิ่งกว่านั้น เนื่องจากการจำแลงพระกายเป็นความลับที่พระเยซูทรงสั่งไม่ให้ทั้งสามเปิดเผยกับคนอื่น จึงเป็นที่ชัดเจนว่าไม่ควรจะเปิดเผยความลับนี้กับยูดาสสาวกคนที่กำลังจะทรยศพระองค์ เปโตร ยากอบ และยอห์นได้ถูกจัดลำดับให้เป็นสาวกวงในของพระเยซู ดังนั้นในเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งของการจำแลงพระกายนี้ ทั้งสามจึงได้รับอนุญาตให้เห็นเหตุการณ์การเปิดเผยพิเศษเกี่ยวกับพระองค์

แม้ว่าเราจะไม่คำนึงถึงยูดาส แต่ทำไมจึงต้องจำกัดอยู่ที่จำนวนสามคนด้วย? เหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือ พระเจ้าจะทรงเปิดเผยกับผู้ที่มีหัวใจและความคิดซึ่งหาได้ยากแม้แต่ในหมู่ผู้ที่ถูกเลือก นี่คือนิสัยที่บรรดาครูผู้ข้าของพระคัมภีร์ซึ่งก็คือพระคำของพระเจ้า จะต้องมีความรู้ที่ได้มาด้วยตัวเอง ในช่วงที่ทำพันธกิจในการสอนและการเทศนาของผม ผมไม่ค่อยได้เห็นว่าจะมีบางคนที่สามารถเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้เกือบจะทันทีที่ได้ยินได้ฟัง ในขณะที่คนอื่นๆที่ได้ยินความจริงอย่างเดียวกัน ในเวลาเดียวกันและในที่เดียวกัน ต้องต่อสู้เป็นเวลานานกว่าจะเข้าใจได้หรือไม่ได้เข้าใจเลย จากเรื่องราวของพระกิตติคุณนั้น ดูเหมือนว่ายอห์นจะเข้าใจเรื่องในฝ่ายวิญญาณเป็นพิเศษ สำหรับเปโตรแล้ว แม้ว่าเขาจะช้ากว่ายอห์นสักหน่อย แต่ดูเหมือนว่าระดับความเข้าใจในฝ่ายวิญญาณของเขาก็สูงกว่าระดับทั่วไป (เช่น มัทธิว 16:15-17)⁴ สำหรับยากอบนั้น เรารู้เรื่องราวของเขาเพียงเล็กน้อยจากเรื่องราวในพระกิตติคุณ แต่การที่เขาถูกรวมอยู่ในวงในบ่งบอกว่า เขาน่าจะอยู่ในระดับเดียวกับเปโตร

เปาโลกล่าวถึง “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) คำกล่าวที่ลึกซึ้งนี้บอกทุกสิ่งที่ต้องบอกเกี่ยวกับตัวบุคคล ชีวิต และพันธกิจของพระเยซูคริสต์ พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ได้สะท้อนให้เห็นอย่างสมบูรณ์ในเหตุการณ์พิเศษของการจำแลงพระกายนี้

⁴ มัทธิว 16:15-17 แล้วพระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะมนุษย์ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ”

อะไรคือ “ความลับ” ของการจำแลงพระกายที่สาวกทั้งสามคนต้องเก็บเงียบไว้ช่วงหนึ่ง? มีการอ้างอิงที่สำคัญเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูว่า “นิมิตซึ่งท่านทั้งหลายเห็นนั้น อย่าเล่าให้ใครฟังจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย” (มัทธิว 17:9) และ “บุตรมนุษย์ก็ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยน้ำมือของพวกเขาสักเช่นกัน” (ข้อ 12) ในลูกา 9:31 โมเสสและเอลียาห์พูดถึง “การจากไป” (ฉบับ NIV) หรือ “ความตาย” (ฉบับ HCSB)⁵ ของพระเยซู

หลายปีต่อมา พระเยซูทรงปรากฏกับยอห์นในวิรุณและตรัสกับเขาว่า “เราได้ตายแล้ว แต่นี้แน่ เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์” (วิวรณ์ 1:18) ซึ่งเป็นคำอธิบายอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ตรัสบนภูเขาที่ทรงจำแลงพระกาย สารสำคัญคู่กันของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูประกอบเป็นใจความพื้นฐานของ “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” (มาระโก 1:14; โรม 1:1; 15:16; 1 เธสะโลนิกา 2:2, 8, 9; 1 เปโตร 4:17)⁶ ที่เรียกกันเนื่องจากทางการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้น พระยาห์เวห์ทรงให้โลกคืนดีกับพระองค์ (2 โครินธ์ 5:19-20)⁷ พระเยซูทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของแห่งพระสิริ (1 โครินธ์ 2:8)⁸ ไม่ใช่เพราะการดำรงอยู่ก่อนของพระองค์ตามที่เชื่อกันโดยทั่วไป แต่เพราะโดยพระโลหิตของพระองค์ที่กางเขน มวลมนุษย์จึงได้รับการไถ่เพื่อพระเจ้า นั่นเป็นเพราะการเชื่อฟังของพระองค์จนกระทั่งถึงความตายบนกางเขน พระองค์จึงได้รับการยกขึ้นสูงให้รับพระสิริของพระเจ้า

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด

และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์

เพื่อว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก

และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์

และเพื่อทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของ

เป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา

— จบ —

⁵ The Holman Christian Standard Bible

⁶ มาระโก 1:14 “หลังจากยอห์นถูกจับแล้ว พระเยซูเสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า”

⁷ 2 โครินธ์ 5:19 “คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษในความผิดของพวกเรา และทรงมอบเรื่องราวการคืนดีนี้ให้เราประกาศ”

⁸ 1 โครินธ์ 2:8 “ไม่มีผู้ครอบครองใดในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอางค์พระผู้เป็นเจ้าของพระสิริจริงกางเขน”

สารานุกรมยูเดคาเกี่ยวกับ YHWH

ต่อไปนี้เป็นส่วนทั้งหมดของ “YHWH” จากหัวข้อ “พระนามต่างๆของพระเจ้า” ในสารานุกรมยูเดคา (พิมพ์ครั้งที่ 2, เล่ม 7, หน้า 675) ส่วนที่คัดลอกนี้มาจากต้นตำรับเกี่ยวกับศาสนายิว 22 เล่มที่ได้รับความนิยม ที่ให้ประเด็นสำคัญบางประการคือ (i) ชื่อ YHWH มีการออกเสียงอย่างสม่ำเสมอด้วยสระที่ถูกต้องก่อนปี ค.ศ. 586 (ii) การออกเสียงที่ถูกต้องของ YHWH คือ “Yahweh” (iii) การออกเสียงที่แท้จริงของ YHWH ไม่เคยหายไป (iv) การแปลว่า “เยโฮวาห์” ที่ผิดแผกจาก “ยาห์เวห์” นั้น เกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเหตุผลในการแทรกสระในพยัญชนะ YHWH (v) ข้อห้ามในการกล่าวชื่อ YHWH เป็นผลมาจากความเข้าใจผิดกับพระบัญญัติข้อที่สาม

[เริ่มต้นส่วนที่คัดลอก]

ชื่อเฉพาะของพระเจ้าของอิสราเอล ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูด้วยตัวพยัญชนะสี่ตัวคือ YHWH และถูกอ้างถึงว่าเป็น “อักษรทั้งสี่ของภาษาฮีบรูที่หมายถึงพระเจ้า”¹ ได้มีการออกเสียงชื่อนี้ อย่างสม่ำเสมอด้วยสระที่ถูกต้อง อย่างน้อยก็จนกระทั่งพระวิหารแห่งแรกถูกทำลายในปี 586 ก่อน ค.ศ. ดังที่เห็นได้ชัดจากตัวอักษร*ลาชีซ² ซึ่งเขียนขึ้นไม่นานก่อนหน้านั้น แต่อย่างน้อยในช่วง ศตวรรษที่สามก่อน ค.ศ. ก็ได้มีการหลีกเลี่ยงที่จะออกเสียงชื่อ YHWH และได้ถูกแทนที่ด้วยคำ Adonai³ หรือ “the Lord” ดังที่เห็นได้จากการใช้คำภาษากรีกว่า Kyrios หรือ “Lord” แทน YHWH ในพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับเซปทัวจินต์ที่แปลจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูซึ่งเริ่มโดยชาวยิวที่พูดภาษากรีกในศตวรรษนั้น เมื่อคำ Adonai YHWH ปรากฏรวมกันที่ไหนในพระคัมภีร์ ก็จะอ่านว่า Adonai Elohim หรือ “Lord God” ในช่วงยุคกลางต้นๆ เมื่อข้อความพระคัมภีร์ที่เป็นพยัญชนะถูกจัดให้มีสระเพื่อช่วยในการอ่านแบบดั้งเดิมที่ถูกต้อง สระที่ชี้ไปที่ ‘Adonai โดยมีสระหนึ่งที่ผันแปรคือ สระ “เอ” (—*asheva*) กับพยัญชนะ yod ซึ่งเป็นพยัญชนะตัวแรกของ YHWH แทนที่จะเป็นสระ “อะ”

¹ Tetragrammaton หมายถึงอักษรทั้งสี่คือ yod, he, vav, he ของภาษาฮีบรูที่หมายถึงพระเจ้าพระยาห์เวห์

² Lachish Letters ตัวอักษรฮีบรูโบราณที่เขียนด้วยหมึกบนภาชนะดิน (ผู้แปล)

³ “อาโดนาย” หรือ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ผู้แปล)

(*ḥataf-patah*) ภายใต้ aleph ของ 'Adonai นั้นถูกใช้กับ YHWH ดังนั้นจึงทำให้เกิดเป็นรูปของ YeHoWaH (เยโฮวาห์) เมื่อบรรดานักวิชาการคริสเตียนในยุโรปเริ่มศึกษาภาษาฮีบรูครั้งแรก พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่านี่หมายถึงอะไรจริงๆ และพวกเขาได้เริ่มนำเอาชื่อผสม “Jehovah (เยโฮวาห์)” มาใช้ เพื่อหลีกเลี่ยงการออกเสียงแม้แต่ชื่อ 'Adonai สำหรับ YHWH ที่จับจ้องไม่ได้นั้นต่อมาถูกนำมาพูดให้ง่ายๆ ในภาษาฮีบรูว่า *ha-Shem* (หรือ *Shemā*, “ชื่อนั้น” ในภาษาอาราเมค) แม้ในถ้อยคำเช่นว่า “ขอท่านผู้เข้ามาในพระนามของ YHWH จงได้รับพระพร” (สดุดี 118:26) การหลีกเลี่ยงที่จะออกเสียงชื่อ YHWH นั้นโดยทั่วไปให้เหตุผลว่าเป็นการแสดงความเคารพยำเกรง จะพูดให้ชัดยิ่งขึ้นก็คือมีสาเหตุมาจากความเข้าใจผิดในพระบัญญัติข้อที่สาม (อพยพ 20:7; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:11)⁴ ว่าหมายถึง “เจ้าอย่าออกชื่อ YHWH พระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร” ในขณะที่ความหมายจริง ๆ ก็คือ “เจ้าอย่าสาบานเท็จโดยใช้ชื่อ YHWH พระเจ้าของเจ้า” (ฉบบ JPS)⁵ หรือเป็นไปได้มากกว่าว่า “อย่าพูดชื่อ YHWH พระเจ้าของท่านในสิ่งที่เป็เท็จ” คืออย่าคิดว่า YHWH เหมือนกันกับพระอื่น

การออกเสียงที่ถูกต้องของชื่อ YHWH ไม่เคยหายไป นักเขียนชาวกรีกยุคแรกหลายคนของคริสตจักรคริสเตียนเป็นพยานว่าชื่อนั้นออกเสียงว่า “Yahweh” (ยาห์เวห์) อย่างน้อยสิ่งนี้ก็ยืนยันได้กับสระของพยางค์แรกของชื่อโดยรูปคำ Yah ที่สั้นลงซึ่งบางครั้งใช้ในบทกวี (เช่น อพยพ 15:2)⁶ และ -yahu (-ยาฮู) หรือ -yah (-ยาห์) ที่ทำหน้าที่เป็นพยางค์สุดท้ายในชื่อฮีบรูมากมาย ในความเห็นของนักวิชาการหลายคนแล้ว YHWH เป็นรูปแบบคำพูดของรากคำ *hwh* ซึ่งเป็นรูปที่เก่ากว่าของรากคำ *hyh* “เป็น” (“to be”) สระของพยางค์แรกแสดงให้เห็นว่าคำกริยา *hiph-il* ถูกใช้ในรูปของการแสดงเหตุปัจจุบันถึงอนาคต และเพราะฉะนั้นจึงต้องหมายถึง “พระองค์ทรงทำให้เป็น, พระองค์ทรงทำให้เกิดขึ้น” คำอธิบายชื่อนี้ที่ให้ไว้ในอพยพ 3:14⁷ คือ *Eheyeh-Asher-Eheyeh* หรือ “I-Am-Who-I-Am” (“เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น”) นั้น เสนอกระบวนการที่คำถูกเปลี่ยนไปเป็นคำที่คุ้นเคยยิ่งขึ้นที่พบได้ทั่วไปในการอธิบายชื่อในพระคัมภีร์ มากกว่ามีหลักเกณฑ์ที่ตายตัว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชื่อยาห์เวห์มีรูปแบบย่อจากชื่อดั้งเดิมที่ยาวกว่า เช่นเดียวกับชื่อฮีบรูอื่นๆ มากมายในพระคัมภีร์ มีการเสนอแนะว่าชื่อดั้งเดิมที่เป็นชื่อเต็มรูปแบบนั้นจะเหมือนกับ *Yahweh-Asher-Yihweh* ซึ่งหมายถึง “พระองค์ทรงทำสิ่งที่มีอยู่ให้มีขึ้น” หรือ *Yahweh Zeva'ot* (1 ซามูเอล 1:3,11) ซึ่งหมายถึง

⁴ อพยพ 20:7 ห้ามใช้พระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น พระยาห์เวห์จะทรงเอาโทษ

⁵ The Jewish Publication Society

⁶ ฉบบ New Jerusalem Bible และ Complete Jewish Bible ใช้คำ “Yah” (“Yah is my strength and my song”) ตามต้นฉบับภาษาฮีบรู ฉบบมาตรฐาน 2011 ใช้คำเต็ม “พระยาห์เวห์” (อพยพ 15:2 “พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพระองค์”)

⁷ อพยพ 3:14 “ไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่าเราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’”

“พระองค์ทรงทำให้พลโยธา [แห่งสวรรค์-หรืออิสราเอล?] มีขึ้น” “องค์ผู้เป็นเจ้าของทัพบ” ซึ่งการแปลแบบดั้งเดิมของชื่อหลังนี้น่าสงสัย

ตามข้อสันนิษฐานของพยานเอกสารแล้ว ที่มาของการเขียนในหนังสือทำเล่มแรกของพระคัมภีร์ที่รู้จักกันว่า Elohist⁸ และพยานเอกสารของปุโรหิตนั้นไม่เคยใช้ชื่อ Yahweh กับพระเจ้าจนเมื่อมีการเปิดเผยกับโมเสส (อพยพ 3:13; 6:2-3);⁹ แต่ที่มาของ Yahwist¹⁰ ใช้จากปฐมกาล 2:4 และใส่ชื่อในคำประกาศของเอวาวาว่า “ฉันกับพระยาห์เวห์ได้ทำให้เกิดมนุษย์คนหนึ่ง” ดังนั้นจึงหมายความว่า ชื่อนี้เป็นที่รู้จักกันในมนุษย์รุ่นแรก (ปฐมกาล 4:1; เปรียบเทียบ 4:26) จุดประสงค์ที่ชัดเจนของอพยพ 6:2-3¹¹ คือการยกย่องโมเสสที่พระเจ้าได้สำแดงพระนามพระยาห์เวห์ให้โมเสสรู้จัก แต่พระองค์ไม่ได้สำแดงเช่นนั้นกับบรรพบุรุษของเขา

⁸ ผู้เขียนจากพระคัมภีร์หกเล่มแรกที่เรียกพระเจ้าว่า “Elohim” แทน “Yahweh” (ผู้แปล)

⁹ อพยพ 6:2-3 พระเจ้าตรัสกับโมเสสอีกว่า “เราคือยาห์เวห์ เราปรากฏแก่อับราฮัมแก่อิสอัคและแก่ยาโคบด้วยนามว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เราไม่ได้สำแดงให้พวกเขารู้จักในนามยาห์เวห์”

¹⁰ ผู้เขียนจากพระคัมภีร์หกเล่มแรกที่เรียกพระเจ้าว่า “Yahweh” แทน “Elohim” (ผู้แปล)

¹¹ อพยพ 6:2-3 พระเจ้าตรัสกับโมเสสอีกว่า “เราคือยาห์เวห์ เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

สารานุกรมยิวเกี่ยวกับ Yahweh

ส่วนที่คัดลอกต่อไปนี้มาจากหัวข้อ “ชื่อของพระเจ้า” ใน *สารานุกรมยิว*, อิสิดอร์ ซิงเกอร์ (ผู้รวบรวม) เล่ม 9, หน้า 160-161¹

[เริ่มต้นส่วนที่คัดลอก]

ชื่อของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมที่ปรากฏบ่อยที่สุด (6,823 ครั้ง) ก็คือสิ่งที่เรียกกันว่า “อักษรทั้งสี่ของภาษาฮีบรู” หรือ YHWH (יהוה) ซึ่งเป็นชื่อเฉพาะที่เด่นชัดของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ชื่อนี้มักถูกแทนด้วยรูปแบบของ “Jehovah” (“เยโฮวาห์”) ในงานแปลสมัยใหม่ ซึ่งอย่างไรก็เกินไปไม่ได้ในทางภาษาศาสตร์ (ดู Jehovah) รูปแบบนี้เกิดขึ้นจากความพยายามที่จะออกเสียงพยัญชนะของชื่อด้วยสระของ Adonai (אֲדֹנָי = “Lord”) ซึ่งกลุ่มมาไซไรต์² ได้ใส่ไว้ในข้อความ ดังนั้นจึงเป็นการระบุว่าจะต้องอ่านเป็น Adonai (เป็น “การอ่านมาจากความทรงจำ”)³ แทนที่จะเป็น YHWH เมื่อชื่อ Adonai อยู่ข้างหน้า เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวชื่อนี้ซ้ำ กลุ่มมาไซไรต์จึงเขียน YHWH ด้วยเสียงสระของ Elohim ซึ่งในกรณีนี้จะอ่านเป็น Elohim แทนที่จะเป็น YHWH ผลที่ตามมาจากการอ่านตามแบบมาไซไรต์นั้น พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ ที่ได้รับการรับรองและแก้ไขใหม่ (แม้จะไม่ใช้ฉบับอเมริกันที่แก้ไขใหม่) จะแปล YHWH เป็นคำว่า “Lord” ในกรณีส่วนใหญ่

ตามเรื่องราวในอพยพ iii. (E) โมเสสได้รู้จักชื่อนี้ในนิมิตที่ภูเขาโฮเรบ ในอีกเรื่องราวหนึ่งที่คล้ายกัน (เช่น บทที่ vi. 2, 3, P) ได้กล่าวไว้ว่าเหล่าบรรพบุรุษไม่รู้จักชื่อนี้ มันถูกใช้โดยหนึ่งในแหล่งพยานเอกสารเกี่ยวกับปฐมกาล (J) แต่แหล่งอื่นๆแทบจะไม่ใช่เลย นักเขียนบางคนในเวลาต่อมาก็หลีกเลี่ยงการใช้เช่นเดียวกัน ในปัญญาจารย์ก็ไม่ได้มีปรากฏ และในดาเนียลก็พบเฉพาะในบทที่ ix. เท่านั้น ผู้เขียนพงศาวดารแสดงให้เห็นถึงความเอนเอียงไปในทางรูปแบบ Elohim และใน

¹ *The Jewish Encyclopedia*, Isidore Singer (ed.), volume IX, pages 160-161

² Masorites คือผู้เชี่ยวชาญโทราห์ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6 และ 10 ที่รวบรวมระบบการออกเสียงและการขึ้นนำทางไวยากรณ์ในการออกเสียงข้อความพระคัมภีร์ โดยพยายามที่จะสร้างมาตรฐานการออกเสียงและวรรคตอน (ผู้แปล)

³ “keri perpetuum” การปรับเสียงสระที่เขียนบนพยัญชนะโดยไม่มีบันทึก เป็นเรื่องธรรมดามากพอสำหรับผู้อ่านที่จะทำได้ (ผู้แปล)

สดุดี xlii-lxxxiii. Elohim มีปรากฏบ่อยกว่า YHWH มาก ซึ่งอาจถูกแทนที่ในบางแห่งสำหรับชื่อหลัง เหมือนในสดุดี liii. (เปรียบเทียบสดุดี xiv)⁴

ในลักษณะที่ปรากฏนั้น YHWH (יהוה) เป็นบุคคลที่สามที่เป็นเอกพจน์ในกาลกริยาที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ “kal” ของคำกริยา יהוה (“เป็น”) ดังนั้นจึงหมายถึง “พระองค์เป็น” หรือ “พระองค์จะเป็น” หรืออาจเป็นได้ว่า “พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่” ซึ่งเป็นความคิดต้นเค้าของการเป็น ที่เป็นไปได้ว่าเป็นการ “พินลมหายใจ”, การ “หายใจ”, และด้วยเหตุนี้จึง “มีชีวิตอยู่” คำอธิบายนี้สอดคล้องกับความหมายของชื่อที่ให้ไว้ในอพยพ iii.14⁵ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพระเจ้าที่กำลังตรัส และด้วยเหตุนี้จึงใช้เป็นบุคคลที่หนึ่งว่า “เราเป็น” (אנכי, จาก יהוה, คำหลังเทียบเท่ากับตัวคำโบราณของ יהוה) ดังนั้นความหมายจึงน่าจะเป็น “พระองค์ผู้ทรงมีชีวิตอยู่ด้วยตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพาใคร” หรือจะให้ชัดเจนขึ้นว่า “พระองค์ผู้ทรงมีชีวิตอยู่” ความคิดที่เป็นนามธรรมของการดำรงอยู่อย่างสมบูรณ์นี้เป็นความคิดที่ชาวฮีบรูไม่คุ้นเคย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความคิดเกี่ยวกับชีวิตมีความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งกับชื่อ YHWH ตั้งแต่ต้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมีชีวิต ซึ่งตรงกันข้ามกับพระทั้งหลายของคนนอกศาสนาที่ไม่มีชีวิต และพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดและผู้สร้างชีวิต (เปรียบเทียบ I พงศกษัตริย์ xviii.; อีสยาห์ xli. 26-29, xlii. 6-20; เยเรมีย์ x.10,14; ปฐมกาล ii.7; ฯลฯ)⁶ แนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่คุ้นกันดีกับความคิดของคนฮีบรูที่ปรากฏในรูปแบบทั่วไปของคำสาบาน “hai YHWH” (= “YHWH ทรงมีชีวิตอยู่แน่นอนใด”; รุธ iii.13; I ซามูเอล xiv.45⁷; ฯลฯ)

ถ้าคำอธิบายของรูปแบบที่ให้ไว้ข้างต้นเป็นความจริง การออกเสียงดั้งเดิมจะต้องเป็น Yahweh (יהוה) หรือ Yahaweh (יהוה) จากรูปแบบย่อของ Jah หรือ Yah (יה) นี้อธิบายได้ง่ายที่สุด และมีรูปแบบของ Jeho หรือ Yeho ด้วย (יהו = יה = יהו) และ Jo หรือ Yo (י, ที่ย่อจาก יה) ซึ่งคำนี้จะรวมอยู่ในส่วนแรกของชื่อเฉพาะ และ Yahu หรือ Yah (יהו = יה) ในส่วนที่สองของชื่อดังกล่าว ข้อเท็จจริงอาจกล่าวถึงได้ว่า ในบทกวีของชาวสะมาเรียน คำ יהו สัมผัสคล้องจองกับคำลงท้ายที่คล้ายกับ Yahweh, และอีโอโดเรท (“Quæst. 15 ใน Exodum”) กล่าวถึงว่า ชาวสะมาเรียออกเสียงชื่อนั้นว่า Ἰαβέ. เอพิฟานีสอ้างการออกเสียงอย่างเดียวกันกับพวกคริสเตียนในยุคแรกๆ คลีเมนต์แห่งอเล็กซานเดรียยังคงออกเสียงอย่างถูกต้องมากกว่าว่า Ἰαουέ หรือ Ἰαουαί, และออริเจนออกเสียงว่า Ἰαη อาควิลา⁸ เขียนชื่อนี้ด้วยตัวอักษรฮีบรูโบราณ ในเอกสารกระดาษขกของชาวอียิปต์-ยิว

⁴ สดุดี ix คือสดุดี 9, สดุดี xlii-lxxxiii คือสดุดี 42-83, สดุดี liii. คือสดุดี 53, สดุดี xiv คือสดุดี 14 (ผู้แปล)

⁵ อพยพ 3:14 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น”

⁶ I พงศกษัตริย์ 18, อีสยาห์ 41:26-29, อีสยาห์ 44: 6-20, อีสยาห์ 44: 6-20, เยเรมีย์ 10:10, 14, ปฐมกาล 2:7

⁷ นางรุธ 3:13, I ซามูเอล 14:45

⁸ Theodoret, Epiphanius, Clement of Alexandria, Origen, Aquila

ปรากฏเป็น *Iαωουηε* อย่างน้อยก็ช่วงต้นศตวรรษที่สามก่อน ค.ศ. ที่ดูเหมือนชาวยิวจะมองว่าชื่อนี้เป็น “ชื่อที่ไม่อาจเอ่ยได้”⁹ บนพื้นฐานของการตีความที่เกินไปจากอพยพ xx. 7 และเลวีนิติ xxiv.11¹⁰ (ดู Philo, “De Vita Mosis,” iii. 519, 529) พวกเขาเลี่ยงการออกเสียงที่แท้จริง มีการเขียนไว้เป็นพยัญชนะเท่านั้น

⁹ “nomen ineffabile”

¹⁰ อพยพ 20:7, เลวีนิติ 24:11

ความหมายของ “เราเป็นผู้ที่เราเป็น”

ส่วนที่คัดลอกต่อไปนี้นำมาจากหัวข้อ “การเรียกชื่อของพระเจ้า: วิธีการที่พยายามจะตีความข้อความพระคัมภีร์ก่อนหน้าเสียใหม่และประยุกต์ใช้ใหม่กับอักษรทั้งสี่ของภาษาฮีบรู” วิลเลียม เอ็ม ชไนด์วินด์, ในหนังสือ *การตีความตามพระคัมภีร์: รูปแบบของจินตนาการทางศาสนาและวัฒนธรรม: บทความเพื่อเป็นเกียรติแก่ไมเคิล ฟิชเบน, อ็อกฟอร์ด, 2009*¹ เมื่อผู้เขียนกล่าวถึงวลีฮีบรูว่า *Ehyeh-Asher-Ehyeh* นั้นเขากำลังหมายถึงคำประกาศว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” (อพยพ 3:14) ซึ่งเป็นคำอธิบายตัวเองที่รู้จักกันดีของพระยาห์เวห์ที่เปิดเผยกับโมเสส

[เริ่มต้นส่วนที่คัดลอก]

ประการที่สอง มีคนหลายคนชี้ให้เห็นว่า *Ehyeh-Asher-Ehyeh* [อพยพ 3.14,15] ดูจะเชื่อมโยงกับข้อ 12 ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่า ‘เราจะอยู่กับเจ้าแน่’ (๗มก กากง) ความเชื่อมโยงกับข้อ 12 นี้เป็นที่ยอมรับอยู่แล้วจากบรรดาผู้แปลชาวฮิวโบราณ ผู้อ่านสมัยใหม่หลายคนก็ให้เห็นความเชื่อมโยงเดียวกันนี้ด้วยตนเอง ผู้แปลในเวลาต่อมาอาจกำลังใช้คำสัญญาว่า ‘เราจะอยู่กับเจ้าแน่’ เราควรจำไว้เสมอว่าความเชื่อมโยงนี้ไม่ได้มาจากบริบทโดยตรงเท่านั้น แม้ว่ามันอาจจะเป็นตัวชักนำ คำสัญญาว่า ‘เราจะอยู่กับเจ้าแน่’ (๗มก กากง) พบได้บ่อยในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงอยู่กับอับราฮัม กับอิสอัค กับยาโคบ กับโมเสส กับโยชูวา กับกิตเอน กับดาวิด กับประชากรอิสราเอล เป็นต้น ดังนั้นการตรึงตรองเชิงตีความจะมีผลไม่เพียงเฉพาะจากบริบทโดยตรงแต่ยังจากขีดความรู้ทางวัฒนธรรมและศาสนาที่กว้างขึ้นของอิสราเอลโบราณอีกด้วย เรามาถึงการตีความพระนามของพระเจ้าตามการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ซึ่งบางคนเสนอให้แปล *Ehyeh-Asher-Ehyeh* ในแบบนี้ว่า ‘เราเป็นผู้ที่ว่าจะอยู่กับเจ้าอย่างแน่นอน’² ในขณะที่อาจมีการเชื่อมโยงโดยสัญชาตญาณตรงนี้ ปัญหาในการตีความนี้ก็คือนั่นไม่ใช่สิ่งที่ตัวบทพูดอย่างแท้จริง *Ehyeh* เป็นกาลไวยากรณ์ที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์หรือเป็นอนาคตกาล มันควรจะมี ความหมายในแบบนี้ว่า ‘เราจะ

¹ “Calling God names: an inner-biblical approach to the Tetragrammaton”, William M. Schniede-wind, in *Scriptural Exegesis: The Shapes of Culture and the Religious Imaginat-ion: Essays in Honour of Michael Fishbane*, Oxford, 2009

² ‘I am the one who shall surely be with you’

เป็นผู้ที่เราจะเป็น’³ แต่นั่นไม่เหมาะสมกับความรู้สึกในทางศาสนาของเรา การที่บอกว่า ‘เราจะเป็นผู้ที่เราจะเป็น’ ทำให้พระเจ้า⁴ ดูเหมือนจะเป็นผู้ที่เปลี่ยนแปลงไม่แน่นอน ในขณะที่ (อย่างขัดแย้งกัน) ‘เราเป็นผู้ที่เราเป็น’ สามารถยืนยันพระลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า บางทีดูเหมือนทั้งคู่จะเป็นคำตอบที่ดีในระหว่างการถูกเนรเทศไปบาบิโลน หรือในชุมชนหลังการถูกเนรเทศ ตลอดจนในช่วงวิกฤตอื่น ๆ

แม้ว่าความใกล้เคียงของ *Ehyeh-Immakh* กับ *Ehyeh-Asher-Ehyeh* แทบจะเรียกร้องให้เกี่ยวโยงกันบางอย่างระหว่างสองคำกล่าว ความหมายของทั้งสองคำกล่าวก็ไม่ได้เชื่อมโยงกันอย่างที่คาดไว้ เราต้องยอมรับว่า *Ehyeh-Asher-Ehyeh* (אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה) เป็นการตีความของ *אֶהְיֶה*, ที่ว่า ‘เราจะอยู่กับเจ้าแน่’ เพื่อจะสร้างความเชื่อมโยง และเราอาจถามว่าทำไมจึงเน้นว่าชื่อของพระเจ้า ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของพระองค์นั้น บอกให้รู้ถึงการอยู่ด้วยของพระเจ้า? นั่นอาจเป็นเพราะการอยู่ด้วยของพระเจ้าถูกคัดค้านและถูกตั้งคำถาม เนื่องจากการถูกเนรเทศและในช่วงหลังการถูกเนรเทศ แน่แน่นอนว่ามีความจำเป็นต้องยืนยันการอยู่ด้วยของพระเจ้าอีกครั้งในพระวิหารในเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังจากการถูกเนรเทศ เมื่อสัญลักษณ์เดิมของการอยู่ด้วยของพระเจ้าซึ่งก็คือหีบพันธสัญญาที่ไม่อยู่แล้ว ชื่อของพระเจ้าจึงสามารถใช้เป็นสัญลักษณ์ใหม่ของการอยู่ด้วยของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มและในพระวิหาร

โดยสรุปแล้ว ประวัติศาสตร์ในยุคแรก ๆ ของพระนามที่ไม่อาจเอ่ยได้ของพระเจ้านั้น ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องอย่างแน่นแฟ้นกับพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม การอ้างอิงถึงการสร้างพระวิหาร ‘เพื่อพระนามนั้น’ สามารถนำมาเปรียบเทียบกับสิ่งที่คล้ายกันทางโลกตะวันออกใกล้ ซึ่งคำกล่าวดังกล่าวเพียงบ่งบอกถึงความเป็นเจ้าของแต่ผู้เดียว อย่างไรก็ตามในช่วงการถูกเนรเทศ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิหารถูกสร้างขึ้น ‘เพื่อพระนามของพระเจ้า’ นั้นสามารถเข้าใจได้ว่าหมายถึงเฉพาะพระนามของพระเจ้าเท่านั้น และไม่ใช่ตัวพระเจ้าเองที่สถิตอยู่ในพระวิหาร เมื่อพระวิหารถูกสร้างขึ้นใหม่ในช่วงหลังจากการถูกเนรเทศนั้น ข้อเท็จจริงที่พระนามของพระเจ้าสถิตอยู่ในพระวิหารมีมากขึ้น เป็นที่เข้าใจตามนั้นว่าบอกถึงการสถิตอยู่ด้วยจริงของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์และสถิตในพระวิหาร ตัวอย่างเช่น *Ehyeh* เป็นการตีความอักษรทั้งสี่ของภาษาฮีบรู ที่ใช้คำสัญญาของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและให้ความมั่นใจขึ้นกับประชากรในการสถิตอยู่ในทุกหนทุกแห่งของพระองค์ เมื่อสัญลักษณ์เดิมของการอยู่ด้วยของพระเจ้าในโลกนี้จริง คือหีบพันธสัญญาที่สูญหายไปนั้น ชื่อนั้นก็ได้กลายมาเป็นตัวแทนที่ใกล้เคียงที่เป็นสัญลักษณ์ของการอยู่ด้วยของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระวิหารในเยรูซาเล็ม

³ ‘I shall be whom I shall be’

⁴ the LORD

สารานุกรมยิวเกี่ยวกับ Memra

ต่อไปนี้เป็นบทความ “เมมรา (Memra)” ทั้งหมดจาก *สารานุกรมยิว* ตามที่พบใน

<http://www.jewishencyclopedia.com/articles/10618-memra>

บทความนี้เป็นข้อมูลเชิงวิชาการ ดังนั้นผู้อ่านส่วนใหญ่อาจต้องการอ่านซ้ำ ผู้ที่ใช้เวลาในการอ่านจะพบว่าสมการ เมมรา = ยาห์เวห์ (Memra = Yahweh) นั้นไม่มีข้อสงสัยเลย

ทุกอย่างในบทความต้นฉบับได้คงสภาพไว้ ยกเว้นการเปลี่ยนแปลงสองอย่างเกี่ยวกับการเรียงพิมพ์คือ (i) รูปแบบการจัดเรียงหมายเลขข้อได้ทำให้ทันสมัยขึ้น (เช่นสตุดี xxxiii.6 ตอนนี้คือสตุดี 33:6); (ii) ตัวอักษรฮีบรู “het” ถูกทับศัพท์ด้วย “ch” แทนที่จะเป็น “h” + จุดข้างใต้ ด้วยเหตุผลของแบบอักษร

หมายเลขของข้อพระคัมภีร์บางข้อในบทความนี้ไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ในบทความต้นฉบับ แต่น่าจะเป็นเพราะข้อผิดพลาดในการแปลงการรู้จำอักขระด้วยแสง¹จากฉบับพิมพ์เป็นฉบับเว็บมากกว่า

[เริ่มต้นบทความ]

เมมรา (MEMRA = “Ma’amar” หรือ “Dibbur,” “Logos”)

“พระวาจา”² ในแง่ของถ้อยคำที่สรรค์สร้าง หรือสั่งการ หรือคำตรัสของพระเจ้า ที่แสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในโลกของวัตถุทางกายหรือความนึกคิด เป็นคำที่ใช้โดยเฉพาะใน “ทาร์กัม”³ แทนคำ “the Lord” เมื่อต้องหลีกเลี่ยงถ้อยคำที่แสดงลักษณะความเหมือนมนุษย์

¹ OCR คือการแปลงภาพของข้อความจากการเขียนหรือการพิมพ์ ไปเป็นข้อความที่สามารถแก้ไขได้โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ (ผู้แปล)

² “The Word” หรือ “วจนะ” หรือ “คำพูด” หรือ “คำตรัส”

³ Targum คือพระคัมภีร์เดิมภาษาอารามецของยิว

-ข้อมูลในพระคัมภีร์:

ในพระคัมภีร์นั้น “พระดำรัสขององค์ผู้เป็นเจ้า” (“the word of the Lord”)⁴ โดยทั่วไปแล้ว หมายถึงคำพูดที่กล่าวกับบรรพบุรุษของยิวหรือผู้เผยพระวจนะ (ปฐมกาล 15:1; กันดารวิถี 12:6, 23:5; 1 ซามูเอล 3:21; อาโมส 5:1-8);⁵ แต่บ่อยครั้งก็หมายถึงคำที่สรรค์สร้างคือ “โดยพระดำรัสขององค์ผู้เป็นเจ้า ฟาสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น” (สดุดี 33:6; เปรียบเทียบ “เพราะพระองค์ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา”; “พระองค์ทรงใช้คำตรัสของพระองค์ไปละลายมันเสีย [น้ำแข็ง]”; “ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ ทำตามพระดำรัสของพระองค์”; สดุดี 33:9, 147:18, 148:8) ในแง่นี้มักกล่าวว่า “ข้าแต่ องค์ผู้เป็นเจ้า พระวจนะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (สดุดี 119:89) “พระวาตะ” ที่ผู้เผยพระวจนะได้ยินและประกาศในความคิดของผู้ทำนาย มักจะกลายเป็นผู้มีอำนาจที่มีประสิทธิภาพ นอกเหนือจากพระเจ้า เช่น ทูตสวรรค์หรือผู้สื่อสารของพระเจ้า: “องค์ผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวจนะไปต่อสัวโคบ และจะตกอยู่เหนืออิสราเอล” (อิสยาห์ 9:7 [A.V. 8], 55:11); “พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระองค์ไปรักษาเขาทั้งหลาย” (สดุดี 107:20); และเปรียบเทียบว่า “พระดำรัสของพระองค์วิ่งไปอย่างรวดเร็ว” (สดุดี 147:15)⁶

การทำให้ “คำพูด” กลายเป็นบุคคล

- ในงานเขียนนอกสารบบและงานเขียนเกี่ยวกับคำสอนของยิว:

ขณะที่ในหนังสือโบราณของยิว,⁷ 12:22, พระดำรัสของพระเจ้าได้ถูกส่งผ่านทูตสวรรค์มาถึงอับราฮัม ในกรณีอื่น ๆ พระดำรัสกลายเป็นตัวแทนที่เป็นบุคคลมากยิ่งขึ้น “โดยพระดำรัสของพระเจ้า ผลงานของพระองค์ก็มีขึ้น” (Ecclus. [Sirach] 42:15); “สรรเสริญองค์บริสุทธิ์ ผู้ได้ทรงสร้างโลกโดย ‘Ma’amar’” (Mek., Beshallah, 10, อ้างอิงถึงสดุดี 33:6) บ่อยครั้งที่เดียวกับที่ใช้ถ้อยคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนมัสการว่า “พระองค์ผู้ทรงสร้างจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ และทรงตั้งมนุษย์ด้วยพระปัญญาของพระองค์ให้ปกครองสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น” (Wisdom 9:1; เปรียบเทียบ “ผู้ที่โดยพระดำรัสของพระองค์ เป็นเหตุให้เกิดยามคำที่จะทำให้มีความมืด ผู้ที่เปิดประตูท้องฟ้าด้วยพระปัญญาของพระองค์”; ... “ผู้ที่ทรงสร้างฟาสวรรค์โดยคำตรัสของพระองค์ และบริวารทั้งสิ้นของฟาสวรรค์โดยลมปราณจากพระโอษฐ์ของพระองค์”; โดยทาง “คำตรัส ทุกสิ่งก็ถูกสร้าง

⁴ “the word of the LORD” หรือ “พระวจนะของพระยาห์เวห์” (ผู้แปล)

⁵ ปฐมกาล 15:1 ภายหลังสิ่งเหล่านี้พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงอับราฮัมทางนิมิตว่า “อับราฮัมเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย”

⁶ สดุดี 147:15 “พระองค์ทรงใช้พระดำรัสของพระองค์ไปยังแผ่นดินโลก พระวจนะของพระองค์วิ่งไปอย่างรวดเร็ว”

⁷ Book of Jubilees

ขึ้น”; ดู “หนังสืออธิษฐานประจำวัน” ของซิงเกอร์,⁸ หน้า 96, 290, 292) เช่นเดียวกับใน IV Esdras⁹ 6:38 (“ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ตรัสในวันแรกของการทรงสร้างว่า ‘จงเกิดฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก’ และคำตรัสของพระองค์ก็สำเร็จตามนั้น”) “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า พระดำรัสของพระองค์เยียวยาทุกสิ่ง” (Wisdom 16:12) “พระดำรัสของพระองค์ปกปักรักษาผู้ที่วางใจในพระองค์” (Ic. 16:26) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้พระดำรัสเป็นบุคคลอย่างชัดเจนใน Wisdom 18:15: “พระดำรัสที่มีฤทธานุภาพยิ่งของพระองค์ พุ่งลงมาจากสวรรค์ จากราชบัลลังก์ของพระองค์เหมือนนักรบที่ดุตัน” Mishnah¹⁰ มีการอ้างอิงถึงสิบตอนในปฐมกาล (บทที่ 1) ที่เริ่มต้นด้วย “และพระเจ้าตรัสว่า” กล่าวถึงสิบ “ma'amarot” (= “คำพูด”) ที่โลกได้ถูกสร้างขึ้น (Abot 5:1; เปรียบเทียบ Gen. R. 4:2: “สวรรค์ชั้นบน ถูกจัดเตรียมอย่างใจจดใจจ่อโดย Ma'amar ที่สร้างสวรรค์”) จากพระดำรัสทุกคำ [“dibbur”] ซึ่งออกมาจากพระเจ้า ทูตสวรรค์ก็ได้ถูกสร้างขึ้น (Hag. 14a) “พระดำรัส [“dibbur”] ไม่ได้เรียกใครนอกจากโมเสส” (Lev. R. 1:4,5) “พระดำรัส [“dibbur”] ออกมาจากพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า และวนรอบค่ายของอิสราเอล” (Cant. R. 1:13)

- ในทาร์กัม:¹¹

ในทาร์กัมนั้น เมมรา (Memra) แสดงให้เห็นมาตลอดว่าเป็นการสำแดงถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า หรือเป็นผู้สื่อสารของพระเจ้าแทนตัวของพระเจ้าเอง ในที่ที่ภาคแสดง¹²ไม่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีหรือจิตวิญญาณของพระเจ้า

แทนที่จะเป็นตามพระคัมภีร์ว่า “ถึงกระนั้นท่านก็ยังไม่วางใจขององค์ผู้เป็นเจ้า” ทาร์กัมเฉลยธรรมบัญญัติ 1:32 มีว่า “ถึงกระนั้นท่านก็ยังไม่วางใจในพระดำรัสขององค์ผู้เป็นเจ้า”; แทนที่จะเป็น “เราจะกำหนดโทษ [การแก้แค้น] ผู้นั้น” ทาร์กัมเฉลยธรรมบัญญัติ 18:19 กล่าวว่า “ถ้อยคำของเราจะกำหนดโทษเขา” เป็น “เมมรา” แทนที่จะเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้า” ผู้เป็น “เพลิงเผาผลาญ” (ทาร์กัมเฉลยธรรมบัญญัติ 9:3; เปรียบเทียบทาร์กัมอิสยาห์ 30:27) เมมรา “ทำให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นกับประชากร” (ทาร์กัมเยเรูซาเล็มกับอพยพ 32:35) “เมมราโจมตีเขาอย่างแรง” (2 ซามูเอล 6:7; เปรียบเทียบทาร์กัม 1 พงศกษัตริย์ 18:24; โฮเซยา 13:14; และอื่นๆ) ไม่ใช่ “พระเจ้า” แต่เป็น “เมมรา” ที่ประชาชนไปเข้าเฝ้าในทาร์กัมอพยพ 19:17 (ทาร์กัมเยเรูซาเล็ม “เชกินาห์”;¹³ เปรียบเทียบ

⁸ Singer's “Daily Prayer-Book”

⁹ หนังสือนอกสารบบ ที่เปิดเผยเกี่ยวกับทูตสวรรค์

¹⁰ มิชนา คือ โทราห์ปากเปล่าของยิว

¹¹ Targum คือพระคัมภีร์เดิมที่แปลเป็นภาษาอาราเมค

¹² ส่วนที่เป็นการกระทำของประธานในประโยค ที่เป็นส่วนของกริยาและกรรม

¹³ Targ. Yer. (Targum Yerushalmi หรือ Jerusalem Targum); “the Shekinah” หมายถึง การอยู่ด้วย

ทาร์กัมอพยพ 25:22:¹⁴ “เราจะส่งเมมราของเราให้อยู่ที่นั่น”) “เราจะบังเจ้าไว้ด้วยเมมราของเรา” แทนที่จะเป็น “ด้วยมือของเรา” (ทาร์กัมอพยพ 33:22¹⁵) แทนที่จะเป็น “ใจของเรา” ก็เป็น “เมมราของเราจะปฏิเสธเจ้า” (ทาร์กัมเลวินิตี 26:30; เปรียบเทียบอิสยาห์ 1:14, 42:1; เยเรมีย์ 6:8; เอเสเคียล 23:18) ได้อิน “เสียงของเมมรา” แทนที่จะได้อิน “เสียงของพระเจ้า” (ปฐมกาล 3:8; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:33, 36; 5:21; อิสยาห์ 6:8; และอื่นๆ) ที่ซึ่งโมเสสกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างองค์ผู้เป็นเจ้ากับพวกท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:5)¹⁶ ทาร์กัมมี “ระหว่างเมมราขององค์ผู้เป็นเจ้ากับพวกท่าน” และ “หมายสำคัญระหว่างเรากับพวกท่าน” ก็กลายเป็น “หมายสำคัญระหว่างเมมราของเรากับพวกท่าน” (อพยพ 31:13, 17; เปรียบเทียบเลวินิตี 26:46; ปฐมกาล 9:12; 17:2, 7, 10; เอเสเคียล 20:12) แทนที่จะเป็นพระเจ้าก็เป็นเมมราที่มาหาอาบีเมเลค (ปฐมกาล 20:3) และมาหาบาลาอัม (กัณดารวีกี 23:4) เมมราของพระองค์ช่วยและติดตามไปกับอิสราเอล ทำการอัศจรรย์เพื่อพวกเขา (ทาร์กัมกัณดารวีกี 23:21; เฉลยธรรมบัญญัติ 1:30, 33:3; ทาร์กัมอิสยาห์ 63:14; เยเรมีย์ 31:1; โฮเซยา 9:10 ในทาร์กัม [เปรียบเทียบ 11:3 “ทูตสวรรค์-ผู้สื่อสาร”]) เมมรานำหน้าไซรัส (อิสยาห์ 45:12) องค์ผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณโดยเมมราของพระองค์ (ปฐมกาล 21:23, 22:16, 24:3; อพยพ 32:13; กัณดารวีกี 14:30; อิสยาห์ 45:23; เอเสเคียล 20:5; และอื่นๆ) เป็นเมมราของพระองค์ที่เสียใจ (ทาร์กัมปฐมกาล 6:6, 8:21; 1 ซามูเอล 15:11, 35) ไม่ใช่ “พระหัตถ์” ของพระองค์ แต่เป็น “เมมราของพระองค์ที่วางรากฐานแผ่นดินโลก” (ทาร์กัมอิสยาห์ 48:13); พระองค์จึงทรงกระทำเพื่อเห็นแก่เมมราหรือพระนามของพระองค์ (1c. 48:11; 2 พงศ์กษัตริย์ 19:34) โดยทางเมมรา พระเจ้าทรงหันมาหาประชากรของพระองค์ (ทาร์กัมเลวินิตี 26:9; 2 พงศ์กษัตริย์ 13:23) ทรงมาเป็นโล่ของอับราฮัม (ปฐมกาล 15:1) และทรงอยู่กับโมเสส (อพยพ 3:12; 4:12, 15) และอยู่กับคนอิสราเอล (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับกัณดารวีกี 10:35, 36; อิสยาห์ 63:14) เป็นเมมรา ไม่ใช่พระเจ้าเอง ที่มนุษย์ลวงละเมิด (อพยพ 16:8; กัณดารวีกี 14:5; 1 พงศ์กษัตริย์ 8:50; 2 พงศ์กษัตริย์ 19:28; อิสยาห์ 1:2, 16; 45:3, 20; โฮเซยา 5:7, 6:7; ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับเลวินิตี 5:21; 6:2; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:11); โดยทางเมมรานั้นคนอิสราเอลจะได้รับความชอบธรรม (ทาร์กัมอิสยาห์ 45:25); คนอิสราเอลมีส่วนร่วมกับเมมรา (ทาร์กัมโยชูวา 22:24, 27); มนุษย์วางใจของเขาในเมมรา (ทาร์กัมปฐมกาล 15:6; ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับอพยพ 14:31; เยเรมีย์ 39:18, 49:11)

¹⁴ อพยพ 25:22 “เราจะพบกับเจ้า ณ ที่นั่น”

¹⁵ อพยพ 33:22 “แล้วขณะที่พระสิริของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในซอกหิน และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป”

¹⁶ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:5 “ข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระยาห์เวห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระยาห์เวห์แก่ท่าน”

การทำหน้าที่เป็นผู้กลาง

เช่นเดียวกับเซกินาห์ (เปรียบเทียบทาร์กัมกันดารวิถี 23:21) เมมราจึงเป็นการสำแดงของพระเจ้า “เมมรานำคนอิสราเอลเข้ามาใกล้พระเจ้า และนั่งบนพระที่นั่งของพระองค์เพื่อรับคำอธิษฐานของคนอิสราเอล” (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับเฉลยธรรมบัญญัติ 4:7¹⁷) มันปกป้องโนอาห์จากน้ำท่วม (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับปฐมกาล 7:16) และทำให้เกิดการกระจายตัวของเจ็ดสิบประเทศ (1c. 11:8); มันเป็นผู้คุ้มครองยาโคบ (ปฐมกาล 28:20-21; 35:3) และชนอิสราเอล (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับอพยพ 12:23,29); มันทำการอัศจรรย์ทั้งหมดในอียิปต์ (1c. ปฐมกาล 13:8, 14:25); ทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง (1c. 13:15); นำหน้าชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับอพยพ 20:1); อวยพรอิสราเอล (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับกันดารวิถี 23:8); สู้รบเพื่อประชาชน (ทาร์กัมโยชูวา 3:7, 10:14, 23:3) ในการตัดสินชะตากรรมของมนุษย์นั้น เมมราเป็นตัวแทนของพระเจ้า (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับกันดารวิถี 27:16) แล้วก็เป็นตัวแทนในการสร้างโลกด้วย (อิสยาห์ 45:12) และในการประหารเนื่องจากความยุติธรรม (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับกันดารวิถี 33:4) ดังนั้นในอนาคต เมมราจะเป็นผู้ปลอบประโลม (ทาร์กัมอิสยาห์ 66:13): “เราจะให้เซกินาห์ของเราไว้ในหมู่พวกเจ้า เมมราของเราจะเป็นพระเจ้าแห่งการไถ่แก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นประชาชาติที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา” (ทาร์กัมเยรูซาเล็มกับเลวีนิติ 22:12) “เมมราของเรา จะเป็นเหมือนผู้ไถ่แก่เจ้า ผู้ที่เอาแอกออกจากบ่าของว้าว”; “เมมราจะเปล่งเสียงเพื่อรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศ” (ทาร์กัมโฮเซยา 11:5, 10) เมมราคือ “พยาน” (ทาร์กัมเยรูซาเล็ม 29:23); จะเป็นเหมือนบิดากับชนอิสราเอล (1c. 31:9) และ “จะเปรมปรีดีในพวกเขาที่จะทำการดีกับพวกเขา” (1c. 32:41) “ในเมมรา จะพบการไถ่” (ทาร์กัมเศคาริยาห์ 12:5) “คำตรัสอันศักดิ์สิทธิ์” เป็นหัวข้อเพลงสรรเสริญของโยบ (การทดสอบโยบ, 12:3, ฉบับโคห์เลอร์¹⁸)

โลกอส (The Logos)

เป็นเรื่องยากที่จะบอกว่า แนวคิดในคำสอนของยิวเกี่ยวกับเมมรา ซึ่งตอนนี้ใช้เปรียบกับพระปัญญาของพระเจ้าและนอกจากนี้ก็เปรียบกับเซกินาห์นั้นได้รับอิทธิพลจากคำกรีก “โลกอส” ซึ่งแสดงทั้งคำพูดและเหตุผล และอาจเนื่องมาจากแนวคิดเกี่ยวกับตำนานของอียิปต์ ที่คิดว่าเป็นจริงในระบบปรัชญาของเฮราคลิโตส, เพลโต และสโตอา¹⁹ ในความหมายเชิงเลื่อนลอยของความคิดที่สร้างโลกและปัญหาที่แพร่กระจายไปทั่วโลก (ดู Reizenstein, “Zwei Religionsgeschichtliche Fragen,”

¹⁷ เฉลยธรรมบัญญัติ 4:7 “เพราะมีชนชาติใหญ่ชาติใดเล่าที่มีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน ดังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสถิตใกล้เรา ในทุกสิ่งที่เราร้องทูลต่อพระองค์?”

¹⁸ Test of Job, 12:3, ed. Kohler

¹⁹ Heraclitos, Plato, and Stoa

1901, หน้า 83-111; เปรียบเทียบ Aall, “Der Logos” และงานเขียนเกี่ยวกับโลกอสที่นำเสนอโดย Schürer, “Gesch.” i. 3, 542-544) เมมราที่เป็นพลังแห่งจักรวาลนี้เปิดช่องให้ไฟโลใช้เป็นหลักสำคัญในการสร้างปรัชญาถึงยิวที่แปลกประหลาดของเขาขึ้นมา “ความคิดเกี่ยวกับพระเจ้า” ของไฟโล, “รูปเหมือน” และ “บุตรหัวปี” ของพระเจ้า, “หัวหน้าบาทหลวง”, “ผู้ทูลวิงวอน”, และ “ผู้ทูลขอ” ของมวลมนุษย์, “รูปแบบสำคัญของมนุษย์” (ดูไฟโล), ได้ปูพื้นแนวคิดของคริสเตียนในการจุติมาเกิด (“พระวาทะมาบังเกิดเป็นมนุษย์”) และตรีเอกานุภาพ พระวาทะที่ “พระบิดาผู้ไม่ได้ถูกสร้างได้ทรงสร้างตามอย่างพระองค์ เป็นการแสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระองค์” นั้นเห็นได้ชัดในระบบความเชื่อแบบนอสติคของมาร์คัส (Irenæus, “Adversus Hæreses,” i. 14) ในการนมัสการของคริสตจักรโบราณซึ่งรับมาจากธรรมศาลานั้น เป็นเรื่องน่าสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะสังเกตว่าบ่อยครั้งคำว่า “โลกอส” ในความหมายของ “คำตรัสซึ่งพระเจ้าทรงใช้สร้างโลก หรือให้บัญญัติของพระองค์ หรือให้มนุษย์รู้จักพระองค์เอง” นั้นได้ถูกเปลี่ยนเป็น “พระคริสต์” (ดู “ธรรมนูญของอัครทูต,” vii. 25-26, 34-38, et al.) อาจเป็นเพราะข้อเชื่อของคริสเตียน, ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับคำสอนของยิว, นอกเหนือไปจากวรรณกรรมของทาร์กัม ใช้คำว่า “เมมรา” เพียงเล็กน้อย

บรรณานุกรม:

Bousset, *Die Religion des Judenthums im Neutestamentlichen Zeitalter*, 1903, p. 341; Weber, *Jüdische Theologie*, 1897, pp. 180-184

ความสมบูรณ์แบบที่ปราศจากความบาปของพระเยซู ถูกนักวิชาการจำนวนมากปฏิเสธว่าเป็นไปไม่ได้

ส่วนที่คัดลอกต่อไปนี้มาจาก *สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนลสแตนด์ดาร์ด*, หัวข้อ “พระเยซูคริสต์” โดยจอห์น แมคคลาเรน¹ ซึ่งให้ความเข้าใจที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับธรรมชาติของความสมบูรณ์แบบและความปราศจากบาปของพระคริสต์ที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง และที่นักวิชาการหลายคนมองว่าเป็นไปไม่ได้ (แต่ไม่ใช่จากแมคคลาเรน)

[เริ่มส่วนที่คัดลอก]

IV. คุณสมบัติและคำอ้าง

1. การปฏิเสธความสมบูรณ์แบบทางคุณธรรมของพระคริสต์:

เมื่อพระกิตติคุณนำเสนอเราด้วยภาพของคุณสมบัติที่ปราศจากตำหนิในพระเยซู ในถ้อยคำของผู้เขียนถึงชาวฮีบรูว่า “เป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย” (ฮีบรู 7:26) นั้น การวิจารณ์สมัยใหม่เกิดขึ้นจากความจำเป็นที่ไม่อาจหยุดยั้งในการกีดกันพระเยซูจากความสมบูรณ์ปราศจากบาปของพระองค์ และกล่าวโทษพระองค์ในความผิดพลาด ความอ่อนแอ และความบกพร่องทางคุณธรรมที่เป็นของปุถุชนคนธรรมดา ในภาพที่ชไวท์เซอร์² แสดงให้เห็นนั้น (เปรียบเทียบผลงานที่อ้างถึง) พระองค์ทรงกระตือรือร้นที่จะเปิดเผยคำทำนายถึงวาระสุดท้าย ซึ่งถูกครอบงำด้วยความเพ้อฝันที่ลวงตา หลอกตัวพระองค์เองและคนอื่น ๆ ว่าพระองค์เป็นใครและการใกล้เคียงจุดอวสานของโลก คนเหล่านั้นที่แสดงความซาบซึ้งมากพอกับความดีเลิศทางจิตวิญญาณของพระคริสต์ยังคงถูกขัดขวางโดยการประเมินอย่างมีมนุษยธรรมของพวกเขาเกี่ยวกับตัวบุคคลของพระองค์

¹ *International Standard Bible Encyclopedia*; John J. MacLaren

² Schweitzer

และการปฏิเสธของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เหนือธรรมชาติในประวัติศาสตร์จากการตระหนักถึงความเป็นไปได้ในความปราศจากบาปของพระองค์ อาจกล่าวได้อย่างมั่นใจว่า ไม่มีนักเขียนสักคนเดียวจากสถานศึกษาสมัยใหม่ ที่ยอมรับความสมบูรณ์แบบทางคุณธรรมของพระคริสต์ การทำเช่นนั้นจะเป็นการยอมรับการอัศจรรย์ในมนุษย์ทั่วไป และเราไต่ถามว่าการอัศจรรย์ที่เกิดจากความจำเป็นที่มีเหตุผลสูงสุดนั้นไม่ได้ถูกนับรวม อย่างไรก็ตามนี่คือจุดที่รูปแบบสมัยใหม่ของการนำเสนอที่เรียกว่า “วิกฤตทางประวัติศาสตร์” นั้นหยุดชะงักลงอย่างเห็นได้ชัดที่สุด ความเพ้อฝันเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์แบบในพระกิตติคุณซึ่งได้ดึงดูดมนธรรมของชาวคริสต์มา 18 ศตวรรษ และยืนยันตัวเองใหม่กับผู้อ่านทุกคนที่ไม่มีอคตินั้น ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะถูกขจัดออกไปหรือพูดให้ดูสมเหตุสมผลว่าเป็นการคิดค้นขึ้นของคริสตจักรที่รวมความคิดจากชาวยิวและชาวต่างชาติอย่างสับสนปนเป (โดยที่ความเพ้อฝันไม่ได้ช่วย) มันไม่ใช่คริสตจักร หรืออย่างน้อยที่สุดก็คริสตจักรเช่นนั้นที่สร้างพระคริสต์ขึ้น แต่เป็นพระคริสต์ที่สร้างคริสตจักรขึ้น

(1) ความปราศจากบาปที่มั่นใจได้

ความปราศจากบาปของพระเยซูเป็น*ข้อมูล*ในพระกิตติคุณ ในการต้านกับโลกที่เต็มไปด้วยบาปนั้นพระองค์ทรงอยู่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่ตัวของพระองค์เองปราศจากบาป ชีวิตของพระองค์เป็นชีวิตเดียวในมนุษยชาติที่แสดงให้เห็นถึงการรู้จักพระบิดาอย่างสมบูรณ์แบบและการสามัคคีธรรมกับพระบิดาอย่างต่อเนื่อง การเชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดาอย่างแน่วแน่ การอุทิศตัวอย่างไม่ย่อท้อภายใต้การทดลองที่ตึงเครียดอย่างสาหัสที่สุด และความทุกข์ทรมานกับความเพ้อฝันสูงสุดในความดีเลิศ ความเพ้อฝันทางจริยธรรมไม่เคยถูกยกระดับขึ้นถึงขีดสุดอย่างแท้จริงอย่างที่เป็นในคำสอนของพระเยซู และการอัศจรรย์ก็คือว่า คุณสมบัติของพระเยซูสอดคล้องกับมัน ซึ่งสูงอย่างที่เป็นในความบริสุทธิ์ที่ไม่ต่างพร้อยและตระหนักถึง ถ้อยคำและชีวิตในประวัติศาสตร์ที่เคยเข้ากันอย่างสมบูรณ์ พระเยซูทรงมีความรู้สึกไวต่อบาปอย่างที่สุดในความคิดและความรู้สึกเช่นเดียวกับการกระทำนั้น ทรงตระหนักดีถึงความไม่มีบาปในพระองค์เอง ไม่มีบาปที่ต้องสารภาพบาป ปฏิเสธการมีบาป ทรงพูดและกระทำอย่างต่อเนื่องบนสมมติฐานที่ว่าพระองค์ไม่มีบาป บรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ดีที่สุดได้ประกาศว่า พระองค์ทรงปราศจากบาป (1 เปโตร 2:22; 1 ยอห์น 3:5; เปรียบเทียบ 2 โครินธ์ 5:21)³ พระกิตติคุณจะต้องถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ ก่อนที่ภาพของความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์แบบนี้จะถูกลบไปจากพวกเขา

³ 1 ยอห์น 3:5 “พวกท่านรู้อยู่แล้วว่าพระองค์ทรงปรากฏเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป และไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย”

(2) สิ่งนี้หมายถึงอะไร

เราจะอธิบายปรากฏการณ์ของลักษณะเฉพาะที่ปราศจากบาปนี้ในพระเยซูอย่างไร? นั่นเป็นการอัศจรรย์ในตัวของมันเอง และสามารถทำให้น่าเชื่อถือได้ด้วยการอัศจรรย์เกี่ยวกับการสร้างในจุดกำเนิดของพระคริสต์เท่านั้น อาจเป็นที่ถกเถียงกันว่า การเกิดจากหญิงพรหมจารีไม่ได้ทำให้มั่นใจได้ว่าปราศจากบาป แต่มันแทบจะไม่มีทางโต้แย้งว่า อย่างน้อยลักษณะเฉพาะที่ปราศจากบาปก็แสดงถึงการอัศจรรย์ในการสร้างนั้น เป็นเพราะเหตุนี้เองที่จิตวิญญาณของคนสมัยใหม่รู้สึกมั่นใจที่จะปฏิเสธมัน ในพระกิตติคุณนั้น มันไม่ใช่การเกิดจากหญิงพรหมจารีเองที่ถูกเรียกร้องให้อธิบายความปราศจากบาปของพระคริสต์ แต่เป็นการปฏิสนธิที่เหนือธรรมชาติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:35) มันเป็นการปฏิสนธินี้ที่เป็นการเกิดแบบพรหมจารี ไม่มีคำอธิบายใดเกี่ยวกับส่วนที่เหนือธรรมชาติในองค์พระคริสต์ที่มีเหตุผลหรือน่าเชื่อถือมากกว่า (ดูด้านล่างเกี่ยวกับ “การประสูติ”)

2. ความปราศจากบาปและยืนยันการเป็นพระเมสสิยาห์

ถ้าพระเยซูทรงรู้ตัวพระองค์เองตั้งแต่แรกว่าไม่มีบาป และในทางกลับกันนี้ ถ้าพระองค์ทรงรู้ตัวพระองค์เองดีว่า ทรงอยู่ในฐานะที่มีสามัคคีธรรมแบบพอกับลูกอย่างต่อเนื่องกับพระบิดา พระองค์ก็จะต้องตระหนักดีตั้งแต่แรกถึงหน้าที่พิเศษของพระองค์ที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า และเรียนรู้ที่จะแยกตัวพระองค์เองจากคนอื่น ๆ ในฐานะที่เป็นผู้ถูกเรียกให้อวยพรและช่วยพวกเขาให้รอด นี่คือมูลรากที่แท้จริงของการตระหนักในการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ซึ่งทุกสิ่งจะถูกเปิดเผยในภายหลัง พระองค์ทรงอยู่ใน *สายสัมพันธ์* กับพระบิดาที่เปิดจิตวิญญาณของพระองค์อย่างครบถ้วนในการสำแดงพระประสงค์ของพระบิดาเกี่ยวกับตัวพระองค์เอง ภาระหน้าที่ของพระองค์ ราชอาณาจักรที่พระองค์เสด็จมาจัดตั้งขึ้น ความทุกข์ทรมานของพระองค์ที่เป็นหนทางแห่งความรอดให้กับโลกนี้ พระเกียรติสิริที่รอคอยพระองค์อยู่เมื่องานของพระองค์ในโลกเสร็จสิ้นลง ในการเปิดเผยนี้ พระองค์ทรงอ่านพระคัมภีร์เดิมและทรงเห็นแนวทางปฏิบัติของพระองค์ชัดเจน เมื่อถึงเวลา พระองค์ได้เสด็จไปหายอห์นเพื่อรับบัพติศมา และพันธกิจสั้น ๆ ของพระองค์ที่มีผลสำคัญซึ่งควรสิ้นสุดลงที่กางเขนก็ได้เริ่มต้นขึ้น นี่คือการอ่านถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่มุ่งเสนอความคงเส้นคงวาและจุดประสงค์ในชีวิตของพระเยซู และนี่คือสิ่งที่เราตั้งใจจะติดตามในเรื่องราวสั้น ๆ ที่ได้ให้ในตอนนี

คาร์ล-โจเซฟ कुเซล เขียนเกี่ยวกับ พระคริสต์กับอาดัม

ส่วนที่คัดลอกต่อไปนี้เป็นมาจากหน้า 251-252 ในหนังสือของคาร์ล-โจเซฟ कुเซล ที่ชื่อ *เกิดก่อนกาลเวลา หรือ? ข้อโต้แย้งเรื่องต้นกำเนิดของพระคริสต์*¹ (Crossroad, NY, 1992 แปลมาจากภาษาเยอรมัน) หนังสือเล่มนี้รวมหลายหัวข้อที่เกี่ยวข้องกันคือ พระคริสต์กับอาดัม; พระคริสต์ทรงเป็น “ภาพลักษณ์ของพระเจ้า”; และการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ คุณค่าหนังสือของคุเซล เห็นได้ชัดจากความเป็นผู้เชี่ยวชาญสูงและข้อเท็จจริงที่ว่า คำนำของหนังสือนั้นเขียนโดยฮานส์ कुง²

[เริ่มส่วนที่คัดลอก]

ตั้งแต่ในยุค 1960 และ 1970 มาแล้วที่บรรดานักตีความซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ได้ให้ความสนใจกับทางเลือกพื้นฐานมากกว่าตัวอย่างของการตีความที่ใช้ภาษาเยอรมัน ที่ในตัวบทนี้พระคริสต์ไม่ได้รับการเชิดชูว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ก่อนในสวรรค์ แต่เชิดชูในแบบที่ถูกต้องของชาวยิวว่าเป็นมนุษย์ที่คล้ายกันมากกับอาดัม³ มุมมองเช่นนั้นไม่สามารถเป็นเท็จได้เลย เพราะในพระคัมภีร์ตอน

¹ Karl-Josef Kuschel's *Born Before All Time? The Dispute Over Christ's Origin*

² Hans Küng

³ มุมมองนี้แสดงให้เห็นโดย เจ ฮาร์วี, ‘การมองเพลงสรรเสริญพระคริสต์แบบใหม่ในฟิลิปปี 2.6-11’, *วารสารอธิบายพระคัมภีร์* 76, 1964-65, 337-9; ซี เอช ทัลเบิร์ต, ‘ปัญหาเกี่ยวกับการดำรงอยู่ก่อนในฟิลิปปี 2.6-11’, *วารสารวรรณกรรมพระคัมภีร์* 86, 1967, 141-53; เจ เอ็ม เพอร์เนส, ‘เบื้องหลังเพลงสรรเสริญในฟิลิปปี’, *วารสารอธิบายพระคัมภีร์* 79, 1967-68, 178-82; ดันน์, *ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ในยุคพระคัมภีร์ใหม่*, นิวยอร์ก 1979, 45f ในหมู่นักตีความชาวเยอรมันก็คือ เอช ดับบลิว บาร์ช, *ความจริงที่เป็นรูปธรรมและการหลอกลวงของความคิด การตรวจสอบเพลงสรรเสริญพระคริสต์ก่อนเปาโล และการอธิบายว่าเป็นตำนานแบบนอสติคของเขา*, แฟรงเฟิร์ต อัม ไมน์ 1974 (*Die konkrete Wahrheit und die Lüge der Spekulation. Untersuchung über den vor-paulinischen Christushymnus und seine gnostische Mythisierung*, Frankfurt am Main 1974) เมื่อเร็ว ๆ นี้ ในศาสนศาสตร์ของอเมริกันคาทอลิก, ที เอ็น ฮาร์ท, *การรู้จักและติดตามพระเยซู*, นิวยอร์ก 1984, 93-100; แอล สวิตเลอร์, *เยซูชา แบบอย่างสำหรับคนสมัยใหม่*, แคนซัสซิตี 1988, 23-6

อื่นๆในจดหมายของเปาโล ก็ยังเปรียบเทียบพระคริสต์กับอาดัม (โรม 5:12-21; 1 โครินธ์ 15:21, 45-47) อันที่จริงเราสามารถถามได้ว่า ไม่ใช่อาดัมมนุษย์ต้นแบบคนแรกหรือที่ตรงนี้ถูกพระเยซูแทนที่และเหนือกว่าที่เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่สุด? ถ้าอย่างนั้นเราควรพิจารณาปฐมกาล 1-3 ในการทรงสร้างและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนแรกว่าเป็นปมหลังของประวัติศาสตร์ดั้งเดิม

ในทางภาษาแล้ว สิ่งนี้ดูเหมือนจะได้รับการสนับสนุนด้วยข้อเท็จจริงเพียงว่า เราสามารถระบุ ‘ภาพลักษณ์ของพระเจ้า’ (*morphē theou*)⁴ ได้อย่างแท้จริงด้วย *doxa* (พระสิริ) หรือ *eikon* (รูปเหมือน) ของพระเจ้า⁵ ดังนั้นจึงตรงตามคำและดีกว่า ‘เขาเป็นเหมือนพระเจ้า’ เช่นเดียวกับคำภาษากรีกว่า *homoïoma* (‘และในความเหมือนมนุษย์’) ของข้อ 7⁶ ซึ่งยิ่งกว่านั้นมีการแปลเป็นบางครั้งว่า ‘ในสภาพเหมือนมนุษย์’⁷ ดังนั้นบรรทัดแรกของเพลงสรรเสริญจะพูดถึงพระคริสต์ผู้ซึ่งได้ถูกสร้างขึ้น ‘ตามรูปเหมือน’ ของพระเจ้าเหมือนอาดัม และได้มีส่วนร่วมใน ‘พระสิริ’ ของพระเจ้าเหมือนอาดัมก่อนการไม่เชื่อฟังของเขา คำตรงข้ามกับ ‘ภาพลักษณ์ของพระเจ้า’ จะยืนยันเพิ่มเติมถึงที่มานี้ เห็นได้ชัดว่า ‘ภาพลักษณ์ของทาส’ เป็นการพูดถึงชะตากรรมของอาดัมหลังจากการไม่เชื่อฟัง คู่ที่สองที่ตรงกันข้ามกันในตอนต้นของตัวบทจะเข้าไปในทิศทางเดียวกันที่ ‘ความเหมือนพระเจ้า’ อาจพูดถึงถึงการถูกล่อลวงของอาดัม (เขาต้องการจะเป็นเหมือนพระเจ้า, ปฐมกาล 3:5) และ ‘ความเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย’ ที่กลายเป็นสภาวะของอาดัมหลังจากเชื่อฟังบาป

สำนวน ‘เป็นเหมือนพระเจ้า’ (คำกรีกคือ *isa theou*) ก็เช่นกันที่ไม่อาจแปลง่ายๆด้วยคำเช่น ‘เท่าเทียมกับพระเจ้า’ หรือ ‘เป็นเหมือนพระเจ้า’ ที่มักจะเกิดขึ้น ซึ่งนั่นจะต้องใช้รูปของ *isos theos* สิ่งที่เรามีในข้อความก็คือกริยาวิเศษณ์ *isa* ที่แค่หมายถึง ‘ตั้งพระเจ้า’, ‘เหมือนพระเจ้า’ ดังนั้นจึงไม่มีคำกล่าวใดๆเกี่ยวกับพระคริสต์ที่เท่าเทียมกับพระเจ้า และสิ่งนี้พูดค้านการตีความในแง่ของการดำรงอยู่ก่อน ดังนั้นทั้งมูลเหตุในด้านประวัติศาสตร์ดั้งเดิมและด้านภาษาตามนักตีความคาทอลิกและเจอรูเมอร์-โอคอนเนอร์นักบวชโดมินิกันในเยรูซาเล็มแล้ว “ไม่มีเหตุผลพอในการตีความสำนวนเพลงสรรเสริญในแง่ของการเป็นของพระคริสต์”⁸

⁴ “form of God”, ฉบับ ESV แปลว่า “อยู่ในภาพลักษณ์ของพระเจ้า”, ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “ผู้ทรงสภาพ (เป็นเหมือน) พระเจ้า” (ผู้แปล)

⁵ เปรียบเทียบ เอฟ ดับบลิว เอลเทสเตอร์, *โอคอนในพระคัมภีร์ใหม่*, เบร์ลิน 1958, ผู้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบ 2 โครินธ์ 4:4 (133) เปรียบเทียบในทำนองเดียวกัน เจ เบห์ม, ‘*morphe*’, *TDNT* IV, แกรนต์ แรปปิดส์ 1967, 742-52, โดยเฉพาะ 751: ‘*morphe theou* ซึ่งพระคริสต์ผู้ดำรงอยู่ก่อนนั้น เป็นเพียงพระสิริของพระเจ้า: การดำรงอยู่ในภาพลักษณ์ของพระเจ้าจากเปาโลนั้นสอดคล้องกับ ยอห์น 17:5’

⁶ ฉบับ ESV แปลว่า “ทรงถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย” ฉบับ NJB แปลว่า “ทรงเป็นเหมือนมนุษย์ทุกอย่าง” (ผู้แปล)

⁷ ดังนั้น เช่น, *พระคัมภีร์ใหม่*, แปลโดย ยู วิลเคนส์ ฮัมบูร์ก, โคโลญ และซูริค 1970, 1971

⁸ เมอร์ฟี-โอคอนเนอร์ โอพี, ‘มนุษยวิทยาเกี่ยวกับพระคริสต์ ในฟิลิปปี 2:6-11’, *วิเคราะห์พระคัมภีร์* 93, 1976, 25-50: 39

ดังนั้นตัวบทนี้จึงเป็นส่วนหนึ่งของศาสนศาสตร์เกี่ยวกับองค์พระคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับอาดัม ซึ่งลักษณะเดียวกันนี้มีปรากฏในบริบทอื่นในพระคัมภีร์ใหม่ มันจะเป็นตัวอย่างเพิ่มเติมของศาสนศาสตร์เกี่ยวกับองค์พระคริสต์สองขั้นตอนที่แพร่หลายของชุมชนคริสเตียนชาวยิวยุคแรกสุด (ชีวิต-ความตาย/การเป็นขึ้นจากตาย-การเชิดชูพระเยซูคริสต์) ซึ่งเราได้วิเคราะห์แล้ว และดังนั้นจะไม่อยู่ในบริบทของประเพณีโบราณ แต่ในบริบทของประเพณีในพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นตรงนี้จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับบุคคลที่ดำรงอยู่ก่อนในสวรรค์ แต่ตรงกันข้าม พระคริสต์ทรงเป็นบุคคลที่แตกต่างอย่างมากกับอาดัม พูดยให้เจาะจงก็คือ ไม่ใช่อาดัมหรือผู้ที่ต้องการจะเป็นเหมือนพระเจ้ามากขึ้น และดังนั้นจึงเชื่อฟังความหยิ่งยะโสและความบาปครั้งแรก? ไม่ใช่อาดัมหรือผู้ที่เมื่อถูกลงโทษจึงต้องมีชีวิตอย่างทาส? และไม่ใช่พระคริสต์ของเพลงสรรเสริญนี้หรือผู้ที่ตรงกันข้ามกัน? พระองค์ไม่ได้ทั้งการเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าโดยสมควรพระทัยหรือ? พระองค์ไม่ได้รับเอภาพลักษณะของทาส ที่ไม่ใช่เป็นการลงโทษ แต่โดยสมควรพระทัยและเชื่อฟัง ดังนั้นพระองค์จึงทรงได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าสู่ศักดิ์ศรีในสวรรค์หรือ? นั่นจึงเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามใหม่ ความตรงกันข้ามกันอย่างมากมายในเพลงสรรเสริญนี้ โดยอาดัมเป็นผู้ที่บังอาจ-พระคริสต์เองเป็นผู้ที่ถ่อมพระทัย อาดัมเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้ถ่อมใจ-พระคริสต์เป็นผู้ที่ถ่อมพระทัยต่อพระเจ้าโดยสมควรพระทัย อาดัมเป็นผู้ที่ไม่เชื่อฟัง-พระคริสต์เป็นผู้ที่เชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ อาดัมเป็นผู้ที่ถูกสาปแช่งในที่สุด-พระคริสต์เป็นผู้ที่ได้รับการเชิดชูในที่สุด อาดัมผู้ต้องการเป็นเหมือนพระเจ้าและสุดท้ายก็กลายเป็นผงคลีดิน พระคริสต์ผู้ที่อยู่ในผงคลีดินและเสด็จไปที่กางเขนจริง ๆ และสุดท้ายพระองค์ก็ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของจักรวาล?

ดังนั้นในเพลงสรรเสริญนี้ ดูเหมือนพระคริสต์จะเป็นอาดัมคนใหม่ที่เอาชนะอาดัมคนเก่าได้ในที่สุด ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์กับแบบแผนของศาสนศาสตร์เกี่ยวกับองค์พระคริสต์สามขั้นตอน คือการดำรงอยู่ก่อน ความอภัยสวดอ้อน การดำรงอยู่หลัง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ผู้เขียนก็เชิดชูชีวิตมนุษย์บนโลกของพระคริสต์ว่า เป็นชีวิตที่สมควรพระทัยยอมถ่อมพระองค์ลงต่ำ เป็นการเชื่อฟังซึ่งครอบคลุมไปถึงการมีชีวิตของทาสและความตายที่น่าอัปยศ ในการทำเช่นนั้น เขาทำให้สองสิ่งชัดเจน นั่นเป็นเพราะ โดยการถ่อมพระองค์ลงต่ำเท่านั้น พระเยซูจึงสามารถมาเป็นผู้ทรงฤทธิ์ได้ และในทางกลับกัน ผู้ทรงฤทธิ์ก็แสดงลักษณะของคนที่มีใจถ่อมเสมอ แท้จริงแล้วเป็นทาสที่ถูกตรึงตายบนกางเขน

เจอโรม เมอร์ฟี-โอคอนเนอร์⁹ สามารถให้ข้อสรุปพื้นฐานดังนี้:

⁹ Jerome Murphy-O'Connor

‘ข้อ 1: ในฐานะผู้ชอบธรรมเป็นเลิศ พระคริสต์จึงทรงเป็นรูปเหมือนที่สมบูรณ์แบบ (*eikon*) ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นอย่างที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยอย่างเต็มเปี่ยมให้มนุษย์เป็น สภาวะที่ปราศจากบาปของพระองค์ ทำให้พระองค์มีสิทธิ์ที่จะถูกปฏิบัติราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านั้นก็คือเพิกนัยไปกับความไม่เสื่อมสลายซึ่งอาดัมได้ถูกสร้างขึ้น อย่างไรก็ตาม สิทธินี้พระองค์ไม่ได้ใช้เพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ยอมให้กับผลที่ตามมาของรูปแบบในการมีชีวิตอยู่ ที่ไม่ใช่ของพระองค์ โดยการยอมรับสภาพของทาสที่เกี่ยวข้องกับความทุกข์ทรมานและความตาย

ข้อ 2: แม้ในธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ พระคริสต์ก็เหมือนกันกับมนุษย์คนอื่นๆ ที่จริงพระองค์ทรงแตกต่างจากพวกเขา เพราะพระองค์ไม่จำเป็นต้องคืนดีกับพระเจ้า ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ในการเชื่อฟังและยอมรับความตาย

ข้อ 3: ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเชิดชูพระองค์เหนือผู้เที่ยงธรรมทั้งหมดที่จะได้รับราชอาณาจักรตามพระสัญญา และถ่ายโอนสิทธิครอบครองและสิทธิอำนาจที่เป็นของพระเจ้าเพียงผู้เดียวมาจนบัดนี้มาให้พระองค์ พระองค์ทรงเป็น *Kyrios* (องค์ผู้เป็นเจ้า) ที่ทุกสิ่งที่แปลงจะต้องยอมรับและทุกเข้าจะต้องคุกกราบ

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่เข้าใจว่า เพลงสรรเสริญดั้งเดิมนั้น แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะอธิบายความพิเศษที่ไม่เหมือนใครของพระคริสต์ที่ถือว่าเป็นมนุษย์อย่างแน่แท้ นี่คือสิ่งที่เราคาดหวังในตอนเริ่มต้นของศาสนศาสตร์คริสเตียน¹⁰

[ข้อความอ้างอิงท้ายเล่มในหนังสือของคุณเซล ได้แปลไว้ตามลำดับในเชิงอรรถ 3, 5, 7, 8, 10]

¹⁰ ในที่เดียวกัน, 49f. เทียบกับข้อสรุปของเมอร์ฟี-โอคอนเนอร์: จี โฮเวิร์ด, ‘ฟิลิปปีและพระคริสต์ผู้เป็นมนุษย์’, CBQ 40, 1978, 356-76; ไอ เอช มาร์แชล, ‘ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ในการจุติลงมาเกิด ในพระคัมภีร์ใหม่’, ใน *พระคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้า การศึกษาศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ที่เสนอโดย ดี กัทธรี*, ผู้รวบรวม เอช เอช เราเดิน, เลสเตอร์ 1982, 1-16; แอล ดี เฮอร์ส, ‘ย้อนสู่การดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ในฟิลิปปี 2.5-11’, NTS 32, 1986, 449-57; ซี เอ วานาเมกเกอร์, ฟิลิปปี 2.6-11: พระบุตรของพระเจ้าหรือว่าศาสนศาสตร์เกี่ยวกับองค์พระคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับอาดัม?, NTS 33, 1987, 179-93

ต้นกำเนิดของ “แก่นแท้เดียวกัน” ตามความเชื่อแบบนอสติก

อาจมีงานเขียนทางวิชาการหลายร้อยหลายพันชิ้นที่เขียนเกี่ยวกับความเชื่อแบบนอสติก ซึ่งเป็นขบวนการลึกลับที่เป็นภัยคุกคามร้ายแรงต่อคริสตจักรยุคแรก คำอธิบายสั้น ๆ สองประการต่อไปนี้เกี่ยวกับความเชื่อแบบนอสติกจากที่อ้างอิงสองแห่งก็เพียงพอแล้วสำหรับจุดประสงค์ของเรา

พจนานุกรมอังกฤษฉบับออกซ์ฟอร์ด (2010):¹ “ความเชื่อแบบนอสติกเป็นขบวนการนอกรีตที่โดดเด่นของคริสตจักรคริสเตียนในศตวรรษที่ 2 เป็นส่วนของจุดเริ่มต้นช่วงก่อนเริ่มยุคของคริสเตียน หลักคำสอนแบบนอสติกได้สอนว่า โลกถูกสร้างขึ้นและปกครองโดยผู้สร้างที่รองจากพระเจ้า ผู้รับผิดชอบในการสร้างจักรวาล และพระคริสต์ทรงเป็นทูตของพระเจ้าสูงสุดที่อยู่ไกลโพ้น ความรู้ที่ลึกลับ (*gnosis*) ซึ่งทำให้สามารถได้จิตวิญญาณมนุษย์ได้”

สารานุกรมเอ็นคาร์ตา 2007:² “ความเชื่อแบบนอสติก เป็นขบวนการทางศาสนาที่ลึกลับ ซึ่งเฟื่องฟูในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 2 และ 3 และนำเสนอความท้าทายที่สำคัญต่อความเชื่อของคริสเตียนแบบออร์ทอดอกซ์ นิกายนอสติกส่วนใหญ่ประกาศตัวเป็นคริสเตียน แต่ความเชื่อของพวกเขาแตกต่างอย่างมากจากพวกคริสเตียนส่วนใหญ่ในคริสตจักรยุคแรก ๆ (ดูลัทธินอกรีต) คำว่า *gnosticism* มาจากคำกรีกว่า *gnosis* (‘ความรู้ที่ถูกเปิดเผย’) สำหรับบรรดาผู้ยึดมั่นแล้ว ความเชื่อแบบนอสติกให้คำมั่นกับความรู้ที่เป็นความลับของอาณาจักรพระเจ้า ลูกไฟหรือเมล็ดพันธุ์ของพระเจ้าตกลงมาจากอาณาจักรที่เหนือธรรมชาตินี้เข้ามาสู่จักรวาลวัตถุซึ่งเป็นสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้น และถูกกักขังอยู่ในร่างกายมนุษย์ การกระตุ้นเตือนโดยความรู้ จะทำให้ส่วนของพระเจ้าในมวลมนุษย์ สามารถกลับสู่ที่อาศัยที่เหมาะสมในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่เหนือธรรมชาติ” (“หลักความเชื่อแบบนอสติก” ย่อหน้าที่ 1, เอ็นคาร์ตา 2007)

¹ Oxford Dictionary of English

² Encarta 2007 Encyclopedia

แหล่งข้อมูลต่างๆ ทั้งจากสมัยโบราณและสมัยใหม่ ได้กล่าวถึงต้นกำเนิดของคำว่า *homoousios* (ὁμοούσιος, แก่นแท้เดียวกัน) ของความเชื่อแบบนอสติคที่ได้รับการยอมรับอย่างมีข้อโต้แย้งโดยสภาสังคายนาแห่งไนเซียเพื่อยืนยันว่าพระบิดาและพระบุตรมี “แก่นแท้เดียวกัน” หรือ “เนื้อแท้เดียวกัน” ต้นกำเนิดของความเชื่อแบบนอสติคเป็นหนึ่งในหลายเหตุผลที่ทำให้คำนี้เป็นที่ขงใจและเป็นเป้าหมายของการวิจารณ์ แม้กระทั่งจากบางคนต่อมาได้ยอมรับหลักข้อเชื่อไนเซีย ในการถกเถียงที่นำไปสู่ข้อกำหนดของข้อเชื่อไนเซีย³

การอภิปรายที่มีเอกสารประกอบอย่างเชี่ยวชาญและพิถีพิถันเกี่ยวกับต้นกำเนิด *homoousios* ของความเชื่อแบบนอสติคนั้น จะพบในย่อหน้าหนึ่งของบทความ *Homoousian* ในวิกิพีเดียภายใต้หัวข้อ “การใช้คำศัพท์ก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย”⁴

บทความ “Homoousian” จากวิกิพีเดีย

การใช้คำศัพท์ก่อนการประชุมแห่งไนเซีย

คำว่า *ὁμοούσιος* (*homoousios*) ได้ถูกนำมาใช้ก่อนที่จะรับรองโดยศาสนาสตรีไนเซีย พวกผู้เชื่อแบบนอสติคเป็นนักศาสนศาสตร์พวกแรกที่ใช้คำ *homoousios* ในขณะที่แต่ก่อนนั้นพวกผู้เชื่อแบบนอสติคไม่มีร่องรอยของคำนี้อยู่เลย⁵ เป็นไปได้มากกว่าพวกนักศาสนศาสตร์คริสตจักรยุคแรกๆ คงจะได้รับรู้ถึงแนวคิดนี้ และด้วยเหตุนี้จึงมีหลักคำสอนเกี่ยวกับการมีต้นกำเนิดโดยพวกผู้เชื่อแบบ

³ การค้นหาลักษณะคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าของคริสเตียน: ข้อโต้แย้งของผู้เชื่อตามแบบเอเรียส 318-381, R.C. แชนสัน, บทที่ 7, หน้า 190-202

⁴ เราอ้างอิงย่อหน้าที่สองของบทความวิกิพีเดียเรื่อง “Homoousian” ตามที่ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2013 ที่ <http://en.wikipedia.org/wiki/Homoousian> เชิงอรรถทั้งสี่ในข้อความที่ตัดตอนมานี้รวมอยู่ที่อย่างครบถ้วนและไม่มีการดัดแปลงใดๆ ยกเว้นการเปลี่ยนแปลงหมายเลขเชิงอรรถจากเดิม 1 ถึง 4 แต่เปลี่ยนเป็นเชิงอรรถหมายเลขที่สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับลำดับหมายเลขเชิงอรรถของหนังสือเล่มปัจจุบัน

⁵ Adolf von Harnack, *Dogmengeschichte*, 1:284-85, n.3; 2:232-34, n.4. Ignacio Ortiz de Urbina, “L’*homoousios* preniceno,” *Orientalia Christiana Periodica* 8 (1942): 194-209; Ignacio Ortiz de Urbina, *El Simbolo Niceno* (Madrid: Consejo Superior de Investigaciones Científicas, 1947), 183-202. Luis M. Mendizabal, “El *Homoousios* Preniceno Extraeclesastico,” *Estudios Eclesiasticos* 30 (1956): 147-96. George Leonard Prestige, *God in Patristic Thought* (พระเจ้าในความคิดของผู้นำทางศาสนาคริสต์ในสมัยแรกเริ่ม (London: SPCK, 1936; 2d ed., 1952), 197-218. Peter Gerlitz, *Aufierchristliche Einflüsse auf die Entwicklung des christlichen. Trinitätsdogmas, zugleich ein religions- und dogmengeschichtlicher Versuch zur Erklärung der Herkunft der Homousie* (Leiden: Brill, 1963), 193-221. Ephrem Boularand, *L’heresie d’Arius et la “foi” de Nicée*, vol. 2, “La “foi” de Nicee” (Paris: Letouzey & Ane, 1972), 331-53. J.N.D. Kelly, *Early Christian Creeds* (หลักความเชื่อต่างๆ ของคริสเตียนในยุคแรก), 3d ed. (London: Longman, 1972), 245. Frauke Dinsen, *Homoousios. Die Geschichte des Begriffs bis zum Konzil von Konstantinopel (381)*, Diss. Kiel 1976, 4-11. Christopher Stead, *Divine Substance (แก่นแท้ของพระเจ้า)*, 190-202.

นอสติก⁶ คำว่า *homoousios* ในต้นฉบับของพวกผู้เชื่อแบบนอสติกได้ใช้กับความหมายเหล่านี้คือ (1) เอกลักษณะของแก่นแท้ระหว่างการให้บังเกิดและถูกทำให้บังเกิดขึ้น (2) เอกลักษณะของแก่นแท้ระหว่างสิ่งที่ถูกทำให้บังเกิดขึ้นจากแก่นแท้แบบเดียวกัน (3) เอกลักษณะของแก่นแท้ระหว่างคู่ที่อยู่ตรงข้ามกัน ตัวอย่างเช่น บาลิลิดิส นักคิดที่เชื่อแบบนอสติกซึ่งรู้กันว่าเป็นคนแรกที่ใช้ *homoousios* ในช่วงครึ่งแรกของศตวรรษที่ 2 พูดถึงสามสภาวะของการเป็นบุตรที่มีเนื้อแท้เดียวกับพระเจ้าผู้ไม่ได้เป็น⁷ ปโตเลมีผู้เชื่อแบบนอสติกผู้เป็นศิษย์ของวาเลนตินัสอ้างในจดหมายของเขาถึงฟลอรา⁸ว่า มันเป็นธรรมชาติของพระเจ้าที่ประเสริฐ ที่จะให้กำเนิดและก่อให้เกิดเฉพาะแต่มนุษย์ที่คล้ายและมีเนื้อแท้เดียวกันกับพระองค์เอง⁹ มีการใช้ *Homoousios* ทั่วไปอยู่แล้วโดยพวกผู้เชื่อแบบนอสติกในศตวรรษที่ 2 และมาเป็นที่รู้จักของบรรดาผู้ศึกษาความเชื่อนอกรีตดั้งเดิมจากงานเขียนของพวกเขา แม้ว่าการใช้คำของความเชื่อแบบนอสติกนี้ไม่ได้มีการอ้างอิงถึงความสัมพันธ์เฉพาะระหว่างพระบิดาและพระบุตรดังเช่นในหลักข้อเชื่อไนเซีย

⁶ อัลลอยส์ กริลล์มายเยอร์, *พระคริสต์ในคำสอนลัทธิของคริสเตียน, เล่ม 1, จากยุคของอัครทูตจนถึงการสังคายนาแห่งแคลซีดอน (451)* (ลอนดอน: เมาเบร์ส, 1975), หน้า 109

⁷ ตามคำกล่าวของอีปิปอลิทัส: “Υἱότης τριμερής, κατὰ πάντα τῷ οὐκ ὄντι θεῷ ὁμοούσιος”. (*Refutatio omnium haeresium* 7:22) ดูเพิ่มเติมการใช้คำของความเชื่อแบบนอสติก, Miroslav Marcovich in *Patristische Texte und Studien*, 25 (Berlin: W. de Gruyter, 1986), 290f. V,8,10 (156); V,17,6.10 (186 f)

⁸ Valentinian Gnostic Ptolemy; Flora หญิงสาวรายที่เชื่อแบบนอสติก

⁹ ตามคำกล่าวของเอปิปานีสที่ว่า: “Τὸν ἀγαθὸν φύσιν ἔχοντος τὰ ὁμοία ἑαυτῷ καὶ ὁμοούσια γεννᾶν τε καὶ ποιεῖν”. (*Panarion* 33:7,8)

ปัญหาที่แก้ไม่ตกในเรื่องศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ

ในบันทึกต้นฉบับของอีริก ชาง ได้รวมบทความเรื่อง “พระเยซูเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบและมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบในเวลาเดียวกันหรือ?” ซึ่งบอกไว้ว่าเรามาจากอินเทอร์เน็ต จะค้นหาบทความนี้ภายหลังได้ทางอินเทอร์เน็ตที่

http://www3.sympatico.ca/shabir.ally/new_page_26

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ยกมาแบบคำต่อคำตามบทความเดิมเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2013 แม้ว่าความคมชัดของแผนภาพที่มาพร้อมกับบทความต้นฉบับจะจางลงมาก แต่ได้ทำขึ้นใหม่ (โดยเบนท์ลี ชาน) ให้คมชัดมากขึ้น

เราจะไม่แสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับบทความนี้ โดยจะให้อ่านสรุปความถูกต้องของบทความเอง ที่รวมบทความไว้ที่นี่ก็เพื่อจุดประสงค์ในการเห็นมุมมองของมุสลิมเกี่ยวกับประเด็นนี้เท่านั้น

[เริ่มต้นบทความเดิมทางอินเทอร์เน็ต เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2013]

พระเยซูเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบและมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบในเวลาเดียวกันหรือ?

ตามความเชื่อของคริสเตียนนิกายออร์ทอดอกซ์แล้ว พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบในเวลาเดียวกัน ความเชื่อเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็นกับความรอดตามหลักข้อเชื่อออร์ทอดอกซ์ที่คริสเตียนส่วนใหญ่ยึดมั่น บรรดานักวิชาการคริสเตียนสมัยใหม่ต่างปฏิเสธความคิดเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะมันเข้าใจยาก แต่เพราะไม่สามารถสื่ออย่างมีความหมายได้ หลักคำสอนนี้ไม่

สามารถกล่าวได้ในลักษณะที่ไม่มี ความขัดแย้งกัน มันเป็นไปได้ที่พระเยซูจะทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบในเวลาเดียวกัน เพราะนี่จะหมายความว่า พระองค์ทรงมีความจำกัดและมีความไม่จำกัดในเวลาเดียวกัน และพระองค์จะทรงผิพลาตได้และจะผิพลาตไม่ได้ในเวลาเดียวกัน นี่ไม่สามารถจะเป็นได้

สิ่งที่หลักความเชื่อปฏิสเทอริกค่อนข้างสำคัญเช่นกัน หลักความเชื่อถูกกำหนดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของกลุ่มต่างๆ ของคริสเตียนยุคแรกๆ และรวมถึงข้อื่อย่อยที่ปฏิเสธความเชื่อของกลุ่มเหล่านั้นด้วย เพื่อตอบโต้ผู้เชื่อตามแบบเอเรียสที่เชื่อว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า สภาสังคายนาแห่งไนเซีย (ค.ศ. 325) จึงกำหนดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เพื่อตอบโต้ผู้เชื่อตามแบบอโพลลิณาริส¹ ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแต่ไม่ใช่มนุษย์อย่างสมบูรณ์ สภาสังคายนาแห่งคอนสแตนติโนเปิล (ค.ศ. 381) จึงกำหนดว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์

จากนั้นก็มีความเชื่อตามแบบเนสโตเรียส² เป็นความเชื่อที่เริ่มขึ้นเมื่อเนสโตเรียสปฏิเสธว่าไม่สามารถเรียกมารีย์ได้ว่าเป็น “พระมารดาของพระเจ้า” สำหรับเขาแล้ว มารีย์เป็นเพียงมารดาของพระเยซูที่เป็นมนุษย์เท่านั้น นี่บอกเป็นนัยว่ามีพระคริสต์สององค์คือ องค์หนึ่งเป็นพระเจ้า อีกองค์หนึ่งเป็นมนุษย์ สภาสังคายนาแห่งเอเฟซัส (ค.ศ. 431) ต่อด้านเนสโตเรียสโดยได้กำหนดว่า ไม่สามารถจะแยกสองสภาวะนี้ของพระเยซูออกจากกันได้ ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงทำนั้น ทำโดยความเป็นมนุษย์และความเป็นพระเจ้าในตัวพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์ ก็เกิดขึ้นกับทั้งมนุษย์และพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็น ดังนั้นมารีย์จึงได้ให้กำเนิดกับทั้งสองสภาวะ ทั้งสองสภาวะได้ตายบนไม้กางเขน ฯลฯ

ยังมีอีกสภาหนึ่ง คือสภาสังคายนาแห่งแคลซีดอน³ (ค.ศ. 451) ที่หลักข้อเชื่อได้ข้อสรุปสุดท้าย และหลักข้อเชื่ออธานาเซีย⁴ ก็ถูกประกาศให้เป็นคำสอนของคริสตจักรอย่างเป็นทางการ คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับความหมายอย่างละเอียดของหลักข้อเชื่อนี้ และในความคิดของพวกเขาเองก็เข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูในแบบที่ความเชื่อนั้นถูกกำหนดให้ปฏิเสธ แนวโน้มเช่นนี้เป็นผลมาจากข้อจริงที่ว่า คำนิยามของหลักความเชื่อเกี่ยวกับพระเยซูนั้นเป็นไปได้ที่ความคิดของมนุษย์คนไหนจะสามารถเข้าใจได้ เราทำได้แค่พูดคำเหล่านั้นซ้ำ แต่ไม่สามารถจะเข้าใจความหมายของความเชื่อที่กำหนดไว้ ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงเพียงแค่พูดความเชื่อซ้ำจากปากของพวกเขา แต่ในใจของพวกเขา

¹ Arians; Apollinarians

² Nestorianism

³ Council of Chalcedon (A.D. 451)

⁴ Athanasian Creed

หันไปที่มุมมองเกี่ยวกับพระเยซูที่ยู่งยากน้อยกว่าในความเข้าใจ ถึงแม้ว่ามุมมองเหล่านั้นจะถูกคริสตจักรประกาศว่านอกรีต

หลักคำสอนดั้งเดิมนั้นเป็นไปไม่ได้ตามหลักเหตุผล ดังที่ฮุสตัน สมิธ นักวิชาการด้านศาสนาเปรียบเทียบชี้ให้เห็นว่า มันคงเป็นไปไม่ได้ตามหลักเหตุผล หากหลักความเชื่อนี้ได้กล่าวเพียงว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าบางส่วนและเป็นมนุษย์บางส่วน แต่นี่คือสิ่งที่หลักความเชื่อปฏิเสธอย่างชัดเจน เพราะสำหรับคริสเตียนดั้งเดิมแล้ว พระเยซูจะมีคุณสมบัติของมนุษย์เพียงบางอย่างไม่ได้ พระองค์จะต้องมีทั้งหมด พระองค์จะต้องเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ในเวลาเดียวกันพระองค์จะมีคุณสมบัติของพระเจ้าเพียงบางอย่างไม่ได้ พระองค์จะต้องมีทั้งหมด พระองค์จะต้องเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้เพราะการเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์นั้นหมายความว่า พระองค์จะต้องปราศจากข้อจำกัดของมนุษย์ หากพระองค์มีข้อจำกัดของมนุษย์แม้เพียงข้อเดียว พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้า แต่ตามหลักความเชื่อแล้ว พระองค์มีทุกข้อจำกัดของมนุษย์ ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะเป็นพระเจ้าได้อย่างไร? ฮุสตัน สมิธเรียกสิ่งนี้ว่าความขัดแย้งที่โจ่งแจ้ง เขาเขียนในหนังสือเรื่อง *ศาสนาต่าง ๆ ของโลก*⁵ ไว้ว่า

เราอาจเริ่มต้นด้วยหลักคำสอนเรื่องการจุติมาเกิด ซึ่งใช้เวลาหลายศตวรรษกว่าจะเข้าที่ การหยิบยกตามที่อ้างว่าในพระคริสต์นั้น พระเจ้าถูกทำให้เชื่อว่าทรงมีร่างกายมนุษย์ มั่นยืนยันว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ที่เป็นทั้งพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และมนุษย์อย่างสมบูรณ์ในเวลาเดียวกัน ที่ จะกล่าวว่าการโต้เถียงดังกล่าวขัดแย้งกันนั้น ดูเหมือนจะเป็นวิธีที่ใจกว้างในการอธิบายเรื่องนี้ มันดูเป็นความขัดแย้งที่ชัดเจนมากกว่า หากหลักคำสอนนี้อ้างว่าพระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์ครึ่งหนึ่งและเป็นพระเจ้าครึ่งหนึ่ง หรือว่าพระองค์เป็นพระเจ้าในบางแง่มุม ในขณะที่เป็นมนุษย์ในอีกแง่มุม ใจของเราจะไม่คัดค้าน (*ศาสนาต่าง ๆ ของโลก*, หน้า 340)

ถ้ามีการกล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์บางส่วนและเป็นพระเจ้าบางส่วน ซึ่งไม่ใช่ว่าเป็นไปไม่ได้ตามหลักเหตุผล แต่เป็นไปไม่ได้ตามพระคัมภีร์เท่านั้น ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่สอนว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในทางใดเลย ยิ่งกว่านั้น หากพระองค์เป็นพระเจ้าเพียงบางส่วน พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียวของพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ พระเจ้าทรงเต็มด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น ไม่ใช่เต็มด้วยฤทธานุภาพเพียงบางส่วน พระเจ้าทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ไม่ใช่รอบรู้เพียงบางส่วน

⁵ Huston Smith: *The World's Religions*

ซี แรนดอล์ฟ รอส เป็นคริสเตียน ในหนังสือของเขาที่ชื่อ *สามัญสำนึกของคริสต์ศาสนา*⁶ ที่เขาหักล้างมุมมองดั้งเดิม “ไม่ใช่เพราะเข้าใจยาก” เขากล่าวว่าแต่เพราะ “มันไม่สามารถพูดได้อย่างมีความหมาย” เขาปฏิเสธมัน เขากล่าวว่าเพราะ “มันเป็นไปไม่ได้” (*สามัญสำนึกของคริสต์ศาสนา*, หน้า 79) ข้อโต้แย้งของเขาโน้มน้าวใจมาก จนทำให้ผมสามารถทำได้ดีกว่าแค่พูดคำเหล่านั้นซ้ำ การเป็นมนุษย์หมายถึงการถูกจำกัด ขาดความรู้ มีแนวโน้มที่จะผิดพลาด ไม่สมบูรณ์แบบ การเป็นพระเจ้านั้นหมายถึงสิ่งตรงกันข้ามกันคือ ไม่ถูกจำกัด มีความรอบรู้ครบถ้วน ไม่ผิดพลาด สมบูรณ์แบบ คุณไม่สามารถจะมีทั้งสองทางได้ คุณไม่สามารถจะพูดถึงคนหนึ่งว่าเขาเป็นทั้งสองอย่าง เขาจะต้องเป็นคนนั้น หรือไม่ก็เป็นอีกคนหนึ่ง

นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งกันเอง

สำหรับคนที่พูดว่านี่เป็นความขัดแย้งกันเอง รอสตอบไว้ดีมากว่า มันเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเข้าใจเสียก่อนว่าอะไรคือความขัดแย้งกันเอง ความขัดแย้งกันเองเป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ แต่สามารถถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นจริงได้ ในทางกลับกันนั้น คำกล่าวเกี่ยวกับหลักความเชื่ออาจดูเหมือนเป็นความจริงสำหรับบางคน แต่หลักเหตุผลแสดงให้เห็นว่ามันเป็นความเท็จ รอสโต้แย้งด้วยตัวอย่างที่ทำให้ประเด็นนี้สิ้นกระบัตดังนี้

บางคนจะพูดว่า “อ๊ะ! นั่นเป็นความขัดแย้งกันเอง!” ไม่ใช่เลย มันไม่ใช่ความขัดแย้งกันเอง นี่เป็นประเด็นที่สำคัญมาก ดังนั้นขอให้สังเกตเป็นพิเศษว่า ความขัดแย้งกันเองเป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นจริงได้ ดังนั้นมันจึงเป็นความขัดแย้งกันเองเมื่อนักวิทยาศาสตร์บางคนได้วิเคราะห์แมลงกู่อย่างละเอียดและสรุปว่าตามกฎของฟิสิกส์แล้ว พวกมันไม่สามารถจะบินได้ มันมีความขัดแย้งและความเป็นไปไม่ได้ที่เห็นได้ชัด แต่แมลงกู่ก็ยังคงบินอยู่ อย่างไรก็ตาม สำหรับคนๆเดียวที่มีทั้งสมบูรณ์แบบและไม่สมบูรณ์แบบนั้นเป็นสิ่งที่กลับกันกับสิ่งนี้ คือมันอาจดูเหมือนเป็นจริงสำหรับบางคน แต่มันเป็นไปไม่ได้อย่างที่เห็นได้ชัด และไม่ใช่แค่เป็นไปไม่ได้ตามความเข้าใจของเราเกี่ยวกับกฎของธรรมชาติซึ่งอาจผิดได้ (เหมือนเช่นแมลงกู่) แต่เป็นไปไม่ได้ตามกฎของหลักเหตุผลซึ่งเป็นพื้นฐานของการให้เหตุผลทั้งหมดของเรา (หน้า 82)

ผมขออธิบายเพิ่มเติมประเด็นสุดท้ายนี้ การสังเกตและการวิเคราะห์ของมนุษย์อาจกลายเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นี่เป็นกรณีของนักวิทยาศาสตร์ที่คิดว่า ตามกฎของฟิสิกส์แล้ว แมลงกู่ไม่สามารถจะบินได้ ข้อบกพร่องในกระบวนการของเขาก็คือว่า ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับกฎของธรรมชาตินั้นจะมีการพัฒนาขึ้นเสมอ ความรู้ใหม่มักจะประกาศว่าความรู้เก่าเป็นความเท็จ แต่ด้วยหลักของเหตุผล

⁶ C. Randolph Ross: *Common Sense Christianity*

แล้ว สิ่งต่างๆ นั้นจะแตกต่างกัน สิ่งที่เป็นจริงตามคำนิยามจะยังคงเป็นจริงเสมอ เว้นแต่เราจะเริ่มนิยามสิ่งต่างๆ เสียใหม่ ตัวอย่างเช่น $2+2=4$ สมการนี้จะยังคงเป็นจริงเสมอ มีวิธีเดียวที่สมการนี้จะกลายเป็นเท็จได้ก็คือ ถ้าเราตัดสินใจที่จะเปลี่ยนคำนิยามของส่วนประกอบต่างๆ ที่นี้โดยคำนิยามแล้ว สิ่งใดสิ่งหนึ่งจะไม่สามารถเป็นตรงกันข้ามกับตัวมันเองได้ สิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สามารถจะสมบูรณ์แบบและไม่สมบูรณ์แบบในเวลาเดียวกันได้ การมีอยู่ของหนึ่งในคุณสมบัติเหล่านี้บ่งบอกถึงการไม่มีอยู่ของคุณสมบัติอีกอย่าง พระเยซูทรงเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง พระองค์ไม่สามารถจะเป็นทั้งสองอย่างตามหลักเหตุผลได้ รอสพุตได้ดีมากในเรื่องนี้

การจะบอกว่าใครบางคนสมบูรณ์แบบและไม่สมบูรณ์แบบ ก็เหมือนกับการบอกว่า คุณเห็นวงกลมสีเหลี่ยมจัตุรัส นี่คือความเป็นไปไม่ได้ คุณกำลังบอกว่าวงกลมไม่ได้กลม ซึ่งในกรณีนั้นมันไม่ใช่วงกลมอย่างนั้นหรือ? หรือคุณกำลังจะบอกว่าสีเหลี่ยมจัตุรัสนี้มันกลมหรือ? นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งกันเอง นี่เป็นเรื่องไร้สาระที่ไร้ความหมาย แม้อาจเป็นจินตนาการก็ตาม (หน้า 82)

เพื่อให้ประเด็นนี้ชัดเจนขึ้นอีก ผมจึงพยายามเชื่อมโยงกับสิ่งที่สามารถและไม่สามารถพูดเกี่ยวกับพระเยซูได้ตามหลักความเชื่อนี้ ในแผนภาพด้านล่าง เราจะเห็นรูปที่กลมบ้างและสีเหลี่ยมจัตุรัสบ้าง มันนอกรีตจนกรอยที่จะกล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์อยู่บ้างและเป็นพระเจ้าอยู่บ้าง แม้แต่ตัวอย่างที่รวมวงกลมและสีเหลี่ยมจัตุรัสเข้าด้วยกัน โดยที่อันหนึ่งอยู่ข้างในอีกอันหนึ่งก็ใช้ไม่ได้ เพราะในแต่ละกรณี จะมีวัตถุสองอย่างที่แยกกันอย่างชัดเจน ความเชื่อแบบดั้งเดิมจะไม่ยอมให้ทำแบบนี้กับสองสภาวะของพระเยซู เพื่อให้เป็นตามข้อเรียกร้องของความเชื่อแบบดั้งเดิม เราจะต้องหาวัตถุที่เป็นวงกลมและสีเหลี่ยมจัตุรัสในเวลาเดียวกัน ตามคำนิยามแล้ว วัตถุดังกล่าวไม่สามารถมีจริงได้ (ดูแผนภาพประกอบ)

ห้าตัวอย่างที่ล้มเหลวในการแสดงให้เห็นถึง สองสภาวะของพระคริสต์ในศาสนศาสตร์ของคริสเตียน

1. วงกลมที่เป็นตัวแทน
ของพระเจ้า สิ่งนี้
ล้มเหลวเพราะพระคริสต์
ถูกกล่าวถึงว่าทรงเป็นทั้ง
พระเจ้าและมนุษย์

2. สี่เหลี่ยมจตุรัสที่เป็นตัวแทน
ของมวลมนุษย์ สิ่งนี้ล้มเหลว
เพราะพระคริสต์ถูกกล่าวถึงว่า
ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์

3. วัตถุที่เป็นสี่เหลี่ยมบ้างวงกลม
บ้าง ที่เป็นตัวแทนของความเป็น
มนุษย์และความเป็นพระเจ้า สิ่งนี้
ล้มเหลว เพราะพระคริสต์ถูกกล่าว
ถึงว่าทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
และทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์

4. วัตถุหนึ่งอยู่ในอีกวัตถุ
หนึ่ง สิ่งนี้ล้มเหลว เพราะ
พวกเขากล่าวว่า พระเจ้า
ทรงมาเป็นมนุษย์ ไม่ใช่
แต่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ใน
มนุษย์

5. สี่เหลี่ยมจตุรัสที่อยู่
ภายในวงกลม สิ่งนี้
ล้มเหลวด้วยเหตุผลที่
คล้ายกับข้อที่ 4

ความยากไม่ได้อยู่ที่การเชื่อในสิ่งที่หลักความเชื่อกล่าวไว้ ปัญหาอยู่ที่ว่าโดยทั่วไปแล้วหลักความเชื่อไม่ได้พูดอะไร เมื่อมีคนบอกเราถึงสองสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน ถ้าเช่นนั้นเราจะเชื่ออะไร? รอสกล่าวไว้ดีมากว่า

การพูดว่าคน ๆ นั้นสมบูรณ์แบบและไม่สมบูรณ์แบบในเวลาเดียวกันก็คือการพูดว่า “X” และ “ไม่ใช่ X” สามารถเป็นจริงได้ทั้งคู่ นี่ถ้าไม่เป็นการยกเลิกความหมายของคำเหล่านี้ ก็เป็นการยกเลิกหลักเหตุผล และไม่ว่าจะเป็นกรณีไหน นี่จะหมายความว่าเรากำลังพูดเรื่องไร้สาระที่ไม่อาจมีความหมายสำหรับเรา (หน้า 82)

ความเชื่อแบบดั้งเดิมกล่าวว่า พระเยซูไม่ได้สมบูรณ์แบบด้านสภาวะมนุษย์ของพระองค์ แต่สมบูรณ์แบบด้านสภาวะพระเจ้าของพระองค์ ปัญหาของมุมมองนี้ก็คือว่า มันหมายถึงการดำรงอยู่ของสองบุคคลที่อยู่ในกายเดียวกันของพระเยซู ที่คนหนึ่งสมบูรณ์แบบ อีกคนหนึ่งไม่สมบูรณ์แบบ คุณต้องมีสองจิตใจ สองใจปรารถนา สองบุคลิก แต่หลักความเชื่อไม่ยอมรับการสรุปที่สำคัญนี้และยืนยันว่าพระเยซูไม่ได้เป็นสองบุคคล แต่เป็นบุคคลเดียวเท่านั้น ตอนนั้นบุคคลเดียวนั้นจำเป็นต้องสมบูรณ์แบบหรือไม่ก็ไม่สมบูรณ์แบบ ผิดพลาดไม่ได้หรือไม่ก็ผิดพลาดได้ ไม่ถูกจำกัดในความรอบรู้หรือไม่ก็ถูกจำกัดในความรู้อย่างไร คุณจะไม่สามารถพูดถึงบุคคลเดียวกันว่าเขามีทั้งสองอย่าง

เมื่อพระเยซูทรงเผชิญกับความตายบนไม้กางเขนตามความเชื่อของคริสเตียนนั้น ถ้าพระองค์ไม่ได้เผชิญกับความตายด้วยความเชื่อของมนุษย์ว่า พระองค์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์ก็เผชิญกับความตายด้วยความรู้ที่ไม่ผิดพลาดว่า พระองค์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายเช่นกัน ถ้าพระองค์เชื่อด้วยความเชื่อของมนุษย์ในฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ทำให้พระองค์เป็นขึ้น ตัวพระองค์เองก็ไม่ใช้พระเจ้า ในทางกลับกัน ถ้าพระองค์เผชิญกับความตายด้วยความรอบรู้ที่ไม่ผิดพลาดของพระเจ้าว่าพระองค์จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย พระองค์ก็ไม่ได้มีความเสี่ยงใดๆจริงๆที่จะให้ตัวพระองค์เองตาย ถ้าสภาวะพระเจ้าในพระองค์รู้ว่าจะถูกทำให้เป็นขึ้น แต่พระองค์ไม่ได้รับเรื่องนี้ นั่นก็ไม่ใช่สภาวะพระเจ้าของพระองค์ ถ้าสภาวะพระเจ้าของพระองค์รู้บางสิ่งที่พระองค์ไม่รู้ เราก็จะกลับมาที่เรื่องมีสองบุคคล

สิ่งนี้อาจอธิบายได้ยากขึ้นเมื่อเราดูสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำที่ได้บันทึกไว้ในพระกิตติคุณและถามว่าเป็นสภาวะพระเจ้าหรือสภาวะมนุษย์ หรือทั้งสองสภาวะที่กระทำสิ่งเหล่านั้น ให้เราพิจารณาตอนที่พระเยซูทรงสาปต้นมะเดื่อ เริ่มด้วยเรื่องราวตามที่ปรากฏในมาระโก

ขณะออกจากหมู่บ้านเบธานีพระเยซูทรงหิว พระองค์ทรงเห็นต้นมะเดื่อใบดกแต่ไกลก็เสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ เมื่อพระองค์ทรงพบว่าไม่มีแต่ใบไม่มีผล เพราะยังไม่ถึงฤดูออกผล พระองค์จึงตรัสแก่ต้นมะเดื่อนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีการกินผลจากเจ้าอีก” (มาระโก 11:12-14 ฉบับ NIV)

ด้วยเหตุนี้ ต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวเฉาไปจนถึงราก (ข้อ 20) มีบางสิ่งที่ชัดเจนในตอนนั้น

1. พระเยซูไม่ได้ทรงทราบว่าต้นมะเดื่อนี้ไม่มีผลจนเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ต้นและพบว่าไม่มีแต่ใบ
2. เมื่อพระเยซูทรงเห็นใบจากกระยะไกล พระองค์ทรงหวังว่าจะพบผลบนต้นมะเดื่อ

3. มันไม่ใช่ฤดูมะเดื่อออกผล และนี่คือสาเหตุที่ต้นไม้มีผลมะเดื่อ ข้อสังเกตนี้จากมาระโกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นต้นมะเดื่อที่สมบูรณ์ดี หากเป็นต้นที่ไร้ผล ข้อสังเกตของมาระโกเกี่ยวกับฤดูออกผล ก็คงไร้ความหมายและทำให้เข้าใจผิด
4. พระเยซูไม่ได้ทรงรู้ว่าไม่ใช่ฤดูมะเดื่อ หากพระองค์ได้ทรงรู้อย่างนี้ พระองค์ก็คงไม่ทรงคาดหวังให้ต้นมะเดื่อมีผล และพระองค์ก็จะไม่สาปต้นมะเดื่อนั้นที่ไม่มีผล
5. เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นเมื่อพระเยซูทรงรู้สึกหิว

ตอนนี้เป็นเรื่องง่ายที่จะเข้าใจว่าพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ทรงรู้สึกหิว และพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงรูวามันไม่ใช่ฤดูมะเดื่อ จึงทรงคาดคิดว่าต้นมะเดื่อจะมีผล พระเยซูผู้เป็นพระเจ้าจะต้องรู้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และไม่ต้องเสด็จไปที่ต้นนี้ที่จะพบว่ามันไม่มีผลเลย พระองค์ไม่น่าจะทรงหิวตั้งแต่ต้น

ตอนนี้การสาปต้นมะเดื่อจะเป็นเรื่องยากขึ้นหน่อยสำหรับผู้ที่ยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระเยซู พวกเขาบอกว่า การทำอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์นั้น ทำโดยสภาวะพระเจ้าของพระองค์ เอาล่ะ พระเยซูผู้เป็นพระเจ้าทรงสาปต้นมะเดื่อ แต่ทรงสาปทำไมหรือ? ทำไมจึงทรงทำลายต้นมะเดื่อซึ่งในมุมมองของมาระโกแล้วมันเป็นต้นที่สมบูรณ์ดี? เมื่อถึงฤดูมะเดื่อ ต้นนี้ก็จะออกผลและคนอื่นๆก็จะกินได้ เหตุผลก็คือว่าพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ทรงทำผิดพลาด แต่ทำไมพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าจึงทรงทำตามความผิดพลาดของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์? จิตใจมนุษย์ในพระเยซูเป็นผู้ชี้นำสภาวะพระเจ้าในพระองค์หรือ? จริงๆแล้วไม่มีการรับรองความคิดทั้งหมดนี้ เพราะไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่บอกว่าพระเยซูทรงมีสองสภาวะ ผู้ที่ต้องการจะเชื่อในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระคัมภีร์ว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ แต่ก็ยังเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์นั้น ก็สามารถคิดต่อไปได้

บางคนจะบอกว่า ทุกอย่างเป็นไปได้โดยพระเจ้า และเรากำลังใช้คำตรึงนี้ด้วยความหมายของมนุษย์ของพวกเขา นี่เป็นความจริง ทุกสิ่งเป็นไปได้โดยพระเจ้า เราเชื่ออย่างนั้น ถ้าคุณบอกผมว่าพระเจ้าทรงทำเช่นนั้นเช่นนั้น และพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น ผมไม่สามารถพูดได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าคุณพูดว่า “พระเจ้าได้ทรงทำและไม่ได้ทรงทำ” หรือ “พระองค์ทรงเป็นและไม่ได้ทรงเป็น?” คำพูดของคุณก็ไม่มี ความหมาย เมื่อคุณพูดว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ในเวลาเดียวกัน คุณกำลังพูดสองสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน ดังนั้นผมจึงตอบว่า “เป็นไปไม่ได้!”

ดังนั้นสิ่งที่เราต้องการในที่นี้ก็คือ การไต่ถามคำพูดซึ่งมีความหมาย หากคุณคิดว่าคำเหล่านั้นมีความหมายที่แตกต่างหรือลึกซึ้งกว่านั้น เมื่อคุณนำมาใช้กับพระเจ้า ผมก็อดเห็นด้วยกับคุณไม่ได้ แต่ผมอยากรู้ว่าคุณกำลังใช้คำเหล่านั้นในความหมายใด รอสอธิบายนว่า

หากคุณต้องการจะนิยามบางคำเหล่านี้เสียใหม่ก็ทำได้ ตราบใดที่คุณสามารถบอกความหมายใหม่ที่คุณกำลังใช้กับเราได้ อย่างไรก็ตาม การใช้ตามปกติดูเหมือนจะบอกว่า แม้ว่าใครคนนั้นไม่สามารถจะพูดได้อย่างชัดเจนชัดคำว่าความหมายใหม่เหล่านี้คืออะไร แต่คนนั้นก็ยังแน่ใจว่าความหมายเหล่านั้นเข้ากันได้ดีในลักษณะที่สมเหตุสมผล แน่นอนว่าเป็นเพียงความพยายามที่จะบายเบี่ยงข้อกำหนดของหลักเหตุผล แต่ถ้าคุณไม่รู้ความหมายของคำเหล่านี้ที่คุณกำลังใช้กับพระเยซู คุณก็แค่กำลังพูดว่า “พระเยซูเป็น X” และ “พระเยซูเป็น Y” X และ Y เป็นสิ่งที่ไม่มีใครรู้จัก แน่นอนว่าไม่ได้บอกอะไรเลย (หน้า 83)

ผลจากความสับสนนี้ คริสเตียนจำนวนมากจึงกลับไปที่ความคิดที่ว่า พระเยซูทรงมีสองสถานะที่แยกกัน บางครั้งพระองค์ก็ทำตัวเป็นมนุษย์และบางครั้งก็ทำตัวเป็นพระเจ้า แน่นอนว่าสิ่งนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ และมันคงจะฉลาดกว่าที่จะเปลี่ยนไปที่มุมมองของพระคัมภีร์ว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ และทรงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า (ดูมัทธิว 12:18, กิจการ 3:13, กิจการ 4:27⁷ ในพระคัมภีร์ฉบับบริวสเตอร์⁸)

[จบส่วนที่ตัดตอนมาจากบทความในอินเทอร์เน็ต]

⁷ กิจการ 3:13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ประทานพระเกียรติแด่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูผู้ที่ท่านทั้งหลายมอบไว้และปฏิเสธต่อหน้าปัสลา แม้ว่าปัสลาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป

⁸ Revised Standard Version

สิ่งที่ไฟโลสอน, และทำไมจึงไม่สามารถนำมาใช้สนับสนุน ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้

ภาคผนวกนี้ต่อเนื่องมาจากการพิเคราะห์ของเราที่เริ่มต้นในบทที่ 3 เกี่ยวกับไฟโลและคำสอนของเขา เนื่องจากค่อนข้างจะมีรายละเอียด ดังนั้นผู้อ่านบางคนอาจต้องการข้ามไป ภาคผนวกนี้ประกอบด้วยสองส่วน ส่วนแรกชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า บรรดานักวิชาการที่เชี่ยวชาญเรื่องไฟโลต่างก็ทราบว่า *logos* (โลกอส) ของไฟโลไม่ใช่บุคคลจริง นี่จึงยังไม่ต้องพูดถึงบุคคลที่เป็นพระเจ้าเลย ดังนั้นจึงไม่มีหลักพื้นฐานสำหรับการใช้ *logos* ของไฟโลตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพในการตีความ “พระวาตะ” ในคำขึ้นต้นของยอห์น

ส่วนที่สองจะเป็นการรวบรวมคำกล่าวของไฟโลเองเกี่ยวกับ *logos* (“พระวาตะ” หรือ “พระวจนะ”) คำกล่าวเหล่านี้แสดงให้เห็นสิ่งที่ไฟโลหมายถึงจริงๆ เกี่ยวกับ *logos* และแสดงให้เห็นว่า *logos* ของเขาซึ่งบางครั้งเรียกว่า “พระเจ้าองค์ที่สอง” นั้นไม่ใช่บุคคลจริงๆ นี่จึงยังไม่ต้องพูดถึงบุคคลที่เป็นพระเจ้าเลย ดังนั้น *logos* ของไฟโลจึงไม่ได้ช่วยการตีความ “พระวาตะ” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในคำขึ้นต้นของยอห์น

Logos ที่ไฟโลหมายถึง

ก่อนหน้านี้เราได้พูดถึง*คู่มือสรุปงานเขียนของไฟโล*ของเคนเนธ เชงค์¹ ในหน้า 58-62 เชงค์อธิบายในเจ็ดประเด็น ภายใต้เจ็ดหัวข้อในสิ่งที่ไฟโลหมายถึง *logos* ต่อไปนี้คือเจ็ดหัวข้อที่อ้างอิงแบบคำต่อคำ

¹ Kenneth Schenck's *A Brief Guide to Philo*

1. *logos* เป็นอานุภาพของคำสั่งของพระเจ้าในโลก
2. *logos* เป็นรูปเหมือน²ของพระเจ้า
3. *logos* เป็นเครื่องมือในการสร้าง
4. *logos* เป็นที่บรรจุของโลกแห่งความคิดเห็น
5. *logos* เป็นตัวเชื่อม/อุปกรณ์ของการสร้าง
6. *logos* เป็นสิ่งนำทางจิตวิญญาณไปถึงพระเจ้า
7. *logos*: เป็นพระเจ้าองค์ที่สอง?

หกข้อแรกไม่ได้มีประโยชน์โดยตรงกับการตีความยอห์น 1:1 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แม้ว่าจะมีความเกี่ยวข้องกันบ้าง มีเฉพาะข้อที่ 7 ที่เสนอสิ่งที่อาจเป็นประโยชน์ เครื่องหมายคำถามในข้อที่ 7 เป็นของเซนต์ แล้วเขาพูดอะไรในข้อที่ 7 เกี่ยวกับ “พระเจ้าองค์ที่สอง” หรือ? เดียวเราจะอ้างอิงการพิเคราะห์ของเขาเต็มรูปแบบในข้อที่ 7 (เว้นไม่ก็ประโยคท้ายๆเนื่องจากลักษณะทางเทคนิค) จากคำอธิบายของเซนต์เกี่ยวกับ *logos* ที่ไฟโลหมายถึง เราจะเห็นว่าไฟโลไม่ได้เสนออะไรที่เป็นประโยชน์กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่ความจริงแล้วข้อเสนอของไฟโลสามารถใช้ต่อต้านการใช้ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพมากกว่า

[เริ่มต้นข้อเจ็ดของเซนต์ (หน้า 61-62)]

ไฟโลสามารถกล่าวถึง *logos* ไว้ค่อนข้างน่าตกใจว่าเป็น “พระเจ้าองค์ที่สอง”

“เราคือพระเจ้าองค์นั้น³ที่ปรากฏกับเจ้าในที่ประทับของพระเจ้า” [ปฐมกาล 31:13] ... จงตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนว่ามีพระเจ้าสององค์ในสิ่งที่กล่าวไว้ ... เพราะในความจริงแล้ว พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียว ถึงแม้ว่าจะมีมากมายหลายองค์ที่คนทั้งหลายเรียกอย่างไม่ถูกต้องว่า “พระเจ้ามามากมาย”⁴ ดังนั้นคำอันศักดิ์สิทธิ์ [*logos*] ในกรณีนี้ได้เปิดเผยว่า ใครเป็นพระเจ้าที่แท้จริงทางคำนำหน้านามเหล่านั้น มีกล่าวไว้ในที่เดียวนั้นว่า “เราคือพระเจ้าองค์นั้น” แต่ในอีกกรณีหนึ่ง

² หรือ “รูปจำลอง” หรือพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับต่างๆ แปลว่า “พระฉาย” หรือ “พระฉายา” ของพระเจ้า (ผู้แปล)

³ “I am the God who appeared to you in the place of god”

⁴ 1 โครินธ์ 8:4-5 เราอยู่ยว่ำรูปเคารพนั้นไม่มีความหมายอะไรในโลกนี้และมีพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น เพราะถึงแม้ว่าจะมีสิ่งที่เรียกว่าพระเจ้ามามากมาย (มี “พระ” และ “เจ้า” มากมาย) ไม่ว่าในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

บ่งชี้ผู้คนที่เราไม่ควรเรียกว่าพระเจ้าโดยเว้นคำนำหน้านาม คือที่ “พระองค์ผู้คนที่ปรากฏกับเจ้าในที่ประทับ” ไม่ใช่ “ของพระเจ้าองค์นั้น” แต่มีเพียงแค่ “ของพระเจ้า”⁵ ตรงนี้เรียกพระวาตะ [logos] ที่เก่าแก่ที่สุดของพระเจ้าว่า “พระเจ้า”⁶ (Somn. 1: 227-230)

ในข้อความตอนนี้ ไพลีพูดถึงความผิดพลาดหลายอย่างของเจ้าผู้ครองและตัวแทนของพระเจ้า คือ the logos สำหรับเขา ผู้ที่ไม่มีสติปัญญาจะไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าได้โดยที่ไม่มีการรับรู้บ้างว่า พระองค์มีร่างกายและเป็นเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย คนเหล่านี้เข้าใจพระเจ้าโดยทางที่พระองค์มีร่างกาย และเป็นเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย คนเหล่านี้เข้าใจพระเจ้าโดยทางทูตสวรรค์หรือผู้สื่อสารของพระองค์ โดยทางพระวาตะ (logos) ของพระองค์

ความแตกต่างระหว่างพระเจ้า ผู้ซึ่งแก่นแท้ของพระองค์นั้นไม่อาจหยั่งรู้ได้ กับ logos นี้ มีความสำคัญสำหรับไพลี เมื่อเขากำลังพูดอย่างไม่แนชัดนั้น เขาสามารถพูดถึง logos เหมือนกับว่ามันเป็นเพียงเหตุผลในการกระทำของพระเจ้า (เช่น Opif 36) แต่เมื่อเขากำลังพูดในแบบปรัชญาเชิงเทคนิค เขาแสดงให้เห็นความแตกต่างที่สำคัญระหว่างพระเจ้ากับเหตุผลของพระองค์ (logos)

กับหัวหน้าผู้สื่อสารหลักของพระองค์ [=หัวหน้าทูตสวรรค์] และวาตะที่เก่าแก่ที่สุด [logos] พระบิดาผู้ทรงให้กำเนิดแก่ทุกสิ่ง ได้ประทานของประทานพิเศษเพื่อจะยึดตามขอบเขตและแยกสิ่งที่มีขึ้นจากผู้ที่ได้สร้างขึ้น และ logos เดียวกันนั้นเป็นผู้อ่อนน้อมอย่างแน่วแน่ต่อสิ่งที่เป็นอมตะ เพื่อสิ่งที่ต้องตายที่แปรปรวน และเป็นทูตของผู้ปกครองเรื่องนี้ และเขาชื่นชมยินดีในของประทานและบอกเราถึงเรื่องราวทั้งหมดด้วยความภาคภูมิใจเมื่อเขาพูดว่า “ข้าพเจ้ายืนอยู่ตรงกลางระหว่างองค์ผู้เป็นเจ้ากับท่าน” ไม่ได้ถูกสร้างให้เหมือนพระเจ้าและไม่ได้ถูกสร้างให้เหมือนท่าน ข้าพเจ้าอยู่ระหว่างสุดขั้วเหล่านี้ (Her. 205-206)

ในข้อความตอนนี้ ไพลีจัดให้ logos อยู่ในฝั่งที่ถูกสร้างขึ้นของการสร้าง ในท้ายที่สุด การเปรียบเทียบของไพลีกับคำสอนสืบทอดที่ยึดหลักปรัชญานั้น เขาชี้ให้เราเห็น logos ว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างเป็นอิสระจากพระเจ้า แต่เราไม่ควรเข้าใจว่ามันเป็นบุคคลเช่นกัน

[เว้น 7 ประโยค]

⁵ “of the God”; “of god”

⁶ “god”

เพราะสำหรับไฟโลแล้ว การรวมเข้าเป็นองค์เดียวเป็นเอกลักษณ์ที่แตกต่างจากพระเจ้า ดูเหมือนว่าเราจะต้องถือว่า logos มีตัวตน แม้ว่าจะไม่ใช่บุคคลโดยเฉพาะก็ตาม

[จบการวิเคราะห์ของเซ็กซ์]

บทความในเชิงวิชาการชื่อ “ไฟโล, ยูเดียส” ของสารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนล แสตนด์ดาร์ด⁷ กล่าวว่า ความสับสนในภาษาของไฟโลทำให้เกิดคำเช่น “พระเจ้าองค์ที่สอง” ที่มักจะเข้าใจผิด

ดังนั้น ในขณะที่ไฟโลคิดในมุมมองทางวัฒนธรรม ที่คล้ายกับลักษณะของผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่ มีความแตกต่างอย่างมากมายสองประการที่ส่งผลต่อหลักคำสอนของเขา แต่ในอีกมุมมองหนึ่ง มันเกี่ยวกับความคิด ไม่ใช่หลักจรรยาส่วนบุคคล แต่ในอีกมุมมองหนึ่ง มันก็สับสนอย่างสิ้นเชิงที่จะกำหนดสถานะของผู้ใกล้เคียงของเขา [the Logos] ในตัวมันเอง ซึ่งไม่แน่นอนในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าความคิดนั้นคลุมเครือและสับสนจริง ๆ ...

[ความคิดของไฟโลเป็น] การผสมผสานที่แปลกของปรัชญาและศาสนา ของหลักการให้เหตุผลและหลักธรรมทางศาสนา ของหลักการใช้ปัญญาแบบกรีกอย่างชัดเจนและความเชื่อเรื่องลึกลับทางศาสนา ที่มีต้นของชาวตะวันออก (ตะวันออกกลาง) ที่เลอะเลือน

ต่อไปนี้เป็นคำกล่าวเกี่ยวกับไฟโลโดยยูซีเบียสแห่งซีเซเรีย⁸ โดยมีคำอธิบายของผมอยู่ในวงเล็บที่รวมคำกล่าวนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า แม้แต่คริสตจักรในยุคแรก ไฟโลก็เป็นที่รู้จักในฐานะชาวยิวผู้เคร่งครัดในศาสนาที่เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียว

ผมจะเสนอบุคคลผู้หนึ่ง [ไฟโล] ซึ่งเป็นชาวฮีบรู ที่เป็นผู้แปลความหมายของพระคัมภีร์ให้คุณ เขาเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้ที่ถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับธรรมเนียมและกฎหมายสำหรับพลเมืองจากบิดาของเขา และได้เรียนรู้หลักคำสอนที่มีอยู่ในนั้นจากบรรดาครูที่มีความรู้ ครูผู้นี้คือไฟโล ให้เราฟังเขา และพิจารณาว่าเขาแปลความพระวจนะของพระเจ้าอย่างไร

แล้วเหตุใดเขาจึงใช้ถ้อยคำว่า “เราสร้างมนุษย์ขึ้น ตามรูปเหมือน⁹ของพระเจ้า” ราวกับว่าเขากำลังพูดถึง [รูปเหมือนของ] พระเจ้าองค์อื่น และไม่ได้ [กำลังพูดถึง] ถึงการสร้าง [มนุษย์] ให้เหมือนพระองค์

⁷ “Philo, Judaeus”, ISBE (International Standard Bible Encyclopedia)

⁸ Eusebius of Caesarea

⁹ หรือ “ตามพระฉายาของพระเจ้า” (ผู้แปล)

เอง? ถ้อยคำนี้ถูกใช้ด้วยความงามและสติปัญญาที่ยอดเยี่ยม เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่สิ่งใดที่ต้องตาย [เช่น มนุษย์] จะถูกสร้างให้เหมือนพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้เป็นพระบิดาของจักรวาล มีแต่อาจถูกสร้างให้เหมือนพระเจ้าองค์ที่สอง ซึ่งเป็นพระวาทะของอีกองค์หนึ่งเท่านั้น [เช่น พระวาทะของพระเจ้า] ...

นี่คือสิ่งที่ผมต้องการจะอ้างอิงจากหนังสือเล่มแรกเกี่ยวกับคำถามและคำตอบของไฟโล (ยูซีเปียส, *เรื่องพลังอำนาจของพระเจ้า*, ส่วน I, P.E. 7.21.336b -337a, แปลโดย ชี ดี ยอนซ์¹⁰)

วงวิชาการก็รู้ว่า Logos ของไฟโลไม่ใช่บุคคล

ข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้จาก *สารานุกรมคาทอลิก* กล่าวว่า (i) Logos ของไฟโลเป็นตัวกลางระหว่างพระเจ้ายกกับโลก; (ii) ไฟโลเรียก Logos ว่า “พระเจ้า” ในสามแห่ง; (iii) ไฟโลกล่าวว่าคำว่า “พระเจ้า” ดังที่ใช้กับ Logos นั้นมักถูกเข้าใจผิด; (iv) ไฟโลไม่ถือว่า Logos เป็นบุคคล แต่เป็นแนวคิดและพลังอำนาจ

... Logos เป็นตัวกลางระหว่างพระเจ้าและโลก; ที่พระเจ้าได้ใช้สร้างโลกและควบคุมมัน อีกทั้งโดย Logos นี้มนุษย์ก็รู้จักพระเจ้าและอธิษฐานกับพระองค์ (“De Cherub”, 125; “Quis rerum divina haeres sit”, 205-06) ในสามตอนนั้น Logos ถูกเรียกว่าพระเจ้า (“Leg. Alleg”, III, 207; “De Somniis”, I, 229; “In Gen.”, II, 62, อ้างโดยยูซีเปียส, “Praep. Ev.”, VII, 13); แต่ตามที่ไฟโลเองอธิบายหนึ่งในข้อความเหล่านี้ (*De Somniis*) มันเป็นชื่อเรียกที่ไม่เหมาะสมและใช้อย่างไม่ถูกต้อง และเขาใช้มันก็เพราะเขาถูกชักนำโดยคัมภีร์ศาสนาที่เขาให้ข้อคิดเห็น ยิ่งกว่านั้น ไฟโลไม่ได้ถือว่า Logos เป็นบุคคล มันเป็นแนวคิด เป็นพลังอำนาจ และแม้บางครั้งจะถูกเข้าใจว่าเหมือนกับทูตสวรรค์ของพระคัมภีร์ นี่เป็นการทำให้มีตัวตนที่เป็นเชิงสัญลักษณ์ (*สารานุกรมคาทอลิก* “The Logos”)

สารานุกรมพระคัมภีร์ฉบับอินเตอร์เนชันแนลแอสแตนด์ดาร์ด และ *สารานุกรมยูเดคา* ผู้เชี่ยวชาญอีกสองแห่งที่เห็นพ้องกับ *สารานุกรมคาทอลิก*¹¹ ว่า logos ของไฟโลไม่ใช่บุคคล ให้ดูข้อความที่ตัดตอนมาที่ข้อยกเว้นนี้ โดยข้อสุดท้ายที่แสดงให้เห็นว่า logos ของไฟโลไม่ใช่บุคคล แม้ว่าจะมีการอธิบายถึง logos ของกลุ่มนอัสติคในยุคแรกว่า “มีตัวตน”¹² (เทียบเท่าใกล้เคียงกับ “บุคคล”) ในข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้ มีตัวอักษรเอน

¹⁰ Eusebius, *On Providence*; C.D. Yonge

¹¹ ISBE; *Encyclopedia Judaica*; *Catholic Encyclopedia*

¹² hypostasis

ไฟโลใช้คำ *logos* หรือ *logos* อันศักดิ์สิทธิ์กับพระคัมภีร์เอง นั่นก็คือบัพติศมา *ตามความเห็นของไฟโลแล้ว logos ไม่ได้เป็นบุคคล และไม่ได้เป็นตัวกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์* แม้จะถูกเข้าใจว่าคล้ายกันกับทูตสวรรค์ของพระเจ้าในพระคัมภีร์ (Mig. 174, ฯลฯ) แต่บางครั้งก็เหมือนกับปัญญามากกว่า (ILA 65, ฯลฯ) เนื่องจากเป็นถ้อยคำที่ครอบคลุมมากที่สุดของความคิดและความคิดเห็นของพระเจ้า ซึ่งในทางกลับกันจะคล้ายกับบัพติศมาหรือโทรห์ (*สารานุกรมยูเดา*, พิมพ์ครั้งที่ 2, เล่ม 13, หน้า 174-175)

เรื่องปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบกับโลกที่ไม่สมบูรณ์แบบนั้น ไฟโลได้เสนอลำดับของลูกโซ่สาเหตุ ซึ่งสาเหตุหลัก ๆ คือ Logos ที่อธิบายไว้หลากหลายว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า โดยเป็นการสำแดงสูงสุดในการดำเนินการของพระเจ้า และเป็นข้อบัญญัติทางคุณธรรม (*สารานุกรมยูเดา*, พิมพ์ครั้งที่ 2, เล่ม 13, หน้า 88)

หลังจากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ Logos ของเขาได้เปลี่ยนตัวเองให้เป็นกลุ่มความคิดของพระเจ้า และเป็น*ที่เข้าใจว่า ไม่ได้เป็นบุคคล แต่เป็นความคิดของพระเจ้า* ซึ่งจะแสดงออกตามลำดับเหตุผลของจักรวาลที่มองเห็นได้ (*สารานุกรม ISBE*, “Logos,” ส่วนที่ 3, หัวข้อย่อย “ไฟโล”)

บางคำอธิบายของความเชื่อแบบนอสติคที่*หลักคำสอนบอกถึงตัวตนที่เป็น logos* จะระบุช่วงเวลาต้นกำเนิดของความเชื่อแบบนอสติคก่อนยอห์น (*สารานุกรมยูเดา*, พิมพ์ครั้งที่ 2, เล่ม 13, หน้า 175)

คำพูดของไฟโลเอง

ส่วนที่เหลือของภาคผนวกนี้ประกอบด้วยคำอ้างอิงโดยตรงของไฟโลในหัวข้อต่างๆ ซึ่งนำมาจาก*งานเขียนของไฟโล* เป็นคำแปลงานเขียนของไฟโลโดย ซี ดี ยอนซ์¹³ ต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ ได้ถูกตีพิมพ์ซ้ำในปี 1993 โดยสำนักพิมพ์เฮ็นดริคสัน¹⁴ ข้อพระคัมภีร์ในวงเล็บใสโดยยอนซ์ และไม่ได้เป็นส่วนของถ้อยคำดั้งเดิมของไฟโล

คำอ้างอิงถูกจัดกลุ่มในสามหัวข้อเพื่อแสดงให้เห็นว่าไฟโล (i) เชื่อในพระเจ้าองค์เดียวและเพียงองค์เดียวเท่านั้น; (ii) ไม่เชื่อว่า Logos ของพระเจ้าจะเป็นบุคคลที่เป็นพระเจ้าที่แท้จริง; (iii) พูดถึง “พระเจ้าองค์ที่สอง” ว่าเป็นคำพูด ความคิด หรือความตั้งใจที่มาจากผู้ที่เป็นพระเจ้า สำหรับผู้ที่ไม่ต้องการอ่านคำอ้างอิงทั้งหมด ต่อไปนี้จะสามคำอ้างอิงแทนที่จะให้เห็นถึงประเด็นแสดงตัวอย่าง (i), (ii) และ (iii) ตามลำดับ (จงสังเกตคำที่เป็นตัวหนา)

¹³ *The Works of Philo*; C.D. Yonge

¹⁴ Hendrickson Publishers

“ดังนั้นจะต้องมีผู้ปกครองและเจ้านายในจักรวาลด้วย และพระองค์จะต้องเป็น**ผู้ปกครองและเจ้านายที่แท้จริง เป็นพระเจ้าองค์เดียว** ผู้ที่จะถูกพูดถึงว่า ‘สิ่งทั้งปวงเป็นของพระองค์’” *เรื่องคาอินและการเกิดของเขา*,¹⁵ ตอนที่ 2, XXIV (77)

“พระเจ้าถูกแสดงให้เห็นในพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งว่า ‘อับราฮัมรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเรา’ [ปฐมกาล 26:5] และบทบัญญัติก็ไม่ใช่อะไรอื่น แต่เป็นพระคำของพระเจ้าที่กำลังทำให้รู้ว่าอะไรถูก และห้ามในสิ่งที่ไม่ถูก ดังที่เขาเป็นพยานเมื่อเขากล่าวว่า ‘เขาได้รับธรรมบัญญัติจากถ้อยคำของพระองค์’ [เฉลยธรรมบัญญัติ 33:4] ดังนั้นหาก**ถ้อยคำ (Logos) ของพระเจ้าคือบทบัญญัติ** และหากคนชอบธรรมทำตามบทบัญญัติแล้ว ก็แน่นอนว่า เขาจะประพฤติตามพระคำของพระเจ้าด้วย” *เรื่องการย้ายถิ่นฐานของอับราฮัม*,¹⁶ XXIII (130)

“ทำไมเขาจึงพูดราวกับว่าเป็น**พระเจ้าอื่น** โดยพูดว่า พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระเจ้า และไม่ได้พูดว่าพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์เอง? (ปฐมกาล 9:6) ประโยคที่เป็นปริศยานี้ตรัสโดยพระเจ้าไว้อย่างเหมาะสมและไม่มีความเท็จใดๆ เพราะไม่มีสิ่งใดที่ต้องตายจะถูกสร้างขึ้นให้เหมือนกับพระบิดาผู้สูงสุดของจักรวาล จะมีก็แต่ตามรูปแบบของ**พระเจ้าองค์ที่สอง ผู้เป็นพระวาทะของพระเจ้าสูงสุด**เท่านั้น; เนื่องจากเป็นสิ่งเหมาะสมที่จิตวิญญาณซึ่งสามารถคิดอย่างมีเหตุผลของมนุษย์ ควร**มีลักษณะของพระวาทะของพระเจ้า** เนื่องจากในพระวาทะแรกของพระองค์นั้น พระเจ้าทรงอยู่เหนือธรรมชาติที่มีเหตุผลที่เป็นไปได้มากที่สุด แต่พระองค์**ผู้ที่อยู่เหนือพระวาทะ**ก็ดำรงตำแหน่งของพระองค์ในความเหนือกว่าที่ดีกว่าและเป็นเอกเทศที่สุด และสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจะสามารถแสดงความเหมือนพระองค์ให้เห็นในตัวเองได้อย่างไร?” *คำถามและคำตอบเกี่ยวกับปฐมกาล*,¹⁷ II (62)

ข้อความอ้างอิงทั้งสามนี้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่มีรากฐานกับมุมมองที่ยอห์นได้รับแรงดลใจจาก *logos* ของไฟโลในการใช้ *logos* (“พระวาทะ”) ในยอห์น 1:1 เพื่อเป็นการอ้างอิงถึงพระเจ้าองค์ที่สองคือพระเยซูคริสต์ ในทางตรงกันข้าม เมื่อไฟโลพูดถึง “วาทะของพระเจ้า” มักหมายถึงถ้อยคำหรือคำสอนที่ออกมาจากพระเจ้า ตัวอย่างเช่น ข้อความอ้างอิงที่สองข้างต้นกล่าวว่า “พระวาทะของพระเจ้านี้คือบทบัญญัติ” นั้น ไม่ได้หมายถึงบุคคลที่เป็นพระเจ้าผู้ที่เรียกว่า “พระวาทะ”

¹⁵ *Of Cain and his Birth*

¹⁶ *On the Migration of Abraham*

¹⁷ *Questions and Answers on Genesis*

สำหรับผู้ที่ต้องการอ่านคำอ้างอิงของไฟโลมากขึ้น เราได้รวมคำกล่าวเพิ่มเติมจากไฟโลในสามตอนต่อไปนี้ซึ่งสอดคล้องกับสามหมวดหมู่เหมือนกับ (i), (ii), (iii) ที่กล่าวถึงแล้ว

1. ความเชื่อว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวของไฟโล และความเชื่อในพระเจ้าว่าเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว

“ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงดำรงอยู่ตามความเป็นหนึ่งเดียวและเอกภาพ หรือเราควรพูดว่า ความเป็นหนึ่งเดียวนั้นดำรงอยู่ตามพระเจ้าองค์เดียว เพราะจำนวนทั้งหมดนั้นล่าช้ากว่าโลก เช่นเดียวกับเวลา แต่พระเจ้ามีอายุมากกว่าโลกและเป็นผู้สร้างของโลก” *การตีความเชิงเปรียบเทียบ*¹⁸ II, I (3) (หน้า 63)

“ฉันบอกผมว่า ในพระเจ้าองค์เดียวที่เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่นั้น มีพลังอำนาจสูงสุดและสำคัญที่สุดสองอย่างคือ ความดีและสิทธิอำนาจ และโดยความดีของพระองค์นั้นพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสิ่ง และโดยอำนาจของพระองค์นั้นพระองค์ทรงปกครองทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น” *เหล่าเฮอร์บ*¹⁹ ตอนที่ 1, IX (27) (หน้า 120)

“ดังนั้นจะต้องมีผู้ปกครองและเจ้านายในจักรวาลด้วย และพระองค์จะต้องเป็นผู้ปกครองและเจ้านายที่แท้จริง ผู้เป็นพระเจ้าองค์เดียว ผู้ที่สมควรจะพูดถึงว่า ‘ทุกสิ่งเป็นของพระองค์’” *เรื่องคาอินและการเกิดของเขา*²⁰ ตอนที่ 2, XXIV (77) (หน้า 129)

“ดังนั้น เมื่อจิตวิญญาณที่รักพระเจ้า พยายามที่จะรู้ว่าพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้นคืออะไรตามเนื้อแท้ของพระองค์ มันเป็นการให้ความสนใจในประเด็นของการสืบค้นที่คลุมเครือและมีดมนซึ่งประโยชน์มากที่สุดที่เกิดขึ้นคือการเข้าใจว่าตามเนื้อแท้ของพระองค์แล้ว สิ่งมีชีวิตใด ๆ ก็ตามไม่สามารถจะเข้าใจพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์ และต้องตระหนักด้วยว่า จะไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้” *ลูกหลานของคาอินและการถูกเนรเทศของเขา*,²¹ V (14) (หน้า 186)

“เขา [อับราฮัม] ถูกมอบหมายมาเป็นผู้รับใช้พระเจ้าเพียงองค์เดียว และทำให้ทางชีวิตทั้งชีวิตของเขาเป็นทางตรง โดยใช้ความจริงแท้คือทางหลง เป็นทางของกษัตริย์เพียงองค์เดียวผู้ปกครองทุกสิ่ง” *เกี่ยวกับมนุษยย์ักษ์*²² XIV (64) (หน้า 216)

¹⁸ *Allegorical Interpretation*

¹⁹ *The Cherubim*

²⁰ *Of Cain and his Birth*

²¹ *On the Posterity of Cain and his Exile*

²² *On the Giants*

“...พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงรอบรู้” *เกี่ยวกับงานชาวไร่ของโนอาห์*,²³ IX (38) (หน้า 264)

“เพราะการได้ยินไม่ใช่การมีเวลาว่างที่จะให้ความสนใจกับอะไรก็ได้ เว้นเสียแต่จะให้ความสนใจกับคำพูดนั้นเพียงอย่างเดียว ซึ่งระบุถึงคุณธรรมของพระเจ้าองค์เดียวและเพียงองค์เดียวในลักษณะที่เหมาะสม” *การเทียบเคียงด้วยการศึกษาเบื้องต้น*,²⁴ XX (113) (หน้า 419)

“ในเรื่องนี้ ผมเข้าใจว่า เมื่อโมเสสกำลังพูดในเชิงปรัชญาเกี่ยวกับการสร้างโลก ในขณะที่เขาอธิบายถึงสิ่งอื่นว่าได้ถูกสร้างโดยพระเจ้าเพียงลำพัง เขากล่าวว่ามนุษย์เพียงลำพังได้ถูกพระองค์สร้างร่วมกับผู้ช่วยอื่นๆ เพราะโมเสสกล่าวว่า ‘พระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา’ คำพูดว่า ‘ให้เราสร้าง’ กำลังบ่งชี้ถึงผู้สร้างที่มีมากกว่าหนึ่ง

“ดังนั้น ในที่นี้พระบิดากำลังสนทนากับพลังอำนาจของพระองค์เอง ซึ่งพระองค์ได้ทรงมอบหมายงานให้สร้างส่วนที่ต้องตายของจิตวิญญาณของเรา กระทำโดยเลียนแบบความชั่วของของพระองค์เอง ขณะที่พระองค์กำลังทรงสร้างส่วนที่มีเหตุผลภายในตัวเรา โดยคิดว่าถูกต้องที่ส่วนสำคัญภายในจิตวิญญาณควรเป็นผลงานของผู้ปกครองทุกสิ่ง แต่ส่วนที่จะต้องอยู่ใต้บัญชานั้นควรทำโดยผู้ที่อยู่ภายใต้พระองค์

“และพระองค์ทรงสร้างเราจากพลังอำนาจซึ่งอยู่ใต้บัญชาของพระองค์ ไม่ใช่เพียงเพราะเหตุผลที่กล่าวไปแล้วเท่านั้น แต่ยังเพราะลำพังวิญญาณของมนุษย์ถูกกำหนดให้รับความคิดเกี่ยวกับความดีและความชั่ว และให้เลือกหนึ่งในสองอย่างนั้น เพราะไม่สามารถจะรับเอาทั้งสองอย่างได้ ดังนั้นพระองค์จึงดำริว่า จำเป็นจะต้องมอบหมายบ่อเกิดแห่งความชั่วให้กับคนงานอื่นมากกว่าที่จะเป็นพระองค์เอง แต่จะทรงสงวนพงศ์พันธุ์แห่งความดีไว้สำหรับพระองค์เองแต่ผู้เดียว

“เรื่องที่หลังจากโมเสสได้กล่าวคำตรัสนี้จากพระโอษฐ์ของพระเจ้าไปแล้วว่า ‘ให้เราสร้างมนุษย์’ ราวกับว่ากำลังตรัสกับหลายๆคน ราวกับว่าพระองค์กำลังตรัสถึงเพียงพระองค์เดียวว่า ‘พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์’ เพราะแท้จริงแล้ว พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นทรงเป็นผู้สร้างเพียงผู้เดียวของมนุษย์ที่แท้จริง ผู้ซึ่งมีพระทัยบริสุทธิ์ที่สุด แต่มีคนงานมากกว่าหนึ่งที่เป็นผู้สร้างสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์ ที่ประกอบด้วยการสัมผัสรับรู้ภายนอก ด้วยเหตุนี้ จึงมีการพูดถึงมนุษย์ที่แท้จริงโดยเฉพาะ ด้วยคำนำหน้านามที่ชี้เฉพาะ เพราะสิ่งที่โมเสสพูดก็คือ “พระเจ้าองค์นั้นทรงสร้างมนุษย์คนนั้นขึ้นมา”²⁵ กล่าวคือ พระองค์ทำให้เหตุผลนั้นสูญพันธุ์และไม่มีการเพิ่มเติมทั้งสิ้น แต่เขาพูดถึงมนุษย์โดยทั่วไปโดยไม่เพิ่มคำนำหน้า

²³ Concerning Noah's Work as a Planter

²⁴ On Mating with the Preliminary Studies

²⁵ ‘The God made the man;’

นามที่ชี้เฉพาะ เพราะคำกล่าวว่า “ให้เราสร้างมนุษย์” แสดงให้เห็นว่าเขาหมายถึงการถูกประกอบไปด้วยสภาวะที่ไร้เหตุผลและมีเหตุผล” *เกี่ยวกับการหนีและการค้นหา*,²⁶ XIII (68) ถึง XIV (72) (หน้า 435)

“[พระเจ้า ด้วย ‘กฎหมายอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์’ คือบทบัญญัติ] ได้เชื่อเชิญมวลมนุษย์ให้ถวายเกียรติพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่ จริง ๆ แล้วไม่ใช่ว่าตัวพระองค์เองจำเป็นต้องได้รับการถวายเกียรติ เพราะการที่พระองค์ทรงมีทุกอย่างเพียงพอสำหรับพระองค์เอง พระองค์จึงไม่ต้องการใครอีก แต่พระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้น เพราะพระองค์ทรงประสงค์จะนำเผ่าพันธุ์ของมวลมนุษย์ ที่ก่อนหน้านี้เรื่อนอยู่ในทะเลทรายที่ไร้หนทาง ไปสู่ถนนที่พวกเขาจะไม่หลงทาง ดังนั้นโดยการติดตามธรรมชาติก็อาจพบสิ่งที่ดีที่สุดและการลงเอยของทุกสิ่ง นั่นคือความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงมีความสมบูรณ์แบบอันดับแรกและที่สุดของบรรดาลสิ่งดีทั้งปวง ซึ่งพระพรพิเศษทั้งสิ้นจะถูกเทลงบนโลกจากพระองค์ผู้เป็นบ่อน้ำพุ” *บัญญัติสิบประการตามพระคัมภีร์*,²⁷ XVI (81) (หน้า 692)

“และมีพวกต่างชาติบางคนที่ไม่ได้ให้ความสนใจกับการถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพียงองค์เดียว จึงสมควรถูกลงโทษด้วยการลงโทษที่รุนแรงที่สุด ที่ได้ละทิ้งการจำแนกประเภทที่สำคัญที่สุด นั่นคือความยำเกรงและความบริสุทธิ์ และได้เลือกความมืดมากกว่าเลือกความสว่างที่เจิดจ้าที่สุด” *บทบัญญัติพิเศษ*,²⁸ I, IX (54) (หน้า 710)

“...ผู้เป็นเจ้าผู้ครองโลกแต่เพียงผู้เดียว” *เกี่ยวกับชีวิตของโมเสส*,²⁹ I, LI (284) (หน้า 641)

“พระเจ้าเพียงองค์เดียวและทรงพระชนม์อยู่อย่างแท้จริง” *บทบัญญัติพิเศษ*, I, LVII (313) (หน้า 743)

“พระเจ้าองค์เดียวและทรงพระชนม์อยู่อย่างแท้จริง” *บทบัญญัติพิเศษ*, I, LX (331) (หน้า 745)

“พระเจ้าเพียงองค์เดียวที่เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่เพียงผู้เดียว” *บทบัญญัติพิเศษ*, II, XLVI (255) (หน้า 780)

“พระเจ้าองค์เดียวที่เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่” *บทบัญญัติพิเศษ*, III, XXII (125) (หน้า 798)

²⁶ Philo: *On Flight and Finding*

²⁷ The Decalogue

²⁸ The Special Laws

²⁹ On the Life of Moses

“พระเจ้าที่เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่เพียงองค์เดียว ผู้เป็นพระผู้สร้างและพระบิดาของจักรวาล?” *เกี่ยวกับคุณธรรม*, X (64) (หน้า 850)

“ผู้ปกครองที่เที่ยงแท้และเพียงผู้เดียว องค์บริสุทธิที่สุด” *เกี่ยวกับคุณธรรม*, XX (123) (หน้า 888)

“การมองดูพระลักษณะของพระองค์ที่เป็นพระเจ้าสูงสุดเพียงองค์เดียว” *เกี่ยวกับคุณธรรม*, XXVII (162) (หน้า 893)

“พระผู้สร้างที่แท้จริงองค์เดียวของทั้งโลก” *คำถามและคำตอบเกี่ยวกับปฐมกาล*,³⁰ I (34) (หน้า 1082)

“ไม่มีสิ่งที่ดำรงอยู่ใด ๆ จะเทียบเท่ากับการถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครอง และเจ้าผู้ครอง และกษัตริย์องค์เดียว” *เรื่องราวเกี่ยวกับโลก*,³¹ I (หน้า 1132)

“ผู้เดียวที่เป็นต้นเหตุแห่งสิ่งทั้งหลาย, พระเจ้าที่ไม่ได้ถูกสร้าง, พระผู้สร้างแห่งจักรวาล” *เรื่องราวเกี่ยวกับโลก*, I (หน้า 1132)

“พระเจ้าทรงเป็นทั้งพระบิดา และพระผู้สร้าง และเจ้าผู้ครอง ตามความเป็นจริงและความจริงของทุกสิ่งที่อยู่ในสวรรค์และในโลกทั้งโลก” *เรื่องราวเกี่ยวกับโลก*, VII (หน้า 1136)

2. พระวาตะของพระเจ้าในคำสอนของไฟโล

“เพราะท่านจะพบว่าพระเจ้าทรงเป็นต้นเหตุของมัน [โลก] ที่พระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมา เพราะปัจจัยสำคัญมีสี่องค์ประกอบ ที่มีพระวณะของพระเจ้าเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสร้าง และท่านจะพบว่าสิ่งที่ถูกสร้างแสดงให้เห็นถึงความดีของพระผู้สร้าง” *เรื่องคาอินและการเกิดของเขา*, ตอนที่ 2, XXXV (127) (หน้า 134)

“บทบัญญัติเรียกหาถ้อยคำและเหตุผลของพระเจ้า เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘เจ้าอย่าหันเหไปจากพระวณะซึ่งเราบัญญัติเจ้าในวันนี้ ไม่หันไปทางขวามือหรือทางซ้าย’ เพื่อให้เห็นประจักษ์ชัดที่สุดว่าพระวณะของพระเจ้านั้นเหมือนกับทางหลวง” *เกี่ยวกับลูกหลานของคาอินและการถูกเนรเทศของเขา*, XXX (102) (หน้า 197)

³⁰ Questions and Answers on Genesis

³¹ A Treatise Concerning the World

“ในทุกกรณีนั้น พระเจ้าได้ถูกแสดงให้เห็นในพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งว่า ‘อับราฮัมรักษาทบบัญญัติทั้งหมดของเรา’ [ปฐมกาล 26:5] และบทบัญญัติก็ไม่ใช่อะไรอื่น แต่เป็นพระวณะของพระเจ้าที่กำขับให้รู้ว่าอะไรถูก และห้ามในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ดังที่เขาเป็นพยานเมื่อเขากล่าวว่า ‘เขาได้รับบทบัญญัติจากพระวณะของพระองค์’ [เฉลยธรรมบัญญัติ 33:4] ดังนั้น ถ้าพระดำรัสของพระเจ้าคือบทบัญญัติ และถ้าคนชอบธรรมทำตามบทบัญญัติแล้ว แน่แน่นอนทีเดียวว่า เขาก็กระทำตามพระวณะของพระเจ้าด้วย” *การย้ายถิ่นฐานของอับราฮัม*, XXIII (130) (357)

[หมายเหตุ: โฟโลเทียบ “บทบัญญัติ” = “พระวณะของพระเจ้า” = “พระดำรัสของพระเจ้า” ไม่มีข้อเสนอแนะใด ๆ ว่าคำกล่าวเหล่านี้เป็นบุคคลที่เป็นพระเจ้าหรือมีตัวตน]

“พลังอำนาจของพระองค์ผู้ทรงเปล่งถ้อยคำ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดของพลังสร้างสรรค์ของพระองค์ตามที่พระองค์ผู้สร้างได้ทรงสร้างโลกด้วยพระดำรัส” *การหนีและการค้นหา*, XVIII (95) (หน้า 438)

“เพราะมีข้อความตอนหนึ่งในพระวณะของพระเจ้า [เลวีนิติ 26:3] ว่า สำหรับผู้ที่ปฏิบัติตามคำบัญชาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ฟาสวรรค์จะโปรยฝนลงตามฤดูกาล และแผ่นดินก็จะเกิดพืชผลทุกชนิดอย่างอุดมสมบูรณ์” *เกี่ยวกับการบังเกิดและการลงโทษ*,³² XVII (101) (หน้า 885)

“ดังที่พระเจ้าผู้ไม่ได้ถูกสร้าง ทรงเหนือกว่าสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ดังนั้นพระดำรัสของพระเจ้าผู้ไม่ได้ถูกสร้างก็ไปเร็วกว่าถ้อยคำในการสร้างเช่นกัน และดำเนินการด้วยความฉับไวยิ่งในหมู่เมฆ ในเรื่องที่พระเจ้าตรัสอย่างเปิดเผยว่า ‘บัดนี้เจ้าจะเห็น เพราะคำของเราจะไล่ตามทันเจ้า’ [กันดารวิถี 11:23, LXX]” *เกี่ยวกับการเกิดของอาเบลและการถวายเครื่องบูชาของเขาและของคาอินพี่ชายของเขา*,³³ XVIII (66) (หน้า 147)

“เพราะคนที่เงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์ มองดูมานา พระคำของพระเจ้าจากสวรรค์ อาหารที่ไม่เน่าเปื่อยของจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นอาหารแห่งการไคร่ครวญ แต่คนอื่น ๆ จับจ้องอยู่ที่กระเทียมและหัวหอม อาหารที่ทำให้ตาเจ็บปวด และทำให้มีปัญหาในการมองเห็นและทำให้มนุษย์ทั้งหลายต้องกระปริบตา” *ใครคือผู้สืบมรดกสรรพสิ่งแห่งสวรรค์?*³⁴ XV (79) (หน้า 378)

“พลังอำนาจแห่งความเมตตาของพระเจ้าเป็นที่คลุมหีบพันธสัญญา และพระองค์เรียกมันว่าพระที่นั่งกรุณา ภาพของพลังอำนาจที่สร้างสรรค์ และภาพของพลังอำนาจของกษัตริย์คือเศรฐที่มีปีกซึ่งตั้งอยู่บนนั้น” *เกี่ยวกับการหนีและการค้นหา*, XIX (100) (หน้า 438)

³² On Rewards and Punishments

³³ On the Birth of Abel and the Sacrifices Offered by Him and His Brother Cain

³⁴ Who is the Heir of Divine Things?

“แต่ถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งอยู่เหนือสิ่งเหล่านี้ ไม่ได้ปรากฏให้เห็นเลย เพราะมันไม่เหมือนกับสิ่งใด ๆ ที่อยู่ภายใต้การสัมผัสรับรู้ภายนอก แต่ตัวมันเองเป็นพระฉายาของพระเจ้า ที่เก่าแก่ที่สุดในจุดมุ่งหมายทั้งหมดของปัญญาในทั้งโลก และอยู่ใกล้ชิดที่สุดกับพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่ดำรงอยู่จริงโดยไม่มีการแบ่งแยกหรือมีระยะห่างที่กั้นระหว่างกัน เพราะมีคำกล่าวไว้ว่า ‘เราจะพูดกับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรณาระหว่างกลางเศรฐทั้งสอง’ [อพยพ 25:22] ดังนั้นจะว่าไปแล้ว พระคำก็เหมือนคนขับรถบัสแห่งพลังอำนาจ และผู้ที่เปล่งคำออกมาก็คือผู้ขับขี่ ผู้ที่นำทางคนขับรถบัสให้ดำเนินการโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะตามแนวทางที่ถูกต้องของจักรวาล” *เกี่ยวกับการหนีและการค้นหา*, XIX (101) (หน้า 438)

“พวกเขาได้ละทิ้งความเชื่อมต่อกันทั้งหมดด้วยความหยิ่ง และเชื่อมต่อกับตัวเองกับการโน้มน้าวตามบทบัญญัติ โดยเลือกที่จะมาเป็นส่วนของฝูงแกะที่อุทิศแด่พระเจ้า ซึ่งมีถ้อยคำของพระเจ้าเป็นผู้นำตามที่พระนามของพระองค์แสดงให้เห็น เพราะมันแสดงให้เห็นถึงการดูแลอภิบาลของพระเจ้า” *เกี่ยวกับการเปลี่ยนชื่อ*,³⁵ XIX (114) (หน้า 464)

“แต่ในขณะที่พระองค์ทรงดูแลฝูงแกะของพระองค์เอง สิ่งดีทุกอย่างจะได้มอบให้กับแกะที่เชื่อฟังในทันทีและที่ไม่ขัดขึ้นพระประสงค์ของพระองค์ และในเพลงสดุดีเราจะพบเพลงที่มีถ้อยคำเหล่านี้ว่า ‘พระเจ้าเป็นพระผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดเลย’ [สดุดี 23:1]” *เกี่ยวกับการเปลี่ยนชื่อ*, XX (115)

“ดังนั้น ใจที่มีพระผู้เลี้ยงเป็นกษัตริย์ มีพระวณะของพระเจ้าเพื่อเป็นผู้สอน” *เกี่ยวกับการเปลี่ยนชื่อ*, XX (116) (หน้า 464)

“แต่ผู้ที่ประพัตด้วยปัญญาก็กลับมาอย่างที่เดิม โดยพบว่าส่วนหลักและจุดสิ้นสุดของการลบล้างก็คือถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งผู้ที่ยึดแน่นยังไม่บรรลุถึงจุดสูงสุดนั้น ที่จะเข้าไปถึงแก่นแท้ของพระเจ้า แต่จะมองเห็นพระองค์ได้แต่ไกล หรือผมควรจะพูดว่า เขาไม่สามารถแม้แต่จะมองเห็นพระองค์ได้แต่ไกล เขาเพียงแต่มองเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลจากสิ่งมีชีวิตทั้งหมด และความเข้าใจใดๆ ของเขาก็หายไปไกลมากจากสติปัญญาของมนุษย์ทั้งหมด ...เขามาถึงสถานที่นั้น และเงยหน้าขึ้นมองด้วยตาของเขา เขาเห็นสถานที่ซึ่งเขาได้มา ซึ่งเป็นหนทางที่ไกลมากจากพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่อาจถูกเอ่ยชื่อหรือพูดถึงได้ และผู้ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ในทุกวิถีทาง” *เกี่ยวกับความฝันว่าพวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา*,³⁶ XI (1.66 และ 1.67) (หน้า 491)

³⁵ On the Change of Names

³⁶ On Dreams, that They are God-Sent

[หมายเหตุ: ตรนัโฟโลกล่าวว้า การท้างานของถ้อยคำของพระเจ้า (การเป็ดเผยพระองค้เองของพระเจ้า, รูปเหมือนของพระเจ้า) ค้อการเผยให้เห้นแวบเดี๋ยวของพระเจ้าผู้ท้า “อยู่ไกลมาก” ผู้ท้า “อยู่ห่างไกลมากจากสิ่งมีชีวิตท้งหมด” และ “ผู้ท้าไม่สามารถเข้าใจได้ในทุกวิถีทาง”]

“ถ้อยคำของพระเจ้าเป็นสื่อกลาง... เพราะว้าพระเจ้าไม่ได้ลดตัวลงมาสู่การสัมผัสรับรู้ภายนอก ทรงส่งคำตรัสหรือทูตสวรรค์ของพระองค์เองเพ้อช่วยเหลือผู้ท้ารักคุณธรรม แต่ท้งสองรับใช้เหมือนแพทย์ที่รักษาโรคฝ้ายวิญญาณ และท่มุเทศนเองที่จ้ะรักษาพวกเขาให้หาย ให้คำแนะนำที่คักคั้ลลัทธิเหมือนบทบัญญัติที่คักคั้ลลัทธิ และเชิญชวนคนท้งหลายให้ท้าตามคำพร้าสอนเหล่านั้น และเหมือนกับผู้ฝึกสอนนักมวยปล้าที่ปลุกฝ้งความแข็งแรง พลกำลัง และความแข็งแรงท้งที่ไม่อาจต้านทานได้ในลูกศิษย์ของพวกเขา ดังนั้นเอง จ้ะสมควรอย่างมากเมื่อเขาได้มาถึงการสัมผัสรับรู้ภายนอก เขาแสดงให้เห้นว้าไม่ได้พบกับพระเจ้าอีกต่อไป แต่เพียงพบถ้อยคำของพระเจ้า” *เกี่ยวกับความฝั้นว้าพวกเขาเป็นผู้ท้าพระเจ้าทรงส่งมา*, XII (1.68 ถึง 1.70) (หน้า 491)

“เพราะดูเหมือนว้า มีสองพระวิหารที่เป็นของพระเจ้า; พระวิหารหนึ่งค้อโลกนั้ ซึ่งมหาบุโรหิตเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งก็ค้อพระบุตรหัวปีของพระองค์เอง อีกวิหารหนึ่งค้อจิตวิญญาณที่สามรถคิดอย่างมีเหตุผล บุโรหิตซึ่งเป็นมนุษย์ที่แท้จริง...” *เกี่ยวกับความฝั้นว้าพวกเขาเป็นผู้ท้าพระเจ้าทรงส่งมา*, XXXVII (1.215) (หน้า 508)

“และถ้อยคำของพระเจ้าก็ไหลออกมาจากสติปัญญาเหมือนกับแม่น้ำ เหมือนออกมาจากบ่อน้ำพุ เพ้อทำการทตน้ำและให้ปุ๋ยหน่อจากฟ้าและสวรรค์ และปลุกจิตวิญญาณดั่งกล่าวตั้งคุณธรรมความรัก รวากับว้าสิ่งเหล่านั้นเป็นสรวงสวรรค์” *เกี่ยวกับความฝั้นว้าพวกเขาเป็นผู้ท้าพระเจ้าทรงส่งมา*, XXXVI (2.243) (หน้า 536)

““แม่น้ำของพระเจ้าเต็มไปด้วยน้ำ” [สดุดี 65:10] และมันไม่สมเหตุสมผลที่จ้ะเรียกชื่อเช่นนั้นกับแม่น้ำสายใดว้าที่ไหลบนแผ่นดินโลก แต่ดูเหมือนว้าตรนั้ผู้เขียนสดุดีกำลังพูดถึงถ้อยคำของพระเจ้า...” *เกี่ยวกับความฝั้นว้าพวกเขาเป็นผู้ท้าพระเจ้าทรงส่งมา*, XXXVII (2.245) (หน้า 536)

“เพราะในความจ้ริงที่ดั่งามนั้ กระแสที่ต่อเนื่องของพระวณะของพระเจ้า ที่ดำเนินไปอย่างไม่มีหยุดยั้ง ด้วยความรวดเร็วและความสม้าเสมอ ก็แพร่กระจายไปท้งทุกสิ่ง ให้ความสุขกับทุกคน” *เกี่ยวกับความฝั้นว้าพวกเขาเป็นผู้ท้าพระเจ้าทรงส่งมา*, XXXVII (2.247) (หน้า 537)

3. “พระเจ้าองค์ที่สอง”

“ทำไมเขาจึงพูดเหมือนกับว่าเป็นพระเจ้าอื่น โดยพูดว่าพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระเจ้า และไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงสร้างเขาตามพระฉายาของพระองค์เอง? (ปฐมกาล 9:6) ประโยคศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นประโยคที่เปล่งออกมาโดยพระเจ้าอย่างเหมาะสมมากและไม่มีความเท็จใด ๆ เพราะหาไม่มีสิ่งที่ต้องตายใด ๆ จะสามารถถูกสร้างขึ้นให้เหมือนกับพระบิดาผู้สูงสุดของจักรวาลได้ มีแต่ตามรูปแบบของพระเจ้าองค์ที่สองผู้เป็นพระวาทะของพระเจ้าผู้สูงสุด; เนื่องจากเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่จิตวิญญาณที่สามารถคิดอย่างมีเหตุผลของมนุษย์นี้ควรมีลักษณะของพระวาทะของพระเจ้า เนื่องจากในพระวาทะแรกของพระองค์นั้น พระเจ้าทรงอยู่เหนือสถานะที่มีเหตุผลที่เป็นไปได้มากที่สุด แต่พระองค์ผู้ทรงเหนือกว่าพระวาทะก็อยู่ในอันดับที่ดีกว่าและเป็นเอกเทศที่สุด แล้วสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจะสามารถแสดงความเหมือนกันพระองค์ให้เห็นได้ในตัวเขาเองได้อย่างไร?” *คำถามและคำตอบเกี่ยวกับปฐมกาล, II (62) (หน้า 1095)*

หมายเหตุ: ไฟโลกำลังบอกว่ามนุษย์คือพระฉายาของพระฉายาของ “รูปแบบ” หรือ “ลักษณะ” นั่นคือ พระฉายาของถ้อยคำของพระเจ้า จงเปรียบเทียบ:

“และเหตุผลที่มองไม่เห็นของพระเจ้า ที่จะเข้าใจได้ด้วยสติปัญญาเท่านั้น เขาเรียกว่าพระฉายาของพระเจ้า และพระฉายาของพระฉายานี้ก็คือความสว่างนั้น ที่จะเข้าใจได้ด้วยสติปัญญาเท่านั้น ซึ่งเป็นพระฉายาของเหตุผลของพระเจ้า...” *เกี่ยวกับการทรงสร้าง*,³⁷ VIII (30) (หน้า 20)

“ถ้อยคำของพระเจ้าเต็มไปด้วยคำสั่งสอน และเป็นแพทย์ของความเจ็บป่วยทางจิตวิญญาณ” *คำถามและคำตอบเกี่ยวกับปฐมกาล, III (28) (หน้า 1116)*

“พระเจ้าทรงเติมพระทัยที่จะทำสิ่งดี ไม่เฉพาะแต่กับคนที่มีคุณธรรม แต่พระองค์ทรงปรารถนาให้ถ้อยคำของพระเจ้าควรกำกับดูแลไม่เพียงแต่จิตวิญญาณของเขาเท่านั้น แต่ร่างกายของเขาด้วย เหมือนว่าถ้อยคำของพระเจ้าได้มาเป็นแพทย์ให้” *คำถามและคำตอบเกี่ยวกับปฐมกาล, III (51) (หน้า 1127)*

³⁷ On the Creation

ตัวอย่างทั้งหมดของ “ในพระคริสต์” ในจดหมายของเปาโล

ในภาคผนวกนี้ เราทำตารางตัวอย่างทั้งหมดของคำว่า “ในพระคริสต์” และรูปแบบที่ต่างกัน เช่น “ในพระเยซู องค์ผู้เป็นเจ้า” รวมทั้งยังมีการอ้างอิงสรรพนามที่เทียบเท่ากับพระคริสต์ เช่น “ในพระองค์” หรือ “ในพระองค์นั้น” ในจดหมายของเปาโล

ตารางต่อไปนี้จะรวมทุกตัวอย่างของการผูกคำ $\epsilon\nu + \text{dative}$ ($\text{en} + \text{dative}^1$) ในพระคัมภีร์ภาษากรีก ซึ่งอ้างอิงพระคริสต์ตามการอ้างอิงชื่อหรือสรรพนาม ชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมดถูกอ้างอิงเต็ม ๆ จากพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ NA27² และฉบับ NASB³ ซึ่งเป็นฉบับแปลภาษาอังกฤษฉบับหลัก

ข้อมูลนี้รวบรวมโดยแอ็กเนส ลิม และลีเซิน เสี้ยว ตามคำร้องขอของอีริค ชาง⁴ ที่ขอความช่วยเหลือจากสองคนนี้เนื่องจากคุณภาพของงานของพวกเขาก่อนหน้านี้ในการค้นคว้าที่รวมอยู่ในหนังสือ TOTG ขอขอบคุณแอ็กเนสและลีเซินอย่างมาก ในงานค้นคว้าของพวกเขาที่มีคุณค่าในสองด้านดังต่อไปนี้

ประการแรก คำว่า “ในพระคริสต์” ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น เป็นคำที่เป็นเอกลักษณ์ของเปาโล (นอกเหนือจาก 1 เปโตร 3:16; 5:10; 5:14 ที่ “ในพระคริสต์” ยังคงมีความหมายของเปาโล) และให้ความหมายที่ไม่พบในจดหมายอื่นๆ ของพระคัมภีร์ใหม่ โดยที่ “ในพระคริสต์” เป็นขอบเขตเฉพาะของงานแห่งความรอดของพระเจ้าและการทรงสร้างใหม่ เมื่อเราตรวจสอบรายการในตาราง เราจะเห็นคำกล่าวที่แจ่มแจ้งและมุ่มมองที่หลากหลายของ “ในพระคริสต์”

¹ กรรรมอง

² Nestle-Aland 27th Edition Greek New Testament (Morphological Edition)

³ The New American Standard Bible

⁴ Agnes Lim; Lee Sen Siow; Eric Chang

ประการที่สอง ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ไม่มีตัวอย่างใดของ “ในพระคริสต์” และรูปแบบที่ต่างกันที่จำเป็นเลยตามไวยากรณ์ ตามความหมาย หรือตามคำ ที่จะแปล “ในพระคริสต์” ให้เป็น “โดยพระคริสต์” ดังนั้นความพยายามใดๆที่จะแปล “ในพระคริสต์” ให้เป็น “โดยพระคริสต์” นั้นอาจได้รับอิทธิพลจากหลักคำสอน สิ่งนี้เห็นได้ชัดเจนในกรณีของโคโลสี 1:16 ซึ่งแปลไว้ในพระคัมภีร์บางฉบับว่า “โดยพระองค์สิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้น...” เพื่อยืนยันว่าพระเยซูคือพระผู้สร้างจักรวาล

อันที่จริง พระคัมภีร์ฉบับ NASB *ไม่เคย* ใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษว่า “โดย” เพื่อแปลการผูกคำนี้อัน + dative ใดๆ ที่อ้างถึงพระคริสต์ (“ในพระคริสต์”) ด้วยข้อยกเว้นที่ชัดเจนเพียงอย่างเดียวของโคโลสี 1:16!

คำอธิบายตาราง

- แต่ละรายการจะแสดงเป็นภาษาอังกฤษ (NASB) และภาษากรีก (NA27) (และภาษาไทย)⁵
- คำว่า “ในพระคริสต์” (ἐν Χριστῷ) และรูปแบบต่างๆ ของคำนี้ จะแสดงเป็นคำตัวหนาทั้งในฉบับ NASB และฉบับ NA27 (เพิ่มฉบับภาษาไทย)
- ในฉบับ NASB คำที่อยู่ในวงเล็บปีกกา {} ชี้ไปที่สิ่งที่ “อยู่ในพระคริสต์” คำเหล่านี้จะกล่าวซ้ำในคอลัมน์ที่สาม บางครั้งเป็นคำต่อคำ บางครั้งเป็นคำสรุป ตัวอย่างเช่น ในรายการแรก “การไถ่” อยู่ในเครื่องหมายวงเล็บปีกกา เพราะตรงนี้เปาโลกำลังพูดถึงการไถ่*ในพระคริสต์*
- สัญลักษณ์ □ ในคอลัมน์ที่สามระบุถึงการอ้างอิงถึงพระคริสต์ที่ไม่ได้บอกชื่อ “พระคริสต์” อย่างชัดเจน (เช่น “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า”)
- สัญลักษณ์ * ในคอลัมน์ที่สามระบุว่า “ในพระคริสต์” ในภาษากรีกจะมีคำนำหน้านาม (“ในพระคริสต์องค์นั้น” “in the Christ”)
- ฉบับที่ใช้ตัวบทของฉบับภาษากรีกส่วนใหญ่ก็ถูกนำมาพิจารณาด้วย ไม่พบความแตกต่างทางความหมายระหว่างฉบับ NA27 กับฉบับที่ใช้ตัวบทของฉบับภาษากรีกส่วนใหญ่ ในการผูกคำนี้อัน + dative ยกเว้นในฟีลิปปี 4:13

⁵ ผู้แปลเพิ่มรายการภาษาไทย โดยแปลตามต้นฉบับภาษาอังกฤษ ในข้อที่พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยไม่ได้มีคำแปล “ในพระคริสต์”

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Romans 3:24 being justified as a gift by His grace through the {redemption} which is in Christ Jesus; โรม 3:24 แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้าที่ทรงทำให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดย {การไถ่} ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์	Romans 3:24 δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Redemption การไถ่
Romans 6:11 Even so consider yourselves to be dead to sin, but {alive to God} in Christ Jesus. โรม 6:11 ในท่านองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป แต่ {มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า} ในพระเยซูคริสต์	Romans 6:11 οὕτως καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς εἶναι νεκροὺς μὲν τῇ ἁμαρτίᾳ ζῶντας δὲ τῷ θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Alive to God มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
Romans 6:23 For the wages of sin is death, but the free gift of God is {eternal life} in Christ Jesus our Lord. โรม 6:23 เพราะว่าการค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือ {ชีวิตนิรันดร์} ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา	Romans 6:23 τὰ γὰρ ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.	Eternal life ชีวิตนิรันดร์
Romans 8:1 There is therefore now no condemnation for {those who are} in Christ Jesus. โรม 8:1 เพราะฉะนั้น จึงไม่มีการลงโทษ {คนที่อยู่} ในพระเยซูคริสต์	Romans 8:1 Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Those who are คนที่อยู่
Romans 8:2 For the {law of the Spirit of life} in Christ Jesus has set you free from the law of sin and of death. โรม 8:2 เพราะว่า {กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต} ในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย	Romans 8:2 ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἡλευθήρωσέν σε ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.	Law of the Spirit of life กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Romans 8:39 nor height, nor depth, nor any other created thing, shall be able to separate us from the {love of God}, which is in Christ Jesus our Lord. โรม 8:39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่น ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจาก {ความรักของพระเจ้า} ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้	Romans 8:39 οὐτε ὕψωμα οὐτε βάθος οὐτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.	Love of God ความรักของพระเจ้า
Romans 9:1 I am {telling the truth} in Christ, I am not lying, my conscience bearing me witness in the Holy Spirit, โรม 9:1 ข้าพเจ้า {กำลังพูดความจริง} ในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้โกหก มโนธรรมของข้าพเจ้าเป็นพยานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์	Romans 9:1 Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυρούσας μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν πνεύματι ἁγίῳ,	Telling the truth กำลังพูดความจริง
Romans 12:5 so we, who are many, are {one body} in Christ, and individually members one of another. โรม 12:5 เราผู้เป็นหลายคนยังเป็น {กายเดียว} ในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันอย่างนั้น	Romans 12:5 οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σώμα ἑσμεν ἐν Χριστῷ, τὸ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη.	One body กายเดียว
Romans 14:14 I know and am {convinced} in the Lord Jesus that nothing is unclean in itself; but to him who thinks anything to be unclean, to him it is unclean. โรม 14:14 ข้าพเจ้ารู้และ {เชื่อมั่น} ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ไม่มีอะไรที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าใครคิดว่าสิ่งใดเป็นมลทินสิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น	Romans 14:14 οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν κυρίῳ Ἰησοῦ ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ, εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκεῖνῳ κοινόν.	Convinced ☐ เชื่อมั่น ☐
Romans 15:17 Therefore in Christ Jesus I have {found reason for boasting in things pertaining to God}. โรม 15:17 เพราะฉะนั้น ในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึง {มีเหตุผลที่จะภูมิใจในสิ่งที่ทำเพื่อพระเจ้า}	Romans 15:17 ἔχω οὖν [τὴν] καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς τὸν θεόν·	Found reason for boasting in things pertaining to God มีเหตุผลที่จะภูมิใจในสิ่งที่ทำเพื่อพระเจ้า

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Romans 16:2 that you {receive her} in the Lord in a manner worthy of the saints, and that you help her in whatever matter she may have need of you; for she herself has also been a helper of many, and of myself as well. โรม 16:2 ขอท่าน {รับนางไว้} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สมกับฐานะธรรมิกชนและขอท่านช่วยเหลือในทุกสิ่ง ที่นางต้องการ เพราะนางเองได้ช่วยเหลือคนมากมายรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย	Romans 16:2 ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν κυρίῳ ὡς τῶν ἁγίων καὶ παραστήτε αὐτῇ ἐν ᾧ ὁ ὢν ὑμῶν χρηζήσῃ πράγματι· καὶ γὰρ αὐτὴ προστάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ.	Receive her ☐ รับนางไว้ ☐
Romans 16:3 Greet Prisca and Aquila, my {fellow workers} in Christ Jesus, โรม 16:3 ขอทักทายมายังนางปรีสคาและอาควิลลา {ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า} ในพระเยซูคริสต์	Romans 16:3 Ἀσπάσασθε Πρίσκαν καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	Fellow workers ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า
Romans 16:7 Greet Andronicus and Junias, my kinsmen, and my fellow prisoners, who are outstanding among the apostles, {who also were} in Christ before me. โรม 16:7 ขอฝากคำทักทายมายังอันโดรนิคัสกับนางยูเนีย ญาติพี่น้องซึ่งเคยถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า เขาทั้งสองเป็นคนที่ชื่อเสียงดีในหมู่อัครทูต {ทั้งได้อยู่} ในพระคริสต์ ก่อนข้าพเจ้า	Romans 16:7 ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ιουνιᾶν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινες εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γέγοναν ἐν Χριστῷ.	Who also were ทั้งได้อยู่
Romans 16:8 Greet Ampliatus, {my beloved} in the Lord. โรม 16:8 ขอฝากคำทักทายมายังอัมพลีอาตัส {ที่รักของข้าพเจ้า} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Romans 16:8 ἀσπάσασθε Ἀμπλιᾶτον τὸν ἀγαπητόν μου ἐν κυρίῳ.	My beloved ☐ ที่รักของข้าพเจ้า ☐
Romans 16:9 Greet Urbanus, our {fellow worker} in Christ, and Stachys my beloved. โรม 16:9 ขอฝากคำทักทายมายังอูรบานัส {ผู้ร่วมงาน} ของเราในพระคริสต์ และสทาซิสที่รักของข้าพเจ้า	Romans 16:9 ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν τὸν συνεργὸν ἡμῶν ἐν Χριστῷ καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητόν μου.	Fellow worker ผู้ร่วมงาน

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Romans 16:10 Greet Apelles, {the approved} in Christ. Greet those who are of the household of Aristobulus. โรม 16:10 ขอฝากคำทักทายมายังอาเป็ลเลส {ผู้ที่ได้รับการรับรอง} ในพระคริสต์ ขอฝากคำทักทายมายังคนในครัวเรือนของอริสโตบูลัส	Romans 16:10 ἀσπάσασθε Ἀπελλῆν τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου.	The approved ผู้ที่ได้รับการรับรอง
Romans 16:11 Greet Herodion, my kinsman. Greet those of the household of Narcissus, {who are} in the Lord. โรม 16:11 ขอฝากคำทักทายมายังเฮโรดิโอนญาติพี่น้องของข้าพเจ้า ขอฝากคำทักทายมายังคนในครัวเรือนของนาร์ซิสซัส {ผู้ที่อยู่} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Romans 16:11 ἀσπάσασθε Ἡρωδίωνα τὸν συγγενῆ μου. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου τοὺς ὄντας ἐν κυρίῳ.	Who are ☐ ผู้ที่อยู่ ☐
Romans 16:12 Greet Tryphaena and Tryphosa, workers in the Lord. Greet Persis {the beloved, who has worked hard} in the Lord. โรม 16:12 ขอฝากคำทักทายมายังตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ที่ตรากตรำทำงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากคำทักทายมายังนางเปอร์ซิส {ที่รัก ผู้ตรากตรำทำงานหนัก} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Romans 16:12 ἀσπάσασθε Τρύφαιναν καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπῶσας ἐν κυρίῳ. ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητὴν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν κυρίῳ.	The beloved, who has worked hard ☐ ที่รัก, ผู้ตรากตรำทำงานหนัก ☐
Romans 16:13 Greet Rufus, {a choice man} in the Lord, also his mother and mine. โรม 16:13 ขอฝากคำทักทายมายังรุฟัส {ผู้ที่ทรงเลือกไว้} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาซึ่งเป็นมารดาข้าพเจ้าด้วย	Romans 16:13 ἀσπάσασθε Ροῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν κυρίῳ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.	A choice man ☐ ผู้ที่ทรงเลือกไว้ ☐
Romans 16:22 I, Tertius, who write this letter, {greet you} in the Lord. โรม 16:22 ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ {ขอฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Romans 16:22 ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν κυρίῳ.	Greet you ☐ ขอฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Cor.1:2 to the church of God which is at Corinth, to those who have been {sanctified} in Christ Jesus, saints by calling, with all who in every place call upon the name of our Lord Jesus Christ, their Lord and ours: 1โครินธ์ 1:2 เรียนคริสตจักรของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการ {ชำระให้บริสุทธิ์} ในพระเยซูคริสต์ และได้รับการทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชนร่วมกับทุกคนในทุกแห่งหน ที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และของพวกเขา	1Cor.1:2 τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ τῇ οὖσῃ ἐν Κορίνθῳ, ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν πάνσιν τοῖς ἐπεκαλουμένοις τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν παντί τόπῳ, αὐτῶν καὶ ἡμῶν·	Sanctified ชำระให้บริสุทธิ์
1Cor.1:4 I thank my God always concerning you, for the {grace of God which was given} you in Christ Jesus, 1 โครินธ์ 1:4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะ {พระคุณของพระเจ้าที่ประทาน} แก่ท่านในพระเยซูคริสต์	1Cor.1:4 Εὐχαριστῶ τῷ θεῷ μου πάντοτε περὶ ὑμῶν ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ θεοῦ τῇ δοθείσῃ ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	Grace of God which was given พระคุณของพระเจ้าที่ประทาน
1Cor.1:5 that in everything you were {enriched} in Him, in all speech and all knowledge, 1 โครินธ์ 1:5 เพราะพวกท่าน {ได้รับความบริบูรณ์} ทุกด้านในพระองค์ คือในด้านวาจาและความรู้ทุกอย่าง	1Cor.1:5 ὅτι ἐν παντί ἐπλουτίσθητε ἐν αὐτῷ, ἐν παντί λόγῳ καὶ πάσῃ γνώσει,	Enriched ☐ ได้รับความบริบูรณ์ ☐
1Cor.1:30 But by His doing {you are} in Christ Jesus, who became to us wisdom from God, and righteousness and sanctification, and redemption, 1 โครินธ์ 1:30 โดยพระองค์ {ท่านทั้งหลายจึงอยู่} ในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่บาป	1Cor.1:30 ἔξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη σοφία ἡμῖν ἀπὸ θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις,	You are ท่านทั้งหลายจึงอยู่

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Cor.3:1 And I, brethren, could not speak to you as to spiritual men, but as to men of flesh, as to {babes} in Christ 1 โครินธ์ 3:1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่าน เหมือนพูดกับพวกที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ต้องพูดเหมือนพวกที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับ {พวกที่เป็นทารก} ในพระคริสต์	1Cor.3:1 Καὶ γὰρ, ἀδελφοί, οὐκ ἠδυνήθην λαλῆσαι ὑμῖν ὡς πνευματικοῖς ἀλλ' ὡς σαρκίνοις, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ.	Babes พวกที่เป็นทารก
1Cor.4:10 We are fools for Christ's sake, but you are {prudent} in Christ; we are weak, but you are strong; you are distinguished, but we are without honor. 1 โครินธ์ 4:10 เราเป็นคนโง่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่ท่านทั้งหลายเป็นคน {มีปัญญา} ในพระคริสต์ เราอ่อนแอ แต่ท่านมีกำลัง ท่านทั้งหลายมีเกียรติ แต่เราไร้เกียรติ	1Cor.4:10 ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἐνδοξοὶ, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.	Prudent มีปัญญา
1Cor.4:15 For if you were to have countless {tutors} in Christ, yet you would not have many fathers; for in Christ Jesus {I became your father through the gospel}. 1 โครินธ์ 4:15 เพราะว่าในพระคริสต์ถึงแม้ท่านทั้งหลายมี {ผู้ดูแล} สักหมื่นคน แต่ท่านก็มีบิดาเพียงคนเดียว เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ {ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยข่าวประเสริฐ}	1Cor.4:15 ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα.	Tutors; I became your father through the gospel ผู้ดูแล; ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยข่าวประเสริฐ
1Cor.4:17 For this reason I have sent to you Timothy, who is my beloved and {faithful child} in the Lord, and he will remind you of {my ways} which are in Christ, just as I teach everywhere in every church. 1 โครินธ์ 4:17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงใช้ทิโมธี ลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็น {คนซื่อสัตย์} ในองค์พระผู้เป็นเจ้ามาหาพวกท่าน เพื่อช่วยให้ระลึกถึง {หลักการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้า} ในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในคริสตจักรทุกแห่ง	1Cor.4:17 Διὰ τοῦτο ἔπεμψα ὑμῖν Τιμόθεον, ὃς ἐστίν μου τέκνον ἀγαπητὸν καὶ πιστὸν ἐν κυρίῳ, ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδοὺς μου τὰς ἐν Χριστῷ (Ἰησοῦ), καθὼς πανταχοῦ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ διδάσκω.	Faithful child; ☐ My ways คนซื่อสัตย์ ☐ หลักการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้า

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Cor.7:22 For {he who was called} in the Lord while a slave, is the Lord's freedman; likewise he who was called while free, is Christ's slave. 1 โครินธ์ 7:22 เพราะว่า {ผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียก} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อยังเป็นทาสผู้นั้นเป็นผู้ได้รับอิสรภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าในทำนองเดียวกันคนที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อเป็นไท คนนั้นเป็นทาสของพระคริสต์	1Cor.7:22 ὁ γὰρ ἐν κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος κυρίου ἐστίν, ὁμοίως ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς δοῦλος ἐστὶν Χριστοῦ.	He who was called ☐ ผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียก ☐
1Cor.7:39 {A wife is bound as long as her husband lives; but if her husband is dead, she is free to be married to whom she wishes}, only in the Lord. 1 โครินธ์ 7:39 {ตราบที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาต้องผูกพันกับเขา ถ้าสามีตายไปนางก็เป็นอิสระที่จะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามความต้องการ แต่ต้องเป็นผู้ที่เชื่อ} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	1Cor.7:39 Γυνὴ δέδεσται ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρᾳ ἐστὶν ὃ θέλει γαμῆσθαι, μόνον ἐν κυρίῳ.	A wife is bound as long as her husband lives... ☐ ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาต้องผูกพันกับเขา... ☐
1Cor.9:1 Am I not free? Am I not an apostle? Have I not seen Jesus our Lord? {Are you not my work} in the Lord? 1 โครินธ์ 9:1 ข้าพเจ้ามีเสรีภาพไม่ใช่หรือ? ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตไม่ใช่หรือ? ข้าพเจ้าเห็นพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้วไม่ใช่หรือ? {ท่านทั้งหลายเป็นผลงานของข้าพเจ้า} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่หรือ?	1Cor.9:1 Οὐκ εἰμι ἐλεύθερος; οὐκ εἰμι ἀπόστολος; οὐχὶ Ἰησοῦν τὸν κύριον ἤμῶν ἑώρακα; οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ;	Are you not my work ☐ ท่านทั้งหลายเป็นผลงานของข้าพเจ้าไม่ใช่หรือ ☐
1Cor.9:2 If to others I am not an apostle, at least I am to you; for you are {the seal of my apostleship} in the Lord. 1 โครินธ์ 9:2 ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอัครทูตในสายตาของคนอื่น ก็ต้องเป็นอัครทูตในสายตาของท่านทั้งหลาย เพราะพวกท่านคือ {ตราแห่งอัครทูตของข้าพเจ้า} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	1Cor.9:2 εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμι ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμι· ἢ γὰρ σφραγὶς μου τῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ.	The seal of my apostleship ☐ ตราแห่งอัครทูตของข้าพเจ้า ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Cor.11:11 However, in the Lord, {neither is woman independent of man, nor is man independent of woman} 1 โครินธ์ 11:11 แต่อย่างไรก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า {ผู้ชายก็ขาดผู้หญิงไม่ได้ และผู้หญิงก็ขาดผู้ชายไม่ได้}.	1Cor.11:11 πλὴν οὐτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς οὐτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς ἐν κυρίῳ·	Man and woman are not independent of each other □ ผู้ชายก็ขาดผู้หญิงไม่ได้ และผู้หญิงก็ขาดผู้ชายไม่ได้ □
1Cor.15:18 Then those also who have {fallen asleep} in Christ have perished. 1 โครินธ์ 15:18 และถ้าอย่างนั้นคนที่หลับที่ {ล่วงหลับ} ในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย	1Cor.15:18 ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο.	Fallen asleep ล่วงหลับ
1Cor.15:19 If we have {hoped} in Christ in this life only, we are of all men most to be pitied. 1 โครินธ์ 15:19 ถ้าเรา {มีความหวัง} ในพระคริสต์ เพียงแค่นี้ในชีวิตนี้ เราก็เป็นพวกลำเอวหนาศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของคนทั้งหมด	1Cor.15:19 εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐν Χριστῷ ἡλπιότες ἐσμὲν μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.	Hoped มีความหวัง
1Cor.15:22 For as in Adam all die, so also in Christ all shall be {made alive}. 1 โครินธ์ 15:22 เพราะว่าในอาดัมทุกคนจะต้องตายฉันใด ทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์ก็จะ {ได้ชีวิต} ฉันนั้น	1Cor.15:22 ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιήσονται.	Made alive ✱ ได้ชีวิต ✱
1Cor.15:31 I protest, brethren, by the {boasting in you}, which I have in Christ Jesus our Lord, I die daily. 1 โครินธ์ 15:31 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยืนยันโดย {ความภูมิใจในพวกท่าน} ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน	1Cor.15:31 καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, γὰρ τὴν ὑμετέραν καύχησιν, [ἀδελφοί,] ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.	Boasting in you ความภูมิใจในพวกท่าน

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Cor.15:58 Therefore, my beloved brethren, be steadfast, immovable, always abounding in the work of the Lord, knowing that {your toil is not in vain} in the Lord. 1 โครินธ์ 15:58 ฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคงอยู่ อย่าหวั่นไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า {การตรากตรำของท่านจะไม่ไร้ประโยชน์}	1Cor.15:58 Ωστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐδραίοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστιν κενὸς ἐν κυρίῳ.	Your toil is not in vain ☐ การตรากตรำของท่านจะไม่ไร้ประโยชน์ ☐
1Cor.16:19 The churches of Asia greet you. Aquila and Prisca {greet you heartily} in the Lord, with the church that is in their house. 1 โครินธ์ 16:19 คริสตจักรต่าง ๆ ในแคว้นเอเชียฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและนางปริสคากับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขาฝากคำ {ทักทายด้วยใจจริง} มายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า	1Cor.16:19 Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. ἀσπάζεται ὑμᾶς ἐν κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρίσκα σὺν τῇ κατ’ οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.	Greet you heartily ☐ ทักทายด้วยใจจริง ☐
1Cor.16:24 {My love be with you all} in Christ Jesus. Amen. 1 โครินธ์ 16:24 {ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคน} ในพระเยซูคริสต์ อาเมน	1Cor.16:24 ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	My love be with you all ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคน
2Cor.1:19 For the Son of God, Christ Jesus, who was preached among you by us—by me and Silvanus and Timothy—was not yes and no, but is {yes} in Him. 2 โครินธ์ 1:19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ากับซิลวานัสและทิโมธี ประกาศแก่พวกท่านนั้นไม่ใช่ “จริง” หรือ “ไม่จริง” แบบส่ง ๆ แต่ในพระองค์ทุกอย่างล้วนแต่ {เป็นจริง}	2Cor.1:19 ὁ τοῦ θεοῦ γὰρ υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν δι’ ἡμῶν κηρυχθεὶς, δι’ ἐμοῦ καὶ Σιλβανοῦ καὶ Τιμοθέου, οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὐ ἀλλὰ ναὶ ἐν αὐτῷ γέγονεν.	Yes ☐ เป็นจริง ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
2Cor.1:20 For as many as may be the promises of God, in Him {they are yes}; wherefore also by Him is our Amen to the glory of God through us. 2 โครินธ์ 1:20 เพราะว่าพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้า {ล้วนแต่เป็นจริง} ในพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอาเมนโดยพระองค์ ซึ่งเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า	2Cor.1:20 ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι θεοῦ, ἐν αὐτῷ τὸ ναί· διὸ καὶ δι' αὐτοῦ τὸ ἀμήν τῷ θεῷ πρὸς δόξαν δι' ἡμῶν.	They are yes ☐ ล้วนแต่เป็นจริง ☐
2Cor.2:12 Now when I came to Troas for the gospel of Christ and when {a door was opened for me} in the Lord, 2 โครินธ์ 2:12 เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองทรอยส์ เพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น {มีช่องทางเปิดให้ข้าพเจ้า} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	2Cor.2:12 Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Τροάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ θύρας μοι ἀνεφγμένῃς ἐν κυρίῳ,	A door was opened for me ☐ มีช่องทางเปิดให้กับข้าพเจ้า ☐
2Cor.2:14 But thanks be to God, who always leads us in {His triumph} in Christ, and manifests through us the sweet aroma of the knowledge of Him in every place. 2 โครินธ์ 2:14 แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำเราด้วย {ความมีชัยของพระองค์} เสมอมา ในพระคริสต์ และประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏผ่านทางเราในทุกแห่ง	2Cor.2:14 Τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὴν ὁσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντί τόπῳ·	God's triumph * ความมีชัยของพระเจ้า *
2Cor.2:17 For we are not like many, peddling the word of God, but as from sincerity, but as from God, we {speak} in Christ in the sight of God. 2 โครินธ์ 2:17 เพราะว่าเราไม่เหมือนคนมากมายที่หากำไรจากพระวจนะของพระเจ้า แต่เรา {กล่าว} ในพระคริสต์ เหมือนคนที่จริงใจและเหมือนคนที่มาจากพระเจ้า และอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า	2Cor.2:17 οὐ γὰρ ἔσμεν ὡς οἱ πολλοὶ καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εὐλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ θεοῦ κατέναντι θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν.	Speak กล่าว

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
2Cor.3:14 But their minds were hardened; for until this very day at the reading of the old covenant the same {veil} remains unlifted, because it {is removed} in Christ. 2 โครินธ์ 3:14 แต่ความคิดของพวกเขาเริ่มมืดมัวไป เพราะว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาทั้งหลายอ่านพันธสัญญาเดิม {ผ้าคลุม} นั้นยังคงอยู่ ไม่ได้ถูกเปิดออก เพราะ {ผ้าคลุมนั้นจะถูกเปิดออก} ในพระคริสต์	2Cor.3:14 ἀλλὰ ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν. ἄχρι γὰρ τῆς σήμερον ἡμέρας τὸ αὐτὸ κάλυμμα ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς παλαιᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνακαλυπτόμενον ὅτι ἐν Χριστῷ καταργεῖται.	Veil is removed ผ้าคลุมนั้นจะถูกเปิดออก
2Cor.5:17 Therefore if {any man} is in Christ, he is a new creature; the old things passed away; behold, new things have come. 2 โครินธ์ 5:17 ฉะนั้นถ้า{ใคร} อยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น	2Cor.5:17 ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονεν καινά·	Any man ใคร
2Cor.5:19 namely, that {God} was in Christ {reconciling the world to Himself}, not counting their trespasses against them, and He has committed to us the word of reconciliation. 2 โครินธ์ 5:19 คือ {พระเจ้า} ทรงอยู่ในพระคริสต์ {ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง} ไม่ทรงถือโทษในความผิดของพวกเขา และทรงมอบเรื่องราวการคืนดีนี้ให้เราประกาศ	2Cor.5:19 ὥς ὅτι θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς.	God, reconciling the world to Himself พระเจ้า, ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง
2Cor.5:21 He made Him who knew no sin to be sin on our behalf, that we might become the {righteousness of God} in Him. 2 โครินธ์ 5:21 พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะมาเป็น {ความชอบธรรมของพระเจ้า} ในพระองค์	2Cor.5:21 τὸν μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη θεοῦ ἐν αὐτῷ.	Righteousness of God □ ความชอบธรรมของพระเจ้า □

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
2Cor.12:2 I know {a man} in Christ who fourteen years ago—whether in the body I do not know, or out of the body I do not know, God knows-- such a man was caught up to the third heaven. 2 โครินธ์ 12:2 ข้าพเจ้ารู้จัก {ชายคนหนึ่ง} ที่อยู่ในพระคริสต์ เมื่อสิบสี่ปีที่แล้วเขาถูกจับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม ไม่ว่าจะไปทั้งร่างกายหรือไปโดยไม่มีร่างกายข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้าทรงรู้	2Cor.12:2 οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἑτῶν δεκατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ θεὸς οἶδεν, ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ.	A man ชายคนหนึ่ง
2Cor.12:19 All this time you have been thinking that we are defending ourselves to you. Actually, it is in the sight of God that we have been {speaking} in Christ; and all for your upbuilding, beloved. 2 โครินธ์ 12:19 พวกท่านคงคิดอยู่ตลอดมาว่าเราแก้ตัวกับพวกท่าน เรา {พูด} ในพระคริสต์ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าว่า ท่านที่รักทั้งหลาย ทุกสิ่งที่เราทำนั้นก็เพื่อความเจริญของพวกท่าน	2Cor.12:19 Πάσαι δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα κατέναντι θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· τὰ δὲ πάντα, ἀγαπητοί, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς.	Speaking พูด
2Cor.13:4 For indeed He was crucified because of weakness, yet He lives because of the power of God. For we also are {weak} in Him, yet we shall live with Him because of the power of God directed toward you. 2 โครินธ์ 13:4 เพราะว่าแม้พระองค์ทรงถูกตรึงเพราะความอ่อนแอ แต่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่เพราะฤทธิ์านุภาพของพระเจ้า เพราะว่าแม้เรา {อ่อนแอ} ในพระองค์ แต่ต่อพวกท่านเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เพราะฤทธิ์านุภาพของพระเจ้า	2Cor.13:4 καὶ γὰρ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως θεοῦ. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀσθενούμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ ζήσομεν σὺν αὐτῷ ἐκ δυνάμεως θεοῦ εἰς ὑμᾶς.	Weak ☐ อ่อนแอ ☐
Gal.1:22 And I was still unknown by sight to the {churches of Judea} which were in Christ; กาลาเทีย 1:22 ข้าพเจ้าไม่เป็นที่รู้จักของ {คริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นยูเดีย} ที่อยู่ในพระคริสต์	Gal.1:22 ἤμην δὲ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ιουδαίας ταῖς ἐν Χριστῷ.	Churches of Judea คริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นยูเดีย

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Gal.2:4 But it was because of the false brethren who had sneaked in to spy out our {liberty which we have} in Christ Jesus, in order to bring us into bondage. กาลาเทีย 2:4 แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะว่ามีพี่น้องจอมปลอมลอบเข้ามาสอดแนมดู {เสรีภาพซึ่งเรามี} ในพระเยซูคริสต์ พวกเขาหวังจะทำให้เราเป็นทาส	Gal.2:4 διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδᾶδελφούς, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπεῖσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἡμᾶς καταδουλώσουσιν,	Liberty which we have เสรีภาพซึ่งเรามี
Gal.2:17 But if, while seeking to be {justified} in Christ, we ourselves have also been found sinners, is Christ then a minister of sin? May it never be! กาลาเทีย 2:17 แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนชายจะ {ถูกชำระให้ชอบธรรม} ในพระคริสต์ นั้น เราเองกลับถูกพบว่าเป็นคนบาปด้วย พระคริสต์จะทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือไม่ใช่ออย่างแน่นอน	Gal.2:17 εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθιμεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἅρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; μὴ γένοιτο.	Justified ถูกชำระให้ชอบธรรม
Gal.3:14 in order that in Christ Jesus {the blessing of Abraham might come to the Gentiles}, so that we might receive the promise of the Spirit through faith. กาลาเทีย 3:14 เพื่อว่าในพระเยซูคริสต์นั้น {พรของอับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติ} เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ	Gal.3:14 ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.	The blessing of Abraham might come to the Gentiles พรของอับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติ
Gal.3:26 For you are all sons of God through {faith} in Christ Jesus. กาลาเทีย 3:26 เพราะว่าพวกท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดย {ความเชื่อ} ในพระเยซูคริสต์	Gal.3:26 Πάντες γὰρ υἱοὶ θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Faith ความเชื่อ

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Gal.3:28 There is neither Jew nor Greek, there is neither slave nor free man, there is neither male nor female; for you are all {one} in Christ Jesus. กาลาเทีย 3:28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลาย {เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน} ในพระเยซูคริสต์	Gal.3:28 οὐκ ἔνι Ιουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θήλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	One เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
Gal.5:6 For in Christ Jesus neither circumcision nor uncircumcision means anything, but faith working through love. กาลาเทีย 5:6 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัตไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ	Gal.5:6 ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὐτε περιτομή τι ἰσχύει οὐτε ἀκροβυστία ἀλλὰ πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη.	In Christ ในพระคริสต์
Gal.5:10 I {have confidence in you} in the Lord, that you will adopt no other view; but the one who is disturbing you shall bear his judgment, whoever he is. กาลาเทีย 5:10 ข้าพเจ้า {มีความมั่นใจในตัวท่าน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่มีความคิดอย่างอื่น แต่ผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ	Gal.5:10 ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε· ὁ δὲ ταρασσὼν ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρίμα, ὅστις ἐὰν ᾔ.	Have confidence in you ☐ มีความมั่นใจในตัวท่าน ☐
Eph.1:1 Paul, an apostle of Christ Jesus by the will of God, to the saints who are at Ephesus, and who are {faithful} in Christ Jesus: เอเฟซัส 1:1 เปาโลผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระทัยของพระเจ้า เรียนบรรดาธรรมิกชนที่ {ซื่อสัตย์} ในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส	Eph.1:1 Παῦλος ἀπόστολος Χριστοῦ Ἰησοῦ διὰ θελήματος θεοῦ τοῖς ἁγίοις τοῖς οὖσιν [ἐν Εφέσῳ] καὶ πιστοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	Faithful ซื่อสัตย์

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.1:3 Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who has {blessed us with every spiritual blessing in the heavenly places} in Christ, เอเฟซัส 1:3 สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ {ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรค์สถาน} ในพระคริสต์	Eph.1:3 Εὐλογητὸς ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλόγησας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ,	Blessed us with every spiritual blessing in the heavenly places ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณ ทุกอย่างแก่เราในสวรรค์สถาน
Eph.1:4 just as He {chose us} in Him before the foundation of the world, that we should be holy and blameless before Him. In love เอเฟซัส 1:4 ดั่งเช่นในพระองค์ พระเจ้า {ทรงเลือกเรา} ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก เพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์	Eph.1:4 καθὼς ἐξέλεξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ,	Chose us ☐ ทรงเลือกเรา ☐
Eph.1:7 In Him we have {redemption} through His blood, the forgiveness of our trespasses, according to the riches of His grace, เอเฟซัส 1:7 ในพระองค์นั้น เราได้ {รับการไถ่} โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการยกโทษจากการละเมิดโดยพระคุณอันอุดมของพระเจ้า	Eph.1:7 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸ πλοῦτος τῆς χάριτος αὐτοῦ	Redemption ☐ รับการไถ่ ☐
Eph.1:9 He made known to us the mystery of His will, according to {His kind intention which He purposed} in Him เอเฟซัส 1:9 พระเจ้าโปรดให้เรารู้ความลึกลับแห่งพระประสงค์ของพระองค์ตาม {ความชอบพระทัยของพระองค์ที่ทรงดำริไว้แล้ว} ในพระองค์	Eph.1:9 γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ, κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ	His kind intention which He purposed ☐ ความชอบพระทัยของพระองค์ที่ทรงดำริไว้แล้ว ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.1:10-11 with a view to an administration suitable to the fulness of the times, that is, {the summing up of all things} in Christ, things in the heavens and things upon the earth. In Him also {we have obtained an inheritance}, having been predestined according to His purpose who works all things dafter the counsel of His will, เอเฟซัส 1:10-11 ทรงประสงค์ที่จะทำให้แผนงานสำเร็จเมื่อเวลาครบบริบูรณ์แล้ว คือที่ {จะทรงรวบรวมทุกสิ่ง} ทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกให้อยู่ในพระคริสต์ ในพระองค์นั้น {เราได้รับมรดก} ที่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์	Eph.1:10-11 εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν αὐτῷ. Ἐν ᾧ καὶ ἐκληρώθημεν προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνεργούντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ	The summing up of all things; * We have obtained an inheritance ☐ จะทรงรวบรวมทุกสิ่ง; * เราได้รับมรดก ☐
Eph.1:12 to the end that we who were the first to {hope} in Christ should be to the praise of His glory. เอเฟซัส 1:12 เพื่อเราผู้มี {ความหวัง} ในพระคริสต์ก่อนผู้อื่นจะอยู่เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์	Eph.1:12 εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς ἔπαινον δόξης αὐτοῦ τοὺς προηλπικότες ἐν τῷ Χριστῷ.	Hope * ความหวัง *
Eph.1:13 In Him, you also, after listening to the message of truth, the gospel of your salvation—having also believed, {you were sealed} in Him with the Holy Spirit of promise, เอเฟซัส 1:13 ในพระองค์ ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นด้วย คือเมื่อพวกท่านได้ยินสัจวาทีคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และเชื่อวางใจในพระองค์แล้ว {พวกท่านก็ได้รับการประทับตรา} ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้	Eph.1:13 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς ἀκούσαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ,	In him; ☐ You were sealed ☐ ในพระองค์; ☐ พวกท่านก็ได้รับการประทับตรา ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.1:15 For this reason I too, having heard of {the faith} in the Lord Jesus which exists among you, and your love for all the saints, เอเฟซัส 1:15 เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเกี่ยวกับ {ความเชื่อ} ของพวกท่านในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และความรักของท่านต่อธรรมิกชนทั้งหมด	Eph.1:15 Διὰ τοῦτο καὶ ὡς ἀκούσας τὴν καθ’ ὑμᾶς πίστιν ἐν τῷ κυρίῳ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους	The faith ☐ ความเชื่อ ☐
Eph.1:20 {which He brought about} in Christ, when He raised Him from the dead, and seated Him at His right hand in the heavenly places, เอเฟซัส 1:20 {ซึ่งพระองค์ทรงทำ} ในพระคริสต์ เมื่อทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และทรงให้ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรคสถาน	Eph.1:20 Ὡς ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ καθίσας ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις	[The strength] which He brought about ✱ [ฤทธิ์อำนาจ] ซึ่งพระองค์ทรงทำ ✱
Eph.2:6 and raised us up with Him, and {seated us with Him in the heavenly places}, in Christ Jesus, เอเฟซัส 2:6 และทรงทำให้เราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์ และทรง {ให้เรานั่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถาน} ในพระเยซูคริสต์	Eph.2:6 καὶ συνήγειρεν καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	Seated us with him in the heavenly places ให้เรานั่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถาน
Eph.2:7 in order that in the ages to come He might {show the surpassing riches of His grace in kindness toward us} in Christ Jesus. เอเฟซัส 2:7 เพื่อว่าในยุคต่อ ๆ ไป พระองค์จะ {ทรงสำแดงพระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเรา} ในพระเยซูคริสต์	Eph.2:7 ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσιν τοῖς ἐπερχομένοις τὸ ὑπερβάλλον πλοῦτος τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ’ ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Show the surpassing riches of His grace in kindness toward us ทรงสำแดงพระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์ ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเรา

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.2:10 For we are His workmanship, {created} in Christ Jesus for good works, which God prepared beforehand, that we should walk in them. เอเฟซัส 2:10 เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ {ทรงสร้างขึ้น} ในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม	Eph.2:10 αὐτοῦ γὰρ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς οἷς προητοίμασεν ὁ θεὸς, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.	Created ทรงสร้างขึ้น
Eph.2:13 But now in Christ Jesus you who formerly were far off have been brought near by the blood of Christ เอเฟซัส 2:13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกล ได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์	Eph.2:13 νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτε ὄντες μακρὰν ἐγνήθητε ἐγγὺς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.	In Christ ในพระคริสต์
Eph.2:15 by abolishing in His flesh the enmity, which is the Law of commandments contained in ordinances, that in Himself He might {make the two into one new man}, thus establishing peace, เอเฟซัส 2:15 ทรงทำให้ธรรมบัญญัติซึ่งประกอบด้วยบัญญัติและคำสั่งต่าง ๆ นั้นเป็นโมฆะเพื่อพระองค์จะทรง {ทำให้คนสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียว} ในพระองค์เอง เช่นนั้นแหละพระองค์จึงทรงทำให้เกิดสันติภาพ	Eph.2:14-15 Αὐτὸς γὰρ ἔστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἑχθρὰν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγματι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν αὐτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην	Make the two into one new man ☐ ทำให้คนสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียว ☐
Eph.2:21 in whom {the whole building}, being fitted together {is growing into a holy temple in the Lord}; เอเฟซัส 2:21 ในพระองค์นั้น {ทุกส่วนของโครงสร้าง} ถูกเชื่อมต่อกันและ {เจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า}	Eph.2:21 ἐν τῷ πᾶσα οἰκοδομῇ συναρμολογουμένη αὖξαι εἰς ναὸν ἅγιον ἐν κυρίῳ	The whole building is growing into a holy temple in the Lord ☐ ทุกส่วนของโครงสร้างเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.2:22 in whom {you also are being built together into a dwelling of God in the Spirit}. เอเฟซัส 2:22 และในพระองค์นั้น {พวกท่านก็กำลังถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ}	Eph.2:22 ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ θεοῦ ἐν πνεύματι.	You also are being built together into a dwelling of God in the Spirit □ พวกท่านก็กำลังถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ □
Eph.3:6 to be specific, that the Gentiles are fellow heirs and fellow members of the body, and {fellow partakers of the promise} in Christ Jesus through the gospel, เอเฟซัส 3:6 นั่นก็คือคนต่างชาติได้เป็นผู้ร่วมรับมรดก เป็นอวัยวะของกายเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญา} ในพระเยซูคริสต์โดยทางข่าวประเสริฐ	Eph.3:6 εἶναι τὰ ἑθνη συγκληρονόμα καὶ σὺσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου,	Fellow partakers of the promise ผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญา
Eph.3:11 This was in accordance with the {eternal purpose which He carried out} in Christ Jesus our Lord, เอเฟซัส 3:11 ทั้งนี้เป็นไปตาม {พระประสงค์ นิรันดร์ที่พระองค์ทรงทำแล้ว} ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา	Eph.3:11 κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων ἣν ἐποίησεν ἐν τῷ Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν,	Eternal purpose which He carried out * พระประสงค์นิรันดร์ที่พระองค์ทรงทำแล้ว *
Eph.3:12 in whom {we have boldness and confident access} through faith in Him. เอเฟซัส 3:12 ในพระองค์นั้น {เราจึงมีความกล้าและความมั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า} โดยทางความเชื่อในพระองค์	Eph.3:12 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ.	We have boldness and confident access □ เราจึงมีความกล้าและความมั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า □
Eph.3:21 {to Him be the glory} in the church and in Christ Jesus to all generations forever and ever. Amen. เอเฟซัส 3:21 {ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์} ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ อาเมน	Eph.3:21 αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων, ἀμήν.	To him be the glory ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.4:1 I, therefore, the {prisoner} of the Lord, entreat you to walk in a manner worthy of the calling with which you have been called, เอเฟซัส 4:1 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าผู้เป็น {นักโทษ} ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนพวกท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับการทรงเรียกมานั้น	Eph.4:1 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν κυρίῳ ἄξιως περιπατεῖσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε,	Prisoner ☐ นักโทษ ☐
Eph.4:17 This I say therefore, and {affirm together} with the Lord, that you walk no longer just as the Gentiles also walk, in the futility of their mind, เอเฟซัส 4:17 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวเช่นนี้และ {ยืนยัน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า อย่าดำเนินชีวิตแบบเดียวกับที่พวกต่างชาติดำเนินกันอีกต่อไป คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งไร้สาระ	Eph.4:17 Τοῦτο οὖν λέγω καὶ μαρτυροῦμαι ἐν κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὰ ἔθνη περιπατεῖ ἐν ματαιότητι τοῦ νοῦς αὐτῶν,	Affirm together ☐ ยืนยัน ☐
Eph.4:21 if indeed you have heard Him and have been {taught} in Him, just as {truth is} in Jesus, เอเฟซัส 4:21 ถ้าพวกท่านเคยฟังเรื่องของพระองค์แล้วอย่างแน่นนอนและเคย {ได้รับการสอน} ในพระองค์ตาม {ความจริงที่มีอยู่} ในพระเยซูแล้ว	Eph.4:21 εἴ γε αὐτὸν ἠκούσατε καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθὼς ἐστὶν ἀλήθεια ἐν τῷ Ἰησοῦ,	Taught; ☐ Truth is ☐ ได้รับการสอน ☐ ความจริงที่มีอยู่ ☐
Eph.4:32 And be kind to one another, tender-hearted, forgiving each other, just as {God} in Christ {also has forgiven you}. เอเฟซัส 4:32 แต่งงมีใจกรุณา ใจสงสาร และใจให้อภัยแก่กันและกัน เหมือนอย่างที่ {พระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่าน} ในพระคริสต์	Eph.4:32 γίνεσθε [δὲ] εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαγχοί, χαρίζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν.	God also has forgiven you พระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่าน

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Eph.5:8 for you were formerly darkness, but now you are {light} in the Lord; walk as children of light เอเฟซัส 5:8 เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่าน {เป็นความสว่าง} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างคนของความสว่าง	Eph.5:8 ἦτε γὰρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε	Light ☐ เป็นความสว่าง ☐
Eph.6:1 Children, {obey your parents} in the Lord, for this is right เอเฟซัส 6:1 บุตรทั้งหลาย {จงเชื่อฟังบิดามารดาของท่าน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นเรื่องถูกต้อง	Eph.6:1 Τὰ τέκνα, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν (ἐν κυρίῳ)· τοῦτο γὰρ ἔστιν δίκαιον.	Obey your parents ☐ จงเชื่อฟังบิดามารดาของท่าน ☐
Eph.6:10 Finally, {be strong} in the Lord, and in the strength of His might เอเฟซัส 6:10 สุดท้ายนี้ {จงเข้มแข็งขึ้น} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในอานุภาพอันทรงพลังของพระองค์	Eph.6:10 Τοῦ λοιποῦ, ἐνδυναμοῦσθε ἐν κυρίῳ καὶ ἐν τῇ κρᾷ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.	Be strong ☐ จงเข้มแข็งขึ้น ☐
Eph.6:21 But that you also may know about my circumstances, how I am doing, Tychicus, the {beloved brother and faithful minister} in the Lord, will make everything known to you. เอเฟซัส 6:21 แต่เพื่อพวกท่านจะได้ทราบถึงสถานการณ์ของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทิติกัส ซึ่งเป็น {น้องที่รักและเป็นผู้ปรนนิบัติที่ซื่อสัตย์} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านรู้ทุกอย่าง	Eph.6:21 Ἰνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς τὰ κατ’ ἐμέ, τί πράσσω, πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τύχικος ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος ἐν κυρίῳ,	Beloved brother and faithful minister ☐ น้องที่รักและเป็นผู้ปรนนิบัติที่ซื่อสัตย์ ☐
Phil.1:1 Paul and Timothy, bond-servants of Christ Jesus, to all the {saints} in Christ Jesus who are in Philippi, including the overseers and deacons: ฟีลิปปี 1:1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน {บรรดาธรรมิกชน} ในพระเยซูคริสต์ซึ่งอยู่ในเมืองฟีลิปปี รวมทั้งบรรดาผู้ปกครองดูแลและมัคนายก	Phil.1:1 Παῦλος καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Χριστοῦ Ἰησοῦ πᾶσιν τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις,	Saints บรรดาธรรมิกชน

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Phil.1:13 so that my {imprisonment} in the cause of Christ has become well known throughout the whole praetorian guard and to everyone else, ฟิลิปปี 1:13 การที่ข้าพเจ้า {ถูกคุมขัง} ในพระคริสต์ จึงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในหมู่ผู้คุมประจำกองบัญชาการทั้งหมดและคนอื่นๆ ทุกคน	Phil.1:13 ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ πραιτωρίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς πάσιν,	Imprisonment ถูกคุมขัง
Phil.1:14 and that most of the brethren, {trusting} in the Lord because of my imprisonment, have far more courage to speak the word of God without fear. ฟิลิปปี 1:14 และพี่น้องส่วนมากก็เกิด {ความมั่นใจ} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าจากการที่ข้าพเจ้าถูกคุมขัง และพวกเขามีความกล้ามากขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะโดยปราศจากความกลัว	Phil.1:14 καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν κυρίῳ πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου περισσοτέρως τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.	Trusting ☐ ความมั่นใจ ☐
Phil.1:26 so that {your proud confidence in me may abound} in Christ Jesus through my coming to you again. ฟิลิปปี 1:26 เพื่อที่ว่า {ความภูมิใจในตัวข้าพเจ้าของพวกท่านจะทวีขึ้น} ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าจะมาหาอีกครั้ง	Phil.1:26 ἵνα τὸ καύχημα ὑμῶν περισσεύῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐν ἐμοὶ διὰ τῆς ἐμῆς παρουσίας πάλιν πρὸς ὑμᾶς.	Your proud confidence in me may abound ความภูมิใจในตัวข้าพเจ้าของพวกท่านจะทวีขึ้น
Phil.2:1 If therefore there is any {encouragement} in Christ, if there is any consolation of love, if there is any fellowship of the Spirit, if any affection and compassion, ฟิลิปปี 2:1 เพราะฉะนั้น ถ้า {มีความชื่นใจ} ในพระคริสต์ มีการปลอบโยนจากความรัก มีการสามัคคีธรรมกันจากพระวิญญาณ มีความรักใคร่เอ็นดู และความเห็นอกเห็นใจประการใด	Phil.2:1 Ἐἴ τις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία πνεύματος, εἴ τις σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί,	Encouragement มีความชื่นใจ
Phil.2:5 Have this {attitude} in yourselves {which was also} in Christ Jesus, ฟิลิปปี 2:5 จงมี {ท่าที} เช่นนี้ในพวกท่าน เหมือน {อย่างที่มี} ในพระเยซูคริสต์	Phil.2:5 Τοῦτο φρονεῖτε ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	Attitude which was also ท่าทีอย่างที่มี

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Phil.2:19 But I {hope} in the Lord Jesus to send Timothy to you shortly, so that I also may be encouraged when I learn of your condition. ฟิลิปปี 2:19 ข้าพเจ้า {หวัง} ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะส่งทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นใจเมื่อรู้ข่าวของท่าน	Phil.2:19 Ελπίζω δὲ ἐν κυρίῳ Ἰησοῦ Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα καὶ γὼ εὐψυχῶ γινούς τὰ περὶ ὑμῶν.	Hope ☐ หวัง ☐
Phil.2:24 and I {trust} in the Lord that I myself also shall be coming shortly. ฟิลิปปี 2:24 และข้าพเจ้า {แนใจ} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะไปหาด้วย	Phil.2:24 πέποιθα δὲ ἐν κυρίῳ ὅτι καὶ αὐτὸς ταχέως ἐλεύσομαι.	Trust ☐ แนใจ ☐
Phil.2:29 Therefore {receive him} in the Lord with all joy, and hold men like him in high regard; ฟิลิปปี 2:29 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลาย {จงต้อนรับเขา} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี ยิ่ง และจงนับถือคนประเภทนี้	Phil.2:29 προσδέχεσθε οὖν αὐτὸν ἐν κυρίῳ μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ τοὺς τοιοῦτους ἐντίμους ἔχετε,	Receive him ☐ จงต้อนรับเขา ☐
Phil.3:1 Finally, my brethren, {rejoice} in the Lord. To write the same things again is no trouble to me, and it is a safeguard for you. ฟิลิปปี 3:1 สุดท้ายนี้ พี่น้องของข้าพเจ้า {จงชื่นชมยินดี} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายซ้ำอีกไม่ใช่เรื่องลำบากสำหรับข้าพเจ้า และยังเป็นเรื่องปลอดภัยสำหรับท่าน	Phil.3:1 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν κυρίῳ. τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.	Rejoice ☐ จงชื่นชมยินดี ☐
Phil.3:3 for we are the true circumcision, who worship in the Spirit of God and {glory} in Christ Jesus and put no confidence in the flesh, ฟิลิปปี 3:3 เพราะว่าเราต่างหากที่เป็นพวกเข้าสุหนัตแท้ เป็นผู้ที่มีศรัทธาด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า และ {มีความยินดี} ในพระเยซูคริสต์ และไม่ไว้วางใจในเนื้อหนัง	Phil.3:3 ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομή, οἱ πνεύματι θεοῦ λατρεύοντες καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες,	Glory มีความยินดี

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Phil.3:9 and may be {found} in Him, not having a righteousness of my own derived from the Law, but that which is through faith in Christ, the righteousness which comes from God on the basis of faith, ฟิลิปปี 3:9 และจะ {ได้เห็นว่าอยู่} ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาจากธรรมบัญญัติ มีแต่ที่ได้มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ	Phil.3:9 καὶ εὐρεθῶ ἐν αὐτῷ, μὴ ἔχων ἑμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ, τὴν ἐκ θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει,	Found ☐ ได้เห็นว่าอยู่ ☐
Phil.3:14 I press on toward the goal for {the prize of the upward call of God} in Christ Jesus. ฟิลิปปี 3:14 และข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับ {รางวัลของพระเจ้าในการทรงเรียกจากเบื้องบน} ในพระเยซูคริสต์	Phil.3:14 κατὰ σκοπὸν διώκω εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	The prize of the upward call of God รางวัลของพระเจ้าในการทรงเรียกจากเบื้องบน
Phil.4:1 Therefore, my beloved brethren whom I long to see, my joy and crown, so {stand firm} in the Lord, my beloved. ฟิลิปปี 4:1 ฉะนั้นพี่น้องของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนาอย่างยิ่ง เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า ท่านที่รักทั้งหลาย {จงยืนหยัดมั่นคง} เช่นนี้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เกิด	Phil.4:1 Ὡστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθιοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου, οὕτως στήκετε ἐν κυρίῳ, ἀγαπητοί.	Stand firm ☐ จงยืนหยัดมั่นคง ☐
Phil.4:2 I urge Euodia and I urge Syntyche to {live in harmony} in the Lord. ฟิลิปปี 4:2 ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเค {ให้มีจิตใจปรองดองกัน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Phil.4:2 Εὐδοίαν παρακαλῶ καὶ Συντύχην παρακαλῶ τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν κυρίῳ.	Live in harmony ☐ ให้มีจิตใจปรองดองกัน ☐
Phil.4:4 {Rejoice} in the Lord always; again I will say, rejoice! ฟิลิปปี 4:4 {จงชื่นชมยินดี} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าจงชื่นชมยินดีเถิด	Phil.4:4 Χαίρετε ἐν κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε.	Rejoice ☐ จงชื่นชมยินดี ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Phil.4:7 And {the peace of God}, which surpasses all comprehension, {shall guard your hearts and your minds} in Christ Jesus. ฟิลิปปี 4:7 แล้ว {สันติสุขของพระเจ้า} ที่เกินความเข้าใจ {จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านทั้งหลายไว้} ในพระเยซูคริสต์	Phil.4:7 καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	The peace of God shall guard your hearts and minds สันติสุขของพระเจ้า จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านทั้งหลายไว้
Phil.4:10 But I {rejoiced} in the Lord greatly, that now at last you have revived your concern for me; indeed, you were concerned before, but you lacked opportunity. ฟิลิปปี 4:10 ข้าพเจ้า {มีความชื่นชมยินดี} อย่างยิ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าในที่สุดท่านทั้งหลายก็หวนกลับมาคิดถึงข้าพเจ้าอีก ความจริงท่านยังคิดถึงข้าพเจ้าอยู่ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้	Phil.4:10 Εὐχάρην δὲ ἐν κυρίῳ μέγας ὅτι ἡδὴ ποτὲ ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν, ἐφ’ ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἡκαρτεῖσθε δέ.	Rejoiced ☐ มีความชื่นชมยินดี ☐
Phil.4:13 I {can do all things} through Him who strengthens me. ฟิลิปปี 4:13 ข้าพเจ้า {กระทำได้ทุกอย่าง} ในพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า	NA27 Phil.4:13 πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με. Majority Text: Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ.	Can do all things กระทำได้ทุกอย่าง
Phil.4:19 And my God shall {supply all your needs according to His riches in glory} in Christ Jesus. ฟิลิปปี 4:19 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะ {ประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกท่านตามความมั่งคั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์} ในพระเยซูคริสต์	Phil.4:19 ὁ δὲ θεός μου πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸ πλοῦτος αὐτοῦ ἐν δόξῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Supply all your needs according to his riches in glory ประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกท่านตามความมั่งคั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
Phil.4:21 Greet every {saint} in Christ Jesus. The brethren who are with me greet you. ฟิลิปปี 4:21 ข้าพเจ้าขอฝากคำทักทายมายัง {ธรรมิกชน} ทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่ด้วยกับข้าพเจ้าก็ฝากคำทักทายมายังท่าน	Phil.4:21 Ἀσπάζεται σε πάντα ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.	Saint ธรรมิกชน

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Col.1:2 to the {saints and faithful brethren} in Christ who are at Colossae: Grace to you and peace from God our Father. โคโลสี 1:2 เรียน {บรรดาธรรมิกชนและพี่น้องที่เชื่อ} ในพระคริสต์ ในเมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราอยู่กับพวกท่าน	Col.1:2 τοῖς ἐν Κολοσσαῖς ἀγίοις καὶ πιστοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ θεοῦ πατρὸς ἡμῶν.	Saints and faithful brethren บรรดาธรรมิกชนและพี่น้องที่เชื่อ
Col.1:4 since we heard of your {faith} in Christ Jesus and the love which you have for all the saints; โคโลสี 1:4 เพราะเราได้ยินเรื่อง {ความเชื่อ} ของท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์ และเรื่องความรักที่พวกท่านมีต่อธรรมิกชนทุกคน	Col.1:4 ἀκούσαντες τὴν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀγάπην ἣν ἔχετε εἰς πάντας τοὺς ἁγίους	Faith ความเชื่อ
Col.1:14 in whom we have {redemption}, the forgiveness of sins. โคโลสี 1:14 ในพระองค์นั้นเรา {ได้รับการไถ่} คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย	Col.1:14 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.	Redemption ☐ ได้รับการไถ่ ☐
Col.1:16 For by Him {all things were created}, both in the heavens and on earth, visible and invisible, whether thrones or dominions or rulers or authorities—all things have been created by Him and for Him. โคโลสี 1:16 เพราะว่าในพระองค์ {ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น} ทั้งสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์แห่งพวกทูตผี หรือพวกทูตผีที่ปกครอง หรือพวกทูตผีที่ครอบครอง หรือพวกทูตผีที่มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์	Col.1:16 ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται.	All things were created ☐ ทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ☐
Col.1:17 And He is before all things, and in Him {all things hold together}. โคโลสี 1:17 พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่งและ {ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกัน} ในพระองค์	Col.1:17 καὶ αὐτός ἐστιν πρὸ πάντων καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκεν,	All things hold together ☐ ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกัน ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Col.1:19 For it was the Father's good pleasure for {all the fulness to dwell} in Him, โคโลสี 1:19 เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ {ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่} ในพระองค์	Col.1:19 ὅτι ἐν αὐτῷ ἐυδόκησεν πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι	All the fulness (of God) to dwell ☐ ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ ☐
Col.1:28 And we proclaim Him, admonishing every man and teaching every man with all wisdom, that we may {present every man complete} in Christ. โคโลสี 1:28 พระองค์นี้แหละที่เราประกาศอยู่ โดยการเตือนสติและสั่งสอนทุกคนด้วยสรรพปัญญา เพื่อว่าเราจะ {ถวายเป็นผู้ใหญ่แล้ว} ในพระคริสต์	Col.1:28 ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν νοθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ.	Present every man complete ถวายเป็นผู้ใหญ่แล้ว
Col.2:3 in whom {are hidden all the treasures of wisdom and knowledge}. โคโลสี 2:3 ซึ่ง {คลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่} ในพระองค์	Col.2:3 ἐν ᾧ εἰσιν πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως ἀπόκρυφοι	All the treasures of wisdom and knowledge are hidden ☐ คลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ ☐
Col.2:6 As you therefore have received Christ Jesus the Lord, so {walk} in Him, โคโลสี 2:6 เพราะฉะนั้น ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็ {จงดำเนินชีวิต} ในพระองค์ด้วย	Col.2:6 Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε,	Walk ☐ จงดำเนินชีวิต ☐
Col.2:7 having been firmly rooted and now {being built up} in Him and established in your faith, just as you were instructed, and overflowing with gratitude. โคโลสี 2:7 จงหยั่งรากและ {ก่อร่างสร้างขึ้น} ในพระองค์ จงมั่นคงในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว และจงให้การขอบพระคุณทวียิ่งขึ้น	Col.2:7 ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι τῇ πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν εὐχαριστίᾳ.	Being built up ☐ ก่อร่างสร้างขึ้น ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Col.2:9 For in Him {all the fulness of Deity dwells in bodily form}, โคโลสี 2:9 เพราะว่าในพระองค์ {ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์}	Col.2:9 ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς,	All the fulness of Deity dwells in bodily form ☐ ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ ☐
Col.2:10 and in Him {you have been made complete}, and He is the head over all rule and authority; โคโลสี 2:10 และในพระองค์ {พวกท่านได้ถูกทำให้สมบูรณ์} และพระองค์ทรงเป็นศีรษะเหนือที่ครอบครองและผู้ที่มีอำนาจทั้งหมด	Col.2:10 καὶ ἐστὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.	You have been made complete ☐ พวกท่านได้ถูกทำให้สมบูรณ์ ☐
Col.2:11 and in Him {you were also circumcised with a circumcision made without hands}, in the removal of the body of the flesh by the circumcision of Christ; โคโลสี 2:11 ในพระองค์นั้น {ท่านทั้งหลายก็ได้เข้าสู่หนัตด้วยพิธีเข้าสู่หนัตที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์} โดยการขจัดเนื้อหนังบาปด้วยการเข้าสู่หนัตจากพระคริสต์	Col.2:11 Ἐν αὐτῷ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροπονήτῳ ἐν τῇ ἀπεκδόσει τοῦ σώματος τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ,	You were also circumcised with a circumcision made without hands ☐ ท่านทั้งหลายก็ได้เข้าสู่หนัตด้วยพิธีเข้าสู่หนัตที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ ☐
Col.2:15 When He had disarmed the rulers and authorities, He made a public display of them, having {triumphed over them} through Him. โคโลสี 2:15 พระองค์ทรงปลดพวกภูตผีที่ครอบครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจ พระองค์ทรงประจานพวกมันอย่างเปิดเผย และ {มีชัยชนะเหนือพวกมัน} ในพระองค์	Col.2:15 ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ.	Triumphed over them ☐ มีชัยชนะเหนือพวกมัน ☐
Col.3:18 Wives, be subject to your husbands, as is {fitting} in the Lord. โคโลสี 3:18 ภรรยาทั้งหลายจงยอมเชื่อฟังสามีของตน ซึ่งเป็นสิ่งที่ {สมควร} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Col.3:18 Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσσεσθε τοῖς ἀνδράσιν ὡς ἀνήκεν ἐν κυρίῳ.	Fitting ☐ สมควร ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Col.3:20 Children, be obedient to your parents in all things, for this is {well-pleasing} to the Lord. โคโลสี 3:20 บุตรทั้งหลาย จงเชื่อฟังบิดามารดาของตนในทุกเรื่อง เพราะสิ่งนี้เป็นที่ {ชอบพระทัย} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Col.3:20 Τὰ τέκνα, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν κατὰ πάντα, τοῦτο γὰρ εὐάρεστόν ἐστιν ἐν κυρίῳ.	Well-pleasing ☐ ชอบพระทัย ☐
Col.4:7 As to all my affairs, Tychicus, our beloved brother and faithful servant and {fellow bond-servant} in the Lord, will bring you information. โคโลสี 4:7 ทิคัส ผู้เป็นพี่น้องที่รัก เป็นผู้ปรนนิบัติที่ซื่อสัตย์ และ {เป็นเพื่อนร่วมงาน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้พวกท่านทราบถึงเรื่องทั้งหมดของข้าพเจ้า	Col.4:7 Τὰ κατ’ ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τύχικος ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν κυρίῳ,	Fellow bond-servant ☐ เป็นเพื่อนร่วมงาน ☐
Col.4:17 And say to Archippus, “Take heed to {the ministry which you have received} in the Lord, that you may fulfill it.” โคโลสี 4:17 และจงบอกอาร์คิปัสว่า “{งานปรนนิบัติที่เขารับไว้} ในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงตั้งใจทำให้สำเร็จ”	Col.4:17 καὶ εἶπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.	The ministry which you have received ☐ งานปรนนิบัติที่เขารับไว้ ☐
1Thess.2:14 For you, brethren, became imitators of the {churches of God} in Christ Jesus that are in Judea, for you also endured the same sufferings at the hands of your own countrymen, even as they did from the Jews, 1 เธสะโลนิกา 2:14 พี่น้องทั้งหลาย เพราะท่านเอาอย่าง {คริสตจักรของพระเจ้า} ในพระคริสต์ ที่อยู่ในแคว้นยูเดีย เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพวกพ้องของตน เหมือนที่คนเหล่านั้นได้รับจากชาวยิว	1Thess.2:14 ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίῳν συφυλετῶν καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων,	Churches of God คริสตจักรของพระเจ้า
1Thess.3:8 for now we really live, if you {stand firm} in the Lord. 1 เธสะโลนิกา 3:8 เพราะว่าเมื่อท่าน {มั่นคงอยู่} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็คงขึ้น	1Thess.3:8 ὅτι νῦν ζῶμεν ἐὰν ὑμεῖς στήκετε ἐν κυρίῳ.	Stand firm ☐ มั่นคงอยู่ ☐

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Thess.4:1 Finally then, brethren, {we request and exhort you} in the Lord Jesus, that, as you received from us instruction as to how you ought to walk and please God (just as you actually do walk, that you may excel still more. 1 เธสะโลนิกา 4:1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เนื่องจากเราได้สอนท่านถึงวิธีดำเนินชีวิตซึ่งจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และท่านดำเนินอย่างนั้นอยู่แล้ว {เราจึงขอวิงวอนและเตือนสติท่าน} ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินให้ดียิ่งขึ้นอีก	1Thess.4:1 Λοιπὸν οὖν, ἀδελφοί, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καὶ παρακαλοῦμεν ἐν κυρίῳ Ἰησοῦ, ἵνα καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν θεῷ, καθὼς καὶ περιπατεῖτε, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον.	We request and exhort you ☐ เราจึงขอวิงวอนและเตือนสติท่าน ☐
1Thess.4:16 For the Lord Himself will descend from heaven with a shout, with the voice of the archangel, and with the trumpet of God; and {the dead} in Christ shall rise first. 1 เธสะโลนิกา 4:16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง จะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และ {ทุกคนที่ตายแล้ว} ในพระคริสต์ จะเป็นขึ้นมาก่อน	1Thess.4:16 ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον,	The dead ทุกคนที่ตายแล้ว
1Thess.5:12 But we request of you, brethren, that you appreciate those who diligently labor among you, and {have charge over you} in the Lord and give you instruction, 1 เธสะโลนิกา 5:12 พี่น้องทั้งหลาย เราขออ้อนวอนท่านให้นับถือคนที่ทำงานอยู่ท่ามกลางพวกท่าน และปกครองท่านและ {ตักเตือนท่าน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า	1Thess.5:12 Ερωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, εἰδέναι τοὺς κοπιῶντας ἐν ὑμῖν καὶ προϊσταμένους ὑμῶν ἐν κυρίῳ καὶ νοουθετοῦντας ὑμᾶς	Have charge over you ☐ ตักเตือนท่าน ☐
1Thess.5:18 in everything give thanks; for this is {God's will for you} in Christ Jesus. 1 เธสะโลนิกา 5:18 จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็น {พระประสงค์ของพระเจ้า สำหรับพวกท่าน} ในพระเยซูคริสต์	1Thess.5:18 ἐν παντί εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.	God's will for you พระประสงค์ของพระเจ้า สำหรับพวกท่าน

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
2Thess.1:12 in order that the name of our Lord Jesus {may be glorified} in you, and {you} in Him, according to the grace of our God and the Lord Jesus Christ. 2 เธสะโลนิกา 1:12 เพื่อที่พระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {จะได้รับเกียรติ} ในท่านทั้งหลาย และ {ท่าน} จะได้รับเกียรติในพระองค์ ตามพระคุณของพระเจ้าของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า	2Thess.1:12 ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ ἡμῶν καὶ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.	You may be glorified ☐ ท่านจะได้รับเกียรติ ☐
2Thess.3:4 And we have {confidence} in the Lord concerning you, that you are doing and will continue to do what we command. 2 เธสะโลนิกา 3:4 เราก็อ {มั่นใจ} ในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านกำลังทำ และจะทำสิ่งที่เรากำชับท่านต่อไป	2Thess.3:4 πεποιθᾶμεν δὲ ἐν κυρίῳ ἔφ' ὑμᾶς, ὅτι ἃ παραγγέλλομεν [καὶ] ποιεῖτε καὶ ποιήσετε.	Confidence ☐ มั่นใจ ☐
2Thess.3:12 Now such persons {we command and exhort} in the Lord Jesus Christ to work in quiet fashion and eat their own bread. 2 เธสะโลนิกา 3:12 {เรากำชับและเตือนสติ} คนเช่นนั้นในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบและหาเลี้ยงชีพเอง	2Thess.3:12 τοῖς δὲ τοιοῦτοις παραγγέλλομεν καὶ παρακαλοῦμεν ἐν κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίωσιν.	We command and exhort เรากำชับและเตือนสติ
1Tim.1:14 and the grace of our Lord was more than abundant, with the {faith and love} which are found in Christ Jesus. 1 ทิโมธี 1:14 และพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีเหลือล้นสำหรับข้าพเจ้า รวมทั้ง {ความเชื่อและความรัก} ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์	1Tim.1:14 ὑπερεπλέονασεν δὲ ἡ χάρις τοῦ κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Faith and love ความเชื่อและความรัก

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
1Tim.3:13 For those who have served well as deacons obtain for themselves a high standing and great confidence in the {faith} that is in Christ Jesus. 1 ทิโมธี 3:13 เพราะว่าคนที่ทำหน้าที่มัคทายกได้ดีก็มีชื่อเสียงดี และมีความกล้าหาญอย่างยิ่งใน {ความเชื่อ} ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์	1Tim.3:13 οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιῶνται καὶ πολλὴν παρρησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Faith ความเชื่อ
2Tim.1:1 Paul, an apostle of Christ Jesus by the will of God, according to the {promise of life} in Christ Jesus, 2 ทิโมธี 1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระทัยของพระเจ้า ตาม {พระสัญญาแห่งชีวิต} ที่มีในพระเยซูคริสต์	2Tim.1:1 Παῦλος ἀπόστολος Χριστοῦ Ἰησοῦ διὰ θελήματος θεοῦ κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ	Promise of life พระสัญญาแห่งชีวิต
2Tim.1:9 who has saved us, and called us with a holy calling, not according to our works, but according to His own purpose and {grace which was granted us} in Christ Jesus from all eternity, 2 ทิโมธี 1:9 ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และทรงเรียกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามการกระทำของเราแต่ตามพระประสงค์ของพระองค์เองและ {พระคุณที่ประทานแก่เรา} ในพระเยซูคริสต์ ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา	2Tim.1:9 τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν ἀλλὰ κατὰ ἰδίαν πρόθεσιν καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων,	Grace which was granted us พระคุณที่ประทานแก่เรา
2Tim.1:13 Retain the standard of sound words which you have heard from me, in the {faith and love} which are in Christ Jesus. 2 ทิโมธี 1:13 จงประพฤติด้านแบบอย่างของคำสอนที่ถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ด้วย {ความเชื่อและความรัก} ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์	2Tim.1:13 Υποτύπωνεν ἔχε ὑγιαίνοντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Faith and love ความเชื่อและความรัก

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
2Tim.2:1 You therefore, my son, be strong in {the grace that is} in Christ Jesus. 2 ทิโมธี 2:1 เพราะฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นด้วย {พระคุณซึ่งมีอยู่} ในพระเยซูคริสต์	2Tim.2:1 Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	The grace that is in พระคุณซึ่งมีอยู่ใน
2Tim.2:10 For this reason I endure all things for the sake of those who are chosen, that they also may obtain {the salvation} which is in Christ Jesus and with it eternal glory. 2 ทิโมธี 2:10 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงยอมสู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่พวกที่ทรงเลือกไว้ นั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับ {ความรอด} ที่มีอยู่ใน พระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งศักดิ์ศรีนิรันดร์	2Tim.2:10 διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.	The salvation ความรอด
2Tim.3:12 And indeed, all who desire {to live godly} in Christ Jesus will be persecuted. 2 ทิโมธี 3:12 แท้จริงทุกคนที่ตั้งใจจะ {ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า} ในพระเยซูคริสต์ จะถูกข่มเหง	2Tim.3:12 καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται.	Live godly ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า
2Tim.3:15 and that from childhood you have known the sacred writings which are able to give you the wisdom that leads to salvation through {faith which is} in Christ Jesus. 2 ทิโมธี 3:15 และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ท่านก็ได้เรียนรู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถให้ปัญญาแก่ท่านในเรื่องความรอดโดย {ความเชื่อซึ่งอยู่} ในพระเยซูคริสต์	2Tim.3:15 καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους (τὰ) ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.	Faith which is ความเชื่อซึ่งอยู่
Philemon 1:8 Therefore, though I have enough {confidence} in Christ to order you to do that which is proper, ฟีเลโมน 1:8 เพราะเหตุนี้ แม้ข้าพเจ้ามี {ความมั่นใจ} พอในพระคริสต์ ที่จะสั่งให้ท่านทำในสิ่งที่ควรทำ	Philemon 1:8 Διὸ πολλὴν ἐν Χριστῷ παρηγοσίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον	Confidence ความมั่นใจ

NASB 1977 Edition	Nestle-Aland 27th Ed.	... in Christ (..ในพระคริสต์)
Philemon 1:16 no longer as a slave, but more than a slave, a {beloved brother}, especially to me, but how much more to you, both in the flesh and in the Lord. ฟีเลโมน 1:16 เขาไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือ {เป็นพี่น้องที่รัก} โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า และสำหรับท่านเขาเป็นมากกว่านั้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า	Philemon 1:16 οὐκέτι ὡς δοῦλον ἀλλ' ὡς ἀγαπητόν, μάλιστα ἐμοί, πόσῳ δὲ μᾶλλον σοὶ καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν κυρίῳ.	Beloved brother ☐ เป็นพี่น้องที่รัก ☐
Philemon 1:20 Yes, brother, {let me benefit from you} in the Lord; {refresh my heart} in Christ. ฟีเลโมน 1:20 นี่แน่ะ น้องเอ๋ย {ขอให้ข้าพเจ้าได้ประโยชน์จากท่าน} ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เกิดและ {ให้ใจของข้าพเจ้าชุ่มชื้น} ในพระคริสต์	Philemon 1:20 ναὶ ἀδελφέ, ἐγὼ σου ὀναίμην ἐν κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Χριστῷ.	Let me benefit from you; ☐ Refresh my heart ขอให้ข้าพเจ้าได้ประโยชน์จากท่าน ☐ ให้ใจของข้าพเจ้าชุ่มชื้น
Philemon 1:23 Epaphras, my {fellow prisoner} in Christ Jesus, greets you, ฟีเลโมน 1:23 เอปาฟรัส {เพื่อนร่วมคุมขัง} ของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ฝากคำทักทายมายังท่าน	Philemon 1:23 Ἀσπάζεται σε Επαφρᾶς ὁ συναϊχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,	Fellow prisoner เพื่อนร่วมคุมขัง

บรรณานุกรม

- Attridge, Harold W. (general ed.), *HarperCollins Study Bible: New Revised Standard Version*, HarperCollins Publishers, New York, 1993.
- Bainton, Roland H., *Hunted Heretic: The Life and Death of Michael Servetus, 1511-1553*, Blackstone Editions, Carol Stream, Illinois, reprinted 2005.
- Balz, Horst and Schneider, Gerhard (eds.), *Exegetical Dictionary of the New Testament*, translated from *Exegetisches Wörterbuch zum Neuen Testament*, T&T Clark, Edinburgh.
- Barker, Kenneth et al (eds.), *The Expositor's Bible Commentary, Two-Volume Abridged Edition*, Zondervan, Grand Rapids, 2004.
- Barrett, C.K., *The Gospel According to St. John: An Introduction with Commentary and Notes on the Greek Text*, 2nd edition, The Westminster Press, Philadelphia, 1978.
- Bauer, Walter and Danker, F.W. (eds.), *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 3rd edition, The University of Chicago Press, Chicago and London, 2000.
- Beale, G.K. and Carson, D.A. (eds.), *Commentary on the New Testament Use of the Old Testament*, Baker Academic, Grand Rapids, 2007.
- Beard, Clarence M., *The Only True God*, originally published in 1956, facsimile edition, Kessinger Publishing, Whitefish, Montana, 2009.
- Bercot, David W. (ed.), *A Dictionary of Early Christian Beliefs*, Hendrickson Publishers, Peabody, Massachusetts, 1998.
- Bird, Michael F. and Sprinkle, Preston M. (eds), *The Faith of Jesus Christ: The Pistis Christou Debate*, Paternoster and Hendrickson Publishers, Peabody, Massachusetts, 2009.
- Bowman, Robert M., *Jehovah's Witnesses, Jesus Christ, and the Gospel of John*, Baker Book House, Grand Rapids, Michigan, 1989.
- Boyarin, Daniel, *The Jewish Gospels: The Story of the Jewish Christ*, The New Press, New York, 2011.
- Bratcher, Robert and Reyburn, William, *The United Bible Societies' Old Testament Handbook Series*, Psalms, United Bible Societies, Stuttgart.
- Bromiley, Geoffrey W., *The International Standard Bible Encyclopedia*, revised edition, William B. Eerdmans, Grand Rapids, 1986.
- Brown, Colin (ed.), *New International Dictionary of New Testament Theology*, Zondervan, Grand Rapids, 1986.
- Bruce, F.F. (ed.), *Zondervan Bible Commentary: One-Volume Illustrated Edition*, Zondervan, Grand Rapids, 2008.
- Burridge, Richard and Gould, Graham, *Jesus Now and Then*, Eerdmans, Grand Rapids, Michigan, and Cambridge, UK, 2004.
- Calvin, John, *Calvin's Commentaries*, Baker Books, Grand Rapids, 2009.
- Cameron, Averil and Hall, Stuart G., *Eusebius, Life of Constantine*, Clarendon Press, Oxford, 1999.
- Campbell, Douglas A., "2 Corinthians 4:13: Evidence in Paul that Christ Believes," *Journal of Biblical Literature*, vol.128, no.2, 2009.
- Carson, D.A. et al (ed.), *New Bible Commentary*, 21st Century Edition, Universities and Colleges Christian Fellowship, Leicester, 1994.
- Chang, Eric H.H., *Becoming a New Person: What the Bible Teaches About Regeneration, Renewal, and Christ-Likeness*, Xulon Press, Maitland, Florida, 2004.
- Chang, Eric H.H., *How I Have Come to Know God*, OM Authentic Books, Andhra Pradesh, India, 2000.

- Chang, Eric H.H., *The Only True God: A Study of Biblical Monotheism*, Xlibris, Bloomington, Indiana, 2009.
- Chang, Eric H.H., *Totally Committed: The Importance of Commitment in Biblical Teaching*, Guardian Books, Belleville, Ontario, 2001.
- Charles, R.H., *A Critical and Exegetical Commentary on the Revelation of St. John*, Charles Scribner's Sons, New York, 1920.
- Comfort, Philip W., *The New Greek-English Interlinear New Testament*, Tyndale House Publishers, Wheaton, Illinois, 1990.
- Comfort, Philip W., *A Commentary on the Manuscripts and Text of the New Testament*, Kregel Publications, Grand Rapids, 2015.
- Constable, Thomas, *Dr. Constable's Expository Notes*, 2010 Edition.
- Cross, F.L. and Livingstone, E.A. (eds.), *The Oxford Dictionary of the Christian Church*, Third Edition, Oxford University Press, 1997.
- Darton, Michael (ed.), *Modern Concordance to the New Testament*, Doubleday & Company, New York, 1976.
- Davis, Stephen; Kendall, Daniel; O'Collins, Gerald; *The Incarnation*, Oxford University Press, 2002.
- Denney, James, *The Expositor's Greek Testament*, volume 2, George H. Doran Company, New York, 1902.
- Douglas, J.D., *New Bible Dictionary*, 3rd edition, InterVarsity Press, Leicester, England, 1996.
- Dunn, James D.G., *Did the First Christians Worship Jesus? The New Testament Evidence*, Westminster John Knox Press, Louisville, 2010.
- Dunn, James D.G., *New International Greek Testament Commentary, The Epistles to the Colossians and to Philemon*, Wm. B. Eerdmans, Carlisle, 1996.
- Dunn, James D.G., *Romans 9-16, Word Biblical Commentary*, Word, Incorporated, 1988.
- Dunn, James D.G., *The Parting of the Ways: Between Christianity and Judaism and their Significance for the Character of Christianity*, 2nd ed., SCM Press, 2006.
- Dunn, James D.G., *The Theology of Paul the Apostle*, Wm. B. Eerdmans, Grand Rapids, Michigan, and Cambridge, UK, 1998.
- Edersheim, Alfred, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, various publishers (it was originally published in 1883).
- Ellwood, Robert and Alles, Gregory (eds.), *The Encyclopedia of World Religions*, Revised Edition, DWJ Books, New York, 2007.
- Elwell, Walter A. (ed.), *Evangelical Dictionary of Theology*, Baker Book House Company, Grand Rapids, 1984.
- Epstein, Rabbi Dr. Isidore (ed.), *The Soncino Talmud*, Soncino Press, London.
- Erickson, Millard J., *God in Three Persons: A Contemporary Interpretation of the Trinity*, Baker Books, Grand Rapids, 1995.
- Ermatinger, James W., *The Decline and Fall of the Roman Empire*, Greenwood Press, Westport, Connecticut and London, 2004.
- Farrar, F.W. et al, *The Pulpit Commentary: Genesis*, Funk & Wagnalls Company, London and New York.
- Gaebelein, Frank E., *The Expositor Bible Commentary: Ephesians through Philemon*, Zondervan, Grand Rapids, 1978.
- Gibbon, Edward, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, various editions.
- Glinert, Lewis, *The Grammar of Modern Hebrew*, Cambridge University Press, Cambridge, United Kingdom, 1989.
- Goldstone, Lawrence and Nancy, *Out of the Flames*, Broadway Books, New York, 2002.
- González, Justo L., *The Story of Christianity: The Early Church to the Present Day*, Prince Press (Hendrickson Publishers), Peabody, Massachusetts, 1984.
- González, Justo L. (ed.), *The Westminster Dictionary of Theologians*, Westminster John Knox Press, Louisville, Kentucky, 2006.
- Gowan, Donald E. (ed.), *The Westminster Theological Wordbook of the Bible*, Westminster John Knox Press, Louisville, Kentucky, 2003.

- Green, Deborah and Lieber, Laura (eds.), *Scriptural Exegesis: The Shapes of Culture and the Religious Imagination*, Oxford University Press, Oxford, 2009.
- Greenlee, J. Harold, *A Concise Exegetical Grammar of New Testament Greek*, 5th ed., Wm. B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, Michigan, 1986.
- Grudem, Wayne, *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine*, Zondervan, Grand Rapids, Michigan, 1995.
- Hanson, R.P.C., *The Search for the Christian Doctrine of God: The Arian Controversy 318-381*, Baker Academic, Grand Rapids, 2005.
- Harn, Roger E. Van (ed.), *The Lectionary Commentary: Theological Exegesis for Sunday's Texts; The First Readings: The Old Testament and Acts*, Wm. B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids and Cambridge U.K., 2001.
- Hartman, Lars, *Into the Name of the Lord Jesus: Baptism in the Early Church*, T&T Clark, Edinburgh, 1997.
- Hawking, Stephen, *A Brief History of Time and The Universe in a Nutshell*, two-in-one edition, Bantam Books, New York, 2010.
- Hays, Richard, *The Faith of Jesus Christ: The Narrative Substructure of Galatians 3:1-4:11*.
- Herbermann, Charles G., *The Catholic Encyclopedia*, 15 volumes, Robert Appleton Company, New York, 1909.
- Ho, Ahuva, *The Targum of Zephaniah: Manuscript and Commentary*, Brill, Leiden and Boston, 2009.
- Jastrow, Marcus (ed.), *A Dictionary of the Targumim, the Talmud Babli and Yerushalmi, and the Midrashic Literature*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1903.
- Jenkins, Philip, *Jesus Wars: How Four Patriarchs, Three Queens, and Two Emperors Decided What Christians Would Believe for the Next 1,500 Years*, HarperCollins, New York, 2010.
- Jones, Timothy Paul, *Christian History Made Easy*, Rose Publishing, Torrance, California, 2009.
- Kaiser, Walter C. (ed.), *NIV Archaeological Study Bible*, Zondervan, Grand Rapids, Michigan, 2005.
- Kamesar, Adam (ed.), *The Cambridge Companion to Philo*, Cambridge University Press, New York, 2009.
- Keil, C.F. and Delitzsch, F., *Commentary on the Old Testament*, Hendrickson Publishers, Peabody, Massachusetts, reprinted 2006.
- Kelly, J.N.D., *Early Christian Creeds*, 3rd edition, Longman Group Limited, 1972.
- Kelly, J.N.D., *Early Christian Doctrines*, 2004 reprint of the 5th edition of 1978, Prince Press (of Hendrickson Publishers).
- Klostemaier, Klaus, *A Concise Encyclopedia of Hinduism*, Oneworld Publications, Oxford, England, 1998.
- Klostemaier, Klaus, *A Survey of Hinduism*, State University of New York Press, Albany, 2007.
- Koehler, Ludwig and Baumgartner, Walter (eds.), *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, Koninklijke Brill NV, Leiden, 1994-2000.
- Küng, Hans, *The Catholic Church: A Short History*, Modern Library, Random House, New York, 2003.
- Kuschel, Karl-Josef, *Born Before All Time? The Dispute over Christ's Origin*, The Crossroad Publishing Company, New York, 1992.
- Lenski, Noel, *The Cambridge Companion to the Age of Constantine*, Cambridge University Press, 2006.
- Lewis, C.S., *Christian Reflections*, Geoffrey Bles Ltd., London, 1967.
- Liddell, Henry G.; Scott, Robert; Jones, Henry Stuart, *A Greek-English Lexicon*, 9th ed. with supplement, Clarendon Press, Oxford, 1996.
- McGrath, Alister E. and Packer, James I., *Zondervan Handbook on Christian Beliefs*, Zondervan, Grand Rapids, Michigan, 2005.
- McGrath, James F., *The Only True God: Early Christian Monotheism in Its Jewish Context*, University of Illinois Press, Urbana and Chicago, 2009.
- McKenzie, John L., *Dictionary of the Bible*, Macmillan, New York, 1965.
- McNamara, Martin, *Targum and Testament*, Irish University Press, Shannon, Ireland, 1972.
- Marshall, I. Howard, *A Concise New Testament Theology*, InterVarsity Press, Nottingham, England, 2008.

- Martin, Ralph and Dodd, Brian (eds.), *Where Christology Began: Essays on Philippians 2*, Westminster John Knox Press, Louisville, Kentucky, 1998.
- Martin, Sean, *The Gnostics: The First Christian Heretics*, Pocket Essentials, Harpenden, UK, 2006.
- Metropolitan Maximos, *The Orthodox Study Bible*, Thomas Nelson, Nashville, 2008.
- Mettinger, T.N.D., *The Riddle of Resurrection: Dying and Rising Gods in the Ancient Near East*, Coniectanea Biblica, Almqvist & Wiksell International, Stockholm, 2001.
- Metzger, Bruce M., *A Textual Commentary on the Greek New Testament*, 2nd Edition, United Bible Societies, Stuttgart, 1997.
- Meyer, H.A.W., *Critical and Exegetical Handbook to the Epistles to the Philippians and Colossians, and to Philemon*, Alpha Publications, 1979, reprint of the 6th edition of 1884.
- Meyer, H.A.W., *Critical and Exegetical Handbook to the Romans*, Alpha Publications, 1979, reprint of the 6th edition of 1884.
- Meyer, H.A.W., *Critical and Exegetical Handbook to the Revelation of John*, Funk & Wagnall, New York, 1886.
- Michel, Robert, *Holy Hatred: Christianity, Antisemitism, and the Holocaust*, Palgrave Macmillan, New York, 2006.
- Mitchell, Margaret M. and Young, Frances M., *The Cambridge History of Christianity: Origins to Constantine*, volume 1, Cambridge University Press, 2006.
- Moulton and Milligan, *Vocabulary of the Greek New Testament*.
- Narbonne, Jean-Marc, *Plotinus in Dialogue with the Gnostics*, Brill, Leiden, The Netherlands, 2011.
- Nicoll, W. Robertson, *The Expositor's Greek Testament*, Dodd, Mead and Company, New York, 1910.
- Niskanen, Paul, *The Poetics of Adam: The Creation of Adam in the Image of Elohim*, Journal of Biblical Literature, vol.129, no.3, 2009.
- Odahl, Charles, *Constantine and the Christian Empire*, Routledge, New York, 2004.
- Ogilvie, Lloyd J. (ed.), *The Preacher's Commentary*, 35 volumes, Thomas Nelson, Nashville, 2002.
- O'Neal, Michael and Jones, J. Sydney (eds.), *World Religions: Almanac*, Thomson Gale, Farmington Hills, Michigan, 2007.
- Orr, James (ed.), *International Standard Bible Encyclopedia*, The Howard-Severance Company, Chicago, 1915.
- Osborne, Grant R. (ed.), *The IVP New Testament Commentary Series*, InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, and Leicester, England.
- Pelikan, Jaroslav, *The Christian Tradition: A History of the Development of Doctrine*, Volume 1: *The Emergence of the Catholic Tradition (100-600)*, The University of Chicago Press, 1971.
- Pelikan, Jaroslav, *Whose Bible is It? A Short History of the Scriptures*, Penguin Books, New York and London, 2005.
- Phan, Peter C. (ed.), *The Cambridge Companion to the Trinity*, Cambridge University Press, 2001, New York.
- Plummer, Alfred, *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Luke*, 5th Edition, T&T Clark, London.
- Reyburn, William et al, *The United Bible Societies' Old Testament Handbook Series*, Genesis, United Bible Societies, Stuttgart.
- Rienecker, Fritz and Cleon, Rogers, *Linguistic Key to the Greek New Testament*, Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, 1980.
- Rogerson, J.W. and Lieu, Judith M., *The Oxford Handbook of Biblical Studies*, Oxford University Press, Oxford and New York, 2006.
- Ronning, John, *The Jewish Targums and John's Logos Theology*, Baker Academic, Grand Rapids, Michigan, 2010.
- Rosen, Steven, *Essential Hinduism*, Praeger Publishers, Westport, Connecticut, 2006.
- Ross, C. Randolph, *Common Sense Christianity*, Occam Publishers, Cortland, New York, 1989.

- Rubenstein, Richard E., *When Jesus Became God: The Struggle to Define Christianity During the Last Days of Rome*, Harcourt Inc., Orlando, 1999.
- Ryrie, Charles C., *Basic Theology*, Moody Press, 1999.
- Sawyer, John F.A., *Isaiah, Vol.2, The Daily Study Bible Series*, WJK Press, Louisville, Kentucky, 1986.
- Schaff, Philip (ed.), *Ante-Nicene Fathers* (10 volumes), *Nicene and Post-Nicene Fathers* (28 volumes).
- Schaff, Philip (ed.), *Creeds of Christendom*.
- Schenck, Kenneth, *A Brief Guide to Philo*, Westminster John Knox Press, 2005.
- Schroeder, Gerald L., *God According to God: A Physicist Proves We've Been Wrong About God All Along*, HarperCollins, New York, 2009.
- Scroggs, Robin, *The Last Adam: A Study in Pauline Anthropology*, Fortress Press, Minneapolis, 1966.
- Singer, Isidore (ed.), *The Jewish Encyclopedia*, Volume IX, Funk and Wagnalls Company, New York and London, 1912.
- Sivananda, Sri Swami, *All About Hinduism*, The Divine Life Society, Uttar Pradesh, India, 1997.
- Skinner, John, *A Critical and Exegetical Commentary on Genesis*, Charles Scribner's Sons, New York, 1910.
- Skolnik, Fred and Berenbaum, Michael (ed.), *Encyclopedia Judaica*, 2nd edition, 22 volumes, MacMillan Reference and Keter Publishing House Ltd. and Thomson Gale, Farmington Hills, MI, 2007.
- Snyder, Arnold and Hecht, Linda (eds.), *Profiles of Anabaptist Women: Sixteenth-Century Reforming Pioneers*, Wilfred Laurier University Press, Waterloo, Ontario, Canada, 1996.
- Spence, H.D.M. and Exell, Joseph (eds.), *The Pulpit Commentary*, Funk and Wagnalls, London and New York.
- Tenney, Merrill C. and Silva, Moisés (eds.), *The Zondervan Encyclopedia of the Bible*, Zondervan, Grand Rapids, 2009.
- Thayer, Joseph Henry, *Greek-English Lexicon of the New Testament*, Corrected Edition, Harper and Brothers, 1886.
- Tomkins, Stephen, *A Short History of Christianity*, Lion Hudson, Oxford, 2005.
- Tuckett, Christopher M., *Christology and the New Testament: Jesus and His Earliest Followers*, Westminster John Knox Press, Louisville, Kentucky, 2001.
- Twelftree, Graham H., *Jesus the Miracle Worker*, InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, 1999.
- Vermes, Géza, *The Nativity: History and Legend*, Penguin Books, 2006.
- Wallace, Daniel, *Greek Grammar Beyond the Basics: An Exegetical Syntax of the New Testament*, Zondervan, Grand Rapids, 1996.
- Walton, John H. (ed.), *Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary*, Zondervan, Grand Rapids, 2009.
- Watchtower Bible and Tract Society, *New World Translation of the Holy Scriptures*, Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc., 2013.
- Watchtower Bible and Tract Society, *What Does the Bible Really Teach?*, Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc., 2005.
- White, James R., *The Forgotten Trinity: Recovering the Heart of Christian Belief*, Baker, Grand Rapids, 1998.
- White, Newport J.D., *The Expositor's Greek Testament*, volume 4, Dodd, Mead and Company, New York, 1910.
- Wright, David F. (ed.), *New Dictionary of Theology*, IVP Academic, Nottingham, England, 1997.
- Wuest, Kenneth S., *The New Testament: An Expanded Translation*, Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1961.
- Yonge, C.D. (ed.), *The Works of Philo*, Hendrickson Publishers, Peabody, Massachusetts, 1993.